

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

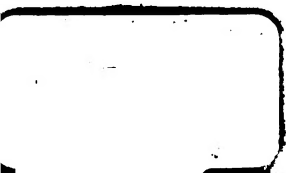
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08164973 7

Dated

E. W. ~~Shuman~~ Book.

Presented to him as a token of friend-
ship by his friend

J. J. Wilson

Admitted to the Camp June 20/49.

Sam'l Hirsch's Book.

RESEARCH DESIGN

Digitized by Google

ANALEKTA 'EΛΛΗNIKA MEIZONA,
SIVE
COLLECTANEA GRAECA MAJORA,
AD USUM
ACADEMICAЕ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA

CUM

NOTIS PHILOGICIS,

QUAM

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINENSIS;
ET NUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

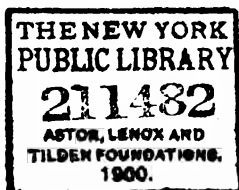
TOMUS II.
COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POETIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,
Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

PHILADELPHIA:
THOMAS, COWPERTHWAIT & CO.
233 MARKET STREET.
KIMBER & SHARPLESS,
50 NORTH FOURTH STREET.
1846.

CUM res gestae et eventus, qui verae Historiae subji-
tur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi
satisfaciat, praesto est Poësis, quae facta magis heroica
confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè
pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poë-
sis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege
Nemeseôs exhibet. Cum Historia vera obvia rerum
satietate et similitudine animae humanae fastidio sit, re-
ficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum
plena canens. Adeo ut Poësis ista non solum ad delec-
tationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores
conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuscumque
particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime
rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommo-
dando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia)
submittendo.

BACON. de Augm. Scient. Lib. ii. 13.

LECTORI S

TIBI in manus hanc Quintam Editionem Vol. Sec. COLLECT. GRAEC. MAJ. tradens, nihil fere habeo de quo te monitum esse velim. Tanta est hujus operis ad promovenda studia Graecarum Literarum utilitas, et tam latè ac benè nota, ut mea neque auctoritas neque sollicitudo plus valeant quam nomen ejus solum. Curam hujus Editionis ut susceperem, et beneficia, quae olim ab Auctore in me cumulata essent, et instantia librariorum, quorum maximè interest ne liber, ad muniendas vias Graec. Lit. accommodatus, in lucem scatens erroribus maculisque plenus unquam prodeat, effecerunt. Tu igitur hanc accipe, aliquatenus, ut spero, purgatiorum quam priorem, et studia illi diligenter impende.

G. DUNBAR.

SCR. EDINBURGI, Kal. Jun. MDCCCXVI.

PRAEFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad aetatem juvenilem verâ Linguae Graecae cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Praeceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Graecis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quae in priore volumine Scriptores orationis solutae comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potius lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliaeque rationes, quas supervacaneum foret hìc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Praeceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod quaecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quae hìc exhibentur, ejus generis sunt, quae ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Graecos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta

sunt ex editionibus, quae curâ eruditorum hominum perpolitae nuperrimè prodierunt, et quae ferè habentur optimae.

IN Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quae selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentia, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quae fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenus indicanda. Quamvis enim hae annotationes ad usum Studiosae Juventutis praecipuè sint accommodatae, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantia, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adpersae sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quae dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

ATQUE haec sunt, quae in universum praemonenda habui. Caeterorum singula in suis locis memorata inveniuntur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguae longè omnium nobilissimae promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

PRAEFATIO

SECUNDAE EDITIONIS.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Praeceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem, strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quaedam adhuc restent: Verùm hoc confirmare audeo, librum longè quàm antehac, praesertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihiq̃ue amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in prooemio ad notas infrà commemorata inveniet.*

QUONIAM sequentia ex variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quae comparari possent, desumpta esse prae se ferunt, Lector forsàn primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hîc non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium praestantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam coeperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novae totus typis expressus est, antequam

* THOMAS YOUNG et JACOBUS TAYLOR.

Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragoediam, tum ad Sophoclis Oedipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus, ex omnibus quatuor Tragoediis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod faciliè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHAEUS RAINE, s. r. d. Scholae Carthusianae apud Londinenses Archididasculus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt, quàm ut meo indigeant praeconio, ad me misit imprimis Hecubam, deindè Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo caeteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò pòst, Phoenissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterum editam, cum Supplemento ad Praefationem, in quo multa egregia de tribus praecipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia haec diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Oedipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

OPTANDUM fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset; praesertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quae in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse

suum Angliae BENTLEIUM ; et forsàn, quod ad subac-
tum attinget iudiciũ, etiã Bentleio majorem.

Quod si semel, prope initium sequentiũ in Medeam
annotationum, Criticũ eximium, ob exterae gentis aemu-
lum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere
ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius
vellicandi gratiã, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem
videndi, qui se eruditissimum reique criticae ac metricae
peritissimum ostenderit, eundem quoque praeditum ingenio
leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus
hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò
renovatis, ut docili juventuti ad Graecae Poëseôs intelli-
gentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr.
Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

VOL. II.

INDEX

EORUM QUAE IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR.

[O]bservabit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectus distinctius nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quae continebat prior editio. Et ne interiores paginae titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuae iterum relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quaedam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex HOMERO.

EX ODYSSEA.	Pag.
<i>Liber I.</i> - - - - -	3
<i>E Libro V, 43—269,</i> - - - - -	17
<i>E Libro VIII, 24—71,</i> - - - - -	24
————— 485—563, - - - - -	26
————— 572—586, - - - - -	28
<i>Liber IX.</i> - - - - -	29
<i>E Libro XI, 1—43,</i> - - - - -	46
————— 386—639, - - - - -	48
<i>E Libro XXIII, 205—230,</i> - - - - -	56
<i>Similitudines Selectae,</i> - - - - -	57
<i>Descriptiones Selectae,</i> - - - - -	61

II. Ex HESIODO.

EX OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201, - - - - -	67
E THEOGONIA, 617—806, ; - - - - -	74

III. Ex APOLLONIO RHODIO.

EX ARGONAUTICIS.		Pag.
<i>E Libro I</i> , 1—233, - - - - -		81
———— 492—558, - - - - -		88
<i>E Libro II</i> , 178—310, - - - - -		91
<i>E Libro III</i> , 1—5, 299—339, - - - - -		95
———— 367—471, - - - - -		97
———— 744—765, - - - - -		100
———— 828—843, 919—926, - - - - -		101
———— 948—1162, - - - - -		102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E SOPHOCLE.

OEDIPUS TYRANNUS, - - - - -	113
-----------------------------	-----

II. Ex EURIPIDE.

MEDEA, - - - - -	165
------------------	-----

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E THEOCRITO.

<i>Idyllium I.</i> - - - - -	215
<i>Ex Idyllio II.</i> - - - - -	221
<i>Idyllium III.</i> - - - - -	226
———— VIII. - - - - -	229
———— XI. - - - - -	233

	Pag.
<i>Idyllium</i> XV.	236
—— XVIII.	242
—— XIX.	244
—— XX.	245
—— XXIV.	246

II. E BLONE.

<i>Idyllium</i> III.	251
—— IV. XVI. XVII.	252

III. E MOSCHO.

<i>Idyllium</i> V.	253
—— VI. VII.	254

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. ODAE.

SAPPHUS *Reliquiae quaedam.*

I. <i>In Venerem,</i>	257
II. <i>In feminam amatam,</i>	258
SIMONIDIS CEI <i>Fragmentum,</i>	259
BACCHYLIDIS <i>Fragmentum,</i>	260

ANACREONTIS *quaedam.*

<i>Ode</i> XVII.	260
—— XIX. XXX. XXXI.	261
—— XXXV.	262
—— XXXVI.	263

E PINDARI *Carminibus.*

<i>Olymp.</i> I.	263
—— II.	270
<i>Pyth.</i> I.	277

ERINNES <i>Ode in Fortitudinem</i> ,	- - -	Pag. 284
THEOCRITI <i>in mortuum Adonidem</i> ,	- - -	285
ANACREONTICA <i>quaedam</i> .		
I. <i>Basilii</i> ,	- - - - -	287
II. <i>Ejusdem</i> ,	- - - - -	287
III. <i>Juliani</i> ,	- - - - -	288

II. SCOLIA.

PITTACI MITYLENAEI I. II.	- - - - -	289
OLONIS ATHENAEI,	- - - - -	290
SIMONIDIS, -	- - - - -	290
CALLISTRATI, -	- - - - -	290
TIMOCREONTIS RHODII,	- - - - -	291
HYBRIAE CRETENSIS,	- - - - -	291
ALPHEI MITYLENAEI,	- - - - -	291
SCOLIA ANONYMA, I.	- - - - -	291
—— II. III. IV.	- - - - -	292

III. PAEANES.

ARIPHRONIS SICYONII, -	- - - - -	293
ARISTOTELIS, -	- - - - -	294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. HYMNI.

CLEANTHIS <i>Hymnus in Jovem</i> ,	- - -	297
CALLIMACHI <i>Hymnus in Jovem</i> ,	- - -	298
—— <i>in Lavacrum Palladis</i> ,	-	302

II. SENTENTIAE.

	Pag.
MIMNERMI COLOPHONII, I. II.	307
III. IV. V.	308
SOLONIS ATHENAEI, I. II.	309
III. IV. V.	310
SIMONIDIS CEL, I. II.	311
III.	312
PYTHAGORAE <i>Aurea Dicta</i> ,	312
THEOGNIDIS MEGARENSIS,	315
AMPHIDIS,	316
ANTIPHANIS,	316
EUBULI,	316
PHILEMONIS, I. II. III.	317
IV. V. VI.	318
MENANDRI, I.	318
II. III. IV.	319
CLEARCHI,	319
DIVERSORUM <i>Sententiae</i> ,	319

III. EPIGRAMMATA.

EX ANTHOLOGIA.

<i>Diversorum Epigrammata Selecta</i> ,	321
---	-----

NOTAE PHILOGICAE *adjectae sunt seorsum ad finem*,

1—296

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

2

B 2

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

ΛΕΤΡΑ μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύβλα δελήνης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἥελιος·
Ἵγναπόλους δ' ἀγέληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαυκοότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΔΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποῦ Ὅμηρεῖς μεγάλης ὀπὸς ἐστὶν ἀπειθείης ;
Τίς χθὼν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανθερχέος ἄμμορος αἰγλῆς
Ἡλίου, Τροίης ὄνομ' ἐκλυεν ἐκλυεν Ἀτλας
Οὐρανὸν εὐρύστατον ἔχων ἐπικαιμενον ὤμῳ.

ΔΑΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΑΟΣ ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσίοδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψόσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐξήσαν, ξανθῷ μὲν μενομένη μελίτι.
Τούτῃ γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὅ πρὶς οὖτος καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

• EX HOMERO.

[JUXTA EDIT. EN OXFONIA, Eται α β. IV. TOM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se reliquit.

QUINCT. X. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἡ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
 Δρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐτάρους ἐρδύσατο ἰέμενός περ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἥσθιον (αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
 Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

- Νύμφη πότνι' ἔρυνκε Καλυψά, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἄέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινε 20
 Ἀντιθέφ Οδυσῆϊ, πύρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,-
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσόρμενον Ὑπερίονος, σέ-δ' ἀνιόντας,-
 Ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀργείων ἐκατόμβης. 25
 Ἐνθ' ὄγε τέρπτο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 Τὸν ᾧ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης 30
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἐπεὶ ἀθανάτοισι μετηύδα·
 Ω πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται!
 Εξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ' ἔχουσιν.
 (Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρεΐδαο 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ερμείαν πέμψαντες ἐϋσκόπον Ἀργεϊφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μκάσθαι ἄκοιτιν
 Ἐκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρεΐδαο, 40
 Ὀππότ' ἂν ἠδῆσῃ τε καὶ ἦς ἱμείρεται αἴης.
 Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων, 45
 Καὶ λίην κεῖνός γε εὐκότι κεῖται ὀλέθρῳ

Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζου.
 Ἀλλὰ μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,
 Δυσμῶρφ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πασχει,
 Νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἔστι θαλάσσης 50
 Νήσος δεινδρήσασα· θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ Ἀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτης δύστηνον ὕδρὸν ὀδυρόμενον κατερύνει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίῳσι λόγοισι
 Θέλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρόσκοντα κοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἥτορ, Ὀλύμπιε! σὺ νύ τ' Ὀδυσσεύς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὰρ θείοιο λαθοίμην, 65
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἔστι βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε· τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἄσκελές αἰεὶ
 Κύνελωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, δού κράτος ἔστι μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη· 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖδι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διδάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Ὡγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 Νόστον Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Ἀντάρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, 90
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οὔτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρῃν. 95
 Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίτχας ἀνδρῶν 100
 Ἡρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄδριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα·
 Στῇ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσῆος,
 Οὔδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ. 105
 Ἐδρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἰεσσοῖσι προπάρειθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὲ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Οσσοόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δητὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ σταῖς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττεό σε χρή.
 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δῖ' ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμον ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Οδυσσεύς ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θυρόνιον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θυρήνους ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἡδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο. 135
 Χέρσι βαδ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἷδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῄχετο οἶνοχοεῦων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Εξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θυρόνους τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν·
 Σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἑαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 Μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀνωθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περκαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς δ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεΐειν 155
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὃ τι κεν εἴπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδῆ,
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποικον ἐδουσιν, 160
 Ἀνέρος, οὗ δὴ που λευκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρω,
 Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἧ εἰν ἀλλ' κύμα κυλίνδει.
 Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαΐατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἡ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδὲ τις ἦεν
 Θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς ; 170
 Ὅπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δὲ σε ναῦται
 Ηγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε πέζον ὄτομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἡὲ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρώϊός ἐσσι 175
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Τῖος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνδρῶσιν.
 Νῦν δ' ἄδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 Ἐν λιμένι· Ρεῖθρον, ὑπὸ Νηϊφ ἑλθέντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἵπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθῶν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν, 190
 Γρηϊτὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίν τε πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εἴτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἤλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσιν κτελεύθου. 195
 Οὐ γὰρ πῶ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἐτι πον ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσφ' ἐν ἀμφιρῦτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοι, οἳ πον κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἵπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
 Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κεῖνφ'· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·

Εκ τοῦδ', οὐτ' Οδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κεῖνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἐγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 Τίς δαῖς, τίς δέ σμιλος ὃδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225
 Εἰλαπίν', ἥε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι

Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 Λίσχαια πόλλ' ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἤδη ταῦτά μ' ἀνείρχει ἡδὲ μεταλλάς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὃφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώοντες,
 Οἳ κεῖνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
 Ἡε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 Ἡδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνῃρείψαντο·
 Ῥχεῖτ' αἶστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτενξαν.

- Οσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἢδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήνδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ω πόποι, ἧ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Οδυσῆος
 Δεῦν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων, δόμον ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Εξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·— 260
 Ωχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Οδυσσεὺς,
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκῆρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·—
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Οδυσσεὺς, 265
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίαιτο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἧὲ καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πῦσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωγχι
 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἔτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα

- Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πνικινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰείκοσιν, ἥτις ἀρίστη, 280
 Ερχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὅσας ἀκούσῃς
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ, καὶ εἴρῃο Νέστορα δῖον
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον 285
 Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτάνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίστον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίῃς ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεῖωτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 290
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελεντήσῃς τε καὶ ἔρῃς,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οππῶς κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι 295
 Κτείνῃς, ἥ δ' ὁλόφῃ, ἣ ἀμπαρόν· οὐδὲ τί σε χρὴ
 Νηπιάδας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ορέστης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα ; 300
 Καὶ σὺ, φίλος, —μάλα γάρ σ' ὀρέω καλόν τε μέγαν τε,—
 Αλκιμος ἔσς, ἵνα τίς σε καὶ ὀπιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
 Ἦδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσιν μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων. 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ωστε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· 315
 Δῶρον δ', ὃ τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἑνώγει,
 Ἀΐτις ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μαλὰ καλὸν ἐλάν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμειβεῖς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ορνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320
 Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρός.
 Μῦλλον ἔτ', ἣ τὸ πάροιθεν· ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι ναήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Ἀντίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύχετο ἰσόθεος φῶς·

Τοῖσι δ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ 325
 Ἐλατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
 Ἀνγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδὴν
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, 330
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δυ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ δα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε καφέστη. 335
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοιδόν·

Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια εἶδας,
 Ἐργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰοιδοί·
 Τῶν ἓν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ 340
 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπανέ' αἰοιδῆς
 Ἀνγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα· 345

Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φρονέεις, ἐρίηρον αἰοδὸν

Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ

Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν

Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάστω.

Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν 350

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἦτις ἀκονόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτῳ κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν

Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ.

Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμμιζε,

Ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει

Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἡ μὲν θαυμήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· 360

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

Ες δ' ὑπερῷ ἄναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,

Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον

Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιδόντα· 365

Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕδριν ἔχοντες,

Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς

Ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδοῦ 370

Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες

Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,

Εξιέναι μεγάρων ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,

Γμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375

Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον

*Ερμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιθώσομαι αἰὲν ἔοντας,
Αἷ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.* 380

*Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.*

*Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος νῆδ'·
Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοῖ
Τυραγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορευεῖν. 385
Μῆ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσκειν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴῳ ἐστι.*

*Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Ἀντίνο', —εἵπερ μοι καὶ ἀγάσσει, ὃ τι κεν εἴπω,—
Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι. 390
Ἡ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι ;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύμεν· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.*

*Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί· 395
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμῶν, οὓς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.*

*Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μῆ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίῃφι
Κτήματ' ἀπορφαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.*

*Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι· 405
Ὅππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα·
Ἡέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἡ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖτος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει ;*

Οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γὰρ τι κακῷ εἰς ἅπα ἐφίκει. 410

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ 415
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάρου ἐστὶ,
Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
Τίος· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδῇν 421
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
Ἀὐτὸς τότε κακχείοντες ἔδαν οἰκόνδε ἕκαστος.

Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς 425
Ψυχρὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Εὐνὴν δ' εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὡπρος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο χτεάτεσθαι ἑοῖσιν, 430
Πρωθήδην ἔτ' ἐοῦσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν.

Ἰσα δὲ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν
Εὐνὴν δ' οὔποι' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
Ἀμώδων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα. 435

Ὡἶξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο
Ἔβητο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πνικτηθέος ἔμβαλε χερσίν.
Ἢ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, 440
Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κοράνη
Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσεν ἱμάντι.

*Ενθ' ὄγε παπυνύχιος, κεκαλυμμένος οἶός ἀάτω,
Βούλενε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.*

• *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.*

43—269.

*Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ἀντίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην 45
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δὲ ῥάδδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντου 50
 Σενάτ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάβῃ ὄρνιθι ἰοικῶς,
 Ὅστε κατὰ δεινούς κόλπους ἄλως ἀτρυνέτοιο
 Ἰχθὺς ἀγρώσσαν, πνικτὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰουῶσαν, 55
 Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἤπειρόνδε,
 Ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἔκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναϊεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἰουῶσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμή·
 Κέδρου τ' εὐκαέτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδει, 60
 Δαιομένων ἢ δ' ἐνδον ἀοιδιδούσ' ὀπὶ καλῇ,
 Ἰστὸν ἐποιχομένη, χρυσεῖη κερκὶδ' ὑφαίνειν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 Ενθα δὲ τ' ὄρνιθες ταυνοίπτεροι ἐννάζοντο, 65*

Σκαῖπές τ', ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῆσίν τε ῥαλαάσσια ἔργα μέμνην.

Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἠδῶσσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσι.

Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ, 70
Πλησαίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.

Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης. 75

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐφ' ὠθήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυνῶ, δῖα θεάων.

Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. 80

Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Ἀάκρουσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.

Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυνῶ, δῖα θεάων, 85
Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·

Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόφραπι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε ; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

Αὔδα, ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν. 90

Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.

Ὡς ἄφα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.

Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείκνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ, 95

Καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν ; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

- Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐα ἐθέλοντα·
 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμει ἀλμυρὸν ὕδαρ, 100
 Ἀσπειτον ; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 Ἰερὰ τε ῥέξουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπωσ' ἔστι Διὸς νόον Αἰγυόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἀλειῶσαι.
 Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυρότατον ἄλλων 105
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 Ἐκνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρασαντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 Ἥσφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακόν, καὶ κύματα μακρὰ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον, ἐσθλοὶ ἐταῖροι· 110
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποκεμπίμεν ὅτι τάχιστα·
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν. 115
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυνῶ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Ὅτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 Ἔως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίῳ ἐὐπλόκαμος Δημήτηρ, 125
 Ὡ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῃ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

- Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσφ' ἐνὶ οἴνοκι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρον καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον 135
 Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιεῖσθαι.
 Εὐφρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμπω δέ μιν οὖπη ἔγωγε 140
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ἀντάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικενύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηται.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης 145
 Οὕτω νῦν ἀκόπεμπε, Διὸς δ' ἐποκίζω μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτσεσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια νύμφη 150
 Ἡ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιδῶν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 Δακρυόφιν τέρσαντο· κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόστον ὀδυρομένη, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰάσσεκεν καὶ ἀνάγκη 155
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖαι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ.
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγος θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεῶων
 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
 Φθινέντω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζω χαλκῷ
 Εὐρυεῖαν σχεδίην ἅτάρ ἱκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Τυροῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡροσιδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν 165

Εὐνόησω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·

Εἴματα τ' ἀμφοτέρω πέμψω δέ τοι οὔτρον ὄπισθεν,

Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴσσαι,

Αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Ὅ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε. 170

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεῶν, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,

Ἥ με κέλειαι σχεδὶρ περὶάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔσσαι 175

Ἰκνύποροι περὶώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔφρ.

Οἷδ' ἂν ἐγὼν, αἰκητὶ σέθεν, σχεδὶς ἐπιδαίην, ο

Εἰ μή μοι τλαίης γὰρ, θεῶν, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,

Μή τί μοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶν, 180

Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἡ δὴ ἄλιτρός γ' ἔσαι, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·

Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.

Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἤπερθεν,

Καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος 185

Ὀρκος, δεινότητός τε πέλει μακάρεσσαι θεαῖσι,

Μή τί σοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσ' ἂν ἐμοὶ περ

Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖ᾽ ὅσον ἴκοι.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐαιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο διὰ θεῶν

Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο·

Ἴξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἄνθρωπος.

Καὶ ῥ' ὃ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη 195

Ερμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,

Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς θείοιο·
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον. 200

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυνῶ, δῖα θεάων
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπε. 205

Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 Κηῖδ' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀθάνατός τ' εἴης ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδαι ἥματα πάντα. 210
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χειρὶν εὐχομαι εἶναι,
 Οὐδέμας, οὐδὲ φηῖν ἐπεὶ οὐπὼς οὐδὲ ἔοικε
 Θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πότνια θεῶ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 Σίδος ἀκιδνοτέρῃ, μέγεθός τ', εἰς αὐτὰ ἰδέσθαι·

Ἢ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. 220

Εἰ δ' αὖ τις φαίρῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυρόν·
 Ἦδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. 225
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῦτο,
 Τερπέσθην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ἠοδοδάκτυλος ἦώς,
 Αὐτίχ' ὃ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς
 Αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφῃ, 230

Λεπτοὶ καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυῖ,
 Καλὴν, χρυσεὴν κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην
 Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 Στείλειον περικαλλές, ἐλαῖνον, εὖ ἐναρηρός·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖξοον ἦρχε δ' ὁδοῖο
 Νήσον ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθρη τ', αἰγειρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 Ἀδα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἥ μιν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἦντο ἔργον.
 Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνε. 245
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Τέτρηγεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφουσι δ' ἄρα τήγγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρρηρεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ
 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνδών, 250
 Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἰστὸν ποίει, καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ
 Πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει. 255
 Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰονίνησι,
 Κύματος εἶλαρ ἔμην πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ἰοτία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 (Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεΐρυσεν εἰς ἄλλα δῖαν.) 261
 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψῶ,

Εἶματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
 Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· (ἔν δέ καὶ ἦα
 Κωρύκῃ) ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
 Ὀδρὸν δὲ προέθηκεν ἀπήμονά τε λιγρόν τε.
 Γηθόσυννος δ' οὐρα πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

265

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ᾧ ἤγεσθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ ματίεπι·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ὀφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλένει.
 Ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἕκτ' ἐμὸν δῶ,
 Ἡὲ πρὸς ἠοίων, ἧ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 Πομπὴν δ' ἀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὥς το πάρος παρ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 Ἐνθαδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα διᾶν
 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἔρετμα
 Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 Ἐρχεσθ', ὅψα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν·

25

30

35

40

Μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ᾠοῖδόν
 Αἰμύδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ᾠοιδίην,
 Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐπατρύνησιν ἀείδειν. 45

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μετόχετο θεῖον ᾠοῖδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶκε, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἥδὲ θάλασσαν, 50
 Νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν
 Ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·

Ἡρτύναντο δ' ἐρατρά τραπεῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν
 Τρυφῷ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55

Βάν ὃ' ἔμεν Ἀλκινόωσσι δαΐφρονος ἑς μέγα δῶμα.
 Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔσθια καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.

Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρυσεν, 60
 Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βούς·

Τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρέηρον ᾠοῖδόν·

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε·
 Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν ᾠοιδίην.

Τῷ δ' ἄρα Παντόνοσε θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, 65
 Μίσσῃ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·

Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσσθαι

Κήρυξ· πρὸ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
 Παρ δὲ δέπας οἶνοιο, πικρὴν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70

Οἱ δ' ἐκ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱαλλον.

485—563.

Ἀντάρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 485
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων
 Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἥ σέ γ' Ἀπόλλων
 Δίην γάρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 'Ὅσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί· 490
 'Ὡστε πού ἢ αὐτὸς παρεῶν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον αἶσιον
 Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 'Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Γλιον ἐξαλάπαξαν. 495
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 Ἀντίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιγ,
 'Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ἔπασε θέσπιν αἰοιδήν.
 'Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοιδήν,
 Ἐνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὖστέλμων ἐπὶ νηῶν 500
 Βάντες ἀπέκλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ
 Ἀντοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 'Ὡς ὃ μὲν εἰστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, 505
 'Ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτὸν τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἡὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
 Ἡ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 Τῇπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. 510
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύνῃ
 Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἡεῖδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἰππόθεν ἐκχόμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515

Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 Ἀντάρ Οδυσσεῖα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
 Βήμεναι, ἥδ' Ἰ Λογα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρων Ἀθήνην. 520

Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς ἄειδε περικλυτός· ἀντάρ Οδυσσεὺς
 Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πέσον ἀμφιπεσοῦσα,
 Ὅστε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 Ἀστεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἥμαρ· 525

Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' εἰδοῦσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέ· οἱ δὲ τ' ὀπισθεν
 Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἥδ' καὶ ὦμους,
 Εἷρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζιν·
 Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· 530

Ὡς Οδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων·
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφρόσατ' ἥδ' ἐνόησεν,
 Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηνῖδα· 535

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἥδ' ἐμέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἦδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγεια·
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τὰδ' αἰεῖδι.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὥρορε δῖος αἰοιδός,
 Ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο 540

Ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιδέβηκεν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 Ξεινοδόχοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545

Ἀντὶ κασιγνήτου ξείνός θ' ἐκέτης τε τέτυκται
 Ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιπανάει πρᾶπίδεσσι·
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

Ὅ τι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 Εἵπ' ὄνομ', ὃ τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, 550
 Ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περυναίεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 Εἶπε δέ μοι γαῖάν τε τεῆν, δῆμόν τε, πόλιν τε 555
 Οφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι πυδερνητῆρες ἴασι,
 Οὐδὲ τι πηδάλι' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν
 Ἀλλ' αὐταὶ ἴασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 Καὶ πάντων ἴασι πόλιας καὶ πύονας ἄγρονες 560
 Ἀνθρώπων καὶ λαῖτρα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατέλεξον,
 Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἔκτο χώρας
 Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας· 575
 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄχριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
 Οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἶπε δ', ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἧδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον 580
 Ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἡ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπώλετο Γλιώθι πρὸ,
 Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἳ τε μάλιστα
 Κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἱμά τε καὶ γένος αὐτῶν ;
 Ἡ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 Εσθλός ; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτιοι χερεῖων 585
 Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

• ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Ἥτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν ᾠοῖδου
 Τοιοῦδ', εἷος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλγέκιος αὐδῆν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαρίστερον εἶναι,
 Ἡ δταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα·
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκονάζονται ᾠοῖδου,
 Ἕμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 Σίτου καὶ κρείων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσαν
 Οἰνοχόος φορέηαι καὶ ἐγγεῖη δεπάζουσ·
 Τοῦτό τι μοὶ κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπιτράπτειτο στονόεντα
 Εἵρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλήξω;
 Κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὕμεις
 Εἶδαι· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φρυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἥμαρ,
 Ὕμιν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀραιπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 Ἀυτὴ δὲ χθαμαλὴ παννυπερτάτῃ εἶν ἄλῃ κεῖται 25
 Πρὸς ζόφον, -αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς ἥϊ τ' ἡέλιόν τε,-
 Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐτὶ ἐγωγε
 Ἦς γαίης δύναιμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Κάλνυρῳ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· 30
 Ὡς δ' αὐτως Κίρκη κατερῆτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον 35
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκχρδὲ ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
 Πιόθεν με φέρον ἀνεμὸς Κικόνεσσι πέλασσαν,
 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς. 40
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασσάμεθ', ὥς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερχῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 Ἐσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Τύφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγάνουν,
 Οἳ σφιν γεῖτονες ἦσαν ἄμα πλέονες καὶ ἀρεῖους,
 Ἡπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων
 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὄθι χρῆ πεζὸν ἔοντα. 50
 Ἠλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη,
 Ἡέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείρουν. 55
 Οφρα μὲν ἥως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,

Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονδας περ ἰόντας·
 Ἥμος δ' ἥελιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μῆρον τε.

60

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 Πρὶν τίνα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον αὔσαι,
 Οἳ θάνατον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Δαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλνυε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

65

Δί μὲν ἔπειτ' ἐφέρONT' ἐπικάρσαι, ἰστία δὲ σφιν
 Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δείσαντες ὄλεθρον,
 Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προεγρύσσαμεν ἠπειρόνδε.

70

Ἐνθα δὲ νύκτας δύο τ' ἥματα συνεχὲς αἰεὶ
 Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 Ἰστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες,
 Ἡμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήται τ' ἴθυνον.

75

Καὶ νῦ κεν ἀσκηθῆς ἐκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλά με κύμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.

80

Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὅλοοις ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Ἀπτοφάγων, οἳ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἀὖ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προῖην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,

85

- Οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροισι, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστον τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγῳ ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείδων,
 Μὴ πῶ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν
 Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύνονται,
 Πυροὶ καὶ κριθαί, ἦδ' ἄρπελοι, αἵτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄαυρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραί βουλευφόροι, οὔτε θέμιστες
 Ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κέκρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνησται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ὑλῆεσσ' ἐν δ' αἶγες ἀπαιρέσαι γεγάασιν
 Ἀγριαί· σὺ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγεα πάσχουσιν, κορυφαῖς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα κοίμνησιν καταΐαχεται, οὔτ' ἀρότοιων,

Ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνῆροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χήρενυι, βόσκει δέ τε μηκάδας αἰγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεις νέες πάρα μιλτοπάρῃοι, 125
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνι τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐσσέλμους, αἳ κεν τελόειεν ἕκαστα,
 Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 Ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐνκτιμένην ἐκάμοντο. 130
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
 Εἰς ὥρας ἄμῳεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὐδας. 135
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἣν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' εὐνάς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάβαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτίων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἴηται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγυροὶ πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προῦφαίνειτ' ἰδέσθαι
 Ἀἷρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προῦφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν. 145
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ δηγμῆνι θαλάσσης· 150
 Ἐνθα δ' ἀποδορίζαντες ἐμείναμεν ᾧ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἰγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

- Αἰτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους*
Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
Εννέα λάγχανον αἶγες· εἰσοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶψ. 160
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἐς ἥελιον καταδύντα,
Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔκαστοι
Ἡφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες. 165
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἷων τε καὶ αἰγῶν.
Ἡμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθε,
Δῆ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
Ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 170
Καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ελθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οὔτινές εἰσιν·
Ἡ ὅ' οἴγ' ὕβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, 175
Ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἔσχατιν σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ῥυτὴν δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλή
Ῥυτὴν δέδμητο καταρρυχέεσσι λίθοισι, 185
Μακροῖσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά· τε μῆλα
Ὅλος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

- Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀθεμέστια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔφακε 190
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίψ' ὕληντι
 Ὑψηλῶν ὀρέων, ὃ τε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
 Δῆ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφρας ἐταίρους
 Αὐτοῦ παρ νηῖ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐταίρων δυοκαίδεκα ἄριστους 195
 Βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἄσπον ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἥδεος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθιος υἱός,
 Ἴρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί,
 Ἀζόμενοι· ὧκε γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρῶντι 200
 Φοῖβου Απόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνώδεκα κᾶσιν ἀφύσσας,
 Ἥδυν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν 205
 Ηεῖδει δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μὶ' οἷη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοισιν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὁδμὴ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει, 210
 Θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσπον μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦα
 Κωρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι οἴσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,
 Ἀγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδῶτα, οὔτε θέμιστας. 215
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 Εὐρομεν, ἀλλ' ἐνόμνευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
 Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηνέμεσθα ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

- Χωρίς δ' αὐθ' ἔρσαι· νῆον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 Γανλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμιελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντι' ἐπέεσσι,
 Τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα 225
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 Σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδαρ.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, -ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,-
 Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
 Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἑρατεινὸς ἔσεσθαι. 230
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 'Ημενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄδριμον ἄχθος
 'Υλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἷη.
 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄρυμαγδὸν ἔθηκεν 235
 Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρον.
 Αὐτὰρ ὃγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενά λείπε θύρῃφιν,
 Ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς αἰέρας, 240
 Οδριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 Ἔσθλαι, τετράκνυλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 Τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
 'Εζόμενος δ' ἤμελγεν ὧς καὶ μηκάδας αἰγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη. 245
 Αὐτίκα δ' ἡμῖν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμνησάμενος κατέθηκε·
 'Ημῖν δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἷη
 Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἷη.
 Αὐτὸρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 250
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαμε, καὶ εἰσίδεν, εἵρετο δ' ἡμέας·
 Ω ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἡ τι κατὰ προῆξιν, ἥ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλόωνται*

Ψυχὰς παρθήμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες ; 255

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθογγὸν τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον

Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260

Οἴκαδε ἰέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα

Ἠλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.

Ἄσσοι δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,

Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·

Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265

Πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γούνα

Ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἧὲ καὶ ἄλλως

Δῶκε δωτίνην, ἧτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς· ἱκέται δέ τοί εἰμεν

Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε, 270

Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ

Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἧ τηλόθεν εἰλήλουθας,

Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἧ δειδίμεν, ἧ ἀλέασθαι.

Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιοχου ἀλέγουσιν, 275

Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόιμην

Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἀλλὰ μοι εἴψ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

Ἡ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἧ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω. 280

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ·

Ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὕμης ἐπὶ πείρασι γαίης,

Ἀκρῇ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν 285

Ἀντὶρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ

- Ἀλλ' ὄγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλε·*
Σὺν δὲ δύνω μάργας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. 290
Τοὺς δὲ διαμελειῖστί ταμῶν ὀπλίσσατο δόρπον·
Ἡσθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ὅστέα υνελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμνηχανίη δ' ἔχε θυμόν. 295
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύνκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων·
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
Ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
Οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν·
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν. 305
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ διαν.
Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε κονησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 310
Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύνω μάργας ὀπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
Ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα 315
Κύνκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴ πως τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Κύνκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῶ,
Χλωρόν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ἄφρα φοροίῃ 320

Ἀνάνθην· τὸ μὲν ἄμμις εἵσκομεν εἰσφορώντας,
 Ὅσσον θ' ἰσὺν νηὸς εἰκοσόδοιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράσθαι.
 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς, 325
 Καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς·
 Ἀκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῃ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῃ,
 Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή· 330
 Ἀντὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Ἀντίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ' οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἡ τι οἰσσάμενος, ἧ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 Ἀντὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἰείρας, 340
 Ἐζόμενος δ' ἡμελγεν ὅς κε καὶ μηκάδας αἶγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάστη·
 Ἀντὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύω μάργας ὠπλίσσατο δόρπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 345
 Κισσύδιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύνκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Οφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει
 Ἑμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδε πέμπυσαι· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. 350
 Σχέτιλι, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς

Ἦδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὐτῖς·

Δός μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τεὸν οὖνομα εἰπέ 355

Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.

Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα

Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·

Ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Ἵς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτῖς ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·

Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. 361

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,

Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηνύδων μελιχίοισι·

Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι

Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης. 365

Οὐτὶς ἔμοιγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσι

Μήτηρ ἦδὲ πατήρ, ἦδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.

Ἵς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτῖς ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,

Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. 370

Ἢ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα

Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν ἀνχένα· καδδέ μιν ὕπνος

Ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσοντο οἶνος,

Ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύνετο οἶνοθαρείων.

Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375

Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους

Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν

Ἀφρεσθαι, γλωρός περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,

Καὶ τότ' ἐγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380

Ἰσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα daίμων.

Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξυν' ἐπ' ἄκρῳ,

Οφθαλμῷ ἐνέρευσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεῖς

Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρου νήϊον ἀνῆρ

Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι 385

Ἀφράμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Διένομεν, τὸν δ' αἷμα περιῶρε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας ἔδсен αὐτμῇ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι. 390

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥ ἐσκέπαρνον,
 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσαν τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 Ὡς τοῦ σίλ' ὀφθαλμοὺς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 Σμερδαλέον δέ μ' ἐγ' ὤμωξεν περὶ δ' ἴαχε πέτρη· 395

Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Εξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρῶεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύνκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
 Ῥακεον ἐν σπῆεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας· 400
 Οἱ δὲ βοῆς αἶοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·

Ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὃ τι ἐ κήδοι·
 Τίττε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐδόησας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθα;
 Ἡ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει; 405
 Ἡ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἥ βίηφι;

Τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα, 410
 Νοῦσόν γ' οὐπὼς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
 Ἀλλὰ σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.
 Κύνκλωπ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι, 415

Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴ τινά που μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 Οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

- Ἀντάρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο, 420
 Εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, .
 Ὡστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ἀρσίνες οἷες ἦσαν ἐντροφέες, δασύμαλλοι, 425
 Καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεῖς εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐντροφέεσσι λύγιοι,
 Τῆς ἐπὶ Κύνκλῳ εὐδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς.
 Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην, σῶοντες ἐταίρους, 430
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 Ἀρνειὸς γὰρ ἦν, μῆλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις,
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν ἄλωτου θεσπεσίῳ
 Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληῶτι θυμῷ. 435
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἥῳ δῖαν.
 Ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἦες,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσαντο ἄρσενά μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 Οὔθата γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι 440
 Τειρόμενος, πάντων οὔων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ορθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οὔων στέρνοισι δέδεντο.
 Τσάτατος ἀρνειὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πνικινὰ φρονέοντι. 445
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριε πέπον, τί μοι ᾤδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 Ὑτάτος ; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι αἰῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοῆς ποταμῶν ἀφικάνεις· 450
 Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίειαι ἀπονέεσθαι
 Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἢ σὺγ' ἄνακτος

Οφθαλμὸν ποθέεις ; τὸν ἄνῃρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνον,
 Οὔτις, ὃν οὐπω φημὶ πέφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455

Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, κοτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλωδ' ἄλλη
 Θεινομένου φαίετο πρὸς οὔδει· καδδὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 Λωφήσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις. 460

Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὼν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ελθόντες δ' ἡβαιὼν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀργεῖοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα 465

Ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἱ φέγομεν θάνατον τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστη,
 Κλαίειν ἄλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 Πόλλ' ἐν νηϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ. 470

Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδαμ κερτομίοισι·

Κύνκλωπ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρους
 Εἶμεναι ἐν σπηϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι. 476

Καὶ λῆν σέ γ' ἐμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 Σχέτιλ'· ἐπεὶ ξείνους σὺχ' ἄζω σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἐπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον 480

Ἦκε δ' ἀπορῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·

Καδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς κυανοπρώροιο,

[Τυτθὸν ἐδεήσεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]

Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·

Τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα, 485

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ωσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 Εμβαλέειν κόπρης, ἐν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 490

Ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδων ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτνον ἄλλοθεν ἄλλος·

Σχέτιλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα ;·
 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα 495
 Αὐτίς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδῆσαντος ἄκουσε,
 Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆα δοῦρα,
 Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἔησιν.

Ὡς φάσαν ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην κεκοτητότι θυμῷ· 501

Κύνκλωπ, αἶκεν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαστών,
 Φάσθαι, Οδυσεῖα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα. 505

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθος·
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τήλεμος Εὐρυμίδης, δὲ μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 Καὶ μαντευνόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν· 510

Ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελεντήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χειρῶν ἐξ Οδυσεὺς ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέχμην
 Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν.

Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκις, 515
 Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάρσατο οἶνω.

Ἀλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω,
 Πομπὴν τ' ὁτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἔννοσίγαιον·

Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι.
 Αὐτὸς δ', αἶψ' ἐθέλησ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος, 520
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Ἔδνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αἴδος εἴσω,
 Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐννοσίχθων. 525

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Εὖχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

Κλυθι, Ποσειδάον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἐτέόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 Δὸς μὴ Οδυσσῆα πτολιπόρθιον οἰκαδ' ἰκέσθαι, 530
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

Ἀλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐνυκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Οὐπὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματι οἴκῳ. 535

Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαὔτις πολὺ μείζονα λᾶαν αἰείρας,
 Ἢκ' ἐπιδινήσας ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδεύρησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι. 540

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 Νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Ἐλατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ· 545

Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ δῆγυϊνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύνκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμνόμενος κίοι ἴσης.
 Ἀρνεῖόν δ' ἐμοὶ οἶα ἐνκνήμιδες ἐταῖροι, 550
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνᾶσσει,
 ῥέξας, μηρί' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπόζετο ἱρῶν,
 Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 Νῆες ἐὺσσελμοι, καὶ ἔμοι ἐρήρηες ἐταῖροι. 555
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε ἐκδιμήθημεν ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥως, 560
 Ἀῖ τὸτ' ἐγὼν ἐτάροισιν ἐπιστρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἤτορ, 565
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταῖρους.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.*

1—43.

ΑἴΤΑΡ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἥδ' ἐθάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διᾶν
 Ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν· ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 Ἥμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο
 Ἰκμενον σῆρον ἱεὶ πλησίστιον, ἱσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκῃ ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσασα
 Ἥμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυδερνήτης τ' ἴθυνε. 10
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκυόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ωκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς 15
 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐθ' ὅπταν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Οὐθ' ὅταν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἄπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθόντες ἐκέλευμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ωκεανοῖο
 Ἥομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερῆα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Βόθρον ὄρουξα, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· 25
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοᾶς χέομεν πᾶσιν· νεκύνεσσιν,
 Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδὲ οἶνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφριτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμνηνὰ κάδην, α
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείβαν βουῖν, ἦτις ἀρίστη, 30
 ῥέξειεν ἐν μεγάροισι, πυρρὴν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶον
 Παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσέ τε, ἔδνεα νεκρῶν,
 Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμην α
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο 35
 Ψυχαὶ ὑπὲξ Ερέβους νεκύων κατατεθνηώτων,
 Νύμφαι τ', ἧῖθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐργχείουσιν, 40
 Ἄνδρες ἀρηϊφατοὶ, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχρυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγὼ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατα δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κύκυσ,
 Οἷα περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 395
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 Οῖσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 Ἡέ δ' ἀνδρῶσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσιν, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἷῶν πάσα καλά,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἥε γυναικῶν;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὗτ' ἐμὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, 405
 Οῖσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνδρῶσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσιν
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτον τε μόρον τε,
 ἔκτα, σὺν οὐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δαιπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ. 410
 Ὡς θάνατον οἰκτίστῳ θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
 Ὅς ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμφῳ, ἥ ἐράνῳ, ἥ εἰλαπίνῃ τεθαλύῃ.
 Ἢδη μὲν πολλῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, 415

*Μονναῖς κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς, 420
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἥ δὲ κυνώπις
 Νοσφίσαιτ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἐλέειν, σὺν τε στόμ' ἱρεῖσαι. 425
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλληται
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικέες,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
 Δσπείσιος καίδεσσι, ἰδὲ θμῶεσσιν ἐμοῖσιν, 430
 Οἴκαδ' ἐλευσέσθαι. ἥ δ' ἔβροχα λύγρ' εἰδυῖα
 Ἦ τε κατ' αἰσχος ἔχευε, καὶ ἰσομένηρσιν ὀπίασω
 Θηλυτέρησι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς 435
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
 Εἰς ἀρχῆς. Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἰόντι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
 Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι, 440
 Μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφανοκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἴσσεται ἐκ γῆς γυναικὸς·
 Αἶψα γὰρ πιπνυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια. 445
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πᾶσι δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 Νήπιος, ὅς κού νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔξει ἀριθμῷ,*

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος, ὄψεται ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσπύξεται, ἥ θέμις ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄσκις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι·
 Κρύδδην, μὴδ' ἀναφανδαί, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναῖξιν. 455
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἴ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρεῖται·
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρειαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει ὃγ', ἣ τέθνηκε· κανὼν δ' ἀνερμώλια βέβηεν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεραῖσιν
 Ἔσταμεν ἀκνήμενοι, θαλερὰν κατὰ δόκρον χίοντας. 465
 Ἠλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηλεΐάδῳ Ἀχιλλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχου,
 Ἄαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγὼ δὲ ψυχῇ με· ποδώκεος Διαικίδαο, 470
 Καὶ ὃ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πρῆτιλιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνέαρσσι μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔταψα· Αἰδούσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Αφραδίῃς νάουσιν, βροτῶν εἶδαλα καμόντων; 475
 Ὡς ἔφατ'· ἀντάρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω Ἀχιλεῦ, Πηλεὲς υἱέ, μέγα φέρομαι Ἀχαιῶν,
 Ἠλθον Τειρεσίῃα κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλὰν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς· παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς. 480
 Γῆς ἐπέδρη, ἀλλ' αἰὲν ἔγωγε κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,

Οὐτις ἀνὴρ προκάροιθε μακάρτατος, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 Ἐνθάδ' ἑὼν τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίζεις, Ἀχιλλεῦ. 485

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βουλοίμην κ' ἐπάφροντος ἑὼν θητενέμεν ἄλλω
 Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος κολὺς εἴη,
 Ἡ πᾶσιν νεκράεσσι καταφθιμένοισιν ἀνδράεσσιν. 490

Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ μῦθον ἔνισπε,
 Ἡ ἔπει' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥε καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλεΐδης ἀμύμονος εἰ τι πέτυσσαι,
 Ἡ εἴ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίαν τε, 495

Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 Τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.

Εἰ τοιούτῳ ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς κατέρος δῶ,
 Τῷ κέ τεφ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Οἳ κεῖνον βιώσκει, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς. 500

Ὡς ἐφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἦτοι μὲν Πηλεΐδης ἀμύμονος οὔτι πέτυσμαι·
 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο 505

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Ἄντὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἶσθς
 Ἠγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.
 Ἦτοι οἳ ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλαῖς,
 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων· 510

Νέστωρ τ' ἀντίσθες καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἶω.
 Ἀντὰρ οἳ ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὐποτ' ἐνὶ κληυῷ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἶκων.

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεσθαι ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἥ θάμιν ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασσ'· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔστω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι·
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. 455
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλαξον,
 Εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθῶντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρεῖται·
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεύρεις; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει δ' ὃγ' ἡ τέθνηκε· κανὼν δ' ἀνεμώλια βᾶζειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγγραῖσθαι
 Ἔσταμεν ἀγνόμενοι, θαλερὰν κατὰ δόκον χέοντας. 465
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηλεΐάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀνήμερος Ἀντιλόχοιο,
 Ἄντὸς δ' ὃς, ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀνήμερον Πηλεΐαν·
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν με ποδώκεος Αἰακίδαο, 470
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πηγέτιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔταψ' Αἰδύοδὲ κατελθέμεν, ἐνθα τε κενεαὶ
 Ἀφροδίτῃς ναῖουσιν, βροτῶν εἰδωλα καμόνταν; 475
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Ἢλθον Τειρεσίαιο κατὰ χεῖρος, εἴ τινα βουλήν.
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδας εἰσὶν ἰκοίμην·
 Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἄμῃς. 480
 Γῆς ἐπέβη, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,

Οὐτις ἀνὴρ προκάροιθε μακάρεσσι, οὐδ' ἄν' ὀπίσσω.
Πρῶν μὲν γὰρ σε ἱσὺν ἔτιονεν Ἰσά θεοῖσιν,
Ἀστεῖαν, τὴν αὖτε μέγα κρατεῖς νεκύνειον,
Ἐνθάδ' ἔιν τῷ μῆτι θανόν διαχέλλον, Ἀχιλλεύϊ.

Αἰνῶ

Ὡς ἔρπον ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀνελθόμενος κρηναῖαν·
Μὴ γὰρ με τίς ποτε τε παραΐδα, φάειδ' ὀδυρόμεν
Ῥαῖσιν αὖτ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
ἄλλῃ καὶ πάλιν ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

Αἰνῶ

Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

Αἰνῶ

Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

Αἰνῶ

Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

Αἰνῶ

Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ
Ἐνθάδ' ἔμμενον ἐν θνατοῖσιν ἄλλῃ

- Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515
 Πάντας δ' οἶκ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργεΐοισιν
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 Ἦρῶ Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δόρων 520
 Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κἀμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῆναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες 525
 Δάκρυά τ' ὠμόφρυνοντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστον
 Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Οὐτ' ὥρῃσαντα χροῖα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτενε
 Ἰκπόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κόπην, 530
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 Ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ὅξεϊ χαλκῷ,
 Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ 535
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Δίακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηώτων 540
 Ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κῆδε' ἐκάστη
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 545
 Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλω·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 550
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηΐδαν μειλχιόισιν

Αἴαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἱμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοί, 555
 Ἰσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθνηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς 560
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Φυγὰς εἰς Ἐρεβος νεκύων κατατεθνηϊώτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι 565
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηϊώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
 Ἡμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἄνακτα,
 Ἡμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ. 570

Τὸν δὲ μετ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λιμῶνα,
 Τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν, 575
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γῦπε δέ μιν ἐκάτρεθι παφηνέω ἥπαρ ἔκειρον,
 Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσὶ.
 Αἰτῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρον Πανοπήος 580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Ἐστασί' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῖα·
 Στεῦτο δὲ διυράων, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν εἰσέσθαι·
 Ὅσσάκι γὰρ κύνει' ὁ γέρον, πῖεῖν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ἔδωρ ἀπολέσκει' ἀναδροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰκρηθεν χέε καρπὸν,
 Οὔγγαι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαύνασποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
 Τῶν ὁποί' ἰθύσει' ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωθεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Λᾶαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι 595
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε· κραταῖτε
 Αὐτίς, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ᾤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς·
 Εὐρῆεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακλεῖην, 600
 Εἶδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδύλου.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύν ἦν, οἰανῶν ὧς,
 Πάντος ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊατὸν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλλέοντι ἰοικῶς.
 Σπρεδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτις,
 Χρύσεος ἦν τελαμῶν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρχοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποί τε λῆοντες, 610
 Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδρεκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὃς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη.

Εγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πόλιν ἄρχων Ὀδυσσεύ,
 Ἀδεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάξεις,
 Ὀνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζητὸς μὲν παῖς ἦα Κρόναιος, αὐτὰρ οἷζ' ἔν
 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φῶτι
 Δεδμημένην, ὃ δέ μοι χαλεπὸν ἐπέειπλες ἄεθλον·
 Καὶ κατὰ μ' ἐβόαδ' ἐπεμψε πῦν· ἄθλον· οὐ γὰρ ἐν ἄλλῳ
 Φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεσσα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδου·
 Ερμαῖα δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβα· δόμον Αἴδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτὰς μέμον ἔμπεδον, εἴ τις εἴ· ἔλθω·
 Ἀνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ἄλονται.
 Καὶ νῦν κ' ἐτι προτέρους ἴδω ἀνέρας, σὺς· ἔθελόν περ,
 Θηοῖα, Πειρίθοόν τε, Θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν' ἐπὶ ἔθνε' ἀγέεσσι παρὶν νεκρῶν,
 Ἥχῃ Θεσπεσίῃ· ἐμὰ δέ· χλωρὸν δῖος ἦρε,
 Μή μοι Γοργαῖον κεφαλὴν δαινοῦς πελώρου·
 Εξ Αἴδος πέμψῃεν· ἀργαυτὴ Περσεφόνεια·
 Αὐτίκ' ἐπειτ' ἐπὶ νῆα κίον, ἐπέλεον ἐπὶ πρύμνῃ·
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀπὸ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσδανόν, καὶ δὴ κληῖσι καθίζον·
 Τὴν δέ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε πῶμος ῥόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κἀλλίμοι σῆρος.

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνούσας, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεὺς
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδυὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσηϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσήδα·

Μή μοι, Ὀδυσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων πέπνυσο. Θεοὶ δ' ἄπαζον ὄϊζυν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγῶσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἐκίσθαι.

Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ἃδ' ἀγάπησα·
 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Εἰρήγεις, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Εὐθὺν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐγγεγαυῖα,
 Ἄνδρι παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον αἰεκέε·

Τὴν δ' αἶτην εὖ πρόσθεν ἐφ' ἔγκειθετο θυμῷ

Ἀυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,—

Ἀκτορὶς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,

Ἥ νῶϊν εἵρυστο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,—

Πεῖθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἔόντα. 230

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Απογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. *A*, 333—340.

Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἑόντες.
Ὡς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέχσι καὶ ἄγκεια ποιήεντα
Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνήν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν
Ὡς Οδυσσεὺς καίνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. *E*, 391—398.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
Ἐπλετο νηπιμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἵσιδε γαῖαν,
Ὄξυ μάλα προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίσιος παῖδεςσι φανείη
Πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχρας δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν
Ὡς Οδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. *Z*, 102—109.

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
Ἡ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον, ἥ Ερύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·

386—639.

- Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
 Ἀχινυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέραθ', ὄσαι ἅμ' αὐτῷ
 Οἶκον ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγνώ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατα δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς,
 Οἷον περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων 395
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο ;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν ;
 Ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσων, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἷῶν πάσα καλά,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἦε γυναικῶν ;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὐτ' ἐμὲ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν, 405
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσων
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν οὐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δαιπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ. 410
 Ὡς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργυρόδοντες,
 Ὅθ' ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμφ', ἦ ἐράνῳ, ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη.
 Ἦδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεδόλυσας, 415

Μοναξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θνητῶ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κεῖμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς, 420
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰέζων
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσατ', οὐδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλκειν, σὺν τε στόμ' ἑρεῖσαι. 425
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰετῆς,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπασίος καίδεσσι, ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν, 430
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. ἡ δ' ἔβροχα λόγῳ· εἰδυῖα
 Ἦ τε κατ' αἰσχος ἔχενε, καὶ ἰσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω πόποι, ἡ μάλα δὴ γόνον Αἰτρώος εὐρύοπα Ζεὺς 435
 Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
 Εξ ἀρχῆς. Ἑλένης μὲν ἀπαλώμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἰόντι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μὲν αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
 Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι, 440
 Μηδ' οἷ μῦθον ἄπαντα πιφανυρόμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἔσσεται ἐκ γὰρ γυναικὸς·
 Αἶψιν γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια. 445
 Ἡ μὲν μιν νόμῳ γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πεῖς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 Νήπιος, ὅς κεν νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵξει ἀριθμῷ,

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεται ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσκτύξεται, ἢ θέμις ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασσε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔσται, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδαί, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. 455
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλαξον,
 Εἴ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 Οὐ γὰρ πῶ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρσαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει δγ'· ἡ τέθνηκε· κανὼν δ' ἀνεμώλια βᾶξιν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένοις ἐνυγεροῖσιν
 Ἔσταμεν ἀκινύμενοι, θαλερὰν κατὰ δάκρυ χέοντας. 465
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηλεΐάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀνήμενος Ἀντιλόχου,
 Διαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀνήμενα Πηλεΐωνα.
 Εἶγνα δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο, 470
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενεῖς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πηχέτιλιν, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνέσφρασέ μῆσσαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλησθ' Αἰδώςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδέες ναύευσιν, βροτῶν εἶδωλα καμόνταν; 475
 Ὡς ἔφατ'· ἀντάρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέροται Ἀχαιῶν,
 Ἢλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλὰν
 Εἵποι, ὅπως ἰθάκην ἐς πατρίδαίεσσαν ἰκοίμην·
 Οὐ γὰρ πῶ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πῶ ἀμῶς. 480
 Γῆς ἐπέβη, ἀλλ' αἶψ' ἔγωγε κακὰ σείο θ', Ἀχιλλεῦ,

Οὔτις ἀνὴρ προκάροιθε μακάριτατος, οὐκ' ἄρ' ὀκίεσσα.

Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίωμεν ἴσα θεοῖσιν

Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκίεσσιν,

Εὐθὰδ' ἐὼν τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίξεν, Ἀχιλλεῦ.

485

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀραιβόμενος προσέειπε·

Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητενέμεν ἄλλῃ

Ἀνδρὶ παρ' ἀκλάρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολλὺς εἴη,

Ἡ πᾶσιν νεκίεσσι καταφθιμένοισιν ἀνδάσειν.

490

Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔμωπε,

Ἡ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥε καὶ οὐκί.

Εἶπε δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέτυσσαι,

Ἡ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,

495

Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.

Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡλίου,

Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.

Εἰ τοιούσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,

500

Τῷ κέ τεφ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,

Οἳ κείνον βιάσονται, ἔργουσίην τ' ἀπὸ τιμῆς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον

Ἡτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέτυσμαι·

Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο

505

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις

Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς ἔστης

Ἡγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ἡτοι οὐτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,

Αἰεὶ πρῶτος ἔβαλε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·

510

Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἶω.

Αὐτὰρ οὐτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,

Οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ομίλῳ,

Ἀλλὰ πολὺν προθέσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἶκων

- Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515
 Πάντας δ' οἶκ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργεῖοισιν
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενέηρατο χαλκῷ
 Ἥρῳ· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 520
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δόρων
 Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ οὔτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κἀμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῆναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι 525
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 Δάκρυά τ' ὠμόργυνντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστον
 Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Οὔτ' ὥρῃσαντα χρῶα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτενεν 530
 Ἰππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κόπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 Διοκλεΐδης, οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὅξεϊ χαλκῷ,
 Οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ 535
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Δίακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνεῖώτων 540
 Ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
 Τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 545
 Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλω·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 Αἶανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 550
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν

Αἶαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 Οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοί, 555
 Ἰσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπτερές. οὐδέ τις ἄλλος
 Αἰτίας, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τέτν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς 560
 Ἡμέτερον· δάμασσον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην· ὃ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἔρεβος νεκῶν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι 565
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
 Ἡμενον· οἳ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα,
 Ἡμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ. 570

Τὸν δὲ μέτ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν, 575
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γῆπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
 Λέγτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσὶ.
 Αἰτῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος 580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Ἐσταότ' ἐν λίμνῃ ἥ δὲ προσέπλαζε γενεήν.
 Στεῦτο δὲ διυράων, κίεειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλῆσθαι.
 Ὅσσάκι γὰρ κύνει' ὁ γέρον, πῦειν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ἔδωρ ἀπολέσκει ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατάκρηθεν χεῖ καρπὸν,
 Οὔχνηαι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαύνασχοι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἑλαῖαι τηλεθόωσαι
 Τῶν ὀπότη' ἰθύσει' ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκυιόντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωθεν
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
 Λᾶαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μύλλοι 595
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίῃς
 Ἀύτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
 Ἀντάρ' οὔ' ἄν ᾔσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 Εἶβρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βῆην Ἡρακληέην, 600
 Εἶδαιλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παιῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύνων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' αὐτοζομένων· ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀσίων,
 Λεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλλέοντι ἰοικώς.
 Σπερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι δορτήρ,
 Χρῦςος ἦν τελαμῶν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποί τε λέοντες, 610
 Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὅς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτιθετο τέχνη.

Εγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Μαρτυριᾶδῃ, πόλιν ἀρχαίαν Ὀδυσσεύ, 615
 Ἀδεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἡγήλαζεις,
 Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζητὸς μὲν παῖς ἦα Κροτάωνος, αὐτὰρ οἷζ' ὤν
 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φῶτι 620
 Δεδραμῆκα, ὃ δέ μοι χαλεπότερον ἐπέταλλοι ἄεθλον·
 Καί ποτ' ἐμ' ἐπαθόμην· ἐπεμψεν γὰρ ἔξοντ'· οὐ γὰρ ἐστ' ἄλλον·
 Φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνέντευκα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδου·
 Ερμαῖας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 625
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη· δόμον Αἴδος εἶσα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῶν μένον ἔμπαδον, εἴ τις εἴτ' ἔλθοι·
 Ἀνδρῶν ἠρώων, οὗ δ' ἡ τὸ πρόσθεν ἔλοντο.
 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνδράς, σὺς ἔβελόν περ,
 Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα· 630
 Ἀλλὰ πρὶν' ἐπὶ ἔθνε' ἀγχιέρετο μῆνις νεκρῶν,
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἀμείβετο γλαυκῶπις ἄναξ,
 Μῆ μοι Γοργαῶν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 Εξ Αἴδος πέμπειεν ἄγων ἢ Περσεφόνην·
 Αὐτίκ' ἐπειτ' ἐπὶ νῆα κίων, ἐπέλεον ἐταίρους· 635
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀπὸ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσδωκον, καὶ ἰδὲ κληῖσι κλισίαν·
 Τὴν δέ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε πῶμα βόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ὄφροι.

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνούσας, τὰ οἱ ἔμπειδα πέφραδ' Ὀδυσσεὺς
 Λακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμειν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Λειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἥδ' προσηύδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων πέπνυσο. Θεοὶ δ' ἄπαζον αἶζόν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἦθης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἐκίσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 Οὔνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὅδ' ἀγάπησα·

Αἶε γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Εὐφρίγει, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφαιτ' ἐπέεσσιν
 Εὐθὼν πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευθούσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐγγεγαυῖα,
 Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,

Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον αἰεὶς·

Τὴν δ' αἶτην· εὐ πρόσθεν· ἐφ' ἐγκάθ' αὖτις θυμῷ

Ἀνγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπάπει,

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,—

Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιοῦσῃ,

Ἦ νῶϊν εἴρντο θύρας πνικινού θαλάμοιο,—

Πεῖθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. 230

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Απογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ω πόκοι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἡθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.
Ὡς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
Κνημονὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσήλυθεν εὐνήν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰικέα πότμον ἐφήκεν
Ὡς Οδυσσεὺς κείνοισιν αἰικέα πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἔτι γαλήνη
Ἐπλετο νημερίῃ· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσεῖδε γαῖαν,
Ὄξυ μάλα προΐδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίोटος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
Ἀγρὸν τηκόμενος, στυγερόν δέ οἱ ἔχρας δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν
Ὡς Οδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰσεῖατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. Ζ, 102—109.

Ὡς δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
Ἡ κατὰ Τηϋγέτον περιμήκετον, ἥ Ερύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο, 105
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασσάν δ' ὕπερ ἤγε κόρη ἔχει ἥδ' ἐ μέταπα·
 'Ρεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 'Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Αθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγάυτα,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κόρητος 230
 Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 'Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 Ἰδρις, ὃν Ἑφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίζετα δὲ ἔργα τελείει·
 Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 235

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Εὐδρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 'Ὡς δ' ὅταν ἄγραινοι κόρμει περὶ βοῦς ἀγελαίας 410
 Ἐλθούσας ἐς κόπραν, ἐπὶν βατάτης κορέσσονται,
 Πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδέτι σῆκοί
 Ἰσχυοῦσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκόμεναι ἀμφιθέουσαι.
 Μητέρας· ὥς ἐμὶ κῆποι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 Λακρυβόεντες ἔχυντο· δάκνησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415
 'Ὡς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἐκίαιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτρόafen ἥδ' ἐγένοντο.

‡ 6. II, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, 15
 Χεῖράς τ' ἀμφοτέρους· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπασσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει,
 Ἐλθόντι ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Μοῦνον, τηλύγετον, πῶ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ
 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 Πάντα κῦσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

20

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νῦν ἔλθῃ, ἔλθοί τε κοῖτος ἅπαντας,
 Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πνικυαὶ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὼν κῆρ
 Οἷεῖαι μελεδᾶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρυς, χλασφῆς ἀηδῶν,
 Καλὸν αἰείδῃσιν, ἕαρος νέον ἱσταμένισιν,
 Ἀνδρῶν ἐν πετάλοισι καθεζομένη πνικυνοῖσιν,
 Ἦτε θαμὰ τραπῶσα χεῖρ πολυηχέα φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα.

515

520

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφάβοντο κατὰ μέγαρον, βόες δὲ ἀγελαῖαι,
 Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἥματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Εἰς ὀρέων ἐλθόντες ἐκ' ὀρμήσεσσι θυροῶσι
 Ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα κτώσασουσιν ἔνται,
 Οἱ δέ τε τὰς ὀλέουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 Γίγνεται, οὐδὲ φηγὴ χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 Τύπτον ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στόνος ἴσρνυτ' αἰετικῆς,
 Κράτων τυπτομένων δάκεδον δ' ἅπαν αἶματι θῦεν.

300

305

* 9. X, 381—389.

Πάπτηνεν δ' Οδυσσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
 Πεπτεῶτας πολλοὺς· ὥσι' ἰχθύας, οὐσθ' ἀλιῆες
 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἥελιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

385

† 10. X, 401—406.

Εὔρην ἔπειτ' Οδυσῆα μετὰ κταμένοιισι νέκυσσιν,
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
 Ὃς ῥά τε βεδρωκῶς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ στηθός τε παρῆιά τ' ἀμφοτέρωθεν
 Αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι
 Ὡς Οδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.

405

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοιισι φανείη,
 Ὡντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 Ῥαῖση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλως ἡπειρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλή δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη·
 Ἀσπάσιοι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φνυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσοροῶσα.

235

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ξοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Οδυσεῆος φίλος υἱός,
 Εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὅξυ θέτ' ὤμφῃ·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην. 5
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι χέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηκομώοντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοῖ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄχα. 8
 Ἀντάρ' ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἄργοι ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλανκῶπις Ἀθήνη, 420
 Ἀκραῇ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἅπτεσθαι τοῖ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 Στήσαν αἰείαντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν 425
 Ἐλκον δ' ἰστίᾳ λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, 430
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο·

Λεῖδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀειγενέτησιν,
 Εκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
 Παννυχίη μὲν ὅ' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδῶματα ἡχήμεντα,
 Χρυσοῦ τ', ἡλέκτρον τε, καὶ ἀργύρου, ἧδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ολυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. 75

† 4. Ε, 291—296.

8

Ὡς εἰπὼν, σὺναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρέλαιναν ἐλὼν πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς, 295
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἑμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 Δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται· ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 45
 Τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.

|| 6. Ζ, 149—161.

Γουνουμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κοῦρη· μέγιστοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, φυχὴν τ', ἀγχιστὰ εἶδαι.
 Εἰ δέ τις ἑσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάαναι,
 Τρισμάκαρες μὲν σοφὸς πατὴρ καὶ πάντια μήτηρ,
 Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 Αἰὲν εὐφροσύνῃσιν λαίνεται· εἵνεκα σεῖο,
 Λευσσόντων τοῖνδ' αἰεὶ θάλλος χορὸν εἰσιχνεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριστος ἔσχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἴκονδ' ἀράγηται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 Οὐτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.

* 7. H, 81—132.

————— Ἀντάρ Οὐρανίους

Ἀλκινόου πρὸς δῆματ' ἱε κλυτὰ· πολλὰ δέ σ' αἶ κῆρ
 Ὀρμαιν' ἱσταμένω, πρὶν χάλκεον οὐδὲν ἐκέσθαι.
 Ὡστε γὰρ ἥελίον αἶγλην πέλειν, ἥε σελήνης,
 Δῶμα καθ' ὑπερφεὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 85
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάσθαι· ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θορυχὸς ἀνέσταν·
 Χρῦσσαι δὲ θύραι πυκνὸν δῶμον ἐντὸς ἔσχον·
 Ἀργῦροι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οὐδῶ,
 Ἀργῦρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσήν δὲ κορυβτήν. 90
 Χρῦσαιοι δ' ἐκάντερθι καὶ ἀργῦροι κύπετ' ἦσαν,
 Οὓς Ἡφαιστος ἔσκαψεν ἰδαίῃσι κρηπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσόμενον μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ὠγήσας ἥματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηγέσθαι· ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ κέλευθῳ
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριάζοντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηγετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

- Χρύσειοι δ' ἄρα κούροι ἐὺδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 Ἔστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δέ οἱ θυγαῖ κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφάσσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν 105
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδριες ἀνδρῶν
 Νῆα θοὴν ἐνὶ κόντι ἔλαιυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἰστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δᾶκεν Ἀθήνη 110
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυρῶν
 Τετράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 Οἰκῶναι, καὶ φοῖαι, καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι, 115
 Σγκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἑλαῖαι τηλεθόωσαι.
 Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνέιουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 Οἰκῶναι ἐπ' οἰκῶν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἁλῶν ἑρρίζονται
 Τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡλέῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 Ἀλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακίς εἰσιν, 125
 Ἀνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηστανὸν γανόωσαι.
 Ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἀπαντα
 Σκίδνυται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπὲρ αὐλῆς οὐδὸν ἔχει 130
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολλοί.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M. 39—52.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειςαι, αἳ ῥά τε πάντας
 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, οἷς σφέας εἰσαφύκεται. 40
 Ὅστις αὔδρεϊν πελάσῃ, καὶ φθόγγαν ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνή καὶ γήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάννυται.
 Ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,
 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θῖς 45
 Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲς ἑλάναν ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖσθαι ἑταίρων,
 Κηρὸν δευήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἳ κ' ἐθέλησθα.
 Λησάντων δ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖρας τε πόδας τε, 50
 Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῳ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
 Οφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοιν.

† 9. M. 85—107.

Ενθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακνύα· 85
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αἶθε πέλωρ κακόν· οὐδὲ πᾶς τις μιν
 Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιδόσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰς δώδεκα πάντες ἄωροι
 Ἐξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες ἐν δὲ ἐκδότῃ 90
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
 Πυκνοὶ καὶ θαλάσσι, πλεοὶ μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείονος κοῖλοιο δέδυνεν,
 Εξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῦ βερέθρου
 Αὐτοῦ δ' ἰχθυόα, σκόπελον περιμαίμωσα, 95
 Λελαφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἵποθι μεῖζον ἔλθοι
 Κῆτος, ὃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιπρίτη.

Τῇ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 Φῶτ' ἐξαργάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. 100
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλότερον ὕψει, Οδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διοϊστεύσειας.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας, φύλλοισι τεθληῶς
 Τῷ δ' ὑπο δῖα Χάρυβδις ἀναφρόιδει μέλαν ὕδωρ.
 Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναροιδεῖ 105
 Δεινόν· μὴ σύ γε κείθι τύχοις, ὅτε φοιδθήσειεν
 Οὐ γάρ κεν ζύσαιτό σ' ὑπέκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
 Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 Ἀκταὶ ἀπορῥῶγες, λιμένος ποτικεπητηνῖαι·
 Αἵ τ' ἀνέμων σκεπώσσι δυσαιήων μέγα κῦμα
 Ἐκτοθεν· ἐντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι 100
 Νῆες εὖσσελμοι, ὅταν ὄρμον μέτρον ἱκῶνται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἥεροειδές,
 Ἴρὸν Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι 105
 Δαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιδώσσουσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύο δὲ τέ οἱ θύραι εἰσὶν
 Αἱ μὲν πρὸς Βορέαιο καταμβαταὶ ἀνθρώποισιν, 110
 Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

II.

• EX HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimā dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero) illa operis auctoritate proximus.

VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

† ΕΚ ΤΩΝ

‘ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΔΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ ‘ΗΜΕΡΩΝ.

[Juxta Edit. THOMAE ROBINSON. Oxon. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ’ ὑμνεῖν οὔσαι·
‘Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
‘Ρητοὶ τ’ ἄρρητοί τε Διὸς μέγαλοιο ἔκκητι.
‘Ρεῖα μὲν γὰρ βριδεί, ρεῖα δὲ βριδόντα χαλέπτει 5
‘Ρεῖα δ’ ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ρεῖα δέ τ’ ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δῶματα ναίει.
Κλυθὶ ἰδὼν αἴων τε· δίκη δ’ ἰθύνει θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην. 10
Οὐκ ἄρα μῶνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ’ ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύνω· τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ’ ἐπιμωμητὴ· διὰ δ’ ἀνδρίχα θυμὸν ἔχουσιν.

- Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμᾶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἐτέρην προτέραν μὲν ἐγείνατο νύξ ἑρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑπίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
 Ἡ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 20
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοισι χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπένδει μὲν ἀρόμμεναι ἡδὲ φυτεύειν,
 Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι ζῆλοϊ δέ τε γείτονα γείτων,
 Εἰς ἄφρονον σπένδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, 25
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ.
 Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἐνικάρθεο θυμῷ
 Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
 Ωρῇ γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, 30
 ὦρτιν μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατὰκμειται
 ὦραιος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτῆν,
 Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἴσται
 ὦδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος 35
 Ἰθείησι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισταί.
 Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 Ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Λωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
 Νήπιον οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντὸς, 40
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαιο,
 ὦστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἔοντα.
 Αἰνὰ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, 45
 Ἔρρα βοᾶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
 Ὅτι μιν ἔξαπατήσῃ Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐὺς κῆϊς Ιαπετιοῖο 50
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιώεντος
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη κεφαληγερέτα Ζεὺς
 Ιαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἡπεροπτεύσας, 55
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἑφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτι τάχιστα 60
 Γαῖαν ὕδαι φέρειν, ἐν δ' ἀνθρώπων θέμεν αὐδήν,
 Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὅπα ἔισκειν
 Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην, 65
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γνιοκόρους μελεδάνας.
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείην ἦνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις 70
 Παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 Οἶκον χρυσαῖον ἔθεσαν χρυτὸν· ἀμφὶ δὲ τήνγῃ
 Ὄραι καλλίχομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. 75
 Πάντα δὲ οἱ χρυτὸν κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Φεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπον. Ἐν δ' ἄρα φωνήν

- Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα 80
 Πανδῶρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειοτῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Επιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργεифόντην,
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν, ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Επιμηθεὺς 85
 Εφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμψειν
 Εξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 Πρὶν μὲν γὰρ ζῶεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων 90
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 Νούσων τ' ἀργαλέων, αἷτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηθάσκουσιν.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 Εσχέδαο· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ. 95
 Μοῖνῃ δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀφρήκτοισι δόμοισιν
 Ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 Εξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. 100
 Πλείῃ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείῃ δὲ θάλασσα.
 Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἥδ' ἐπὶ νυκτὶ
 Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.
 Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. 105
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκχορυφώσω
 Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
 Χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. 110
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
 Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε κόνων καὶ οἷζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ κόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων, 115
Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.

Θνησκὸν δ' ὥς ὕπνῳ δαδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
b· Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
Ἀντομάτῃ πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελήμωδ'
' Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν. 120

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Εσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἳ δ' αὖ φυλάσσουσίν τε δίκας, καὶ σθένεα ἔργα,
Ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, 125
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυνὴν ἐναλίσκῳ, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεινῇ 130
Εἰτρέφει· ἀτάλλαν μέγα νῆπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀλλ' ὅταν ἡδῆσειε, καὶ ἦδης μέτρον ἴκοιτο,
Παυρὶδίον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγ' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. Ὑδρὶν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν 135

Ἡθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἡ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε, χαλούμενος οὐνεκα τιμᾶς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνε, 140
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπτῃ τιμῇ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελῶν δεινόν τε καὶ ὀμβριμον· οἷον Ἀρης 145

Εργ' ἔμελε σπονδόντα, καὶ ὕδρις· οὐδέ τι εἶπον
 Ἡσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοί· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Εἰς ὧμων ἐπέφνκον ἐπὶ στιβαροῖς μελίεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἴκοι, 150
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δακνύντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρουροῦ Ἀἰδαο,
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπύγλους περ ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡέλιος. 155

Ἀντάρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνεν,
 Αὐτίς ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης κοίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἑμίθεοι, προτέρη γενεῇ, καὶ ἀπείρονα γαίαν. 160
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 Ωλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ες Τροίην ἀγαγών, Ἑλένης ἕνεκ' ἠνυκόμοιο· 165
 Ενθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυνψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἦθε' ὀπδύσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς κείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Εν μακάρων νήεσσι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην,
 Ολβιοὶ ἥρωες τοῖσιν μελιτδέα καρπὸν
 Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ἄφριλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐσὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἡμᾶρ
 Παύσσονται καμάτου καὶ οἷζνός, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι· χαλεπαὶς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
 Ἐντὶ ἂν γεινόμενοι πολιορκῶταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παῖδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἕσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας· 185
 Μέμνονται δ' ἄρα τὰς χαλεποῖς βάζοντες ἐπισσι·
 Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἶγε
 Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτῆρια δοῖεν,
 Χειροδίκα· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπιδεῖ.
 Οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἕσσεται, οὔτε δικαίον, 190
 Οὐτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα, καὶ ὕβριν
 • Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
 Οὐκ ἔσται· βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμῆται.
 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν 195
 Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερώπῃ.
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδαίης,
 Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλνυαμένῳ χρῶα καλόν,
 Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἵτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ 200
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἕσσεται ἀλατῆ·

* EK ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΛΕΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edit. Frid. Avg. Wolf. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα πατὴρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κότιφ' ἔ' ἠδὲ Γύγη, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ηνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης 620
 Ενθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐλατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Δηθὰ μάλ' ἀγνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἡὔκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃ, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
 Ἀντὶ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάραντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνες τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Οἱ μὲν ἄρ' ὑψηλῆς Οὐρύος Τιτῆνες ἀγανοὶ,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δατῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἡὔκομος Ῥεῖη Κρόνῳ ἐννηθεῖσα·
 Οἷ φα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτῇ
 Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
 Πάντων ἐν στήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 [Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατὴν.]
 Ἀὖ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 Οφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 645
 Ἦδη γὰρ μάλα θηρόν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἡμᾶτα πάντα,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
 Ὅτμεις δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Φαίνετε Τιτῆνεσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
 Μνησάμενοι φιλότῃτος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
 Ἐς φάος ἄψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 [Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἡερόεντος.]
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύνων·
 Λαιμονί', οὐκ ἀδάητα πιφάσκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655
 Ἰδμεν, ὅτι περὶ μὲν πρᾶπίδας, περὶ δ' ἐσσι νόημα,
 Ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 Σῆσι δ' ἐπιφροσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἡερόεντος
 Ἀπορῶδον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
 Ἠλύθαμεν, Κρόνον νιὲ ἄναξ, ἀνδελπτα παθόντες. 660
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόφ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 Ῥυσόμεθα κράτος ὕμῶν ἐν αἰνῇ θηϊοτῇτι,
 Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατεράς ὑσμίνας.
 Ὡς φάτ'· ἐκήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἑάων,
 Μῦθον ἀκούσσαντες· πολέμου δ' ἐλλοαίετο θυμὸς 665
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἐγειραν
 Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἡμαί· κείνω,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

- Οὓς τε Ζεὺς Ερέβουσφιν ὑπὸ χθονὸς ἤκε φάσασθε,
 Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 670
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰέσσοντο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δατ' λυγρῇ,
 Πέτρας ἡλιθάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέας χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέροι· δεινὸν δὲ περιάχε Πόντος ἀπείρων,
 Γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγην, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειώμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάζετο μακρὸς Ολυμπος 680
 'Ριπῇ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' Ἰκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἡρόντα ποδῶν, αἰπεῖά τ' ἰσῇ
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολῶν τε κρατερῶν.
 'Ως ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἴεσαν βέλα στονόεντα.
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα 685
 Κεκλομένων οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος, ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Εἴδαρ μὲν μένος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ολύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχадόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ 690
 Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφάαντες
 Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσθιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκα δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 Εἴξε δὲ χθῶν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἥερα διὰν ἴκανε
 Ἀσπετος· ὅσσε δ' ἄμερθε καὶ ἰφθίμων περ ἐότιων
 Ἀνγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χθὼς· εἶσατο δ' ἅντα 700
 Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἡδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Αὐτως ὥς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν
 Πύλνατο· τοῖος γάρ καὶ μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
 Τῆς μὲν ἐρεπτομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἐξεριπύοντες
 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυννιόντων. 706

Σὺν δ' Ἀνεμοὶ ἑνοσίη τε κόνιν θ' ἄμα ἐσφαράγιζον,
 Βροντὴν τε σειροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν ἵ' ἐνοπὴν τε
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων ὁτοβος δ' ἀπλητος ὀρώρει
 Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων. 710
 Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοισι ἐπέχοντες,
 Ἑρμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερῆς ὑσμίνης.

Οἱ δ' ἄρ' ἐπὶ πρῶτοις μάχην δοιμείαν ἔγειραν,
 Κόττος τε, Βριδάρεώς τε, Γύγης ἵ' ἄατος πολέμοιο·
 Οἱ ὅα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715

Πέμπον ἐπασσυντέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τυτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμπων, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἑόνται,
 Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπο γαίης. 720

[Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡρόεντα.]
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι. 725

Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νύξ
 Τριστοιχεὶ κέχνται περὶ θειρήν· αὐτὰρ θπερθεῖν
 Γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τυτῆνες ὑπὸ ζῶφ ἡρόεντι
 Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέατο, 730

[Χῶφ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξίτην ἐστὶ πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας, τεῖχος περικέσεται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριδάρεως μεγάλθυμος

Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 735

Ενθα δὲ Γῆς θνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Αργαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ·
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν 740

Οὔδας ἴκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο·
Αλλὰ κεν ἐνθα καὶ ἐνθα φέροι προδ' οὐέλλα οὐέλλη
Αργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἔστηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι. 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει· Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἔστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, δθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσσον ἰοῦσαι
Αλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν

Χάλκεον· ἥ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἥ δὲ θύραζεν 750
Ερχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντὸς ἔργει·
Αλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἰοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἥ δ' αὖ δόμον ἐντὸς ἰοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὄρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἴκηται.

[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκές ἔχουσα, 755
Ἡ δ' Ἵπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροιδεῖ.]

Ενθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν, ·
Ἵπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν, 760

Οὐρανὸν εἰσανιῶν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα ρῶτα θαλάσσης
Ἦσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβῃσιν 765
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ενθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες,

Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
 Ἑστᾶσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
 Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770.
 Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
 Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
 Ἐσθίει, ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι, 775
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀπορρόου Ωκεανοῖο
 Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίοισιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
 [Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὤκεια Ἰρις 780

Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅππότε ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται Ολύμπια δώματ' ἐχόντων.]
 Ζεὺς δέ τε Ἰριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι

Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ 785
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο
 Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυνοδείης
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 790
 Αἰνῆς ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·

Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείνας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ολύμπου,
 Κεῖται νηῦτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν 795

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
 Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νούσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος. 800

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἔόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαΐτας,
 Εννέα πάντ' ἔτια· δεκάτῃ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ολύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφροτον ὕδαρ 805
 Νελύγιον, τὸ δ' ἔησι καταστυφέλου διὰ χάρον.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

Αἴτται κυμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλ' σε Μοῦσαι
 ἔδρακον ἐν κρανίοις σῦραιν, Ἡσιόδη,
 Καί σοι καλλιπέτῃλον, ἐκρυσσάμεναι περὶ πάσαι,
 Ὄρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρόμονα,
 Δάκταν δὲ κράνας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανὸς πάλου πρόσθεν ἔκομεν ὄνυξ,
 Ὅδ' οὐ κορυσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπὰς,
 Καὶ γένος ἀρχαῖον ἔγραψας ἡμιθέων.

III.

* EX APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

*Cur unquam Colchi Magnetida vidimus ARGO;
Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?*
OVID. MEDEA JASONI.

† EK TOT

ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντιοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελῖας,
Χρύσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Αργῶ.

Τοίην γὰρ Πελῆης φάτιν ἐκλυεν, ὥς μιν ἐπίσσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῇ, τοῦδ' ἀνέρας, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βῶξιν ΙΗΣΩΝ.
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιῶν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου, 10
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἑλνός, ἄλλο δ' ἐνερθε
Κάλλιπεν αὐθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
'Ικετο δ' ἐς Πελῆην αὐτοσχεδόν, ἀντιβολήσων
Vol. II. 7 I

Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέξε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' εἰδὼν ἐφράσσατο, καὶ οἱ ἄεθλον 15
ἔντευ ναυτιλίας πολυκηδέος, ὅφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἡέ κεν ἄλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσει.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν αἰδοῖ
Ἀργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνησι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὖνομα μυθησαίμην 20
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἄλως, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν αἰοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτῇ
Καλλιόπῃ Θρηϊκὶ φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι. 25
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι αἰοιδῶν ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι
Ἐξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὁ γ' ἐπιπρὸ 30
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίθην.
Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἔων ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Δῖσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνησι πιθήσας,
Ἀέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.

Ἠλυθε δ' ἈΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδόν, ὃν ῥα Κομήτης 35
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασι·ν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιᾶς, ὅρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίαν,
Ἐνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεύς
Ἀμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.

Ἀδρίσσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπῶν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἔκανε
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθῶν, 41
Ὅπποτε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὅπλότερος πολέμιζε· τότε αὖ βαρύνθεσκέ οἱ ἦδη
Γυνῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὥς ἰοπάρους περ.

Οὐδὲ μὲν **ΙΦΙΚΛΟΣ** Φυλάκῃ ἐνὶ δῆρὸν ἔλειπτο, 45
 Μήτρως Δίσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὅπνιεν
 Αἴσων Αλκιμέδην Φυλακηίδα· τῆς μιν ἀνώγει
 Πηροσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Οὐδὲ Φεραῖς **ΔΔΜΗΤΟΣ** ἐνὶ ῥήγεσσιν ἀνάσσειν 50
 Μίμνεν ὑπὸ σκοπιῇν ὄρεος Χαλκωδονίου.

Οὐδ' Ἀλόπη μίμνον πολυλήϊαι Ερμείας
 Υἱέες, εὖ δεδαῶται δόλους, **ΕΡΥΤΟΣ** καὶ **ΕΧΙΩΝ**.
 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοιαι
ΑΙΘΑΔΙΑΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο φοῆσι
 Μυρμυδόνας κούρη Φθιάς τέκεν Εὐπολέμεια· 55
 Τῷ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηίδος Ἀντιανείρης.

Ἠλυθε δ' ἀφνειήν προλιπὼν Γυρτώνα **ΚΟΡΩΝΟΣ**
 Κατειίδης, ἐσθλὸς μὲν, ἐοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
 Καίνεται γὰρ ζῶν περ ἐπικλείουσιν αἰοῖδοι
 Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων 60
 Ἠλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὀρμηθέντες
 Οὔτε μιν ἀγκλίνει προτέρῳ σθένον, οὔτε δαΐξαι·
 Ἀλλ' ἄρῃηκτος, ἄκαμptos, ἐδύσατο νειόθι γαίης,
 Θεινόμενος στιβαρῇσι καταϊγδὴν ἐλάτῃσιν.

Ἠλυθε δ' αὖ **ΜΟΦΟΣ** Τιταρήσιος, δν περὶ πάντων 65
 Ἀητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
 Ἡδὲ καὶ **ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ** Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
 Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκε.

Καὶ μὴν Ἀκτωρ νῆα **ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ** ἐξ Οπόνεντος 70
 Ωρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτα.

Εἶπετο δ' **ΕΥΡΥΤΙΩΝ** τε, καὶ ἄλκῃεις **ΕΡΙΒΩΤΗΣ**,
 Υἱές, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
 Ἥτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐνὶ κλειῆς Εριδῶτης,
 Ἴρου δ' Εὐρυτιῶν· σὺν καὶ τρίτος ἦκεν **ΟΪΔΕΥΣ**
 Ἐξοχος ἠγορέη, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν 75
 Εὖ δεδαῶς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.

Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοῆς **ΚΑΝΘΟΣ** κίε, τόν φα Κάνηθος

Πέμπεν Αθαντιάδης λειλημένον οὐ μὲν ἔμελλε
 Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
 Αὐτὸν ὁμῶς, Μόφον τε δαήμονα μαντοσυνάων, 86
 Πλαγχθέντας Διδύης ἐνὶ πείρασιν δηρωθῆναι.
 Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μῆχιστον ἐπαυρεῖν,
 Ὅπποτε κακείνους Διδύη ἐνι ταρχύσαντο,
 Τόσσον ἑκάς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἡελίοιο
 Μεσσηγυῖς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται. 85

Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ ΚΑΤΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἡγερέθοντο,
 Οἰχαλῆς ἐπίουροι, ἀπημέος Εὐρύτου υἱὸς,
 Εὐρύτου, ᾧ πόρε πόδων Ἐκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητος
 Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.

Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰακίδαὶ μετεκίαθον οὐ μὲν ἔμ' ἄμφω, 90
 Οὐδ' ὁμόθεν νόσφι γὰρ ἀλενόμενοι κατένευσθεν
 Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ὠδελφεὸν ἐξενόριξαν
 Ἀφραδίη. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Αἰθίδι νόσασατο νῆσος·
 ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθείς.

Τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπίνηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ, 95
 Παῖς ἀγαθοῦ Τελόντος, εὐμελῆς τε ΦΑΔΗΡΟΣ.
 Ἀλκων μιν προέηκε κατὴρ ἕος· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
 Γήραος υἱὰς ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονήσας
 Ἀλλά ἐ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μούνον ἐόντα,
 Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἠρώεσσι. 100
 Θησέα δ', ὃς πέρι πάντως Ερεχθεΐδας ἐκέκαστο,
 Ταιναφίην αἰδηλὸς ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυνκε,
 Περιδίφ' ἐσπόμενον ποιήν' ὁδόν. ἥ τέ κεν ἄμφω
 ῥῆϊτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.

ΤΙΦΥΣ δ' Ἀγνιάδης Σιφυαῖα κάλλιπε δῆμον 105
 Θεσπείων, ἐσθλὸς μὲν ὀρενόμενον προδαῆναι
 Κυμὶ ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας,
 Καὶ πλόον ἡελίω τε καὶ ἰστέρι τεκμηύρασθαί.
 Αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήν ἐς ὅμιλον
 ὤρσεν Ἀθηναίῃ· μετὰ δ' ἦλυνθεν ἐλδομένοισιν. 110

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θεῶν κάμε· σὺν δὲ οἱ Ἀργεὺς
 Τεῦξεν Ἀρεστορίδης, καίνης ὑποθημοσύνησι.
 Τῷ καὶ πασάν προφεροσάτῃ ἐπλετο νηῶν,
 Ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.

ΦΑΙΛΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέθην ἔκρινεν, 115
 Ἐνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκρητι,
 Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσασοῖο.

Ἀργύθεν αὖ ΤΑΛΛΑΟΣ καὶ ἈΡΗΙΟΣ, νῆε Βιάντος,
 Ἠλυθον, ἰφθιμὸς τε ΔΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὰ
 Νηληϊῆς· τῆς δ' ἄμφι δύνῃν ἐμόγησε βαρεῖαν· 120
 Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιῳ Μελάμπους.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ἙΡΑΚΛΗΟΣ
 Πενθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀδριέξαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὔτε βάξιν ἀγειρομένων ἠρώων,
 Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδῆς Λυγκηῖον Ἀργὸς ἀμείρας, 125
 Τὴν ὁδὸν, ἥ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσης
 Φέρεβτο Λαμπεῖης, Ἐρυδάνθιον ἀρμέγα τίφος
 Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
 Λεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλαν ἀπεθήκατο νότων·
 Αὐτὸς δ' ἡ ἰότητι, παρέκ νόον Ἐὐρυσθέης, 130
 Ὀρμήθη σὺν καὶ οἱ Ὑλας κίεον, ἐσθλὸς ὤπασαν,
 Πρωθήδης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.

Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θεῖοιο κίεον Δαναοῖο γενέθλη,
 ΝΑΥΠΑΙΟΣ· ἥ γὰρ ἔην Κλυτονόου Ναυβολίδαο·
 Ναύβολος αὖ Λέρον· Λέρον γε μὲν ἴδμεν ἔσθλα 135
 Προΐτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
 Πρίν ποτ' Ἀμυμώνῃ Δαναῖς τέκεν εὐνηθεῖσα
 Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναντιλίχων.

ΙΑΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
 Ἀργὸς, ἐπεὶ δεδαῶς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
 Ἦε, μὴ οἱ δῆμος ἐνκλείης ἀγάσαιο.
 Οὐ μὲν ὃ γ' ἦεν Ἀθαντος ἐτήτυμον, ἀλλὰ μιν αὐτὸς
 Γείνατο κυθαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Δηιοΐδης· αὐτοὺς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἶανούς τ' ἀλέγειν, ἥδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. 145

Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΤΚΕΑ Ἀήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὄρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἦ γε δόμοις ἐνὶ Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μῆ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μῆδετο λέκτρων. 150

Οἱ τ' Αφαρητιάδαι ΑΥΓΚΕΤΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλη περιθαρσέες ἀλκῇ
Αμφοτέροι· Αὐγκεὺς δὲ καὶ ὄξυτάτοις ἐκέαστο
Ομμασιν, εἰ ἑτέον γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀνγάξεσθαι. 155

Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΑΤΜΕΝΟΣ Νηληϊὸς ὄρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηληϊὸς θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκῇν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἥδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. 160

Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΤΣ τ' ἴσαν Ἀρκα-
Οἱ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον, [δίκηθεν,
Τε δύο Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μὲν ῥα πατὴρ Αὐκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη 165
Γηράσκοντ' Ἀλεὸν λῖπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
Παῖδα δ' ἐὼν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.

Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλῆς ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γὰρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτη ἐνέκρυνε καλῇ, 170
Αἷ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.

Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ἡελίοιο
Ἐμμεναι· Ἡλείοισι δ' ὁ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβῷ κυδίδων μέγα δ' ἔτο Κολχίδα γαῖαν,
Αὐτόν τ' Αἰήτιν ἰδέειν, σημάντορα Κόλχων. 175

ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου νῆες

Πελλήνης ἀφίκανον Αἰαΐδος, ἣν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὄφρυσιν αἰγιαλοῖο.

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἔκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδακχέστατον ἄλλον 180
Εὐρώπῃ Τιτυοῖο· μεγασθενέος τέκε κούρῃ.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἰδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτειν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ιχνεσι τεγγόμενος διερεῖ πεφόρητο κελεύθῳ.

Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἔκοντο· 185
Ἥτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγανοῦ Μιλήτιοι
Νοσφισθεῖς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ἰμβρασίης ἔδος Ἑρῆς,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἵστορε δ' ἄμφω
Ἡμὲν ναυτιλίας ἥδ' ἄρεος εὐχετόωντο.

Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδάωνος 190
Ἀλκῆεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἦς γε
Μητέρος· ἀλλὰ ἔθῃσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἦδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἱάλλεν.

Ωδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δύνεν ὄμιλον 195
Ἑρώων· τοῦ δ' οὐ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον οἶω,
Νόσφιν γ' Ἑρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Ἀυθι μένων λυκάδαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μὴν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι, 200
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κίοντι.

Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρονου παῖς Ωλενίοιο,
Λέρονου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἑφαίστιοι·
Τοῦνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔτις ἔτλη
Ἥνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὁ καὶ μεταρίθμιος ἦε 205
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ιήσονι κῦδος ἀέξων.

Εκ δ' ἄρα Φωκῆων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυδόλου ἐκγεγάως· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἥμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίας· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι. 210

ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι νῆες ἱκοντο,
Οὓς ποτ' Ἐρεχθίδς Βορέη τέπεν Ωρεΐθυια
Ἐσχατιῇ Θρηίκης δυσχειμέρον· ἐνθ' ἄρα τήν γε
Θρηίκιος Βορέης ἀνερείφατο Κεκροπίηθ' ἐν,
Πισσοῦ πρόπαρσιθε χορῶ ἐνι δινεύουσιν. 215

Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὄθι πέτρην
Κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνιοι,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύντας.
Τῷ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἔρεμνὰς
Σεῖον ἀειφομένῳ πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι, 220
Χρυσείαις φολίδεσσι διανυγίας· ἄρα δὲ νῶτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἐνθα καὶ ἐνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πᾶς μενέαιεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμου Πελίας δόμοις ἐνι πατρὸς ἑοῖο 225
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Ἀλλ' ἄρα καὶ τῷ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὀμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδη συμμήστορες ἡγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστήας ΜΙΝΤΑΣ περυναιετδόντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαιο θυγατρῶν 230
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἀριστοὶ ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἐμμεναι· ὥς δὲ καὶ αὐτὸν Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

—— προτέρῳ δέ κε νεῖκος ἐτίχθη,
Εἰ μὴ θηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτὸς τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς. 495
Ήειδε δ' ὥς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἦδὲ θάλασσα,

Τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
 Νείκεος ἐξ ὀλοοῦ διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
 Ἡδ' ὥς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
 Ἀστρα, σεληναίη τε, καὶ ἡέλιου κέλευθον 500
 Οὐρεά θ' ὥς ἀνέτειλε, καὶ ὥς ποταμοὶ κελάδοντες,
 Αὐτῆσι Νύμφησι, καὶ ἔρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.

Ἦειδε δ' ὥς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
 Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμπιοιο·
 Ὡς τε βίη καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἵκαθε τιμῆς, 505
 Ἥ δὲ Πέρη, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
 Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
 Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρός, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
 Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δὲ μιν οὐκω
 Γηγενέες Κύνκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ, 510
 Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Αἰτ' κῦδος ὑπάξει.

Ἡ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σέθεν αὐδῇ
 Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
 Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες 515
 Κληθημῶ· τόλῃν σφιν ἐνέλλικε θελκτὺν αἰοιδῆς.
 Οὐδ' ἐπὶ θῆν μετέπειτα, κερασσάμενοι δὴ λοιδοῖας,
 Ἥ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
 Αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώνοντο.

Αὐτὰρ οὔτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄρμασιν Ἡὼς
 Πηλίου αἰκινῶς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀθέμοιο 520
 Εὐδίοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
 Ἀῖ τότ' ἀνέγρετο Τῆρυς· ἄφαρ δ' ὀρόθουνεν ἑταίρους
 Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἔρετμά.
 Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασῆϊος, ἥδὲ καὶ αὐτῇ
 Πηλιδῶς ἴαχεν Ἀργῶ· ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. 525

Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό δ' ἀνὰ μέσσην
 Στεῖραν Ἀθηναίη Λωδανίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
 Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερῶ ἀλλήλοισιν,
 Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν φ' ἐνὶ χώρῳ,

- Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἐδράωντο. 530
 Μέσσω δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἑρακλῆος
 Ἰκονον ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἐνερθε
 Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. εἵλκετο δ' ἦδη
 Πείσματα, καὶ μέθυ λείδον ὑπερθ' ἄλός· αὐτὰρ Ἰήσων
 Λακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν. 535
 Οἱ δ', ὅστ' ἤϊθεοι Φοῖβω χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
 Ἡ που ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο,
 Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
 Εμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
 Ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς 540
 Πόντου λάδρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
 Αφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἄλμη,
 Λεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
 Στράπτε δ' ὑπ' ἡελίφ φλογὶ εἵκελα, νηὸς ἰούσης,
 Τεύχεα μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, 545
 Ατραπὸς ὥς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
 Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἥματι κείνῳ
 Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότε ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλώεσκον. ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
 Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι 550
 Ἔργον Ἀθηναίης Ἰωνίδος, ἣδὲ καὶ αὐτοὺς
 Ἑρῶας χεῖρεσσιν ἐπικραδόντας ἐρετμά.
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἐξ ὑπάτοχ' ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
 Χείρων Φιλυρίδης, πολὴν δ' ἐπὶ κύματος ἄγῃ
 Τέγγε πόδας καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελύων, 555
 Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
 Σὺν καὶ οἱ παράκοιτις, ἐπωλένιον φορέουσα
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.

* *Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.*

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πῆματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τὴν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε 180
Ἀητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεχέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἱάλλεν,
Εκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἶα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ 185
Θέσφατα πευθόμενοι περιναίεται οἴκαδ' ἄγειρον.
Ἀλλὰ διέκ νεφέων ἄφνω πέλας αἴσσουσαι
Ἀρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζῶων ἀνάχοιτο. 190
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλήν ὁδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μῆ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἔστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπῆῤσεν, ὧν οἱ ἰόντων 195
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ορθωθαῖς δ' ἐννήθεν, ἀκῆριον ἥντ' ὄνειρον
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, φικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
Τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' αἶψα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γῆρα τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρῶς 200
Εσκλήκει, ρινοὶ δὲ σὺν ὅστέα μοῦνον ἔργον.
Εκ δ' ἔλθων μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεῖς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμπεκάλυνε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νειόθεν, ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κόματι κέκλιτ' ἄναυδος. 205

Οἱ δέ μιν ὥς εἶδοντο, περισταδὸν ἡγερέθοντο,
Καὶ τάφον. αὐτὰρ δ' τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιω
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνησι.

Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἔτεόν δῃ
Οἶδ' ὑμεῖς, οὖς δῇ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ 210

Αργῶς ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσαν.

Ἵμεῖς ἀτρεκέως ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα

Ἡσι θεοπροπίησι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Αἴητοῦς

Τῆς, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.

Ἰκεσίον πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιτος ἀλιτροῖς 215

Ἀνδράσι, Φοῖβον τ' ἄμφι, καὶ ἀντὶς εἵνεκεν Ἑρῆς

Δίσσομαι, ἥδ' ἑωῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,

Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,

Μηδ' ἐμ' ἀκηδείησιν ἀφορμήθητε λιπόντες

Αὐτῶς. οὐ γὰρ μούνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑριννυς 220

Δαξ' ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρντιον ἐς τέλος ἔλκω·

Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.

Ἀρπυιαὶ στόματός μοι ἀφαρπάξουσιν ἔδωδῃν,

Ἐκ ποθεν ἀφράστοιο καταλίσσουσαι ὀλέθρου.

Ἰσχω δ' οὐ τίνα μῆτιν ἐπύφθοθον ἄλλὰ κε ῥᾶον 225

Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλώς,

Ἡ κείνας ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.

Τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δῆποτ' ἔδηντύος ἄμμι λίκωσι,

Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδυρῆς

Οὐδέ τις οὐδὲ μίννινθα βροτῶν ἀνσχοίτο πελάσσας, 230

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.

Ἀλλὰ με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη

Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.

Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαιο

Υἱέας· οὐδ' ὄθνεοι ἀλαλήσουσιν ἐόντες, 235

Εἰ δὲ ἐγὼν ὁ πρῖν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς

Οἴλω μαντοσύνη τε, πατὴρ δ' ἐμ' ἐγείναι Ἀγλήωρ·

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θορήκῃσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρῃ ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκετ' ἔκοιτε.

Ἰσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἑκαστιον 240
' Ἡρώων, πέρι δ' αὐτὲ δύω νῆας Βορέαιο.

Δέχρου δ' ὁμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον· ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόντες ἑλὼν χειρὶ χεῖρα γέροντος.

Α δεῖλ', οὐ τίνα φημί σέθεν σμυγαρότερον ἄλλον 245
ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κῆδ' ἀνῆπται;

Ἡ δ' α θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιντε ἀφραδίῃσιν,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιώσιν.

Ἀμμι γε μὴν νόας ἔνδον αὐτῷζεται ἱεμένοισι 250
Χραιομεῖν, εἰ δὴ πρόχῃν γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνικαί

Ἀθανάτων οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ζήουσας
' Ἀρπυίας, μάλα περ λαλετημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσσηε,
Μῆ μὲν τοῖδ' ὅτ' ἔκρητι θεοῖς ἀπὸ θνητοῦ ἔσσεσθαι.

' Ὡς φάτο· ταῦ δ' ἰθὺς κενεαὺς ὁ γεραίος ἀνέσχε 255
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.

Σέχα· μὴ μοι ταῦτα νόφ' ἐνιβάλλῃς, τέκνον.
Ἰστα Ἀητοῦς υἱὸς, ὃ με πρόφρων ἐδίδαξε

Μαντοσύνας· ἴστα δὲ δυσώνυμος ἦ μ' ἔλαχεν κῆρ. 260
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἁλαὸν νόφος, οἳ δ' ὑπένεσθε
Δαίμονες, οἳ μὴδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέαιεν,
' Ὡς οὐ τις θεόθεν χάλος ἔσσεσθαι εἴκετ' ἀρωγῆς.

Τῶ μὲν ἔπειθ' ὄρκοισιν ἀλαλκόμεναι μνέαιοντο.

Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονθήατο δαῖτα γέροντι, 265
Δοῖσθιον Ἀρπυίαν ἐλάριον ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στήσαν, ἵνα ἑμρέσασιν ἐπεσσυμένους ἐλάσειαν.

Καὶ δὴ τὰ πρότευσθ' ὁ γέρον εἴψανεν ἰδωδῆς 270
Αἰ δ' ἄφαρ, ἥντ' ἄλλαι ἀδενκέες, ἦ στεροπαὶ αἶε,

Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλλμεναι ἑσσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώσασαι ἰδητύος· οἳ δ' ἐσιδόντες

Ἡρώες μεσσηγὺς ἀνείαχον· αἰ δ' αἶμ' αὐτῷ 275

Πάντα καταδρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
 Τῆλε παρῆς· ὁδμὴ δὲ θυσάσχετος αἶθρι λέλειπτο.
 Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύνω νῆες Βορέας
 Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηκε
 Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν ἀτὰρ Διὸς οὐ κεν ἐπέσθην 275
 Νόσφιν· ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
 Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
 Ἡ αἶγας κεραοὺς, ἥε πρόκας ἰχνεύοντες,
 Θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν 280
 Ἀκρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράδθησαν ὀδόντας·
 Ὡς Ζήτης Κάλαις τε μάλα σχεδὸν αἰσσοντες,
 Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἥλιθα χερσί.
 Καὶ νῦ κε δὴ σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
 Πολλὸν ἔκως νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κιχόντες, 285
 Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἰρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἄλτο
 Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
 Οὐ θέμις, ὦ νῆες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
 Ἀρπυίας, μέγαλοιο Διὸς κύνας· ὄρκια δ' αὐτῇ
 Δώσω ἔγων, ὥς οὐ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι. 290
 Ὡς φαμένη, λουβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
 Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
 Μὴ μὲν Ἀγνηορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
 Εἰσαῦτις Φινῆος· ἐπεὶ καὶ μύρσιμον ἦεν.
 Οἱ δ' ὄρκω εἴξαντες ὑπέστρεφον ἄν' ἐπὶ νῆα 295
 Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἀνθρωποὶ
 Νήσους τοῖό γ' ἔκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
 Ἀρπυιαὶ τ' Ἰρίς τε διέτμαγεν· αἱ μὲν ἔδυσαν
 Κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἥ δ' ἀνόρουσεν
 Οὐλύμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίῃ πτερύγεσσι. 300
 Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόμεν περὶ δέρμα γέροντος
 Πάντη φοιδήσαντες, ἐκικριδὸν ἱρυνάσαντο
 Μῆλα, τὰ τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

*Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
 Δαῖνυνθ' ἑζόμενοι σὺν δέ σφισι δαίνυντο Φινεύς 305
 Ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
 Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἦδ' ἐποτῆτος,
 Παννύχιοι Βορέω μένον νύκτας ἐγρήσσοντες.
 Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἦστο γεραίως,
 Πείρατα ναυτιλῆς ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου. 310*

* *Εκ τοῦ BIBΛΙΟΥ Γ'.*

1—5.

*Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατὼ, παρὰ θ' ἴστασο, καὶ μοι ἐνίσπε,
 Ἐνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἴσαν
 Ἐμμορες, ἀδμητὰς δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
 Παρθενικάς· τῷ καὶ τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται. 5*

299—339.

*Δμῶες δ' ὅπποτε δὴ σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
 Αὐτοὶ τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς, 300
 Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρῃσαν.
 Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
 Ὑΐας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.*

*Παιδὸς ἐμῆς κούροι, Φοῖβοίό τε, τὸν περὶ πάντων
 Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα, 305
 Πῶς Αἰάνδε νέεσθε παλίσσυντοι; ἦε τίς ἄτη
 Σωμένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
 Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
 Ἦδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἄρμασιν Ἡελίοιο*

Δινεύσας, ὅτ' ἑμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονός, ἐκ δ' ἐκόμισθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἔνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ἔμμιον ὄρωρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως· ἦδ' ὅττινες οἶδ' ἐφίπονται
 Ἀνέρες· ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.

310

315

Τοῖδ' μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στολῶ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.

Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄλλαι
 Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσου Εὐναλίου ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κύμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάσων.
 Οὐδὲ γάρ, αἶ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας
 Εὐρομέν· ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποδάμντες
 Νηὸς ἐῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καὶ σφ' ἀπέρρυκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥ τις αἶσα·

320

325

Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρώσιν ἅλῃς καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
 Οὔνομά τε Φοῖβοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
 Χρεῖά δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξιδμεναι, οὗ δ' ἐπικεύσω.
 Τὸνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωῖτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξιν
 Στεῦνται ἀπειλίχτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆιν
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φοῖβοιό τε ποινάς,
 Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἐκίσθαι.

330

335

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχόσαστο μύθοις
Εἰσαΐων ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· -μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιοῦπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὔνεκ' ἐώλπει· 370
Εκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·-

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσντοι ἔκτοθι γαίης,
Πρὶν τίνα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Ἀντίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεδάσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεπενύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νεώθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιδίην ὅλοον φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὐτῶς
Ἄστυ τεδὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱεμενοί. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθαλίου ὥρσεν ἐφετμή· 390
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἦδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊθοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Ἀῆμον σφωῖτέροισιν ὑπὸ σκῆπτροισι δαμάσσαι. 395

Ἰσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

- Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε 31C
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονὸς, ἐκ δ' ἐκόμεσθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμνων ὄραρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως ἦδ' ὅτινες οἶδ' ἐφέπονται 315
 Ἀνέρες· ὅπῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖά μιν ἐξεφέροντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι 320
 Ζαχρηῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσον Ἐνναλίιο ποτὶ ξερὸν ἐκβαλε κύμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι ἐσάωσεν.
 Οὐδὲ γάρ, αἰ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐδρομεν ἄλλ' ὅς γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποδόντες
 Νηὸς ἐῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καί σφ' ἀπέρωνκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥέ τις αἶσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλλης καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
 Οὐνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαλοντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γάρ τεδὸν ἄστυ νέονται.
 Χρειῶ δ' ἦν ἐθέλης ἐξίδμεναι, οὗ δ' ἐπικεύσω.
 Τύνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξει
 Στεῦται ἀπειλίχτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνην
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποιναί,
 Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων ὑποῦ δὲ χόλω φρένες ἡερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει· 370
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·—

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωδητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυντοι ἔκτοθι γαίης,
Πρὶν τίνα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Ἀντίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκήπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληῖδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθα τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεδύσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπευρέσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νεῖυθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέτρυνεν
Ἀισονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέτο μοι τῷδε δῖόλω· οὔτι γὰρ αὐτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρνερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὥρσεν ἐφετμή· 390
Ἄος χάριν ἀντομένοισιν· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἦδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίει; εἴτε τιν' ἄλλον
Ἀῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτρῳ δαμάσσαι. 395

Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοιοῦτο δὲ θυμὸς

- Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε 31C
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονὸς, ἐκ δ' ἐκόμεσθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; αἱ δ' ἐν ποσὶν ὕμνων ὄραρον,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως ἦδ' ὅτινες οἷδ' ἐφέπονται 315
 Ἀνέρες· ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι 320
 Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσον Ἐνναλίιοι ποτὶ ξερὸν ἐκβαλε κύμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι ἐσάσων.
 Οὐδὲ γάρ, αἶ το πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐρομέν· ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάτες
 Νηὸς ἐῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καί σφ' ἀπέρουκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥε τις αἶσα·
 Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρώσιν ἄλις καὶ εἶματ' ἔδωκαν,
 Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαίοντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γάρ τεδὸν ἄστυ νέονται.
 Χρειῶ δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὗ σ' ἐπικεύσω.
 Τὺνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξει
 Στεῦται ἀμειλίχτιοι Διὸς θυμαλγέα μῆνην
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποιναί,
 Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰκέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιοῦπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει· 370
Εκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένιοι·—

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωδητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυντο ἔκτοθι γαίης,
Πρὶν τίνα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκηπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάρουθεν ἐμῆς ἤγασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἶα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Δίακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὐτως
Ἄστο τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς πον ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὄρσεν ἐφετμή· 390
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊοθὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίειαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτρῳ δαμάσσαι. 395

Ἰσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

Λιχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν,
 Ἡ σφέας ὀρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἔξεναρίζοι,
 Ἡ ὄγε πειρήσαιο βίης· τό οἱ εἶσατ' ἄρειον
 Φραζομένῃ· καὶ δὴ μιν ὑποβλήθην προσέειπε. 400

Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
 Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἥ καὶ ἄλλως
 Οὐδὲν ἡμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔδητε,
 Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἶ κ' ἐθέλησθα,
 Πειρηθεῖς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω, 405
 Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσειτ' ἀεθλος,
 Τόν ῥ' αὐτὸς περίεμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἔόντα.
 Δοῖά μοι πεδίον τὸ Δρῆϊον ἀμφινέμονται
 Ταύρω χαλκώποδε, στόματι φλόγα φυσιάωντε· 410

Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἀρης
 Τετράγνυν, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
 Οὐ σπόρον ὀλκοῖσι Ἀηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
 Ἀλλ' ὄφις δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
 Ἀνδράσι τεύχῃσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων 415
 Κεῖρω ἑμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιώωντας.

Ἡέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
 Παύομαι ἀμῆτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
 Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεις ἐξ βασιλῆος·
 Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ αἰκίς 420
 Ἀνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σίγα ποδῶν πάρος ὄμματα πῆξας
 Ἥσθ' αὐτῶς ἀφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
 Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
 Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον· 425
 Οὐκ ἔδ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

Αἰήτη, ῥάλα τοί μὲ δίκη περιπολλὸν ἐέργεις.
 Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἀεθλῶ, ὑπερφιάλόν περ ἔόντα,
 Τλήσομαι, εἰ καὶ μοι θανέειν μόρος· σὺ γὰρ εἶτ' ἄλλο

Ρίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείρετ' ἀνόγκης,
 Η με καὶ ἐνθάδε νείσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος. 430

Ὡς φάτ' ἀμυχανίη βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τότε
 Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλδώντα.

Ερχεο νῦν μεθ' ὄμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
 Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαίειραι, 435
 Ηὖ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτιοι,
 Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι ὄφρα καὶ ἄλλος
 Ἀνὴρ ἐρρίγησιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.

Ισκεν ἀπληγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσαν,
 Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἶπετο δ' Ἀργος 440
 Οἷος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
 Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἦσαν ἐκ μεγάροιο.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος νιὸς
 Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
 Δοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλὴν πτερυγίαν, 445

Κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἥντ' ὄνειρος,
 Ἐρπύζων πεπότητο μετ' ἵχνια νύσσομένοιο.

Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλδώντες.
 Χαλκίοπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήτιο
 Καρπαλίμως θαλαμὸνδε σὺν νιάσιν οἷσι βεβήκει. 450

Αὐτῶς δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
 Ὠρμαίν', ὅσσα τ' Ἐρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.

Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα
 Αὐτός θ' οἷος ἦν, οἷοσί τε φάρεσιν ἔστο,
 Οἷά τ' ἔειψ', ὥς θ' ἔξειτ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε 455

Ἦεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὄσσατο πορφύρουσα
 Εμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
 Αὐδὴ τε μῦθός τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.

Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἥ καὶ αὐτὸς
 Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἥντε πάμπαν 460

Πῶς τεθνεῖσσι, τέρεν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτω ἔλεφ ῥέε κηδοσύνησιν
 Ηκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.

Τίπτε' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος ; εἴθ' ὄγε πάντων
 Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χειρίων, 465
 Εῖδ' ὀρέτω. ἥ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
 Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
 Οἴκαδε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
 Διμυθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάρουθε δαείη,
 Οὐνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτη. 470
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

744—765.

Νῦξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
 Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ Ἀστέρας Ωρίωνος 745
 Εἰδρακον ἐκ νηῶν ὕπνοιο δὲ καὶ τις ὁδίτης
 Ηδη, καὶ πυλαῶρός ἐέλδετο· καὶ τινα παῖδαν
 Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
 Οὐδὲ κινῶν ὕλακῃ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θυρός ἦεν
 Ηχήμε· σιγῇ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην. 750
 Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
 Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
 Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλε
 Φθίσθαι ἀεικελὴ μοῖρῃ κατὰ νειῶν Ἀρης.
 Πικρὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυνεν, 755
 Ἡελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
 Ὑδατος ἐξανιούσα, τὸ δὴ νέον ἥδ' ἐλέσθητι,
 Ἡέ που ἐν γαυλῷ κέχυνται· ἥ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
 Ωκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται αἴσσουσα·
 Ως δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. 760
 Δάκρυον δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλεφ ῥέεν· ἐνδοθι δ' αἰεὶ
 Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφὶ τ' ἀραιὰς

*Ἰνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρῃς,
 Ἐνθ' ἄλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὅπποτ' ἀνίας
 Ἀκάματοι πρᾶπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἐρῶτες.* 765

828—843.

*Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαινομένην ἶδεν ἥῳ
 Παρθενικῇ, ξανθὰς μὲν ἀνήγατο χερσὶν ἐθείρας,
 Αἶ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἤερέθοντο, 830
 Ἀνσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἄλοιφῃ
 Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χροά· δύνε δὲ πέπλον
 Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνησιν·
 Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
 Ἀργυφέν. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύουσα 835
 Στεῖβε πέδον, λήθη ἄχέων τὰ οἱ ἐν ποσὶν ἦε
 Θεσπέσι, ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἶ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ὑψίλιζοντο,
 Ἥλικες, οὐπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι, 840
 Ἔσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπὴνῃ,
 Οἳ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
 Ἐνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπτήνην.*

919—926.

*Ἐνθ' οὐπω τίς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
 Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὐθ' ὅσοι ἄλλων 920
 Ἀθανάτων ἦρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
 Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἥματι κείνῳ,
 Ἡμὲν ἔσαντα ἰδεῖν, ἥδ' ἐ προτιμυθήσασθαι.
 Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
 Ἀμψόμενον χαρίτεσσιν· ἐγῆθησεν δὲ κελεύθῳ 925
 Ἀμπνκίδης, ἥδη πονοῦσάμενος τὰ ἕκαστα.*

948—1162.

- Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπτει ἄλλα νοῆσαι,
 Μελπομένης περ ὄμωσ'· πᾶσαι δέ οἱ, ἣν τιν' ἀθύροι
 Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιῶσθαι. 950
 Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὅσσε
 Ἀμφιπόλων μεθ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελενθους
 Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὅπποτε δοῦπον
 Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοῶσαι. 955
 Ἀντὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένην ἐφάνθη,
 Ὑψὸς ἀναθρόσκων, ἅτε Σείριος Ωκεανοῖο,
 Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
 Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν οἶζύν·
 Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσορᾶσθαι 960
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φρακθεῖς.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὅμματα δ' αὐτῶς
 Ἠχλυσαν· θερμὸν δὲ παρητίδας εἶλεν ἔρευθος.
 Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν αἶψαι.
 Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγῃ πόδας. αἰ δ' ἄρα τείως 965
 Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
 Τῷ δ' ἄνεφ' καὶ ἄνανδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
 Ἡ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ξειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
 Αἶ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
 Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὐτῖς ὑπὸ ριπῆς ἀνέμοιο 970
 Κινύμεναι ὁμάδῃσαν ἀπείριτον ὥς ἄρα τότε
 Μέλλον ἄλλῃσιν φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἐρωτος,
 Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηνίαν
 Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
 Τίπτ' ἐμέ, παρθενικῇ, τόσον ἄλγαι, οἷον ἐόντα; 975
 Οὐ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσανχέες ἄλλοι ἔασιν
 Ἀνέρες, οὐδ' ὅτε περ πάτρη ἐνιναιετάσκον,

Ἡα πάρος. τῷ μὴ με λήην ὑπεραίδεις, κόρυνη,
 Ἡ τι παρεξερέεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἥε τι φάσθαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἐκάνομεν εὐμενέοντες 980
 Χώρῳ ἐν ἡγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε, καὶ εἶρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
 Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
 Ἀυτοκασιγνήτη, μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
 Πρὸς δ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἡδὲ τοκῆων, 985
 Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι ἐκέτησ' τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφότερον δ' ἐκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἐκάνω,
 Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
 Ὑμείων στονόμεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλων.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς, 990
 Ἡ θέμις, ὥς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὥς δὲ καὶ ἄλλοι
 Ἡρώες κλήρουνσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἷ νύ ποτ' ἦδη
 Ἡμέας ἡϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι 995
 Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
 Ἀή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
 Παρθενικὴ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνη,
 Ἦν ῥά τε Πασιφάη κόρυνη τέκεν Ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως, 1000
 Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δὲ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
 Ἀστερόεις στέφανος, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχος οὐραγίοισιν ἐλίσσεται εἰδώλοισιν.
 ῥε καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαιο 1005
 Τόσσον ἀριστῆων ἀνδρῶν στόλον. ἥ γὰρ ἔοικας
 Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείησι κεκάσθαι.
 Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
 Νεκτάρειον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἐνδοθι θυμὸς
 Αἶψα ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην 1010

- Οὐδ' ἔχεν, ὃ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιο,
 Ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀλλὰ πάντ' ἀγορεύσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
 Φάρμακον· ἀντάρ' οἳ αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
 Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα 1015
 Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
 Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρῆατος Αἰσονίδαο
 Στράπτειν Ἐρως ἤδειαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
 Οφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνεται δὲ φρένας εἴσω
 Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ροδέεσσιν ἔερση 1020
 Τήκεται ἡφίοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἀμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε κατ' οὐδὲος ὄμματ' ἔρειδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς,
 Ἱμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιῶντες.
 Οὐπὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη. 1025
 Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγὴν.
 Εὐτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυάλιξῃ
 Εξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπεύρασθαι ὀδόντας,
 Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
 Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο, 1030
 Οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κ' ἀνέοισι
 Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
 Μονογενὴ δ' Ἑκάτην Περσηίδα μειλίσσειο, 1035
 Δείδων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
 Ἐνθα δ' ἐπεὶ κε θεῶν μεμνημένος ἰλδύσσειαι,
 Δυστ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάξω· μηδέ σε δοῦπος
 Ἡὲ ποδῶν ὄρρησι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
 Ἡὲ κυνῶν ὑλακὴ· μή πως τὰ ἕκαστα κολουύσας, 1040
 Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἐτάροισι πελάσσης.
 Ἡοὶ δὲ μυθήνας τόδε φάρμακον, ἥν' ἄλοιφῃ
 Γυμνωθεὶς παίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἄλκῃ

Εσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
 Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.. 1045

Πρὸς δέ, καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
 Καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἂν σε διατμήξειαν ἀκῶκαι
 Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἰσσοῦσα
 Φλοῦς ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
 Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλον 1050
 Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲς ὑποθήσομ' ὄνειρα.

Αὐτίκ' ἐπὴν κρατερὸς ζεύξης βόας, ὅκα δὲ πᾶσαν
 Χερσὶ καὶ ἡγορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
 Σπειρομένων ὄφις δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων, 1055
 Αἷ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,

Δάδρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεται δηϊοτῆτος
 Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖδ' ἔκητι 1060
 Οἴσεται ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
 Ἥ φίλον, ἦ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὅσσε βαλοῦσα,
 Θεσπέσιον λιανοῖσι παρηγίδα δάκρυσι δεῦε,
 Μυρομένη, ὅτ' ἐμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ξεῖο 1065
 Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
 Εξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἰλέ τε χειρὸς
 Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοῦς λίπεν αἰδώς.

Μνῶεο δ', ἦν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἔκηαι,
 Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος 1070
 Μνήσομαι. εἰπέ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε· πῇ τοι ἔασι
 Δώματα ; πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεῖρ ἄλα νηῖ περήσεις ;

Ἡ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἔξειαι Ορχομενοῖο ;
 Ἡ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας ; εἰπέ δὲ κούρην,
 Ἦν τινα τέηνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγανῖαν 1075
 Παισιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγυνός ἐστιν ἱμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπῆλπε δάκρυσι κούρης
Οἴλος Εἰρας τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ἤνδα.

Καὶ λήν οὐ νύκτας οἶομαι, οὐδὲ ποτ' ἡμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγῶν μόρον, εἰ ἔτεόν γε 1080
Φεύξομαι ἀσκηθῆς ἐς Αἰαλῖδα, μηδὲ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὖαδε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Εἴστι τις ἀπεινοῖσιν περιδρομος οὔρεσι γαῖα, 1085

Πάμπαν εὐρείος τε καὶ εὐδοτος· ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,

Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοισι, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἰμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν. 1090

Ἐν δ' αὐτῇ Ιωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἧν οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαῖς νήσου· Μινύην γε μὲν ὀρμηθέντα,

Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δὴ ποτε Κадμείοισιν ὁμόφυιον ἄστν πολίσσαι. 1095

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Αἰαδῶνην,
Κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην

Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεείνεις;
Αἶθε γάρ, ὥς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνωος 1100
Ἀμφ' αὐτῆς, ὥς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταπύχων ὀάροισι.
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίας
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθος.

Ἑλλάδι που πάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν· 1105
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ξειπας

Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Αἰαδῶνην
Ισοῦμαι· τῷ μὴ τι φιλοξενίην ἀγόρευε.

Ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ιωλκὸν ἵκηαι,

Μνώεο σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων, 1110

Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσα,

Ἡέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·

Ἡ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέρουεν

Ενθὲνδ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἀέλλαι,

Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα, 1115

Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἶην

Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.

᾽Ως ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν

Δάκρυα· τὴν δ' ὄγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·

Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλαι, 1120

᾽Ως δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμῶνια βάξεις.

Εἰ δέ κεν ᾗθεα· κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἱκαίαι,

Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,

Εσσεαι, ἡδέ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν·

Οὔνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἱκοντο· 1125

Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε

Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουρυδίῳσι

Πορσαντείε· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος

Ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύναι· 1130

᾽Ως φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατεΐβετο θυμὸς ἀκουῆ·

Εμπης δ' ἔργ' αἰδήλα κατερῥίγησεν ἰδέσθαι,

Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν

Ἑλλάδα ναιετάειν. ὥς γὰρ τότε μῆδετο Ἥρη,

Οφρα κακὸν Πελλῇ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἱκοίτο 1135

Αἰαίη Μῆδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.

Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσιν ἄπωθεν

Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἥματος ὥρη

Ἀψ οἰκόνδε νέεσθαι ἔην μετὰ μητέρα κούρην.

Ἢ δ' οὐπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ 1140

Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν·

Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὑπὲρ περ ἡῦδα·

Ἦρῃ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡελίοιο
 Δύῃ ὑποφθάμενον, καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
 Οθνείων· αὐτὶς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες. 1145

Ὡς τῶγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
 Πείρηθεν· μετὰ δ' αὐτε διέτμαγεν· ἦτοι Ἰήσων
 Εἰς ἐτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὄρτο νέεσθαι·
 Ἢ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
 Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὐ τι περιπλομένας ἐνόησε· 1150
 Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίῃ πεπόνητο.

Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
 Καὶ ῥ' ἐτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
 Αἰδαλέην, οὐρῆας ἐλαννέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
 Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιοῦσαν 1155

Χαλκιόπῃ περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν
 Ἢ δὲ παλιντροπίζειν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων·
 Ἐκλυεν, οὐτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
 Ἦε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
 Δέχρῃς ἐρειαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν· 1160
 Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
 Οἶον ἔῃ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλή.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRAECIPUIS POETIS
 HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

L2

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Eis Aischylos.

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φάνημα καὶ ὁφρυνέσθαι δαίδην
 Πυργώδας οὐτιβαρῇ πρώτος ἐν εὐεπείῃ,
 Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ελευσινίης ἐκὰς αἰῆς
 Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Eis Sophoklēn.

ΤΟΝ δὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφῶλου,
 Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεχροπίον,
 Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τυθηλῶς
 Βλασφῶς Αχαρνέτης κισσὸς ἔρειψε κόμην,
 Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσοῦς
 Αἰὼν ἀθανάτοις δέχεται ἐν σελίδι.

ΙΩΝΟΣ,

Eis Eurypidēn.

ΧΑΙΡΕ, μελαμπέπλος, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοις
 Πιερίας, τὸν αἰὲς νυκτὸς ἔχων θάλαμον
 Ἴσθι δ' ὑπὸ γῆτονός ὄν, ὅτι σοὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται,
 Ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάαις χάριδιν.

I.

• E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. n. tom. in 4to.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poetam quidem divinum, SOPHOCLEM.

CICERO de DIVINAT. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΒΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΛΙΠΟΤΝ.

ΑΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίππου, Πατρός νόθος,
 Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
 Ἦλθεν πιδέσθαι Πυθικῶν θεοπιμμάτων,
 Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
 Εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξίτοισι,
 Ἀκων ἐπεφνε Αἰῶν γεννήτορα.
 Σφιγγὶς δὲ δεινῆς θανάδιμον λύσας μέλος,
 Ἦρχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λῆχος.
 Λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
 Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστέαν,
 Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανσθήριον,
 Ἦκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 Τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
 Ὅθεν μασθὼν ἑαυτὸν Οιδίππου τέλας
 Πόρπαισι διδάς ἐξανάλωσεν κόρας·
 Ἀττῇ δὲ μήτηρ ἀγχόνας διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΔΑΙΔΥ.

ΔΑΙΪΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
 Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστί
 Παιδὸς ἐοῦ χεῖρεσσι λιπεῖν πάρος· ὥς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεράς ἀραῖσι πιθήσας,
 Οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὃ δ' ἠὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ἜΣΤΙ δίκων ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
 Καὶ τρέπον ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
 Ἀλλ' ὁπόταν πλείσταισιν ἐπειγόμενον ποδὶ βάλῃ,
 Ἐνθα τάχος γυνοῖσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΤΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΑΤΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα,· κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
 Ἀνθρωπον κατέλεξας, δε, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
 Πρῶτον ἔφν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
 Γηράλεος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρεῖβει,
 Ἀδχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΛΙΠΟΥΣ.

ἸΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαῖον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
 Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάξετε,
 Ἰκτηρίους κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; *ἐξεστεμμένοι.*
 Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 Ὅμοῦ δὲ παιδῶν τε καὶ στεναγμάτων 5
 Ἀ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 Ἀλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
 Ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους χαλούμενος.
 Ἀλλ', ὦ γεραῖε, φράξ', ἐπὶ ~~πολλοῖς~~ ἔπαινον ἔφες
 Πρὸ τῶνδε φανεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε; *Καθεστῆτε.* 10
 Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὥς θέλοντος ἄν
 Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἄν
 Εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν. *Κατοικτεῖρων.*
 Ἰε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χάρας ἐμῆς,
 Ὅρᾳς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι προσήμεθα 15
 Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς
 Ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠθέων
 Δεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
 Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 Πόλις γὰρ, ὥσπερ αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 Ἦδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
 Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἶα τε φοινίου σάλον

- Οι.** Ω παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ, κοῖκ ἀγνωτὰ μοι
 Προσῆλθεθ' ἰμείροντες· εὐ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτὸν, κούδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἔμῃ
 Ψυχῇ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡςτ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε,
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὐ σκοπῶν εὗρισκον ἱασιν μόνην, *ἰαομαι*
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμμαντοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 Επεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ', ὃ τι *τὸν θάνατον*
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ἔνυσαίμην πόλιν.
 Καί μ' ἡμᾶρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Δυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
 Ὅταν δ' ἔκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ιε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω ναῖ· Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
 Σωτήρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὀμματι.
Ιε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 Τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλὴν λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασυς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

- Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
 Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 Αγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκήφρας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιάτης, πέλαν,
 Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 Ἄδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 25
 Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξέμεσθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 Κρήναι, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολῶν, 30
 Σκληρᾶς αἰδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδέν ἐξειδώς πλέον,
 Οὐδ' ἐκδεσθαιθεῖς ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 Λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὃ κρᾶτιστον πᾶσιν Οἰδίπῳ κᾶρα, 35
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκήν τεν' εὐρεῖν ἡμῶν, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθαι παν
 Ὡς τοῖσιν ἐρπείροισι καὶ τὰς συμφοραῖς
 Ζώσας ἐρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 40
 Ἰθ', ὃ βροτῶν ἄριστ', ἀνέρθωσον πόλιν,
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ' ὥς σέ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα,
 Στάντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον. 45
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνέρθωσον πόλιν.
 Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίᾳ τύχην
 Παρέσχες ἡμῖν, καὶ ταυτὴν ἴσος γενοῦ. 50
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν
 Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. 55

- Οι. Ω παῖδες οἰκτροί, γυναι, κοῦκ ἀγνατά μοι
 Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γάρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ 60
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 Ψυχὴ πόλιν τε καὶ μέ καί σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡς οὐκ ἔπνευ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἱασιν μόνην, ἰαομαι
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικίῃας
 Κρέοντι, ἑμαιοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Ἐπεμψα· Φοίβου δάμαθ', ὥς πύθοιθ', ὃ τι
 Δρῶν, ἡ τί φωνῶν, τήνδε θυσαιμένην πόλιν.
 Καί μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Ἀνπεῖ, τί πρόσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Ἀπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 Ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
 Ιε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
 Οι. Ω νᾶξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ
 Σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὰς ὥσπερ ὄμματι. 80
 Ιε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ᾧδ' εἶπε παγκάρπον δάφνης.
 Οι. Τάχ' εἰσόμμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικίῃας, 85
 Τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων ;
 Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος ; οὔτε γὰρ θρασὺς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

- Κρα** Εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
- Οι.** Ες πάντας αὖδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
- Κρε.** Λέγοιμ' ἄν, οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
Ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνῆκεστον τρέφειν.
- Οι.** Ποῖα καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
- Κρε.** Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν 100
Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
- Οι.** Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
- Κρε.** Ἦν ἡμῖν, ᾧ ἄναξ, Δαῖός ποθ' ἠγεμῶν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπενθύνειν πόλιν.
- Οι.** Εξοιδ' ἀκούων οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω. 105
- Κρε.** Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
- Οι.** Οἷδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
Ιχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
- Κρε.** Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον, 110
Ἄλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.
- Οι.** Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἄγροῖς ὁ Δαῖος,
Ἡ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνω;
- Κρε.** Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἔκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115
- Οι.** Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
- Κρε.** Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν,
Ὡν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.
- Οι.** Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
- Κρε.** Δηστας ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώῃ κτανεῖν νιν; ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

- Οι.** Πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσει' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμῃς ἔβῃ; 125
- Κρε.** Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Δαΐον δ' ὀλωλότος
Οὔδεις ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- Οι.** Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
Οὔτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι ;
- Κρε.** Ἡ ποικιλωδὸς Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, 130
Μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῇ, προσήγετο.
- Οι.** Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῇν·
᾿Ωστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον, 135
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
᾿Υπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, ταῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
᾿Οστις γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κᾶμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
Κεῖνῳ προσαρκῶν οὖν, ἔμαντὸν ὤφελῶ.
Ἀλλ' ὥς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων.
᾿Ιστασθε, τούσδ' ἄραντες ἐκτῆρας κλάδους·
Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
᾿Ως πᾶν ἔμοῦ δράσοντος. ἡ γὰρ ἐντυχεῖς 145
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.
- Ἰε.** Ὡ παῖδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμπας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἱκοίτο, καὶ νόσου πανστήριος. 150

Στροφή.

- Χο.** Ὡ Διὸς ἀδυεπῆς φάτι, τίς ποτε τὰς παλινχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήδας ; ἐκτέιαμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
Ἰήϊε, Δάλιε, Παιᾶν,

Διφί σοι ἀζόμενος, τί μοι ἦ νῆον,
 Ἡ περὶ τελλομένηαι ὄφραις πάλιν,
 Εἰσανύσεις χρέος.

155

Εἰπέ μοι, ὃ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Ἀντιστροφή.

Πρῶτα σὲ κεκλομένη, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 Γαῖαδόχόν τ' ἀδελφεαὴν

160

Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ἐνκλέα θάσσει,
 Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
 Τρισσοὶ ἀλεξιμοροὶ προφάνητέ μοι
 Εἴ ποτε καὶ προτέρας αἴτας ὑπὲρ

Ορνυμένας πόλει,

165

Ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Ἐπώδός.

Ω πόττοι, ἀνδριθμα γὰρ
 Φέρω πῆματα·

Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
 Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος,
 Ὡς τις ἀλέγεται. οὔτε γὰρ
 Ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς

170

Ἀύξεται οὔτε τόκοισιν

Ἰήων καμάτων ἐνέχουσι γυναῖκες.

Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις,
 Ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν,

175

Κρεῖσσον αἰμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτῶν
 Πρὸς ἐσπέρον θεοῦ,
 Ὡν πόλις ἀνδριθμος ὄλλυται.

Νηλέα δὲ γένεθλα

180

Πρὸς κέδῳ θανατηφόρῳ

Κεῖται ἀνοίχτως.

Ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
 Αὐτὰν παραβώμιον

Ἀλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνας

185

Ἰκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.

Παιῶν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρας ὀμάνλοι.

Ὡν ὕπερ, ὃ χρυσέα θύγατερ Διός,

Εὐῶπα πέμνον ἄλκων,

Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,

190

Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

Φλέγει με περιβόητος ἀντιάων,

Παλίσσυντον δρᾶμημα νοτίσαι

Πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν

Θάλαμον Ἀρφιτρίτας,

195

Εἴτ' ἐς τὸν ἀπέξενον ὄρμον

Θρήκιον κλύδωνα·

Τέλει γὰρ ἦν τι νῦξ ἀφῆ,

Τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

Τὸν, ὃ πυρφόρων ἀστραπαῶν

200

Κράτη νέμων, ὃ Ζεῦ πάτερ,

Ἵπὸ σφ' φθίσον κεραυνῷ.

Αὐκεῖ ἄναξ, τὰ τε αἶ χρυσοστρόφων

Ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἄν

Ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,

205

Ἀρωγὰ προσταθέντα,

Τὰς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος

Αἴγλας, ξὺν αἷς Αὐκεῖ ὄρεα

Διάσσει· τὸν χρυσομίτραν

Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπάννυμι

210

Γᾶς, οἰνώπα Βάαχον εὖϊον,

Μαινάδων ὁμόστολον,

Πελασθῆναι, φλέγοντι

Ἀγλαῶπι πένκα,

Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

Οἱ Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' εἰάν θέλῃς ἔπη

Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσφ' θ' ὑπηρετεῖν,

Ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξεῖρᾷ,
 Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220
 Ἰχνηνεν αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
 Ἥμιν προφρωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Οστίς ποθ' ὑμῶν Λαΐον τὸν Λαβδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦ πίκλημ' ὑπεξελών
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργεῖς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελῶ γὰρ, ἧ χάρις προσκίεσεται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλον
 Δείσας ἀπώσσει τοῦπος, ἧ γὰρ αὐτοῦ, τόδε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρονιδας νέμειν 240
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Εγὼ μὲν οὖν τοιοσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἴς ἂν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νῖγ ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Επεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Εν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἀπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.

Ἵμῖν δὲ ταῦτα πάντα ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 Ὃπέρ τ' ἐμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐπε
 Γῆς, ἃδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἔαν,
 Ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότες,
 Ἀλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 Ἐχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον 260

Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκότες.

Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. 265
 Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μου πατρὸς,

Ὑπερμαχοῦμαι, καπὶ πάντ' ἀφίξομαι, 265
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 Τῷ Λαδδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλλαι τ' Ἀγήνορος.

Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα, 270
 Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κατὰ τοῦδ' ἐχθίονι.

Ἵμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τάδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
 Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275

Χο. Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ἃδ', ἀναξ, ἐρῶ
 Οὐτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οι. Δίκαί' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς, 280
 Ἄν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἄν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἄν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβος Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν* 285
Σκοπῶν τάδ', ὃ' ἔναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- Οἱ. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμεν*
Ἐπεμψα γάρ, Κρέοντες ἐπὶόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαί δὲ μὴ παρὼν θαναμάχεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφαὶ καὶ παλαί' ἔπη.* 290
Οἱ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γάρ σκοπῶ λόγῳ.
- Χο. Θανεῖν ἐλέγχθῃ πρὸς τιμῶν ὁδοπόρῳ.*
Θα. Ἡκουσα κἀγὼ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδαὶς ὄρα.
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,*
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μανεῖ τοιάδ' ἄρας. 295
- Οἱ. Ὡς μὴ' στί δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.*
Χο. Ἀλλ' ὠξέλέγχεον αὐτὸν ἔστιν αἶδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ὃ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόσφι.
- Οἱ. Ὡς πάντα νομῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,* 300
Ἀρξήμετά τ', οὐράνια τε, καὶ χθονοσπιθῇ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅπως
Οἶα νόσφι ξύνεσται ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρῃά τ', ὃ' ἔναξ, μῦθον ἐξευρίσκομεν.
- Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,* 305
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντίπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Ἢ τοὺς κτανόντας Δαῖον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φρυγὰδας ἐκπεμψαίμεθα.
- Σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,* 310
Μήτ' εἴ τι' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
- Ὡς σοὶ γάρ ἐσμεν ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν*
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὥς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη*
Λύει φρονεῖντι ταῦτα γὰρ καλῶς ἔγω

Ἰπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσανδᾶν μήτε τοῦσδε, μήτ' ἐμέ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίω μιδστορι.

Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355

Τει. Πέφηνγα· τάληθές γάρ ισχύον τρέφω.

Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.

Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρεψω λέγειν.

Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὥς μᾶλλον μάθω.

Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἄπειρά λέγειν; 360

Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

Τει. Φογέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

Οι. Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.

Τει. Εἶπω τι δῆτα καλλ', ἐν ὀργίζῃ πλέον;

Οι. Ὅσον γε χρήζεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365

Τει. Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
 Αἰσχυθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν, ἐν εἰ κακοῦ. ἢ μ...

Οι. Ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

Τει. Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

Οι. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370

Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἰ

Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοι

Οὐδεὶς δὲ ἀνχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.

Οι. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμέ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλάψαι ποτ' ἂν. 375

Τει. Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 Ἰκανὸς Απόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπραῖξαι μέλει.

Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τάξευρήματα;

Τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

Οι. Ὡς πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380

ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται

Εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσει,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐκ ἀρχῆς φίλος, 385

Ἀδθρα μὲν ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανοβόλον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλός.

Ἐπεὶ, φέρε' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 390

Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φανερὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡδῶς τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἰνιγμὶ οὐχὶ τοῦ πύοντος ἦν
Ἀνδρὸς διεπιεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·

Ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395

Οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,

Ὁ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαινσά νιν,

Γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν

Ὅν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοισι

Παραστατήσῃν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. ✕ 400

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χά' ξυνθεῖς τάδε,

Ἀγῆλατῆσιν εἰ δὲ μὴ δόκεῖς γέρων

Εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἄν, οἷά περ φρονεῖς.

Χα. Ἡμῖν μὲν εἰκόλζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη 405

Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.

Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τῷ θεῷ

Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν 410

Ἰσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καὶ γὰρ κρατῶ.

Οὐ γὰρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία·

Ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράμφομαι.

Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μὲν ὤνειδισας,

Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις, ἐν εἰ κακοῦ,

Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.

Ἀρ' οἶσθ' ἀπ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ἄν 415

Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, καπὶ γῆς ἄνω·

- Καί σ' ἀμφιπλάξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 Ἐλῶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινάκους ἀρά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ἄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν ; 420
 Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
 Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 Ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών ;
 Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὅσ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
 Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν στόμα
 Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.
- Οι. Ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτον κλέειν ;
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον ; οὐχὶ θῶσσον ; οὐ πόλιν 430
 Ἀπορῶς οἰκῶν τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει ;
 Τει. Οὐδ' ἐκώμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
- Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπεὶ
 Σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμὸν ἐστειλάμεν.
- Τει. Ἐμεῖς τοιοῖδ' ἔφρυμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 Μῶροι γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφρυσαν, ἔμφρονες.
- Οι. Ποίοισι ; μεῖνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν ;
 Τει. Ἢδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
- Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσασθ' ἔλεγες.
- Τει. Οὐκ οὐν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης ; 440
 Οι. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
- Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- Οι. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
- Τει. Ἀπειμὶ ποίνων· καὶ σὺ, παῖ, κόμίζε με.
- Οι. Κομιζέτω δ' ἡθ' ὥς παρὰν τά γ' ἐμποδῶν 445
 Οχλεῖς, σθελεῖς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
- Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὃν οὐνεκ' ἤλθον, οὐ τὸ σὸν
 Δείσας πρόσσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς
 Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐκθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοιχος, εἴτα δ' ἔγγενής
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἡσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἦς ἔφν
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπóρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογίζον· κἂν λάβῃς μ' ἐμνεσμένον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Χο.

Τίς, ὄντιν' ἅ θεοπιέπεια
 Δελφὸς εἶπε πέτρα
 Ἀδῶνιτ' ἀδῶνιτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 ὦρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα κωμῶν.
 Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δεῖναι δ' ἅμ' ἐπονται
 Κῆρες ἀπλάκται.

Ἀντιστροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ τοῦ πύφρεκτος
 Ἀρτίως φανείσα
 Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄθληον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχθυεύειν.
 Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀργίαν ὄλαν,
 Ἀνὰ τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μέλεφ ποδὶ χηρεύων,
 Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποιᾶται.

480

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
 Ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
 Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
 Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
 Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς οὗτον
 Χρησάμενος δὴ βασάνφ,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα,
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀδῆλων θανάτων.

485

490

495

Αντιστροφή β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν αἶν Ζεὺς, δ' ἔ' Απόλλων
 Ξυνετοί, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις
 Πλέον ἢ γὰ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείνγειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ'
 Ορθὸν ἔπος μευφομένων,

500

505

Αν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αὐ-

τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα

Ποιέ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασάνω θ' ἡδύπολις.

510

Τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὔποτ'

Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος

Κατηγορεῖν μὲν τὸν τύραννον Οἰδίκουν,

Πάρειμι' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

515

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

Δόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὗ τοι βίου μοι τοῦ μακράωνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,

520

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἂν

Οργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

525

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἠνδάτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Εξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρωῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρω.

530

Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

Οἱ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμαῖς στέγας

Ἰκον, φονεὺς ὦν τοῦδε τᾶνδρὸς ἐμφανῶς,

535

Ἀησιτῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὥς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε

Δόλω προσέρπον, κοῦν ἀλεξοίμην μαθὼν;

- Δρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦγχείρημά σου,*
Δνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρῶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;
Κρε. *Οἷσθ' ὥς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων*
Ἰσ' ἀντάκουσον, κἄτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. *Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός*
Σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρηκ' ἐμοί.
Κρε. *Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὥς ἐρῶ.*
Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.*
Κρε. *Εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδῖαν*
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. *Εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς*
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. *Ἐνύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ*
Πάθῃμι, ὅποιον φῆς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. *Ἐπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖη μ' ἐπὶ*
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. *Καὶ νῦν ἔθ' ὧντός εἰμι τῷ βουλευμάτι.*
Οι. *Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Δαῖος χρόνον—*
Κρε. *Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.*
Οι. *Αφαντος ἔρῃει θανασίμῳ χειρώματι;*
Κρε. *Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.*
Οι. *Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;*
Κρε. *Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσου τιμώμενος.*
Οι. *Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;*
Κρε. *Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾷ φιλῶ.*
Οι. *Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶ.*
Κρε. *Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.*
Οι. *Ὅθ' οὐνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμαῖς*

540

545

550

555

560

565

570

Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖον διαφθοράς.

Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ
Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ κάμοῦ σὺ νῦν. 575

Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;

Οι. Ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ἄν ἀνιστορεῖς.

Κρε. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων;

Οι. Ἄν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580

Κρε. Οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὥς ἐγὼ, σαντῶ λόγον.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἀρχεῖν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ 585

Ἀτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.

Εγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφην

Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,

Οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω· 590

Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.

Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν

Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφην;

Οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,

Ὡστ' ἄλλα χρῆζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595

Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·

Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσάι με·

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.

Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε;

Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονηῶν. 600

Ἀλλ' οὐτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,

Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.

Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν

Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγεῖλά σοι·

Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης 605

Κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῇ κτάνης
 Φήφῃ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 Γνώμῃ δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.

Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς. 610

Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μᾶ. 615

Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 Ἀναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

Οι. Ὅταν ταχύς τις ὀπιβουλεύων λάθῃ
 Χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 Πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.

Κρε. Τί δήτα χρήζεις; ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

Οι. Ηκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

Κρε. Ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

Οι. Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625

Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.

Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμόν.

Οι. Ἀλλ' ἔφυν κακός.

Κρε. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

Οι. Ἀρκτέον γ' ὁμῶς.

Κρε. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . .

Οι. Ω πόλις, πόλις.

Κρε. Κάμοι πόλεως μέτεστι τῇσδ', οὐ σοὶ μόνῳ. 630

Χο Πάνσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
 Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὃ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
 Οὐτῶ νοσοῦσης, ἴδια κινοῦντες κακὰ ;
 Οὐκ εἰ σύ τ' οἶκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' αἴσετε ;

Κρε. Ὅμαιμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 Δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἥ κτεῖναι λαβάν.

Οι. Ζύμφημι· δρωῶντα γάρ νιν, ὃ γύναι, κακῶς
 Εἴληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἰ σέ τι
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρῶν.

Ιο. Ω πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 Μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπεῖτα καμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφή α'.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
 Ἀναξ, λίσσομαι.

Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
 Νῦν τ' ἐν ὄρφῃ μέγαν,
 Καταίδεσαι.

Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῆζεις ;

Χο. Οἶδα.

Οι. Φράζε δὴ τί φῆς.

Χο. Τὸν ἐναγῇ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτία
 Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν

Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
 Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφή β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
 Θεὸν πρόμον Ἀλίων

Πύρην. *Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
 Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 Ἀλλὰ μοι δυσμόρφῳ
 Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
 χάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς
 Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.*

665

Οι. Ὅδ' οὖν ἵτω, κεῖ χρή με παντελῶς θανεῖν,
 Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
 Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
 Ἐλεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾗ, στυγῆσεται.

670

Κρε. Στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἰ· βαρὺς δ', ὅταν
 Θυμοῦ περάσῃ· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.

675

Οι. Οὐκ οὖν μ' ἐάσεις, κακτὸς εἰ;
 Κρε. *Πορεύσομαι,
 Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.*

Ἀντιστροφὴ α'.

Χα. Γίνοι, τί μέλλεις κομίζειν
 Δόμων τόνδ' ἔσω;

Ιο. Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.

680

Χα. Δόκησις ἀγνώως λόγων
 Ἠλθε, δάπτει δὲ καὶ
 Τὸ μὴ ἔνδικον.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χο. *Ναιχί.*

Ιο. *Καὶ τίς ἦν λόγος;*

Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,
 Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

685

Οι. Ὅρᾳς ἔν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνῆρ,
 Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφή β'.

Σα

Ἀναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἀπαξ μόνον, ἴσθι δὲ 690
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὰν γὰρ φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύουσας 695
Κατ' ὀρθὸν οὐρῖσας
Τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

- Ιο.** *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ*
Μῆνιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
- Οι.** *Ἐρῶ - σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω -* 700
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.
- Ιο.** *Δέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεῖς.*
- Οι.** *Φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.*
- Ιο.** *Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*
- Οι.** *Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,* 705
Τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
- Ιο.** *Σὺ νῦν ἄφεις σεαυτὸν, ὃν λέγεις πέρι,*
Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710
Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖω ποτ', οὐκ ἔρῳ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ 715
Λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καὶ νῦν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν αἵατον εἰς ὅρος.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δαῖον
Τὸ δεινόν, δύφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὡν ἐντρέπον σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἂν θεὸς
Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Ἐδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξίτοις. 730
- Ιο. Ἡυδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χάρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταῦτ' Ἀελφῶν κάπ' Ἀαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὀξυεληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Δορχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκιμῆν ἦβης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔοικ' ἐμμαντὸν εἰς ἄρας*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ὀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἄ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχαν 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἂν ἦ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ

Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Ἀγρούς σφε πέμπαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπιτος ἄστεος.

Κάπεμπ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἔμαντόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰρημέν' ἤ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἴων;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Δοτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρῃ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεϊδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνῳιν ἑτερπόμην, ὁμῶς δ' 785

Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινὸν, δύφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.

Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725

Οἱ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,

Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.

Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

Οἱ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος

Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730

Ιο. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;

Ιο. Φωκὺς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς

Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξεληλυθῶς; 735

Ιο. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς

Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

Οἱ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύνμιον;

Οἱ. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740

Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἄκριπν ἦβης τότε.

Ιο. Μέγας, χνοάων ἄρτι λευκανθὲς κᾶρα,

Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.

Οἱ. Οἶμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς

Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745

Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.

Οἱ. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.

Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.

Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.

Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750

Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃρ ἀρχηγέτης;

Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

ΟΙ. Αἰ αἰ· τὰδ' ἦδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

ΙΟ. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

ΟΙ. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

ΙΟ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἰδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγάν, 760

Ἀγροὺς σφεπέμψαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπιτος ἄστεος.

Κἄπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δουλὸς φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

ΙΟ. Πάρεστιν ἄλλα πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙ. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἤ μοι, δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟ. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

ΟΙ. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπιδαν

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶδ' ἴαν;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ 775

Ἀσιῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαναμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦνείδος ἤγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκόμην,

Αἰμιον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευχον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδή τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καὶ πὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπῆνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,

Συνηγνιάζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμῶν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπῆνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢ γένοιτ' ἀνὴρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ' γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει'. ἀρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 Καί μοι φυγόντι μὴ' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητροῦς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυνσε καὶ ξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνον σέβας, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλίδ' ἐμαντῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνῆρ'· ἕως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἂν ἐκπεφενγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀηστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδάσσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Λαίου φόνον

Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαμι' ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

ΙΟ. Πέμψω ταχύνασ· —ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους—

Οὐδέν γάρ ἂν πράξαιμι' ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Χα.

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ἂν νόμοι πρόκεινται 865

Ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἂν Ολυμπος

Πατήρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵδρις φυτεύει τύραννον·

Ἵδρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβαῖσ' ἀπότομον

Οὐν ᾤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ενθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέρροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφρόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ξδῆ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα, ἔ
Δυσπότημον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀδίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄδικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναόν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Αἰῶν
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιρουῖσιν ἥδη, κοῦδαμου

Τιμαῖς Απόλλων ἑμφανής
 Εἰρήει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστᾶθη |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οὐτ' οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 Μάλισια δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Ιο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἐνδον, ὦ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρήζων ἀφῖξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἦδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδαῖτ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρῆσθες Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιώ θανεῖν.
 Ιο. Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 950
 Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
 'Ιν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ χτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κára, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
 Ιο. Ἀκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλῶν,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 'Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει φοπῇ.
 Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γέ συμμετρούμενος χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό, τις 965
 Τὴν Πηνθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ἃν ὑψηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 Ἀψαυστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἶη 'ξ ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἃξὶ οὐθενός.
 Ιο. Οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα·* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνεννόσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ* 985
- Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.*
- Αγ. *Ἡ ρητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἶδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γὰρ με Δοξίας ποτὶ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ῥ' αὐτοῦ, τό τε* 995
- Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
'Ὡν οὐκεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλοι
Μακρὰν ἀπακαίτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὅμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Επεῖπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφεικόμην, ὅπως,* 1005
- Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιρά τι*

- Οι.* Ἀλλ' οὐ ποτ' εἰμι τοῖς φυτευσασίν γ' ὁμοῦ.
- Αγ.* Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι.* Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ.* Εἰ τῶνδε φεύγεις οὖνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι.* Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ.* Ἡ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι.* Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεῖ φοβεῖ.
- Αγ.* Ἀρ' οἶσθα δὴ πᾶς πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι.* Πῶς δ' οὐχί, καὶς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ.* 'Οθ' οὖνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι.* Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ.* Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι.* Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ.* Ἀλλ' οὐ δ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι.* Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδὰ μ' ὀνομάζετο;
- Αγ.* Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
- Οι.* Ἐκ δ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστρεψεν μέγα;
- Αγ.* 'Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι.* Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
- Αγ.* Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι.* 'Ωδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ.* Ἐνταῦθ' ὀρεῖοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. ✕ ✕
- Οι.* Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ.* Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι.* Τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ.* Ποδῶν ἀν' ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι.* Οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ.* Ἀνὼ δ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι.* Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνελόμην. 1035
- Αγ.* 'Ωστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἷ.
- Οι.* Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ.* Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινὸν, δὺφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γίναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εἰδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δάϊος
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὐδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κληῖται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Δρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύνμων;
Οἱ. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740
Τὶν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤσθης τότε.
- Ιο. Μέγας, χροῶζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστᾶται πολὺ.
- Οἱ. Οἶμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείκης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἦδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἰδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 Εξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγαν, 760

Αγροὺς σφεπέμναι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄσπετος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δουλὸς φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἄλλα πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἄξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Εμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἴων;

Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς ἡρόμην δ' ἀνὴρ 775

Λοιῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη

Τοιαδ' ἐπέστη, θανμάσαι μὲν ἄξια,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦνεῖδος ἤγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείριπε γὰρ πολὺ.

Δάδρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορευόμεναι

Πυθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκύμην,

Αἰτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων·

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὠποίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδίη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπῆνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,

Συνηγνίσσον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμῶν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπῆνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Λθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν

Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὃν περ ὤλει. ἄρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνοῦμαι.

Καί μοι φυγόντι μὴ' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἀν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀν ὀρθοίῃ λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνον σέβας, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλὶδ' ἐμαντῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων 840

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀηστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἐτι

Αἰεὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰδῶνονον αὐδῇσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναῖ, τόν γε Λαῖου φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οἱ Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ἰο Πέμψω ταχύνασθ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Σα

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνεΐαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ἂν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίκοδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἂν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵδρις φυτεύει τύραννον·

Ἵδρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάτην εἰσαναβᾷσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσῃων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ἐδὴ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἐτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἐτι τὸν ἀθικτον εἶμι
Γὰς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀθαισι ναόν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἵπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Δαῖτον
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιροῦσιν ἤδη, κούδαμου

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής·
 Εῖρῃ δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστᾶθη |
 Ναοὺς ἐκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνήρ
 Εννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγη.

915

Οἷ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἀγχιστος γὰρ εἰ
 Ἰκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρῃς·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένουτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρήζων ἀφίξαι, ᾧ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἡδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἡνδᾶτ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἄξιόν θανεῖν.
 Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
 ' Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδῖπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ χτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κára, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
 Ιο. Ἀκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 ' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει φοπῇ.
 Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γέ συμμετρούμενος χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό,τις 965
 Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 Ἀψαυστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀθῆ· Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
 Ιο. Οὐχ οὐν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980
Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνόσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτε
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ 985
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, κεῖ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γὰρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαντοῦ, τό τε 995
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
Ὡν οὐκεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπφαεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὁμιᾶθ' ἡδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζον μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεὶ περ εὖνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως, 1005
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τε*

- Οι.* Ἀλλ' οὐ ποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- Αγ.* Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι.* Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ.* Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνέκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι.* Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ.* Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι.* Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεῖ φοβεῖ.
- Αγ.* Ἀρ' οἶσθα δὴ πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι.* Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ.* 'Οθ' οὐνέκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι.* Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ.* Οὐ παῖλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Οι.* Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ.* Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι.* Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδὰ μ' ὠνομάζετο;
- Αγ.* Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν
- Οι.* Ἄκῃθ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστρεψεν μέγα;
- Αγ.* Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι.* Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
- Αγ.* Εὐρὼν ναπαῖαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι.* Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ.* Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. ✕ ✕
- Οι.* Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θῆτειά πλάνης;
- Αγ.* Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι.* Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ.* Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι.* Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ.* Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι.* Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδάγων ἀνελόμην. 1035
- Αγ.* Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι.* Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρος, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ.* Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὲς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινόν, δύφροδεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εἰδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος
Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡνδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληίζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν κατὰ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξεληλυθῶς;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάων ἄρτι λευκανθεὶς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀφᾶς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἃ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ

Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἴκενς τις, ὅσπερ ἔχει ἐκωθεῖς μόνος.

Οι. Ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖον τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Ἀγρούς σφε πέμψαι, καπὶ ποινῶν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστιος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἑμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἄξια δέ που μαθεῖν

Καγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶδ' ἴων;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Δοτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, κρίν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,

Σπονδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Καγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεidos ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Καγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Λάθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορενόμεαι

Πυνθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκόμην,

Αἰτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μυχθῆναι, γένος δ'

Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὄνοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἐξερω· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὃ θ' ἡγεμῶν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχον παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρός, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἔστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀγὰς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει'. ἄρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, ἵνα τοῖς ἀγνοοῦσι

Καί μοι φυγόντι μὴ ᾖ σι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητροδὺς ἑγγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κατέβηθ' ἐπ' ἐμὴν.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίῃ λόγον; 830

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνων σέβας,

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαντῷ ξυμποραῶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὁκνήσῃ· ἔως δ' ἂν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὗρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀηστιάς ἐφασκεῖ αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Δέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδῆσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιο τοῦ πρόσθεν λόγον,

Οὐ τοι ποτ', ὃ νᾶξ, τόν γε Λαῖον φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὦλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ

Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

ΙΟ. Πέμπω ταχύνασ'. - ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους -

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

ΧΑ.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ἂν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἂν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵθρῖς φυτεύει τύραννον

Ἵθρῖς, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐν ᾤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφρόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ξδῆ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότημον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀδίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄδικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀδαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδευκτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σέ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Λαῖου
Παλαιὰ θέσφατ' ἔξ-
αιρουῖσιν ἦδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
Εῶρει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστώθῃ |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν

Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν

Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ

915

Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται

Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

Οὔ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλῆθ' ποιῶ,

Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἀγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον

Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου

Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;

925

Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·

Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ

Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ

Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου

Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν

Ἡδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχαλλοῖς δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πιχώριοι χθονὸς

Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδαῖ' ἐκεῖ.

940

- Io. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Ag. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Io. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Ag. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Io. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Oi. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα, 950
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Io. Ακουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Oi. Οὔτις δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
- Io. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
- Oi. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
- Ag. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Oi. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
- Ag. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Oi. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Ag. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Oi. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὔτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ. 970
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἅξι οὐδενός.
- Io. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

Πύρην. *Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.*

Ἀλλὰ μοι δυσμόρφ

665

*Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς*

Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Οἱ. *Ὅδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
Ἐλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ᾗ, στυγῆσεται.*

670

Κρε. *Στυγνὸς μὲν εἶκον δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμοῦ περάσῃ· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Ἀνταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.*

675

Οἱ. *Οὐκουν μ' ἐάσεις, κακτὸς εἶ;*

Κρε. *Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.*

Ἀντιστροφὴ α.

Χο. *Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;*

Ιο. *Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.*

680

Χο. *Δόκησις ἀγνώως λόγων*

Ἠλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔνδικον.

Ιο. *Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;*

Χο. *Ναιχί.*

Ιο. *Καὶ τίς ἦν λόγος;*

Χο. *Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,
Φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.*

685

Οἱ. *Ὅρᾳς ἔν' ἤκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνῆρ,
Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;*

Αντιστροφή β'.

Σα

*Ἀναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἀπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὴν γὰν φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύουσας
Κατ' ὀρθὸν οὐρῖσας·*

690

695

Τανῦν τε κομπῶς, εἰ δύναιο, γίγνου.

Ιο. *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ, ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.*

Οι. *Ἐρῶ -σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω-
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.*

700

Ιο. *Δέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεῖς.*

Οι. *Φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.*

Ιο. *Αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*

Οι. *Μάντιν μὲν οὖν καχοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
Τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.*

705

Ιο. *Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ ἴσθαι κούσας, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.*

Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.

710

*Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖφ ποτ', οὐκ ἔρῳ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἦξει μοῖρα πρὸς παῖδός θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.*

*Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λησται φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·*

715

*Παῖδός δέ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἐρῆριπεν ἄλλων χερσὶν αἰάτον εἰς ὄρος.*

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Αἰῶν
Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Αἰῶς
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ ᾠῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Αἰῶν, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοᾶζων ἄρτι λευκανθεὺς κᾶρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἃ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔχει ἐκσωθεὶς μόνος.

Οι. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀπ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖον τ' ὀλωλότα,
 Εξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Αγροὺς σφεπέμναι, καπὶ ποιμνίαν νομας,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποκτος ἄστυος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἄλλα πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἔμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Εμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζον

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἴων;

Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυδος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Ἀσπὼν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης 780

Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἶην πατρί.

Καὶ γὰρ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρα δ' ἰὼν πέλας

Μητροὺς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπύομην, ὅμως δ' 785

Ἐκνίξέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Ἀδθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἰκόμεν,

Ἀτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρα,ν,

Φονεύς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Ἐφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμάτων ὀνειδέη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἰκνούμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερω· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐννηγτίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν

Ἀντὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖτ' τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει. ἄρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνοῖ μιν.

Καί μοι φυγόντι μὴ' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητροδὺς ἔγγηναί, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνων σέβας, 830

Ἰδοίμιν ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήσῃ· ἔως δ' ἂν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὐρεθὴ λέγων 840

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀηστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Αἰεὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰδῶνον ἀνδῆσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὦδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναῦ, τόν γε Λαῖου φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κεινός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἄλετο.

Ἵσθ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ιο. Πέμπω ταχύνασ'· -ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους-

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὃν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Χα.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ὃν Ολυμπος

Πατήρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδὲ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵβρις φυτεύει τύραννον

Ἵβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἰσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ξδῆ σέδων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἴμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέδων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἵπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σέ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Λαῖον
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιροῦσιν ἤδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ια. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάνθῃ |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίοισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνῆρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οἱ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἰ
 Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Δρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὖνεκ'. ἀλλὰ φράζ', ὅτου
 Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημεῖναι θέλων.

Αγ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὥς ἠυδαῖ' ἐκεῖ.

940

- Ιο.** Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Αγ.** Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο.** Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ.** Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιώθαι θανεῖν.
- Ιο.** Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι** Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κἀρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο.** Ἀκουε τ' ἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι.** Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο.** Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ἵς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Οι.** Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
- Αγ.** Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι.** Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
- Αγ.** Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει φοπῇ.
- Οι.** Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἐφθιτο.
- Αγ.** Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενός χρόνῳ.
- Οι.** Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό, τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑψηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ.
- Ιο** Οὐκ οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεοπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἅξι οὐδενός.
- Ιο** Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἦνδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν εἴτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ἦν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνείρασιν βροτῶν
Μητρί ξυνεννόασθασαν ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδὲν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφῳ.*
- Οι. *Μέγας, ξυνίημι· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὃ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὶ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαντοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὡν οὐκεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείμεν ἥσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπέπερ εὐνους ἤλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἶσθα δὴ πᾶς πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ σ' ἐγγεῖνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν.
- Οι. Ἄκῃ δ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκὼν μ' ἀντὶ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρώνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχνοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ. Ἀνὼ σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῦν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδάων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐτου δήπου τις ὠνομάζετο.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τ' ἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.*
 Οι. *Ἡ καστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ῥμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχάροι.*
 Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 'Οστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κ' ἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 Σημῆναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε.* 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 'Ὅν καμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 'Ἡδ' ἂν τὰδ' οὐχ' ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως
 Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 'Ρηθέντα βούλον μηδὲ μεμνησθαι μάτην.*
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβὼν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
 Ιο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαντοῦ βίαν* 1060
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
 Ιο. *'Ομῶς πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρανοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστα σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι,*
 Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
 Οι. *Ἀεὶ τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
 Τάντην δ' ἑᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.* 1070

- Ιο.** *Ιοῦ, ἰοῦ, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο.** *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναβόῃξει κακὰ.* 1075
- Οε.** *Ὅποια χρήζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρὸν ἔστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ αἰτιασθήσομαι. 1080
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ 'κμαθεῖν τοῦμόν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο.** *Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἰδούς,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπέιωσα,
Ὡς Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητὲρ' αὖξιν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
'Ὡς ἐπίπρᾳ φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισ.* 1095
*Ἰῆε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσσει εἶη.*

Αντιστροφή.

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεασιδάτα που

1100

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τίς θυνγάτηρ, Λοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσαν,

Εἴθ' ὁ Βαρχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὐρημα δέξατ' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίζει;

συναλλαττά

Οἱ. Εἰ χροῖ τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,

Ὅν περ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος·

Ἀλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εγνώκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδῶν πάρος.

Χο. Εγνώκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Δαΐτου γὰρ ἦν,

Εἶπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνὴρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τοῦτον, ὃν περ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Ὅστις εὖ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φάνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαΐτον ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δούλος, οὐκ ὦνητός, ἀλλ' οἶκοι τράφεις.

Οἱ. Ἐργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδὲ που μαθῶν;—

Θε. Τί χρηῖμα δρωῖντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέξεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
- Αγ.** Κούδέν γε θαύμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον, -
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ' ἰσχυρὸν ὄλον
 Ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτουῶρος ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμὰ τ' εἰς ἑπαυλ' ἐγὼ
 Ἡλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σταθμά . . .
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Αγ.** Φέρ' εἰπὲ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 Λούς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγὼ;
- Θε.** Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Αγ.** 'Οδ' ἔστιν, ὃ τῶν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῆζαν μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ' ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
- Θε.** Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἔλᾳ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἐγὼ γ'. ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλα.
- Οι.** Πόθεν λαβὼν; οἰκεῖον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;

- Θε. Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐξεξάμην δέ του.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;
 Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1165
 Οι. Ολωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἡ δοῦλος, ἣ καίνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 Οι. Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 Θε. Κεῖνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἣ δ' ἔσω
 Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὥς ἔχει.
 Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἦδε σοι;
 Θε. Μάλιστ', ἄναξ.
 Οι. Ὡς πρὸς τί χρειᾶς;
 Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν. αὖτις αὖτις.
 Οι. Τεκούσα τλήμων;
 Θε. Θεοφάτων κακῶν ὄκνη. 1175
 Οι. Ποίαν;
 Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
 Οι. Πῶς δῆτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 Θε. Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
 Δοκῶν ἀποίσεις, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
 Κἀκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ, 1180
 Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. Ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφεῖ.
 Ω φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
 Ὅστις πέφασμαι φῦς εἶσθ' ὃν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὐς εἰ μὴ οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
 Ζῶσθ' ἀριθμῶ.
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον δσον δοκεῖν,

Καὶ δδξάντ' ἀποκλιγαῖ;

(Τὸ σὸν) τοι παρὰδειγμ' ἔχων, ἡ δὲ δεικνύει

Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον

Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω

1195

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,

Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλθου

Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα

Παρθένον χρησιμῶδον

Θανάτων δ' ἐμὰ χώρα πύργος ἀνέστας

1200

Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,

Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,

Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσω.

Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;

Τίς ἐν πόνοις, τίς αἵταις ἀγρίαις

1205

Ἔννοικος ἀλλαγῇ βίου;

Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κῆρα,

Ὡ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε

Παῖδι καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῴαί σ'

1210

Ἀλοκες φέρειν, τάλας,

Σιγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

Ἐφευγέ σ' ἄκονθ' ὁ πᾶνθ' ὄρων χρόνος

Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,

Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

1215

Ἰὼ Δαίειον τέκνον,

Εἶθε σ' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.

Οδυρόμαι γὰρ ὡς περιάλλα

Ἰαχαιῶν ἐκ στομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,

1220

Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ

Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.

Καί με ξυγχαίρειν

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
Εῖρξει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσιτάθη |

Ναοὺς ἐκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χερσὶν
Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίοισιν οὐδ', ὅποι' ἀνῆρ
Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

ἽΟι οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὺν ποιῶ,
Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἴ

Ἰκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτὼς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν'. ἄξιός γάρ εἰ
Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημήναι θέλων.

Αγ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
Ἦδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσφάλλοισ δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

940

- Ιο.** Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
- Αγ.** Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο.** Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ.** Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Ιο.** Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κára,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
Ιο. Ἀκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὔτις δὲ τίς ποτ' ἔστι, καὶ τί μοι λέγει ;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἑκείνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενός χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἣ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ἃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔγχους· — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πύθω
Κατέφθιθ' , οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴῃ ἔξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἃξί' οὐδενός.
Ιο Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡὺδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνδύσθησαν ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμι· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὃ ξένε.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γὰρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ῥ' αὐτοῦ, τό τε
Πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ἵν' οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλοι
Μακρὰν ἀπφακίτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείμεν ἥσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρηζῶν μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπείπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,* 1005
- Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.*

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δηῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἶσθα δηρὰ πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ σ' ἐγγίνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δη παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δωρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
- Οι. ἌΚῆθ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἥ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ενταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσιτάουν. ✕ ✕
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλλος ἴσχνρ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις χακόν;
- Αγ. Ἀνὰ σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδᾶντων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἥ πατρός; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.*
 Οι. *Ἡ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ῑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πικρῶμοι.*
 Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 Σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρησθαι τάδε.* 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν καμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀτὰρ
 Ἡδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀγρίως
 Μολεῖν ἐφριέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 Ῥηθέντα βούλον μηδὲ μεμνησθαι μάτην.*
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβῶν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
 Ιο. *Μὴ, πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαντοῦ βίου
 Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγώ.* 1060
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὰς φανῶ τριδούλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
 Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρανοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
 Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρ᾽ ἄ μοι;
 Ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.* 1070

- Ιο.** *Ιὸν, ἰὸν, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο.** *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* 1075
- Οι.** *Ὅποῖα χρήζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγὼ,
Κεῖ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρόσ· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ 'κμαθεῖν τοῦμόν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο.** *Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρωτα,
Ὡ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπήγρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισ.* 1095
*Ἰφίε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσθ' εἴη.*

Αντιστροφή.

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔταπτε
Τῶν μακραίωνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεσσιβάτα που

1100

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τίς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει,

Εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφῶν Ἑλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;

Οἱ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,

Ὅνπερ πάλαι ἱητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρι σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εγνώκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εγνώκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτον γὰρ ἦν,

Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἢ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Οὗτος ἐν, πρέσβυ, δευρό μοι φώνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαῖτον ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δούλος, οὐκ ἀνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμεν.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξίναυλος ἦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;—

Θε. Τί χρημα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
- Αγ.** Κουδέν γε θάναμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον, —
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί, — 1135
 Επλησίαζεν τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὅλους
 Εξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Ἥλιον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σταθμά. . . .
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Αγ.** Φέρ' εἰπέ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
 Δούς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
- Θε.** Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Αγ.** 'Οδ' ἐστίν, ὃ τῶν, κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδῶς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικόν.
- Θε.** Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβαῖς ἔλᾳ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἔγωγ'; ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
- Οι.** Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;

- Θε. Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐξεξάμην δέ του.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;
 Θε. Μῆ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1165
 Οι. Ολῶλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἡ δοῦλος, ἥ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 Οι. Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 Θε. Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
 Κάλλισι' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὥς ἔχει.
 Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
 Θε. Μάλισι', ἄναξ.
 Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
 Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
 Οι. Τεκούσα τλήμων;
 Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνα. 1175
 Οι. Ποίων;
 Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
 Οι. Πῶς δ' ἦτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 Θε. Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
 Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν ὁ δὲ
 Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ, 1180
 Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. Ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
 Ω φῶς, τελενταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν,
 Ὅστις πέφασμαι φῦς εἶ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὐς εἴ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μῆδεν
 Ζώσας ἐναριθμῶ.
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον ὅσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
 (Τὸ σὸν|τοὶ παρὰδειγμ' ἔχων,| πᾶσα δὲ κινυμένη
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλάμων
 Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω 1195
 Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψόνηχα
 Παρθένον χρησιμῶδόν
 Θανάτων δ' ἐμὰ χώρα πύργος ἀνέστας 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμώθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσω.
 Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν πόνοισ, τίς αἰται ἀγρίαις 1205
 Ἐννοϊκος ἀλλαγῇ βίβη;
 Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
 Ὡ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῴαι δ' 1210
 Ἀλοκες φέρειν, τέλας,
 Σιγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εφευρὲ δ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρῳ χρόνος
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλοι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 Ἰὼ Δαίειον τέκνον,
 Εἶθε δ' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.
 Οδύρομαι γὰρ ὥς περιάλλα
 Παχylaίων ἐκ στομάτων.
 Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, 1220
 Ἀνέπνενσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.
 Καί μιν ζω...

- Εξ. Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰετιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόνεσθ', ὅσον δ'
 Αρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἐτι ἐγγενῶς - εὐς 1225
 Τῶν Δαυδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ιστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
 Νύφαι καθαρυῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 Ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 Μάλιστα λυποῦσ' αἰ' ἂν φανῶσ' ἀνθαίρετοι.
- Χο. Δεῖπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἦδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
- Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ιοκάστης κάρα. 1235
- Χο. Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
- Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀχμαῖς·
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας, ἔσω,
 Κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν· 1245
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἐχούσ', ὑφ' ὧν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
- Εγοᾶτο δ' εὐνάς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἷδ', ἀπόλλυται·
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἔλε

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν 1255

Γυναικά τ' οὐ γυναῖκα, μητρίαν δ' ὅπου

Κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐδ' τε καὶ τέκνων.

Δυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις

Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρήκεν ἐγγύθεν.

Δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὑψηλῆς ἰσῆς, 1260

Πύλαις διπλαῖς ἐγγλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων

Ἐκλινε κοῖλα κληῖθρα, κάμπικτι στέγη,

Οὐδ' ἡ κρεμαστήν τὴν γυναῖκα ἐσεῖδομεν,

Πλεκταῖς ἐόραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ

Ὅπως ὄρα νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, 1265

Χαλᾷ κρεμαστήν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ

Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθὲνδ' ὄρα.

Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους

Περὶόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,

Ἀρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270

Ἀνδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὖνεκ' οὐκ ὀφιοιτό νιν,

Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ,

Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει

Ὀψοῖσθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐκ γνωσοῖατο.—

Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ 1275

Ἡρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ

Γλήναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίσταν· τί

Φόνου μυδώσας σταχόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας

Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἔτεγγετο.

Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἐβόων, οὐ μόνου, κακὰ·

Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ.

Ὁ ποῖος παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάσαιθε

Ὀλβος δ' ἐπὶ τῇδε θῆμ' ἔρα

ος, αἰσχύνῃ

, οὐδέν ἐστ'

- Βξ.** *Βοῶ διοίγειν κληῖθρα, καὶ θηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητὰ μοι
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥήγων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὥς ἠρώσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσώπει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐπιοικτίσαι.* 1290 1295

- Χο.** *Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὅς ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὃ τλημόν,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδῆσας
Μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἄθρησαι
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.* 1300 1305

- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· ποῦ γὰς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φορέδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλου;
Χο *Εἰς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.* 1310*

•
Στροφή α.

- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότηροπον,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστόν τε
Καὶ δυσούριστον. οἴμοι,* 1315

Οἶμοί μάλ' αὖθις· οἷον εἰσόδῳ μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρομα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τασεῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Αντιστροφή α.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἰπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.

Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν δμως. 1325

Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ουρεὶ μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
Ουρεὶ

Στροφή β'.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330

Ἐπαίσε δ' αὐτόχειρ νεν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὄρεῖν,

Ὅτι γ' ὄρεῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ; 1335

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφή γ'.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
Στερκρόν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;

Ἀπάγει' ἐκτόπιον

Ὅτι τάχιστό με,

Ἀπάγει', ὦ φίλοι, 1340

Τὸν ὀλεθρον ῥέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.

1345

Χο Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναι ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφή β'.

Οι Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῶντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσαν.
 Τότε γὰρ ἂν θανῶν,
 Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
 Χο Θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν.

1350

Ἀντιστροφή γ'.

Οι Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ὦν ἔφην ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενής δ' ἀφ' ὦν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 Ἐφν κακοῦ κακὸν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

Χο Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσαν γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.
 Οι Ὡς μὲν τὰδ' οὐχ ὥδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μη μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦς' ὅπως ἔδλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 Ορθοῖς ἐμελλόν ὄμμασιν τούτους ὄρῃν; 1385
 Ἕκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκονούσης ἔτι ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῇν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγάς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπονλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κίλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400
 Επῖετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἶ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν

Πανὸς ὀρεσσιβάτα πον

1100

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τὶς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσω,

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδαν,

Αἷς πλείστα συμπαίξει;

συναλλαττά

Οἱ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,

Ὅν περ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρι σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εγνώκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προῦχοις τάχ' ἂν πον τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εγνώκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτον γὰρ ἦν,

Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνὴρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τοῦτον, ὅν περ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Ὅττος ἐν, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαῖτον ποτ' ἤσθα σύ;

Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργὸν μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλείστα τοῦ βίου ξυνειπόμεν.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ πον μαθών;—

Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
 Αγ. Κουδέν γε θαύμα, δεσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,-
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Επλησίαζεν τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὄλονς
 Εξ ἧρος εἰς ἀρχτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Ηλαννον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά . . .
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
 Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν τότ' οἶσθα παῖδ'α μοί τινα
 Δοῦς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρειαίμην ἐγὼ;
 Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 Αγ. 'Οδ' ἔστιν, ὃ τῶν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
 Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 Θε. Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνων;
 Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
 Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
 Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
 Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
 Θε. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
 Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικδον.
 Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
 Οι. Ἀνὴρ ὃδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἑλᾷ. 1160
 Θε. Οὐ δῆτ' ἐγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοῖν, πάλαι
 Οι. Πόθεν λαβὼν; οἰκεῖον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινόν, δύφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δάϊος
Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ γῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληίζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνον, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθῦμον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ξοικ' ἐμμαντὸν εἰς ἀφὰς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὅκνω τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῳ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείκης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὅκνω μὲν· αἶ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἶ αἶ· τὰδ' ἦδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἰδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θυγῶν, 760

Ἀγροὺς σφε πέμπμαι, καπὶ ποιμνίας νομάς,

Ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος.

Κἄπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δούλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφρίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντὸν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἄξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαύσδ' ἴων;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ 775

Ἀσπῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαύτ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρω δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεϊδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμεν, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Ἀδθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορευόμεναι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκόμεν,

Ἀτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεύς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὥποίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξεργῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ φῆς,

Συνηγνίσσον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ἰθθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀγὰρ ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει'. ἀρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνος ἦν.

Καί μοι φυγόντι μὴ ᾗσι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε ἀξέθροπός με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνόν σε βᾶς, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλὶδ' ἐμαντῷ ξυμποραῖς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Διητοῖς ἐφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἔγωγ' ἔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἴῳ ἄνδρ' αὐδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὦδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἔγωγ' ἰσχυρῶς, 850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ "ναξ, τόν γε Δαΐου φόνον

Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἄλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οἱ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινα στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ιο. Πέμψω ταχύνασθ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·

Οὐδὲν γὰρ ἂν πρόξαιμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Σα. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνεῖαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δὲ αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἂν Ολυμπος

Πατήρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵδρις φυτεύει τύραννον·

Ἵδρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐν ἄρουνσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προσιτάταν ἰσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ἐδὴ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἐτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφή β'.

Οὐκ ἐτι τὸν ἀθικτον εἶμι
Γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀθαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατίνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Λαῖον
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιροῦσιν ἤδη, κούδα μού

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστῶθη |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν

Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν

Λύκαισι παντοίοισιν οὐδ', ὅποῖ' ἀνῆρ

915

Ἐννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται

Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

Ὅτ' οὖν παραινοῦς οὐδέν ἐς πλῆθον ποιῶ,

Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον

Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου

Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;

925

Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·

Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἶε

Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὐσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ

Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου

Χρήζαν ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν

Ἡδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς

Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἡδᾶτ' ἐκεῖ.

940

- Io. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
- Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
- Io. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἄξιόν θανεῖν.
- Io. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὥς τάχος 945
Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο.
- Oi. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα, 950
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Io. Ακουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Oi. Οὔτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
- Io. Ἐκ τῆς Κορίνθου, κατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Oi. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
- Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Oi. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
- Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει φοπῇ.
- Oi. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Oi. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑψηλῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμὸν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Αψαυστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὔτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ. 970
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
- Io. Οὔκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Εῖρῃ δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστῆθη |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Ἀνύπαισι παντοίοισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οὐτ' οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλῆθον ποιῶ,
 Πρὸς δ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἀγχιστος γὰρ εἰ
 Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 Ὡς νῦν-ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Αῖν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δάματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
 Μάλισια δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Ιο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἶι
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γίναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναιμι ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδαῖ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
 Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὥς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
 ' Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ;
 Ιο. Ἀκουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἔστι, καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 ' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυλλαλλᾷ ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
 Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό,τις 965
 Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ἃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανάων
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 Ἀψανστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανάων εἴη 'ξ ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἅξι' οὐδενός.
 Ιο. Οὔκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡύδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνεννόσθησαν ἀλλὰ ταυτ' ὅτω
Παρ' οὐδὲν ἐστὶ, ῥᾶστα τὸν βίον φέροι.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταυτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ 985
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμι· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ὀητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὶ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ῥ' αὐτοῦ, τό τε 995
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
Ὡν οὐκ ἐχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπαρκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστὸν βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεὶ περ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως, 1005
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμι τε.*

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ. 1010
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἶσθα δὴ πᾶς πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ σ' ἐγγεῖναι οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντι τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν.
- Οι. Ἄλκῃ δ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' ἀντὶ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρῶν ναπαλαῖς ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. ✕ ✕
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχωρ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ. Ἀνὰ σ' ἔχοντα διατῆρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδῶνων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχάν;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐτου δήπου τις ὀνομάζετο.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.*
 Οι. *Ἡ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ῑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχάμοι.*
 Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδὼν;
 Σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρησθαι τάδε.* 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν καμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 Ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀγρίως
 Μολεῖν ἐφριέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 Ῥηθέντα βούλουν μηδὲ μεμνησθαι μάτην.*
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβὼν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
 Ιο. *Μὴ, πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαντοῦ βίαν* 1060
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλις νοσοῦσ' ἐγὼ.
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
 Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὔ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
 Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτήρ᾽ αἰ μοι }
 Ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.* 1070

- Ιο. *Ιὸν, ἰὸν, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο. *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀργίας
Ἀξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* 1075
- Οι. *Ὅποῖα χρήζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διόρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ 'κμαθεῖν τοῦμόν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο. *Εἴπερ ἐγὼ μόντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρωτα,
Ὡ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσείληνον,* 1090
- Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίτρεα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισι.* 1095
- Γῆε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσσι' εἴη.*

Ἀντιστροφή.

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεσσιβάτα πον

1100

Προσπελασθεῖς, ἥ σέ γε

Τὶς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάντας ἀνάσσω,

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;

συναλλαττά

Οἱ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρᾳν δοκῶ,

Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εἴγνωκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προὔχοις τάχ' ἂν πον τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εἴγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτον γὰρ ἦν,

Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τούτον, ὃνπερ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Οὗτος ἐν, πρέσβυ, δευρό μοι φώνει βλέπων,

Ὅς ἂν δ' ἐρωτῶ. Δαῖτον ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ἄνητὸς, ἀλλ' οἶκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναιλος ἦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;—

Θε. Τί χρήμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
- Δγ.** Κούδέν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρώνας τόπον,-
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ'οι τρεῖς ὅλους
 Ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτουῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 Ἠλαινον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά. . . .
 Λέγω τι τούτων, ἣ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Δγ.** Φέρ' εἰπὲ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 Δούς, ὥς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
- Θε.** Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Δγ.** 'Οδ' ἐστίν, ὃ τὰν, κείνος, ὃς τότε ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβη, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἣ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὥς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέφει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξευς, μὴ λέγων γε τοῦνδικόν.
- Θε.** Πολλῷ γε μᾶλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνῆρ ὃδ', ὥς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλᾷ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἐγώ γ'· ἀλλ' εἶπον, ὥς δοίην, πάλαι.
- Οι.** Πόθεν λαβὼν; οἰκεῖον, ἣ ἕξ ἄλλου τινός;

- Θε. Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐξεξάμην δέ του.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κακ' ποίας στέγης;
 Θε. Μῆ, πρὸς θεῶν, μῆ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1165
 Οι. Ολῳλας, εἴ σε ταυτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἡ δοῦλος, ἥ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 Οι. Καῶγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 Θε. Κεῖνον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
 Κάλλισι' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τάδ' ὥς ἔχει.
 Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἦδε σοι;
 Θε. Μάλισι', ἀναξ.
 Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
 Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
 Οι. Τεκούσα τλήμων;
 Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνη. 1175
 Οι. Ποίων;
 Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
 Οι. Πῶς δ' ἦτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 Θε. Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὥς ἄλλην χθόνα
 Δοκῶν ἀποίσεις, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
 Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ, 1180
 Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. Ἰοῦ, ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
 Ω φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν,
 Ὅστις πέφασμαι φῦς εἶ' ἀπ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 Οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὗς εἰ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
 Ζῶσας ἐναριθμῶ.
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον ὅσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
 Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων, πᾶσα δὲ κενύει
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλάμων
 Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω. 1195

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
 Παρθένον χρησιμῶδόν
 Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,

Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμᾶθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνδρῶσιν.
 Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν πόνοισι, τίς αἰται ἀγρίαις 1205

Ἐννοῖκος ἀλλαγῇ βίου;

Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίχου κάρα,

Ὡ μέγας λιμὴν ὧντὸς ἤρκεσε

Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατροῦαί σ' 1210

Ἀλοκες φέρειν, τέλας,

Σιγ' ἰδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

Εφευρέ σ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρων χρόνος

Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,

Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215

Ἰὼ Δαίειον τέκνον,

Εἶθε δ' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.

Οδύρομαι γὰρ ὡς περιάλλα

Ταχαίων ἐκ στομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, 1220

Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ

Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.

Καὶ τίς ἐστιν ὁ καὶ τίς ἐστιν

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰὲ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόνψεσθ', ὅσον δ'
 Ἀρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἐτι *ἐγγενῶς* - 1225
 Τῶν Λαδδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἄν Ιστρον, οὔτε Φᾶσιν ἄν
 Νίψαι καθαρμοῦ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακά
 Ἐκόντα, κούκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 Μάλιστα λυπουσ' αἰ' ἢ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
- Χο.** Λεῖπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
- Εξ.** Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθηκε θεῖον Ιοκάστης κάρα. 1235
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
- Εξ.** Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφρόνῃσ', ἔσω,
 Ἐκάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν 1245
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕψ' ἄν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
- Εγ.** Εγοῶτο δ' εὐνάς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕψ' οὐ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν.

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἑξαίτων πορεῖν 1255

Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρόφαν δ' ὅπου

Κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.

Δυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις

Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.

Δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινός, 1260

Πύλαις διπλαῖς ἐγῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων

Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη,

Οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσεῖδομεν,

Πλεκταῖς ἐώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ

Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρογχηθεὶς τάλας, 1265

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ

Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθὲνδ' ὄρᾳν.

Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους

Περὸνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,

Δρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270

Ἀνδρῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνεκ οὐκ ἔμποιντό νιν,

Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ,

Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει

Ὀψοῖσθ', οὐς δ' ἐχρηζεν οὐκ γνωσοῖατο.—

Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ 1275

Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ

Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίσσαν· τεύχεα

Φόνου μυδῶσας σταχόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας

Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.

Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακὰ 1280

Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμυγῇ κακὰ.

Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάραθε μὲν

Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θήμέρα

Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν

Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν. 1285

Χο. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Εξ.** *Βοῶ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ζητᾶ μοι.
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥήγων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠρώσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δεῖξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.* 1290 1295

- Χο.** *Ὡ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὡ δεινότατον πάντων, ὅς ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἦδη· τίς σ', ὦ τλῆμοσ',
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοῖρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύστιαν· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
Δύναμιν σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνεγέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθροῆσαι
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.* 1300 1305

- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστιανος ἐγὼ· ποῖ γὰς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογὰ πέτεται φορὰδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἔν' ἐξήλου;
Χο *Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπὶ ἥμιμον.* 1310*

•
Στροφή α.

- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπώτροπον,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστόν τε
Καὶ δυσούριστον· οἴμοι,* 1315

Οἰμοὶ μάλ' αὖθις· οἷον εἰσθδν μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἰστρονμα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τασοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Αντιστροφὴ α.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἵπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.

Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμῶς.

Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
Οψί·
Στροφὴ β'.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νεν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

Τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,
Ὅτ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυνεῖ;
1335

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερχτὸν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγει' ἐκτόπιον
1340
Ὅτι τάχιστα με,
Ἀπάγει', ὦ φίλοι,

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδον μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἐμαντὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῇν
 Ορθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄρῶν; 1385
 Ἕκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκονούσης ἔτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῇν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγάς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Λόγῳ παλαιὰ δῶμαθ', οἶον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπονλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν καὶ κακῶν ἐνρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400
 Ἐπίετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἶ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν

- Ὅποι' ἐπρωσσον αὐθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φντεύσαντες, πάλιν.
 Ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, καὶ πεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χάπσσα
 Αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μὴδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύνωατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίνωατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Ἰτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
 Χο. Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ· φύλαξ.
 Οι. Οἷμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
 Κρε. Οὐχ ὥς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὥς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 Διδεῖσθ' ἀνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὥς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῇ μάλιστα' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
 Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπεῖπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Δριςτος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρεῖας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. ῥίπον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσων τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Εἰδράσ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶς ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἄσεβῃ, μὲ ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἵν' ἱσταμεν
Χρεῖας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστήον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέμμαμαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Εμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
Πατρῶν ἅσιν ζῶντες οἰκιστῶν τυχεῖν. 1450
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κληῖται
Ὀὐμὸς Κιθαιρῶν οὐτίας, δὴ μήτηρ τ' ἱμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθάσθην ζῶντι κύρσαι τάφον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μὲ ἀπολλύντην, θάνατο.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἐμὲ ἄν νόσση, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πῖ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅσηπερ εἶσ', ἔτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρίτων,
Πρόσθῃ μέριμναν ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ. 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ᾧσι, τοῦ βίῳ
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένων ἐμοῖν.
Ἄν οὐ καθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βαρὺς·
Τράπαζ' ἄντε τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μετειχέτην. 1465
Ταῖν μοι μέλεισθαι· καὶ μάλαστα μὲν χαρεῖν :

Ψαῦσαί μ' ἔασον, ἀποκλαύσασθαι κακὰ.

Ιθ', ὃ "ναξ,

Ιθ', ὃ γονῇ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῦμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυῷ ῥοοῦντοιν; καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρπιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

Οι Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὡ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἵτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμαὺς χέρας,
Αἶ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄραν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὃ τέκν', οὐθ' ἑρῶν, οὐθ' ἱστορᾶν,
Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

1485

Καὶ σφῶ δακρύω προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοοῦμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἶον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας;

Ποίας δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι

1490

Πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀχμαῖς,

Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραῤῥίηται, τέκνα,

Τοιαῦτ' ὄνειδῃ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς

Γονεῦσιν ἔστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ

Ἵμων ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσκάρη, κακὰ τῶν ἴσων

Ἐκτίσασθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφν.
 Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κῆτα τίς γαμεῖ;
 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν'. ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσους φθαρήναι καγάρμους ὑμᾶς χρεῶν.
 Ω καὶ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
 Ταῦταιν λέλειπαι, -νῶ γάρ, ὃ 'φυτεύσαμεν,
 Ολώλαμεν δὴν ὄντε, - μή σφε περιῦδης
 Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἁλωμένας,
 Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακαῖς
 Ἀλλ' οἴκτισον σφαῖς, ὥδε τηλικάσδ' ὄρων
 Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 Ἔννευσον, ὃ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
 Σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μιν εἴχετόν γ' ἦδη φρένας,
 Πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχέσθ' μοι,
 Οὐ καίρως, αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λφόνος
 Ἵμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

1500

1505

1510

Κρε. Ἄλως, ἔν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515

Οι. Πειστέον, κεί μηδὲν ἡδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλὰ.

Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ὄν εἰμι;

Κρε. Δέξεις, καὶ τότε εἴσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμπεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' ὄν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἦδη.

Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφού.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν

Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὄδε,
 'Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 'Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 'Ὡστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 'Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλδίζειν, πρὶν ἂν
 Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis quæ
miseratione donant, facile præcipuus.

QUINCT. LIB. X.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν
Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον.
μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδευέσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,
παραιτηθεαμένη μίαν ἡμέραν μέναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάρι-
τος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν
στέφανον, ὡς ἐκεῖνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, πε-
ρικλακίς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖ-
δας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, δ' παρ' Ἡλέν
ἔλαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Αθήνας, κακεῖσε Αἰγέῃ
τῷ Πανδίωνος γαμίζεται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ
Μήδεια ἐψήσασα τὸν Ιάσωνα νέον ποιήσειε περὶ δὲ τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ Αἰδonos, ὁ τοὺς Νύστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Ἀντίκα δ' Αἰδονα θῆκε φίλον κόρον ἠδώνοντα,

Γῆρας ἀποξύνει εἰδυῖσι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔβρουσ' ἐπὶ χρυσεῖοις λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφῆς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύ-
σου τροφούς μετα τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στά-
φυλος δὲ φησὶ, τὸν Ιάσωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆ-
ναι· ἐγκελευσάσθαι γὰρ αὐτήν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργους αὐτὸν
κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῆς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου
ἐπιπεδούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ιάσωνι, τελεντηῆσαι αὐτόν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἐχθραν, τῷ ἐκείνων γεγαμηκέναι
Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ
Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάσωνος, Αἰγεί συναική-
σουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιῶσα.

Ἡ μὲν ὁκηνη τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὃ δὲ χορὸς συνέ-
στηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτῶν. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχον-
τος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφο-
ρίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτη-
της, Αἰκτὺς, Θεμισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηναίων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἍΛΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΤΡΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

• ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙΘ' ὄφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
 Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας·
 Μηδ' ἐν νάκαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
 Τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
 Πελία μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
 Μήδεια πύργους γῆς ἐπλενὺς Ἰωλκίας,
 Ἐρῶσι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος.
 Οὐδ' ἂν, κτανεῖν κείσασα Πελοάδας κόρας
 Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
 ἔνν' ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
 Φυγῇ πολέταις, ἂν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
 Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σπηγία,
 Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
 Προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
 Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εἰνάζεται,
 Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰουμνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἡτιμασμένη,
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οἶας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖς ἀλγηδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, 25
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδικημένη,
 Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 Πρόσωπον ὥς δὲ πέτρος, ἣ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέσρην, 30
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιομῶξη φίλον,
 Καὶ γαῖαν, οἶκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἐγνώκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
 Οἷον πατροφᾶς μὴ πολείπεσθαι χθονός. 35
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλευσὴ νέον
 Βαρεῖα γὰρ φρενὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχουσ'. ἐγὼ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 [Σιγῇ δόμους εἰσδῶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,]
 Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνη,
 Κᾶπειτα μείζω ξυμφθρᾶν λάβη τινά.
 Δεινὴ γάρ· οὗτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
 Ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπανμένοι 45
 Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
 Κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἶκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
 Ἐσθηκας, αὐτὴ θρεομένη σαντῇ κακᾷ; 50
 Πῶς σου μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 Τρο. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.

Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκδέβηκ' ἀλγηδόνας, 55

᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοινδέπω μεσοῦ.

Παι. Ω μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε, 60

᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὃ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. 65

Παι. Ἡκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλᾶν Κορινθίας 70
ἔνν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὄδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.

Τρο. Καὶ ταῦτ' ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, 75
Κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Παι. Ἀτὰρ σύγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, - ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον. 80

Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ', οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μῆ, δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσσεται.

Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φηλεῖ, 85

- Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρθους χάριν,—
 Εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὖνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρο. *Ιτ', —εὐ γὰρ ἔσται,— δωμάτων εἶσω, τέκνα.*
Σὺ δ' ὥς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένην. 90
Ἢδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλον, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασχῆναι τινα.
Εχθροὺς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΛΕΙΑ.

- Ιὼ, δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,* 95
Ιὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. *Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ*
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θάσσον δώματος εἶσω,
Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγὺς, 100
Μῆδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
Αγρίον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἰτε νυν, χωρεῖθ' ὥς τάχος εἶσω.
Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον 105
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάνει
Μεῖζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχῇ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. *Αἰ αἰ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων* 111
Ἀεὶ ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὀλοισθε στυγεραῖς μητρὸς
ἔνν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρῃοι.
Τρο. *Ιὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.* 115
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τέκνα, μή τι πάθῃθ', ὥς ὑπεραλγῶ.

Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως

Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

120

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.

Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ἤν' ἐπ' ἴσοισιν

• Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μέγας,

Οχυρῶς γ' εἷη καταγερᾶσκειν.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν

125

Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῷ

Δῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'

Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·

Μεῖζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ

Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

130

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκλυον βοᾶν, ἔκλυον δὲ βοᾶν

Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.

Οὐδέ πω ἥπιος; ἀλλ' ὦ γεραιά,

Δέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω

Μελάθρου βοᾶν ἔκλυον.

135

Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,

Ἀλγεσι δώματος,

Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

Τρο

Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἦδη

Τὰδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων

140

Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

Μη.

Αἰ αἰ· διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία

Βαίη· τί δέ μοι ἤν' ἔτι κέρδος;

145

Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάμαν,

Βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

Στροφή.

- Χο.** Αἶες, -ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς,
 Ἰαχάν, ὅταν ἂ δύστανος
 Μέλπει νύμφα; 150
 Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστον
 Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
 Μηδὲν τόδε λίσσου.
 Εἰ δὲ σὸς πόσις 155
 Καὶνὰ λέχη σεβίζει,
 Κεῖνφ τόδε μὴ χαράσσον
 Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει
 Μὴ λίαν τάκου,
 Δυρομένα σὸν εὐνήταν. 160

- Μη.** Ω μεγάλα θέμι, καὶ πότνι Ἀρτεμι,
 Δεύσσεθ' ἂ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδομι
 Αὐτοῖς μελάνθοις διακναιομένους 165
 Οἷ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶς ἀδικεῖν.
 Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὃν ἀπενάσθην
 Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κάπιθοᾷται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνι δ' ὅς ὄρκων 170
 Θνατοῖς ταμίαις νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Αντιστροφή.

- Χο.** Πῶς ἂν ἐς ὄπιν τὰν ἀμετέραν
 Ελθοι, μύθων τ' αὐθαθέντων 175

Δέξαιτ' ὁμφάν,
 Εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
 Μῆτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
 Φίλοισιν ἀπέστω.

180

Ἀλλὰ βᾶσά νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Εἴπω, φίλα, καὶ τάδ' αὖδα.
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
 Τοὺς ἔσω· πένθος
 Γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμᾶται.

185

Τρο

Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
 Δέσποιναν ἐμάν·
 Μόχθον δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
 Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
 Αποταυροῦται δμῶσιν, ὅταν τις
 Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.
 Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοῦδέν τι σοφούς,
 Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάργοις,
 Οὔτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
 Εὐροντο, βίου τερπνᾶς ἀκοάς·
 Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδείς λῦπας
 Εὐρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 Ωδαῖς πᾶν, ἐξ ὧν θάνατοι,
 Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμον.
 Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδαιπνοὶ
 Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι φθόον;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 Δαιτὸς κλήρωμα βροτοῖσιν.

190

195

200

205

- Χο.** *Ιαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων
 Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερεῶ βοῶ
 Τὸν ἐν λέχει προδύταν κακόννυμφον.
 Θεοκλυτεῖ δ' ἄδिका παθοῦσα
 Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,
 Ἄ νιν ἔδασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
 Δι' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἄλμυράν
 Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.* 210 215
- Μη.** *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποθὺς
 Δύσκειαν ἐκτῆσαντο καὶ φαθυμίαν. 220
 Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
 Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδικημένος.
 Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
 Οὐδ' ἄστον ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγῶς, 225
 Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 Ἐμοὶ δ' ἀελπτον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε
 Ψυχὴν διέφθαρε· σχομαι δὲ, καὶ βίου
 Χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
 Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς, 230
 Κάκιτος ἀνδρῶν ἐκδέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 Πάντων δ', ὅς' ἐστ' ἐμπνυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
 Γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
 Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος 235
 Λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν·
 Κἂν τῷδ' ἀγῶν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,*

- Η χρηστὸν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαί
 Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήρασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην, 240
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
 Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνεννέτη.
 Κἂν μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὔ
 Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών. 245
 Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθῃται ξυνών,
 Εξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσπιν,
 Ἡ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπέϊς·
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον 250
 Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
 Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μάλλον, ἢ τεκεῖν ἀπαξ.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καὶ ἡμεῖς ἡκεῖ λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἡδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι, 255
 Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
 Εγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῇ,
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. 260
 Τοσούτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις μηχανὴ τ' ἐξευρεθῇ,
 Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τὸν δόντια τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγῆματο,
 Σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τάλλα μὲν φόβου πλέα, 265
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
 Ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἡδίκημένη κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μαιφονωτέρα.
 Δράσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

Μήδεια· πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. 270
 Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαντῇ τέκνα, 275
Καὶ μή τι μέλλειν ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κούκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἰ αἰ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
Εχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, 280
Κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ερῆσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον ;
Κρ. Δέδοικά σ', -οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,-
Μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. 285
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
 • *Σοφὴ πέφυκας*, καὶ κακῶν πολλῶν ἰδρὶς,
Δυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαστα, καὶ γαμουμένην 290
Δράσειν τι ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
Ἡ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Εβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά. 295
Χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, 300

Δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφνέσθαι·

Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον

Κρείσσω νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.

Εγὼ δὲ καὐτῇ τῇσδε κοινωνῶ τύχης·

Σοφῇ γὰρ οὐσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, 305

Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῇ.

Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μὴ τι πλημμελὲς πάθῃς.

Οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, -μὴ τρέσῃς ἡμᾶς,- Κρέον,

ᾧσ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην, 310

• Ὅτι σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν

Μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.

Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα

Εἵτέ μ' οἰκεῖν καὶ γὰρ ἠδίκημένοι 315

Σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι.

Κρ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν,

Οἰσθαδία μοι, μὴ τι βουλευσῇς κακόν.

Τοσῶδέ γ' ἤσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὖτως ἀνὴρ, 320

Ῥέων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ἀλλ' ἐξίθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·

ᾧς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις τέχνην, ὅπως

Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὐσα δυσμενῆς ἐμοί.

Μη. Μὴ, πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης 325

Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μη. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσει λιτάς;

Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς.

Μη. Ὡ πατρίς, ὥς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοιγε φίλτατον πόλις. 330

Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα.

- Κρ.** Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παρασιτῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἵτιος κακῶν.
Κρ. Ἐρπ', ὃ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; 335
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οὐχὺν παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὃ γύναι.
Μη. Φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἐκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340
Μη. Μίαν με μείναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἣ φευξοῦμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἑμοῖς· ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατὴρ 345
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
Τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἐκίστα τοῦμόν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν· 350
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὄρω μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προῦννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ ἑπιούσα λαμπρὰς ὄψεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε. 355
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν
Οὐ γὰρ τι δράσεις δεινὸν, ὃν φόβος μ' ἔχει.

Ισ.

Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν, 360
Ἡ δάμον, ἣ χθόνα σωτήρα κακῶν
Ἐξενήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θιὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρουσε.

- Μη.** Κακῶς πέπρακται πανταχῇ τίς ἀντερεῖ; 365
 Ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω
 Εἴ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωσιὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἄν με τῶνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,
 Εἰ μὴ τι περβαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; 370
 Οὐδ' ἄν προσεῖπον, οὐδ' ἄν ἡμέμην χεροῖν.
 Ὅ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
 Ὡστ', ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευμάτων
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς 375
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 Ἡ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
 Σιγῇ δόμους εἰσβάς, ἐν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθείαν, ἣ πεφύκαμεν 385
 Σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.
 Εἰεν· καὶ δὴ τεθναῖσι. τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυχον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχών, ῥύσεται τοῦμὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μέινας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,

Ἀὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. 390
 Οὐ γάρ, -μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,-
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, 400
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φρυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐνυχίας.
 Ὅρᾳς ἂ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν 405
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἥλιου τ' ἄπο.
 Εὔπιστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυναῖκες, εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμνηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Στροφή α.

Χο

Ἀνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωροῦσι παγαί·
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
 Οὐκ ἐτι πίστις ἄρᾳρε. 415
 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Εἰσέρχεται τιμὰ γυναικείῃ γένει.
 Οὐκ ἐτι δυσκέλαδος
 Φάμα γυναικῆς ἔξει. 420

Ἀντιστροφή α.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Διῆχουσ' αὐοδῶν,

Τῶν ἐμῶν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας
 Ωπασε θέσπιν αἰοιδᾶν 425
 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
 ἀχῆσ' ἂν ὕμνον
 Δρσένων γέννα. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν. 430

Στροφή β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
 Μαινομένα κραδίᾳ,
 Διδύμους ὀρίσασα πόντου
 Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα
 Ναίεις χθονί, τᾶς ἀνδρόν 435
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
 Αἰτιμος ἐλαίνει.

Ἀντιστροφή β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς
 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ 440
 Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύστανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
 Ἀλλα βασιλεία κρείσσων 445
 Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Τραχεῖαν ὄργην, ὥς ἀμήχανον κακόν.

- Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 Κούφως φερούσῃ κρεισσάνων βουλευμάτων, 450
 Λόγων ματαιῶν οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
 Κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ πάντῃ ποτὶ
 Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ.
 Ἄ δ' εἰς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα,
 Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. 455
 Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
 Οργὰς ἀφήρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν
 Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
 Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
 Ὅμως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις 460
 Ἦκω, τὸ φόν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
 Ως μὴτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
 Μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
 Κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σὺ μὲ στυγεῖς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ. 465
 Μη Ω παγκάκιστε, -τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,-
 Ἠλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολῶν.
 Εγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
 Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. 475
 Εἰσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταῦτ' ἐξενεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
 Ζεύγλαιαι, καὶ σπεραῦντα θανάσιμον γῆν
 Δράκοντά θ', δε πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, 480

Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αἰπῆτος ὦν,
 Κτείναςδ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 Αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἔμουνε,
 Τὴν Πηλεΐωτιν εἰς Ἰωλκὸν ἐκόμην
 ἔνν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 485
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὃ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτῆσω λέχη,
 Παίδων γεγῶτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἅπαις ἔτι, 490
 ἔνυγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φρουρὴ πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἡ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
 Ἐπεὶ ξύννοισθ' ἔτι εἰς ἔμ' οὐκ εὐορκος ὦν. 495
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνουν,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 Ἀγ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσσομαι,
 Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πρόξειν καλῶς, 500
 Ὅμως δ' ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίαν φανεῖ·
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 Οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὄν
 Δίξαιντό μ' οἴκοις, ὦν πατέρα κατέκτανον. 505
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἰκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὐς δὲ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλὰς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
 Ἐθῆκας ἔντι τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 510
 Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
 Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

- Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 515
 Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῇ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτ' αὖτε τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι ;
 Χο. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 Ια. Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστροφον,
 Ἀκροῖσι λαίφρους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στομάργον, ὃ γύναι, γλωσσαλγίαν. 525
 Ἐγὼ δ', -ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,-
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας *
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός· ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὥς Ἐρως σ' ἠνάγκασε 530
 Τύχοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν
 Ὅπη γὰρ οὖν ὦνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἵληφας, ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω. 535
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἥσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἑσχάτοις 540
 Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ αὖ ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ ἰπῆσιμος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι 545
 Ἐλεξ'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ἀνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγῶς,
 Ἐπειτα σώφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος,
 Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν ἄλλ' ἔχ' ἥσυχος. 550
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
 Τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 Ἡ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγαῖς γεγῶς ;
 Οὐχ, ἥ σὺ κνίζεις, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, 555
 Καὶνῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος·
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων,
 Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
 Ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γινώσκων ὅτι 560
 Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν
 Σπείρας τ' ἀδελφούς τοῖσιν· ἐκ σέθεν τέκνοις,
 Εἰς ταῦτ' ὀφείνῃ, καὶ ξυναρτήσας γένος,
 Εὐδαιμονοίην. σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ ; 565
 Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. ὡς βεβούλευμαι κακῶς ;
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθομένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε· 570
 Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορὰ τις εἰς λέχος,
 Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 Τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοὺς
 Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν 575

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγους·

Ὅμως δ' ἔμοιγε, -κεῖ παρὰ γνώμην ἔρῳ,-
 Δοκεῖς, προσδαὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

Μη. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν 580

Πέρφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνθρώπων τὰδεκ' εὖ περιστελεῖ,
 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔκτεναῖ σ' ἔπος. 585

Χρῆν σ', εἴπερ ἤσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμὲ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ια. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐκυπηρέτεις λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590

Μη. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρόν λέγεις
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ια. Εὐ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων 595

Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυσμα δώμασι.

Μη. Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μηδ' ἄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ια. Οἶσθ' ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαιnéσθω ποτὲ,
 Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει. 600

Μη. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφῇ,
 Ἐγὼ δ' ἐρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

Ια. Αὐτὴ τὰδ' εἶλον· μηδέν' ἄλλον αἰτία. 605

Μη. Τί δρῶσα; μὼν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένῃ.

Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὐσα τυγχάνω δόμοις.

- Ια.** Ὡς αὖ κρηνοῦμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φηγῆς
 Προσφάλλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
 Λέγ' ὥς ἔτοιμος ἀφθόγῳ δοῦναι χειρὶ,
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δρασσοῦσί σ' εὖ.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωραναῖς, γύναι,
 Ἀήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 610
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν αἰδου·
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Ια.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοὶ τε καὶ τέκνοις θέλω. 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία
 Φίλους ἀπαθεῖ· τοιγὰρ ἀλγανεῖ πλέον.
- Μη.** Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδημήτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δαμάταν ἐξώπιος.
 Νύμφεν' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Χο.** Ερωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς 630
 Εὐχαρις οὔτα.
 Μήποτ', ὃ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφροντον οἰστόν.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σωφροσύνα, 635
 Δάρημα κάλλιστον θεῶν.

Μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργάς, ἀκόρεστά τε νείκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξας ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἄ-
 πτολέμους δ' εἰνὰς σεβίζουσ',
 Οξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφή β'.

Ω πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μῆ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμνηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀχέων.
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεῖν,
 Ἡ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Αντιστροφή β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 Ωκτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα παθέων.
 Αἰχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαράν ἀνοίξαν-
 τα κλῆδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται.

655

660

ΛΙΓΕΤΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προσοίμιον
 Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
- Αι.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστάλης;
- Αι.** Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον,
- Αι.** Αἰπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινας τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὐσης, ἣ λέχους ἄπειρος ὦν; 670
- Αι.** Οὐκ ἐσμεν εὐνῆς ἄλγυγες γαμηλίου.
- Μη.** Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
- Αι.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
- Μη.** Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
- Αι.** Μάλιστα, ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
- Αι.** Δσχοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Αι.** Πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐστίαν μόλω.
- Μη.** Σὺ δ' ὥς τί χρεῖζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; 680
- Αι.** Πιττεύς τις ἐστὶ, γῆς ἀναξ Τροίηνης.
- Μη.** Παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
- Αι.** Τοῦτ' θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸς γὰρ ἄνῃρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
- Αι.** Κᾶμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' ἐντυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
- Αι.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτῃχ' ὁδῇ;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
- Αι.** Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθόν. 690
- Αι.** Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
- Μη.** Γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
- Αι.** Ἡ πον τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

- Αι.** Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
- Μη.** Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
- Αι.** Ἰτω νυν, εἵπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.
- Μη.** Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν.
- Αι.** Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
- Μη.** Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
- Αι.** Συγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
- Μη.** Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
- Αι.** Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.
- Μη.** Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
- Αι.** Εἴ·δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῆνεσα. 705
- Μη.** Δόγῃ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
 Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάταν τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
 Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 Οὕτως ἔρας σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θύγαις.
 Εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε·
 Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 7 5
 Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
- Αι.** Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὃν ἐπαγγέλλει γονάς
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρουδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν
 Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλῆσομαι
 Ἀντὶ δ' ἐάν περ εἰς ἐμούς ἐλθῇς δόμους, 725
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῇ γῆς ἀπαλλάσσου· πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τὰδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχομι' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Αι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
 Κρέαν τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἀγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
 Δόγοις δὲ συμβᾷς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735
 Φίλος γένοι' ἂν, κάπικηρυκεύμασι
 Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.

Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ὃ γύναι, προμηθίαν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δοῦν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι. 740
 Ἐμοὶ τε γὰρ τὰδ' ἐσὶν ἀσφαλέστατα,
 Σκῆπτρόν τι' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σόν τ' ἄραγε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα δ' Ἥλιον πατρός
 Τούμου, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Αι. Τί χοῦμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μῆτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
 Μῆτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν· ἐχθρῶν ἄγειν.
 Χρήζη, μεθήσειν ζῶν· ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Αι. Ομνυμι γαίαν, Ἥλιον δ' ἄγνων σέβας, 750
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σοι κλέα.

Μη. Ἀρκεῖ· τί δ' ὀρκῷ τῷδε μὴ ἡμένων πάθαιε;

Αι. Ἀ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίννεται βρατῶν.

Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755
 Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τεχνούσ' ἃ βούλομαι.

Χο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ.

Πελάσειε δόμοις,

Ὦν τ' ἐπίνοιαν σπενύδαις κατέχων,

Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
 Δίγευ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

760

- Μη.* Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
 Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
 Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην. 765
 Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστα ἐκάμνομεν,
 Διμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
 Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
 Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἡδὴ δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτων 770
 Δέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 Πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
 Ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
 Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυδρίσαι·
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
 Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 Δεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
 Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιβῆ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγῃ κόρης·
 Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα. 785
 Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
 Ὡμῶς δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 Τούντεῦθεν ἡμῖν τέχνα γὰρ κατακτινῶ
 Τᾶμ'· —οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται—
 Δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος, 790
 Ἐξεμί γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον

Φεύγουσα, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἰτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὐτ' οἶκός ἐστιν, οὐτ' ἀποστροφὴ κακῶν. 795

Ἡμάρτανον τόθ', ἥνικ' ἐξελίμπανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγους
 Πεισθεῖς· ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄρεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου 800

Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεὶς με φαύλην κάσθενῃ νομίζετω,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ. 805
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Ἐπέπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν 810
 Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσιν, ὥς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιά γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἰτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσφ' λόγοι. 815

Ἀλλ' εἶα, χάρεαι, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
 Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χράμεθα.
 Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
 Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφης.

Στροφή α΄.

Χο. Ἐρεχθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, 820
 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἰερᾶς χώρας ἀπορρηγνύοντες
 Αποφευγόμενοι
 Κλεινοτάτην σοφίαν,
 Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
 Βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος,
 Ἐνθα ποθ' ἄγναις
 Ἐννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεύσαι.

825

830

Αντιστροφή α΄.

Τοῦ καλλινόου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
 Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
 Μετρίας ἀνέμων
 Ἡδυνόους αὔρας·
 Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τῇ σοφίᾳ παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας,
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

835

840

Στροφή β΄.

Πᾶς σὺν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις, ἡ φίλων
 Πόμπιμός σε χώρα
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκνῶν πλαγὰν,
 Σκέψαι φόνον οἷον αἶρει.
 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

845

Πάντως ἰκετεύομεν,

850

Τέκνα φονεύσης.

Αντιστροφή β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ

Χειρὶ τέκνων σέθεν

Καρδίᾳ τε λήπει,

Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

855

Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

Σχήσεις φόρου; οὐ δύνασαι,

Παίδων ἰκετᾶν πιτνότων,

Τέγξαι χέρα φοινίαν

860

Τλάμονι θυμῷ.

Ια. Ἰκῶ κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδ' ἔγωγε, ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρεῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ἐγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός ἐ, ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπεύργασται φίλα.

865

Εγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόγησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,

Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευόνσιν εὖ;

870

Εχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι,

Πόσει θ', ὃς ἡμῖν θρᾶ τὰ συμφορώτατα,

Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις

Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

875

Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἷδα δὲ χθόνα

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—

Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν

Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

- Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, 880
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβὼν ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἡ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
 Ἀλλ' ἐσμέν οἶον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, 885
 Γυναικες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεσθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
 Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890
 Εξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεΐπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόσθεν ἐχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
 Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν, 895
 Ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἀρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
 Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
 Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
 Οψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρῶν.
 Χο. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.
 Καὶ μὴ προδαίη μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
 Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι
 Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος 905
 Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
 Ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
 Εγγως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βουλὴν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ 910
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἐτι.

Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται

Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.

915

Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤδη τέλος

Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,

Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,

Κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

920

Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.

Ια. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.

Μη. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·

Γυνὴ δὲ θήλυ, καπὶ δακρύοις ἔφν.

Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

925

Μη. Εἰκτιον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήνχον τέκνα,

Εἰσηλθὲ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

Ἀλλ' ὥνπερ οὔνεκ' εἰς ἐμούς ἦκεις λόγους,

Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

930

Κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

Μήτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοις χθονὸς

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ

Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρὶ,

935

Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ια. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Μη. Σὺ δ' ἄλλα σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς

Γυναιῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,

940

Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

Μη. Συλλήγομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνον·

Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ, ᾧ καλλιστεύεται

Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,

Λεπτὸν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον,

945

- Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρειὼν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς ὁμεννέτου,
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος 950
 Πατὴρ πατήρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Ἀδύσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας; 955
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἵπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σὺ πείθεις δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 960
 Χρυσὸς δὲ κρείσσω μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
 Νέα τυραννεῖ τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους, 965
 Πατὴρ νέαν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμὴν,
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὥς τάχιστα· μητρὶ δ', ὣν ἐρεῖ τυχεῖν, 970
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.*

Στροφή α.

- Χο** *Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ἴδας,
 Οὐκέτι στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Λέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεδυμένων,
 Λέξεται δύστανος ἄταν· 975*

Ξανθᾷ δ' ἄμφι κόμα
Θήσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Αντιστροφή α'.

Πείσει χάρις ἀμβροσίός τ' αὐγὰ πέπλον
Χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι. 980
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἃ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται. 985

Στροφή β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόννυμφε,
Κηδεμῶν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδῶς
Ολέθριον βιοτᾶν προσάγεις,
Αλόχῳ τε σῆ στυγερόν θάνατον. 990
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Αντιστροφή β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ὡ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἐνεκεν 995
Δεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἀλλη ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνει.

Παι. Λέσποιν', ἀφείνται παῖδες οὔδε σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένῃ χεροῖν
Εδέξατ'· εἰρήνῃ δὲ τάκεῖθεν τέκνοισι. 1000

Μη *Εα*

Παι. *Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνίκ' εὐτυχεῖς ;*

Μη. *Αἰ αἰ.*

Παι. *Τάδ' οὐ ξυνῶδὰ τοῖσιν ἐξηγγελημένοις.*

Μη. *Αἰ αἰ μάλ' αὖθις.*

Παι. *Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην* 1005

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ;

Μη. *Ἢγγειλας οἷ' ἡγγειλας οὐ σέ μέμφομαι.*

Παι. *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς ;*

Μη. *Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· τὰντα γὰρ θεοί,
Καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦς ἐμῆχανησάμην.* 1010

Παι. *Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.*

Μη. *Ἄλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.*

Παι. *Οὔτοι μόνη σὺ σὼν ἀπεξύγης τέκνων.
Κούφως φέρειν χρή θνητὸν ὄντα συμφοράς.*

Μη. *Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,* 1015

Καὶ παισὶ πόρουν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.

Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Οἰκήσει' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, ἀπιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, 1025

Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,

Στερόας ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Ἀνκρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέξεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα ;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 Αἰ αἶ, τί δράσω ; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευμάτα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευμάτα.
 Καί τοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλῳ ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κᾶκης,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
 Εἶσον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Ἀΐδη νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὔτο ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξέφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύζεται. 1060
 Καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἰμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,

Μη *Εα*

Παι. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς ;

Μη. Αἰ αἰ.

Παι. Τάδ' οὐ ξυνφθα τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μη. Αἰ αἰ μάλ' αὖθις.

Παι. *Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην* 1005

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ;

Μη. Ἐγγεῖλας οἷ' ἥγγεῖλας· οὐ σέ μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς ;

Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβη· ταῦτα γὰρ θεοί,
Καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. 1010

Παι. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μη. Ἀλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
Κούφως φέρειν χρηὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαίνει δωματίων ἔσω, 1015

Καὶ παισὶ πόρουν', οἷα χρηὴ καθ' ἡμέραν.

Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, ἀπιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·

Ἀλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέχν', ἐξεθροισάμην, 1025

Ἀλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,

Στεφρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, 1030

Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Ἀντρον διαῶ βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλους
 Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρεκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἰ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα παιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευόμενα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνπουσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευόμενα.
 Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους;
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κόλης,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σὺν' ἐργάσῃ τάδε
 Ἐασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Αἰδῇ νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὕτω ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυδρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, ὅπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύξεταί. 1060
 Καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,

Καὶ τούσδε πέμπω τλημονεστέραν ἔτι—
 Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1065
 Δότ' ἀσπασασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 Ω φιλιάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
 Καὶ σῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων
 Εὐδαιμονοῖτον—ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'—ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 Ω μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· σὺνέτ' εἰμὶ προσδλέπειν
 Οἶα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα θρῆν μέλλω κακὰ·
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1075
 Ὅσπερ μεγίστων αἷτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἠλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
 Θῆλιν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γὰρ ἔστιν 1080
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
 Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὐροῖς ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. 1085
 Καὶ φημὶ βροτῶν, οὔτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
 Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γειναμένων.
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν, 1090
 Εἴθ' ἥδ' οὐ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
 Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἷσιν δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάβστημ', ἔσορῶ μελέτη 1095

Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον

Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,

Βίотόν θ' ὑπόθεν λείψουσι τέκνοις·

Ἐτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαυροῖς,

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς 1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη

Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·

Καὶ δὴ γὰρ ἄλλῃς βίотόν θ' εὖρον,

Σώματα θ' ἦδην εἰσῆλθε τέκνων, 1105

Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων οὗτος, φρουῶδος ἐς Αἶδαν

Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις

Τήνδ' ἐτι λύπην ἀνιαροτάτην 1110

Παίδων ἐνεκεν

Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλαι, πόλλαι τοι προσμένουσα τὴν τυχην,

Καραδοκῶ τάκειθεν, οἱ προδήσεται.

Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος 1115

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον

Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Διποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβη. 1120

Μη. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,

Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

- Μη.* Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει. 1125
- Δγ.* Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοῦ μαίνει, γύναι,
Ἦτις, τυράννων ἐστὶαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιαῦτα;
- Μη.* Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Δόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
Λέξον δ' ὅπως ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκράτως.
- Δγ.* Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἤλθε δίπτυχος γονὴ
Ἐν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς, 1135
Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
Κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κᾶρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην. 1140
Δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπειτα μέντοι προῦκαλύνεατ' ὄμματα,
Δευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηγίδα, 1145
Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
Οργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα,
Φίλους νομίζονσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν· 1150
Λέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἦ δ', ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπειῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν, 1155

Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο·
 Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
 Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
 Ἀψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κᾶπειτ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων διέρχεται 1160
 Στέγας, ἀδρὸν βαίνουσα παλλεύκῃ ποδὶ,
 Δάφροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπουμένη.
 Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
 Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεγρία πάλιν 1165
 Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἐμπεσουῖσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καὶ τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά που
 Ἡ Γιανὸς ὀργὰς, ἣ τινὸς θεῶν μολεῖν,
 Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα 1170
 Χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
 Κόρας στρέφουσας, αἷμα τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν. εὐθύς δ' ἣ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 Ωρμησεν, ἣ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν, 1175
 Φράσσουσα νύμφης ξυμφορὰν ἅπασα δὲ
 Στέγῃ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
 Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
 Ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἂν ἤπτετο·
 Ἥ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος 1180
 Δεινὸν στενάξας ἣ τάλαιν' ἠγείρετο·
 Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
 Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 Θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων θωρήματα, 1185
 Αενκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων κυρουμένη,

- Σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίγαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἄραρστος
 Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην 1190
 Ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν.
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατὰστασις,
 Οὐτ' εὐφυνὲς πρόσωπον· αἶμα δ' ἐξ ἄκρον 1195
 Ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρὶ·
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ
 Γναθμοῖς ἀθήλοισ φαρμάκων ἀπέρρεον,
 Δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον. 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
 Ἀφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
 Ὄμαξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας,
 Κυνεῖ, προσανδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
 Τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε; 1205
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἶμοι, ξυνθάνοιμι σοί, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστήσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης, 1210
 Δειπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
 Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζνυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέσθη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος 1215
 Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκ ἐτ' ἦν ὑπέρτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροί, παῖς τε καὶ γέρον κατὴρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρύνουσι συμφορὰ.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγον·

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν. 1220

Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφούς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ. 1225

Ολβου δ' ἐπιρρύνεντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ

Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκῳς Ιάσονι.

Ὡ τλήμον, ὥς σου ξυμποραῖς οἰκτείρομεν, 1230

Κόρη Κρέοντος, ἣτις εἰς Αἰδου πύλας

Οἴχει, γάμων ἑκατι τῶν Ιάσονος.

Μη Φίλοι, δέδοκται τοῦργόν, ὥς τάχιστα μοι

Παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμαῖσθαι χθονός,

Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα 1235

Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.

Ἀλλ' εἰ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν

Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;

Ἀγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμῇ, λάβε ξίφος,

Ἀδῶ, ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου 1240

Καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,

Ὡς φίλταθ', ὥς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε

Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,

Κᾶπσιτα θρήνηι· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅπως

Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. 1245

Στροφή.

Χο. Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφανῆς

Ἀκτὶς Αἰλίου, κατίδεν',

Ἰδετε τὰν ὀλομέναν

Γυναιῖκα, πρὶν φοινίαν

Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον. 1250

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλαστέν· θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενεῖς, κάτειργε,
 Κατάπαυσσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
 Τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἔτεκες, ὃ κυανεῶν 1260
 Αἰποῦσα Συμπληγάδων
 Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
 Λειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ'· 1265
 Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνφ-
 δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἷμοι, τί δράσω; κοῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἑΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφε φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
 Χο. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
 Ἰὼ τλαῖμον, ὃ κακοτυχεῖς γύναι.
 Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
 Δοκεῖ μοι τέκνοις.
 Παῖδες. Ναί, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·
 Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. 1275
 Χο. Τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
 ρος, αἵτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

Αροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.
 Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναιῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις, 1280
 Ἰνῶ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δαμάτων ἄλη.
 Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνος
 Τέκνων δυσσεβεῖ,
 Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1285
 Διοῖν τε παῖδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 Τί δὴ πρὶ οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 Ὡ γυναικῶν λέχους πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

- Ια. Γυναιῖκες, αἰ τῆσδ' ἐγγυὺς ἔστατε στέγης, 1290
 Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεια τοισίδ', ἡ μεθέστηκεν φυγῇ;
 Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἡ πτηνῶν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. 1295
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
 Αθῶος αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω
 Κεῖνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς
 Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσω βίον, 1300
 Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
 Χο. Ὡ τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
 Ια. Τί δ' ἔστιν; ἡ πον καμ' ἀποκτεῖναι θέλῃ; 1305
 Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
 Ια. Οἷμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπάλεσας, γύναι.
 Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.
 Ια. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἡ ἔξωθεν δόμων;

- Χο.** Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310
- Ια.** Χαλᾷτε κληῖδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι
Εκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω διπλοῦν κακόν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσσωμαι φόνῳ.
- Μη.** Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκρούς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην; 1315
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτὲ
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἑλῖος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χειρός.
- Ια.** Ω μῖσος, ὃ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
Θεοῖς τε κἀμοῖ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἐτλης τεκοῦσα, κἀμὲ ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσας δυσσεβέστατον. 1325
Ολοῖ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σὲ βαρβάρου τ' ἀπὸ χθογὸς
Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἧ δ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμὲ ἔσκηψαν θεοί· 1330
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέθης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1335
Οὐκ ἔστιν ἧτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
Ἐτλη ποθ', ἂν γε πρόσθεν ἡξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρόν, ὀλέθριόν τ' ἐμοῖ,
Δείναν, οὐ γυναικα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσας ἀγριωτέραν φύσιν. 1340
Ἀλλ',—οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσει
Δάκνομε τοιόνδ' ἐμπίφυξέ σοι θράσος—

Ερῶ, αἰσχροποιεῖ, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Εμοὶ δὲ τὸν ἑμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,

Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, 1345

Οὐ παῖδας, οὐς ἔφυσα κάζεθρευράμην,
 Ἐξω προσεῖπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

Μη Μακράν γ' ὦν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, αἰά τ' εἰργάσω. 1350

Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη,
 Τερπνὸν διάξειν βίοντον, ἐγγελῶν ἐμοί,
 Οὐθ' ἢ τύραννος, οὐθ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμους
 Κρέων ἀνατιεῖ τῇσδ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει, 1355

Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ἔκησε σπέος·
 Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηφάμην.

Ια. Καὐτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνός εἰ.

Μη. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ᾔγγελας.

Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. 1360

Μη. Ω παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρώα νόσφ.

Ια. Οὐ τρῖνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ' τε σοὶ νεοδμηῆτες γάμοι.

Ια. Δέχους σφέ γ' ἠξίωσας σὺνεκα κτανεῖν;

Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς; 1365

Ια. Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.

Μη. Οἶδ' οὐκ ἐτ' εἰσὶ τοῦτο γὰρ σε δῆξεται.

Ια. Οἶδ' εἰσὶν, οἴμοι, σφ' κάρα μιδστόρες.

Μη. Ισασιν, ὅστις ἤρξε πημυνῆς, θεοί.

Ια. Ισασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα. 1370

Μη. Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καὶ γὼ θέλω.

Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί, 1375

- Φέρουσ' ἐς ἼΗρας τέμενος Ἀχραίας θεοῦ,
 Ὡς μή τις αὐτοὺς πολέμιων καθυδρίσῃ,
 Τύμβους ἀνασπῶν. γῆ δὲ τῇδε Σισύφου
 Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1380
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἰμι τὴν Ερεχθέως,
 Αἰγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργοὺς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένους,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1385

- Ια. Ἀλλὰ σ' Εριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.
 Μη. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
 Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
 Ια. Φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. 1390
 Μη. Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
 Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
 Μη. Οὐπω θρηγεῖς· μένε καὶ γήρασκ'.
 Ια. Ω τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
 Ια. Κῦπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'. 1395
 Ια. Αἴ αἴ, φίλιον χρήζω στόματος
 Παίδων ὁ τάλας προσπτόξασθαι.
 Μη. Νῦν σφε προσαιδᾶς, νῦν ἀσπάζει,
 Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Λός μοι, πρὸς θεῶν,
 Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1400
 Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρῃπται.
 Ια. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαννόμεθ',
 Οἶά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
 Καὶ παιδοφόνου τῇσδε λεαίνης;
 Ἀλλ' ὅπόσον γοῦν πάρα, καὶ δύναιμαι, 1405
 Τάδε καὶ θρηγῶ, κἀπιθοᾶζω,
 Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

Τέκν' ἀποκτείνας, ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς
 Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον,
 Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1410

Χο. Πολλῶν ταμίᾱς Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,
 Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινόνουσι θεοί·
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πράγμα.

1415

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS

ANALECTA GRAECA MAIORA.

TOMI POSTERIORIS

, PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

U

ΠΑΛΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ,

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάϊον Ἀρμάδων λέπας, αἷ' ἀπὸ πέτρας
Κρουνοῖ, καὶ βληχὴ πολυμυγῆς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπεὶ σύργγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν,
Ἵγρὸν εἰς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων
Αἰ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποδὲν ἐστήσαντο
Ἵθριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επίγραμμα.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ λευκόχρους, ὁ καλᾷ σύργγι μελίσσων
Βωκολικῶς ὄρνως, αἶψατο Πανὶ εὐδε
Τὼς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγυδόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πῆραν, ᾗ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΛΑΛΟ.

ΔΗΣ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰῶσαι
Ἄδύ τι μοί; κήγῶν πακτίῳ δειράμενος
Αρξέσμαι τι πρέκειν ὁ δὲ βωκόλος ἄρμιγα θελξεί
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λαβίας δρυὸς ἄντρον ὑπασθῶ,
Πᾶνα τὸν αἰγιδόταν ὀφφαινίσσωμες ὕπνου.

I.

* E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Admirabilis in suo genere THEOCRITUS, sed musa illa rustica et pastoralis non solum modò, verùm ipsam etiã urbem reformidat.

QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου.

ΕΝ τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρως ποιμὴν καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρως βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηρόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιν· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρεῖς ἀμέλξει, καὶ καλὸν κισσῦδιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

• † Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος.

ΘΥΡΣΙΣ.

ἌΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
 Ἀ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἄδν δὲ καὶ τὴ
 Συρίωδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.

Αἶκα τήνος ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαυψῇ
 Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τήνος γέρας, ἔς τὲ καταρῥεῖ
 Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.

5

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
 Τῇν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
 Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
 Ἀρνα τὺ σακίταν λαυψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἷν ὕστερον ἄξῃ.

10

ΘΤΡΣΙΣ.

Δῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἧ τε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δοριμεῖα χολὰ ποτὶ φινὶ κάθηται.
 Ἀλλὰ, (τὺ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεια εἶδες,
 Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἔκειο μώσας,) 20
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήκῳ
 Καὶ τᾶν Κρανιαῶν κατεναντίον, ἅπερ ὁ Θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἱ δὲ κ' αἰεῖσῃς,
 Ὡς ποκα τὸν Διδύαθε ποτὶ Χρόμιν ἦσας ἐρίσδων,
 Αἰγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἔς τρις ἀμέλξαι, 25
 Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἔς δύοσπέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφᾶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτιόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ὑπόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκονισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροσκόεντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε ταὶ ἄμπυκι· πάρ δέ οἱ ἔτι θρεε

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικεῖονσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτὰς. 35
 Ἀλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελευσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Δηθὰ κυλοιδιώωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40
 Ὅ πρόβους, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἔοικώς.
 Φαίης κεν γυῖαν νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄδας.
 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπαθεν ἀλιτρυτοῖο γέροντος, 45
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώα·
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν 50
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσαι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος. 55
 Αἰολικόν τι θάῃμα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 Ωνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θύγεν, ἀλλ' ἔτι μέλει
 Ἀχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 60
 Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
 Κοῦ τοι τί φθονέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 Οὔτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὦ ξ' Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἃ φωνά. 65

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάχεται, πᾶ ποκα, Νύμφαι,
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἷτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70

Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαί οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἡνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὧ' γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἡνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ἥπόλοι ἦνθον 80

Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆρα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάχει; ἃ δέ τε κάρη

Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

(Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζαλοῖσ' ἃ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἔσσι. 85

Βώτας μὰν ἐλέγεν· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.—

92—152.

Τῷς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 Ἄννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοῖρας.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἡνθὲ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα, 95

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆπε, τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν

Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἵ'αν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα, 100
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Πῶθ' γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν
 Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Οὐδ' λέγεται τὰν Κύπρην ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν, 105
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τῆνεὶ δρύνες, ὧδε κύνπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει. 110

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νεκῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ἡμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων, 120
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρας καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσων.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίῳ,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφοπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα 125
 Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Ενθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνον·
 Εκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
 Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἤδη.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὄλαφος ἔλκοι, 135
 Κῆξ' ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἡθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα 140
 Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω. • 145

Αἰπολόεσσα.

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρὲς τοι σχαδόνων καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρέγοις
 Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἡνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὁσδεῖ
 Ὀρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 150
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκυρτάσῃτε, μὴ ὁ τρέγος ὕμνῳ ἀναστῇ.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ἽΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν ἐκ παλαι-
στρας φίλτραις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεύτης Θεστύλιδος
ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν
Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτε-
ρινῶς θεᾶς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρωνος
μετήνευκε μίμων.

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδυλλιον β'.

1—41.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέφον τὰν κελέβαν φοινικίῳ οἶδς ἄνωγ,
Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὴν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκάταϊος ἂφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦραι,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνῶκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ῥχεῖ' ἔχων ὃ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαιίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα, 10
Φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσσαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
Τῇ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἐρδοῖσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας, 15
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθὰς Περιμήδας.
• Ἰνγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

*Ἀλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
 Ἡ δ' ἄ γέ τοι, μυσαρᾶ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι ;* 20
Πάσσω, ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅστέα πάσσω.

*Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφισ ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἰῖθω· χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
 Κῆξαπίνας ἀφθῇ, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς·* 25
Οὕτω τοι καὶ Δέλφισ ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

*Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφισ.
 Χ' ὥς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας* 30
Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρῃσιν.

*Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾗδα
 Κινῆσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·* 35
Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

*Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἡνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
 Ἄ δ' ἔμα οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν* 40
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἤμεν.

47—134.

*Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἰκπομανὲς φντόν ἐστι παρ' Ἀρχάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι* 50
Μαινομένῳ ἱκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιίστρας.
Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

- Τοῦτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφιν,
 Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἶμα 55
 Εμφυὺς ὡς λιμναῖτις ἄπαν ἐκ βδέλλᾳ πέπωκας;
 Ἴνυξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
 Τὰς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, ὥς ἔτι καὶ νῦν 60
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὅστέα πάσσω.
 Ἴνυξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξέσμαι; τίς μοι κακὸν ἀγαγε τοῦτο; 65
 Ἦνθ' ἂν τῷ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
 Ἀλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τῇ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' ἂν Θευχαρίλᾳ, Θράσσαι τροφὸς ἂν μακαρίτις, 70
 Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὴν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἂν μέγαλοιτος
 Ὡμάρτενν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Καμφιστεिलाμένα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 75
 Ἢδὴ δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἧ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. 80
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὥς ἴδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὥς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
 Εγγων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· 85

Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·

Εἰρῆυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Οστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,

90

Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, αἷτις ἐπᾶθεν;

Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἔλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Χ' οὕτω τᾷ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·

Εἰδ' ἄγε, Θεστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος.

95

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οὐκ ἰδὺ καθήσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Κῆπεί κα νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχᾳ νεῦσον,

100

Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὴν καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τὰδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ μιν ὥς ἐνόησα

Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφω,

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,) 105

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ

Ἰδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις·

Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.

110

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' ἐσιδὼν ὧ' στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Ἐξεῖ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·

Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην

Πρὸν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῆνον,

115

Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Ἦνθον γὰρ κῆγών, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

*Ἡ τρίτος ἤ ἐ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων, 120
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἑρακλῆος ἱερὸν ἔρως,
 Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστροισιν ἐλκτάν.*

*Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἥς φίλα· καὶ γὰρ ἑλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι. 125
 Εὐδον δ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἃ θύρα εἶχeto μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.*

*Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν 130
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρᾳ ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεδὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἐξως δ' ἄρα καὶ Αἰπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιστόιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.*

144—149

*Κοῦτε τι τήνος ἐμὶν ἐπεμέμνητο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἃ τε Φιλίστας 145
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἃ τε Μελίξους,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφει ἱρᾶται.*

154—166.

*Ταῦτά μοι ἃ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
 Ἡ γὰρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη, 155
 Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὅτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ δ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;*

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶ δ' ἔτι κῆμέ
 Λυπῇ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ· 160
 Τοῖά οἱ ἐν κῖθρα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινι, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πῶλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι 165
 Ἀστέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ἙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδυλλίον τοῦτο Αἰπάλως ἀπὸ τοῦ ἐρω-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμαστῆς ἀπ'
 αὐτοῦ τοῦ πράγματος· επικωμᾷ γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ
 ὀνόματος μὴ δηλούμενον, εἰκάσει δ' ἂν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον
 γὰρ Αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῇ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον
 Κορίδανι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
 τα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, *Ἢ βῆ γέ τοι*
σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχλῶν αὐτὸν καλοῦντες· Τὸν Τίτυρον
 οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασί. Τὰ δὲ πράγματα εἰς αὐ-
 τὸ ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνά.

* ΑἰΠΟΔΟΣ, ἡ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἡ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδυλλίον γ'.

ΚΩΜΑΣΤΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Αἰδονκὸν κνέκωνά φυλάσσεο, μὴ τν κορύξῃ. 5

- Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο καὶ ἄντρον
 Παρχύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἥ ῥά με μισεῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον, 10
 Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὴν καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἶσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσοῦν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὴν πυκνὰ σόδῃ.
 Νῦν ἔγνων τὸν Ἐρωτα· βαρὺς θεός· ἥ ῥα λεαίνας 15
 Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ.
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρῃς ἰάπτει.
 Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ὃ κυάνοφρον
 Νύμφα, πρόσπτυχαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεα τέρψις. 20
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησὶν.
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοις.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐκ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδύς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, 25
 Ωπερ τῶς θύννως σκοπιᾶζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεδὸν ἄδῃ ἰένυται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα, μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἔξεμαράνθη. 30
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖά τ' ἄλαθέα κοσκινόμαντις,
 Ἀ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν,
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι, τὴν δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἡ μὲν τοι λευκὰν διδυματοχὸν αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ὁ Μέρμνωνος Εἰριθακίς ὁ μελανόχρως 35
 Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρόνητη.
 Ἀλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτνῃ ὧδ' ἀποκλινθείς.

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.

Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,

40

Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄννευ· ἃ δ' Αταλάντα

᾽Ως ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλει' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χά μάντις ἀπ' Οἰθρουοῦ ἄγε Μελάμπους

Ες Πύλον ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη

Μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

45

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων

Οὐχ οὕτως ᾽Ωδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,

᾽Ωστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων

Ενδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,

50

Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰίδω,

Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ᾧδὲ μ' ἔδονται.

᾽Ως μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Οὔδου Εἰδυλλίου.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώ-
που. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλας ποιμὴν καὶ Δάφνις βο-
κόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον
δὲ τιθεῖται τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπό-
λος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ
Εἰδυλλιον μικτόν ἐκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

* ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδυλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ Αἰπόλος.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλας.
Ἀμφω τῶγ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνδρῶ,
Ἀμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλας 5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μνηστῆρ' ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι αἰῖσαι;
Φαμί τν νικασεῖν, ὅσων θέλω αὐτὸς, αἰείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπύκων ὄων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰείδων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρχιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν 15
 Χ' ἁμάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν κατθεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὰν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκρος ἔσσεται ἀμείων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τήνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 ὧς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ;
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν αἶδε λαχὼν ἱνκτὰ Μενάλκας· 30
 Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδᾶν
 Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγρεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾔσε μέλος,
 Βόσχοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποχ' ἐνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσόν ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κραῖναι καὶ βοτάναι, γλυκερόν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίοδῳ Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλλας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὔθ' αὖτε πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τῆνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι 45
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑπίτεραι,
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐτότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ τράγε, τῶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι· 50
 Ἐν τήνῃ γάρ τῆνος· ἴθ' ὃ κόλε, καὶ λέγε Μίλων,
 Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 Εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
 Ἀλλ' ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τῇδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ, 55
 Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελᾶν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοδερόν κακὸν, ὕδασι δ' ἀνῆμὸς,
 Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λῖνα·
 Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὃ πάτερ, ὃ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλας. 60

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ὁμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ἐδᾶν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλλας

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύνε, τᾶν τοκάδων μεν,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
 Ω Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 65
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὄκνεῖθ' ἀπαλαῖς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥογες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 70
 Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ. *

Κάμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύννοφρυς κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν, καλὸν ἡμεῖς ἔφασκεν
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρον. 75
 Ἄδει' ἅ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἄδν τὸ πνεῦμα·
 Ἄδν δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἄδν δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδν δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾷ βοῦ δ' ὁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδν τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχεν.
 Δάδοεο τὰς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
 Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλαῖς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικῆσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 Ὡς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνεδράπετο φρένα λύπη 90
 Ωτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖς ἀπάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκραβος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἐνδεκάτου Εἰδυλλίου.

- **ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ** ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾧδῃς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλήσιφ τὸ γένος· ὃς συμφοιτητῆς γέγονεν Ερασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτων αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλοιπος πρὸς Θεόκριτον.

* Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

Εἰδυλλιον ια.

ΟΥΔΕΝ ποτιὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι ταῦτο καὶ ἄδν
 Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥᾷδιόν ἐντι.
 Γινώσκεν δ' οἷμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἔοντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφριλαμένον ἔβοχα Μαίσιαις.
 Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ', ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὃς ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἀσσι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 Ἡρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, 10
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγαῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ οἷες ποτὶ ταῦλιν· αὐταὶ ἀπῆρθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατείαν αἰείδων
 Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φρυκιοξίσσας,
 Εξ αὐτοῦ, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος 15
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Τηγηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶδε τοιαῦτα·
 Ω λευκά Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

- Δευκοτέρα πακτῆς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός, 20
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὤμας.
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
 Οἶχη δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον 25
 Ἡνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Εξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Πανύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, σὺ μὰ Δί', οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὖνεκα φεύγεις 30
 Οὖνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Εξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θᾶτερον ὥς μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἀλλ' ὧντὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκει,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω 35
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· τάρσοι δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὥς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων
 Τῖν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν αἰεῖδων,
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς 40
 Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἀλλ' ἀφίκευ τυ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.
 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδινὰ κυπάρισσοι, 45
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντὶ ἄμπελος ἡ γλυκύκαρπος
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἂ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Δευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;)
 [Αἰ θεέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμην,] 50
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
 Καίόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόιμαν.

Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτῃρ βράγχι' ἔχοντα,
 'Ως κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι
 'Ωστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι θεῖν γε μαθεῦμαι, 60
 Αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
 'Ως κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμεν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἑξενθοῖσα λάθοιο
 ('Ωσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον θριμεῖαν ἐνεῖσα.
 'Α μᾶτῃρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αἰτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
 Φασὶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μὲν 70
 Σφύσδειν· ὥς αἰγιαθῇ, ἔπει κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν
 Τὰν παρεοῖσαν ἀμέλγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
 Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω
 Δηλονότ' ἐν τῇ γὰρ κήγῶν τίς φαίνομαι ἡμες.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
 Μουσίσδων ῥᾶον δὲ διαγ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πεντεκαίδεκάτου Εἰδύλλιον.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσῃαι, ἢ Ἀδωνιδ
ζῆσαι· ὑποτίθεται δὲ τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημοῦσας
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θύρᾳ ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος
Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου
γυναικός. Ἔθος δὲ εἶχον οἷον Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ταῖς Ἀδωνίαις, διακο-
μίσαντας τὰ εἶδωλα τοῦ Ἀδωνίδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν
θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ
βασιλῇ, ᾗδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι-
ψόῃς ἀπαγγέλλουσιν.

* ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΔΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὥς χρόνον; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὀρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.
Εμβάλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεν.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ ταῖς ἀδαιμάτῳ ψυχᾷς· μόλις ὕμνῳν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
 Ἄ δ' ὁδὸς αἶρυτος· τὴ δ' ἑκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθάων
 Πλεόν, σὺν οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος. 10

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὥς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνια· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τήνος πρόαν, (λέγομεν δὲ πρόαν θῆν
 Πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
 Ἦνθε φέρων ἑλλας ἄμμιν, ἀνῆρ τρισκαιδεκάπαχυσ. 15

ΓΟΡΓΩ.

Χάμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
 Ἑπτα δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
 Πέντε πόκος ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν·
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
 Κοσμήν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν. ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.

Ων εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὴ τῷ μὴ ἰδόντι. 25

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυνπτε,
 Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδεν.

Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὥς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν, ἅπληστε, 30
 Εἰ γὰρ ὕδωρ· δύστανε, τί μιν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλᾶς τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἂψ ἰστῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλεόν ἄργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπες. •

Τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθες. οὐκ ἄξῳ τὴν τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 Ἄλακρ' ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τινε γενέσθαι.
 Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνδρίθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, κεποίηται καλὰ ἔργα·
 Εἰς ὃ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνὼν, οὐδεὶς κακουργὸς
 Λαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὴν·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεχροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοι. 50
 Ἄδιστα Γοργοῦ, τί γενοίμεθα; τοῖς πτολεμισταῖ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὥς ἄγριος. κυνοθαρήσῃς
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ. 55

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφθεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΤΣ.

Εγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν

60

Εὐμαρές;

ΓΡΑΤΣ.

Ες Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμῶς ἂ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὥς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὁσσοις ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τυ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέ· ἔχεν, Εὐνόα, ἄμων.
Ὡ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
Ἐσχισται, Γοργοῖ. ποτιῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

70

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

Ὡθεῖνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Κεῖς ωρας, κηπείτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν κυλῷ εἴης,
 Ἀμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
 Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἌΛΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατεῖδοδοῖσαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασισὶ λαλεῦμεν
 Δωρίσδεσιν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μὴ φνῆ, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἴη,
 Πλάν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰεῖδεν
 Ἀ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδὸς,

Αὖτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρύνεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΛΟΣ.

Λέσποιν', ᾧ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
Αἰπεινὸν τ' Ἐρηνκα, χρυσῷ καίσδοις Ἀφροδίτα,
Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
Μηνὶ δυνωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι·
Βάρδισται μακάρων Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύντας,
'Α Βερενικαία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα, 110
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιτάλλει Ἀδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάδαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ,
Οσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὕγρῳ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε ἄριστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Λέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
Οἶοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πατῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.
Ὡ ἔβενος, ὃ χρυσὸς, ὃ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Λιτ' παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· 125
'Α Μίλατος ἔρεϊ, χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυν Ἀδωνις,
Οκτωκαίδεκτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ. 130

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω

Οἶσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·

Λύσσασαι δὲ κόμαιν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνειῖσαι,

Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρὰς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,

Ἀμυθέων (ὡς φαντί) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρως,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν. 140

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Λευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινδά, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια 145

Ολβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ἦρα ὅμως κεῖς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας·

Χώνηρ ὅξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

* ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη΄.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,

Παρθενικαί, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,

Πρόσθε νεογρόπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,

Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακκαῖαν,

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τῶν ἀγαπατῶν

Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Αἰγέος υἱός. 5

Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποοσί περιπλέκτοισ· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίῳ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἡ ῥά τις ἐσσι λίαν βαρυνούνατος; ἥ ῥα φίλυπνος; 10

Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἐπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλει;

Εὐδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὦραν, αὐτὸν ἐχρῆν τυ,

Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ

Παῖσδεν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἕνας καὶ ἐς ἁῶ, 15

Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε.

Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός· τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι

Ες Σπάρταν, ὅποι ὧ ἄλλοι ἀριστέες, ὥς ἀνύσαιο.

Μοῦνος ἐν ἀμυθείοις Κρονίδα·ν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.

Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἔχγετο χλαῖναν,

Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. 20

Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρῃ τίκτεν ὁμοῖον.

Ἀμμες γάρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς

Χρυσάμενας ἀνδριπτι παρ' Εὐρώταο λοιστροῖς,

Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·

Τὰν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισθῇ. 25

Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Πότνια νύξ, αἶτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,

ᾧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἁμῖν.

Πεῖρα μεγάλα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα

Ἡ κάπῃ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος· 30

ᾧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.

Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,

Οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσιῶ

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ᾄδε κροτῆσαι, 35

Ἀρτεμιν αἰείδουσα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,

ᾧς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί.

Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὴ μὲν οἰκέτις ἦδη·

Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

- Ερψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας, 40
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὥς γαλαθῆναι
 Ἀργες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθείοισαι.
 Πράτῃ τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πράτῃ δ', ἄργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ 45
 Λαοδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὥς παριῶν τις
 Ἀννείμη) Δωρισί· Σέβεν μ', Ἑλένας φυτὸν ἐμμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρὲ.
 Λατῷ μὲν δοίῃ, Λατῷ κουροτρόφος, ὕμμιν 50
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ, Κύπρις ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐθετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἅῳ μὴ ἵπιδῃσθαι. 55
 Νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρῶτος αἰοιδὸς
 Εἰς εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχῶν εὐτριχα δειράν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμφῃ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

• Κ Η Ρ Ι Ο Κ Λ Ε Π Τ Η Σ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

- ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων σνλεύμενον ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χερ' ἐφύσση.
 Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
 Δείξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μέμφειο, ὅτι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκῃ τραύματα ποιεῖ.
 Χ' ἂ μάτῃρ γελάσασα, Τὴ δ' οὐκ ἴσον ἐσσι μέλισσαις;
 Χῶ τυτθὸς μὲν ἐξῆς, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκῃ ποιεῖς.

• ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἄδῃ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπικερτομέοισα τὰδ' ἔννεπεν· Εἴρ' ἀπ' ἐμεῖο
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάρθηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἄστυκὰ χεῖλεα θλίβειν.
 Μὴ τὺ γὰρ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὀνείροις. 5
 Οἶα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παῖσδεις·
 Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὥς κοτίλα ῥήματα φράσδεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῖο φύγε, μή με μολύνῃς. 10
 Τοιᾶδε μυθίσδοισα, τρεῖς εἰς ἐὼν ἔπτυσσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συννεχὲς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυγχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὴς
 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα, 15
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῷ λγεος, ὥς ῥόδον ἔρσα.
 Ὡς μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταίρα.
 Ποιμένες, εἵπατέ μοι τὸ κρήγνυν· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρὰ τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἄδύ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήνηαν·
 Χαῖται δ', οἶα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
 Ομματαί μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας 25
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Εἴρ' ἐμὲ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρῳ.

Ἄδ' ἔδ' μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσσω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναιῖκες, 30
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμὴ, παρέδραμε· κ' οὐποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν 35
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀννάπτος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ κάθεινδε.
 Καὶ τὴν, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν, 40
 Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθη;
 Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἄδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ὄρει φιλείεις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις. 45

* Ἑ Ρ Α Κ Λ Ι Σ Κ Ο Σ.

Εἰδύλλιον κδ'.

ἙΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἃ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν εἰς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 5
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·
 Εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 Εὐδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴν ἀδελφεῶν, εὖσοα τέκνα,
 Ὀλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοι ἀῶ ἴκοισθε.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος. 10
 Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὄμιον·
 Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
 Κυνάεαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἶκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξεilusθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἢτοι ὃ γ' εὐθύς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνων
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης, οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάττισε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφείεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα 30
 Ουρίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἁδακρῶν
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυνον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Λεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῇν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ ἐπέγρετο πρῶτα.
 Ἀνσταθ', Ἀμφιτρυῶν· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν· 35
 Ἀνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὃ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οὔδε τε τοίχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρεῖς ἄτερ ἡριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ ἐνῆς ἀλόχῃ κατέβαινε πιθήσας·
 Αἰδαάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὅρῳ' οἱ ὑπερθε

Κλιντήρος κεδρίνῃ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωροτο.
 Ἦτοι ὄγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἑτέρῃ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον· 45
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Ἀμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσατε πῦρ ὅτι θάυσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
 Ἀμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας
 Ἀνστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ. 50

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Ἀμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστῳ.

Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἑρακλῆα
 Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγθην ἰάχῃσαν. ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα 55
 Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόθι χαίρων
 Κωροσύνῃ, γελᾶσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
 Σηρὸν ὑπαὶ δέιους ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 60
 Ἀμφιτρώων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶιδον
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, 65
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν,
 Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὥς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις, ὃ τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσχω. 70

Τὼς ἔλεγεν βασιλεία· ὃ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσὴϊον αἶμα·
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσων,
 Πολλαὶ Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατατρίφοντι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι 75

Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργείαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὃδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρως,
 Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἄνθρωποι ἦσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν 80
 Μόχθως· θνατά δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Εἴσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 85
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυχὸν ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσαι, ἣ παλιούρα,
 Ἡ βάτω, ἣ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον
 Καίε δὲ τὰδ' ἀργαίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανὴν τεὸν ἤθελον αὐτοῖ. 90
 Ἡρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ῥινάτω εὐ μάλα πάσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐρίον· ἄψ δὲ νέεσθαι,
 Ἀστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖῳ
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλλεσσι μεμιγμένον (ὥς νενόμισται) 95
 Θαλλῷ ἐπιφθαίνειν ἔστεμμένον ἀδλαδὲς ὕδαρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιφθέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπερτέροι ὥς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ἔχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς. 100
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἁλώῃ,
 Εἰτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Δίνος ἐξεδίδαξεν,
 Τῖος Απόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἦρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἶσταιν, 105
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασσεν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρυστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται 110
 Λεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, αἳ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύνῳ Φανοτῇ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσαν
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὃν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Ἀνσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
 Κόστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεὺς ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεΐδης
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργος.
 Κόστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμυθέοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἦν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδε μὲν Ἑρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Ἄρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Λεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὅπτα, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Λωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκῆφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.
 Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

* E B I O N E .

[Juxta Edit. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. in 8vo.]

*ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
 Καὶ βώτας ἐλέγαινε, καὶ δαΐδων ἐνόμεινε,
 Καὶ σὺριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδῆα πόρτιν ἀμελγε,
 Καὶ παῖδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρωτα
 Βεβαρεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.*

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† *Εἰδυλλιον γ'.*

*Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ἑρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ες χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
 Μέλπειν μοι, φίλε βούτα, λαβὼν τὸν Ἑρωτα δίδασκε.
 Ὡς λέγε, χ' ἄ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βουκολίασδον, 5
 Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ἑρωτα δίδασκον·
 Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὥς αὐλὸν Ἀθάνα,
 Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὥς Ἀδύς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς αἶειδεν ἑρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κῆγ' ὧν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἑρωτα δίδασκον,
 Ὅσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἑρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην*

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρυστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται 110
 Λεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, αἳ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύνῳ Φανοτῇ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρυῶν ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
 Κόστωρ ἱππαλίδας ἔδασεν, φυγὰς Ἀργεὺς ἐνθῶν,
 Ὅπποκα κλαῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργεὺς.
 Κόστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμυθείοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδὲ μὲν Ἑρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Λέμμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Λεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Λωρικὸς, ἀσφαλέως κε φντοσκῶφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.
 Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λέπει τοῦ τέλους τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

* E B I O N E .

[Juxta Edit. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. in 8vo.]

*ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
 Καὶ βότας ἐλέγαινε, καὶ δειδῶν ἐνόμει,
 Καὶ σὺριγγας ἔτευγε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
 Ἐτρέφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.*

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† *Εἰδυλλιον γ'.*

*Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ες χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
 Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
 Ὡς λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασθον, 5
 Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ερωτα δίδασκον
 Ὡς εὔρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὥς αὐλὸν Ἀθάνα,
 Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὥς ἄδὺς Απόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξειδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κῆρῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην*

* Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἑρῶτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ἑρῶτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὃδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἑρῶτα καὶ ἐς Ἀνκίδαν τι μελίσδῳ, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ῥῥά.

† ις'

ἙΣΠΕΡΕ, τὰς ἐρατὰς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
 Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὄνεκα τήνα, 5
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐρᾶω· καλὸν δέ τ' ἐρασσασμένῳ συνερᾶσθαι.

‡ ιζ'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπεις;
 Τντθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίχον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἑρῶτα τέκῃαι,
 Ἀγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὥπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenae. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἀλλαις μὲν τειδὼν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δαιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΤΑΛΛΙΩΝ.

† Εἰδύλλιον ε΄.

ΤΑΝ ἄλλα τὰν γλαυκὰν δταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' δταν ἀχήσῃ πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ες χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω.
Γᾶ δὲ μοι ὕσπαστά, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ᾄδει.
Ἡ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθυὺς ἃ πλάνος ἄγρα. 10
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἀ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

• Εἰδύλλιον ε'

ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρῳ· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσηε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνερᾶστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἣν φιλέητε, φιλήσθε.

5

● † Εἰδύλλιον ζ'

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπὸ τροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι· ὕδωρ·
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

b

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΕΕΣΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικοὺς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ιερὸν στόμα, καὶ λαίλα Σειρήν
Βαχχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρέοντος, 'Ομηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ρεῦμα
Βόπασας οἰκείας Στεγέχοι' ἐν καμάτοις,
'Ἡ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ δελίς, ἥδ' ὅ τε πειθοῖς
Ἰβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυδάμενα,
Καὶ ξέφος Αἰκαίω, τὸ πολλὰς αἶμα τιφάνων
Βόπειδε, πάτρης θέσμιον ἑνόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αἰχμάνος ἀηδόνες, Ἰλατα, πάσης
Αρχὴν οὐ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάδατα.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τερπνὴ
'Ἠδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Ἀδμυκὴ Στεγέχορός τε καὶ Ἰβυκος. ἦν γλυκὺς Αἰχμάν.
Λαοὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγετο Βαχχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρέοντι συνίσπετο. ποιήλα δ' ἀνδρῶν
Αἰκαίως κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐραταιναῖς
Ἐν Μοῦσαις δεκάτῃ Μοῦσα καταγράφεται.

I.

• O D A E.

*Nem, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeque, et Alcaei minaces,
Stesichorique graves camoenas:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit aetas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Aeoliae fidibus puellae.*
HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α. *Eis Αφροδίτην.*

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ, ἀθάνατ' **Αφροδίτα**,
Παῖ Διὸς, δολοπλόχε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πάντια, θυμόν.

Ἀλλὰ τυτθ' ἔλθ', αἶ ποκα κάτερᾶτα
Τῆς ἐμᾶς ἀνδᾶς αἵρισα πόλλν
Ἐκλυες, παρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσειον ἦλθες

Ἀρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἄγον
Ὡκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύχνα, δικύντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω

5

10

- Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 Μειδιάσας ἄθανάτῳ προσώπῳ,
 Ἡρὲ ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι* 15
*Δή σε κάλημι,
 Κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
 Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθω
 Τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα· τίς, Σακ-*
φοῖ, ἀδικεῖ σε; 20
*Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει·
 Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 Αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
 Ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις.*
Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπαῖν δὲ λῦσον 25
*Εκ μερμιναῖν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
 Θῦμος ἱμέρῃει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
 Σύνμαχος ἔσσο.*

β'. *Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.*

- Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 Ἐμμεν ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνᾶ-*
σαί δ' ὑπακούει,
Καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι ἔμην 5
*Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
 Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶς
 Οὐδὲν ἔτ' ἔκει·*
Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσα ἔαγε· λήπτον δ'
Ἀντίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, 10
Οππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι

Καδδ' ἰδρῶς ψύχρος χέεται, τρόμος δέ

Πᾶσαν ἄγρει, γλαυροτέρα δὲ ποίας

Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἔπιθεῦσα,

15

Φαίνομαι ἄπνους.

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

* * * * *

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῳ ἄνεμος

Βρέμε πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα

Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι

Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε

Φίλαν χέρα, εἶπεν τε· ὦ τέκος,

5

Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἄωτεις, γαλαθηνῶ τ'

Ἡτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,

Χαλκιογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,

Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' ἀναλέαν

Ἐπερθε τεὰν κόμην βαθεῖαν

10

Παριόντος κύματος οὐκ ἄλέγεις,

Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέα

Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,

Καί κεν ἐμῶν ᾠμάτων λεπτόν

15

Ἐπεῖγες οὖας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,

Εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.

Ματαιοβουλία δὲ τις φανεῖη,

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον

Ἔπος, εὐχομαι τεκνόφρι δίκας μοι.

20

* Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίττει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεται βοῶν
 Ξανθῇ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κόμων μέλει. 5
 Ἐν δὲ σιδαροδέταρα κόρυπαξιν αἰθᾶν ἀραχνῶν
 Ἴστοι πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
 Ξίφεά τ' ἀμφάκεια εὐρὺς δάμναται· χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλαῖται μελίφων ὕπνος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἁμῶν ὅς θάλλει κέαθ. 10
 Συμποσίαν δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγναιῖ,
 Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἀργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;)

Ποτήριον δὲ καῖλον, 5
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
 Μῆτ' ἄστρον, μῆθ' ἄμαξαν,
 Μῆ στυγνὸν ὤφριονα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγῶσας
Ποίει δὲ ληνὸν οἶνον,
Καὶ χρυσεύς πατοῦντας
Ὅμοῦ καλῶ Ἀναίφ
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῇ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Καὶτῷ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ερωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ερωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Δύσασθαι τὸν Ερωτα.
Κἂν λύση δέ τις αὐτόν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

5

‡ λα. *Eis ἑαυτόν.*

Ἀφες με τοῖς θεοῖσι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.
Θέλω, θέλω μανῆραι.

2 A

Λ

Εμαίνειτ' Αλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης, 5
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Εγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
 Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Εμαίνεθ' Ἑρακλῆς πρὶν, 10
 Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Εμαίνεταιο πρὶν Αἴας
 Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἑκτορος μάχαιραν. 15
 Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λέ. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὅ ταῦρος οὗτος, ὃ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἄμφι νώτοις
 Σιδωνίην γυναιῖα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν, 5
 Τέμνει τε κύμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Εἰς ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Επλυσσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος. 10

* λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν 5
 Ἀπαλὸν πόμα Δαναίου
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσῆς Αφροδίτης.
 Πολιαὶ κᾶρα στέφουσι.
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ, 10
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 Ὁ θανῶν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος δ.

|| ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή δ. Κώλων ις'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
 Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 Ἄτε διαπρέπει νυ-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου 5
 Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
 Ελδαι, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' ἄλιον σκόπει
 Ἄλλο θαλπνότερον

Ἐν ἡμέρᾳ φαινὸν ἄστρον
Ερῆμας δι' αἰθέρος· 10
Μηδ' Ολυμπίας ἀγῶνα
Φέριτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ἵγμος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν 15
Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεᾶν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν·

Ἀντιστροφή α. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον δς ἀμφέπει
Σκάπτων ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν 20
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν
Ἀγλαῖζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν αὔτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ 25
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'· εἴ τί τοι Πίσας τι
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυνκντά- 30
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπὶ δὸς α. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν 35
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' ἐσάνορι Ἀνδρῶν

Πίλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγάσθενῆς
Ερδόσατο γαῖδοχος Πρωσιδᾶν,
Ἐπεὶ νιν καθαρὸν ἰδέσθης ἐξελε 40
Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ωμον κεκαδμένον.
Ἡ θάύματα πολλά·
Καὶ πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ἵπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον 45
Δεδαυδαλμένοι πρηνέσσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ
χει τὰ ρεῖλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέρειοῖσα τιμάν, 50
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέφαι δ' ἐπίλοιπαι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἄνδρ' ὀφείων 55
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λὰ μείων γὰρ αἰτία.
Τίε Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὅπότ' ἐκάλεσε πα- 60
τήρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τὺτ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'

Δαμέντα φρένας ἱμέρω, 65
Χρυσέαισί τ' ἄν' ἵπποις

- Ὑπατον εὐφυντίμον
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι
 Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 Ἠλθε καὶ Γανυμήδης 70
 Ζηνὶ τῷτ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγαγον
 Ἐννεπε κρυφᾷ τις αὐτί- 75
 κα φθονερῶν γειτόνων,
 Ὑδατος ὅτι τε πνυ-
 ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμᾶν
 Μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν 80
 Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

E. β'. K. ιγ'.

- Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
 Αφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
 Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν- 85
 δρα θνατὸν Ολύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
 σαν, ἦν. Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυ-
 νάσθη· κόρην δ' ἔλεν
 Ἄταν ὑπέροπλον, 90
 Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
 σε, καρτερόν αὐτῷ λίθον,
 Τὸν αἰεὶ μενοιγῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάττει.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

<i>Ἐχει δ' ἀπάλαμον βίον</i>	95
<i>Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον,</i>	
<i>Μετὰ τριῶν τέταρτον</i>	
<i>Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας</i>	
<i>Ἀλκίεσσι συμπόταις</i>	
<i>Νέκταρ ἀμβροσίαν τε</i>	100
<i>Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον</i>	
<i>Θέεσαν. εἰ δὲ Θεὸν</i>	
<i>Ἀνὴρ τις ἔλπεταί τι λαθέ-</i>	
<i>μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.</i>	
<i>Τοῦνεκα προῆκαν νιδὸν</i>	105
<i>Ἀθάνατοί οἱ πάλιν</i>	
<i>Μετὰ τὸ ταχύποτμον</i>	
<i>Ἀΐθις ἀνέρων ἔθνος.</i>	
<i>Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυνᾶν</i>	
<i>Λόχῃαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,</i>	110
<i>Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον</i>	

Α. γ'. Κ. ιζ'.

<i>Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐ-</i>	
<i>δοξον Ἰπποδάμειαν</i>	
<i>Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἔλθων</i>	
<i>Πολιάς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνῃ,</i>	115
<i>Ἀπνευ βαρύνκτυπον</i>	
<i>Ἐστρίαιναν· ὃ δ' αὐτῷ</i>	
<i>Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.</i>	
<i>Τῷ μὲν εἶπε Φίλι-</i>	
<i>α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,</i>	120
<i>Ποσειδάον, ἐς χάριν</i>	
<i>Τέλλεται, πέδασον ἔγχος</i>	
<i>Οἰνομόδου χάλκεον</i>	

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυντά-
 των πόρευσον ἀρμάτων 125
 Ες Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
 Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἀναλκιν οὐ φῶ- 130
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔργοι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Ἀθλός γ' ὑποκείσεται· τὴ δὲ 135
 Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἄ-
 κράντοισι ἐφάπατ' ὦν ἔπεσ-
 σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
 Ἐδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῦ- 140
 σίν τ' ἀκόμαντας ἔκπους.

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάδου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον
 Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ
 Ἀρεταῖσι μεμαλότης υἱός. 145
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 Ἐχων πολυξενωτάτῳ πα- 150
 ρᾷ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος

Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ο
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυν-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 Ακμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
 Ὅ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίαιον
 Ἐχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

155

A. δ'. K. ιζ'.

Αέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παρήμερον ἐσλὸν
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
 Αἰαληίδι μολπῇ
 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
 Μὴ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 Ἐχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μεριμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 Ἐτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι

160

165

170

175

E. δ'. E. ιγ'.

Σὺν ἀρματι θοῷ κλειῖξείν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδείεalon ἐλθῶν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερό-
 τατον βέλος ἀλκῇ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ἐψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ 185
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἐλ-
 λανας ἔόντα παντῶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΔΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεόν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα- 5
 σεν Ἡρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον'
 Θήρωνα δὲ τετραορίαι
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγωνητέον ὅπῃ, 10
 Δίκαιον ξένον,
 Εἰρησὶ Ἀκράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Λαίον, ὀρθόπολιν·

Α. δ. Κ ιδ'.

Καμόντες οἷ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἰερὸν ἔσχον οἶκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ· Ρέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Αἰέθλων τε κορυφαῖν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ιανθεὺς ἀοιδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσι κόμισον

Ε. α. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Αποίητον οὐδ' ἄν.
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Ἀάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν
 Εὐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνέσκει καλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 θον αἰ μέγала πένθος

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι· μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ἐγροῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἔόντα παντᾶ.

185

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεόν, τίν' ἦρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πῖσα μὲν Διός·
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἡρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον·
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγνητέον ὅπῃ,
 Δίκαιον ξένον,
 Ερεισὶ Ἀκράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Αῶτον, ὀρθόπολιν·

5

10

A. α. K ιδ'.

Καμόντες οἷ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Δέθλων τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ἰανθεῖς αἰοδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισσον

E. α. K. ή.

Δοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Αποίητον οὐδ' ἄν.
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Ἀάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν
 Εὐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνῄσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. K. ιδ'.

ὦ θεοῦ μοῖρα πέμπη
 ἵς ὄλβον ὑψηλόν.
 ἵς εὐθρόνοις
 ἔπα-

Δὲ πίτνει βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
 Αποθανοῖσα βρόμῳ 45
 Κεραυνοῦ, τανυέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος. 50

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ,
 Μετὰ κόραισι Νηρηῶς
 Ἀλίοις, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοὶ τετάχθαι τὸν δ- 55
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κέκρται
 Πεῖρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', ἀσύχιμον ἀμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' ἀλίον, 60
 Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 Τελυτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλα
 Εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔδαν.

Ε. β'. Κ. η.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅτε πατρῷον 65
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πάτμα,
 Θεόρτω σὺν ὄλβῳ
 Ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ
 Εξ οὗ περ ἔκτεινε Δαῖον μόρμος υἱὸς 70

*Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θαῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλασσεν.*

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

*Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Εἰριννὺς
Επεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-
φονία γένος ἀρῆϊον. 75
Δεῖφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Εν μάχαις τε πολέμον
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν 80
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ρίζαν, πρέπαι
Τὸν Αἰνησιδάμου
Εγκωμίων τε μελέων 85
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.*

Α. γ'. Κ. ιδ'.

*Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο Πυθαῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοινὰί χάρι- 90
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δωδεκαδρόμων
Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
Πειρώμενον ἀγωνίας
Παραλύει δυσφρόνων. 95
Ὅ μᾶν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν*

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν

100

Ε. γ'. * Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-

θάδ' ἀντίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινᾶς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικά-
ζει τίς, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκη.

105

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἡμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χειρῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν ἄλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίους
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον· εὐορκίαις,
Ἀδακρον νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόβρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

110

115

120

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, ἔς τρίς
Ἐκατέρωθι μείναντες,
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

125

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ὠκεανίδες
 Ἀδραι περιπνέουσιν· ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
 Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
 πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

130
135

E. δ'. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυνος·
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
 Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἐνείκ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

140

Σ. ε. K. ιδ'.

Ος Ἑκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
 Ἀμαχὸν ἀστραβῇ κίο-
 να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρην
 Δοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκεία βέλη
 Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας
 Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἔς
 Δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

145
150

Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-

λὰ εἰδὼς φυνῶ

155

Μαθόντες δὲ, λάβροι

Παγγλωσσία, κόρακες ὦς,

Ακραντα γαρύετον,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θείων.

Επεχε νῦν σκοπῶ τόξον,

160

Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν

Εκ μαλθακῆς αὐτε φρε-

νὸς εὐκλέας οἰστούς

Ίέντες; ἐπὶ τοι

Ακράγαντι τανύσαις,

165

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον

Λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν

Γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον

170

Εὐεργέταν πρᾶπίσιν, ἀ-

φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,

Οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἄλ-

λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,

175

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,

Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς

Εργαῖς. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν

Εκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-

λοῖς ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α.

† ἹΕΡΩΝΙ ΔΙΤΝΑΙΩ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Ἀρματι.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλω-
 νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχαί,
 Πείθονται δ' αἰοιδοὶ σάμασιν, 5
 Ἀγροῖχόρων ὁπότεν τῶν φροιμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.
 Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σθεννύεις
 Λενόου πυρός. εὖ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὦ 10
 κεῖαν πτέρυν' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,

Α. α. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων 15
 Ἄδῦ κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
 Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὴς Ἀρης, τραχεῖαν ἀνενθε λιπῶν

2 B 2

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
 των πόρευσον ἁρμάτων 125
 Ες Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
 Ερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἄναλκιν οὐ φῶ- 130
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔποι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Ἀθλός γ' ὑποκίεσται· τὺ δὲ 135
 Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἂ-
 κρᾶντοῖς ἐφάγκατ' ὦν ἔπεσ-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς.
 Ἐδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῦ- 140
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάδου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον
 Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ
 Ἀρεταῖσι μεμαλότητας νιούς. 145
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 Ἐχων πολυξενωτάτῳ πα- 150
 ρά βωμῷ. τὸ δὲ κλέος

Τηλέθευ δέδορκε, τᾶν Ὀ
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχύν-
 τας ποδῶν ἐρίζεται, 155
 Αἰμαί τ' ἰσχύος θρασύκονοι.
 Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίαιον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Α. δ'. Κ. ιζ'.

Αέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παρ᾽άμερον ἔσλόν 160
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
 Αἰαλῆϊδι μολπῇ
 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον 165
 Μὴ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύν-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 Εἰ γλυκντέραν κεν ἔλπομαι 175

Ε. δ'. Ε. ιγ'.

Σὺν ἄρματι θοῶ κλειῖξείν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἑλθὼν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερό-
 ταιον βέλος ἀλλὰ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι- 180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ 185
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἔόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἑρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμυγες ὕμνοι,
 Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσσα μὲν Διὸς· 5
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἑρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον
 Θήρωνα δὲ τετραορίαι
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγωνητέον ὅπῃ, 10
 Δίκαιον ξένον,
 Ερεισὺν Ακράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Αἰωτον, ὀρθόπολιν·

Α. α. Κ ιδ'.

Καμώντες οἷ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἱερὸν ἔσχον οἶκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ· Ρέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Αἰθλῶν τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ἰανθεὺς αἰοδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισσον

Ε. α. Κ. ή.

Δοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Αποίητον οὐδ' ἄν
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύνατο θέμεν ἔργων τέλος.
 Δάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν
 Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνῄσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἑπα-
 θον αἰ μεγάλα πένθος

Δὲ πίτνει βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
 Αποθανοῖσα βρόμῳ 45
 Κεραυνοῦ, τανυέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος. 50

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ,
 Μετὰ κόραισι Νηρηῶς
 Ἀλίοις, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοὶ τετάχθαι τὸν δ- 55
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κέκριται
 Πεῖρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', ἀσύχιμον ἀμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' Ἀλίου, 60
 Απειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 Τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλα
 Ἐνθυμῶν τε μετὰ καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. η.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅτε πατρῷον 65
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πάτμα,
 Θεόρτω σὺν ὄλβῳ
 Ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντρόπελον ἄλλῳ χρόνῳ
 Εξ οὗ τῶν ἔκτεινε Δαῖον μέγας υἱὸς 70

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλασεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὄξεϊ' Εἰριννύς
Ἐπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-
φονία γένος ἀρήϊον. 75
Λεῖψθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν 80
Θάλλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ρίζαν, πρέπαι
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων 85
Λυρᾶν τε τυγχάνεμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ χάρι- 90
τες ἄνθεα τεθρίππων
Ἀνωδεκαδρόμων
Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
Πειρώμενον ἀγωνίας
Παραλύει δυσφρονῶν. 95
Ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθειᾶν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγχοτέραν

100

Ε. γ'. * Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-

θὰδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινᾶς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ
Ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικά-
ζει τίς, ἐχθρῇ λόγον φράσας ἀνάγκη.

105

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βί-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλλ' ἄ χειρῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαίταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμί-
οις, οἵτινες ἔχαι-
ρον· εὐορχίαις,
Ἀδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

110

115

120

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, ἐς τρεῖς
Ἐκατέρωθι μέιναντες,
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

125

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνον τύρ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ὠκεανίδες
 Ἀδραι περιπνέουσιν· ἄν- 130
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα- 135
 πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυνος
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας 140
 Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Ὄς Ἐκτορ ἔσφαλε, Τροίας 145
 Ἀμαχον ἀστραδῇ κίο-
 να· Κύννον τε θανάτῳ πόρην
 Δοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκία βέλη 150
 Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας
 Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἔς
 Ἀὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-

λὰ εἰδὼς φυνῶ

155

Μαθόντες δὲ, λάβροι

Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὦς,

Ακραντα γαρύετον,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Επεχε νῦν σκοπῶ τόξον,

160

Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν

Εκ μαλθακῆς αὐτε φρε-

νὸς εὐκλέας οἰστούς

Ίέντες; ἐπὶ τοι

Ακράγαντι τανύσαις,

165

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον

Δόγον ἀλαθεῖ νόῳ,

Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν

Γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον

170

Εὐεργέταν πρᾶπίσιν, ἀ-

φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,

Οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἀλ-

λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,

175

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,

Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς

Εργαῖς. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν·

Εκείνος ὅσα χάσματ' ἄλ-

λοῖς ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΛΑ.

Εἶδος δ.

† ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩ,

Ἀρματι.

Σ. δ. Κ. ιβ'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλω-
 νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 Πείθονται δ' αἰοιδοὶ σάμασιν, 5
 Ἀγχιόχορον ὁπότεν τῶν φροιμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.
 Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθεννύεις
 Δενδρόν πυρός. εὖ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὦ 10
 κεῖαν πτέρνῃ' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλὰξαις,

Α. δ. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων 15
 Ἄδῃ κλαῖστον, κατέχευας ὃ δὲ κνώσσω
 Τυρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τῶς Ἀρης, τραχείαν ἀνενθε λιπῶν

2 B 2

Εγγέσθ' ἀκμᾶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Δα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. δ. Κ. ιε.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύσσονται βοᾶν
Πιερίδων ἄλκοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνῇ Γαρτάρῳ κει-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεεν πολυώ-
νυμον ἄντρον νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ὀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιώνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιθ'.

Τᾶς ἐρεύνονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παραί· ποταμοί
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι φόον καπνοῦ
Αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κροννοὺς ἐρπετὸν

Δεινοτάτους ἀναπέμ-
 πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκοῦσαι· 50

A. β'. K. ιδ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ 55
 Εἷη, Ζεῦ, τὴν εἷη ἀνδάνειν,
 Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέσσωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδαεν πόλιν
 Γείτονα· Πυθιάδος 60
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65
 Ἐς πλὸν ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἔλθεῖν οὖρον· εἰκότα γὰρ
 Κὰν τελευτᾷ φερτέρου νό-
 στον τυχεῖν. ὃ δὲ λόγος
 Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ σὸν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν
 Ἀνύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσω
 Φοῖβε, Παρνασῶ· τε κράναν 75

Κασταλίαν φιλέων,
 Εθελήσαιο ταῦτα νόφ
 Τιθέμεν εὐανδρόν τε χώραν

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Εκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 σαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
 Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
 Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
 Μὴ χαλκοπᾶραον ἄκονθ' ὥσεί τ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85
 Μακρὰ δὲ ῥίψαιο ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
 βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
 θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σιν παράσχοι. 90

Δ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἡ κεν ἀμυνάσειεν, οἷαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις
 Τλάμονι ψυχῇ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμᾶν,
 Οἶαν οὕτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέραχον. νῦν γε μὰν
 Τῶν Φιλοκτιήταο δίκαν ἐφέπων
 Εστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκη μιν φίλον
 Καί τις ἦν μεγαλά-
 νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ- 100
 κει τειρόμενον μεταλάσ-
 σοντας ἔλθειν

Ε. γ'. Κ. ιε.

- Ἡρώας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν
Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ- 105
σεν, τελευτάσεν τε πόνους Δαναοῖς,
Δσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἡέρωνι Θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
Τὸν πρόσέρποντα χρόνον, ὅν 110
Εραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποιναὶν τεθρέπκων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον τι-
καφορία πατέρος. 115
Ἀγ', ἔπειτ' Ἄκνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον

Σ. δ'. Κ. ιε'.

- Τῷ πόλιν κείνῃν Θεομήν-
ιφ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ἵλλίδος στάθμᾳς Ἡέρων 120
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλον
Καὶ μὲν Ἡρακλειδᾶν ἔχγονοι,
Οχθαῖς θπο Ταῦγέτον ναλόντες, αἱ
εἰ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμοῦ
Δωρεῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλθιοι, 125
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαδύδο-
ξοι γείτονες, ὅν κλέος ἀν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ- 130
 ταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ
 Αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων
 Σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνῆρ
 Υἱῶ τ' ἐπιτελλόμενος δαμόν τε γέ- 135
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
 Αἰέσομαι, νεῦσον, Κρονῖων, ἄμερον
 Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 Ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν, 140
 Τὰν πρὸ Κύμας

Ε. δ'. Κ. ιθ'.

Οἶα Συρακοσίαν αρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον,
 Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν, 145
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέτομαι
 Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάρεν
 Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν 150
 Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι
 Πὰρ δέ γε τὰν εὐνδρον ἀκτὰν
 Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένευσ τελέσαις,
 Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῇ, 155
 Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν
 Πείρατα συντανύσαις
 Ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται
 Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
 Αἰανῆς ταχείας ἀπάδεις. 161
 Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἑσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 Ἀλλ' ὅμως, -κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,-
 Μῇ παρίει καλά. νό- 165
 μα δικαίῳ πηδάλῳ στρατὸν, ἀ-
 ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
 κευς γλῶσσαν.

Α. έ. Κ. ιδ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύ-
 σαι, μέγα τοι φέρεται 170
 Παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 Ἑσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροισι πιστοί.
 Ἐὐανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ παρμένων,
 Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδεῖαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λῖαν δαπάναις 175
 Εξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνῆρ
 Ἰστίον ἀνεμόεν.
 Μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν ἐν-
 τραπέλοισι. Οπιθόμβροτον αἶ-
 χημα δόξας 180

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
 δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
 Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετὰ.
 Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆφ καν- 185
 τῆρα νηλέα νόον
 Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
 Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
 ρόφται κοινωνίαν
 Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται. 190
 Ἐδὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
 Ἐδ' ἀκούειν, δευτέρα μοι-
 ρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνῆρ
 Ὃς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλη,
 Στέφανον ἔνριστον δέδεκται. 195

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀφροῦ
 Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
 Σειυρὸν αἰ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
 Αἰὲν ἄθρανστον.
 Σοὶ μόνῃ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα 5
 Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχαῖς,
 Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
 Ἀγεμονεύης.
 Σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδων
 Στέρνα γαίης καὶ πολιᾶς θαλάσσης 10
 Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυδερνᾷς
 Ἀστεα λαῶν.
 Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 Καὶ μεταπλάσσαν βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς	15
Οὐ μεταβάλλει.	
Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους	
Ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,	
Εὖσταχυν Δάματρος ὅπως σινοίσης	
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.	20

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

• ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΛΑΩΝΙΝ.

ΛΑΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Λαχράν τε τὰν παρειάν,
 Ἀγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
 5
 Ἔταξε τὼς Ἐρωτας.

Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
 10

Χῶ μὲν, βρόχη καθάρμας,
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
 Ὅ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὅ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς
 15
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
 Πάντων κάκιστε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω;
 Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυπας;
 20

Ὅ θηρ δ' ἔλεξεν ᾧδε,
 Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τὰς κυναγῶς, 25
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὥς ἄγαλμι' ἐσεΐδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν 30
 Εμαινόμεαν φιλάσαι·
 Καί μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ερωτικῶς ὀδόντας·
 Αἰ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἥλῃσε Κύπρις, 40
 Εἰπέν τε τοῖς Ερωσι
 Τὰ δεσμὰ οἱ ἔπιλῦσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κῆς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν 45
 Ἐκαίε τὰς ἐρῶντας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΛΑ ΤΙΝΑ.

* α. ΒΑΣΙΛΑΙΟΥ.

Ανακρέων ἰδὼν με
 Ὁ Τηΐος μελωδὸς,
 Οναρ λέγων προσεῖπε.
 Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν,
 Περιπλάκην φιλήσας. 5
 Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
 Καλὸς τε καὶ φίλεννος.
 Τὸ χεῖλος ᾧζεν οἶνον.
 Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
 Ἔρωσ ἐχειραγῶγει. 10
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρτήνου
 Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
 Τὸ δ' ᾧζ' Ἀνακρέοντος.
 Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 Ἐδησάμην μετώπῳ 15
 Καὶ δῆθεν ἄχρη καὶ νῦν
 Ἐρωτος οὐ πέπαυμαι.

† β. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Ἀγε, ζωγράφων ἄριστε,
 Αὐρικῆς ἅκουε Μούσης,
 Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
 Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον 5
 Παράς τε καὶ γελώσας
 Ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
 Γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

• γ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΔΙΓΓΗΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον
Εν τοῖς ῥόδοις Εῤῥωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Εἰδάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

b

II.

SCOLIA.

*Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus : nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.*

HOR. I. OD. 37.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΔΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

† ΠΥΡΡΑΚΟΥ ΜΥΤΤΑΗΝΔΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γάρ εἰδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμενον ἔχουσα κραδίη νόημα.

II.

Συνταὶν ἐστὶν ἄνδραν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται
Ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 Ὅρα μὴ κρυπτόν ἐγγὺς ἔχων
 Κραδίῃ, φαιδρῷ προσενέπη προσώπῳ,
 Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
 Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

5

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἵγλαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ
 Δεύτερον δέ, φῶν καλὸν γενέσθαι
 Τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
 Τέταρτον, ἡδῶν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡς περ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
 Ἰσονόμους τ' Αῤῥήνας ἐποιήσατ' ἡν.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τι πον τέθνηκας
 Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
 Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.

5

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡς περ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτ' Αῤῥηναίης ἐν θυοῖαις
 Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

10

Αἰὲ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
 Ἰσονόμους τ' Αῤῥήνας ἐποιήσατον.

15

TIMOKPΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ωφελές γ', ὃ τυφλὲ Πλούτε,
 Μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
 Μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,
 Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
 Κἀχέροντα· διὰ σέ γάρ
 Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἐστί.

*** ὙΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.**

Εστί μοι πλοῦτος μέγα δόρυ καὶ ξίφος,
 Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
 Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
 Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ·
 Τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι· τοὶ δὲ
 Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
 Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
 Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

† ΑΔΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΔΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
 Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
 Ἀντόρκους ἔραμαι βίον, Μακρίνε·
 Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΔΓΑΝ ἄγαν με τίρπει.

‡ ΔΔΕΣΠΟΤΑ.

Ι.

Εἴθ' ἐξῆν, ὅποιός τις
 Ἦν ἑκαστος, τὸ στήθος
 Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφῳ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
 Ορθοῦν τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
 Διερ' ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν.
 Μεγάλην ἔχει τιμάν, ἐν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σύν υιοὶ υαινομένῳ μαίνεα,
 Συνσωφρονήσω σάφρονι.

III.

• P A E A N E S .

*Conspicit, ecce! alios dextrâ lævâque per herbam,
Vescientes, lætûmque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. ÆN. VI. 656.

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ.

ἽΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύννοικος εἶης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκνέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρχυσι θηρεύομεν,
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργις,
Ἡ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἵγίεια,
Τέθλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἱερῶν
Σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαίμων.

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
 Ορθοῦν τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
 Αἰετ' ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν.
 Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἑμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σύν υοι υαινομένῳ μαίνεα,
 Συνσωφρονήσω σάφρονι.

III.

• P A E A N E S .

*Conspicit, ecce! alios dextrâ laetâque per herbam,
Vescentes, laetâmq; choro Paeani canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. AEN. VI. 856.

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ.

ἽΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακρόων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἔμοι πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκίων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν.
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργις,
Ἡ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σοῦ, μάκαιρ' Ἵγίεια,
ἔθῃσι καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ'
Σὺ δ' ἔμοι εὐδαίμων.

* *ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΔΑΝ.*

- Ἀρετὰ πολὺμοχθε γένει βροτεΐφ, -*
Θήραμα κάλλιστον βίφ,
Σᾶς περὶ, πάρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερονὺς ἀκάμαντας 5
Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης, 10
Ἀήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνετλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναιμιν.
Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' Αἶδαο δόμους ἤλθον.
Σᾶς δ' ἔνεκα φιλίου μορφᾶς 15
Ὅ Αταρνέας ἐντροφος
Δελίου χήρωσεν ἀνγᾶς.
Τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις
Ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θυγάτρες, 20
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεδαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

ὍΣΤΙΣ ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεινὸν ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὄπλων
ἤρξεν· ὁ δ' ἤειδε κρέσσονα βαδκανίης.
Οὐ νέεσσις· Μοῦσαι γὰρ ὕδους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῶ, πολλοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Αποφθέγματα τῶν ἐπὶ Σοφῶν.

ἘΠΤΑ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Ἀρακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΒΑΪΤΟΝ.
Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναυε, ΧΟΛΟΤ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, δεξὴν γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἑρμῆς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Περικλῆς.
ΕΓΓΤΗΝ ΦΕΤΤΕΙΝ δὲ ΘΑΛΗΣ Μιλήσιος ἠῖδα.

I.

* H Y M N I .

[EX BRUNCKII ANALECT. VET. POET. GR. ARGENT. 1785. 8VO.]

*Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus ?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. HOR. I. XII.*

· † K A E A N Θ O T Σ

‘ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

*ΚΥΑΙΣΤ’ ἀθανάτων, πολύννυμε, παγκρατὲς αἰεὶ,
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαιδᾶν
Εκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνοι, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ’ ἐπὶ γαῖαν. 5
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ἥ κεν ἄγης, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφήκη, πυρόεντα, αἰεζῶντα κεραυνόν. 10
Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ’ ἐρῶίγασιν
ᾧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
Ὅς τόσσος γεγαῶς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντός —
* * * * *
Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον, 15
Οὔτε κατ’ αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ’ ἐνὶ πόντῳ,*

Πλὴν ὅποσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
 Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 Ὡδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 Ὡσθ' ἓνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἔοντα. 20
 Ὅν φεύγοντες ἑῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 Δύσμοροι, οἳτ' ἀγαθῶν μὲν αἰὲ κτῆσιν ποθέοντες,
 Οὐτ' ἐσορᾶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 Ὡς κεν πειθόμενοι σὺν νῶ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 Αὐτοὶ δ' αὖθ' ὀρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα, 25
 Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπονδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
 Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
 Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 Ἀλλὰ Ζεῦ πάντῳρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε, 30
 Ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 Γνώμης, ἣ πῖσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυθερνᾷς
 Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθαι σε τιμῇ,
 Τυνοῦντες τὰ σά ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπέοικε 35
 Θνητὸν ἔοντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 Οὔτε θεοῖς, ἣ κοινὸν αἰὲ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ἙΤΗΝΟΣ Εἰς ΛΙΑ.

ΖΗΝΟΣ εἰοί τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰεῖδεν
 Ἀώϊον, ἣ θεὸν αὐτὸν, αἰὲ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
 Πηλαγάνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδρσι;
 Πῶς καὶ νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αἰείσομεν, ἥδ' ΑΥΚΑΙΟΝ;
 Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφῆριστον. 5
 Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰθαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πατέρ, ἐψεύσαντο;
 Κρηῖτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο
 Κρηῖτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσι γὰρ αἰεὶ.
 Ἐν δέ σε Παρφοσίφ' Ῥεῖη τέκεν, ἥχι μάλιστα. 10
 Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
 Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυῖης
 Ἐρπετόν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλὰ ἔ' Ῥεῖης
 Ωγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
 Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπον, 15
 Ἀντίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ὃ κε τόκοιο
 Ἀύματα χυτλώσασαι, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοίσσσαι.
 Λάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
 Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄδροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐῦδρος καλέσθαι 20
 Ἀυτίς) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥεῖη δ' ἐλύσατο μέτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
 ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ἄχρησεν ἀμάξας,
 Πολλὰ δὲ Καρνίανος ἄνω, διερθεῖ περ ἰόντος,
 Ἰλυοὺς ἐβάλλοντο κινώπετα· νίσσεται δ' ἀνῆρ 25
 Πεζὸς ὑπὲρ Κραῖθιν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
 Αἰγαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμνηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥεῖη·
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν 30
 Πλήξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χροῖα φαιδρύνασα,
 Ω' να· τεὸν σπείρωσε, Νέδῃ δὲ σ' ἔδωκε κομίσσασθαι
 Κευθμῶν' εἰς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 Πρεσβυτάτῃ Νυμφέων, αἳ μιν τότε μαίωσαντο, 35
 Πρωτίστῃ γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
 Οὐδ' ἄλιν ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 Κεῖνο Νέδῃν ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθι πουλὺ, κατ' αὐτὸ
 Κανκῶνων πτολίεθρον, δ' Ἀέκρειον πεφάτισται,

- Συμφέρεται Νηρηΐ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ 40
 Τίανοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρχοιο.
 Ἐδτε Θεναὶ ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ,)
- Τοντάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκείνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύνδωνες. 45
 Ζεῦ, σέ δὲ Κυρδάντων ἔταραι προσεπηγύναντο
 Δικταῖαι Μελίαι· σέ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
 Δίκην ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαιο πίονα μαζόν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔδρωε.
 Γέντο γὰρ ἑξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὔλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἡγήν
 Ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ υἷ' οὐκ ἐκφυγεῖν οἶκον.
 Καλα μὲν ἤεξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ· 55
 Οὐδ' ἀνήδυσας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἱούλοι.
 Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαιο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοῖ, προτερηγενέες περ ἑόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν αἰοιδοί· 60
 Φάντο πάλιν Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
 Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἰὶδι κλῆρον ἐρύσσαι,
 Ὅς μάλα μὴ νενήλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
 Ψευδοίμην, αἶοντος ἃ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. 65
 Οὐ σε θεῶν ἐσοῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἴσαι διάρρον.
 Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
 Σῶν τεράων ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
 Ἐἴλεο δ' αἰζηῶν ὃ τι φέρτατον οὐ σύ γε νηῶν 70
 Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν αἰοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίγοισιν ἀντιπαρήκας,

Ἀλλὰ μέλειν ἑτέροις· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιόρχους
 Αὐτοῦς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἱδρὶς αἰχμῆς,
 Ὡν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν; 75
 Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
 Τευχῆστας δ' Ἀρης, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
 Θεϊότερον· τῷ καὶ σφετερὴν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴζο δ' αὐτὸς
 Ἀκρης ἐν πτολίεσσι ἐπόπιος, οἳ τε δίκησι
 Λαὸν ὑπὸ σχολῆς, οἳ τ' ἐμπάλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ ῥηγεφινίῃν ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλλῃς ὄλβον
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμηράσθαι 85
 Ἡμετέρω μεδέοντι· περὶ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
 Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
 Αὐτὸς ἄνῃν ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινῇν. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη παννύπερτατε, δῶτορ ἰδῶν,
 Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰείδοι;
 Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰείσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἀφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῇ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

* ΕΙΣ ΔΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

- ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 Εἴτε· τᾶν ἵππων ᾗτι φρουασσομένην
 Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπαι
 Σοῦσθέ νυν, ᾧ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
 Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενήγατο πάχεις, 5
 Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων
 Οὐδ' ὄκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων
 Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ὄρματος αὐχένας ἵππων
 Δυσάμενα, παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῷ 10
 Ἰδρῷ καὶ ραθάμιγγας· ἐφοίθασεν δὲ παγέντα
 Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 Ω ἱτ' Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαθάστρως,
 (Συρίγγων αἶψα φθόγγον ὑπαξονίαν)
 Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαθάστρως 15
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τή·ας.
 Οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγῆ ἐδέκαζεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς ἐρείχαλκον μέγала θεός, οὐδὲ Σιμοῦντος
 Εἰβλεψε δῖναν ἐς διαφαινομένην 20
 Οὐδ' Ἑρᾶ· Κύπρις δὲ διανύγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δῖς μετέθηκε κόμαν.
 Ἀ δὲ, δῖς ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
 Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα 25
 Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
 Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶτον ὅαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίδας κόκκος ἔχει χροῖαν.

- Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 ὦ Κάστωρ, ὃ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς. 30
 Οἷσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύνσειον, ὥς ἀπὸ χαίτων
 Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος Ἰλα,
 Παρθενικαί, μεγάλων παῖδες Ἀκιστοριδᾶν.
 ὦ θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἃ Διομήδεος ἀσπίς, 35
 ὥς ἔθος Ἀργεῖος τοῦτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τειν κεχαρισμένος ἱεῖς·
 Ὃς ποκα βουλευτὸν γνούς ἐπὶ οἱ θάνατον
 Δᾶμον ἐτοιμάσδοντα, φυγᾶ τεὸν ἱερὸν ἄγαλμα
 Ὀχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾤκισατο, 40
 Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
 Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
 Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἴππων καὶ σακείων ἀδομένα πατάγῳ.
 Σάμερον ὕδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀργῶς 45
 Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν
 Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυνάδειαν
 Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἷσετε τὰν Δαναῶ.
 Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίβας
 Ἡεῖ φορβαίαν Ἰναχος ἐξ ὀρέων, 50
 Τᾷ θάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 Φρόσδεο, μὴ οὐκ ἐθέλαιν τὰν βασιλείαν ἰδης.
 Ὃς κεν ἰδρ. γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 Τῶργος ἐσοπεῖται τοῦτο παννυστάτιον.
 Πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσσα δ' ἐγὼν τι 55
 Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδες, Ἀθαναία· νύμφαν μιαν ἐκ ποκα Θήβας
 Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τὰν ἑταρᾶν,
 Ματέρα Τειρεσίῳ, καὶ οὐ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
 Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εἴτ' ἐπὶ Θεσπιέων, 60

- Ἡ πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυμένον ἄλσος,
 Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ,
 Ἡ πὶ Κορωνείας, ἥ εἰς Ἀλῖαρτον ἐλαύνου
 Ἰππῶς, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἔφ' ἐπεβάδατο δίφρῳ. 65
 Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
 Αδείαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἄγείτο Χαρικλῆς.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
 Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν.
 Ἀή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας, 70
 Ἰππῶ ἐπὶ κράνῃ Ἐλικωνίδι καλὰ φεοῖσα
 Λῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
 Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
 Λιγύσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, 75
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς.
 Τὸν δὲ, χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνᾳ·
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 Ω Εὐηρεΐδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἀ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ ἔβαλεν 80
 Εστάθη δ' ἀφθογγοῖς ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
 Γῶνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
 Ἀ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρξας,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἔστε φίλαι;
 Ομματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστα, 85
 Εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας
 Ἀλλ' σὺκ ἄελιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλόν.
 Ω ὕρος, ὦ Ἐλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ,
 Ἡ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσας
 Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις. 90
 Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
 Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

Ἐσχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἔλεησεν ἑταίραν,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
 Δία γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὄργαν 95
 Εἶπας· ἐγὼν δ' οὐ τοι τέκνον ἔθιρ' ἀλαόν.
 Οὐ γάρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 Ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ᾤδε λέγοντι νόμοι
 Ὃς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλῃται,
 Αθρήσῃ, μισθῷ ταῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ. 100
 Δία γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
 Ἔργον· ἐπεὶ Μοιρᾶν ᾧδ' ἐπένευσε λῖνα,
 Ἀνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο. νῦν δὲ κομίσσδεν,
 Ω Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 Πόσσα μὲν ἅ Καδμηΐς ἐσύστερον ἔμπυρα κανσεῖ, 105
 Πόσσα δ' Ἀρισταΐος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 Παῖδα, τὸν ἀδάταν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 Καὶ τῆρος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδας
 Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἶ τ' ἐν ὄρασαι
 ῥυσσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι, 110
 Ὅππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεντα λοετρὰ
 Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
 Τοντάκι δειπνασέευντι· τὰ δ' νίεος ὁστέα μάτηρ
 Λεξεῖται, δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα.
 Ολβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι, 115
 Ἐξ ὄρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμένην.
 Ω ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα,
 Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
 Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν αἰοίδιμον ἐσσομένοισιν,
 Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον. 120
 Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἰσίως, οἷ τε πέτονται
 Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
 Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμω
 Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαῖς.

Δωσὼ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει· 125

Δωσὼ καὶ βιώτῳ τέρμα πολυχρόνιον.

Καὶ μόνος, εὔτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι

Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλῃ.

Ὡς φαρμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ᾗ κ' ἐπινεύσῃ

Παλλὰς· ἐπεὶ μὲν Ζεὺς τό γε θυγατέρων 130

Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.

Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτιχτε θεάν·

Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί· κορυφαὶ Διὸς οὐκ ἐπινεύει

Ψεύδεα· [μῆδ' ἀτελῇ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ἐρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε 135

Τὰν θεὸν, ᾧ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται,

Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Χαῖρε, θεᾷ, κάδεν δ' Ἀργεὸς Ἰναχίῳ.

Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσθαις

Ἰππῳ, καὶ Ἀνακῶν κλᾶρον ἅπαντα σῶω. 140

Π.

* S E N T E N T I A E.

[EX BRUNCKII POETIS GR. GNUMICIS. ARGENT. 1784. 12mo.]

*Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almae.*

HOR. OD. III. 4. 41.

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
 Τεθναίνην, δὲ ἔμοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 Κρυπταδίῃ φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή
 Ἀνθεα τῆς ἥδης γίγνεται ἀρπαλέα
 Ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξίν. ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ 5
 Γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 Οὐδ' ἀγὰρ προσορῶν τέρεται ἡελίου
 Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν
 Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός. 10

II.

Ἡμεῖς δ', οὐδ' αὖτε φύλλα φνέει πολυάνθεμος ἄρ' ἔρ
 Ἡρὸς, δὲ αὖ ἀνὰ γῆ αὖξεται ἡελίου,
 Τοῖς ἔχελαι, πῆχυνιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥδης
 Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,

- Οὐτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι· 5
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
 Ἡ δ' ἐτέρη θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥδης
 Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἥελιος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο τέλος παραμείνεται ὥρης,
 Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίотος. 10
 Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδύεται, ὧν τε μάλιστα
 Ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἶδην·
 Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν 15
 Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

- Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλεον ὥφελεν εἶναι.
 Ἀλλ' ὀλιγαχρόνιον γίγνεται, ὅσπερ ὄναρ,
 Ἦβη τιμήεσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον 5
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
 Εχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάπτει δ' ὀφθαλμούς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

- Αἶ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδήνων
 Ἐξηκοντάετη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

- Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμέν εὐκλεεῖ
 Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΙΣΟΝ τοι πλουταῦσιν, ὅτε πολὺς ἄργυρός ἐστι
 Καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
 Ἰπποὶ δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνῃ ταῦτα πάρεστι,
 Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀδρᾷ παθεῖν,
 Παιῖδες τ' ἡδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται 5
 Ὀλῃ, σὺν δ' ἦδη γίγνεται ἀρμολία,
 Ταῦτ' ἀφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἶδην·
 Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδους θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖας
 Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον. 10

II.

Παιὶς μὲν ἄνηθος ἐὼν ἐτι κήπιος ἔρκος ὀδόντων
 Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
 Τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῦς,
 Ἑβῆς ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
 Τῇ τρίτῃ δὲ γένειον, ἀεξομένων ἐπὶ γούων, 5
 Λαχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης.
 Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
 Ισχὺν, οἳ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 Πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμον μεμνημένον εἶναι,
 Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν. 10
 Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἄνδρος,
 Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
 Ἐπτά δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
 Οκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
 Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναιται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἔπ' ἐνιαυτούς,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἑὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἡδὲ χαλάξης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
• Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτὴν
Μῆτιν κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλλυται· εἰς δὲ μονάρχον 5
Ἀῆμος αἰδοῖς ἑὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἀλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσσαι, ἔξελε τοῦτο·
Μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην·
Καὶ μεταποιήσον λιγέως ταδί, ὧδε δ' αἶειδε·
ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
Μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι 5
Καλλείποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμεινόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλουτόν· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥΤ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρημ' ἐμπεδον αἰεί.

Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·

ΟΙΗΠΕΡ ΦΤΑΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΑΡΩΝ.

Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι

Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω, 5

Ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.

Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἥδης,

Κούφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,

Οὐδ', ὕγιῃς ὅταν ᾗ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. 10

Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν

Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥδης καὶ βίωτον ὀλίγος

Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίωτον ποτὶ τέρμα

Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

II.

Ὡ καὶ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύνκτυπος

Πάντων, ὅς' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.

Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐφήμεροι

Ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,

Ὅπως ἕκαστον ἐκτελεστήσει θεός. 5

Ἐλπίς δὲ πάντας ἀπιπείθει τρέφει

Ἀπρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην

Μένουσιν ἔλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς.

Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν

Πλούτῳ τε ἀγαθοῖσιν ἔξεσθαι φίλον. 10

Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαδὼν,

Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἀρει δεδμημένους
 Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονέμενοι 15
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
 Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν.
 Οἱ δ' ἀγχόνην ἦψαντο δυστήνῃ μόρῃ,
 Καὶτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί 20
 Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
 Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίαιτο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλλεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰχιζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
 Εὐθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ δίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὥς διακείται,
 Τίμα· καὶ σέβου ὄρκον· ἐπειθ' ἦρωας ἀγανούς,
 Τοὺς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ῥέζων
 Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄγχι στ' ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἀριστος. 5
 Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
 Μῆδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
 Οφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
 Γαστρος μὲν πρῶτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε, 10
 Καὶ θυμοῦ. πρῆξεις δ' αἰσχροὺς ποτε μήτε μετ' ἄλλον,
 Μῆτ' ἰδίῃ πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαντόν.

Εἴτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σπαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γινῶθι μὲν, ὥς θανέειν πέμπεται ἅπανι 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
 Ὅσσα τε δαυμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγ' ἔχουσιν,
 Ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάσκει
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζειν
 Οὐ πάντῃ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ὧν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἐδόξῃς
 Εἶργεσθαι σπαντὸν ψευδὸς δ' ἦν πέρ τι λέγεται,
 Πρῶτος ἴσχ'· ὃ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεῖσθαι
 Μηδεὶς μῆτε λόγῳ σε παρείπῃ, μῆτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μὴτ' εἰπεῖν, ὃ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἄνδρος.
 Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀντήσει.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν . 30
 Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρῆ·
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σ' ἀντήσει.
 Εἰθίζον δὲ δίκαιαν ἔχειν καθάρειον, ἄθρονον. 35
 Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα φθόνον ἴσχει.
 Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάβῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν
 Πῇ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
 Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσειο χρηστὰ δὲ, τέρπου.

- Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρη' ἐρᾷν σε 45
 Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἔγχια θήσει
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν,
 Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
 Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων 50
 Σύστασιν, ἥ τε ἕκαστα διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται·
 Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
 Ὡστε σε μήτε ἄελπι' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πῆματ' ἔχοντας·
 Τλήμονες, οἳτ', ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν, 55·
 Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίστασι.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὥς δὲ κύλινδροι
 Ἄλλοι' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
 Ἄνγρῃ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν. 60
 Ζεῦ πάτερ, ἥ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἀπαντας,
 Εἰ παῶσιν δείξαις, οἷα τῷ δαίμονι χρῶνται.
 Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 Οἷς ἱερὰ προσφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
 Ὡν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω, 65
 Εξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις
 Ἀλλ' εἶργον βρωτῶν, ὧν εἵπομεν, ἐν τε καθαρμοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζεν ἕκαστα,
 Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
 Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης, 70
 Εἶσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

*ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἡ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.*

*Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 5
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίον· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλὸς ἔγρημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος. 10
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαῖδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἔσθλ' ἀκακοῖς.
Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἐνδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 15
Ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.*

*Οστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
Ἀλλ' αὐτὸς μῶνος ποικίλα δῆν' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόον βεβλαμμένος ἔσθλ' οὐ
Ἰσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα. 20*

*Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦ γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήν.
Ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.*

*Πολλῶ τοι πλέονας λιμου κόρος ὤλεσεν ἤδη 25
Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.*

*Ελπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι·
Οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.*

*Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσεται, οὔτε πέφνηναι,
'Οστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Αἶδον.*

30

*Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἐκάστων·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.*

*Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλῆϊ ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεῶς· ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρωῖμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.*

35

* *ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.*

*ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχῆσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
'Ηκιστα τούτοις πλησιάζων ἦδεται.*

† *ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.*

*Κρήναι, Φειδία,
Ἄπαντα τᾶλλα τις δύναιτ' ἂν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνον τε πέναν, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσῶν·
Ἀμφοτέρα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν*

6

‡ *ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.*

*ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἔγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
'Ον πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον*

Ερωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 Ὀν εἰσιπύοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι 5
 Οἷκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕδρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
 Ἐκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
 Ογδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
 Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν. 10
 Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 Ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

I.

ΑΝΗΡ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται·
 Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
 Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 Ἐχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως· 5
 Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
 εἶναι δίκαιος, κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἡδὶον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
 Ἔστ', ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν.
 Ὁ λαιδορῶν γάρ, ἐὰν ὁ λαιδορούμενος
 Μὴ προσποιῇται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
 Φεύγη τις, ὅς πρόσεται τοῖς ὑπηρεμένοις.

IV.

Πολὺ μείζον ἐστὶ τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
Τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπούμενοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

V.

Ἀνθρώπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
Ἔστιν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
Τεκμήριον δέ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ἵπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἴτ' ἐπ' αὖν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅς' οὐκ εἶων τότε.
Ἔτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν,
Μακρόν νόμιζε, καὶν δὲ εἴπη συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὀμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπ' αὖν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρόν.

• ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ἈΕΙ κρᾶτιστόν ἐστι τ' ἀληθῆ λέγειν
Ἐν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

*Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
 Ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἔρῳ.*

III.

*Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
 Ἡ τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
 Ἡ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.*

IV.

*Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
 Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.*

* *ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.*

*Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν
 Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
 Προλαμβάνοντες, ὥστεροῦμεν τὰγαθοῦ.*

† *ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.**ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.*

*ΟΠΛΟΝ μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστός θέλει.
 Ἀνθρώπος ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
 Ὅτι περ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σεαυτοῦ λέγε.*

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον θλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαντῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προὔχης βίῳ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέραν ἔση ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνὴρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδείς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδείς δ' νοεῖς μὲν οἶδεν, δ' δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ACAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK TΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βανκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἑμὶ πολυκλάνταν δὲ παρέρπων

Στάλαν, τῷ κατὰ γὰς τοῦτο λόγοις Αἶδα·

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑἶΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μεν ποθοῦσιντι

Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγέλοντι τύχην

Ὡς τὸν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγετο πεύκαις, . 5

Τᾷδ' ἐπὶ καδεσιτὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς

Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοῖσάν

Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηςμόσας.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, ὃν ἔπασχε, διηκρίδωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρόνη μισθὸν ἐμεῖο διδούς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 Ἑρπύλοισι, χλοερὸν ἐκπροχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλοῤῥῶξ
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χεναμένη,
 Ἕνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΑΛΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν ἐρασιῶ
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀραῖσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷα δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

*Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητούσαι, ψυχὴν εὖρον Δριστοφάνους.*

*III.

*Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ
Ὡς ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Αἴδης.*

*ΜΝΑΣΣΑΚΟΥ.

*Ἄδ' ἐγὼ δ' αὖ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἥδονῃ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἶπερ ἅπασιν
Ἀκακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἑμοῦ κέκριται.*

*ΑΝΥΤΗΣ.

*Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.*

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

*Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἱλῦος ᾤδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, κίης
Ἀλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνῃ ποιμενίᾳ τίτυϊ,
Εὐρήσεις κελαρῦζον ἔνκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαιῆς ψυχρότερον νιφάδος.*

II.

*Ἰβηλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποτ' ἄλλωῃ
Οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδωπε κλάδους.*

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσῃν ἄλλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ χειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ῥόνος ἄλλα θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὖρον ἀπιστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δέιλαιε τὴν Θύρσι, τί τὸ πλεόν, εἰ καταταξείς
 Δάκρυσι διγλήνους ὅπας ὀδυρόμενος ;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς Ἄδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Δαάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμᾶται. θνᾶσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξαν
 Θῆρις Δρισταίου Κρής ὑπ' ἐμοί. ῥδολιχόν.

III.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἔμβραχιώτης
 Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Αἴξιον οὔτι παθῶν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος

ἩΤΤΑΙΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὴν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα τὸν αἱματθέντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὸς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραδάντα νόμους Λαμᾶτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἀ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οὖν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἐρφε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρφε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρφε τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ δ' ἔτεχον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ Ἰση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΑΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ιθάκη, Πύλος, Ἀργος, Ἀθῆναι

II.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὅς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἄμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνην λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνητῶ κάθθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑπιπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χειρμαστήρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος,
Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾷς ἐχιδνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἡελίου χήρωσεν. Ἴδ' ὥς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐναηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὁθ' ἡμεῖς
Ὡλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάννακτα
Εἴδωλον μορφῆς κωφὸν ἐπεσπάρσατο.

Εκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάδροχον ἄρπασε μάτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων 5
 Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλης
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἡϊόνων Κῆραν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαρος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ θυὲς, σὸς με κομίζει. 6
 Ἴμερος, οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος ἀντίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

*II.

Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἡλιοδόρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος 6
 Αἰδῶ, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀδας,
 Ἀρπασεν ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφρυε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γὰρ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. 10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρῖστα
 Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 Λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηῖκας αἰνεῖτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν νῆας
 Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους
 Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Απροΐδης Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰὲ πάντοῖα περῶσιν
 Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

*ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὐδετε μακρά,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτρύνων.
 Ἀθῶ γὰρ Νύμφαισι χειρῶν ἐπετείλατο μόχθους
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχίην,
 Ἀξονα δινεύουσιν ὃ δ' ἀκτίνεσσι ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίотου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Ἀηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

5

*ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλιννομένα τιθᾶς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν ἥ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἦδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.*

5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

*Ιχθυοθήρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππείης ἐκ τριχὸς ἐλκομένη,
Εἶδαρ δὲ ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οὔειν ἐρυθρῇ φυκίς ἔφριξε πάγην·
Αἰγυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάβρῳ
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.*

5

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

*Εἶαρος ἡνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῆδε
Ἡοῖ, νυμφιδίῳ ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώιον, ἣ μίμνειν ἡρινὸν ἥελιον.*

5

*II.

*Οἰθυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀρβίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
Αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὥς ἰδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὐτὶς ἀρηϊφάτων ἀνθορεν ἐκ νεκρῶν
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.*

5

III.

*Αἰγὰ με τὴν εὐθῆλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,*

VOL. II.

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον θλάδην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἰσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προῦχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὥς γέρον ἐσθ' ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδείς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδείς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, δ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK THΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

*HPINNHΣ.

Eis Bantikida tēn nūmphēn ēn tῃ θαλάμῃ τελευτήσαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῇ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἶδα·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑἶΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μεν ποθορῶντι
Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγέλοντι τύχαν·
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγετο πένυας, . 5
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·
Καὶ σὺ μὲν, ᾧ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοιδᾶν
Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηςμόσο.

VOL. II.

22

2 F

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προὔχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρον ἔσῃ ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, δ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK THΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

*HPINNHΣ.

Eis Bantikida tēn nūmphēn ēn tō thalāmō telēntēsas.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῇ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἰδᾶ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μεν ποθορῶντι
Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν·
Ὡς τῶν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγεται πεύκαις, . 5
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοιδᾶν
Ες θρήνων γοερόν φθέγμα μεθηςμόσαιο.

VOL. II.

22

2 F

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δὴν ἔπασχε, διηκρίδωσεν Ἐρωτα,
 Εἰς ἰδίης ἑλκων ἀρχέτυπον κραδίας,
 Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδούς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξέων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα, κισσέ,
 Ἐρπύζοις, γλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλοῦρῶς
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοφὰρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν ἔραστῳ
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷα δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν ἔδρον Ἀριστοφάνους.

*III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ
Ὡς ἀλλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Αἰδης.

*ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἑδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῃ βεβολημένα, εἴπερ ἄκασιν
Ἀκακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ χέκριται.

*ΑΝΤΥΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύνатаι.

ΔΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἱλνός ᾧδε
Τοῦτο χαραδραΐης θερμὸν, ὀδῖτα, πίης·
Ἀλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλῆδοτον ᾠκραν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνα ποιμενία πίτυϊ,
Εὐρῆσεις κελαρύζον ἔγκρηνον διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαΐης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰξάλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποτ' ἄλλῃ
Οἶνῃς τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσῃν ἄλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ῥόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὖρον ἀπαστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δειλαίε τὸ θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος ;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς Ἀδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Διάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξαν
 Θῆρις Δρισταίου Κρῆς ὑπ' ἐμοί. ῥωλιχόν.

III.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἔμβρακιώτης
 Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Ἄξιον οὔτι παθῶν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμι' ἀναλεξάμενος

ἩΛΥΛΟΥ.

*Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.*

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

*Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἐπὶ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἵματθέντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὸς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαίεσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἑμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.*

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

*Τὸν παραβάντα νόμους Λαματρίον ἔκτανε μάτηρ,
Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένον ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οἶζον ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἐρῆε κακὸν φέτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μῆδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρῆε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρῆε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ δ' ἔτεκον.*

II.

*Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρνης ὁδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ Ἰση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.*

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάργναντο σοφὴν διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ιθάκη, Πύλος, Ἀργος, Ἀθῆναι

II.

Πλούτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὅς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ᾠδὴς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνητῶ κάθθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑριπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χερμαστήρος ἐύστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος,
Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾷς ἔχιδνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἡελίου χήρωσεν. ἴδ' ὥς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐναηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
Ὡλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτῃ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάννακτα
Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπᾶσατο.

*Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάδροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἷ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων* 5
Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

*Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἑλλης
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξιόμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῆραν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαρος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ θυὲ, σὸς με νομίζει.* 6
*Ἴμερος, οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.*

**II.*

*Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἥλιοδώρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος* 6
Αἰδῶ, κενεᾶν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
*Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀδας,
 Ἀρπασεν ἄκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γοννοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον* 10
Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

III.

*Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρῖστα
 Αἰξάτο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.*

Ἀρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 Λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

APXIOY.

Θρηῆκας αἰνεῖτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν νῆας
 Μатέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
 Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροῦδης Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ πάντοια περῶσιν
 Ες κακὰ· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

*ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὐδετε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρὺς ἀλεκτρονύων.
 Δηὸ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιήν,
 Ἀξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνεσθαι Διούς ἔργα διδασκόμεθα.

5

*ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθὰς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἥ γὰρ ἔμεινεν·
 Αἰθέρος ἦδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι. 5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππεΐης ἐκ τριχὸς ἐλκομένη,
Εἶδαρ δ' ἄγκιστρου φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάδρω 5
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

Εἶαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσω
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῆδε
Hoῖ, νυμφιδίων ἄσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς 5
Λάϊον, ἣ μίμνειν ἠρινὸν ἥλιον.

*II.

Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀῤῥίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
Αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς, 5
Ἄντις ἀρηϊφάτων ἀνθορεν ἐκ νεκύων
Κτείνας δ', ὃς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.

III.

Αἰγὰ με την εὐθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασάων πονλυγαλακτοτάτην,
VOL. II.

Γενυσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖα

Καῖσαρ, κῆν νηυσὶ σύμπλοον ἡγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾗ γὰρ ἐπέσχον 5

Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Διγιδχον.

*ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χεῖματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης

Αργῆς ἡσπασάμην τὴν πολυννημίνην.

Δὲ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν

Καὶ μάλ' αὖ μέτρον ἐγὼ τάρκιον ἡσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἐχθαιρε θυέλλας· 5

Εἰσὶ τινὲς προεῖς καὶ βίότον Ζέφυροι.

*ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα δράκοντι

Αθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερὶ·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷστὸς

Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανυσάμενος δὲ φόνιοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην, 5

Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

*ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθεῖσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Αρχία· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρθῶντα βοώτην, 5

Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἡχθοφύρον;

*II.

Α καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι φεῦμα μελισσῶν

Απλαστοὶ χειρῶν, αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,

Προίκιος ἀνθρώπων βίωτῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
 Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δεινομένα δρεπάνων,
 Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νῆμα μέλισσα
 Πηγάζει σκήνευς δαυιλὲς ἐξ ὀλίγου.
 Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

* ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΔΑΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εὐφοῖτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 Τμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλημόνας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
 Ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δεΐλης, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὃ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὃ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἅπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γῆμη τις, ἔχει χάριν, ἣν κατορύξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Επίκουρον ἔασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

5

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπανος ὁδηγοῦ
 Ἦδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
 Λαθριδίῃ Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
 Πῶμα, κυκλωπεῖην πλησομένη κύλικα·
 Πρὶν δ' ἀρύσαι μογεράν ἔκαμεν χέρα, ὥς δὲ παλαιῇ 5
 Νηὺς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδν πέλαγος.
 Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
 Δαῖνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν
 Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
 Ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρη
 Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος·
 Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως 5
 Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

II.

Ἡράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
 Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἶον ἔχει.
 Ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν
 Μηνοφίλα, νῦν σευ τοῦνομα πινθάνεται·
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἡ μόλις ἔγνωσ 5
 Τοῦτ' ἔπος, Ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

* ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς Παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαστόν-ωδηλάζοντα.
 Ἐλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
 Ἐλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·

Ἦδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα καὶ εἰν Αἴδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Ἀν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
Ἀν δὲ παρόντα καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

*ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀμβαίνων Ἐλικῶνα μέγαν κόμης· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέγμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοῦνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειῆς Αἴδης ἤρπασε, Καλλίμαχον.
Ἀλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Πεύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλετός ἐστι χρόνος.

*IV.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἀτοπὸν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

*V.

Πλούτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλούτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τάλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΔΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπῆλυγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυνάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν σοοφόντισι Μάρκος
Μηδὲν ἔλων, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ολυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἐλθης, μήτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διανγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὥς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἑναργές,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὃ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἄς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐκρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλεινὸς ἦψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὦν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλούτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὡ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
Ὁ φθονερός Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἔταψεν.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὖχεται, ἄξιώς ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἑτέων δεκάδας.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος σῦνέτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας αἰεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, οὗτ' εἰς Αἶδην κατέβη, τρομέων Αἰδωνεύς,
Εἶπεν· Αναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

*ΚΕΡΕΑΔΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα, καὶ Ἀττικά δῆματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γάρ, εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε οἷζει,
Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθύς Ὀμηρος ἔση.
Νοῦν ὑποκειῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν 5
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν, ἃ λέγεις.

*ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει, τίς Ολυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλῶς.
Χῶ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμᾶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγον.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κάκεῖσε καὶ ᾧδε, 5
Ἄν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἰη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέασχε,
Οφρα σε δηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν δῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς δινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.

Οὐδὲ λέγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς δινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

†ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει
Ἑμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΔΑΔΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

†I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

†II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὥπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἶθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνή πῦρ
Ἀσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

†III.

Πᾶσαν Ὀμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὀλεθρον.
Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Πλὴν οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
Γενόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπᾶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὥς πάθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σκουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ελπίδες οὐδὲ Τύχης ἐτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ
Ἵδριστην πενήτης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε πάντα δανείζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτός, ἢ ἄλλος ἔχη.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέους θύξασθε δόμους, ληϊστορες, ἄλλους
Τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πονή.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἐρμοκράτης πῆς φινός· ἐπεὶ τὴν ρίνα λόγονται
Ἐρμοκράτους, μικροῖς μικρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΛΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐώπιδι Ερευνθᾶ,
 Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
 Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
 Ἀρτίπος, ἡμετέρου μνηστὶν ἔχουσα πόθου.
 Ἦ δὲ μέγ' ἔστονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον 5
 Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρουν ἔρηξε κόμης,
 Καί με μένειν ἱκέτευσεν. ἐγὼ δὲ τις ὥς βραδυπειθῆς
 Οἰματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
 Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
 Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν. 10

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίχναμε, παράκτιον ἐς περὶωπᾶν,
 Τὸν τράγον, ᾧ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας—
 Σοὶ γὰρ καστορίδων ὕλακα καὶ τρίστομος αἰχμᾶ
 Εὐαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
 Δίκτυά τ' ἐν βοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμεντάς 5
 Κάμνων, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβάλων—
 Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
 Ἀννε, καὶ πτώκας πολλάκις ἐξεσώδει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
 Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 Μάργατα σῆς χροίῃς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
 Χρυσὸς ἀπεκτιήτου σῆς τριχὸς ἀγλαίην.

Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἰθοπος αἴγλης, 5
 Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφανροτέρην.
 Χεῖλεα δὲ δρυσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 Ἡθεος ἀρμονίῃ, κεστὸς ἔφν Παφίης.
 Τοῦτοῖς πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
 Θέλωμαι, οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιαίει. 10

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὄρμη
 Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
 Καὶ βροτέον βιώτον σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
 Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
 Αἰνέομεν δὴ κείνον, ὃς ἐν βιώτῳ τε κύδω τε 5
 Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενη δὲ
 Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
 Τοῦνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καὶ τινα κόσμῳ
 Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

«Οὐνομά μοι...βτί δὲ τοῦτο; ἀπατρίς δε μοι...βίς τί δε τοῦτο,
 «Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. βεῖ γὰρ ἀφανροτάτου;
 «Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. βεῖ γὰρ ἀδόξως;
 «Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν...βτίς τίνι ταῦτα λέγεις;

*V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
 Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
 Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
 Μῇ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ἀδίνων δέξατο Δηιοίδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΤΣΩΝ 'ΕΤΡΗΜΑ'Α.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιθδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τμῶνους ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἀστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ᾧς Κόστωρός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίνελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν φέγγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον 5
 Τέκτοσιν ἀξίην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήσταν σμεῦους Κάστωρ τετύχημα,
 ῥίνα φέρων πόσης ἄρμενον ἐργασίας.

* V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἦψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνύμεις, σῶμα διαινόμενος.

† VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισῆς, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

† VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλὸν Ἀφροδίτῃ.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν Ἰδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικάῃ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἐμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἦλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ὁ ψόφος ἦν ὁσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ σιταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμαν.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιθδεά μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τυμνους ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστὶ·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς ἐς κενὸν ἢ δαπάνῃ.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὺς Καστορός ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίμελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον·
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον·
Αἰγίστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρᾶσόκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίγη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήστου σμεῖους Κᾶστωρ τετύχημα,
 ῥῖνα φέρων πόσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

* V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειῶ· τῆς ἀρετῆς ἦψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

† VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισῆς, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

† VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν ἑδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελᾶσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἐμκαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν οὐασι, καὶ σιταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμαν.

Καὶ γὰρ ἀλγυεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὖρεν αἰοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὖρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τμῶνους ἀθανάτων Εὐρατὶ πολυτερπέας εὖρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὖρεν.
Οὐρανίη πόλον εὖρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὖρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὼν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥίς Κάστορος ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐπ' πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγγρα·

Ναυπηγοῖς σθένδyla· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίνῃ· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρόησται σμεύους Κάστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρεῖώ· τῆς ἀρετῆς ἥρωατο οὐδὲν ἄγος.
 Οσσις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

†VL

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισης, καὶ Ἀδωνις.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πῶθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον ἔειπεν ἑδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάχος ἀντίον αἶρην;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλόν οὐκ ἔδραμον.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δητοῖδην.

5

ΛΕΞΕΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωίδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Τμῆνος ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστὶ·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκειν
Πηλὸν κοιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥίς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπητι τι, δίνελλα·
Σάλπιγξ δ'· ἂν ῥέγγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐπὶ πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρειάγρα·

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρᾶσόνκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίνῃ· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρηστάσταν σμεῖνους Κᾶστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρεῖά· τῆς ἀρετῆς ἦψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισίης, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἐπιπλὸν Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἐνοπλὸν εἶπεν ἔδουσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ὁ ψόφος ἦν θοπληγγος ἐν οὔδασι, καὶ σιταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμαν.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΤΣΩΝ 'ΕΤΡΗΜΑ'Α.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιθδεά μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τῦμους ἀθανάτων Εῤατὼ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὄρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανὴ πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις σὺ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστὶ·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης ἐς κενὸν ἢ δαπάνῃ.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν κοιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὶς Κῆστορος ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίμελλα·
Σάλλιγξ δ', ἂν ῥέγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐτ' πλοίοις ἄγκυρα· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον
Λγκιστρον γριπαῖ· ὀψοφάγοις κρεάγῃα·

Ναυπηγοῖς σθένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρᾶσόκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἡψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὺν ἤτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισίης, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν Ἐδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἶρειν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Εκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Αἶδας τὸ στάδιον εἴθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ο πόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν σῶσι, καὶ στεφανοῦτο
 Αἶδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλόν οὐκ ἔδραμαν.

X.

*Μὴ νεμέσα βαιοῖσι χάρις βαιοῖσιν ὀκηδεῖ
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Εἰρω.*

XI.

*Εἴ τις ἀπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.*

*XII.

*Ωκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.*

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσιν λύκον.

*Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλὰ μὲ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Ἀύξηθεῖς δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἦ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΤΕΙΝ ΟΤ ΑΤΝΑΤΑΙ*

*XIV.

*Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τῇκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.*

XV.

*Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
Ω μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροισι·
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπότε οὐδὲ ἐν εἶχον
Νῦν δ' ὅπότε χρῆσθαι μὴ δύνάμει, τότε ἔχω.*

XVI.

*Οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἔρωή
Οξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἶδην.*

*XVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασὶ σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Απολλόφανες.
Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάττης
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

*XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἐτοιμοτάτη.

*XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνένυκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύνκοις.

*XXI.

Κἄν με κατακρύπτῃς, ὥς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὄρωντος,
Οἶμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

*XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξαι,
Ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφεῖς, οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὀμηρος ἔχει;

*XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνήμηϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνα,
Ἢ λίθος ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίας.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοιισι
Τοῦ Ἀήθης ἐπ' ἔμοι υἷ τι πίης ὕδατος.

*XXIV.

Οὐκ ἔθανε· Πρώτη, μετέδης δ' ἐς ἀμείνονα χῆρον,
 Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
 Ἐνθα κατ' Ἠλυσίῳν πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 Ἀνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
 Οὐ χειμῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ, 5
 Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθινὸς
 Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίσιος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 Ἀνγαῖς ἐν καθαράσιν Ολύμπου πλησίον ὕντος.

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTAE PHILOGICAE
AD
ANALECTORUM GRAECORUM MAJORUM
TOMUM POSTERIOREM,
IN GRATIAM
STUDIOSAE JUVENTUTIS.
EDITIO QUARTA AMERICANA,
PRIORIBUS EMENDATION.

2 H

NOTAE PHILOGICAE

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTAE IN HOMERUM.

* Ex HOMERO.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, quae est Poë-3. tica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex *Odyssæâ* Homeri. Nihil ex *Iliade* hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam *Odyssæae*; et unusquisque *Linguae Graecae* Studiosus, utcumque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar *Novi Foederis Graecè*; deinde *Iliadis* Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad *Homerum*, auctorem et *Iliadis* et *Odyssæae*, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Graecorum, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quae enim composuisse dicitur *Orpheus*, *Musaeus*, *Linus*, alique, qui ante *Homerum* vixerint, eorum nihil quod genuinum aestimandum sit hodiè extat. *Hesiodus* forsân *Homero* fuit aequalis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiore.

Neque *Homerus* tantum poëtarum Graecorum antiquissimus est, verum etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè praestantissimus; unde princeps omnium saeculorum poëtarum, et praecipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "*Homerus*," inquit *Cicero*, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Graecos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo *Homeri*." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque *Velleius Paterculus*, de eodem loquens, his verbis utitur; "Clarissimum — *Homeri* illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. "In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitatur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verum enimvero praeconiorum, quae de eo antiqui scriptores memoriae prodiderunt, vel quae ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hîc proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem *Gnomologiae* *Homeri*, per doctissimum *Jacobum Duportum*. Quicumque autem *Homeri* excellentiam penitus cognoscere cupit, is potius praecipui ipsius Poëtae opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui *Homeri* poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quae supersunt exquisitis-

3. simi hujus poëtae. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiae in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeò immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repraesentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unâ capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu veni Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem non moveat et percellat, suoque veluti afflatum instinctu se cum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacro. Poëa. Hebr. Prael. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quae totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Graecorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturae humanae imbecillitatem saepissimè deduxerit; hoc tamen, utcumque verum sit, summo poëtae nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repraesentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suae se planè hospitem ostendere. Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati sunt sequentes poëtae; et praesertim elegantissimus Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Aeneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulae suae, quam noster Homerus, (uti praeclare ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Aeneidos,†) tamen notioni Homericæ de essentiâ et naturâ deorum ubique adhaeret. Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, nae is poëtas nec Graecos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Graeciae aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent. unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. ‡ Geographorum sui saeculi eum fuisse facillè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, praesertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quae vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorē et amoeniorē. Immo, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est.

*Qua quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Pleniùs ac meliùs Chrysippo et Crantore dicit:*

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. 4, 2.

† Edit. scil. 2. et 3.

‡ Vide Wood's *Essay on the Original Genius and Writings of Homer*.

Pleniùs,"—(verbis iterum uter ornatissimi Praesulis suprà citati.) 3. qui non partitionum ac definitionum formulas jejune explicet, sed morum atque affectuum humanorum imaginem, vitaeque communis et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accurate perfectèque exprimat, ut, qui ex Philosophorum scholis ad illius acroamata se conferat, sentiat sese ex implicatissimis angustis in amplissimi cujusdam et florentissimi campi spatia delatum:—Melissus,—qui non monitis solum et praeceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pulchritudine imaginum, fabulae artificio, veritate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque ipsius honesti spiritus quodam imbuat." [De Sacr. Poes. Hebr. Prael. i.] Sed in Homeri carminibus tam multa quoque occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ, commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtae opera promptuarium quoddam scientiae heroicarum aetatum meritò haberi possint:—scientiae non quidem acquirendae ex jejunis et abstractis principiis ac praeceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis observationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ praediti, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia haec tradita sunt dictione adeò copiosa, eademque simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni aevo critici ad Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo loquens Aristoteles—*Ἀέξει, inquit, καὶ διαβολὰ πᾶντας παρὰ τὴν ἑλπίδα.* [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quintilianus, "nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem laetus ac pressus, jucundus et gravis, tum copîâ, tum brevitate, mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissimus." Et paulò post:—"Verùm hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul à se reliquit." [Inst. Orator. lib. x. cap. 1.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum varia eloquentiae genera in variis orationibus, quae personis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt; sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales sunt metaphorae, allegoriae, prosopopoeiae, atque id genus alia, quae scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quorum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ didicisse videtur.—Sed ne longius in campum hunc immensum progrediar, (ubi quicumque Homerum justis laudibus prosequi aggressus fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi tantum observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum facinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid laetitiam, luctum, misericordiam, caeterosque affectus, quorum exercitatione aut is valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in Iliade et Odyssæâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes

3 tam benè sunt dispositae, omnesque tam aptè inter se connexae, ut exempla adhuc absolutissima praebeant nobilissimi illius foetus humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatiss.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui leges scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodo affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facile agnoscunt quam splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantà eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quae ejus erat modestia, omnino reticuit.† “Omnes homines,” inquit doctissima Dacieria, “cupiunt cognoscere qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam expleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper erit maximè omnium tenebris obvolutus.” [Praef. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur.‡ “Adeò nimirum,” inquit Politianus, vir elegantis ingenii, “sese supra hominum conditionem vates hic emittentissimus atque incomparabilis attollit, adeoque nihil mortale sonat, ut merito illi et patria coelum, et mater esse Calliope videri possit.” [Praef. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiae patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibit res evidenter fictas et falsas. Fabulas quae de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quae de vitâ celeberrimi hujus poëtae scripsit Plutarchus, et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

Quàm longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit, ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.¶ Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempe ante prim. Olymp. 433; hoc est, ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor, qui hominem floruisse statuit propriùs ad Trojae excidium quàm annis quinquaginta; § [i. e. ante Chr. N.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Intrôd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et caecum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynaetho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Graeciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles. Thucydides Homero hymnum adscribit, et hos versus repetit. L. III. 104. P.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericae apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. II. col. 292.

¶ Vide Heynii Excurs. II. ad Aen. Lib. III.

§ Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempe poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

1134;] nec exinde remotius quam quingentis et viginti quatuor; [1. e. 3 ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.*] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò maiorem virorum doctorum numerum,† aetatem summi poetæ ponendo circiter annum post captam Trojam 240; 1. e. circiter 944 annos ante Chr. N.‡

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quae de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quae à Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à daemone quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam factam in regionem nomine Aeginam concessisse; unde latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in servitutem duxisse; ibique Maeoni Lydorum regi donasse. Cùmque rex puellam propter pulchritudinem amâset, inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta flumen peperisse." Haec fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëticâ libro, sed qui nunc deperditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset, nisi quòd inde scimus Homerum à Maeone *Maeonidem*, à Melete *Melisigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide sit indigna haecce fabula, multae aliae non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perditis.

Solum ejus natale admodum apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae.

Unde Cicero, "Homerum," inquit, "Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò suum esse confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulcit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustra

* Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojae excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

† Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

‡ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv, hoc est, circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53, Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero *respicienda* pro *Haestera*. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

3. verat, patriam Homeri credidit vel Chica insulam, vel Smyrnam, vel saltem locum aliquem orae Asiaticae inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quae admodum difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius and Writings of Homer*,* p. 13. 33.] Ex iis autem quae de Homero narrantur unum est de quo nullus omnino dubitationi locus esse possit, eum nempe egregium fuisse peregrinatore. Ipse, tanquam suus Hlysses,

————— *multorum providus urbes
Et mores hominum inspicit.*

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et praesertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Haec enim, eà qua Homerus vixit aetate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Aegyptium genere, ex domo Hlstri et regiâ, liberalissimis studiis edocatum; eumque divitis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed haec opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum *ΑΙΟΛΩΝ*, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hac personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, Sect. viii.] Fertur praeterea Homerum fuisse caecum: et multi credidere eum sub personâ Demodoci, caeci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse:

*Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε,
Ὀφθαλμοῦν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδέϊαν δαοδῆν.*

Odyss. 3, 63.

Sed et ipsa ejus caecitas à nonnullis negatur. "Traditum est," inquit Cicero, "Homerum caecum fuisse. At ejus picturam, non "poësin videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae "species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse "non viderit, nos ut videremus, effecerit?" [Tuscul. Disp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "si quis caecum genitum "putat, omnibus sensibus orbis est." [Lib. i. c. v.] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute: rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adisset; in lo tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolae ejus loci, multos

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the ancient and present state of the Troade*. Sed viator noster nihil distinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ errasset, omnia in descriptione suâ mirè perturbavit; ut videre erit cūm eâ conferendo Inclytæ istius regionis descriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Aeneid. in Heynii edit. Stiâ. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, justâ suâ laude fraudandus est Woodius, quippe qui de summi poëtae lectoribus, in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritis sit.

post annos, monumentum quoddam in littore situm pro Homeri se-3.
pulchro monstrare solebant.*

Duo maxima summi poëtae opera, quae ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeo de oello Graecorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Praeter haec duo poemata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quaedam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum haec sint carmina genuina summi poëtae non convenit inter eruditos.

Caeterum apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate*, inquit, *adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris*. Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset, idem Amulius, qui corpus ejus con-
"texerat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremye Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quintillianus, "ut
"Aratus ab Jove incipiendum putat, ita nos ritè coepturi ab Homero
"videmur. Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipse amnium
"vim fontiumque cursus initium capere) omnibus eloquentiae partibus
"exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quintilliani, juventuti solere praelegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni aevo et coelum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palman omnibus praecepit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemaeo Philadelpho, et propter convicia, quae in summum Poëtam profuderit, cognomen *Οἰνοποδοστρυγος* meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantum malevolentiae praemium consequutus, quod nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigatorem legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verum hoc argumento diutius forsitan immorati sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facillè potest silere? Hactenus processisse non tamen poenitebit, si modò

* Hodie asservatur Petropoli, in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Aegaeo classe Russicâ, ante paucos hos annos, illuc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex Insulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1796. in 4to pp. 20. cum tab. aeneis.

3. juvenilis indè animus Iliadis et Odysseae penitus cognoscendae cupidine incendatur. Quicunque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros, quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione, quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq. "L II. c. I.

HOMERI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hîc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantum paucas notabimus; illum qui plenioram enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in Hist. L. Gr. p. 25. seqq.] "S. II. § 2. P.

1. Homeri Opera, (scil. Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni,) Graecè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylae, &c. *Florentiae*, 1488, 2 vol. in fol. Quae est Editio princeps.]

2. ————— Graecè. *Venetis*, in aedibus *Aldi*, 1524, 2 vol. in 8vo. [Hanc vocat Ernestius in praef. Aldinam tertiam.]

3. ————— ab Antonio Francino, *Venetis*, apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. in 8vo. [Haec est Classica editio, cum Venetis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, poëtae textum neque purgatiorē neque emendatiorē antehac fuisse. Haec est Editio, quam Dorvilius in Vanno Criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in praef. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. *HARLES.*]

4. ————— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: *Εὐστάθιου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρεβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, — καὶ εἰς τὴν Ὀδυσσεύαν, μετὰ ἐκπορεύσας καὶ πάννυμφον πίνακος.* *Romae*, apud *Antonium Bladum*, 1542—1550, iv tom. in fol. [Prodiere iterum, *Basileae*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam iii volumina novae Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quae quinque priores libros Iliados tantum continent. *Florent.* 1730—35, in fol.]

5. ————— Extant apud Poëtas Graecos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566, in fol. [Opus pulcherrimum.]

6. ————— Ilias et Odyssea; et in easdem Scholia, sive in interpretatio veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuae Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiae*, 1711, 2 vol. in 4to.

7. ————— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714, 2 vol. in 8vo.

8. ————— Ilias, Graecè et Latinè. Annotationes—scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729—1732, 2 vol. in 4to. [Iterum, 1754, eadem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis à Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740, 2 vol. in 4to. [Ilias et Odyssea Clarkiana, praesertim Ilias, saepe prodire in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. *THE TOT 'OMHPOT IΛΙΑΔΟΣ 'Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟ.*

ΤΕΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ. *Glasgae*, 1756, in fol.—3.
ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕ-
ΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Ho-
 mero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758, in fol. IV Vol. [Opus splendidis-
 simum atque emendatissimum.] "Apud R. et A. Foulis. P.

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Ac-
 cessit varietas lectionum, &c. curâ J. Aug. Ernesti, qui et suas notas
 adpersit. *Lipsiae*, 1759—1764, 5 vol. in 8vo.

11. Homeri *Ilias*, ad veteris codicis Veneti fidem recensita.
 Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteris-
 cis, &c. Jo. Baptista Caspar d' Anse de Villosion—*Venetis*, 1782,
 in fol. [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

12. **ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ.** [*Εν δ' Τομοις.*]
ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑ.
Εκx q. &c. in 4to. [Edit. vulgo vocata Grenvilliana, quae est pul-
 cherrima et emendatissima.]

13. HOMERI *ILIAS* cum BREVI ANNOTATIONE, CURANTE C. G. HEYNE.
 viii vol. in 8vo. *Lipsiae et Londini*, 1802. [Opus immensae erudi-
 tionis.] "Item brevius, 2 vol. in 8vo. 1804. P.

"14. OPERA, ex recensione FRID. AUG. WOLFFII, cum praeff. sine
 notis. *Iliadis* Pars I. XII Lib. fol. splendidissima. *Lipsiae*, 1806.
 Omnia, iv vol. sive partes, 4to. vel 8vo. 1784—1794—1804—1817,
Lips. Prolegomena, Vol. I. 8vo. maj. *Halis Sax.* 1795. P.

Verùm Studiosae Juventuti plurimum commendari debet libellus
 cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex *Iliade* Homeri; cum
 locorum omnium Graecâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi
 Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis
 Christi olim Socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp.
 76. in 8vo. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus uti-
 lissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de
 Graecis literis optimè meritus, et à me nunquam sine laude nomi-
 nandus, Juventutem *Φιλέλληνα* egregiè demereret.]

† **ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΠΑΡΩΔΙΑ, ἢ**
ΓΡΑΜΜΑ, Α.] i. e. HOMERI *ODYSSEAE Rhapsodia, sive Littera, pri-*
ma. Παρῳδία, Contextura carminum et quasi consarcinatio. Ego
 existimo *παρῳδίας* initio dictas fuisse p̄ēmata longiuscula, et qui-
 dem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos
 haberent: postea verò latiore fuisse datam huic verbo significa-
 tionem; sic tamen ut de scriptione versuum heroicorum potius dic-
 tum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde
 etiam peculiariter singuli ejus *Iliadis* et *Odysseae* libri *παρῳδαί* ap-
 pellantur. H. STEPHANUS. Homeri P̄ēmata ex Asia in Graeciam
 primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus; item Aelianus.
 In Graeciâ diù circumferebantur, non, uti nunc habemus, in duos
 libros disposita; sed tanquam cantilenae quaedam disjunctae.—Li-
 bellos istos primus ordine disposuit, contexuit, et quasi consult,
 [*ἀφ' ὁμοῦ*] Pisistratus: "Qui primus Homeri libros, confusos
 "antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus." Cicero de Orat.
 iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta
 Homerica quidam eidem Cynaetho attribuunt, quem auctorem vol-
 unt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v.
 et Villosioni Prolegomena ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem

3. singulos et Iliadis et Odysseae singulis literis alphabeti, die post aetatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juvenus facilius videat quibus ex locis poematis desumpta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEAE.

Poëma initium capit ab invocatione Musae et propositione universae materiae; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in caeteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaque discrimina ab eo prius exantlanda quam in patriam Ithacam reditus diem possit videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant, ibique omne genus molestiae, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggredditur: sed, primum omnium, heroëam æquum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentae Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filie persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciocitatus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phaeacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset cooperitus foliis, postridie, strepitu Nausicaae, Pegis Alcinoi filiae, ejusque virginum, quae ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quae ipse viderat, quaeque passus erat. Loquitur praesertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Aeolo, Laestrigonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis caesis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quae illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsoe insulam evaserat. Aliquandiu apud Phaeaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoi, in patriam tandem navigat; ibique primum, Minervae monitu, adit Eumaeum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervae, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quae ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumaeum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumaeo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumaeo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primum ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu,

postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, 3 remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte praecone, interficit; dum Euryclea, quae eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se asperuerat, fones custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërte se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho praefium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quae foedera inter utrosque facit,—

*Μέντορι εἰδομένην, ἥμῃν δέμας, ἥδ' αὖ καὶ αὐδὴν.
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.*

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homericum ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minus sublimis est, minus “af-
“flatus numine jam propiore dei,” quam in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non aequet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multo magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, caedemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amoeniorem, vetus hospitium, naturae simplicis imagines, vitae privatae sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Ilias, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet aetius:

Haec autem—

———*quid virtus et quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseae faciliè praeripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] “E contrario” (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) “contendit Dna. Dacier, in praefatione ad Odysseam, hoc non Poëtae ingenio deficienti, sed rei utique ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si Odysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; utramque tamen eandem, ac nunc habemus, compositurum fuisse. Similiter et Duportus, *Par*, inquit, *in utroque Opere vis et vigor et splendor ingenii*. [Praef. in Gnomologiam Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, cujus materia grandior, stylum multo magis sublimem esse quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notandum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vivide depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potius quàm ingenii defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum enim sive (ut rectè observavit Quintillianus, lib. x. cap. i.) *in Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit*. [Ad ver. 1. Odys.] Operae pretium erit etiam inspicere quae de hac re disseruit Poppius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseae.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEAE.

3. Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam à Calypso insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam indota Mentae regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suae, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Graecorum à Trojá canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per aedes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et tota nocte secum de suo itinere reputat

Ver. 1. Άνδρα—έννεπε—πολύτροπον,] Virum—dic—versutum,— Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant, virum vexatum et “actum fatis maria omnia circum,” quod Poëta exprimit per—*ὃς μάλα πολλά Πλάγχθη*, sed) animi, ingenique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè praeditus erat Ulysses, et quae personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortaliū, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repraesentaverit, ut eum à caeteris omnibus facile possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsàn excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος, quo hic et alibi [vide Odys. x, 330.] utitur; sed alias voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt: e. g. *πολύμητις Οδυσσεύς*, *plenus consilii Ulysses*. [Iliad. α, 311, 440. γ, 200, 216. ψ, 709, &c.—Od. β, 173. δ, 763. φ, 274, &c.] *δαίφρων παικλουήτης*, *bellicosus, versutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] *πολυμήχανος*, *qui multa et bona novis consilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] *πολύτλας δῖος Οδυσσεύς*, *patiens nobilis Ulysses*, ob multa adversa quae sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] *πολύαινος*, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad. ι, 669. x, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430,] *ὦ Οδυσσεῦ πολύαινε, δόλων δῖτ', ἠδὲ πόνοιο* O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris. *εὐχόμενος*, *fortis, patiens*. [Iliad. x, 231, 498.] *ταλασίφρων*, *magnanimus*. *Οδυσῆος ταλασίφρονος—αὐτῆς*, *Ulyssis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam *ἀτάλαντος* *Διὶ μῆτιν*, *aequalis Jovi consilio*. [Iliad. β. 189, 407, 636. x, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—*πολυμήτις Οδυσσεύς, Ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πικρά*.—*solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacae, asperae licet existens, Sciens omnimodosque dolos et consilia*

prudētia. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—*Εἰ 3. μὲν δ' ἡ ἑταρὸν γε κλεινέτε μ' ἀπὸν ἐλέσθαι, Πῶς δ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαβοίμην, Ὅδ' περὶ μὲν πρόφρονι κραδίῳ καὶ θυμῷ ἀγῆνωρ ἔν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη; Τούτου δ' ἐδοκίμεναι, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο Ἀμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ αὐδὲ νοστήσαι.* Si quidem reuera socium iubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximie quidem propensum cor et animus fortis In omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva? Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii. [Iliad. x, 242.] Caeterum de proprio nomine herois hic, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—*Σημειῶσαι δέ, ὅτι ὡσαύτ' τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐξ ἀρχῆς δινοία ὁ Παιητής, ἐξαίρων ἀπὸν, σεμνὸς ἐπιθέτας καὶ ἐγκωμίας, καὶ ἀναστῶν τὸν ἀπρωατήν.* Nota autem, quod ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem.

2. *Πλάγχθη,* errare factus est, erravit. Nam verbum *πλάζω* [f. *ἀγξω*, pro *αἰξω*, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) unde *πλάγχθη*, sine *zugm.* pro *ἐπλάγχθη*, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fio*, in voce med. *errare facio percipere*, *erro*. Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est, utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcirco uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi saepissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm solenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguae Graecae forma, quā utebatur summus poëta, ea est quae ex dialectis Ionicā et Aeolicā praecipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpasse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illae differentiae inter varias Gr. Linguae dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotae. [Sed de hoc argumento vide quae doctissimè disseruit vir clarissimus, mihiq. amicissimus, Th. Burgess, in annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. Itemque in praef. sua. p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoisonus, in Addend. ad sua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—*ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ.* postquam Trojae sacrae urbem evertisset. Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. i. ii. 19.] vocatur *domitor Trojae*; quia scil. plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis consilii expers mole ruit sud.* Caeterum Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum praesertim quod Trojae moenia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [*Διὰ τὸ τετελειώθαι ὑπὸ θεῶν.* Scho.] “Vel simpliciter ob magnitudinem et nobilitatem. Hesych. *ἱερή, μεγάλη, ἀγαθή.*” T. Y.

3. *Πολλὸν δ' ἀνθρώπων—* Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Hor. Art. Poetic. 142. Vide etiam Epist. lib. i. ii. 19.

4. *Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ—* multum ille et terris jactatus et alto. Aen. i, 3.

5. *Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ ν. ἔ.* Anxius cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare. *Ἀρνύμαι* verb. defect. servare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam praemium laboris.

3. 6. —*ἔφθοδατο*] *servavit*. 'P^{er}ω, traho, libera, eripio; in form. med. quae saepissime occurrit apud Hom. *servo* quod *meum* est, *servo* pro *meipso*, et simpliciter *servo*. *ἔμμενός κεο*, *eupriens* *hic* est. *ἔμαι* in med. *mitto ipse me*, *cupio*

7. —*σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν*—] *sua temeritate*. *ἀτασθαλίας*, [unde *ἀτασθαλία*] *stultus, amens*; quasi ex *ἄτη* *damnum*, *noxa*, et *θάλλω*, *vireo*; *σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν*, Ion. pro *σφετέραις* &c.

8, 9. —*οὐ κατὰ βοῦς—Ἡδύιον*] i. e. *κατ'Ἡδύιον βοῦς*, *comederunt boves*; *ὑπερίονος—ὑπερίων*, *ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἔχειν*. *Schol.* Sic T. Gray, poeta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they spy*—[*Progr. of Poetry, an Ode.*] Caeterum de sociis Ulyssis boves Solis comedentibus narrat Poëta infra in lib. xii. Hic autem, in exordio poematis, "non erat his locus."

10. *ἀμύθεν γε*,] *ex aliquâ saltem parte*. *ἀμύς*, Ion. et Dor. pro *ἀς* vel *τίς*, *unus, aliquis*: unde *ἀμύθεν*, *adv.*

11. *Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες*,—] Omnes scil. alii Graecorum duces Nam incipit narrationem suam poeta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectione ejus ab insulâ Calypstâ, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res praecipuas, quae sibi ante id tempus acciderant. Scriptor ἔχιμ ejusmodi, ut observavit Horgtius, *Semper ad eventum festinat*; et in medias res, *Non secus ac notas, auditorem rapit*. [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade diceasum et reditum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odyssaeae non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. ii. ad lib. iii. Aen. item ejusdem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgilii.

12. —*πέφηνότες*—] Non est perf. part. med. uti putasse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. *πέφηνγα* pro *πέφηνγα*, ad vitandam repetitionem soni asperi. *πέφηνγα* est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133. "Vide II. β. 314. Clark. et Gr. Buttmann.

13. *πεχρημένον*] *desiderantem*—non à *χράωμαι*, *utor*, sed, auctore Eustathio, à *χρηῖω*, *χρήζω*, *indigeo*, per ellipsin literae σ. Nimirum *πεχρημένον* hic idem sonat ac *χρήζοντα*, et H. Steph. vertendum potius censet *carentem*.

4. 15. *Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι*,—] Pro *σπέσσι γλαφυροῖς*, in *specubus caenis*, *λilaiομένη πόσιν εἶναι*, quae *cupiebat* ut is *maritus* sibi *esset*.

16. —*περιπλομένων ἐνιαυτῶν*,] *volventibus annis*. Aen. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: "Volventibus annis sc. se, nota "poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit."

17, 18. —*ἐπεκλώσαντο*] *sibi destinaverunt*. à *κλώθω*, *neo*, *glomerō*. Est autem ἡ *Κλώθω* nomen propr. unius Parcarum.—*πεφηνμένους ἦεν* [ἦν] *evaserat*.

21. —*παῖρος ἦν γαῖαν ἰκίσθαι*.] i. e. *εἰς ἦν γαῖαν*, *antequam* in suam in terram *venisset*. *παῖρος*, *adv. loci et temp. cum inf.*

22. —*Διθίοπας*—] Aethiopes incolae erant regionis ultra Aegyptum, meridiem versus, sitae. Olim erant valdè *διδωδαίμονες*, ut *hic* dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423 ψ, 206.

23. —*δεδαίαται*.] Ion. pro *δέδαινται*. τοῖ [αἱ] *διχθαῖ δεδ.* *qua bifariam divisi sunt*. Aegyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et

Occidentalem dividit: et dicuntur ἑσχαται ἀνδρῶν, nam habitatores 4. Aegypti inferioris putabant hos superioris Aegypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. ΔΑΜΜ. Lex.

24. —δυσόμενον—] praes. part. à δύσσαι, verb. nov. à fut. med. verbi δύω, nubeo. Οἱ μὲν δύσ. ὑπέρῳ. οἱ δ' ἀνιόντα. alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem. Putat amicissimus T. Young, δυσόμενον ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occisurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. Ἀντιῶν] ut adesset. Verbum est ἀντιῶ, contr. ἀντιῶ, unde Homericum ἀντιῶ, reduplicato scil. dimidio τῷ ω, quod est o quae mutatio saepissimè occurrit apud nobilissimum poetam. Vide infra ver. 32. cf. Iliad. α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —ἀμύμονος Διγύθου,] nobilis Δεγυθί, —Refertur hoc epitheton ἀμύμων non ad praestantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullà alià magis de causà quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud Homerum appellantur.

32. —αἰτιῶνται!] culpani. Vide suprà ad v. 25.

33. Ἐξ ἡμέων—ἔμμεναι.] i. e. ἐξ ἡμῶν—εἶναι.

34. —ὑπὲρ μόρον,] praeter fatum, contra quam destinatum es fati. Sic ὑπὲρ αἶσαν, Iliad. π, 780. Confer Iliad. ρ, 321. φ, 517 Od. ε, 436.

35. —Ἀτρεΐδαν] Ἀτρεΐδης, —ov. Ionicus genitiv. est Ἀτρεΐδων Poeticè Ἀτρηΐάδεω. Aeol. Ἀτρεΐδω.

37. Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον.] quanquam gnarus esset gravis exitii, cui ipse foret obnoxius; ἐπεὶ πρό αἰ εἰπομεν ἡμεῖς, i. e. προεῖπομεν αἰ, quoniam illi nos praedixeramus.

39. —μνάσθαι] μνάσθαι contr. μνᾶσθαι, et apud Hom. reduplicato α, μνάσθαι. μῆτε μνάσθαι ἄποιτιν, neque ambiret ejus uxorem. μνάω, in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente haereat e. maneat. μνάομαι, in med. in memoriam mihi ipi revoco, unde recorder: et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam ambio, quasi mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam; in quo sensu saepissimè occurrit in Odyssæa. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378, &c.

40. —τίδεις ἔσεται—] ultio foret, vel ultionem fore—praediximus scil.—non ultio erit. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —ἥς ἡμεῖς αἰτῶμεν.] suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire. Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —θρόνα πάντ' ἀπέτιδε.] cumulata omnia hui.

46. —λίην—ἐυκότι—ὀλέθρον.] meritisimè perniciem.

50. —ὀμφαλός—θαλασσης,] umbilicus maris. Eodem modo &. Graecis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terrae esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 666.

52. Ἀτλαντός—] Conf. Aen. iv, 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam priorum nominum lexica. Ejus filii fingitur fuisse Calypso, “insulam Ogygiam possidens, “quam Melitam infra Siciliam autumant, qui rem verè factam “Homerum narrare opinantur. Poëta eam insulam suo more “ἐκτοπίζει, (in alium locum transponit,) et in Atlanticum mare “transferre videtur. Hinc frustra est quaerere, cur dicatur haec

6. "insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poetæ." DAMM. "δῶματα Wolfius legit, pro δῶμασι. P.
55. Τοῦ θυγάτηρ—] Hunc Phoenix tenet Dido, blandisque moratur Vocibus—Aen. i, 670.
- 57—60. —αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suae terrae, etsi mortem extemplo subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. Ex Ponto, Lib. I. Epist. iii. 33. et Apul. Apol. I.]—οὐδέ νυ δόλ' περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, neque sanè tibi commovetur tuum cor.
62. —τί νύ οἱ τόσον ὀδύσας,] quid tandem illi tantum irasceris. ὀδύσσομαι, succenseo; f. ὀδύσσομαι; aor. I. ὀδύσαμην, ὀδύσασθαι, eliso σ ὀδύσας, Atticè contractè ὀδύσας et sic vulgò flectitur in grammaticis.
63. —νεφεληγερέτα—] nubium coactor, Aeolicus nominativus, Homero frequentatus, idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior, ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.
64. ἔρκος ὀδόντων!—] septum dentium, i. e. τὰ χεῖλη, labra.
66. 'Ὅς περὶ μὲν νόον ἔστι βροτῶν, &c.] Notandum praep. περὶ in compos. saepè denotare eminentiam, item abundantiam. Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, 'Ὅς μὲν περιέσθι βροτῶν [κατὰ] νόον, περιέδωκε δὲ ἑρὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι, qui quidem mentis imperat alios mortales, affatim verò dedidit sacra immortalibus diis. περὶ pro περί reposui. Vide Il. α, 258, cum nota Heynii. P.
69. Κύκλωπος κεχλωται,—] subauditur ἔνεκα. Angl. is enraged on account of the Cyclops. Tempus est scil. quod ritè vocatur praes. perf.—ὀφθαλμοῦ ἀλδωσεν, [sine augm. pro ἡλῶσεν, ab ἀλῶω, caecum reddo,] Angl. made him blind of his eye, put out his eye. De Cyclope vide infra Od. i. "γαίηχος, terram continens. Interp. P.
71. Πᾶσιν] Ita 5ta, pro πᾶσι. Vid. infra ad p. 86. v. 147.
74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] Neptunus terrae quassator. Ita dicitur, quia mare causa motuum terrae credebatur.
75. —πλάξει—] errare facit. Vide supra ad v. 2.
76. —ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον,] nos ipsi delibere remus de reditu ipsius. φράζω, in voc. med. saepe sign. delibero. "Notent tirones idioma Graecum, ἡμεῖς οἶδε πάντες, cui illud ferè "respondet, quod nos dicimus, let all of us here, &c." I. T.
79. —ἐριδαινέμεν—] Pro ἐριδαίνειν.
6. 84. —διεικτορον Ἀργειφόντην] internuncium Argicidam. Ita dicitur Mercurius, quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multiloculum, quem Juno custodem lûs designasset, interfecerat. "Quae Eustathius aliique commenti sunt de etymologîâ vocis Ἀργειφόντης ad rem esse minimè videntur.
85. Νῆσον ἐς Σκυργήν—] Vide supra ad v. 52. δτρένομεν pro δτρένωμεν, celeriter mittamus.
90. —καρηχομόωντας] Vide supra ad v. 25.
91. —μνηστῆρῶσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστῆρῶσιν ἀπειπεῖν, omnibus procis interdicere. "In αἴτε, ὄφρα, et similibus, jam sequor Wolfium, Clarkium, et alios. Romana vero cum Eustathio, 1549, Edinensis, Oxoniensis, 1797, αἴτέ, ὄφρα οἱ exhibent. Oxon. 1816, αἴτε, &c. P.
92. —ἀδινά—] neutr. plur. adverbialiter. —ἐλλίποδας ἔλικας

βοῦς, flexipedes canis cornibus boves. εἰλκίους, -οδος, ὁ, ἡ, Angl. b. rooked or bent-footed; ἑλιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. crankle horned. ἑλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. res torquens se "εἰλκίους, Clark. Wolf. Edin. 5ta. εἰλκίους, Rom. Oxon. et Lexica P.

94. —ἦν που—] *siubi*. Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἐχθρὸν.] i. e. ἐχθρ.—*ipsum*, scil. Telemachum, gloria insignis habeat.

96. —ὅπῳ ποσσὶν ἐδήσατο—πέδιλα.] Observa vim med. voc. [item infra in εἰλετο,] *ligavit sua talaria*,—*scd*, quae, pro relativ. vel articul. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] *ἡμὲν—ἡδ—iam—quam*. ὕγρην, supple θαλασσαν, uti ἡ γῆ, terra, vocatur ξηρά. Cf. Il. ω, 339, et infra Od. ε, 44. item Aen. iv. 239.

98. —ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·] ἅμα οὖν πνοιαῖς ἀνέμον, *simul, cum flatibus venti*.

99. —ἀκαχμένον—] *acuminatiss.* Ab ἀκῆ, *cuspis*, venit ἀκίζω, *acuō*, f. -έσω, vel -άσω, unde in perf. pass. ἤκασμαι, vel ἤκαχμαι, et in particip. ἤκασμένος, vel ἤκαχμένος, et sine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βροθὺ, μέγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη.—*δάμνημι*, *ης, ης*, ind. sine iota subscripto, in edit. P.

101. —τοῖσιντε κοτέσσεται] i. e. οἷς κοτέσσεται, *contra quos irata erit*.

102. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπου καρήνων] i. e. δὲ κατέβη [ἀπὸ] καρήνων Οὐλύμπου conf. Il. α, 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη. Stetit. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγήνορας·] *procos superbos*. Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107. Πέσσοι—θυμὸν ἔτερπον.] Vide Athenaeum, lib. i. cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.

114. Ἦστο—τετινημένος ἦτορ.] i. e. κατ' ἦτορ, *moestus corde*. τιέω, 7. *puio*, *crucio*. cf. Od. β, 298, &c.

115. Οσσομένος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν.] Pulcherrima quidem phantasia!

116. —σκέδασιν—θείη.] *dispersionem faceret*.

120. Ξένον δηρὰ θύρησιν ἐφειτάμεν.] Ion. pro Ξένον δηρὰ θύρας ἐφειτάμεν. *Hospitem diu ad januam stare*. Vide Gr. Butt. p. 176.

123. —παρ' ἅμμι φιλήσεται] i. e. παρ' ἡμῖν φιλήσῃ, *à nobis amicè accipietis*. φιλήσεται, φιλήσεται, eliso σ, φιλήσεται, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8. "p. 99. n. 1. 4. p. 250. n. 2. P.

124. —πασάμενος] pro πασάμενος, *à πάσμαι*, *possideo*, et saepe, apud Homerum, *gusto*. ὅττεό σε χρή. *quo opus est tibi*. ὅττεο, Ion. et Poet. pro οὔτινος.

130. —ὅπῳ λέτα πετάσθας.] i. e. ὑποπετάσθας λέτα, *tegumento molli subtrato*. λετός, ἡ, ὄν, *tenuis*. tenui filo textus. [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λέτα est hic accus. *à λές*, quod in hoc sensu in usu est tantum in dat. et accus. Λές, -ίδος, vel λέν, *lynx*, ὁ, est leo. Vid. Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λέτα potest esse accus. plur. *à λῆτον*. "Λές, Leo. acc. λέν, tantum. Lex. P.

134. —ἀδῆσειεν.] opt. aor. 1. idem quod ἀδήσας. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] ab ἀδῆω, *taedio afficior*, &c. quod pro ἀγῆω, ex α priv et ἦδος, *tuavis*. ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφιάλους, *veniens inter superbos*. Caeterum ὑπερφιάλος est ὁ ὑπὲρ τῆν ἱερὰν φυλὴν ποιῶν, *foedifragus*; indè insolens, *superbus*. Vide infra ad 4, 106. p. 32,

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέφαντο] *Juvenes coronabant, i. e. implebant usque ad summum, &c.* Hinc Virg. *Crateras magnas statuunt, et vicia coronant.* Aen. i, 724. ubi vide quae annotavit doctissimus Heynius.
150. ἐξ ἔρον ἔντο—] i. e. ἐξέντο ἔρον, *exonerant desiderium*—cf. Il. α, 469. et quae ibi protulit acutissimus Clarkius.
151. —[ἀλλὰ μεμήλει,] *alia curae erant. μεμήλει, per Sync. et sine augm. pro ἐμεμελήκει.*
155. —[δνεβάλλετο—] *praeiudebat, in quo sensu aspersissimè sumitur δναβάλλεσθαι.* Vide Theocr. Idyll. viii. 71. "Infra, p. 232.
157. —[πειθόλαθ'] "Ita Wolf. Clark. Oxon."—Ante vocal. aspir. pro πειθοίατο, et hoc Ion. pro πεύθοινο. "Edin. 5ta, πειθοίατο. P.
158. —[ἡ καὶ μὴ νεμεσήδαι, ὅ τι κεν εἴπω;] *num etiam mihi [νεμεσήσῃ] irasceris, [ὅ τι, i. e. δι' ὅ τι] ob id quod dixerō?* "In-
"terrogationis nota hic et infra γ. 389, mihi potius omittenda vide-
"tur; εἰ interrogativum vix extra Septuaginta et Novum Test.
"occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen allatus Serrano jamdu-
"dum displicuerat. Facilis autem est ellipsis vocum *dicam tamen.*"
T. Y. "In 5ta ὅ, τι. In prioribus, ὅ, τι, quod reposui, secundum
F. A. Wolfium, qui criticus optimus existimatur. Idem legit ἡ καὶ
pro εἰ καὶ. P.
- 163, 164. —[ἰδοίαιτο—ἀρηθαίαιτ'] Pro ἰδούντο, ἀρηθαίνοντο. Vide
suprà v. 157.
166. —[κακὸν μόνον,] i. e. διὰ κακὸν μ. *malo fato.*
169. —[ἀτρεκέως] non verè, sed accuratè, *particulatim.*
171. —[ἀφίκεο—] ἀφικόμην, ἀφίκεσθαι, eliso σ, ἀφίκεο, Atticè
ἀφίκου.
172. —[τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;] *quosnam se esse praedicant?*
Vide suprà ad v. 25. Item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.
9. 184. —[μετὰ χαλκόν] Angl. *in quest of brass.*
188. —[εἰρωμαι—] ἔρωμαι vel εἰρωμαι, interrogo, in subj. εἰρωμαι,
εἰρωδαι, eliso σ, εἰρωαι, pòet contractè εἰρη.
192. [Παριτιθεῖ,] per sync. pro παρατιθεῖ. τιθέω, idem quod τίθη-
μι, interdum in usu est.
193. —[ἀνὰ γονὸν ἀλόης οἶνοπέδοιο.] *per fertile solum areae viti-
bus consitae.*
195. —[βλάπτουσι κελεύθου.] *impediunt à vid. ἀπὸ κελεύθου scil.*
199. —[ἐρυκανόωσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.
201. —[καὶ ὡς τελέεσθαι ὀϊώ,] Angl. *and as I think it will turn
out,*—nam τελέεσθαι, idem quod τελεῖσθαι, est Inf. fut. 2. med. vel
potius fut. 1. pro τελέεσθαι. Vide Villosoni Animadversiones ad
Longi Past. p. 248.
204. —[ἐχρη.] Ion. pro ἐχη.—"v. 203. οὔτοι, Wolfius. P.
205. Φράσεται,] Poeticè pro φράσεται, Angl. *He will contrite,*
—πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.
209. —[τοὶν ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos inmiscu-
mus invicem.*
210. —[ἀναθήμεναι,] pro ἀναθῆναι.
10. 212. Ex τοῦδ',] scil. τοῦ χρόνου.
213. —[πεπνυμένος] Angl. *discreet, à πνύω, "sive πνύμι," πνύω,*
πνύομαι, apud Hom. παρῖο. Vide infra ad β, 586. p. 28.
216. —[οὐ γὰρ πῶ τις ἐόν γόνον αὐτοῦς ἀνέγνω.] *numquam qui
suam stirpem, unde ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis
audivit,—numquam quis genituram suam ipse per se scivit: nam non*

cavilletur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, 10 sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. ΔΑΜΗΗ Lexicon. Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est *patris, soboles*.

217. Ὡς δ' ἡ ἔγωγ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuisset,—* [Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τευ, i. e. του, quod pro τίνος.

218. —πτεδ τεδδεν ἰός ἐπι—] i. e. ἐφ' οἷς πτέαδιν, in bonorum suorum possessione—πτέαρ ατος, τδ, possessio.

222. νώνυμον] Edin. 5ta. "Nulla ex analogia produci potest media vocis, νώνυμον. Pronuntiabatur fortasse hic νώνυμνον. CLARKE. Vide tamen infra ad p. 72. v. 154.

225. —ἔκλετο;] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omnino hic, et alibi saepissimè apud Hom. reddendum per est. [cf. Illad. α, 418. β, 480. ζ, 434, &c. Od. β, 384. δ, 441, &c.] τίποτε δέ σε χρεώ; scil. ἰακναι εἰς δέ. quae necessitas urget te? χρεώ vel χρεώ, -ός, contr. -ός, ἡ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεά. ΔΑΜΗΗ Lex. "Athenaeus L. VIII. c. 16. legit—χρεών. CLARKE. P.

226. Εἰλαπίν', ἡ γάμος;—ἔρανος—] Εἰλαπίνῃ, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ παρὰ εἰλας καὶ εὐστροφας εὐωχοῦνται.—Ἐρανος, τδ ἀπὸ συμβολῆς δειπνον. Schol. Εἰλαπίν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ου. Vide Morelli Prosod. p. 5.

227. ὑπερφιάλως—] Vide suprà ad v. 134.

229. —όρώων,] Vide suprà ad v. 25.

231. ἀνείρεαι] Vide suprà ad v. 123.

232. Μέλλεν μὲν ποτα, &c.] Constructio est; ποτὲ μὲν ὄδ' οἶκος ἐμῶν ἐμμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, Angl. Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing, &c.

234. Νῦν δ' ἑτέρας ἐβάλλοντο θεοί,] Angl. But now the gods otherwise ordain; μητιδωσες, vide suprà ad v. 25.

241. —Ἀρσυναι ἀνηλείραντο] *Harpyiae abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. Od. ξ, 371. et v. 77. item Aen. iii. 210, 214. ibique Excurs. eruditissimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poemà epicum Anglicum, prope initium. "ἀνερείσαντο. P.

243. Καλλίπεν] pro κατέλεπεν.

246. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, &c.] *Nemorosae Zacynthus Dulichium—* 11 quae Samosque. Aen. iii. 270. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὀλήεσσα Ζάκυνθος. Od. ι, 24. ἐν ὀλήεντι Ζακύνθῳ occurrit et alibi. At Σάμη lectum fuit etiam à Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x. p. 453. D. Sanè communius nomen Samos etiam apud Homerum, quae deinceps Cephallenia. *Dulichium* est prope Cephalleniam, undè etiam nunc parva Cephallenia vel Teaki appellatur. cf. Wheeler, p. 35, sqq. HEYNE.

247. —κραναίην Ἰθάκην] *Scopulos Ithacas, Laertia regna.* Aen. iii. 272.

262. Ἰὼς χρεῖσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. α, 260. HEYNE, ad Aen. ix, 773.

264—274. —φιλέσθε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλλε.—ὀμιλῆσαι, subauditur εἰ. [Vide supra l. 255, 257, &c. P.]—γενόατο—Ion. pro γένοντο.—θεῶν ἐν γούνασι κέσται. Ἐν τῇ τῶν θεῶν

11. *ἐξουσία ἐστὶ*. Schol.—*ἀνώγα*, jubeo. Est praes. scil. perf.—*ἀπαί-
σειαι*— pro commun. *ἀπαίση*. Vide suprā ad v. 123.—*ξυνίει*, contr.
pro *ξυνίει*, praes. imperat. verbi *ξυνίτω*, id. quod *συνέτημι*, committo;
item intelligo, attendo: ab eodem *ξυνίτω*, in usu est imperf. *ξυνίειον*,
contr. *ξυνίουν*, et *ξύνιον*, quasi à *ξυνίω*.—*ἐμπάξω*, ex *ἐμπάξω*,
quod vulgò *ἐμπάξον*. Sic *ἐρχω* infrā 281; et *ἐλπω*, 284.—*πέφραδε*,
non perf. med. à *φράζω*, sed praes. imperat. à verbo poetico *πεφρά-
δω*, dico, edissero. [cf. ll. ξ, 500, σ, 9, et υ, 340.]—*ἀνώγχι*, pro
ἀνώγημι, ab *ἀνώγημι*, id. quod *ἀνώγα*, jubeo, hortor.

§75. *Μητέρα δ'*] "*Μήτηρ* in δία et Σία. *Μητέρα* in prioribus.

Schol. legendum conjicit *Μήτηρ δ'*, sed nihil opus; nam hujusmodi
syntaxis *ἀνακλόουτος* saepe occurrit apud Homerum. Vid. ll. β, 353.
γ, 211. ξ, 510. x, 224. annotante Clarkio.

277. *Οἱ δὲ*—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis expli-
cat: certè *ἔδνα* propriè à procis vel nuptae vel nupturae, vel patri
dabantur. [Vide Eurip. Med. 234, et lexica in voce.] Dabantur
saepius utrinque dona, quae hinc *μελίσια* et *ἐπιμαλίσια*, inde *ἔδνα*
dicebantur. Vult autem aliquando *ἔδνα* idem ac *μελίσια*, undè in
utroque sensu sponsae dicebantur *ἀνιάδναι*, cum secundum varias
facultates, corporisque atque animi dotes, vel nihil marito afferebant,
vel nihil ab eo accipiebant. *Φερναί* pro donis quibuslibet sponsae
datis occurrit apud Eur. Med. 952. Hic autem probabilius videtur pro-
cos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. Y.

12. 279. —*πίθηναι*] subj. aor. 2. m. *πίθωμαι*, *πίθησθαι*, eliso σ, *πίθηναι*,
unde contractè *πίθη*.

282. —*δόσαν*—] *δόσα ἐκ Διός* est fortuitò audita quaedam vox,
index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. β, 216. DAMM.

286. *Ὅς γάρ δευτέατος ἦλθεν*] *Τουτέστιν ὕστατος ἐπανήλθε*. EU-
STATHIUS.

288. *Η τ' ἄν*,—] *Η τ' ἄν τλαίης ἐνιαυτὸν*, Angl. *Thou mightest
surely endure even for a year, περ τρυχόμενος, though distressed.*

289. "*μηδ' ἐτ' ἐόντος*,"] Wolfius. Priora, *μηδὲ τ' ἐόντος*. P.

291. *Σῆμα τέ οἱ χεῦσαι*,] *Tumulum ei erige, καὶ ἐπὶ πτέρεα πτε-
ρεῖσαι Πολλὰ μάλ', et infer ei inferias multas.* Huc scil. pertine-
bant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo
congesta. DAMM. Caeterum de hujusmodi *θήμασι*, *τύμβοις*, &c.
vide quae nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalerio*.
[p. 89. Version. Angl. in 4to.] *χεῦσαι*, *πτερεῖσαι*, sunt aor. 1. inf.
act. subauditur scil. *ἔρα*, vel tale aliquid; uti in *φράζεσθαι*, ver.
294. et alibi saepissimè.

297. *Νηπιάδας ὀχρεῖν*,] *τοντέστιν, ἄφρονα εἶναι*. Schol. *Puerilia
perferre, conectari.* *ὀχρεῖν*, est propriè porto, habeo in dorso.

298. *Η οὐκ αἶψας*,] Pronuntiabatur *ἦοκ αἶψας*. Vide quae acutis-
simus Sam. Clarke annotavit ad ll. ε, 349, et ad υ, 188.

304. 305. —*ἀσχαλώουσι*] vide supra ad v. 25. —*ἐμπάξω*, vide su-
prā ad v. 264—274.

309. —*ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο*,] *festinans de itinere.* *ὁδοῖο* regitur
à *περὶ* subauditā: praeposit. exprimitur ll. ψ, 437. *ἐπειγόμενοι περὶ
νίκης.* *ἐπείγω*, impello: *ἐπείγομαι*, in med. *festino*.

13. 317, 318.—*δόμεναι*] pro *δοῦναι*.—*Καὶ μάλ' α καλὸν ἐλὼν* Etiam
donum pulcherrimum (mihi dandum) sumas, σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit. T. Y.

320. *Ὀρνὶς δ' ὡς ἀνοπατα διέπτατο*] *Tanquam avis autem è con-*

spectus *κολασι*. *ἀνοπατα* sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab *ἀνοπατος*, -α, -ον, quasi ex α priv. et *ὀπτομαι*, *video*.

323. —*ἰδοάτο*] *nuspicatus* est. aor. i. med. sine augm. reduplicato ο, ab *ἰδω*, *puto*.

326. *ἔλατ'*] pro *ἦντο*.

340. —*πινόντων*] pro *πινέτωσαν*. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. *τοῖον γάρ κεφαλὴν ποθέω*,] *tale enim caput*, i. e. talem virum desidero. Sic Hor.—*desiderio*—*tam chari capitis*. L. i. Od. 24.

344. —*καθ' Ἑλλάδα*—] *Κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως*, 14 *ὀνόματι Ἑλλάδος*. Schol. Rectè, nam Homerus nusquam utitur voce *Ἑλλὰς* pro universâ Graeciâ, nec *Ἕλληνες* pro omnibus Graecis.

349. *Ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν*,] *ἀλφειστῆσιν*, dat. plur. Ion. pro *ἀλφεισταῖς*, ab *ἀλφειστής*, οὐ, ὁ, *inventor*, ab *ἀλφῶ*, *invenio*. *ἄνδρες ἀλφεισταί* in genere sunt *ἄνθρωποι*. DAMN.

352, 353. *Ἦτις ἀκούντεσσι*, &c.] *quae audientibus recentissima obversetur auribus*. Idem. *ἀκούντεσσι*, pro *ἀκούουσι*.—*ἐπιτολματώ*—*ausculta*.

361. —*πεπνυμένον*—] Vide suprâ ad v. 213.

373. —*Ἦν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγῶς ἀποιέπω*,] *ut vobis sermonem sine curâ* [i. e. audenter] *edicam*. *ἀπηλεγῶς*, adv. ab *ἀπηλεγής*, non curans, quod ex *ἀπὸ* et *ἀλέγω*, *curo*.

379. —*παλίντιτα ἔργα γενέσθαι*] *facta retributa fieri*.

15

381. —*ὁδὰξ ἐν χεῖλεσσι φύντες*,] i. e. *ἐμφύντες χεῖλεσιν ὁδὰξ*, *adhaerentes labris mordicis*, i. e. *dentibus*, Angl. *making their teeth adhere to their lips*, i. e. *gnawing their lips*. Nam, ut observat Dammius, *ἐμφύναι* est *ἄψασθαι γενναῶς καὶ ἐμπλακῆναι καὶ ὄν εἰς ἐν γενέσθαι*. Vide Il. α, 513.—*Ὡς ἔχει ἐμπεφυῖα*, Sic *unobab adhaerescens*, Angl. *thus she held fast clinging*; sermo est de Thetide suppliciter adhaerescente genibus Jovis.

383. *Ἀντίνοος*—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. *Μὴ σέ γ'—βασιλῆα Κρονίων Παίσειεν*] Angl. *O may Jupiter never make thee king, ἐν ἀμφιδλώ Ἰθάκῃ, in the seabegirt Ithaca*. Haec loquitur deridens Telemachum.

391—393. —*τετύχθαι*;] Hic et interdum alibi reddi potest *esse*; quamquam revera sit à verbo *τεύχω*, *τεύξω*, *τέτευχα*, *τυγχήσομαι*, *τέτυγμα*, *affabrè facio*, *extruo*, *affingo*, &c. quod verbum, quamvis in operibus, navibus scil. aedibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de diis tamen et hominibus usurpatur, quorum vel *natura*, vel *officium*, vel *status* describendus est. Hoc in loco *τετύχθαι* id fere significat, quod Lat. dicitur *naturâ comparatum esse*; seu *navis*, hic et alibi, cum minimo sententiae damno, saepè poteris hoc verbo, *esse*, rem totam conficere. I. T. *Ὅδ' μὲν γάρ*, “refertur Istud γάρ ad id quod eleganter reticetur: *Mirror te ita dixisse*: vel “*Tibi in hac te non assentior: non enim*, &c.” [Vide ad Il. ε, 22.] CLARKE. *τι κακὸν βασιλευμένον*, *aliquid malum est regem esse*: *αἰνὰ τὲ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται*, *statimque ei* [i. e. regi, quod *βασιλευμένον*, *regnare, regem esse*, indicat,] *domus dives fit*. “*δῶ* pro *δοῦμα*. P.

394. *Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν*, &c.] Principes Achaeorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis li, ad quos solos spectat regis dignitas:—*inest praeterea his verbis lenis quidam μυκτῆρ in Antinoum*. DAMN.

398. —*δμῶν, οὓς μοι ληΐσαστο, &c.*] *servorum, quos mihi* (filio et heredi suo) *praedando peperit Ulysses.* Ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex bellicâ praedâ cepit. *Idem.*

399. —*Εὐρύμαχος*] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causâ. *Idem.*

402. —*δώμασιν ὁδὺν*] *aedibus tuis* : nam ὁδὺν, quod idem est ac οἶς, videtur hic poni pro οἶς.

403. *Μὴ γάρ ὃν' ἔλθοι δινήρ,*—] *Angl. For never may the man come, ὅστις ἀποφθαίει κτήματά σε δέκοντα βίηφι, who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποφθαίω habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίῃ, Ion. pro βίῃ, hic sumi adverbialiter.

408. *ταί τιν'*, Wolfius et alii. P.

409. —*τόδ' ἰκάνει*] *hic venit?* nam τόδε saepè significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, hic, huc.

6. 410, 411. *Ὅλον δναΐδας ἄφαρ ὀχρεται,*] *Quam exurgens statim abiit!* οὐδ' ὑπέμεινε Ἰνώμεναι neque toleravit ut cognosceremus : γὰρ οὐ μὲν ἐρίκετ κακῷ [κατὰ] τι εἰς ὧτα, non enim vultu similis est vili homini. γνώμεναι, contractè γνῶναι.

414. —*ἀγγελίης*] Haec vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίαις sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, mallem Eustathio adstipulari, qui legendum proponit ἀγγελίης in gen. sing. adeo ut regatur ab ὑπὸ subintellectâ. Nam quod à Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. *πείθουμαι* cum Genitivo constructum apud Poëtam nusquam occurrere, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam *πείθουμαι* in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessario habet post se gen. cum praep. ὑπὸ. Sed *πείθουμαι*, in voce med. significans *pareo, obtempero, obediô, &c.* habet post se dativum. Praefert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. *ἔπει, & ὦ.* Vide infra p. 95. Apoll. L. iii. v. 307, 308. P.

433. οὐποτ'—] *numquam*, cum eâ, scil.

441. *Βῆ ὃ ἔμεν*—] Vel βῆ ὃ ἔμεναι, vel βῆ ὃ ἔμεναι, locutio frequens apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. Il. δ, 199, et 209. ε, 167. θ, 220, &c.] sic etiam βάσκι' ἔθε, *vade, age*, Il. β, 8.

442. —*ἐπὶ δὲ κληΐδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.*] Constructio est; *ἐπὶ τάνυσσεν δὲ κλ. ἱμάντι. pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —*οἶδς δῶτα,*] *ovis floridâ land. ἄωτος vel -ον, flos, praestantissimum cuiusvis rei.*

444. —*πέφραδ'*] Vide suprâ ad v. 273.

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.*] *Ex HOMERI ODYSSEAE.* Lib. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut eam jubeat dimittere Ulyssem. Calypso aegrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsôs solvit.

43. —*διάκτορος*—] Vide suprâ ad α, 84.

44. *Ἀντίκ' ἐπείθ'*—] Conf. suprâ α, 96; et Aen. iv, 238. *Dixit rat, &c.*

47. *Ἐγλετο δὲ ῥαΐδον,*—] *Tum virgam capit, &c.* Aen. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —*δινωοντας*—] *dormientes*, pro *δινδοντας*, ab *δινώω*, *dormio*.
 50. *Πιερίην*—] *Πιερία*, ὄρος *Μακεδονίας*, ἱερὸν *Μουσῶν*. *Schol.*
 51. —*λαρὸν ὀρνυθὶ ἐοικὼς*,] *Τὴν ὀρνυήν, οὗ τὸ σῶμα? Λαῖος δὲ, ὄρνειον θαλασσίον. Schol. a gull; or sea-mew. Vide Aen. iv. 254.*

54. *Τῷ*—] i. e. *τοῦτῳ λαρῷ* scil.

56. —*πόντον-ἰοειδὸς*] *ἰοειδής*, -*τος*, ὁ, ἡ, *nigricans*, ὁ μέλας, ὁ αἰθεὺς *τοῦ [floris violae] εἶδος* ἔχων, *speciem et formam habens. DAMM.*

59. —*ἐπ' ἐσχαρόφιν*—] *ad focum. ἐσχαρόφιν*, Poëtice pro *ἐσχαρά*.

60. —*εὐκείῳ*,] *εὐκείατος*, -*ου*, ὁ, ἡ, quod facile finditur; *ex εὐ et κείω*, *findo*. *Θύα*, ἡ, vel, ut hic, *θύον τὸ, θύα arbor. "Est δὲ—δρον εὐώδες,"* inquit *Dammius*, "*maximè si ligna ejus uruntur.*"

62. *Ἰσὶν ἐπαγομένην*,] *Angl. plying the loom. Vide II. α, 31.*

63. *Ἴλῃ δὲ σπῆος*—] *Ordo est: Ἴλῃ δὲ τηλεθώσα πεφυκὶ ἀμ-γρὶ σπῆος*, *Sylva autem virescens circumcreverat specum. τηλεθάω*, verbum poëticum, idem quod *θάλλω*, *praes. part. τηλεθῶν*, contractè *τηλεθῶν*, unde *Homericum τηλεθῶν*, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est *ἀμειρόν*.

66. —*ὀρνυῖς*—] *Ἰωνικῶς* *μυλοῦται*.—*Κορῶναι δὲ ἐνὶ ἕλῳ κατὰ 18 τοὺς Παλαιούς, αἱ αἰθῖαι. EUSTATHIUS. Angl. cormorants.*

69. *Ἥμερις ἡδύωσα*,] *Vitis pubescens, Angl. a young luxuriant vine. "On arriva à la porte de la grotte de Calypso, elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit également ses branches souples de tous côtés." Les Aventures de Télémaque, par Fénelon, Liv. I. Ἥμερις, Ἀμπελος, εἰς διαστολὴν τῆς ἀγρίας*,—*Schol. ἡδύω*, verbum poëticum, idem quod *ἡδύω. τεθήλει*, plusquamperf. med. verbi *θάλλω*, *floreo*, *tireo*; *τέθηλα*, quod est *praes. perf. signif. Angl. I flourish*, vel *am become luxuriant*; *ἐτεθήλειν*, vel *Ionice τεθήλειν*, in plusq. *I flourish-ed. Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et Origin and Progress of Language, vol. II. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.*

74. *Θηήσαιο*—] *Pro θεάσαιο dicunt interdum ἰones θηέσαιο, f. θηήσαιο. Sic v. 75. θηέτο, pro ἐθηέτο. item v. 76.*

84. —*δερχέσαιο*,] *More Ionico, pro ἐδέρεσαιο, imperf. à δέρω, vel δέρομαι, aspicio.*

86. —*εὐγαλόεντι*] *εὐγαλόντι* vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et silentio spectatus*; quasi *ἀσκή, silentium*. Vir doctissimus Joannes Taylor, in *Lectiō. Lysiac. 703.* legendum conjicit hic et alibi passim apud Homerum, (ope Aeolicae literae F, quam *Digamma* vocant,) *αὐγαλόεις*. "*Vexatissima*," inquit, "*ista ῥήγεια vel ῥήα, εἴματα, δέσματα ΣΙΓΛΑΟΕΝΤΑ*, quae passim apud Homerum leguntur,—emendari jubeo semper *εὐγαλόεντα*. Qui *ἀσκή* deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt, *Σιαλῶσαι* apud Hesychium est *ποικίλαι*. Rectè igitur *Σιαλῶν* (corruptè *Γ* pro *F*) exponitur ab eodem *ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν, &c.* *Σιαλῶεντα, λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια.*" Caeteram de *Digamma* Aeolico, deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes *Miscell. Crit. Edm. Burgess*, p. 113. et quae ibi annotavit editor doctissimus, p. 396. caeteroque de hac materia scriptores ab eo indicatos. "Vid. *Reisk. Or. Vol. 6. p. 287. P.*

87. —*Ερμεία χροιάσσαι*,] *Mercuri aurea virga. Ἐρμείας, vel Ερμείας, vel contractè Ἐρμῆς. Mercurius. εἰληλούδας, Poëtice pro ἐλήλυθας, vel ἤλυθας. Sic Iliad. α, 202. et alibi.*

88. —*πάρος γε μὴν οὐκ ἐπαμείβεαι*,] *Quum πάρος, ante, cum tem-*

pore praeterito conjungi postulet, Barnesius hic legendum proponit *θάμυες*, in imperfecto, sine augm. pro *ἐθάμυες*, ut sensus sit, *antea quidem neuquam frequens hic adesse solebas*; quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est: Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore praesenti conjungit; tumque reddi possit, *aliis*. Sic, [Iliad. α, 553.] *Καὶ λίην θε πάρος γ' οὐτ' εἰρομαι, οὔτε μεταλλῶ* Et omnino te aliis neque interrogo neque periscuitor. Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. β, 36.] — *ὅδοι πάρος εἶδιν ἄριστοι*. quicumque aliis sunt praestantissimi. Inf. p. 24. Et hic, — *αἰὶς quidem tu non frequens ades hic*. Vide Iliad. σ, 386, 425.

90. — *εἰ τετελεσμένον ἐστίν*.] εἰ φύσιν ἔχει τῷ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. Schol.

93. — *κέρασσε*—] Pro *ἐκέρασε*, à *κεράννυμι*.

94. — *ἦσθε*] comedebat; ab *ἔσθω*, quod idem est cum *ἐσθίω*.

95. — *ἦραρε*—] pro *ἦρε*, refecerat. Non à praeterito med. *ἦραρα*, sed ab aoristo *ἦραρον*. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. — *Διὸς—Διγίόχου*] *Aegidem habentis Jovis*. Sunt qui vertunt, à *caprâ nutriti*. Vera autem prior interpretatio. Idem, ad α, 202.—"1. 104. *παρεξελθεῖν*, Wolfius, pro *παρὲς ἐλθεῖν*. P.

104. *Αθηναίην ἀλκοντο*,] *peccârunt graviter in Minervam*. [*δλι πῶς et ἀλείτω*, in aor. 2. m. *ἡλιτόμην*.] Cf. Aen. i, 39. *Pallamæ exurere classem*, &c. et quae ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. — *ἀπέφθιθον*] *perierunt*. *ἀποφθίθω* est Ionicè pro *ἀποφθένωμαι*, *pereo*.

111. — *πέλασσε*.] *appropinquare fecit, appulsi*. Scriptum est cum duplici σ, quia fut. et aor. 1. *ἐπέλασα*, penult. corripunt.

118. — *ζηλήμονες*] Angl. *jealous*, à *ζηλέω*, f. *ἦσω*. Scribitur et, teste Eustathio, *δηλήμονες*, ὅ ἐστι *βλαπτικοί*. Sed hoc frigidum.

119, 120. — *ἀγιάσθε*] *invidetis*. Occurrit *ἀγῶ* tantum in formâ med. *ἀγιάσθε*, contractè *ἀγᾶσθε*, duplicato α, *ἀγιάσθε*, more Homero. Sic infra, 122, *ἡγιάσθε* in imperf. *ποιήσεται*, i. e. *ποιήσεται*.

123, 124. *Ἔως μιν*] Pronuntiabatur *ὤς μιν*. CLARKE. *Ορτυγίῃ, τῇ Ἀήλῳ νῆδος δὲ ἡ Ἀήλός ἐστιν ἀνὰ μέσων Κυκλάδων*. Schol. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] — *Ἀρτεμις ἀγνή*. Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv.—et integrae *Tentator Orion Dianae, Virgineâ domitius sagittâ*. *κατέπεφνον*, à perf. med. verbi *φένω*, *occido*, oritur novum verbum *πεφένω*, per sync. *πέφνω*, undè in imperf. *ἐπεφνον*.

125, 127. *Ὡς δ' ὅπουτ' Ἰαδίων*—] *Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ἰαδίῳ Ἡρώι μινγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ*. Hesiod. Theogon. 969.—*Ῥ θυμῷ εἵξαθα, πνο αἰνίμο obscurata*.—*Νειφ' ἐνὶ τριπλόῳ* Angl. in a thrice tilled fallow. Caeterum apud Jaslonem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. — *ἀγᾶσθε*,] Wolf. *invidetis*; contr. pro *ἀγᾶσθε*. Aliter *ἄγασθε* ab *ἄγαμαι*. Vide suprâ ad v. 119.

130. — *περὶ τρόπιος βεβᾶντα*—] Angl. *riding on his keel*. Ab obsoleto *βαῖω*, venit in perf. med. *βέβαια*, in particip. *βεβαῖος*, in gen. *βεβαῖος*, et *βεβαῖος*. Vide Sam. Clarke, ad Il. v. 46. etiam *Fragm. Gram. Gr. p. 18*.

20. 132. — *ἔλας*—] Per sync. pro *ἐλάδας*. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, *ἔλας*, inquit, (quod Grammatici contractum esse aiunt ab *ἐλάσαι*) idem esse putem ac *εἶλαι*, sed antiquioris formae. Ab *ἔλω* nempe, sive *ἐλλω*, *ἐλώω*, *ἐλαῖ*, ut à *πέλλω*, *πέλλω*, &c. Index iv ad Dawes. Miss. Crit. *καίζω*, *findo*, f. *καίδω*.

aor. 1 ἐκέαδα, et apud Hom. ἐκέασσα, ut sit penultima longa. Vide 20. suprâ ad v. 111.

133. *Ενθ' ἄλλοι*—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. *Ἐρρέτω*,] Angl. *Let him begone*, Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastae apud Barnesium.

140. —*πέμψω δέ μιν*—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego*: Immo dimissura erat: sed *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —*ἀσκηθῆς*—] *ἀσκηθῆς*. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicae *scathe*. T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. *Ἦρ'*] i. e. ἦτε, *ibat*. Ab ἔω, et εἶω, pro quo εἶμι, eo, vado; est imperf. in usu apud Hom. ἦτον, -ες, -ε· et perf. med. ἦτα, -ιας, -ε· quae formae saepissimè occurrunt.

152. *Δακρυόφιν τέρσοντο*] *Δ* lachrymis siccabantur. *δακρυόφιν*, i. e. *ἀπὸ δακρύων. κατεβέτο δὲ γλυκὺς αἰὼν*—*Ἐν δακρυόφιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος, καὶ κατετήκετο*. Schol.

154. —*ἰάνεσκεν*—] Ionicè pro *laue*, ab *ἰάνω*, *respiro*, *dormio*: sic paulò infrâ *δερχέσκετο* pro *έδέρκετο*.

163, 164. —*ἀτὰρ Ἰκρια πῆξαι*—] Angl. *but make a close-compacted deck*—*τὰ Ἰκρια sunt tabulata, quibus navis contegitur supernè*. *πῆξαι* propriè significat *compinge tibimet ipsi*, vel *tuo cominodo*; ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] *ἡεροειδέα ποντον, obscurum pontum*. Notandum: *δήρ, δέρος, δ, αἶρ*: sed *δήρ*, vel *lon. ἡήρ, -έρος, ἡ*, [undè *ἡεροειδέης*,] *caligo, nebula*.

170. *κρῆναι*] Wolf. a *κραίνω*. *κρῆναι*, Vulg. *τελειῶσαι*, Schol. P. 21

171. —*πολύτλας*—] Vide suprâ ad α, 1.

174. —*κέλειαι*—] Iambus est. Eadem synaloepha saepè occurrit. Sic infrâ p. 22. v. 215. *Θεῶν*, p. 23. v. 231. *ἔξιν*, quod potius sine diaeresi scribendum, p. 37. v. 283. *Νέαι*, p. 39. v. 347. *κρέα*. T. Y. Idem saepe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Iliad. α, 18. β, 268. &c.

175. —*νῆες εἶδαι*] sunt *naves utrinque aequales*, vel *aequales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimae. Sic Schol. *ἴσαι κατὰ τοὺς τοίχους*. De—*περῶσι*, vide suprâ ad α, 25.

181. *Χεῖρ τέ μιν κατέρεξεν*,] Angl. *and she stroked him with her hand*. Idem versus saepe occurrit apud Homerum. *καταρέζω*, blandè mulceo. Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. *Ἡ δὲ ἄλιτρός γ' ἐσσί*,] *Τὸ—ἀλιτρός ἐσσί, καὶ οὐκ ἀπορώλια εἶδως, ἀντὶ τοῦ ἥλιτες καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδεντος ὄν· ἀπορώλιος γὰρ ὁ ἀπαίδεντος καὶ ἀδίδακτος*. EUSTATH. " *Profectò improbus es, et non incauta sciens*. CLARKE. P.

183, 184. —*ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι*.] *induxisti in animum proloqui. φράζω, dico*; *φράζομαι*, in voce med. *delibero*: *ἐπιφράζομαι, cogito, molior, induco in animum*; *ἐπεφράσθης*, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprâ ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] *Ἰδὼ νῦν τὸδε Γαῖα*—Conf. Aen. xii, 176. *Esto nunc sol testis*, &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —*καθίζεν*] *resedit*; subaudito scil. pron. recipr. nam *ἴζω*, vel *καθίζω* est *sedere facio*. *ἴξεν* paulò infrâ, *sedit*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

205. —*συ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης*.] *Τὸ ἔμπης, δ καὶ ἔμπα λέγεται*, 22. *ἐν τούτῳ ἐπὶ τάπη, ὅμως σημαίνει*. Schol. Quae si vera sit interpre-

tatio, sententia erit; *Quamvis discedere et me linguere paras; opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* CLARKE F.

209. —ἡμερόμενός περ—] *quantumvis cupidus*—

224. —μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.] Ordo est: καὶ τότε γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. Ἥμος δ' ἡριγένεια, &c.] *Ἥμος, quando, cum;* conj. poetica, cui respondet, τῆμος, *tum, tunc.* ἡριγένεια, epith. Aurorae; est ex ἥρ, ἥρος, τὸ, *tempus matutinum, lux matutina, et γίνομαι* et sign. vel tempore matutino nata, vel lucem matutinam gignens. Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, *rosea-digito*, epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum hunc pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. Εἰκοσι δ' ἔβαλε πάντα,] δένδρα scil. viginti arbores ipsas dejecit. Angl. *He felled full twenty trees.* "De fabrica navis Ulyssae et navigatione lege Cl. Riccii Diss. Homer. xlix." ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311, lib. v. suae Versionis.

246. —ἔναικε τέτρα—] Angl. *brought twimbles, augers.*

248. Γόμφουδιν—καὶ ἀραυνέουσιν—] Angl. *with large nails and seams;* ἀραυν, *aravon*, pro ἥρεν, vel ἥρε, perf. m. verbi ἄρω, *apto.*

249. Ὀδὸν τὴν τ' ἔδαφος—] *Quantumque quis faciet ventrem unum* navis onerariae capacis bene peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses. ἔδαφος νηὸς, Angl. *the hold of a ship.*

252. Ἰκμα δὲ στήδας,] Vide supra ad v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῆδιν ἐπηγευέσθω τελευτά.] caeterum longis asseribus perficiebat. ἐπηγευέσ, *idos*, ἦ, [unde ἐπηγευέσθω, dat. pl. Poëtice pro ἐπηγευέσθω,] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* Επηγευίδες, inquit Eustathius, σάνδες ἐκ πρώρας ἐς προῦναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι.—ἐπίκριον, *antenna*; πηδάλιον, *gubernaculum.*

256, 257. Φράξε δὲ μιν ὀπέσθω—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-worker all around.* οἰσύννησι, dat. pl. Ion. pro οἰσύνναις, ab οἰσύνος, ἦ, *ov*, *Salignus*, ex *salice*. Th. οἰσύν, *salix.* Κύματος εἶλαρ ἔμην [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves.* πολλὴν ἐπεχευάτω ὕλην, *he stowed in her abundance of ballast.*

260. —ὑπέρας] Ὑπέραι, sunt funes, quibus antennae ad malum adligantur; vel, ut Caesar loquitur, B. G. III, 14, destinantur. ERNESTI. κάλους, τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατὰγεται ἡ κερατά. Schol. Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail*; ὁ ποῦα, *the rope at the lower extremity*: illa scil. extendit sursum à cornu antennae oblique ad malum; hic deorsum ab angulo veli ad latus navis puppim versus.

262. —τῷ τετέλεστο—] ei [i. e. ab eo] finita sunt—

24. 266. —ἦμα—ων, τὰ, *viatica.* Hic pronuntiatur ἦμα, uti notavit Barnesius et Clarkius F. "ἦμα, Wolf. ἦα, Alii. P.

* Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] Ex HOMERI ODYS. Lib. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinoüs Phaeacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur. Jussu regis, nautae navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur.

Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione in- 24.
ductâ ipsius Ulyssis, lachrymas heroi oboriuntur. Quibus observatis
Alcinoüs captilenae finem imponit, atque Ulysssem interrogat, quia-
nam et unde gentium sit.

24. *Ἀνδὰρ ἐπεὶ δ' ἤγεσθην.*—] *Caeterum postquam convenerant.*—δ',
ut dictum est suprâ. CLARKE F. [*ἤγεσθην* pro *ἡγέσθησαν*, ut saepissi-
mè:] Phaeaces scil. in cujus insulam, post tempestatem à Neptuno
ei immisam, Ulysses, relictâ Calypso, vix tandem pervenerat.

30. *Πομπὴν δ' ἀτρύνει.*—] Angl. *He implores a safe conduct; and
begg that his request may be ratified.*

35. *Πρωτόπλοον*—] Angl. *of first rate speed.* *κούρω δὲ δύο, καὶ
πεντήκοντα*, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι., 182.] *κούρω δύο,
καὶ κούροι πενήκοντα*, et *κούρω δύο κρινέσθων, καὶ κούροι πενή-
κοντα κρινάσθων*, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,
ὅσοι εἰδὲν ἄριστοι πάρος*, who on other occasions distinguish themselves.
[De *πάρος* cum praes. temp. vide suprâ ad ε., 88.] Caeterum eorum
opinionem, qui putant optimos Scriptores Graecos duali numero
pro plurali interdum usurpasse, vide eundem virum doctissimum
Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi suprâ.
[item ad Iliad. α., 566. β., 288.] et alibi passim. Contra Clarkium
tamen affirmat Ernestius [ad M. α., 566.] exempla ita perspicua esse,
ut nullo modo eludi possint. Verum unum tantum protulit è scrip-
tibus Homeri, ex Iliad. scil. δ., 452. *ποταμοὶ—συμβαλλέτον*—infelici-
ter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia
citavit, alterum ex Arato, v. 1004. [rectiùs 1023.] *βοῶντε χολαῖά*—
alterum è poemate *περὶ λίθων*, Orpheo vulgò sed falsò adscrip-
to, v. 77. ubi *φυγέτην* ponitur pro *φύγον* vel *ἐφυγον*—ad quem locum
ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: “Hic
“quidem apertè dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide
“nimis negasse Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir
“summas Ernestius, qui ad Il. α., 566. et hoc loco Orphico et Ho-
“meri ipsius pluribus prolatis ostendit, omninò etiam duali usos
“esse, ubi de pluribus ageretur.” Nihil tamen ejusmodi, nisi jam
supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius.
Addit quidem, “se talia exempla plura reperisse, quae notare omnia
“supersedit.” Nescio an hoc sit, quod Gesnerus vocat *pulchrè mo-
nuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit
vir egregius Thomas Tyrwhitt: “Numerum dualem pro plurali
“hic poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore canones
“grammaticos conficere.” [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.]
Quae igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti,
nisi forsàn excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scho-
liastes his verbis: *ἐπὶ δὲ βοῶντε, δυσκῶ δὲ ῥῶμα ἐχρήσατο ἀντὶ πλη-
θυντικῶ τοῦτο γὰρ ὅς αὐτῶ δ καὶ Ὀμηρος οἶδε*. Sed quod ad
Homeroū attinet, hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi
syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acu-
mine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis non-
nullis allatis. 1. Ex Pind. Ol. ii. 158. *γαγύετον*,—de quo vide infrâ ad
locum, p. 276. 2. Ex Orph. Arg. 818. *Ῥαίετον, αἵτινες ἔσσι*—Sed
Acētes hic alloquitur Jasonem, qui—*ἐν πάντεσσι μετέπρεπε*,—et co-
mites Jasonis in uno sodalio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al.
186.] —*Βάζοντ' ἐπέσσι*. Ibi sana lectio est *βάζοντες ἐπέσσι*. Vide inf.
ad loc. p. 73. 4. Arat. 968.—*πρώξαντε βαρεῖν διδάξι φωνῇ*—quod ad

rem facere videtur, nisi forsan sermo sit de duobus generibus, corvis scilicet et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmendam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. *Ἀσθόμενοι*—] Ordo est: εὖ δὲ δεσφόμενοι ἔρεμα ἐπὶ κληίδι πάντες ἐβητε: Quum autem bene ligaveritis remos ad transtra omnes evite:—*ἀλεγύνετε θοὴν δαῖτα, subidum parate convivium.*

25. 45. —*ὅπη θυμός ἐποτρύνῃ*—] i. e. *ὅπη θυμός ἐποτρύνῃ*—*ubiqueque animus ipsum impellat.*

48. —*κρινθέντε*—] Ita recte edidit Barnesius. Vulgati habent *κρινθέντε*, quod primam necessariò corripit. Vide ad II. α, 309; et v, 129. CLARKE. De duali numero vide suprâ ad v. 35.

53. *Ἡρτάναντο δ' ἔρεμα*—] *Ἀπτόνυντο remos, ἐν τροπαῖς δευματίνουσι, strophis pelliceis.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] *πάντα κατὰ μοῖραν, omnia videlicet ἀνά δ' ἰσότης, x. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκά ἰσότης.* Vide II. α, 480.

55. *Ἵπυθ' ἐν νοτίῳ*] *Ὁρμίζειν ὕπυθ' ἐν νοτίῳ*, scilicet ὕπυθ', est solventium ἐ portu vel à littore, cum navis deducta stat in aquâ altâ: at *ὀρμίζειν ὕπυθ' ἐν ξηρῷ* est appellentium, cum navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. *Βάν δ' ὕμην*—] i. e. *ἔβησαν ἵνα*. Vide suprâ ad α, 441.

57. *αἰθουαῖ*] *Αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμένα ὀσάα.* Schol. *ἔρχεα, septa*; Angl. *the courts*. *δόμοι, triclinia, diaetae, oeci.* ERNESTI.

59. —*δυοκαδέκα μῆλ' ἔβρυσεν*,] Conf. Aen. i. 633. *Nec minùs intered, &c.* Ubi ita notavit Heynius:—“ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus, hospitis adventu in domo statim sacrum fit, caeditur victima, et ex eâ epulo sacro hospes excipitur.”

60. —*δυό δ' εἰλικοδας βοῦς*.] Vide suprâ ad α, 92.

61. *ἀμφὶ θ' ἔπον*,] i. e. *τε ἀμφέπον, et circumdant. τετύκοντό τε δαίτ' ἐρατεινήν. appararuntque convivium amoenum. τετύκοντο pro ἐτύκοντο.* Vide II. α, 467.

62. —*ἐρέπον δαιδόν*.] Heroicis temporibus semper *δαιδός* convivii, quae ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Aen. i. 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 113.

63. *Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε*,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—*περιεφίλησε, valdè dilexit.*

67. *Κάδδ' ἐκ πασδάλωφιν κρέμασεν*—] i. e. *κατεκρέμασε δὲ φόρυγγα—ἐκ πασδάλου.*

68. —*ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι Κήρυξ*.] *Ἦτοι ἐδήμανε, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσίν ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γινῶ ἔνθα κείται.* Schol. *ἐπέφραδε, aor. 2, ab ἐπιφράζω, indicô, admonéo.*

21 - 485. —*ἐξ ἔπον ἔντο*,] i. e. *ἐξέντο ἔπον, emisissent desiderium*:—Vide suprâ ad Odyss. α, 160. [Conf. Aen. i. 220. 727. viii. 184.]

488. *Ἢ σέ γε Μοῦσ'*—] *Aut te Musa docuit*,—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. *Ἀχαιοῖν οἶτον αἰδέει*,] *Achivorum fatum canis*,—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—*Νεῖκος Οδυσσεύς*—x. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. *τὸν Επειὸς ἐποίησεν σὺν Αθήνῃ*,] *Instar montis equum, dicit*

ad *Palladis arte, Aedificanti*,—Aen. ii. 15. et alibi passim. Vide cele-
berrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Aen.

508. *Ἡ κατὰ περσέων βαλάνειν*.] Vide *Description of the Plain of Troy*, by M. Chevalier, p. 117. et Aen. ii. 31.

510. *Τῇ περ δὴ*.] Quid utique demum sententiâ etiam postea peragendum esset. CLARKE F.

511. *Αἶδα γὰρ ἦν ἀπολλέσθαι*.] Jam Trojas sic fata ferebant. Aen. ii. 34. *ἐπὶν πόλιν*, x. τ. λ. postquam urbe intra se conclusisset—

519. *Κεῖθι δὴ*.] Ordo est: *πότο δὴ [ἐχέον—Οδυσεῖα nempè]* 27. *ταλὴρδαντα ἀνόντατον πόλεμον κεῖθι*.—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious*,—

523. *φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα*.] suum maritum amplexata,—

527. *Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη*.] Ipsi circumfusa, *λέγα κοινῆς* stridulè ejulat :—[Vide II. τ. 284.] Nihil amplius vult haec similitudo, quam quod Ulysses *ἐλκεῖν ἐκλαίειν*. —*αἱ δὲ τ' ὀπισθεν κοπτοντες δούρεσσι μετάρρενον*, x. τ. λ. illi verò ponè [i. e. hostes] cædentes hastis tergum atque humeros [foeminae scil.] εἶρεον εἰδανάγουσι, ducunt eam in servitutem.—*Εἶρεος*, ου, ὅ, servitus; ab εἶρω, necto.

539. —*ἄρρε*] se exortavit, exortus est,—aor. 2. act. pro ἄρε et hic subauditur *ἐαντόν*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. *τέτυται*.] parata sunt, et paulò infrà, est :—praes. scil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547. —*ὅςτ' ὀλλέρον περ ἐπιψάθει πραπίδες*.] qui scilicet vel minimum attingit mente. Angl. *who possesses the smallest intelligence*. *Ἀπτεται* talis φρεσὶν —*φρόνιμός ἐστι*. Schol.

556. —*εὐτυσόμεναι φρεσὶ νῆες*.] *naves quae dirigunt se et contendent ad propositum locum mentibus propriis*,—quasi rationales. DAMN. Haec et quae sequuntur de navibus Phaeacum, ad verbum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosa hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phaeaces praestantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere : eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563. —*ἐπι*.] hic, ut alibi passim, pro *ἐπεσθι*.

573. —*ἀπεπιάγχθης*] Vide suprà ad α, 1.

586. —*πεπνυμένα εἰδῆ*.] *res prudentes intelligat*. πνύω, f. πνύσω, spiro, spirare facio; it. sapere facio; hinc pass. πνύομαι, sapio, habeo spiritus egregios : hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud poëtam occurrit, *πέπνυμαι*, *sapiens factus sum*, valdè sapio, &c. DAMN. Vide suprà ad α, 213.

* *ΤΗΣ ΤΟΤ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἡ 29. ΓΡΑΜΜΑ, I.*] HOMERI ODYSSEAE LIB. IX. [Vide suprà ad p. 3. n. †.] Ulysses se notum facit Phaeacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Ithamarum evertit; adventum ad Lotophagos; deinde ad terram Cyclopum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quam, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excaecat.

Ver. 5.—*τέλος χαριέστερον*.] *rem gratiorem*.—“Est—familiaris—
“Ionicè scribentibus dictio τέλος, quae saepè nihil sonat aliud quam

29. "χρῆμα, res" CASSAUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—*ἔγγ' κατὰ δῆμον*—i. e. *κατέγγ' δῆμον*—

12. —*θυμὸς ἐπετρέπετο*—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*; δδκ. Aen. ii. ad init. "συναχρῆς, Wolf. P.

17. —*ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα*,—] *ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὁποῦντιν νηλεὲς ἦμαρ, καὶ ναίων δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξείνος ὑμῖν.* Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you.*

19. *Ἐμ' Ὀδυσσεύς*—] Sic Virg. *Sum pius Aeneas*—*fama super aethera notus*. [Aen. i. 378, 379.] Notati hi veritus, quod Aeneas egregie se ipsum commendat. Recte, nostris moribus et rem aestimemus; secus, si heroicis; ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium [in *Essay on Pope's Odyssey*, P. i. p. 52.] Hic ipse versus ex Homero admiratus Odys. i. 19. Ulysses apud Alcinoon: *Ἐμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, δς πᾶσι δόλαιον Ἀνθρώποισι μέλει*, (*cuius et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicâ*), *καὶ μὲν κλέος ὀφρατὸν ἔκει, fama super aethera notus*, ex poeticae orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeberrimus et inclytus. Inclytum autem ac notum se calamitatibus suis dicere, minus habet offensivae etiam nostris moribus, &c. HEYNE, Excurs. ad locum, xii.

21. —*εὐδείλεον*—] *conspectum*. *εὐδῆλος*, resolutio η, *εὐδέελος*, inserto ι, *εὐδέελος*.

23.—25. —*ναίετάνου*] *habitantur*. *ναίετάν, habito, frequento*; signif. etiam, *sum frequens, habitior*.—*δουλίχρον τε*.—Vide supra ad α, 246.—*χαμαλή*—vulgò redditur *humilis, depressa*; et *παννυπερτάτη*, omnium *suprema*. Locum ab interpretibus minus rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac si poeta dixisset, "non modò montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam *χαμαλήν*, etiam quibus in partibus *depressior* esset, comparatè tamen cum circumjacentibus insulis *παννυπερτάτην* " *εἰν ἀλλ' ἐπὶ ὄρει*." Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. 44. Hor. Epist. i. vii. "41. *Παννυπερτάτη* reddi potest *extrema*, nempe occidentem versus, "quod voluisse videtur poeta." T. Y.

30. 28. *Ἦς γαίης*—] i. e. *ιδίᾳς γῆς*, Angl. *than one's native land*.

30. *Ἐν ὀπέσσι*—] Vide supra ad α, 16.

32. *Αἰαίη*—] *Aeaea*. Ita dicitur Circe ab *Αἰα*, quae urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur *νηὸς Αἰαίη*.

39, 40. *Κικόνεςδε πλάσθεν, Ἰσμάροι*] idem valet ac *ἐπὶ πλάσι με Κικόνων πόλει Ἰσμάροι*. Erant autem *Κίκονες* Thraciae populus. Trojanauxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide II. ρ, 73.

42.—*ἀτεμβόμενος*—*ἰσῆς*.] Supple *μοίρας*, *fraudatus aequali portione*. *ἀτέμβω*, est, ut Damianus interpretatur, *εἰς ἄτην ἐμβιδίω*, in labem et offensionem induco. *ἀτέμβομαι* est, *εἰς ἄτην ἐμβαίνω*, hinc *ἀτεμβόμενος*, *fraudatus*.

43. —*διερῶ ποδὶ*—] *celeri pede*—*διερῶς* propriè significat, *qui humorem habet, qui rigatus est, recens*: inde metaphoricè *vegetus vivus*; à *διαίνω*, *rigo*. Sunt qui putant *διερῶ ποδὶ* hic de navi intelligi; sed hoc simplicitatem Homeri minùs redolet.

46. —*καὶ ἀλλήποδας ἔλιζας βοῦς*.] Vide supra ad α, 92.

49, 50. ἀπ' ἴππων—μαίνασθαι,] non ex ipsis equis, sed è cæcis pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἔδνται, et, ubi opus est, pedibus, nam πεζὸν ἔδνται idem sonat ac πεζοὺς ἔδοντας.

54. Στηθάμενοι δ' ἐμάχοντο] Στηθάμενοι est instructi acie. ERNESTI. "l. 57. ἀλεξόμενοι pro ἀλεξάμενοι, Wolf. P.

58. Ἥμος δ' ἥλιος μετενίσσεται βουλυντόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὐξήσιν ὁ ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυντοῦ· δε ἡ μεσημβρία ἔστιν, ἡ ὁλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε βόες λύονται τοῦ καμνεῖν. EUSTATHIUS. Cum sol transiret ad eum locum eoē, in quo cum est, boves solvi solent ab opere. DAMM. Conf. Virg. Eclog. ii. 66. et Gray's Elegy, ad init.

59. —κλίναν—] i. e. ἐκλιναν Ἀχαιοὺς· inclinarunt Achivos, senau transitivo; pepulerunt Achivos.

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. pro unaquaque nave, non sex ex unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infra ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet hujusmodi: Neque, uti iam properet fugientibus fieri verisimillimum erat,—Vel, Neque impediri trepida nostra fuga quin, priusquam ulterius progredieretur, &c. CLARKE F. πρὶν τρεῖς αὐδαί τινα ἑκαστον—priusquam ter vocassetis unumquemque, &c. Ἀρχαῖν ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρεῖς τοὺς περιλειφθέντας, ἐπὶν ἀπώδιν οἰκαδε· ἢ ἵνα καὶ εἰ τις εἴτι ἀπολλοιτο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθαι. Conf. Virg. Aen. vi. 506.

66. —δηωθέντες.] trucidati. δηωθέντες pronuntiabatur δηωθέντες, uti observarunt Barnesius et Clarkius F. "Scripsit Wolf. P.

68. —ὄν δὲ νεφέσῳ—] Conf. Aen. i. 92. iii. 198. v. 11.

70, 71. —ἐπικάρσιν,] Vulgò redditur oblique: Eustathius autem, Ἐπικάρσιν δὲ, (inquit) οὐ πλάγιναι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιν, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἰστίων πολλὴν ἐνταδιν.—ἐφέροντ' ἐπικάρσιν, Angl. plunged as it were headlong. cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex ἐπὶ et κάρ.—ἰστία δὲ σφιν—Vela autem ipsis—ἰς ἀνέμοιο διέσχιδε τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ, vis venti discidit in tres quatuorque partes. Versus notissimus, cujus numeri optimè repraesentant vim ejus rei, quam poeta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quae ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

73. Ἀυτὰς δ' ἐδδμένως—] Ipsas vero [naves scil.] festinanter—προερεύσασαμεν [ἐρετμοῖς] ἡπειρόνδε, protinus remis ad terram continentem. Vide Il. α, 435.

80. Μάλειαν,] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τὰ νῆσος τῆς Λακωνικῆς. Schol.

83, 84. —ἐπέδημεν Γαίης Λωτοφάγων,] conscendimus terram Lotophagorum,—[quae scil. sita erat, non in Sicilia, ut quidam putarunt, sed in Libya], αὐτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, qui florentem cibum edunt.

106. Κυκλώπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες sunt populus Siciliae, in regione valde fertili, αἱ Λεοντίνοι postea dicti. Ulyssis aevo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quae passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poetam Cyclopes omnes fingere μονοφθαλμούς· nescit omnino hunc

Vol. II.

32. monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderatè fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poeta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὄφθαλμος, nec certè siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. Damm. Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiae est. ὑπερφιάλος vulgò redditur foedifragus, perfidus; item superbus, arrogans; interdum vinosus; quasi ex ὑπέρ et φιάλη, quia foedera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφνής, qui nimis excrevit, inde excellens. Potest igitur hic reddi ingens, ut ad staturam Cyclopum referatur. [Vide suprâ ad α, 134.] Caeterum in hujus vocis consonante φ latere Aeolicum digamma putat amicus meus doctissimus Episcopus Menevensis, quasi olim scriptum esset ὑπερφιάλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab ὑπερφίω, super eo, supero, ut cognatum sit verbi ὑπέρβω, ὑπερβαίνω, unde Latinum SUPERBUS.
111. —ἐρυστάφυλον,] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον. Schol.
116. —λάχεια] ας, ἡ, mollis, molli solo. à λαχάινω, terram fodiendo mollis.
120. —μιν εἶδοι χνεῦδι] ipsam ingrediuntur,—pro εἶδοι χνεῦδι ab ἀχνέω.
33. 125. —μιλτοπαρόηοι,] Μίλτω τὰς παρειὰς πεχριθμέναι, τουτέστι τὰς πλώρας. Μίλτος δὲ πηλὸς ρουδιώδης. Schol.
128. —ὁδὰ τε πολλὰ] Adverbialiter, vekuti crebrò.—
- 130, 131. Οἱ κέ σφιν—] Construe: Οἱ καὶ κε ἐκάμουντὸ σφιν εὐκτιμένην νῆσον. Angl. and who might cultivate for themselves the populous island. Οὐ μὲν γάρ [ἔστι] γέ τι κακῇ, for it is not by any means unfruitful.
- 134, 135. —μάλα κεν βαθύ—] Ordo est: κεν ἀμφὲν μάλα βαθύ λήϊον αἰὲν εἰς ὥρας. Angl. they might reap a very tall crop constantly at the stated season; ἐπεὶ οὐδας ὑπ' [ἔστι] μάλα πῦαρ, since the soil underneath is very rich. οὐδας, τὸ, solum; in usu tantum in nominat et accus. πῦαρ, τὸ, idem quod πῖον, pingue. "ὑπ', ὑπαστι. Wolf. P.
136. —ἔν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,] ubi non opus est fune,—Conf. Virg. Aen. i. 168. Hic fessas non vincula naves Ulla tenent,—&c.
138. Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μέναι χρόνον,] Angl. but for those who arrive only to remain a while. ἐπικέλλω, f. Aeolicè, —ἔλδω, appello navem in litus, &c.
152. Ἥμος δ' ἡριγένεια—] Vide suprâ p. 22. ad ver. 228.
34. 159. —ἐς δὲ ἐκάστην] Conf. Aen. i. 193, &c.
162. —δαινύμενοι πρέα—καὶ μέθυ—] Vide infrâ ad Soph. Oed. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, sortior, sonat etiam sorte contingere.
185. —κατωρυχέσθι λίθοισι,] Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις, ὃ ἔστι τεθμελιωμένοις. Schol. κατωρυχῆς, —έος, ὁ, ἡ, reddit Dammius, infrâ infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.
187. —ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi. " Inf. p. 233 "
35. 190. —ἐτέτυκτο] erat. τέτυγμα, sum, ἐτετύγμην, eram, in hoc sensu saepè occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανὸς γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Oceanus nativitas omnibus est. Il. 5, 246. ἀριστος ἐν Θρηάσσι τέτυκτο, erat praestantissimus inter Thraces. Il. 5, 7. et alibi passim.
198. —ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει—] Angl. who was the guardian of Ismarus? ἀμφιβεβήκα, I am the guardian. &c. Vide Il. α, 37. et quae ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Οὐνεὰ μιν—περισχόμεθ'—] *Quoniam ipsum conservaveramus, 35*
—περίσχομαι est, quasi dicas, Angl. *I hold myself round*; i. e. *I protect.*

202. Χρυσοῦ—ἐνεργέος—] *Auri bene elaborati et puri—*

204. —ἀμφιφορεῦδι δωδέκα κάδων—] *amphoris duodecim ipsis*; —
non paucioribus quàm duodecim. Vide II. x, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας,—] *Unum poculum qui impleverat,*
εἰχε δὲν εἰκοσι μέτρα ὕδατος, infundebat vicenas mensuras aquae:
nam δὲν est hic distributivum.

210. —ὀσμῇ—ὀσώδει,—] *odor spirabat.* ὀζω, est oleo, odorem emitto:
in perf. med. ὀσα et ὀσώδα, unde in plusq. ὀσώδειν. “Ista praete-
rita med. (inquit Dammius) saepè in notione praesentis et imper-
fecti ponuntur.” Vide suprâ ad v. 198.

212. —ἡμ] ὦν, τὰ, *viatica*: hic enuntiatur ἡα. “Vld. sup. p. 24.
v. 266. P.

213. ἀντίκα γάρ—] *statim enim mihi suspicatus est animus gene-
rosus, virum superventurum ingenti praeditum robore.* CLARKE F.

219. Ταρσῶ—] *Οἱ καλαθίσκοι, ἐν ὧς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται*
οἱ τυροί. Schol. Angl. *the strainers.* σηκοί—] *Αἱ μαινδροὶ καὶ περι-*
βολαί, ἐν ὧς συγκέχλεισται τὰ θρέμματα. Id. Angl. *the pennis.*

221. Ἐρχατο] *inclusae erant*: Ionicè pro εἰργμέναι ἦσαν ab
ἐργῳ, vel εἰργῳ, includo.

222. —ἔρσαι—] *Αἱ νεογναὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς 36*
ἔρσης ἢ ἐνδεῆς τῇ ηλικίᾳ. Schol. Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς
οὐδρος, ideo rori comparantur quae sunt tenera et mollia.—Aeschylus
quoque, in Agamemnone, δροσούς nominat teneros avium pullos.
—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἔρσην, id est,
rorem, tenellos agniculos vocavit:—χωρίς μὲν πρόγονοι, χωρίς δὲ
μετάδοι, Χωρίς δ' αὐτ' ἔρσαι. quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη
πρόδατα. CASAUBONUS, ad Athenaeum ix, 8. citante Clarkio F.
—ὀρός—λέγεται, ἢ τοῦ γάλακτος ὕδατῶδης ὑπόστασις. Schol. Angl.
whay.

225. Τυρῶν αἰνυμένους] *Sumtis caseorum nonnullis—* Vide Vol. I.
ad p. 53. n. 3.

331. —κείαντες] *Aliter κήαντες.*—ἔσθλαμεν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Τυ-
ρῶν αἰνύμενοι φάγομεν. Ex parte nimirum sacra faciebant, partem
ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὅπ' ἐμβρυον ἤκεν—] *Ἐπέθηκεν ἐμβρυον.* Ὀμηρος γάρ,
ἐπεναντίον τῆς συνθηδείας, βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός· ἐμβρυον
δὲ, νεογνόν, ἢ τὸ τέκνον. Schol.

246. —θρέψας] *quum coagulasset*—Nam τρέψω est coagulo; etiam
alo, nutrio. λευκοῖο—Conf. Theocr. Idyll. i, 58. “Infra p. 217.

252. Ὡ ξεῖνα, τίνες ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclop. 89, 274. Aen. i,
369, item Od. γ, 71.

254. —ἀλώονται] *errant.* Vide suprâ ad α, 25. “τοῖτ' Wolf.

256, 257. —ἡμῖν δ' αὐτὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Δειδάντων—] 37.
Syntaxis postulat Δειδάσι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed huiusmodi
structura non infrequens est apud Homerum; [Vide II. x, 137. ξ,
139. et alibi passim:] nam ut aequè dici potest φίλον ἦτορ ἡμῶν
δειδάντων, et φίλον ἦτορ ἡμῖν δειδάντων. Poëta, sine scrupulo, usur-
pat φίλον ἦτορ ἡμῖν δειδάντων. Sin autem hoc displicet, potest
sumi δειδάντων in genit. absoluto.

262. —μητιῶσθαι.] *constituere, Angl. to ordain*; pro μητιδεσθαι,
contractè μητιῶσθαι.

266. —*ἡμεῖς δ' αὖτε μηχανόμενοι*—] *we venimus supplices accedentes ad tua genua.*—*μῆχαναι*, vel *μῆχανομαι*, invenio, aequor.

280. *Ἢ πον ἐπ' ἐσχατιῇς, ἧ καὶ ἀχεδὺν.*] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco, q. utrum longe hinc, an propè, ut ver. 117. οὐτε σχεδὺν, οὐτ' ἀποτηλοῦ.* ERNESTI.

38. 289. *Σὺν δὲ δύνω μάργας*,—] l. e. *συμμάργας δὲ δύνω*—Conf. Virg. Aen. iii. 623, sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub fin.] Caeterum hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et aversionem foeditate suâ non facere, probant, inter caetera, quae Shakesperius, peritissimus ille judex humanae naturae, Maurum suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonae, pulcherrimae ac nobilissimae puellae, amorem conciliasset. [Vide *Othello*, Act. i. Sc. 3. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex Odysseâ hic exhibere; quia tales summi poëtae miras narrationes non solum ingenuae juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsae quae describuntur utcumque foedae sint et horrendae, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. *Οὐτάμεναι*.—] Non ex *οὐτᾶν*, indè enim fit *οὐτήμεναι*, vel *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò producit: sed, quâ analogiâ ex *τιθημι* fit *τιθέναι*, ex *δίδωμι*, *διδόναι*. eadem ex *οὔτημι* fit *οὐτάναι*, indèque *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò corrumpit. CLARKE, ad Il. φ, 68.

319. Cf. Cowper's transl. Virg. de Polyphemo. Ovid. Metam. xiii. 782, 3. Cowley de Goliath. Milton de Satanâ. Pope's Version. Johnson's Works, "Cowley," Vol. IX. p. 64. indicante J. T.

39. 325. —*ῥέον τ' ὀργυῖαν*.—] *Ἐκτεταμένον τῶν χειρῶν τὸ διάστημα ὀργυῖά ἐστι.* Schol. Angl. a fathom. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —*ἐθώσα*] *acui*. "*ἀποξῦναι*, laevigare. Cl. Vid. Od. ζ, 269. P.

335 —*ἐλέγμην*.] Per Sync. pro *ἐλεγόμην*, vel *ἐλελέγμην*.

347. —*τῇ*.] Ionicè pro *ταῖ*, quod contractò pro *ταῖς*, accipe; à *ταω*, f. *αἶω*, capio, accipio.

40. 359. —*ἀπόρροῶς*.] *ὁ, ἡ, ανυλνς*, &c. item substant. *portio, pars*, &c. à *ρήσσω*, *frango*. "*Rivus, a stream*. Vid. Il. β, 755. P.

366. *Οὐτις ἐμοί' ὄνομα*.] "Ita Wolf." *Οὐτις*, nemo, habet in accus. *οὐτινα*, non *οὐτιν*. Nec est *οὐτιν* hic per apocopen pro *οὐτινα*, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hic ponitur ante consonantem, quò melius Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fulsisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemos [ver. 369.] *Οὐτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι*—inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit *οὐτινα*, neminem, [οὐτιν scil. pro οὐτιν' ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ neminem postea devoraturum. Caeterum se ita appellari idè præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infra ver. 408, sqq.

372, 373. —*ἀποδοχμῶδας*.—] *Πλαγίῶδας δοχμὸς γὰρ τὸ πλάγιον*. Schol. *Inflexâ crassâ cervice*. Conf. Aen. iii. 631. sqq. *Cervicem inflexam posuit*, &c. καὶ δὲ μιν—*Ἡρεῖ*— l. e. *καθήρεῖ δὲ μιν*—

φάρυγος δ' ἐξέδοντο οἶνος, i. e. οἶνος δὲ ἐξέδοντο ἐκ φάρυγος, vinum à gutture erumpibat. Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. ἀναδύη.] Angl. *should flinch*. ἀναδύω, *emerge ex aliqua re; refugere et detestare aliquid*.

384. Δίειον.] Angl. *I twirled it round*. τρυπῶ contractè pro τρυπᾶσαι, à τρυπᾶω, *terebro*.

386. —τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεΐ.] Angl. *and it spins incessantly*.

389. εὔδεν ἀΰτην.] Angl. *the steam singed, &c.* εὔω, f. εὔσω, 41 *amburo*. ἀΰτην, spiritus, vapor.

390. —σφαραγεῦντο.] Ignicè pro ἐσφαραγοῦντο, à σφαραγέω, f. ἤσω, sonum edo. ῥίξαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] σφαραγεῦντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire*.

394. Ὡς τοῦ οἷζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, οἷζε, ita Quintilianus: "Minime," inquit, "nobis concessa est ὀνοματοποιΐα. Quis enim ferat, siquid simile illis meritò laudatis, λίγξε βιός, et οἷζε ὀφθαλμὸς, fingere audeamus?" Lib. I. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F. "Vide II. δ. 455. P.

403. Τίπτε τόδον—ἐόηδας,] Τίπτε τόδον referendum ad ἀρημί- nos, vertendumque non cur, sed *quid tantum laetus, tantoperè vociferatus es*: quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. ERNESTI.

404. —ἄμμε] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastes, ἄμμε, ἡμᾶς, Ἀιολικῶς. ad II. α, 59. τίθησθα, etiam Aeolicè, pro τίθης.

408. —Ὅστις με πτείνει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφῶν,] Angl. *groping with his hands*,—ψηλαφῶν, pro ψηλαφᾶν. Vide suprà ad α, 25.

425. —ὄιες—] Dactylus esse videtur eadem ratione, qua ἀδύνα- 42 ται choriambus. ERNESTI. Ita ἀπονέεσθαι infrà v. 451: in ὄιες autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri potest: id enim in ὄις affuisse è voce Latinà, *ovis*, colligitur. T. Y.

426. —ἰοδνεφὲς εἶρος] Ὁ ἐστὶ μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις κεῖται. EUSTATHIUS.

427. Τοὺς ἀκτέον συνέειργον—] Angl. *These I silently bound together with well twisted twigs*—Σύντερις αἰνύμενος, *taking threë of them together*.

433. —λαδίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς,] villorum sub ventrem involu- tus—ἐλύω, f. ὤσω, *involvo, curvo, &c.*

434. δώτου θεσπεσίω] lanae egregiae. Vide suprà ad α, 443.

435. Νωλεμέως στρεφθεῖς] Firmius implicitus—ἐχόμεν τετληότι [pro τετληότι] θύμω, haerebam constanti animo. "sc. δώτου. P.

438. —νομίονδ' ἐξέδοντο—] ad pascua ruebant—ἐκδέω, exagito, ἐκδεύομαι, in med. ruo, perf. pass. ἐκδέομαι, per metath. ἐξέδουμαι, unde in plusq. ἐξεδούμην, in med. sensu, ruebam.

440. —σφαραγεῦντο.] distendebantur; pro σφαραγοῦντο σφαραγέω, f. ἤσω, sonum edo; item, ut hic, extendo, &c.

441. ἐπεμάτετο—] contrectabat.

442. Ὀρθῶν ἐσταότων.] Rectè stantium:—ἐσταῶς, [in gen. ἐσταῶτος vel ἐσταότος,] id. quod ἐσταῶς, subintell. pron. recipr. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχμῶ στεινόμενος,] Vellere denso gravatus,—et me multa cogitans.

447. —ἔδω—] Per metath. pro ἐδέω, et hoc pro ἐδέδω, 2. sing. plusquam. pass. à δέω.

43. 459, 460. —καθδὲ ἐμὸν κῆρ Λωφῆσαι—] i. e. δὲ ἐμὸν κῆρ καταλωφῆσαι—quod est καταλωφῆσαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192—197. "καθ δὲ κ"—Wolf.
467. γοῶντες.] Vide suprā ad α, 25. "γοῶω, γοῶων, γοῶν. P.
468. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον—] i. e. δὲ ἀνένευον ὀφρύδι, *superciliorum nutu prohibebam flere*—
473. ὅσον τε γέγωνε βοήσας,] i. e. quantum quis magna voce clamans audiri posset. γέγωνω et γεγωνέω, ita clamo, vel loquor, ut audiar procul. γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.
- 475, 476. —οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκτιδος ἀνδρός—] Angl. thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief—*Ἔδμειται*, per sync. pro ἐδέμεναι, et hoc pro ἔδειν.
- 477, 478. Καὶ λίην σέ γε—] Ordo est: Καὶ λίην κακὰ ἔργα γε ἐμελλε κιχῆσεσθαι σε, Et omnino mala facta assecutura erant te, Σχέτλι· execrante; ἐπεὶ οὐκ ἄξον ἔσθειν ξείνους ἐνὶ σῶ ὀλκῳ quoniam non verebaris comedere hospites in tua domo.
485. —παλιρρόθιον—κῦμα,] Angl. the refluxent wave. Pulcherri-
mè Miltonus: Me tenet urbs refūd quam Thameris alluit undā.
Eleg. i. 9.
44. 486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο,] Uti inundatio ex mari, θέμωσε δὲ χέρσον ἐκέσθαι, adegitque ut veniret prope terram. Ad verbum, legem quasi injungebat navi, terram versus ire. Nam, uti notavit Dammius, θέμωω, f. ὠδω, est cogo, legem praescribo et impono.
498. Σύν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συνάραξε—
499. Μαρμάρω δκρίοντι βαλόν·] saxo aspero conjecit.
501. —κεκοτηότι θυμῷ·] irato animo. Pro κεκοτηκότι, à κοτέω, simultatem foveo, Angl. I bear a grudge.
507. —με—ἰκάνει] εἰς με scil.
508. Ἔσχε] Ion. imperf. pro ἦν.
513. —ἐδέγμην] expectaveram.—Pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι, capio, expecto, &c.
45. 523. Αἶ γάρ δῃ—] Εἰ [Poët. αἶ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἴθε, id est, utinam. VIGERUS. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulā γάρ. HOOGEVEEN, ad locum; quem virum doctissimum vide de hac locutione plenius disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 333. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4. "Viger. VIII. vi. 2.
532. Ἄλλ' εἰ οἱ μοῦρ' ἐστί] Conf. Aen. iv, 612. Si tangere portus, &c.
538. ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·] Angl. he exerted his immense strength. ἐπερίδω, nitor, innitor, &c. ἴς, -νός, ἡ, nervus in corpore, viz. ἀπέλεθρος, οὐ, ὁ, ἡ, cujus magnitudo certā mensurā determinari aequi; inde, immensus: ex α privat. et πέλεθρον, jugerum.
540. αἰήτον ἄκρον ἐκέσθαι·] supple εἰς. αἰήτον, οὐ, τὸ, gubernaculum: idem quod πηδάλιον.
46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,] i. e. καὶ κνέφας ἐπῆλθε, Angl. and darkness came on. Vide II. α. 475.

* * In Polyphemi formā ac robore—sunt multa, quae sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiae sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acuminē.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod repiceret, habebat. Ovi-

dus ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Po-46.
lyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. xiv. iterum exhibere
dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturā
tueri se potest.—Sanē Theocriteus Cyclops paullo humaniore cultu
exhibetur, Idyll. xi. *Ἡΰνη*, Excurs. xvi. ad Aen. Lib. iii. ubi vide
plura.

* *Ἐκ τῆς 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.]* Ex HOMERI ODYSSEAE.
LIB. XI. 1—43. 386—639. Hic Liber Odysseae vulgò inscribitur
Νεκυία, [interdum *Νεκρομαντεία*,] i. e. *πραγματεία κατὰ τοὺς*
νέκρας, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur;
vel quandò manes evocantur, ut respondeant de futuris. Ulysses
apud Circem integrum annum moratus, illā monente, ad domum
Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiae, vatis caeci, de
iis quae sibi ampliùs eventura essent, antequam in patriam redire
posset. Manē igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente,
εἰς ἔδου, ubi unā nocte peractā, altero die ad Circem revectus est.
Hanc Ulysses ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii
poetae : sed in hoc genere palmam omnibus praeripuit elegantissi-
mus Virgilius, in Aeneidis lib. vi. “Virgilio,” ut verbis utar Hey-
nii, “sanē omninò major laus inventa aliorum ornandi quam novā
“excogitandi convenit; inventis tamen alienis tam sollerter inter-
“dum usus est, ut aequalem cum primo inventore laudem mereatur.
“Inter haec ponemus descensum Aeneae ad inferos. Homerum
“haud dubiè ante oculos habuit; at ab Homericā Necyia quantus
“artis et ingenii progressus ad Aeneidis librum sextum!” [Excurs.
xiv. ad Aen. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque caeteros
quibus librum vi. Aeneidis, atque adeò totam hanc de *Νε-
κυίας* materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul
calamum primarii philologi faciliè possis indagare.] Quanquam
autem in hac parte operis sui Virgilius omnes aemulos procul à se
reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore *Νεκυία*, quaedam
imagines et descriptiones planè admirandae; ideòque ante oculos
ingenuae juventutis ponendae.

*Ver. 6. — νεκρὸς κυανοπρόρῳ] κυανόπρωρος, nigricantem proram
habens.*

7. *Ἰχμενον ὄθρον ἔει πληρόστιον,*] Secundum ventum immisit implen-
tem vehem.—*ἔει· ἔειω*, unde *ἔημι*, habet in imperf. *ἔειω, ἔειν· ἔεις, ἔεις·*
ἔει, ἔει. x. γ. λ.

8. *Κίρην]* Circes pocula nosti; Quae si cum sociis stultus cupidus-
que bibisset, Sub dominā meretrice fuisset turpis et excors; *Ψάρις*
canis immundus, vel amica luto rus. HOR. Lib. i. Epist. ii, 23. De
iis, quae apud Circem Ulysses sociique sunt experti, expositum est
in libro superiore. De Circes insulā, vide Heynii Excurs. i. ad
Aen. Lib. vii. —“*αὐδ' ἡέσδα, 'Ἡ περιδόητος, ἥ διαλέκτω ἀνθρωπίνῃ*
χρωμένῃ.” EUSTATHIUS. Fortassè per *αὐδ' ἡέσδα* hic intelligendum
est cantu excellens. CLARKE F. Od. x. 136. Rectè. Cf. Od. x, 221.
et 227. item Aen. vii, 11.

12. —*σκιόωντό]* Vide suprā ad α, 25.

14. —*Κιμμερίων ἀνδρῶν—]* Gens erat Cimmericorum, quae habi-47
tabat supra pontum Euxinum; sed per viros Cimmericos hic intelli-

47 gendus est populus Italiae prope Baſas et lacum Avernum. "Locus
 "(inquit doctissimus Heynius) apprimè erat idoneus ad hominum
 "animos religionum terroribus sollicitandos. Accedebant tamen
 "ad hanc locorum naturam priscæ opiniones de extremo occidente,
 "adeoque de locorum inferorum aditu, quem aliquando in his locis
 "constituerant Graeci omnis terrarum occidentalium faciei prorsus
 "ignari. Ad has opiniones mythos suos attemperavit Homerus;
 "Virgillii aevo locorum notitia satis magna vigeat, quam ut iis
 "inhaerere liceret.—Admodum probabile est—priscâ aetate ca-
 "vernas, quae ibi erant, hominibus pro domibus fuisse, donec ad
 "melioſorem vitae cultum procederent, natâque hinc esse de
 "Cimmeriis fabulam, Od. λ, 13, sqq.; etsi tenebris illis perpetuis
 "silvae quoque continuae, quibus convalles montium obsitae erant,
 "majorem horrorem addere debuerunt." Excurs. ii. ad Aen. lib.
 vi. ubi vide plura: Item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592.
Est prope Cimmerios, &c. Tibull. iv. i. 64. Virg. Geor. iii,
 357.

18. οὐρανόθεν] *de coelo.* Saepè apud Homerum, ut hîc, construi
 tur cum praep. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χαῖς χέομεν] *libamina fundebamus—* Vide Vol. I. ad p
 31. n. 11.

27. μελικρήτω.] *mulso; μελίκρητον, vel μελίκρατον, est infusum
 ex melle et lacte.*

29. Πολλά δὲ γοννοῦμην—] *multum autem supplicabam manium
 inanibus personis, γοννοῦμαι [unde γοννοῦμην pro ἐγοννοῦμην
 Imperf.] est genibus advolutus oro: "nam," ut observavit doctissi-
 mus Damnius, "mos erat veterum genua superiorum, aut à quibus
 "opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis manibus." No-
 tandum autem hîc exemplum syntaxeos Graecae: ἐγὼ ἐγοννοῦμην—
 χάρινα νεκῶν, supple ὑπισχνούμενος, vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς
 Ἰθάκην ῥέξειν στείραν βοῦν, ad verbum, ego supplicabam mortuis
 vocens, reversus in Ithacam, sacrificaturus esse, &c. l. e.—vocens me,
 reversum in Ithacam, sacrificaturum juvenecam quae nondum peperit.
 Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini; sic Hor. iii. Od. 27.
*Uxor invicti Jovis esse nescis? στείραν βοῦν—*Sic Virg. Aen. vi, 251.
*sterilem vaccam.**

31. —πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν] *pyramque impleturum bonis.
 ἐμπλησέμεν, et ἐμπλησέμεναι, pro ἐμπλήσειν. Sic λεγεύσειν pro
 λεγεύσειν.*

34. Τοὺς δ' ἐπεὶ—] Constructio est: *Ἐπεὶ δ' ἠλλοσάμην τοὺς εὐ-
 χωλαῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] ἔθνεα νεκρῶν, Sed quando precatus sum
 hos votis precibusque—scil. gentes mortuorum,—τὰ δὲ μῆλα λαβὼν
 ἀπέδειροτόμῃσθε ἐς βόθρον, tum pecudes prehensas jugulari ad fossam.
 Conf. Virg. Aen. vi, 305. "Sil. Ital. xiii, 438." Ecce riuunt variae
 species,—&c.*

37. —Ἐρέβους] *Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἐρεβος, -ος, τὸ.*

48. 388. Ἦλθε δ' ἐπὶ—] l. e. ἐπῆλθε δὲ—*ἀγνητέραθ', ante vocalem
 aspirat. pro ἀγνητέρατο, quod Ionicè pro ἡγεμέται ἦσαν, congregati
 erant.*

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt. ἐπέσπον, aor. 2. ab ἐπ-
 σπῶ, f. 2. ἐπισπῶ, obo, sector, &c.* "Vid. sup. ε, 98. p. 18. P.

391. Πιτνός] *expandens; praes. part. à πέντημι, quod idem est
 ac πινάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 48.*

392. *Ἀλλ' οὐ γάρ*—] *Sed frustra, nam non amplius ei erat vis firma, &c.*

401. *Βοῦς περιταμνόμενον,*] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem,—Επειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας, καὶ ἀρπαγῆς ἐκεῖ ἐπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπῆλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποπτεύει πεπονθέναι τὸν Ἀγαμέμνονα. Schol. Vide Od. ι, 45. sup. p. 30. et Vol. I. ad p. 31. n. 10.*

409. *Ἐκτα,*] *κτεῖνω, occido, idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἐκτην, ἐκτης, ἐκτη, pro quo ἔκτα.*

413. *Οἷ ῥά*—] *Supple κτείνονται—εἰλαπίνῃ τεθαλῶν, epulis lautis. Vide suprā ad α, 226. p. 10.*

417. *Ἀλλὰ κέ—ὀλοφύραο*—] *Sed misertus esses—Vide suprā ad α, 49 62. p. 5.*

419. —*θῦεν*—] *undabat—θύω, furo, cum impetu feror; undē, metaphoricē, ut hic.*

422. —*αὐτὰρ ἐγὼ*—] *Ordo est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ δειρών χειράς ἔβαλλον περὶ φασγάνῳ ἀποθνήσκων. Angl. But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was: ἡδὲ κινῶπις Νοσφίσσατο, but the abandoned woman retired, ἡδὲ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμούς μοι ἰόντι περ εἰς [δῶμα] Αἰδον, συνερεῖδαί τε στόμα. nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands, &c.*

429. *Κουριδίῳ—πόσει*] *Marito cui virgo nupserat—κουριδίος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quae virgo primum nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytaemnestrae maritum, eumque ab Agamemnone interceptum, de eo nihil noverat Homerus. "Iph. in A. 1149. P.*

432. *Ἡ τε κατ' αἰδώς ἔχευε,*] i. e. *Ἡ τε κατέχευε αἰδώς, Sibi que offudit ignominiam, et futuris in posterum Foemineis mulieribus,—καὶ [ἐκέλευε] ἥ κε ἔρην [i. e. ἥ] εὐεργός, etiam ei quae proba fuerit. "ἦ τε, ab ὅς, ἦ, δ, pro αἰ, sibi. αἰ legit Wolf. P.*

435. —*εὐρύποα*] *Αἰκίονας: nominat. pro εὐρύποης, ut νεφεληγερέτα, μητιέτα, κ. τ. λ.*

436. —*γυναικείας διὰ βουλὰς,*] *Εὐθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ἀτρείως γυναικᾶ Λερόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοι χειθεῖσαν ὑπὸ Θυέσ- του πολλὰ ἐγένετο δεινά. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ.*

440. *Τῷ νῦν μήποτε*—] *εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θέλῃς. Sic infrā πφανσόμεν, quod pro πφανύσκειν, et φάσθαι, et iterum εἶναι. Pro φημί, dicunt poëtae, φάσκω, φανύσκω, et πφανύσκω.*

448. —*μετ' ἀνδράσιν ἔξει ἀριθμῷ,*] *Τοντέστι, συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελείως τέτακται ἀξήθησίς. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ.*

455. *Νῆα κατισχέμεναι*] *Navem appelle. κατισχέμεναι, i. e. 50. κατιώχειν, infinit. uti suprā, pro imperat.*

457. —*ζῶντος*] *Vide suprā ad α, 25. "ζῶω pro ζάω. P.*

465. —*Ἔσταμεν ἀχνύμενοι,*—] *stamus dolentes. Nam ἔσταμεν, cum spiritu aspero, est pro ἔστακαμεν et ἔστακα, quod est prae- perf. saepe significat sto; et εἰστάκειν, stabam. Alii malunt spiritum lenem, ut sit ἔσταμεν pro ἔστημεν, aor. 2. stetimus. In hisce autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide suprā ad ι, 442. p. 42. "Vid. Butt. Gram. p. 176. Everett. P.*

468. —*Πηληϊάδεω Πηλεΐδης, ου.* *Ionice Πηληϊέδης, Πηληϊ-*

50. *δαω*, et *Πηληιάδω* et *-δω* pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide Iliad. α, 1.] Aeol. Gen. *Πηληιάδαο*. Caeterum Achilles ita dictus, ut et *Πηλεῖων*, à patre Peleo; atque *Αἰανίδης*, ab avo Aeaco.

473. —*μήδαι*—] *molieris*— *Μήδομαι*, f. *μήδομαι*, *μήδεσαι*, eliso *σ*, *μήδαι*, *ρδστ*, contractè, *μήση*.

474. —*Αἰδούθε κατελθέμεν*,—] *ad inferos descendere*. Non liquet constat utrūm Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantūm ad se evocārit; an intra ostium ipse ingressus esset. Quae hic dicta sunt ab animā Achillis, et quae postea visa sunt ab Ulyssae, posteriori opinioni; quae autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniumque turba quae evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de industriā forsā à summo poētā haec obscuritate sunt involuta, quod magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.

475. —*βοτῶν—καμόντων*;] *hominum defunctorum*?

477. —*Πηλέος*—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyos*.

478. *Τειρεσίαο κατὰ χρέος*,] *χρέος*, *χρέος*, *τὸ*, *debitum*, *officium*, item *oraculum*, *vaticinium*, &c. ut hic.

480. —*ἀμῆς*] Aeol. pro *ἡμῆς*, quod per syncopen pro *ἡμετέρης*. Vide II. x, 448. π, 830, &c.

51. 482. —*μακρότατος*] *μακαριώτερος*, *εὐδαιμονέστερος*. Schol. Superlativus scil. comparativè positus. Nec insolita est apud Graecos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvī, 3. *χαλεπώτερον*, pro *χαλεπώτατον*.

485. —*τῷ μῆτι θανῶν ἀχαρίζε*,] *quare nequitiam iuge quod mortuus sis*,—*ἀχαρίζε*, Ion. pro *ἀχαρίζο*.

488. *Βουλομένη*—] Ordo est: *κε βουλομένη ἐὼν ἐπάρουρος θετέειν παρ' ἄλλῃ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ*, *ῶ*, *κ*. *τ*. *λ*. *malle* rusticus existens mercede servire alii inopri viro, cui, &c. Quam sententiam vituperat Plato, de Republ. lib. iii. sub inik. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumsit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. *εἰ τι πέπυσσαι*,] *si quid audiveris*,—*πέπυσμαι*, *πέπυσσαι*, *πέπυσται*, perf. pass. à *πυνθάνομαι*, f. *πεύδομαι*, perf. *πέπυσμαι*.

501. *τῷ κέ τῳ στύξαιμι μένος*—] Sic construe: *Τῷ*, *ταῖο*, [i. e. *ἐν*. *τούτῳ* *τῷ* *χρόνῳ*] *κε* *στύξαιμι μένος καὶ χειρας ἀάπτους*, *facerem robur et invictas manus meas horrendas*—[nam *στενγέω*, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odî*, hic transitivè sonat *horrendum vel odiosum reddo*] *τῳ* [i. e. *τῳ*, quod pro *τινι*] *cuipis* [eorum scil.] *οἱ* *πείνον βιδώνται*, [pro *βιδώνται*, et hoc contractè pro *βιδόνται*] *qui illum violant, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς*, *arcenique ab honore*. Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum. "*στύξαιμι*, à *στύγω*. P.

508. *ἐκ Σκύρου*] *Σκύρος δέ*, πόλις *Δολοπίας*. Schol.

52. 519. —*ὄσον τὸν Τηλεφίδην*—] i. e. *ὀνομήνω τὸν Τηλεφίδην ὅς* *ἦν* *δν* *κατενῆρατο*—*tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit*, &c. —*γυναιῶν εἵνεκα δώρων* *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectam historiae. Alii aliter interpretantur. *Κήτειος* à quibusdam redditur, *ad magna marina animalia pertinens*, undè valdè magnus. Aliis est nomen populi in Mysiā. *γύναια δῶρα* vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei persuaderent, ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarūm filiarūm Eurypylo promississe.

522. —ὄν καμ' Ἐπειδς,] Vide suprā ad 3, 493. p. 26.

534, 535. —οὐτ' ἄρ' βεβλημένος—] neque eminūs ictus acuto aere, neque cominūs vulneratus.

541. —ἔφροντο δὲ κήδε' ἐκάστη,] narrabant singulae aerumnas suas. ἔφροντο imperf. med. ab ἔρω vel εἰρω, quod est idem ac ῥέω, dico.

543. —ἀφρεστήκει,] absistebat. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν] Multò minore invidiā ad Trojanos refertur hoc iudicium, quā ad Graecorum duces et procures, uti apud recentiores: *Consedere duces*, &c. Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δ' ἡ μὴ ὄφελον νικᾶν—] Utinam sanè non vicissem, &c. Vide infrā ad Eur. Med. ver. 1.

548. —γαῖα κατέσχευ,] Vide *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, quam nos Angl. fecimus: Index, voce *Ajax*.

549. —ὅς περὶ μὲν εἶδος,—] i. e. ὅς μὲν περιτέτυκτο [κατ'] εἶδος, δὲ περιτέτυκτο [κατ'] ἔργα, qui quidem formā praestantissimus erat et rebus gestis. περὶ in comp. cum gen. saepè excellentiam denotat. [Vide II. α, 258.] De τέτυκτο vide suprā ad 1, 190. p. 35. "πέρι, Edin. Cl. Oxon. Wol. Rom. Malim περὶ. Vid. Heyn. ad II. α, 258. P.

555. —σεῖο] Supple ἔνεχα.

559. —τείν] Ion. et Poët. pro σοί. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, i. e. ἐπέθηκε μοῖραν.

562. —ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο,—] Exquisitissimè, ut benè notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Aen. vi. 469. *Illa solo fixos oculos*, &c. Vide Longin. § ix. "Vol. I. p. 307. P.

564. —χ' ὁμῶς προσέφη—] i. e. ὁμῶς κε [quod est αὖν] προσέφη, tamen ille me allocutus fuisset, &c.

569. —δίκας εἶποντο—] causas dicebant—Cf. Aen. vi, 431. et Heynli Excurs. xi. "v. 568. νέκυόσιν. Wolf. P.

572. Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα,] feras unā cogentem et includentem. εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω, [et εἰλέω,] volvo, includo. De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv. ad fin.

574. —ἀγᾶς,] ἀγῆς, εὖς, ὁ, ἡ, non fractus, non frangendus, ex a priv. et ἄγω, frango.

575. Καὶ Τίτυόν εἶδον,—] Conf. Aen. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κέττο πέλεθρα,] Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Λέγτρον ἔσω δύνοντες,] In viscera penetrantes.

579. ἤλκησε,] Propriè est rapuit, quod et Latini de eo dicunt, qui vim foeminae facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. "Od. iv. 6. 2." ERNESTI. "Ab ἐλέω. P.

584. Στεῦτο δὲ διψᾶων,] Angl. *He shewed signs of extreme thirst*, 54. —Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in isto verbo [στεῦτο scil. quod pro ἐστεύετο] (ut alibi pluribus) animi gestientis, et aliquid cupidè molientis, per externos gestus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse Tantali, seu in pedes erecti, sive alio quocumque gestu, (ut de pugilibus olim loqui "soliti), προβολήν, ut ardentissimam sitim prae se ferret." Conf. II. γ, 83. β. 597. ι, 241, &c. πείν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι, but could get hold of nothing to drink. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. Τόσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει ἀναδροχέν,] toties aqua peribat abierat. ἀπολέσκειτο, Ionicè pro ἀπώλετο. ἀναδροχέν, aor. 2

54 part. pass. verbi *ἀναβόρω*, *deglutio*, *absorbeo*. Vide Od. μ, 240.

586. *καταξήνασθε*] Ionicè pro *κατήξηνη*, aor. 1. à *καταξάινω*, *arefacio*: ex *κατά* et *ἀξάινω*, *siccō*; quod ab *ἄζω*, idem sign.

593. *Ἀἶαν βασιλεύοντα π. α.*] *protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus manibus. βασιλεύω*, in altum procedere *facio*, *extollo*; nam est à *βάω*, *ire facio*. ΔΑΜΜ. Caeterum haec laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipsorum sonum ad rei dicendae naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionys. Halicarn. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον,—*Ἀἶαν ἄνω ὤδεσκε ποτὶ λόφον. Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἑκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίκουρον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερεϊδόμενον τοῖς κόλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀναθουμένην πέτραν. Περὶ συνθ. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Εἰσμ. § 72. Pope hujus loci vers. cum ejus annot. item Camp bell's Philosophy of Rhet. Vol. II. p. 238. "B. III. c. i. s. 3.*

596. —*κραταῖς*] *Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις*. Schol. ἐπιρρημὰ ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ κραταιῶς.—*Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυοὶ λέξεσι, κραταὶ ἔς, ἡγουν ἡ κραταία ἰσχύς τοῦ λίθου. Εὐσταθίου. ἐστ' ἀποστρέψασθε [ἀπέστρεψε] κραταῖς, Angl. then the impetuous force of the stone recoiled upon him. Est et Κραταῖς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.*

597. —*λαῖας ἀναιδῆς*.] *lapis impudens, i. e. impetuosus, immanis*. Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprâ notatam assequutus est.

599. —*κονίη*] *vapor pulveri similis. Angl. a steam.*

600. —*βίην Ἡρακλεῖην*.] *vim Herculeam*; i. e. simpliciter *Herculem*. [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor*. Lib. i. Od. iii, 36.

612. *Μὴ τεχνηράμενος*.] *Ordo est; Ὅς ἐγκατέθετο κεῖνον τέλα μᾶνα ἐπὶ τέχνη, μὴ τεχνηράμενος, [τι ἄλλο,] μὴδὲ τεχνήσασθαι τὸ ἄλλο. Angl. He who had designed that thing by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another. Erat nimirum unicum in suo genere.*

55. 617. —*ἡγηλάεις*.] *ἡγηλάζω*, verbum Homericum, idem quod ἄγω, *duco*, *fero*, &c.

633. —*Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῦ πελώρου*] idem quod *Γοργόνης κεφαλὴν δ. π.* *Gorgonis caput horrendi monstri.*

56. * *Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*] *Ex HOMERI ODYSSE. Lib. XXIII, 205—230. Penelope tandem agnoscit Ulyssem.*

205. *Ὡς φάτο*] *Sic dixit—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indicibus se reverâ Ulyssem esse jam demonstraverat.*

210—212. —*πέπνυσο*] *prudens eras. Plusq. pro ἐπέπνυσο*. [Vide suprâ ad β, 586. p. 28.] *θεοὶ δ' ὤπαζον δῖον, Diis autem dabant æmulum, Οἱ νόον ἀγάσαντο, qui nobis inviderunt, [νόον] μένοντε κατ' ἀλλήλοις ταρπῆναι ἤθελε, nos undè invicem manentes delectari juventute, καὶ ἐκείσθαι [εἰς] οὐδὲν γήραος, et porrovenire ad limem senectutis*

216. —ἀπαύρει] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαύειν, pro ἀπαύειν, decipio.

220. —Ἐξ ἧδ' η, —] Dicit nimirum Penelope, "Nequaquam Hele-
" nam viro se dedisse alieno, si praevidisset tot ac tanta mala inde esse
" oritura." CLARKE F.

225. Νῦν δ', ἐπεὶ ἧδ' η σήματ'] Signa scil. per quae Ulyssem suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprā expositum est, ver. 183 et sqq.

* Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] Ex HOMERI ODYSSE 57.
Quaedam COMPARATIONES ac DESCRIPTIONES Selectae.

† 1. Δ, —] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervā depositis.

333. Ω πόποι,] Occurrit haec exclamatio saepissimè apud Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulā ω, gementis voce, cum repetitione τοῦ π.—η, verè. "Adjicitur et
" μάλα confirmationem adjuvans, quare Hesych. ἡ μάλα explicat
" ὄντως λίαν.—Confirmationi cumulus additur, quandò tria haec
" junguntur, ἡ μάλα δ' η, quorum usus est in summā admiratione."
HOOGEVEEN. p. 493.

334. Ἡθέλον εὐνηθῆναι,] Angl. they wish to lie, &c. nam praes. tempore nos utimur, ubi Graeci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἔστι, et ἔπλετο, i. e. ἐπέλετο, pro πέλεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum erat pro est.

335. —ξύλοχῳ] Συνθένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. Schol. Ἐνταῦθα δὲ, λέοντος ξύλοχος, ὡς εἴ τις ἐπὶ κοίτῃ, τόπος, ὁρεϊνῇ καταδίδως. EUSTATHIUS. Angl. in the den.

337. Κνημοῦς ἐξερέησι] Angl. she roams the mountain sides—ἐξερέησι, pro ἐξέρῃ. Ἐξέρω, ἐξείρω, et ἐξερέω, eloquor, interrogo, item exquirō, investigo.

338, 339. —ἐὴν εἰσῆλθεν εὐνήν,] Angl. enters his lair—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Ἀμφοτέρουσι δὲ τοῖσιν, et cervae scil. et hinnulis. κείνοισιν, i. e. ἐκείνοισι, procis scil. Penelopes.

* * Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

† 2. Ε, —] 2. LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus natasset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis laetis ob bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —στυγερός δὲ αἱ ἔχραε δαίμων,] ἔχραε, ἐπέσκηψε, ἡ ἐπεδάρησεν, ἡ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. Schol. χράω, propriè est ingruo, adior et inrado violenter. Tandem significabat utendum do— et oraculum edo. χράομαι est utor, ut notum tironibus.—καχόητος ἔλυσαν, à morbo liberant.

398. Οἰσῇ δάπασδ' ἐίδετο γαῖα καὶ ὕλη.] Ulysi dulce apparuit terra et sylva. Sic Virg. Triste lupus stabulis, Ecl. iii, 80. "Legitur et Οἰσεῖ, quod malo." T. Y.

‡ 3. Ζ, —] 3. LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianae inter Nymphas.

102. *Ὡς δ' Ἀρτεμις εἶδ'—*] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens,—*Conf. omnino hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Aen. i, 498—504. *Qualis in Eurotae ripis, &c.* et vide praestantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianae: *Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θνώδεος ὑπορόφοιο Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσή-λακάτῳ εἰκνυτά.*

58. 106, 107. —*γέγηθε δέ τε φρένα Ἀητῶν*] *gaudet verò mente Latona, intuens filiam Dianam.—ἤγε ἔχει κάρη ἡδὲ μέτωπα ὑπὲρ πασάων, ἴσα tenet caput et frontem super omnes, κάρη, τῶ, indecl. μέτωπον, ου, τῶ.* Sed poetæ saepè utuntur pl. num. *γέγηθε* est praes perf. med.

108. *καλαὶ δέ τε πάσαι*] *pulchrae verò et omnes, i. e. tametsi omnes suae Nymphae sunt pulchrae.—παρθένος ἀδμής* *Virgo intacta, seu innupta; ut rectè Ernestius.*

* 4. Z,] 4. LIB. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus, et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —*καθδὲ κάρητος*] *Ordo est: καθῆκε δὲ οὐλας κόμας [ἀπὸ] κάρητος, demisit autem crispas comas à capite.*

232. *Ὡς δ' ὅτε τις, &c.*] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse et placuisse Homeri saltem aetate. Talis erat calathus Helenae ex Aegypto apportatus Odys. δ, 132. *τάλαρον Ἀργύρεον χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.* Talis erat crater ibid. v. 615. Omnino variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. lectus Ulyssis Od. ψ, 200. HEYNE, Excurs. xxii. ad Aen. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quae nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, p. 150, sqq.

235. *Ὡς ἄρα τῷ—*] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Aen. i, 588, *Restitit Aeneas, &c.*

† 5. K,—] 5. LIB. X, 407—417. Ulyssis Socii, eum laeti excipientes redeuntē à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. *Βῆν δ' ἔναι*—] *Perrexi autem iro—vel Statim profectus sum.* βῆν, pro ἔβην, saepè autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide II. x, 73, et 273, ubi βάν δ' ἔναι est pro ἔβαν δ' ἔναι. Od. v, 160, βῆ δ' ἔμην, quod est ἔβη δ' ἔναι. et alibi saepissimè. Vide suprà ad α, 441. p. 16.

410. *περὶ βοῦς ἀγελαίας*] *circum vaccas armentales—πάσαι &c. omnes simul saluti obviam factae.—πόρτιες* enuntiatur tanquam duae συμβαλαe. " πόρτιες, Wolf. κόπος pro mandra. P.

415. *Δακρυόεντες ἔχυντο*] *Dammius reddit. effundebantur mihi obviam lacrimabundi, prae gaudio tristitiae commixto.*

416, 417. —*ἔμην*,] pro *εἶναι*.—*ἰκοίατο*, pro *ἵκοντο*.—*ἐτράφεν*, pro *ἐτράφησαν*. " *ἐτράφεν* Rom. et Gramm. *ἐτράφεν*, C. W. E. O.—P.

† 6. II,—] 6. LIB. XVI, 15—21. Eumaeus fidelis subulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diurnam absentiam.

15. *Κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε,*] *Osculatus est enim caput.—Eumaeus*

scil. Telemachum redcem à peregrinatione, [πεφαλὴν τε—supple κατὰ.] καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, et ambo lumina pulchra.

18. —ἐξ ἀπείρης γαίης] à longinquâ terrâ, secundum Hesychium; 59. sed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. Μοῦνον, τηλύγετον,] Unicum, dilectissimum. [τηλύγετος propriè est natus cum pater jam senex est, Angl. a Son born to one in his old age; unde, a favourite Son. Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, upon whose account, &c.

20. —δῖος ὕφορδός] Quem paulò suprâ θυδῶτην appellaverat, eundem hic vocat ὕφορδόν, quod eodem reddit. In antiquissimis nimirum temporibus neūtquam erat inhonestum negotium pascere et curare sues. Eumaeum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάσσα κούειν περιφύς,] Totum osculatus est circumplexus,—Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut suprâ potuisset notari ad v. 15.

* 7. T,—] 7. LIB. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniae. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo est: πυκιναὶ δὲ ὀξεῖαι μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινόν κῆρ μοι ἐρέθουσιν [ἐμὲ] ὀδυρομένην, crebrae autem acutae curae circa intimum meum cor lacerant me lugentem.

518. —Πανδάρειον κόρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelem, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens saepè nomine vocat.—ἔαρος νέον ἰδομένηο, vere recens orto.

* * Conf. Virg. Geor. iv, 511. Qualis populea moerens Philomela, &c. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius.

† 8. X,—] 8. LIB. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatibus asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insiliunt.

299 Οἱ δ' ἐρέθοντο—] Ii vero trepidabant,—Proci scil.

300. —αἰόλος οἰστρος] eolor asilus—Virg.—cui nomen asilo Romanum est, oestron Graeci vertèrè vocantes; Geor. ili, 147, ubi vide quae annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταὶ μὲν τ'—] Hae quidem in campo, γένται [εἰς] νέφεα περσσοῦσαι, volanti ad nubes perterritae,—" v. Inf. p. 326.

306. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ΕΡΛΕΣΤΙ. Melius Popius, qui ἄγρη de praedâ intelligit. T. Y. " νέφεα,—δικτυων εἶδος,—ΕΥΣΤΑΘ. P

309. —αἵματι θῦεν.] sanguine undabat. θῦν est furo; cum in furo feror, &c. θῦεν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θῦεν. Vide ad Od. λ, 419. supra p. 49.

* 9. X,—] 9. LIB. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Πάπτηνεν δ' Οδυσσεύς] Circumspectavit autem Ulysses—πάπτηνεν pro ἐπάπτηνεν, à παπαίνω.

60. 384. Πεκτεῶτας] *Collapsos—πεκτεῶτας* enuntiatur tribus syllabis.

385, 386.—πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. X,—] 10. LIB. XXII, 401—406. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Εὔρεν ἔπειτ' Invenit deinde Ulysses—Euryclea scil. "πταμένοις νέκυσσιν, Wolf. Item supra p. 53. λ, 568. Vid. Clark. P.

† 11. Ψ,—] 11. LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopae tanquam terra naufragis.

237.—πολλὴ δὲ περὶ χρότ' τέτροφεν ἄλμη] *multa verò circa corpus accrescit salugo. τέτροφεν*, perf. med. [et est præs. perf.] à τρέφω, quod propriè est coagulo, condensæ. Ἀσπάδιοι δ' ἐπέβαν γαίης, *Laeti verò conscendunt terram; ἐπέβαν* pro ἐπέβησαν, *conscendunt*; et, paulò suprâ, ἐξέφυγον, *effugunt*. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

61. * 1. B,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens.

1. Ἥμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprâ ad p. 22. v. 228.

2.—εὐνήφιν] pro εὐνῆς poetice.

5. Βῆ δ' ἱμεν—] pro ἔβη δ' ἱέναι, *perrexitque ire, vel extemplo ivit*. Vide suprâ ad α, 441. p. 16.

13.—θηεῦντο.] pro ἔθιοῦντο, imperf. ab Ion. verbo θηέομαι, quod idem est ac θεάομαι.

† 2. B,—] 2. LIB. II, 420—434. Iolium navigationis prosperae.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἔει, imperf. ἔειν, ἔεις, contract. ἶουν, ἔει, ἔει, ab ἔειω, quod id. ac ἔημι, *mitto*.—Ἀκραῇ, *opportunitas—ακράης, ἔος, ὁ, ἡ, purè spirans*; quasi ex a priv. et κερᾶω, *misceo*. Eustathius tamen: Ἀκραῇ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἔντα, ἦτοι πνέοντα. *agnoscit et priorem etym.*

424.—μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὁπῇ δι' ἧς ὁ ἰσπὸς ἐνείρεται λεχθεῖσα οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. Schol. "Clarke.

426.—ἐὐστρέπτοις βοεῦσιν.] *benè-tortis loris. Βοέας καὶ βοεῖς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλλους*. Schol.

428.—νῆος ἰούσης.] Angl. *while the ship was on her way*. Occurrunt hi tres versus II. α, 481.

429. διαπρήσσουσα κέλευθον.] Angl. *performing her voyage*. διαπρήσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio*.

431.—ἐπιστεφῆας ὀλνοιο.] *plenos vini. ἐπιστεφῆς, -ἔος, ὁ, ἡ, plenus usque ad labra*. Angl. *brim full. ἐπιστέφειν κορηφῆας, coronare pocula; imple re summo ienuis*.

62. * 3. Δ.—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Φράξω, Νεστορίδῃ,] *Observa, Nestoride*,—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—κατὰ δώματα pro κατὰ δώματα, ἡχῆεντα, Angl. *resounding*; indè, *grand, magnificent*.

75. Ὅσα τὰδ' ἄσπετα πολλά.] Angl. *What immense variety there is!* ἄσπετος, ex α priv. et ποῖτικο ἔσπω, dico.

† 4. E, —] 4. LIB. V, 291—296. Tempestas.

291. Ὡς εἰπὼν, —] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Aen. i. 81. *Haec ubi dicta, — ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt*, &c. Ubi Heynius, “simplicior” inquit “Homerus Od. ε, 291, “sq. nec tamen minus sublimis.”

294. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.] *ingruit autem à coelo nox.* ὀρω, in perf. med. ὄρα et ὄρωρα, unde nov. verb. ποῖτ. in praes. ὀρώρω. Σὺν δ' Ἔδρος—Sic Virg. supra. *Unà Eurusque Notusque ruunt*—Ad quem locum—“Sequitur,” inquit Heynius, “tempestatis descriptio omnium “ferè post Virgillum poetarum imitatione nobilitata, in qua observandum, quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem narrata.” Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Aen. Lib. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eoque magis, quod cum caeteris ventis *Βορέης αἰθρηγενέτης* ab Homero memoratus sit. Caeterum Homericæ hæc procellae descriptio magnopere laudatur à Dionys. Halicarn. *Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως.* § 9. Hom. Vita, in Opusc. Myth. &c. T. Gale, p. 314.” Virgillum autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poëtic. passim.

† 5. Z, —] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —ὅθι φασι θεῶν ἔδος.] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen, sedesque quietae; Quas neque concutunt venti, neque nimbis Adspargunt; neque nix acri concreta pruina Cana cadens ictolat; semperque innubilis aether Integrit, et largè diffuso lumine ridet.* Lib. iii, 18, sqq. quos versus exquisitissimos ideo apposuimus, quòd Poëma de Rerum Natura Studiosae Juventuti vix unquam praestò adsit.

44. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται.] *neque nix eò pertingit; ἄλλα μὲν αἶθρη πέπταται ἀννέφελος, sed omnino coeli serenitas expanditur immensis nubibus,* [Conf. Aen. vi, 640. *Largior hic campus aether, &c.*] λευκή δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη candidusque ambit splendor. δέδρομε, perf. med. et est praes. perf.

|| 6. Z, —] 6. LIB. VI, 149—161. Ulysses in ignotà terrà alloquitur Nausicaam.

149. Γοννοῦμαι σε, ἀνασσα.] *Supplex te oro, ô regina! γοννοῦμαι, à γόνν, est propriè supplex oro tangens genua; quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γοννοῦμαι quoque significabat simpliciter supplex oro; et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hic. θεός νύ τις, &c. Conf. Aen. i, 327. O, quam te memorem? &c. et vide Heynium ad locum.*

157. —χορόν εἰδοχνεῦσαν.] *chorem ingredientem: ubi ponitur particip. in gen. fem. quia sermo fit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 103. v. 16.] εἰδοχνεῦσαν, pro εἰδοχνοῦσαν, ab εἰδοχμῶς, ingredior. Pro Λευδόδοντων syntaxis postulat λειύδουσι, ut observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est. “Vide ad p. 37. v. 256, 257. P.*

158. Κείνος δ' αὖ, &c.] Ordo est: Ὅς βροδῶς ἐέδουσι ἀγίαρχται
VOL. II. 2 M

63. *ὅς ἐκόνδε.* Qui, praepotentior aliis procis sponsalibus, duxerit te domum. βρῖθω, gravis sum; item praepotenter, sum potentior. ἀγῶγηται, vocis med. duxerit tanquam sibi propriam.

* 7. H₂.—] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —ἐληλάδατ'—] pro ἐληλαμένοι ἦσαν, vel sine circumlocutione, ἐλήλαντο, plusq. pass. ab ἐλάνω, vel ἐλάω. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari ἐρηλάδατ', quod pro ἐρηγεσμένοι ἦσαν, et quod occurrit infra v. 95.

87. —περὶ δὲ θρυγκὸς κυάνιοι.] Angl. and an azure-coloured cornice went round them.

89. Ἀργύρεοι, &c.] Argentei autem postes in aereo stabant limine, ἀργύρεον δ' ὑπερθύριον ἐπὶ—Angl. and a silver lintel upon them, χρυσεὴ δὲ κορῶνη, and a golden architrave. κορῶνη, cornice; sumitur etiam pro curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.

89. Ἀργύρεα δὲ σταθμοὶ—] In hac lectione prima in σταθμοὶ est corripienda. ΕΡΝΕΣΤΙ. Malè; nam δὲ ante σε corripere non potest: potius ejiciendum ε, σταθμοῦν. Neque hoc numerosum. Nimis autem audax στάθμοι δ' ἀργ.—Barnesii. T. Y. Sed qua ratione per synaloepham effertur πέλεαι dissyllaba, et θεά vel κρέα monosyllaba, eadem ferè—pronuntiari posset—μοὶ ἐν. Vide suprā ad p. 21, v. 174.

92. —ἰδυίησι πραπίδεσσι,—] Angl. with exquisite skill. ἰδυίησι, vel εἰδυίησι, pro εἰδηκυῖαις. πραπίδεσσι, pro πραπίδι, à πραπίς, ἡ, pectus, in pl. αἱ πραπίδες, praecordia. Eadem locutio occurrit alibi saepè, et de Vulcano.

95—97. Ἐν δὲ θρόνοι, &c.] Intūs verò solia ad parietem acclinata erant utrinque, [Vide ad v. 86.] in loca interiora à limine usque: ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὔνηται ἐμβεβλήατο, [Ion. pro ἐνεβέβληντο] ibi ῥεφῆ [forsan tapetes vel pulvinaria] tenues benè-neti instrati erant.—

99. —ἐπ' ἡετατόν γάρ ἑχεσκον.] assidue enim epulabantur; i. e. epulis delectabantur.

64. 100. Χρυσέιοι—κοῦροι.] i. e. Auratae statuæ juvenum—

106. —ὅτ' αὖτε φύλλα μακροῦς αἰγείρου.] tales qualia folia proceræ populi; quae scil. perpetuò moventur.

107. Καυροσέων δ' ὀθονέων, &c.] Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum; i. e. tam bene texta erant lintea, ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ἦτοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὥς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν ἢ ἔξωθεν ὥς ἔλαιον ἔστιλθον, διὰ τὴν λευκότητά ἢ τριφυρεαὶ ἦσαν, ὥς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρεῖν ἢ οὕτως ἀποστίλθωιν τὸν μέτον, ὥς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. Caeterum καυροσέων est pro καυροσεσῶν, à nominat. καυροῖς, &c. benè contextus licio; à καῖρος, licium.

109. —ὥς δὲ γυναικες.] Intellige ex superioribus, εἰδὲν ὕδρες, &c. peritæ sunt in telâ texendâ.

113. Τετράγυος.] Quatuor jugerum. τεσσάρων γυν' γῆ δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. Schol.

114. —πεφύκει] crescunt [πεφύκω verbum nov. poet. à perf. verbi φύω.] τηλεθῶντα, virentes. τηλεθῶς, idem quod θάλλω. τηλεθῶν, τηλεθῶσα, &c. pro τηλεθῶν, τηλεθῶσα, &c. Vide suprā ad α, 25.

117. Τάων] Aescl. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν. "ἀπολείπει, Wolf. Rom. P. 64.

122—126.—ἀλλῶν ἐφύζονται] vinea plantata est. Τῆς μὲν ἔτερον [μέρος δὲ] θειλόπιδον ἐνὶ λευρῷ χώρῳ τέρεται ἡελίῳ. Hujus quidam altera pars, quae est apricum solum in lato loco, siccatur sole: ὃ ἄρα τε τρυγίοντι ἑτέρῃς [σταφυλαῖς,] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, et quidam vinuementi alias uvas, alias verò calcani: πάροιθε δὲ τε, &c. et coram iis in conspectu sunt uvae immaturae, florem deponentes, aliae verò submaturescunt.

127, 128. Ἐνθα δέ, &c.] Ibi verò excolitae arbores ad extremum ordinem omnis generis consitas sunt, perennè florentes.

131. —ὄθεν, &c.] undè aquabantur cives. Τοῦ ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο [νῆσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hic construi cum verbo quoque plur. Caeterum ad hanc poeticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd ADONIS, or renown'd ALKINOUS, host of old LAERTES' son.* LIB. ix. 439.

* 8. M,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem allo-65. quitur.

39. Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] subauditur εἰς. Sirenum voces, et Circes pocula nosti. Hor. Epist. ad Loll. I. ii. 23.

42. —τῷ δ' οὔτε γυνή, &c.] huic neutiquam uxor, &c. Conf. Gray's *Elegy*: *For them no more the blazing hearth shall burn, &c.*

45. —ὄσπερ] hic pro ὅστων.

47. παρὲς ἑλάν] praeternavigato. ἑλάν pro ἑλάειν. subauditur ὅρα, vel tale aliquid; ut alibi, quando infinitivus pro imperat. poni dicitur. "I. 51. κειρατ' ἀνησθῶν funes alligentur. CLARKE. P.

† 9. M,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur..

85. Ἐνθα δ'—] Σκύλλη ἐνναίει, &c. Hic autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans. "Apud Homerum, à quo primum Scyllae "speciem declaratam habemus, mythum omninò simpliciozem et "rei declarandae magis consentaneum videmus, Odyss. μ, 85— "100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata "adhaerescit: undè πόδες δινώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. "89, saltè illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantum "corpore ex antro prominet, et sex sua capita latè exerit, ut pisce- "tur, undè vivat, belluas marinas, Λελφίνας τε, κύνες τε, καὶ "εἰποθι μείζον ἔλγῃ Κῆτος. Vox porro ejus est qualis catuli v. 86. "τῆς ἥτοι φωνῇ μὲν, ὅση σκύλακος νεογλῆς, Γίνεται." HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurs. iv. Conf. Aen. iii. 420. sqq. et quae ibi notavit idem vir egregius. *

89. —ἄωροι] inutiles ad movendum, quasi ex α priv. et ὄρω, ex- cito. Alii aliter interpretantur.

95. Ἀντοῦ δ' ἰχθυία—] Illic autem piscatur, scopulum circumhians ἰχθυῖω, piscor, in 3. pers. ἰχθυίει, contr. ἰχθυῖ, Poët. ἰχθυία. περι- μαιμώνδα, idem quod περιμαίονδα, cupidè quaerens.

100. —νεὸς κινανοπρόοιο.] Subauditur ἐκ vel ἀπὸ. ἐ ναυε castra-68. leam habentis proram. "ἐξ in compos. P.

101. —χθαμαλώτερον] humiliorem. πλησίον, supple εἰδί.—καὶ κεν διοστένδειας, et inter hos jaculum posses transmittere, i. e. distantia ejus à Scyllà non major est jactu sagittae.

66. * 10. Ν,—] 10. Lib. XIII, 96—112. Portus Phorcynia.

96.—98. Φόρκυνος δὲ τίς—λιμὴν,] *Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμὴν Φόρκυνός ἐστι ἱερὸν τοῦ θαλασσοῦ δαίμονος.* Schol. —ἐν δὴμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ Ἀχταὶ ἀπορροῶντες, duo verò projecta in ipso Littora abrupta, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι, [idem quod προσπεπωκυῖαι] portui adjacentia et eum versus inclinantia se. Προδπεπωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέλην οὕδαι τῶν ἀνέμων. EUSTATH. Conf. omninò amoenissimam illam descriptionem hujusmodi portus, Aen. i. 159. *Est in recessu longo locus, &c.* [quae me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primae ejus lineae, ut observavit ad locum Heynius, petitaе sunt partim ex Odyss. 2, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phaeaciam, partim Odyss. v, 96, sqq. ubi in Ithacam descendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Aen.

99. Ἀπ' ἀνέμων, &c.] *Quae à ventis rancis defendunt magnum fluctum ab alto.* "An, Quae defendunt extra [excludunt] magnos fluctus ventorum graviter flantium: i. e. fluctus a ventis talibus impulsos? P.

101. —ὅταν ὄρμον μέτρον ἔκωνται.] *cum portus spatium intraverint.* Vel, ut Schol. ὅταν πρὸς τὸ ὀρμισθῆναι ἀφίκωνται.

106. —τιθαιβάδονδι—] *ἀποτίθενται τὴν βόδιν, ὃ ἔστι το μέλι.* Schol.

107. Ἐν δ' ἰστοὶ λίθιοι περιμήχεις, &c.] *Angl. And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave their purple vestments,—*

109. Ἐν δ' ὕδατ'—] *Ἵδωρ primam ancipitem habet. T. Y.*

110. —καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTAE IN HESIODUM.

* Ex HESIODO.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus, [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl. vi, 70.] ab Ascrâ Boeotiae vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantùm, postquam pater è Cumâ, Aeolicarum urbium unâ, quae hujus patria erat, Ascram migrâset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Erg. καὶ Ἡμέρ. v. 633, sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhuc est quo tempore potissimum vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos aequales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorē affirmant. *Ἦν δὲ Ὀμήρου*, inquit Suidas, *κατὰ τινὰς, πρεσβύτερος: κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείους νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὀρίζονται.* Non nostrum est hic loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniore Hesiōdo statuerunt, quae, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurimum est, potius acquiescamus; ita tamen ut hujus juvenus in illius senectutem incidere potuisset. [Vide suprâ ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, *Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγὼν*, quem Graecè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentions historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.] "Amon. 151.

*Ἡσιόδος Μοῦσαις Ἐλικωνίδι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Τμῆν νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.*

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Erg. καὶ Ἡμέρ. v. 654.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquam in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus, quae summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quintilianus, "Rare," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa praecepta sententiae, lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucunda dictionis simplicitate praecipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquam assurgere affirmâset, ad lectores *Titanomachiae*, quae tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quae extant Hesiodi sunt *Εργα καὶ Ἡμέραι*, *Θεογονία*, et *Ἀσπίς Ἡρακλέους*. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsus abjudicant. *Opera*

67 *et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poematis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto et molli*,—Georgicis elegantissimi Virgillii. Negat autem praestantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii, 176.] “Vix enim,” ut affirmat idem vir egregius, “in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeae sententiae sunt expressae.—Quod autem Ascræum carmen appellat suum opus Virgilius, id eò pertinet,” eodem Heynio iudice, “quòd in simili ferè genere versatur, non quòd ex Hesioideo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam est compositum.” [Prooem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Caeterùm quod ibidem observatur, “comparatione Virgilii ad Hesiodum institutâ, nihil exilius, jejunius et aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio,” in eo eximius criticus quibusdam forsàn videri posset Ascræo seni paulò iniquior, si nescirent quae ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. “Ex his,” inquit, “et similibus locis poëtarum antiquissimorum character constituendus est, quo assurgere illis licerit; nam simile quid seriorum poëtarum ingenia non protulère; et piget, Hesiodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Herculis Clipeo, sed ex iis partibus aestimari, quae tenuiora sunt et ex placido ac medio cri genere.” [De Theog. ab Hesiod. conditâ. Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Graecorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur, ita ut narrationibus alloquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitae attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. “Vir fuit,” inquit Velleius Paterculus, “per-elegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus.” [Hist. Lib. i.] Musarum alumnus, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 662.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem perisise perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio prae se fert vel specimen veritatis. De vitâ Hesiodi scripsère Suidas, alique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suae inserendum curavit calculum Astronomicum de aetate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprâ; Item Vol. I. p. 567, sqq. edit. Harles. “L. I. c. xiii. II. c. viii.

HESIODI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Hesiodi Opera et Dies; unâ cum Orationibus Isocratis 18, et Epyllis Theocriti. Mediolan, 1493. in fol. [Quae est Edit. princeps.]
2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicôn libri duo; unâ cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. Venetiâ, apud Aldum, 1495. in fol.

3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Hercu- 67.
lii. *Venetis, anno à partu virginis, 1537. in 4to.* [Haec est edit. Fr.
Trincavelli.]

4. Hesiodi Ascræi quae extant, cum Scholiis Graecis, &c. cum
Indice copiosissimo. Gr. Lat. Operâ et studio Dan. Heinsii. *Ex*
Officinâ Plantinianâ Raphelingii, 1603. in 4to. "In 8vo. 1613. 1622. P.

5. Poëtae minores Graeci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Win-
tertoni, Gr. et Lat. *Cantabr. 1635. in 8vo.* [*Ibidem et Londini sae-*
piùs repetita. Optima est Lond. 1739.]

6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Graevii, &c.
Gr. Lat. *Amstel. 1667. in 8vo.*

7. Hesiodi Ascræi quaecunque extant, Gr. et Lat. ex recensione
Ioannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amstelod. 1701. in 8vo.*
[Clerici animadversiones, quae sunt copiosissimae, non magni aesti-
mantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Hey-
nius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre moles-
tum sit.]

8. Hesiodi Ascræi quae supersunt, cum notis variorum. Gr. et Lat.
Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon. 1737. in 4to.*

9. Hesiodi Ascræi quae extant Opera, cum notis selectis, accedit
Pasoris Index studio Schrevellii, ad editionem Robinsonii recensuit
notasque suas adjecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiae, 1746. in 8vo.*
et 1778.

10. Hesiodi Ascræi quae extant, cum notis variorum, &c. curante
Chr. Frid. Loësnere. *Lipsiae, 1778. in 8vo.*

11. Theogonia Hesiodæa, textu subindè reficto, in usum praelec-
tionum seorsum edita à Frid. Aug. Wolf. Graecè. *Halae Saxon. 1783*
[Huic edit. accedunt quaedam praestantissimi Heynii.]

* * Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. G. Vol. I
p. 596, sqq. edit. Harles. "L. II. c. 8. s. 20.

† *Ex τῶν 'ΗΕΙΘΑΟΤ ΤΟΤ ΑΕΚΡΑΙΟΤ Εργων καὶ 'Ημερων.]*
i. e. *Ex HESIODI ASCRAEI Operibus et Diebus.* [1—201.] *Εργα καὶ 'Ημέ-*
ραι, Opera et Dies, est poemâ didacticum, in quo cum agri colendi
rationem tradit, tum in primis fratrem Persen ab ignavia et volup-
tate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. HARLES.

Ver. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent
invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum
affirmant Pausanias, Tzetzes, alique: et doctissimus Brunckius, in
sua Gnomiicorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr.
Lib. II. c. 8.] *Πιερίθεν—ἐκ τῆς Πιερίας. δαιδῆσι—ταῖς ὑμετέροις*
μελωδίαις. κλείουσαι—δοξάζουσαι τοὺς ἀνθρώπους. Schol. *κλείω, est*
celebro, alicui gloriam concilio. Post *κλείουσαι* rectè intelligit Mos-
chopulus *οὗς ἂν ἐθέλητε. Αἰῶτε δὴ—Agite quæso. ἐννέπετε ὑμνεῖ-*
σθαι recte exponit Graevius *ὑμνεῖτε*, ut *ἀρπαζὼν ἐφόρεις* pro *ἡρπα-*
ζες, κρύπταντες *ἐχούσι* pro *ἐκρυπταν*, &c. 3. *Ὅν τε διὰ, &c.* Sic
construe et distingue, ut benè vidit Gronovius: *τε δὲ δὴ βροτοὶ ἄνδρες*
[*εἰδὼν*] *ἄφατοί τε φατοί τε* [*εἰδὼν*] *τε ῥητοί τ' ἀρρητοί* *ἐκῆτι* *μεγάλῳ*
διός. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and*
they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove. Simplici-
tatem quandam habent hae repetitiones, quae antiquitatem redolet.
ἐκῆτι, est *volente aliquo. 'Ερμείῳ ἐκῆτι, Mercurii voluntate — Odyss. o,*

318, &c. 5. 'Ρεῖα μὲν γάρ βριάει, *facile enim extollit, ῥεῖα δὲ χαλίπτει βριάοντα*, [supple *εαυτὸν*,] *et facile deprimis extollemem se.* 6. ἄδηλον ἀέξει, *obscurum auget, h. e. evehit, ornat.* 7. κάρρει, *attenuat.* 9. Κλυθι, &c. *ad Jovem refertur. Τύνη δὲ Ἰθινὲ θεμιόστας* [ὄν] *δίκη, &c. Tu autem Jupiter rege judicia justē; ego verò Persae vera dicam.*

11—13. *Οὐκ ἄρα μούνον ἔην ἐρίδων γένος*,] *Non eandē unum est contentionum genus, i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐστί. Nec insolitum est erat pro est apud Latinos.* [Vide Viger. de Idiotismis, C. V. s. iii. r. 11. fin.] 12. νοήσας est hic prudens, sapiens, vir intelligens. *διὰ δ' ἀνδιχα, &c. et διάνδιχα δ' ἐγούσι θυμόν.* Angl. *and they are of a different disposition.* "Quid verò miri," inquit Graevius, "Poëtam ἐρίδιν tribuere animum, "quum inter deas referantur et hic et in Theogoniā?"

68. 14—16. —ὀφέλλει,] *αὐξάνει. σχετλή—χαλεπή βαρεῖα. οὔτις—οὐδεὶς. τήνγε—ταύτην.* Schol. *ἀλλ' ὃν ἀνάγκης, &c. sed necessariō immortalium consiliis lium colunt gravem.*

17—19. *Τὴν δ' ἐτέρην] τὴν καλὴν. προτέρην—τῷ χρόνῳ. ἐγει νατο—ἐγέννησε. νύξ—ἡ. ἐρεβεννή—σκοτεινή. θῆκε—ἐθήκε ἐποίη σε. μιν—αὐτήν. —ὀψίς υγος—δ ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—αἰών.* Schol. *Θῆκε δὲ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν, Κρονίδης ἐν γαίης ῥιζήσιν καὶ ἀνδράσι.* Posuit illam longē meliorem in terrae radicibus, [hoc est, in terrā,] et inter homines *ἔν ἀπὸ κοινοῦ* repetendum. GRAEVIVS. Caeterum haec *Ἐρις* bona nihil aliud videtur quam aemulatio. "V. 20. ἀπάλαμον, Brunk. P.

22. —δε] *οὗτος, πτωχός.* Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eādē ratione opes quaerere studet. GRAEVIVS. *ἀρόμεναι—ἀροῦν. ἡδὲ—καί.* Schol.

27. Ω Πέρση,] *Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. Στυβασίως. τεῷ—τῷ σῷ. ἐνικατέω—ἐγκατάθου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρουσα. νεῖκε'—ὀπιπτεῖοντ'—πρὸς μόνας φιλονεικίας θεωροῦντα.* Schol. *ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔόντα, concionum auditorem factum. Ἀγορῆς ἐπακουὸν εἶναι* Plauto est *foro operam dare; Terent. lites sequi; ut observavit eruditissimus Graevius.*

30—36. Ωρὴ γάρ τ' ὀλίγη πέλεται—] *Cura enim parva esse debet, &c. Nam πέλεται est hic pro πέλεσθαι δεῖ, ut vidit Graevius* *ᾧτινι μὴ βίος, &c. ei cuicumque non est victus domi in animum repositus; ὥρατος, aestate collectus, uti interpretatur idem vir magnus. Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris munus; τοῦ κε χορεσάμενος, i. e. οὐ χορεσάμενος, Angl. which when thou hast amply supplied thyself, ὀφέλλους νεῖκα καὶ δῆρην ἐπ' ἀλλοτρίους κτήμασι. then deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people. Est scil. concessio ironica. δ' οὐκέτι ἔσται σοὶ δευτέρον ἔρδειν ὥδε: however it shall not any longer be in thy option to do so o me; ἀλλ' αὖθι, &c. but afterwards let us decide any controversy that may be between us by fair trials, which proceed best from Jove.* [Vide Iliad. α, 239.] *Ἰθείησι* Ionicē pro *ἰθείαις*, quod idem ac *εὐθείαις.*

37—39. *Ἢδὴ—ἐδασάμεθ'.*] *Jam—divisimus inter nos: ἄλλα τε πολλὰ—Lege, cum Gueto, probante Robinson, ἄλλα τὰ πολλὰ*

ad plurima. Haereditatem, inquit poeta, divisimus, (aequaliter 68 scil.) tu vero ambitu et donis τὰ πολλὰ, majorem partem rapuisti. — βασιλῆας δαιμονόγους, — erant hi judices ac senatores, potius quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant, ut non solum publice exigenter aliquod donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, L. i. 96. et Odys. 3, 40, 41.] ὁ τῆνδε δίκην ἐθέλονσι δικάσσαι, qui hanc litem volebant judicare. Scaliger notavit ἐθέλονσι hic positum pro ἤθελον. Sed simul notasse debuit auctores Graecos hoc modo tempore praes. uti solere, quippe qui tempus respiciant, quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] δικάσσαι, reduplicato σ, pro δικάσαι, quod, à δικάζω veniens, necessario penultimam corripit: ut ἐδάσάμεθα supra, pro ἐδάσασθα, à δάζω.

40—43. — ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,] Hic propriè docet fratrem poeta, omissis litibus, praestare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quaerendam, praesertim si parca vivas. GRAEVIUS. Simul quoque, sine dubio, perstringit judices, τοὺς βασιλῆας supra dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitae frugalitate trans eunt ad πλεονεξίαν injustam. Οὐδ' ὅσον, &c. victus frugalitas hic commendatur. Sic Hor. *Me pascant olivae, Me cichorea, levesque malvae.* [Lib. i. Od. 31.] Κρύψαντες—ἐχρύψαν—i. e. ἐκρυψαν—βίον, vitam, i. e. vitae methodum. Πῆδός γε γὰρ κτε—ἐργάσασθαι, Verie, cum Graevio: Facile enim uno die tantum quaesivisses, — nam ἐργάσασθαι hic est, labore parare, acquirere, subintellecto βίον "Vide Prov. Sol. xv. 16, 17. xvi. 8. xvii. 1. Eccl. iv. 6. ἐργάσασθαι, Galeford. P.

45, 46. Αἶψά κε πῆδ' ἄλιον, &c.] Statim gubernaculum quidem in fumo pones; i. e. Statim ad finem laborem perduceres: Est nempè metaphora desumpta ab eo quod facere solebant veteres, quum hyeme, post navigationem, naves erant subductae. Suspendebant nimirum clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πῆδ' ἄλιον pro στίβῳ accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: non cures neque navigationem, neque agriculturam. In hunc locum multus est eruditissimus Graevius, quem videsis.

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἐκρύψε—] βίον scil. veram atque rectam 69 optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, Prometheus versutus, qui filius erat Japeti et Asiae vel Clymenes Nymphae; frater autem Epimethei. Is, post hominem à se è luto formatum, Minervae auxilio in coelum ascendisse dicitur, ignemque, admotà ferulà ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne coelesti hominem suum animasse. "Vide Aeschyli Prometheum, 289, &c. P.

50—52. Κρύψε δὲ πῆρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio praeterierunt interpretes. Ordo, interpunctione mutata, videtur esse: ἐθς δὲ παῖς ἔκρυψε ἐν κόλῳ νείρεθι πῆρ, τὸ μὲν ἔκρυψε αὐτὸς ἀνθρώποις πικρὰ μητιόεντος Διὸς, λαθὼν τερακίεραν Ὀδῆα. Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavo ferulà ignem, quam quidem furtim abstulit, hominum gratià, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem. κλέπτω αὐτὸς est furtim retrò fero, furtim aufero, vel asporto. Appositè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude mala gentibus intulit.* [L. i. Od. 3.] Caeterum ignem in ferulae medullà asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. vii. c. 56. "Ζεὺς ἐκρύψε πῆρ. Vid. Theog. 563. P.

- 69 54. —[περὶ] περισσότερον. μήδεα—βουλεύματα. εἰδώς—γινώσκων.

Schol.

60. 'Ἠφαιστον δ' ἐκέλευε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandoraë primæ mulieris, quam dii deæque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —ἀμφιγυῖται Idem quod ἀμφιχευθαί. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —καὶ πόθον ἀργαλέον, et desiderium vehemens, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. "κορεῖν, inquit Graevius, est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. unde et νεοκόρος, 'qui templum ornat et tuietur, aedivus.—Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt curae, quae totae in ornando corpore sunt occupatae. Mulieres verò quo studio magis tenentur, quàm comendi et excolendi corporis, quibus, 'ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?" Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοφόρους: μελεδῶνας γυιοφόρους, curas quae membra consumunt: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes vldisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐσθίουσας τὰ μέλη. "μελεδῶναι, Brunck. Lips. n. γυιοκόρους, à κείρω, Guiet. P.

67. Ἐν δὲ θέμεν κύνειν τε νόον] i. e. ἐνθεῖναι δέ τε κύνειν νόον, indere vero et imprudentem mentem, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος, et fallaces mores:—διάκτορον Ἀργειφόντην, internuntium Argiveidam; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497. &c.

70, 71. —Ἀμφιγυῖεις] Est δ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖος χωλός, utroque crure: et est epitheton Vulcani, non πρεσβῆς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινα ιδιότητα: hinc et addi solet κλυτός, περικλυτός, ut apparet non ignominiae causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. DAMM. Lex. Hom. Παρθένω αἰδοίῃ ἔκλον, —Subintellige ποῖημα, πλάσμα: ἔκλον τι πλάσμα, ἑνδαλμα, εἰδωλον. GUIETUS. Κρονίδεω δια βουλαῖς, Saturni filii consiliis. —δεω δια, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —Ἐν δ' ἄρα φωνῇ] φωνή hic est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, et exponunt voce. GRAEVIUS. φωνή si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπέθηκε: neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur: distinguendum levius post βαρυκτόπον, plenius post κήρυξ. T. Y.

70. 82. —πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειστήσιν.] detrimentum hominibus industriis. ἀλφειστήσι, Ion. pro ἀλφεισταῖς, ab ἀλφῆω, inventio.

96—98. —ἐν ἀρρήκτασι δόμοισιν] in non fractâ rixide—ἄβμος enim, ut notavit Graevius, quodvis receptaculum, et vas notat.—πρόθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πύθοιο, prius enim injecit operculum vasii —Pandora scil.

102. ἐφ' ἡμέρῃ—] Legendum censet Graevius ἐφήμεροι. Hor. Post ignem aetheriâ domo subductum, Macies et nova Febrium Terris incubunt cohors; &c. Lib. i. Od. 3. ●

106, 107. —ἐκκορυψώσω] ἐξ ἀρχῆς λέξω. Schol. ἐκτελέσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; GUIETUS. —οὐ δ' ἐνὶ φρεσὶ βίλλω σῆσιν. tu vero in praecordiis tuis conde. Locutio quae saepe occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμόθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάδι—ἐγένοντο. Schol. Hic incipit celeberrima enarratio diversarum hominum aetatum.

111—116. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνον ἦσαν,] Ii quidem qui temporibus.

Saturni erant, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασιλευεν cum in coelo regnaret: ὅς τε θεοὶ δ' ἔζων, [dele δ' et lege simpliciter ἔζων, vel cum Graevio ζῶσιν,] et ut dei vivebant, securo animo praediti, νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ δόζους seotum sine laboribus et acrimonia: [“ἄτερθε pro ἄτερ τε, Brunck. Gnomici. Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, Ed. Lips. nota. P.] —αἰεὶ δὲ [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, semper autem similibus [i. e. sine mutatione] pedibus et manibus gaudentes, [hoc est, ut recte Guietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντι [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλίῃσι—delectabant se in conviviis, &c. Ἀφνειὸν μῆλοισι, abundantes pennis, vel fructibus, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Graevius. “μῆλα hic non sunt greges. Id. P.

119. —πολλόν—] à nominativo regulari πολλός, πολλή, πολλόν. 71. πολὺς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. πόλεος, in dat. pl. πόλεσσι, pro πόλεσι, ut in versu 120.

121. —ἐπειδὴ] Legendum videtur ἐπεὶ δὴ, nam κεν hic locum non habet. T. Y. “ἐπειδὴ, Brunck. Gnom. Lips. pro ἐπεὶ κεν.

125, 126. Ἥερα ἐσδάμενοι,] *Aëra induti,—ἐσδάμενοι*, reduplicato δ, poëtice pro ἐσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἔω, ἐννύω, vel ἐννυμι, ἰνδύω.—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. Schol. —γέρας βασιλῆιον— Cur autem daemonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. GRAEVIVS.

129. —οὔτε φνὴν ἐναλλέγκιον, οὔτε νόημα.] Verte: neque corporis habitu simile, neque ingenio. φνὴ hic non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formae, ut rectè Graeci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossae MS. Vossianae. νόημα, φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. Id.

130, 131. Ἀλλ' ἐκατὸν μὲν, &c.] Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutritur—Increpat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quae, ut ait Quintilianus, nervos omnes et mentis et corporis frangit. ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. crescens valde rudis in domo sua. “Vid. Gen. i—xi. Is. lxxv, 20. 22.

132. καὶ ἥβης μέτρον ἔκοιτο,] et ad pubertatem ἔκοιτο. Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἥβη. GRAEVIVS. Haud absimile est istud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod est ipsa mors.

136—138. —ἐρδεῖν—] est hic sacrificare. Sic Virg. Cum faciam vitula. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 444.] Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἥθεα. Ut justum est hominibus in sedibus eorum consuetis; nam ἥθος interdum significat locus consuetus ad commorandum. Cf. infra v. 167. item Il. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε—supple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Haec est verborum συνέπεια. Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δευτεροὶ ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet daemones: hōc est, secundi gradus, inferiores illis daemonibus, qui ex aurei saeculi θνητοὺς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἐμπη. τιμὴ καὶ τοδὶν ὀπηδεῖ. sunt tamen et hi in dignitate constituti.—Καλέονται verò hic est ἰσθί. GRAEVIVS.

145. Ex μελιῶν,] Has voces interpretes reddunt, de fraxinis, quasi innuisset poëta hoc genus hominum durae firmaeque texturae fuisse. Eadēme autem generatio et aenea fuit et fraxinea? Ex μελιῶν δαινόν τε καὶ ὄμβριμον verto, Hastis terribile et validum. Τὸ μελιῶν est genit plur. Dor. pro τοῦ μελιῶν Μελία autem non

solum pro *fraxino* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero caeterisque poëtis pro *hastâ*. [Vide II. β, 542.]—Obiter notari potest, Ovidium, qui in quatuor aetatum descriptione ad Hesiodum respexit, aeneum seculum per armorum studiam ab aliis distinguere: *Tertia post illas successit aënea proles, Saevior ingenii, et ad horrida promior arma.* THEOBALD, apud Robinson. "Metam. i. 125.

72. 148, 149. *Ἀπαστοι*.] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRAEVIUS. *μεγάλη δὲ βίη*—supple *ἦν αὐτοῖς*, erat autem illis magna vis; καὶ χεῖρες ἀπτοὶ ἐπέφυκον ἐξ ὤμων ἐπὶ στυβαροῖς μελέεσσιν. et manus invictas super valida membra nascebantur ex humeris.

153. —ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀἰῖδο,] εὐρώεις hic est *squalidus*, ab εὐρώς, *situs*, *squalor*: ut Virg. *loca senta situ dicit*: aut *tenebricosus*. Glossa MS. Vossii: εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντα, σκοτεινά, ζορώδη. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερός verò non est meo iudicio *frigidus*, sed *dirus*, *illaetabilis*, *horrendus*. Hesych. Κρυερόν, φρικτόν, μισητόν, ἀναιδές, φοβερόν, ἐλεεινόν, αἰχμηρόν, δεινόν, χαλεπόν, πονηρόν, κακόν, δυσχερές. GRAEVIUS.

154. *Νώνυμοι*.] (pro *Νώνυμοι*) Vide suprâ ad Odys. α, 222. p. 10.

160. —*πρωτέρῃ γενεῇ*.] Verte: *priori aetate*, non *generatione*, ut vulgò. GRAEVIUS.

161. *Τοὺς μὲν ἐν' ἐπταπύλῳ*] Intelligit non tantum τοὺς ἐπτα ἐπὶ Θήβαις dictos, sed etiam eos qui *Επίγονοι* dicebantur, i. e. τῶν ἐπτα τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Aeschylô nobilissimae tragoediae ejus nominis; posteriores verò pulcherrimi poematis Epici, cui titulus: *The Epigoniad*; quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P. "μήλων, ονίῳ, &c. pro opibus. P.

167. —καὶ ἦθ' ὀπάσδας] et *sedes tribuens*. Vide suprâ ad v. 37—39, et 136—138.

169. *Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων*] Hunc versum ex MS. reposuit Graevius.

171. *Ἐν μακάρων νήσοις*.] Hae νῆδοι μακάρων decantatae erant apud veteres poëtas. Cf. Odys. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scolion Callistrati: *Ἐν μύρτον κλαδί, x. τ. λ.* Infra p. 275. 290. Aeneid. vi, 638, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Heynius item Plin. lib. vi. c. 32.

174. *Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφελον, &c.*] *O utinam ego quinto non interesset Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1. p. 165.

73. 181, 182. *Εὐτ' αὖν, &c.*] *γενόμενοι sunt τεχθέντες*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur.—Οὐδὲ πατήρ παίδεσσιν ὁμοίος. Non haec referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητα, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRAEVIUS.

185—188. *ἀτιμήσουσι*] est *ἀτιμᾶν φιλοῦσι*, *contumeliâ afficere solent*. et *μέμπονται* est *μέμπεσθαι φιλοῦσι*. et v. 189. *ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει*, est *ἐξαλαπάξειν εἰσθε*, *solet expugnare, &c.* Iliad. α, 80. *ὅτε χάσεται ἀνδρὶ χέρην* quando irasci solet viro inferiori et sic saepe. Idem. Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree.* [Conf. Viger. de Idiotism. C. V. iii. 11. n. 99. Zeunil.] *βαζόντ'.* quod pro *βάζοντε*, est hic, ut docent nonnulli, dualis pro plurali *βάζοντες*.

[Vide quae vir ornatissimus, Sam. Clarke annotavit, ad *Iliad.* α, 566. 73 et vide suprâ ad *Odys.* β, 35. p. 24.] Vera lectio hic est: *βέροντες* *ἐπεσσι*· atque ita legisse videtur Moschopolus. οὐδὲ θεῶν ὄνιν εἰδότες· neque *deorum vindictam veriti*: Nam ὄνιν non est *oculus*, ut quidam putant, sed *poena, vindicta divina, &c.* Sic *Iliad.* π, 386. θεῶν ὄνιν οὐκ ἀλέγοντες· *deorum ultionem nihil verentes.* [Conf. *Odys.* φ, 28.] οὐδὲ μὲν οἷγε ἀποδοτέν [*ἀποδοίησαν*] θρεπτήρια γηράντεσσι [*γήρασι*] τοκεῦσιν, neque hi sanè senibus parentibus educationis praemia reddere volunt. γήρημι, γηράναι, γήραις, — *avtos*; P.

191. ὕβριν] ὕβριστην. Schol. abstractum scil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὄρκον ῥηίνεται] i. e. per tmesin pro δ' ἐποικείται ὄρκον. "An pro δ' ἐπὶ ὄρκον ῥηίνεται, pejerabis? P.

199, 200. *Ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἴτην,*] *Ἀθανάτων φύλα sunt Dii.* Sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt *homines*, φύλα γυναικῶν *mulieres.* GRAEVIUS. προλιπόντ' pro προλιπούσα nominativo dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad *Soph. Antigon.* v. 926. et 986. atque ad *Oedip.* Col. 1676. item ad *Electr.* 977.] pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. *Ἰδέσθε τῶδε. ἀντὶ τοῦ τῶδε.* inquit Schol. [ad *Electr.* 977.] ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις πέχρηται, ὅπερ σὺν ἡθες Ἀττικῶς. τῷ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος (*Il.* ε, 778.) τῷ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἰθυαῖθ' ὁμοίαι. Ad quem locum *Iliadis* quae annotavit Clarkius Brunckius valde sunt improbata. τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ—*relinquentur autem dolores graves—λείπεται—καταλειφθήσεται.* Schol. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

* *Ex τῆς 'ΗΣΙΟΔΟΥ ΔΕΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.*] h. e. *Ex 74*

HESIODI ASCRAEI THEOGONIA, sive *Deorum Generatione*. [617—806.] Qui in hoc poemate aliquod systema religionis Graecorum traditum putant, nae illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse, ut fabulas à se congestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argutè componeret, sed spectasse hoc, ut pro poetici ingenii modulo qualicumque ordine diversas fabulas in unum carmen contexeret, easque poeticks ornamentis commendaret:"—uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in *Dissert. suâ de Theogoniâ ab Hesiodo conditâ*, [in *Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott.* 1779, Vol. II. p. 125, sqq.] ubi totam *Theogoniam* Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille praestantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, iudicio tam subactò cum summâ doctrinâ conjuncto prolatis, ut inter primarios, qui in hac palaestrâ sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitatis partem aliquam *Theogoniae* hic tantum exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solum simplicitatis Hesiodicae exemplum, quod ex *Operibus* et *Diebus* jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenua Juventute communicaremus.

Ver. 617. Ὡς Βριάρεω τὰ πρότα—] Hesiodum consarcinasse sua

14. è pluribus carminibus, iterum intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatiùs quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur: tum narratur bellum, nullà exposità causà qua esset conflatum, nec disertà satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnà cum poëtica vi et gravitate memoratur, ut habenda sit haec particula, unà cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. HEYNE. 'Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα—Πατὴρ Κρόνος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεω δ' ἐς πρῶτα—Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque linguae Βριάρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causà "V. Th. 154.

626. Γαίης φραδομοσύνησιν—] *Terrae consilii, &c.*—*αὐτὴ γὰρ κατέλεξε σφιν ἅπαντα διηγετέως, ipsa enim narravit illis omnia disertè; ἀρεῖσθαι σὺν κείνοις νίκην, &c. se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτῆνες τε θεοί,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidae, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordini antiquiori successit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτῆνες θεοί Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris aetatis: Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtae mente bellum hoc factum videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes adversus novum principem seditionem movissent." Infra tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis "Cronus memoratur."

633. —δωτηῆρες ἐάων.] *Amatores bonorum. εὖς, ἐεῖα, ἐῦ. Ion. ἡῦς. genit. ἑὸς et ἡέος. bonus, pulcher. genit. pl. ἐάων, Aeol. ἐάων. [cf. Odys. β, 325, 335.]* Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 625.

- *5. 636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugná illà memorabili [quae narrata est] finiretur; potest id ornatui poëtico tribui; potest tamen tempus forte continuorum terrae motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius censet orationem hic fore expeditiorem si cum v. 634. abessent quoque 635—6.

638. —ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.] *aequali adhuc fortunà in pugnis uri fuerant. τέλος πολέμοιο pro πόλεμος notum est ex Hom. dui et ipse saepè sic loquitur. Aliàs est: θεὸς ἴσον τείνει πολέμον τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἴσα τέτατο. Rationem translationis optimè discas ex Il. o, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433. V. sq. κείνοισι Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecus intelligimus. WOLF.*

642. 'Ὡς νέκταρ—] Additamentum alienae manus hoc esse putant Guiet. et Heyr. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. Idem.

643. Ἀἷ τό τε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen, s Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι ωλόττητος ἐνῆτος,] *Memores placidae meae amicitiae, ἐξ ἧς scil. ὅσα παθύντες, &c. quantis beneficiis affecti in lucem iterum venistis, &c. ἐνῆτος, à nominat. ἐνήης, ὁ ἡ. ex ἐν et εὖς, uti suprà v. 633.*

656. *ὅτι περὶ μὲν κραπίδας, &c.*] Corr. *πέρι*. Guilet. emend. *περὶ οὐα προπίδες*. Malui pro *ἐστὶ* scribere *ἐσθί*, quod magis Homericum est. WOLF. Si *περὶ δ' ἐσθί νόημα* ex iudicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque *κραπίδας*. HEYNE. "*πέρι μὲν κραπίδας, πέρι δ' ἐσθί* v. Wolf. in corr. Vid. sup. p. 5. v. 66. P.

657. —*ἀρῆς*—] Vulgò putatur Ion. genit. ab *ἀρά*, *dírae*, *damnum*: [et sic Scut. Herc. 29, et 128,] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quae brevis contrà est in *Ἀρης*. Reponendum igitur censet *ἄρεως*. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 486. σ. 213.

658. *Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνην*—] Vulgò *Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνην*.

666. —*μάχην δ' ἀμέγατον ἔγειραν*] *pugnam arduam exciúarunt*; ubi Dammius putat ad vèrbi etymologiam respici; *εἰς μέγα αἰρω*, cum *α* intensivo. Caeterum, ut rectè observat Robinsonus, "Ex hac descriptione praelii Deorum et Titanum satis constat Poëtam nostrum non solum, ut vult Quintilianus, in *mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam ad summum Poëtices fastigium assumgere potuisse. Nihil certè grandius occurrit in descriptione illà "Homericà *τῆς Θεομαχίας*, quae adeò à Longino celebratur." S. 9.

669. —*Ερῆβουφιν*—] Per paragen poëticam pro *Ερῆβους*, et 76 hoc pro *Ερῆβους*, a nominat. *Ερῆβος, εος, τδ*. Et *τδ ἐξ* subintelligitur, ut notavit Guiletus.

675. *Πέτρας ἡλιβάτους*—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —*ἐνοσίς—ποδῶν*,—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quae subjiciuntur. HEYNE.

688. *Εἴθαρ μὲν μένεος, &c.*] *Εἴθως, εἰθῶς, εἰθῆς et ἰθῆς* cognata, quibus adde *τδ εἴθαρ*. —*ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βῆν, i. e. ἐξέφαινε*. GUIETUS. "l. 687. οὐ δ', Wolf. Edin. οὐδ', Rob. οὐδ', al. P.

690. —*οἱ δὲ κεραινοὶ*] *fulmina autem—ἄμα* [σὺν] *βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ* *ἔκταρ ποτέοντο ἀπὸ στυγαρῆς χειρὸς, τε ταρφέες εἰλκρόωντες* *ἱερὴν φλόγα*; *unà cum tonitru et fulgu e extemplo volabant à robustà manu, et crebra contorquentia sacram flammam*. De *ἔκταρ* ita Schol. *εἰθῶς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι, ἔκταρ, ἐκτίκως, ταχῶς*. *ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγγυς, ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγυς γίνεται*. *χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει*. Erit sic idem, quod antè συνωχαδόν. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. *εἰλκρόω* est contorqueo. Vide suprà ad Od. α, 25.

697. *Τιτῆνας χθονίους*] Id est, Terrae filios. GUIET.

698. —*δόδε δ' ἀμερόε*—] *δόδε* per apocop. pro *δόδεε*. Et in Lex. Homericò ita Dammius: *ἀμερόω, f. ωω*, notat propriè *ἀποστερέω μερόος*, privò aliquem portione ei debuit, ab *α* priv. et *μερίζω*, non attribuo in divisione partem: in specie est, privò aliquem facultate videndi, &c.

700. —*Χάος*] Notabile quod in hac particulà *χάος* alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, Tartaro *πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκείας*, non Hèphaestus.—*εἶδατο* (*ἔδοξεν*) δ', (ὥστε) *ἀντα ο. ἰδεῖν, ἡδ' ο. ο. ἀκούσαι, αὐτως, ὡς ὅτε γαλα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν πῖλνατο τοιὸς γάρ, &c.* *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si coelum et terra miscerentur: ualis enim ingens fragor fidurus esset, si inter se corruerent*. Ita accipienda haec; alias γάρ κε vitiosum esset. *ὀρώρε κε* pro *ἀν* *μοχ* *υέας ὑπὸ* in ed. Trincav. et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, *ἦκα*. Versus autem 705. prorsus ex superioribus confictus, et otiosus est. HEYNE. "*Chaos* propriè, puto: *Ἄερ*, v. 697. P

77. 720. *Τόδδον ἐνεσθ', &c.*] Sic Apollodorus — *τοσούτων ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅδδον ἀπ' οὐρανοῦ γῆς*. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. 3, 13, sqq. item Aen. vi, 577, sqq. "Vide Milton, P. L. VI. passim. P.

727. — *περὶ δειρὴν*] *circumcirca*. Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Hesiodicus postulat *δειρὴν πέρι*. Caeterum quae indè à 729, *ἐνθα θεοί*, ad v. 745, sequuntur, passim à senioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohaerent inter se tantum illa: quòd *Tartarus muro aeneo cinctus est, ejusque pinacula tenebras obsident, suprà eum verò terrae et maris fundamenta seu radices sunt*:—728. *eodemque in loco Noctis domus*. 744, 5. Nam mera repetitio à superioribus est in vss. 729—733, 736—744. In ultimis *καὶ Νυκτὸς ἐπ. οἶκλα δεῖναι ἔστηκεν* parum commodè dictum est, cum saltè repetitum esse deberet *ἐνθα*: *eodem quoque in loco Noctis aedes sunt*; ut 758, *eodem in loco Somnus et Mors domos habent*, et 767, *Hades et Proserpina et Styx*. Caeterum ex his ad intelligendum in promptu est, *Tartarum* antea locum *Hadae* obtinuisse, cui mox *οἴμη* successit. Virgilius *Tartarum* ab *Elysio* sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Aen. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HÆYNE. "Exc. viii.

728. — *πεφύλασι*] Scrib. *πεφύλασι*, ut editt. Trifacav. Steph. &c. exhibent. *Πεφύλασι* antepenult. productam haberet. WOLF.

732. — *πύλας δ' ἐπέθηκε Πασειδῶν*] Quòd Neptunus dicitur *Tartarum* munivisse portis, quae exitum Titanibus praecluderent, non Vulcanus, rectè mireris. Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cum Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem*. Vide suprà ad v. 700.
78. 736—742. *Ἐνθα δὲ*—] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sunt et satis sana. Partim haec jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. v, 65. V. 741, malit *Gaietus Ἰχαι' εἰ—γέναιο*, 2dā per. sed forte *τις* intelligi debet. Tum constr. *θύελλα θύελλη προφέροι κεν ἐνθα καὶ ἐνθα*. Vide Il. 5, 346, Od. v, 63. *Una ex aliā procella eum modò huc modò illuc abriperet. Idem*. "736. Hinc novum quasi exordium factum. Vide Wolf. P.

745. *Ἔστηκεν*,—] *Stat*; et paulo post, *Ἔστηκε*, pro *ἔσθηκε*, *stans*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

749. — *ἀμειδόμεναι μ. οὐ. γ.*] *alternis vicibus subeuntes magnam limen aereum*.

750. — *καταθήσεται*] *Gaietus* corr. *καταδέεται*. Sed futurum à Graecis saepius pro aor. poni solet. WOLF. *καταθήσεται* potius novum videtur esse praes. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. ε, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum praes. *καταθήσομαι* non agnoscit; quanquam analogiā non dissimili persaepe usurpare visus est Homerus verbum *δύδομαι*, *δύδο*, *ἐδύδετο*, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. *καταθήδετο*, quod Clarkius legit *κατεθήδατο*, in aor. Sed et invenitur *καταθήσεται* [Il. ο, 382.] usurpatum tanquam tempus praes. quod vir acutissimus videtur non observasse.

754. *Μένει τὴν, &c.*] *Expectat tempus sui itineris, donec venerit*, i. e. per notum Graecismum, *Manet donec tempus sui itineris venerit*

Prius quoque benè Latine dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτοῖς] Conf. Od. λ, 15, sqq. "supra γ. 47

766. —ἐχθρὸς δέ, &c.] Hoc ita intelligo, ut θάνατος dicatur invivus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. —θεοῦ χθονίου] χθόνιος h. l. est pro καταχθόνιος. Idem. δόμοι ἡχήμεντες. Angl. *resounding mansions*. —ἐστᾶδιν, pro ἐστῆκαδιν, *stant*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

778. —ἀμφὶ δέ—] ex more rudis sermonis pro: κατηρεφέα καὶ 79. ἐστηγυμένα κίοδιν. HEYNE.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil supra. WOLF. "Παῦρα, Raro, adv. Interp. P.

781. Ἀγγελίης] sc. Ἐνεα, nec mutandum in ἀγγελίη. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut *Nympha aliqua*. Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deae, ut per eam juraretur, postea solennius factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeò afferri ad deos narrat poeta, quoties jurandum sit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύδεται, Edit. Par. ὅς κε ψεύδεται, melius quàm vulgò. HEYNE.

789. Ωκεανοῖο κέρα] Κέρα fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —τὴν—] Intellige διὰ τὴν Στύγα. In ἀπολείπας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rariùs, particulae ἀπό, περί, ἐπί praesertim sequente λ postremam producant vocalem. Pronunciando tum literam geminasse videntur. WOLF. Si ἀπολείπας est à λείπω, *libans* simpliciter significat. Sin à λείπω, redde, cum Wolfio, *fidem desorens*: qui ἐπλόρον adverbium putat. Heynius aut ἐπλόρος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπλόρον ἐπομόδῃ jungendum, qui *pejoraverit*.

798. —ἐπὶ κῆμα καλύπτει.] i. e. κῆμα ἐπικαλύπτει αὐτόν.

801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in *Erg.* 578, sed ibi est 80 vindicat sibi, sortitur. At h. l. est ἀποκεχώρισται, quod est ἀπαμείρεται. V. Etymol. et Hesych. h. v. "Et sic ed. Trincav. Par." HEYNE. "Eustath. non sensu, sed scriptura modo haec verba differre putat, ad Il. φ. 394. p. 1243. l. 23. Vide Wolf. addenda: item Soping. et Alberti ad Hesych. P.

804. Εἰραῖς] *coetibus*: idem quod ἱραῖς. Correctio est Ruhnkenii, pro vulgato Εἰράας. Putat Heynius, quòd εἰράς non minùs locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλὴν.

805. Ωγύγιον,] *antiquum*.—Nam jungitur cum ὕδαρ *aquam*, et non cum ὄρκον, u. rectè Wolfius.

VOL. II.

2 N 2

III. NOTAE IN APOLLONIUM RHODIUM

81. * Ex APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poeta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodium* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in praefecturâ Bibliothecae Alexandrinae, sub rege Ptolemaeo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scripsit iv libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Pelîâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *aequali quadam mediocritate*. Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum appellat ἀπτορον, vitiō carentem; hoc indicare volens plus studii et curae in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tum aetatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdum videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficacîâ ipsi Homero vix impar censi potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticae auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proximè accessit ad Homeri praestantiam, quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumsit." Vol. II. Part II. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262. sqq. Edit. Harles. "L. III. c. 26. (olim 21.)

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Graecè, cum Scholiis, litteris quadratis, s. capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa, 1496, in 4to.—al. 1498. [*Florentinam* hanc appellant.]
2. ————— Graecè, cum Scholiis, in aedibus Aldi et Andreae soceri, curante Francisco Anulano, 1521, in 8vo. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]
3. ————— Graecè, sine Scholiis. Parisiis, 1541, in 8vo. [*Parisina*.]
4. ————— Graecè, cum Indice et Scholiis, ex offic. Petri Brubachii, 1546, in 8vo. [*Francofurtensis*.]
5. ————— Graecè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. Basileae, 1572, in 12mo [*Basiliensis*.]
6. ————— Graecè, cum Scholiis; et annotat. "brevi" Henr. Stephani, 1574, in 4to. [*Genevensis*.]

7. Apollonii Rhodii Argonauticorum Libri iv. ab Jeremia 81 Hoelzolino in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, in 8vo.

8. ————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii vol. 4to. *maj.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1779, in 8vo.]

9. ————— è scriptis octo veteribus libris, quorum plerique nondùm collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, in 8vo, et 4to. " *Lips.* 1810.

* * E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo Ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo saltem nomine, sed et alias praeclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim editiones illae omnes mendosissimae.—Tenebrosam versionem adiecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Graecis hauriat, *putidique commentario poëtam oneravit, hominum futillissimus*; quod verum iudicium de eo tulit *David Ruhnkenius*.—In editionum censum referri non meretur Batavae repetitio, quae Oxonii prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebrae pleraeque, in quibus haerebant lectores,—complanatae sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est Poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. BRUNCK.

† *ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α.*] i. e. *EX APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—233.* Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus.

Ver. 1. Αρχόμενος δέο, Φοῖβε,] Solennis hic est Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. *Homerus: Μῆνιν αἶειδε, θεά,—et Ἀνδρά μοι ἔννεπε, Μοῦσα,—Hesiodus: Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχόμεθ' αἰεῖν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα—*Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

ὦ ἄνα, Ἀητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε δαῖο

Ἀήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαύομενος.

Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
Ἀείδω.

BRUNCK.

Αρχόμενος δέο, [i. e. *ἀπὸ σοῦ,*] Incipiens à te, [De ἀρχῇ et ἀρχεσθαι, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —*παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι,—εἰς μνήμην ἀξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα. Schol.*

2, 3. —*Πόντον κατὰ στόμα,*] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De πέτραις *Κιανέαις*, quae et *Συμπληγάδες* vocantur, vide infra ad Eurip. Med. init.

4. *Χρυσεῖον μετὰ κῶας—ἤλασαν Ἀργῶ.*] Angl. *in quest of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. 6. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur κῶας, ατος, τῶ, vel κῶος, εος, τῶ, vellus. De Ἀργῶ vide infra ad Eur. Med. init.

6, 7. *Μοῖρα μένει—*] *Fatum maneret—*[De praesenti temp hoc

- modo Graecis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] Quae sequuntur sic construe: —*δαμῆναι ὑπ' ἐννοσίγαι* [*ἐννοσίγαιος*] τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν' ἴδαιτο οὐλοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —*Θεῖην*] idem quod *Θεῖην*, hic pro vulgari *τεῖην*, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio his verbis: "Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ τεῖην minimè stare "potest." Caeterum *βάξας*, à *βάξω*, loquor, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —*Ἀναθρου*.] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54, edit. Heyn.] *διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἀναθρου, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἑτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ρεῖθρῳ πέδιλον.* Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. xii. Βρυτσκ.

10. *Ἄλλο μὲν ἐξεδάσεν ὑπ' ἱλύος,*] *Alterum quidem servavit, posquam esset sub limbo, i. e. è limbo.*

82. 15—17. —*ἐφράσάτο*] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut bene notum Homerum legentibus; *φράζω*, dico, aliis ostendo, enarro; sed *φράζομαι*, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo.* *ἐφράσάτο, secum reputavit, καὶ οἱ ἀέθλον ἔντευ ναυτιλίας πολυπηδέος*, atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimae, i. e. postquam secum reputasset, ei certamen, &c. *ἢ κεν—ὀλέσθῃ. κεν*, quod est *ἂν*, constructur cum *ὀλέσθῃ*, ὅφρ' ἂν ὀλέσθῃ. Pro *κεν* vulgò *καὶ*, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —*ἐπικλείουσιν*] Absurdè vulgò legitur *ἔτι κλείουσιν*. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. Βρυτσκ. Ordo est: *οἱ αἰδοῦν μὲν οὖν πρόσθεν [γενόμενοι— vide infra ad init. Soph. Oed. Tyr.] ἐπικλείουσιν Ἀργον καμῆεν νῆα ὑποθημοσύνην Ἀθηναίης.* Veteres quidem *πεῖται* perhibent *Ἀργον* fabricasse navem consiliis Minervae. De fabricatore navis *Ἀργός* non consentiunt auctores, neque de etymologia nominis. Vide infra ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historiis.

25, 26. —*δοκιῆς Πιμπληῖδος ἄρχῃ*] *prope speculam Pimplae— Πίμπλη*, unde *Πιμπληῖς*, mons Boeotiae, Musis sacer.*—*Ἀντάρ*, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. Unde vocalem tamerè insecutae, &c. et Od. xxiv. Quod si Threicio blandius Orpheo, &c. item Congreve's *Mourning Bride*: *Musie hath charms*, &c.* Thraciac?

29. —*τηλεθάσσαι*] pro *τηλεθάσσαι*, *florentes*: vide suprà ad Od. α, 25. Sic *σχιχάσων* pro *σχιχάουσι*.—*ἄς ὃ γ' ἐπιπρὸς*, quas ille longo tractu, *θελγομένας*, delinitas, ut vulgo reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio praes. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdum sententiâ auctoris prorsus extinguit. Vide Π. α, 410, ubi *κτεινομένους* redditur ab interpretibus *caesos*; quod absurdum est. " *Ζώνη* nomen est loci proprium. Βρυτσκ. *Ἐξείης στιχάσων ἐπήτριμοι*, Ordine stant conferti. P.

39. —*ἀπόπροθι εἰς ἐν ὄντες*.] Vulgò legitur *ἀπόπροθεν*, sensu diverso. Sed illud praestat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, scil. usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. iv. 135. Βρυτσκ.

40—44. —*ἐπὶ τοῖσι*] i. e. *ἐπὶ τοῖς*, Angl. *next to them.* *ἐπιθεμένων* *Λαπιθήων*, supple *ἐπὶ*, tempore praepotentium *Lapitharum*. Erat scil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo suprà in *Odys-*

αἶ, sed unus è Laplithis. [Vide Iliad. α, 264.] ὀπλότερος, ab ὄπλον, telum, est propriè armis instructor, unde junior; ὀπλότερος γένεθ, natus minor. [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρύνεσθε, Ion. imperf. à βαρύνεθω, quod idem est ac βαρύνομαι, molestid gravi afficior, ingravesco. [conf. Iliad. π, 519.] ὡς τοκάρος περ, sicut antea. Vide Odyss. β, 305. δ, 31. et alibi. "Supra p. 24. Item Il. δ, 325. P.

48. Πηροῦνη καὶ κῆδος] Πηροῦνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπι- 83 γαμίας συγγένειαν· κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quae acceptio è lexicis nota. BRUNCK.

49. —εὐρήνεσιν] Poëtice pro εὐρησι, à nominat. εὐρην, -νος, abundans pecoribus, ex εὐ et ἄρος, agnus; legitur et εὐρηνος, -η, -ον. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperam, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλῆτοι Ἑρμείας νῆες,] mamibis divites Mercurii filii. —Ἑρμείας, Aeol. genit. ab Ἑρμείας, quod idem ac Ἑρμείας, ου, contractè Ἑρμῆς, ου. εὐ δεδαῶτε δόλους, bene docti dolos. Δαίτω, disco, intellico, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδαώς, -ωσα, -αως· quae methodus flexionis apud poetas usitatissima est. Sic Odyss. ρ, 519. δεδαώς ἔπε' ἱμερόεντα, doctus carmina delectabilia. "Ἔδασ, docuit; ἔδῃ, didicit. P.

53. —νύσομένους] Vera scriptura hujus verbi est νύσομαι, in f. 1. νύσομαι, antepenult. longā, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῖσι—νύσομένουςι, Angl. and went to them while they were setting out, &c.

60 Κενταυροῖσιν δλέσθαι,] à Centauris periisse,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Graecitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσαστο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia v per s longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16 in sup. v. ἀγκλῖναι pro vulgato ἐγκλῖναι dedit idem Schol. τῷ ἀγκλῖναι dejicere opponitur ἀκαμπτος, ut ἀρρήκτος opponitur τῷ δαίξαι. ἐγκλῖναι notat inclinare, in fugam vertere. Facile haec composita commutantur. BRUNCK. Conf. Ovid. Metam. xii, 496. —manet imperfossus ab omni, &c. ἐδύσατο νειόθι γαίης, nubiis altius tetram. νειόθι, in imo, per sync. pro νειατόθι, à νείατος.—θεινόμενος στιβαρῆσι ἐλάττησιν καταλγῆν, ictus validis abietibus cum impetu corrudentibus. καταλγῆν, adverb. à καταλῶν, corrumpo.

67, 68. —ἄγχι δὲ λίμνης Ἐννιάδος—] Ἐννιάς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηῆδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Schol. ναιετάασκε, Ion. pro ναιέταε, habitabat, à ναιετάω. cf. Il. λ, 672. ρ, 308. "Il. ι, 480. P.

69. —Οπότεντος—] à nominat. Οπότες, contractè Οπιός, οὔντος, quae urbs celebris Λοκρῶν Επικνημιδίων.

75. Εξοχος ἡγορέην,] Subauditur κατά. Εὐ δεδαώς, vide supra ad v. 52.

81. Πλαγχθέντας] vagatos— Vide ad Odyss. α, 2. θρωθῆναι, 84 interfici, à θρώω, interficio: "pro θηλώ. P.

82, 83. —κακὸν μηχανιστὸν ἐπαυρεῖν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὐ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακὸν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Graevium ad Hesiodi Epy. 240. et nos ad Aeschyl. Prom. 28. BRUNCK. In hac autem Scholiastae interpretatione,

84 quae Brunckio adeò arridere videtur, nequeo; quae est mea caecitas, videre sensum poëtae: nec ullum accepi lumen à doctissimo Graevio ad locum indicatum: et quae Brunckius ipse notavit ad Aeschyl'i Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtae desidero iteratam istam Scholiastae particulam negativam, et dubito an μήκιστον hic possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poëtas interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος. [Vide Soph. Oed. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricae admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: ὡς ἐπαυρεῖν κακόν, [vel κακῶν, nam hoc verbum invenitur constructum interdum cum accusativo, interdum cum genitivo,] οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποις μήκιστον, adeo attingere mala, vel plecti malis, non est hominibus res longissimè remota,—[ἐπαυρέω, est attingo, gusto, fruor; et sumitur in utramque partem. Sic Iliad. λ, 572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, antequam corpus candidum attingeret. Loquitur Poëta de jaculis. conf. ο, 316. σ, 302. item ψ, 340. ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Iliad. α, 410, ἵνα πάντες ἐπαύρονται βασιλῆος: ubi observandum βασιλῆος regi ab ἔνεκα subaudito; ut omnes seipsis fruantur,—sibi met ipsis placeant, propter regem: vel sine ἔνεκα, ut omnes fruantur suo rege. Ironicè scil. dictum. Sed Graevius reddit: ut omnes plectantur propter regem. cf. Od. σ, 106.] —ὀππότε ταρχύσαντο ἐκείνους καὶ ἐν Λιβύῃ—siquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyâ, τόσον ἐκὰς [ἀπὸ] Κόλχων, ὅσον τέ περ δούεις τε καὶ ἀνατολαὶ ἡλίου εἰσορᾶνται [vide suprâ ad v. 29.] μεσσηνύς. Locutio poëtica ad magnam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet.* "Socii sepelierunt—P.

87. Εὐρύτου ὕλης,] Vide Odyss. β, 226. τόξον autem in seq. v. ut Eustathius adnotat ad Il. ο, 441. οὐ τὸ σκευὸς σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. BRUNCK.

101—104. Θησέα δ',—Πειρίθῳ] Legitur Πειρίθοος, ου, et Πειρίθους, ου, δ. De Theseo et Pirithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Aen. vi, 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quae ibi annotarunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato κείνην, vel κεινήν ὁδὸν reposuit Brunckius κοινήν ὁδὸν, communem expeditionem. Sic autem construe: αἰθελος δὲ δεσμός ἐρυκε ὑπὸ Ταιναρίην χθόνα Θησέα, δς ἐκέαστο περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας, ἐπόμενον κοινήν ὁδὸν [σὺν] Πειρίθῳ. ἥ τε αὖφω κεν ἔθεντο φηῖτερον τέλος καμάρτοιο πάντεσδιν. exitiale autem vinculum cohibebat sub Tauris terrâ Thesium, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, dum communem expeditionem prosequeretur cum Pirithoo. Ambo certè inposuissent faciliorem exitum laboris omnibus—Argonautis scil. si eos comitati essent. "αἰθελος, αἰθης, ex d et εἶδω, non video. P.

105—112. ΤΙΦΥΣ] Celeberrimus navis Argus gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Tiphys, &c.*—ἀστέρι, Ursa major sic dicta κατ' ἐξοχήν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum. σὺν δὲ αὐτῷ, et cum ipsâ, [nam αὐτῷ, à nominativ. ὅς, est omnium generum,] Ἀργος—vide suprâ v. 19. —κείνης ὑποθημοσύνησιν, sic Virg. divind. Palladis arte. Aen. ii, 15. et vide Odyss. β, 493. suprâ p. 26.

85. 119. —ὅς τέκε Πηρώ] Vide infrâ ad Theocrit. Idyll. iii. v. 43 p. 228. cf. Propert. ii. 3, 51.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην—] βίη 'Ηρακλῆος est ipse Hercules, ut notum. [Iliad. σ, 117. cf. γ, 106, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor*. [Lib. i. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη 'Ηρακλῆϊν. Il. λ, 689. et alibi. Ἀλλ' ἐπεὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the boar alive, who used to feed in the forests of Lampia, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenae; and set out, himself of his own accord, without the knowledge of Eurystheus.* Caeterum historia et labores Herculis etiam pueris notissima.

138. —ὃς πέρι πάντας, &c.] Ordo est: ὃς περιεκαίνυντο πάντας ναυτιλίῃσι, qui vincebat omnes arte navigandi.

141. —μὴ οἱ, &c.] Ordo est: μὴ ὁ ἦμος ἀγάσασθαι οἱ [ἔνεκα] εὐχλείης, ne populus ei invideret propter gloriam. Nam ἀγάσασθαι non solum significat *admiror*, sed, cum dativo junctum, *invideo*. [Vide Iliad. ρ, 71.] "Item, *indignor*, &c."—ἐτήτυμον, adverbialiter verè.

145. —ἐμπυρα δήματα] vocantur signa, quae πυροσκόποι in vic- 86. timis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. Kuster, ad Suidam.

147. —ᾠρσεν—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Diatr. in Eur. Hec. p. 5. 25, &c. et Sylv. Crit. I. p. 81.] putarunt *N ἐφελκυστικῶς*, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapaesticis scil. et Iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliquâ ex hisce literis incipit, sequente consonante simplici; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editioe istud *N*, à Bruncko omissum, libenter revocavimus: [Vide infra p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.] Cujus rei in Tragico senario rationem quicumque requisiverit, eum communi sensu planè carentem pronunciavit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque literam finalem in Tragoediis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subse- quens vox incipit à mutâ ante liquidam, (quae quidem syllabam naturâ brevem patiantur brevem manere,) constanter retinuit: sic Orest. 64. —παρέδωκεν τρέφειν,— ubi vide quae vir ille acutissimus ulterius observavit. "V. 217. Κλείουσι, ὅτα: Κλείουσιν, priores. P.

149, 150. Τηλυγέτους] charos, dilectos,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimae, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 19.] —οὐδ' ἀπὸ θῆς νιδομένης. Angl. *nor was she averse from their going; γὰρ μὴδετο ἐπ' αἶψα λέκτρων Ζηνός, for she thought of their performing deeds worthy of the progeny of Jove.*

151. —ΑΥΓΚΕΤΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —ἥδ' ὅ τι κεν δρῆσθαιτο Μαγνάμενος,] et quodcumque cuperet inter pugnandum, τὸ πέλεσθαι, id fieri, ἐνὶ ξυνοχῇ πολεμῶ. Angl. *in the brunt of the war.* i. e. ei dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. xii, 556.

166. —ἀμύλιν] i. e. ἀνὰ πόλιν—δραστής, pro ἀπαστή, comitem dedit.

168. —ἀρχτον δέρος] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. Brunck. Vide hoc schema infra illustratum ad Soph. Oed. Tyr. v. 269. p. 221.

172, 173 —δν δὴ φάτις Ἡελίου Εμμεναι] i. e. δν δὴ φάτις [ἔστι] εἶναι [υἱόν] 'Ηλίου.—κνυδιών— vide suprâ ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphi-

one, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii. Od. xi. —ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλῶσιν. in oris elatioribus litioris. nam ὀφρὺς, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terrae, litus arduum*.

87. 183, 184. —οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. v. 226—229. ubi poeta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Aen. vii. 808. de Camillâ: *Illâ vel intactae, &c.* et Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla, &c.—ἀλλὰ τεγγόμενος ἄκροις ἔχνευεν ὄσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὄσον ἐστὶ τέγγεσθαι, tantum quantum est madefieri, vel quantum vocari possit madefieri,] πεφόρητο διερῇ κελεύθῳ. Angl. but just dipping the soles of his feet, he skimmed along the watery way. ἔχνος, non solum vestigium, sed interdum, ut hic, *planta pedis*. διερός, qui humorem habet, humidus. πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην,] Perperam vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Ἀγκαῖος νόσφι τοῦ Παρθενίην, ἔδος Ἰμβρασίης Ἡρῆς. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancaeus veniebat. Cf. ii. 872. Insulae Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum, 48. ΒRUNCK.

203. Λέρονου ἐπέκλησιν, &c.] i. e. πᾶσι Λέρονου κατ' ἐπέκλησιν, γέ μὲν πᾶσι Ἑραῖστου κατὰ γενεήν.

204. —πόδε] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. —σιφλὸς autem hic πηρός, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. 5, 142. p. 972. ΒRUNCK.

88. 219. Τῶ μὲν ἐπ' ἀροτάτουσι, &c.] Tota haec descriptio fratrum Ζήτων et Καλαῖος est admodum poetica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica. "τοῖς σφυροῖς. Schol. P.

231. εὐχετόωντο ἔμμεναι,] i. e. εὐχετόοντο εἶναι, gloriabantur se esse. Vide suprâ ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —προτέρω,] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautae, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris follorum ad litus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem proscindunt;—προτέρω δέ κε νείκεος ἐτύχθη, ulterius verò his processisset, [Vide Iliad. ψ, 490.] Ἐξ μὴ ἐταῖροι ὁμοκλήσαντες [καταρτήτιον] ὀηριόοντας, αὐτὸς τ' Ἀἰδονίδης καταρτήτιον nisi socii iis certantibus interminati cohibuissent, ipseque Jason cohibuisset: ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ὀρφεὺς, ἀνασχόμενος κίθαριν λαίῃ [χειρὶ,] πείραζεν αὐοῦς. atque inter illos Orpheus, laeva manu sustollens citharam, tentasset cantilenam.

496—500. Ἡεὺς δ' ὥς γαῖα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. Nam quae canebat, &c.—τὸ πρὶν συναρρότα ἐπ' ἀλλήλοισι μὴ μορφή, prius conjuncta inter se sub una facie vel formâ, [cf. Ovid. Metam. l. i. 5 Ante mare et tellus, &c.] ἐξ ὁλοῦ νείκεος διεκρήθησαν ἕκαστα ἀμφοῖς. à perniciosâ lite discreta erant singula à se invicem.—ἡελίοιο κέλευθα Sic Virg. Aen. vi. 797. Extra anni Solisque vias,—

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνῳ ἐλάθε τιμῆς,] hic quidem Saturno cedere honoris causâ,—nam τιμῆς regitur ab ἔνεκα subaudito. "Vid. Vol. p. 80. 9. P.

508 — *Ὀρρα Ζεὺς ἐτι ποῖρος,*] Sic Juvenalis Sat. vi. 15.—*Jove nondum Barbato*,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. *H.*] Per aphaeresin pro φῆ, ut saepe apud Homerum, et hoc pro ἐφῆ, dixit.—*ἄμοτον, insatiabiliter.* μοτὼν est linteum con-cerptum, quo vulnera expleri solent à chirurgis: unde ἄμοτος, ου, ὁ, ῆ, qui expleri non debet vel potest. [cf. Iliad. δ, 440.]—*ἡρεπτόντες ἐπ' ὀθαδὶν ὀρθόθεν κηληθμῶν* quiescentes auribus erectis ad oblecta-tionem. "ἄμοτον προῖχοντο—insatiabiliter protendebant—P.

515. —*τοῖν σφιν ἐνέλλινε δελχτὸν δαυδῆς.*] tale in ipsis blandi-mentum cantibus relinquebat. Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunck-ius, pro vulgato *δελχτιν δαυδῆν*.

516—518. —*Ὀὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα*] *Neque diu post, περσόδ-μενοι* [reduplicato σ, ut saepe apud poetas] *λαβὰς, misto libamine, ῆ* [i. e. ἐν τῇ ὀδῷ ῆ] *θέμεις ἐστὶ, prout fas est, τῶς τε χέοντο ἐπὶ αἰθουμέναις γλώσσησι, donec quoque profundeabant in linguas ardentes,* [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] *δὲ ἐμυῶοντο* [pro ἐμυῶοντο] *ῥπνον διὰ νύκτας. et somni recordabantur per noctem.* Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δὴ pro *δι* irrepsisse. "τῶς, tunc. P.

523. *Βαινέμεναι*] et *βαίνεμεν*, idem quod *βαίνειν ἐπιβαίνειν νῆα*, Angl. *to go on board, &c.* "521. *ἄκραι, summities undarum.* P.

525. *Πηλιάς—Ἀργῶ,*] *Peliaca Argo.* Vide infra ad Eur. Med. 3.

526, 527. *Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θελον ἐλήλατο,*] *In ea enim trabs divina impaciata erat, [δόρυ, hostile, item tota hasta,] propriè est, ut hic, lig-num longum, cortice spoliatum, trabs,* τὸ ῥα [ἐκ] *Δωδωνίδος φηγὸς Ἀθηναῖη ἤρμοσε ἀνὰ μέθεσιν στειραν.* quam δ Dodonaed quercus Minerva adaptaverat mediae carinae. *φηγός, fagus, item quercus: Dolo-naeae quercus, scil. vocales erant.*

528. —*ἐπισχερόν*] *continua serie, à σχερός, vel σχερόν, series, co-haerentia.* —*ἐδρόσμως—ἐδριάζοντο, ordine sedebant.* Vide supra ad v. 29.

531. —*μέγα τε θένος Ἡρακλῆος*] Vide supra ad v. 122. *ἄγχι δέ 90 οἱ ῥόπαλον θέτο, prope se autem posuit suam clavam—Hercules scil.*

532. —*καὶ οἱ ἐνερθε—*] atque ei sub pedibus (altius) immersa navis carina. T. Y.

538, 539. —*δμαρτῆ—πέδον ῥήσσωσι πόδεσβιν*] Ex Homero, Il. σ, 571. —*τοὶ δὲ ῥήσσωτες δμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰσχυρῶς τε, ποδὶ σκαί-ροντες ἔιοντο.* ΒΑΥΝΚ.

540. 541. *Ὡς οἱ δπ' Ὀρφήος*] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. iv, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato, *Ὡς δπ' Ὀρ-φήος*, claudicante versu. Caeterum quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —*ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο* *fluctus autem fremebant: —apud Homerum invenitur ῥόθιος, ἰα, ἰον, fremens, strepens, &c. sed τὸ ῥό-θιον, fluxus, est recentiorum poetarum.*

542. *Ἀπρὸ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα, &c.*] Talis qualis hic et sequens ver-sus ab Homericâ sublimitate non multum distare videtur. Tantum non sunt: *Ὀλοὶ Τρώες ἱπποὶ, ἐπιστάμενοι πεδίοιο, Κραινὰ μὲλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν, ἡδὲ φέδεσθαι.* Il. ε, 222. Sed qui sequuntur, ad v. 559, ipso principe poetarum non sunt indigni. Eorum autem pueritudo discipulis suis particulatim enarrare periti est Magistri inter praelegendum. "ἐκῆκιν, salis. Vid. Il. η, 262. P.

90 545. *Τεύχεα*.] Scholiastes: ἄπερ εἰσθασι τιθέναι κατὰ τὴν ναυ κοσμοῦντες αὐτήν. Virg. Aen. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies mirantur et undae, Miratur nēmus insuetum fulgentia longē scuta virūm.* Брунск. Scholiastes verò sensum poetæ hic minus rectè cepisse videtur: nam νηὸς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way*, cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τεύχεα non sunt ornamenta navis, sed arma Argonautarum. Reddas igitur sic: Eorum autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma. Sedebant nimirum, [ut suprâ v. 530.] armis juxtâ positis.

546—552. *Ἀραπὸς*.] est semita directa, via ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω—εἰδομένη δια, etc.—ἐδόμειον εἰδορῶσαι—[pro εἰδορῶσαι, ut saepissimè suprâ.] admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniae. *Ιτων, ὄνος, ἡ, et Ιτώνη, urbs Molossiae, ubi Minerva colebatur, inde dicta, ut hic, Ιτωνίς. ἐπικραδόντας ἐρετμὰ, vibrantes vel impellentes remos. * Thessaliae?

554. *Χείρων*.] Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱός, εἰς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Aesculapii et Achilliae—ἀγῆ est litus, ab ἄγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand, ἐπευφήμησεν ἀπὸ τοῦ νόστον νυδομένους*, he prayed for a safe return to them as they were setting off.—παράχοιτις, uxor scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo.—φιλοειδίσκετο πατρί. porrigebat eum suo patri, Peleo scil. jam proficiscenti cum caeteris Argonautis. δευδίσκομαι, interdum redditur propino: vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—haec de centauro Chirone et infante Achille.

91. * *Εκ τοῦ BIBΛΙΟΥ Β.*] E LIB. II, 178—310. Phinei Historia. —Post varios casus et discrimina Argonautae tandem appellant ad oram Bithyniae; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine caestus interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Inde profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. *Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον*, &c.] Ibi ad litus domum habuit, &c.

181—185. οὐδ' ὅσον δπίξετο] neque ullam reverentiam observabat — [ὅσον, i. e. κατὰ τοσοῦθ' ὅσον ἐστὶ τι. vide infrâ v. 190.] καὶ χρεῶν ἀτρεκέως ἀνθρώποις ἐρὸν νόον Διὸς αὐτοῦ. et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis. [χρεῶν, vel χρεῶν, idem quod χάρις, oraculum edo, vaticinor.] Τῷ καὶ ἐπιαλλέν οἱ δηναιδὸν μὲν γῆρας, quapropter ei immisit [Jupiter nempe] perpetuam quidem senectutem,—οὐδὲ εἰα γίνυσθαι ἀπειροσίους ὄντας, neque gaudere patiebatur copioso victu. ἀπειροσίους strictè signif. infinitus, immensus, &c. ὄντας, αὐτός, τὸ, in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus: in specie est cibus.

188—190. *Ἀρπυιαι*.] Vide suprâ ad Odyss. α, 241. p. 10.—ἵνα ξῶν ἀράχοιτο. ut vivens cruciatus subiret.

191—193. —οὐδὲ τις ἔτλη] nec quisquam hunc [foetidum odorem scil.] sustinere posset, μὴ ὅτι φορεῦμενος λευκανήγηθε, nequam reliquias illas gutturi admovens, ἀλλὰ μὴδ' ἐσσεως ἀπὸ τηλοῦ. sed ne quidem stans procul. Quae ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, non solum non, nequam: quibus par-

tuculis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, 91. ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ· ut benè ostendit doctissimus Hoogveen, [Doctr. Particul. Ling. Gr. p. 741, sqq.] ἐστως participium est, inquit Brunckius, formae Ionicae, dissyllabum. τοῖον οἱ ἀπέπνευε λείψανα θαιτός. adeo ei exhalabant reliquias epularum. De hac foedâ imagine vide praestantissimi Heynli Excurs. vii. ad lib. iii. Aen. sub fin. et Excurs. xvi.

195, 196. Τοῦδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊδεν,] Illos ipsos [Argonautas scil.] adesse sensit, ὃν ἰόντων, quibus venientibus, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός, consilio Jovis ei constitutum erat, ἀπὸνασθαι [per sync. pro ἀπονήσασθαι] ἐῆς ἐδωδῆς. se suo cibo fruiurum.

197—199. —ἀκήριον ἦν' ὄνειρον,] vanum tanquam somnium. ἀκήριος est non animosus, animâ privatus, mortuus. —ἀμπαφῶν, idem quod ἀμπαφῶν, contrectans, vox Homérica. —ἄψα, membra, ἄψος, εὐς, τὸ, junctura membrorum: deinde membrum quodvis. "ριπνός, macilentus. P.

201. —φίνοι δέ, &c.] Ordo est: φίνοι δέ μούνον συνέργον ὀστέα. pellis vix continebat ossa. "Εὐκλήκει, α σκλέω. areo, durus num. P.

"203, 204. κάρος] "Veterni species. Apollonius, Vertigo." Const. Lex. γαῖαν δὲ πέριξ, κ. τ. λ. Videbatur, vel putavit, terram circumagi ex imo, vel subitùs. E Schol. P.

205. ἀβληχρὸν δ' ἐπὶ κόματι τέκλει' ἄναυδος.] Angl. and without 92. speaking, he was disposed to languid sleep, i. e. in silence he exhibited a drowsy languor. "ἐξ ὑπάτοιου στήθεος, e summo pectore. P.

220—222. οὐ γὰρ μούνον, &c.] nam non solum Erinnyes extremo pede invasit oculos mihi; quod nihil aliud esse videtur, quàm quòd violenter eum privasset lumine,—καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλπω. i. e. secundum Brunckium, καὶ ἔλπω γῆρας, δ' οὐ ποτε μέλλω εἰς τέλος μὴρύεσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἔλπω, sed cum nomine ἀμήρυτον connectendae. "μῆρῳ, glomero, to wind up.—Δαῖξ, calce. P.

231. Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.] Ne si ei ex adamante ductum esset cor. ἐλαίνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, duco, ductile opus facio: ἀδάμας, pro ferro, vel chalybe interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδάμας—καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres σιδήρειον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide IL 7, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. Illi robur et aes triplex Circa pectus erat,—Ubi vide quae notavit doctissimus Jani.

232. Ἀλλὰ με πικρὴ δῆτα κατέλχει δαιτός ἀνάγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poemate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operae pretium foret nobis hanc rem hic loci recoquere.

234. Τὰς μὲν—] Quas verò vel has verò—Harpyias scil.

236. Εἰ δ' ἔγωγ' ὁ πρὶν, &c.] Siquidem ego olim aliquandò, &c.

240. Ἰσκειν Ἀγηνόριδης.] Sic dicebas filius Agenoris:—apud Hom. 93. ἰσκα, est scio, fingo, assimilo: poetis recentioribus dico.

244. —συμπερώτερον—] Sic rectè emendavit Rhunkenius, Epist. Crit. ii. p. 56. Vulgò συνερώτερον. Β. τί νυ ταί τόσα κήδε' ἀνῆπται; Hom. habet Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται. IL β, 15.

260. αἶ μὴδ' ὦδε θανόντι] Subauditur μοί. "ὦδε, ἐπιόρκως. Sch. P.

263. —πεπονήκατο] Ion. pro ἐπεπόνηντο, instruxerunt—

281. Ἀκρὴς ἐν γυνύεσσι—] extremis maxillis frustra frendent 94.

dentibus. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Aen. xii. 753 et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165.

283. *Τάων, &c.*] i. e. ἤλιθα ἐπέχραον τῶν ἀκροτάταις χερσίν. frustra invadebant eas extremis manibus. Ubi notanda vis temporis imperf. ἤλιθα invenitur apud Homerum et signif. satis, abunde, effuse, valde; quasi ab ἄλῃς. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum μάτην, εἰς ἧ, sed etiam χυδῆν, ἀθρόως, θαυσιλῶς. ἐπιχράω, cum impetu hostili invado, ingruo, ut saepe apud Homerum.

288. —*Βορέας,*] *Βορέας, ου, ό.* Ion. genitiv. est *βορέα*, à nominat *βορᾶς*, Ion. *βορῆς*, contractè pro *βορέας*. Aeol. genit. est *βορέαο*, uti suprâ.

291, 292. —*λαβὴν Στυγὸς ᾤμοσεν,*] cf. Il. ο, 37. Aen. xii. 816. —*τέτυκται, est.* Vide suprâ ad Od. β, 544. p. 27.

296. —*Στροφάδας*] Vide Aen. iii. 209. sqq. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius. " *δίετμαγεν*, vid. inf. p. 108. v. 1147. P.

300. —*μεταχθονή*] Probant hoc pro vulgato *μεταχθονή* H. Steph. et Brunck. *μεταχθόνιος* significare videtur, *qui posthabet terram, qui reliquit terram.* *μεταχθονή* hic sonat *posthabitiâ*, vel *relictiâ terrâ*

95. 308. —*ἐγρησόντες.*] Verbum poëticum, *vigilantes.* Sic Il. λ, 550. ρ, 660.

* *Ex τοῦ BIBAIOT Γ'.*] E LRB. III. 1—5. Invocatio ad Erato. In fine libri secundi narratur quomodo Argonautae in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quae praeest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medae, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —*οὐ γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.*] *tu enim et Veneris officium sortita es, ἀδμήτας—παρθενικάς.* *innuptas puellas.*—Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, li. 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris Medea Jasonem deperit.—Inter heroes convenerat oratores mittere ad aulam Aeetae regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrxi filijs. Nam post interitum Phrxi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalcio-pen, hi filij Phrxi et Chalcio-pes, ut patris fatum, qui jussu Aeetae tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Graeciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontis et Cytisorus. Tenendum tamen est Argum Phrxi filium non illum esse Argum, navis Argus fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jason Medae, regis alteri filiae, quae eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rage hospitio excepti, lautè epulantur. " Apollonius dicit, Phrixum mortuum esse in domo Aeetae,

ejusque filios, jussu patris morientis, profectos esse navī Colchicā, ut Orchomenum irent, ibique haereditatem reciperent; atque ita uaufragium passos. L. II. v. 1094, 1151. P.

299. —ὄφιν] pro σφίδι, *ipsis*— oratoribus scil. quos jam memoravimus, " cum filiis Phrixī. P.

302. *Ἐκ δὲ τοῦ*—] i. e. *ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου*, dehinc.

306—308. —*ἢ τίς ἄτη*] *ἐνέκλασεν μεδόγηρς ὠομένους*; vel *quid malum* interpellavit in medio vos servantes vosmet? Pro vulgato *ὠομένους* praetulerunt H. Steph. et Brunck. *ὠομένους* activum enim est, inquit hic, verbum *ἐνέκλασεν*, significans *ἐμπροσίζειν*. *ὠομένους* reddi potest *proficiscentes*; nam Hesychio *ὠόντω* est *ὠρμῶντα*, *ἤρχοντο*. "Recte." οὐ μὲν πεθεθε ἐμεῖο προφύροντος, &c. non *quidem mihi parvistis ostendenti*, &c. " Genitiv. reg. Vid. sup. p. 16. v. 414 P.

311. *Κίρκην*] Vide suprà ad Od. λ, 8. p. 46.

96.

321. —*αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας*, &c.] nos *ipso autem trabibus illapsos insulas Martis ad oram ejecit ipse*, &c. *πεπτηῶτας* pro *πεπτηκότας*. "An, *πεπτωκός*, *πεπτός*, *πεπτός*, *πεπτός*, *πεπτός*? P.

332. *Χρειὼ δ' ἦν ἐθέλεις ἐξίμεναι*,] *Rationem autem si vis cognoscere*. *χρειὼ* et *χρεὼ* ὅς, contractè, οὗς, ἡ, idem quod *χρεία*, *uilitas*, *usus*, *necessitas*, &c. —*ἴδμεναι*, est ab *ἴδημι*, in infin. *ἰδάναι*, Ionicè *ἰδάμεν*, per sync. *ἴσμεν* et *ἴδμεν*, unde *ἴδμεναι*.

333. *Τόνδε*—] *Hunc*— Jasonem scil. *τις βασιλεὺς περιώδιον ἔμενος ἐλάσσαι ἀπάνευθεν πατρὸς καὶ πατρῶν*, *quidam rex impense cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus*. *περιώδιος*, *quī circum auditur*; quasi à *περιανῶ*, *circumsono*. indè *περιώδιον*, adverbialiter, *valdè*, *impense*.

335. *Σφωλῆτερη*] hic signif. *νῦν*: etsi *σφωλῆτερος*, à *σφῶλ*, propriè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. II. α, 216.]—*πέμπει νέεσθαι δεῦρο*, *mittit hūc ire*, *ἀμύχανον*, *sine consilio*.

336. —*οὐδ' ὑπαλύζειν*] Ordo est: *οὐδὲ στεῦται γενεὴν Ἀιολιδέων ὑπαλύζειν θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίχτου Διὸς*, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, *τε ποινὰς Φρῆξιο*, *πρὶν κῶας ἐκέσθαι ἐς Ἑλλάδα*. *στεῦται*, per sync. pro *στεύεται*, *promittit*. Vide suprà ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —*ἑμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα*;] Ordo est: *πρὶν εἶνα ἡμῶν 97 λευγαλὸν ὄρεος καὶ λευγαλὸν Φρῆξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ἑμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα*, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodièque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam*, *ni quis vestrum vellus et Phrixum in Graeciam reportare veliit, quae nunquam vidisse optaverit*. Scilicet his verbis significat Aeetes, eos, *ni* propere abeant, subito iisdem suppliciis plexum iri, quae mox dicit se de illis statim sumturus fuisse, *ni* hospitali mens fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Graeciam, et Phrixum reportassent satis tristificum. BRUNCK. *ἑμαρτήσαντε*, pro vulgari *ἑμαρτήσαντες*, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad ὄρεος et Φρῆξον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtae rectè cepit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur αὖφ' Ἑλλάδος: ponatur igitur punctum interrogationis post *ἰδέσθαι*, et comma post Ἑλλάδος: atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixī filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his cost]—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but &c.* Judicent periti. Locus est difficilis. "Vide Hom. Od. p, 448. P.

386. —*σχέο μοι τῷδε στολῶν*] μοι, ut saepe, redundat; et ante τῷδε subauditur *περί*. *moderare teipsum de hac expeditione*. *σχέο*, idem quod *σχέσο*, vel *σχοῦ*, ut tironibus notum.

388. —*τίς δ' ἂν τόσον*—] Conf. Od. ε, 100. supra p. 19.

98. 397. *Λιχθαδίνην*] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. *Ἡ ὄγε*—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, aut ille periculum faceret vis eorum.

406. *Ὡς αὐτοί, &c.*] Hic alludere videtur ad Peliam, de quo suprā ad γ. 333. "Intell. *μεγαλίνειν*. P.

408—410. *Τόν δ' αὐτὸς περίειμι χροῶν,*] i. e. *κατὰ τόν δ' αὐτὸς, &c.* quo ipse supero manibus, ὁλοὺν *περ' ὄντα*, periculum quantquam sit. *δοῦναι ταύρω χαλκόποδ' μοι νέμονται ἑμφί &c.*

411—417. *Τοὺς ἑλῶν, &c.*] quos jugatos impello per durum novale Martis quatuor jugerum, τὴν αἶψα ταμοὺν ἐπὶ τέλῳ ἀρότρῳ, quod cum statim ad finem exaraverim, οὐ βάλλομαι ἀκτὴν *Ἀγροῦς ἐν ὀλοῦσι σπόρον*, non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen, ἀλλ' ὀδόντας *δεινοῖο ὄφις μεταδόντων* ἀνδράδ' *τευχισταῖς δέμας*: sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus: seu hominum armatorum corpora: *τοὺς δ' αὖθι δαΐζων κείρω ὑπ' ἐμῷ δουρὶ περισταδὸν ἀντιῶντας*. quos ibi dissecans interficio circumcirca mea hastā obstricta cunctes.

419. —*ἀποδοεῖς ἐς βασιλῆος*] οἶκον scil. ad domum regis Peliae.

426. —*κερδαλέασι*.] *ἐπεσὶ* scil. astutis verbis.

427. —*μάλα τοί με δέκη, &c.*] valdē admodū circumcludis me, sed merito.

99. 430. *Ῥίγιον ἀνθρώπος γε, &c.*] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari, *Ῥίγιον ἀνθρώποι κακῆς ἐπιθήσεται ἀνάγκης*, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quae me huc adegit*. Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quae me huc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. *Προπρὸ δ' ἄρ', &c.*] *Εμφαντικῶς αἱ προβόεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιούσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι*. Καὶ παρ' *Ὀμήρῳ*, *προπροκυνδόμενος*. Schol. "Il. γ, 221." Conf. Aen. iv. init. et vs. 83.

100. 466, 467. —*ἥ μὲν ὕπερβεν ἀκέρως ἐκαλέσθαι*.] *utinam sanè sine damno effugiat!* [Vide infrā ad Eur. Med. init.] —*πότνα θεὰ Περσῆ, Περσῆϊδα τὴν Ἐκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα*. *Τινὲς δὲ αὐτὴν φασὶ Διὸς εἶναι παῖδα*. Schol. "Περσῆς, Hes. Θ. 409. 377. P.

471. —*ἐόλητο*] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit *αἰόλητο*, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. *ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο*. γράφεται καὶ διὰ τῆς αἰ διφθόγγου. Hesych. *Εόληται, τετάρακται, ἐπτόηται, ὠδύνηται*. "Ibid. n. ἐόλητο pro ἡόλητο, ab αἰόλῳ. Sic ξερὸν pro ξηρόν, suprā p. 96. l. 322. P.

744—765. 828—843.] Statūs Medae descriptio.

744—751. *Νύξ μὲν ἐπειτ'*—] Omnino cum hac descriptione confertur Virgiliana illa ejusdem generis, [Aen. iv. 522.] *Non erat, &c.* quae, ut pulchrè memini, dulcedine sua me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Graecum, Brunckio iudice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

— καὶ τινὰ παῖδων

Μητέρα θεογεῶτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν

quàm Virgilli *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Haec ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Graecam quidem simpliciore esse ac sublimiore; Romanam verò suaviorem atque ornatiorē. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν καῖμα περιεκάλυπτεν τινα μητέρα τεθνεώτων παίδων et alitissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum: οὐ γὰρ δὲ ἔχεν μελαινομένην ὄρνην. silentium autem tenebat nigrescentes tenebras. cf. infrà Theocr. Idyll. ii. 38, 39. p. 222.

756. *Ἡέλιον ὥς*—] Vide comparisonem in Aeneide, hinc desumptam, viii, 22. et quae ibi notavit praestantiss. Heynius.

761—765. —*ἔνδοθι δ' αἰεὶ*] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχονα διαχρόος αἰεὶ ἔτειρε ἔνδοθι, et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam intus, τε ἀμρὶ ἀραιὰς ἔνας, καὶ ὑπὸ νείατον ἐνὸν κεφαλῆς ἄχρης, ἐνθ' ἀλεγινότατον ἄχος δύνει, ὀππότε ἀκάματοι ἔρωτες ἐνισκίμωσαν ἀνίας πραπίδες. et circa teneros nervos, atque sub imam occipitum capitis penetris, ubi accerrimus dolor subit, quando invicti amores insigunt molestias praecordiis.

830. *Αἱ οἱ ἀτημελήρ, &c.*] quae ei negligenter demissae pendebant, 101 —κατακειμέναι, idem quod καθεμέναι, ἀ καθήμι, demitto: ηἰρέθοντο, imperf. ab ἀερέθωμαι, quod interdum, ut hic, significat pendeo. Vide H Steph. Thes. in voce ἀερέθω.

"833. *ἀρηράμενον,*] A praeterito medio ἄρηρα [scil. ab ἄρω] formatur verbum ἀρήρομαι, participium ἀρηρόμενος. aoristus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. BRUNCK. I. 787. P.

835. *Ἀργυρέην.*] albam. Ita, pro vulgari ἀργυρέην è sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —*ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.*] et alia vel nova oritura erant in posterum.

838. —*δυοκαίδεκα πᾶσαι*] non pauciores quam duodecim, duodecim ipsae. Vide Clarkium ad Il. x, 560.

919. *Ἐνθ' οὕτω*—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. *Ἡμὲν ἴδαντα ἰδεῖν, &c.*] seu coram spectandus, seu compellandus foret. Cf. omnino Virgillum de suo Aeneâ similiter gloriantem. Aen. I. 586—594. IV. 141—150. J. T.

926. *Ἀμπυκίδης,*] Filius Ampycis, Mopsus scil. vates. "Ampyci, Sch.

948. *Οὐδ' ἄρα, &c.*] Nec animus quidem Medae convertēbat sese ad 102 alia consideranda, quantumvis canentis; [οὕτως, tamen, eam hic, ut opinor, habet vim ac si dixeris—tamen, inquam, non convertēbat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μολπαι,] ἦν τινα μολπήν ἀθύροι, οὐκ ἐπὶ δῆρὸν ἐφ' ἡνδανὸν οἱ ἐμυδάσθαι. et omnes cantilenaе, quaecunque modularētur, non diù placebant ei, adeo ut delectarent. Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. πάντας ὅτῳ—ubi vide quae annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit. "ἀθύροι, παίροι. Schol. P.

954. *Ἡ θαμὰ δὲ στήθεων ἐάγη κέαρ,*] Certè crebrò in praecordiis cor agitatum est. ἐάγη, pro ἤγη, aor. 2. pass. ab ἄγω, frango.

959. —*μήλοις, &c.*] Sic construe: δ' ἐνῆκεν ἀσπετον ὄξυν μῆλοις. et immittit ingentem acuminatam pecori. Aor. in hoc sensu studiosius jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

962. *Ἐξ ὧ δ' ἄρα, &c.*] Descriptio quam vigore plena!

973. *Γυνὸς δὲ μιν Αἰδονίδης, &c.*] *Sensit autem Aesonides ipsam implicitam esse malo divinitus immisso, — ἐνιπεπτησάν, pro ἐμπεπτησάν, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide supra ad Od. v, 96—98. p. 66. "Apoll. γ, 321. p. 96. P.*

977—979. *ἐνιναιετασθκον,]* In quibusdam libris legitur disjunctim *ἐνιναιετασθκον*. ἥα est Ion. pro ἦν. τῷ—quare ne coram me nimis erubescas—ἢ τι παρεξερῆσθαι, ὃ τι φίλον, ἢ τι φάσθαι. quo minus perconteris, quodcumque placet, aut dicas.

103 983, 984. —*ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἐπέστης]* quoniam ab initio pollicita es sorori, te mihi grata medicamenta daturam. Chalcioepae enim id promiserat Medea.

986. *ὃς ξείνοισ, &c.*] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3. "Vol. II. p. 37. v. 270.

990—993. *Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ, &c.*] Tibi vero ego referam gratiam postea ob auxilium, qua fas sit, sicut decet deorum habitantes, tibi scil. nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroes celebrabunt te, &c." ὅλλοι, Edin. Shaw. Steph. ὅλλοι, Brunck. P.

995. *Ἡμέας ἠρόνεσδιν ἐφεξόμεναι γοδόνει.]* Sic Poëta eximius, mihiq; amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragoediâ, cui titulus Douglas: *Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —*φίλαντο]* pro *ἐφίλαντο*, imperf. med. à *φίλημι*. vel, aut alii volunt, pro *ἐφιλήσαντο*, à *φιλέω*. μέδω δὲ οἱ αἰθέρι τέκμαρ ἀστερόεις στέφανος, τὸν τε κλέουσ' Ἀριάδνης, ἐλίσσεται πάννηχος οὐρανίοισιν εἰδώλοισιν. eique in aethere medio signum, scil. siderea corona, quam et vocant coronam Ariadnes, voluitur per noctem inter coelestia simulachra. Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate. "φίλαντο, vel aor. 1. med. a *φιλομαι*, prima longa. Vide infra p. 303. v. 58. et Lex. Hed. &c. P.

1006. —*ἢ γὰρ ἔτακας, &c.*] etenim certe videris, quantum judicare liceat à formâ, blandis moribus ornata esse.

104. 1013—1016. *Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα]* Et statim manu non parca — &c. *Καὶ νῦν καὶ ἀρῦσασα πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ σθηθῶν, ἀγαλλομένην κεν ἐγγυάλιξεν οἱ χατέοντι.* Nihil hoc potuit expressius dici.

1018—1021. *Στράπτειν]* *στράπτω* hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est: *Τοῖος ἔρος ἀπέστραπτεν ἡδεῖαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῦ καρήατος Αἰδονίδας &c.* talis amor emittebat dulcem flammam—i. e. talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Aesonidis, et oculorum Medae splendorem auferebat. [conf. Ovid. Am. iii. 11. et ii. 19.] *ὁδόν τε ἔρση τήκεται περὶ ῥοδέσδιν λαιομένη ἠρόουσι φατέσδιν.* veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis. Pro vulgato *ῥοδέοισι*, Brunckius è quatuor codd. protulit *ῥοδέσδιν*, quod positum putat pro *ῥοδῆσι* è dialecto; quia *Dores η* in *εε* mutant. Idem tamen addit quae sequuntur: "Hanc lectionem qui non probârît, per me licet reponat *ῥοδέρδιν*. Est autem *ῥοδέη* "seu *ῥοδῆ*, τὸ φυτόν, frutex rosas producens." Conf. II. w, 597.

1025. *Ὀπὲ δὲ δὴ τοιοῖσι—]* Supple *ἔπεσι*. Vix tandem vero talibus verbis eum blandè compellavit virgo.

1026. *Ἐπίθεο νῦν,*] *Attende animum nunc,*—Vide infra ad Theocr. Idyll. ii. v. 69. p. 223.

1029—1034. *Ἀγέ τετα—*] *tunc sanè observatè medià nocte aequis portionibus divisa, postquam te laveris, undis perennis fluvii, solus eorum ab aliis, in vestibus atris, foveam effodias rotundam; inque ad macies agnam, et integram crudam pyrae imponas, quum rix aggereris pyram in ipsam foveam.* Conf. Aen. vi, 253. ubi praestantissimus Heynius observat, diis inferis fieri holocausta.

1035. *Μουνογενῇ, &c.*] Ordo est: *δὲ μελλόσθω* [pro Ion. *μελλόσθω,*] *Ἐκείνη μουνογενῇ Περσηίδα, et places Hecaten unigenam Persae filiam,*—Vide supra ad p. 100. v. 467. P.

1039. —*ἄρσθω μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,*] *impellat te retrò converti.* ἄρσω, *excito, impello,* fut. Aeol. ἄρσω, unde aor. 1. ind. ἄρσα, subj ἄρσω, ἄρσῃς, ἄρσῃ, Ion. ἄρσῃς.

1040. *μὴ πως τὰ ἑκάστα καλούσας,*] *ne quo modo singulis imperfectis relictis.*—*κολούα, imminuo, retundo, irritum reddo.* P.

1042. *Ἢρι.* *Ἢρ, ἡρ, ῥος, τδ. ὁ ἡρσος, tempus matutinum.*—*μυδῆνας, "ubi humectaveris."* Interp. *having moistened, or softened.* P.

1046. *Πρὸς δέ,—*] *Supple τούτοις, praeterea. καὶ αὐτῷ δουρὶ—* 105 *supple σὺν.*

1056—1060. —*νεῖο*] i. e. *διὰ νεῖο*, per novale. *λάβῃ ἀφ' ἑσθιαιώτατον λίαν* Angl. *secretly throw among them a heavy stone* *οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ, and they on account of this, ἂν ὀλέκοιεν, &c. καὶ ὁ αὐτὸς ἐπείγου ἰθὺσαι* [*διὰ*] *δηλοῦντος, et tu ipse festina ruerè per ardentem pugnam.*

1061. —*νέσθω δ' ἔμπης,*] *attamen abi,—*ῃ [i. e. *ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ*] *φίλον* [*ἔστί σοι,*] *quo libeat, ῃ ἑαδέν σοι ἀφορμηθέντι νέσθω.* *quocumque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —*ἔτ' ἔμελλεν*] *πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι, ἔξω* [i. e. *ὅτ'*] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. —*Μνώω*] Ion. *imperat. à μνώομαι, quod idem ac μνάομαι, recordor, &c.*

1083. —*εὐδα*] et suprâ, v. 1062. *ἑαδε, pro ἥδε, perf. med. verbi* 106 *ῃδω, delecto.* "Vide infra p. 253. v. 7. p. 338. *Αγ. II. v. 4. P.*

1086. —*εὐρειτός*] *Vulgò ἐὺρῆννος, dives ovium. εὐρειτος, quod praetulit Bruncquius, est vox insolita significans hic, ut ille putat, πολλοὺς ἔχοντα ρεῖτους.* Hi autem *ρεῖτοι* fuisse videntur *ἀλνεί* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsâ; aestuaria interdum vocant, quae scil. aquâ implentur accessu maris aestuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluviiis similia. Quod innuit Pausanias in Atticâ, L. i. c. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce *ρεῖτοι*, et Etymol. Magnum in *ρεῖτης*, p. 703. Sed nimis "insolita" est vox *εὐρειτος*, solenne autem *πολυρῆννες πολυδοῦται* quare mavult J. T. *ἐὺρῆννός τε καὶ εὐδοτος.* Apud Scholiast. *ῖννις et pascuis abundans. Ρεῖτοι, prop. noia. in Attica. P.*

1100. *Ἄθε γάρ,—*] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo de illa, sic nobis pater tuus esset amicus.*

1109. *Ἀλλ' οἶον—*] *Sed tantum—*

1115. *Ὀφρα σ',*] Ordo est: *ὄφρα, προφέρουσα ἐλεγχέας ἐν ὀφθαλ-* 107 *μοῖσιν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.*

1127. —*ἄδην ἐδάωθεν*] *planè servati fuerint—ἐδάωθεν, pro ἐδάω*
VOL. II.

θησαν. —δὲ πορδανέεις ἡμέτερον λέχος ἐνὶ κοινοῖσι θαλάμοις
ornabīs autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem
ducero. πορδανέεις pro πορδανείς, fut. 1. à πορδάνω, augeo, orno, &c.
sic suprā [v. 1124.] πορδανέουσιν.

108. "1145. ἀβολήσομεν] Ἀβολέω, occuro, obitus fio, ducant. Apoll. γ.
1145. ἀβολήσομεν, Interp. συνευζόμεθα. Constantini Lexicon. P.

"1147. διέτμαγον] Ita scripsi pro διέτμαγον, secundum Heynii
notam ad Iliad. α, 531. scil. aor. 2. pass. pro διετμάγησαν. Vide
supra ad p. 94. v. 298. P.

"1152. Ἀντομάτῃς δὲ πόδεσσι] Pedibus ultrò se moventibus ; scil.
animo aliorum attento. P.

1157, 1158. Ἢ δὲ καλιντροπήσαν ἀμήχανος] illa verò animi agi-
tationibus perplexa—λελήτο, pro ἐλελήτο, perf. pass. à λίσω vel
λίσσω, quod idem ac λιλαιώ, atque, ut deponens, λιλαιόμαι, cupio.

1161. —πορφύρουσα] ἀπὸ cogitans qualis mali facinoris participes
esset suo consilio. —ξυνώσατο idem quod ἐκoinώσατο, à ξυνός, quod
idem ac κοινός, communis.

* * Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis haec, in praesentia,
satis sunt ; quibus sedulò excussis, studiosus diligens, sine dubio,
totius poematis perlegendi cupidine flagrabit. Insequentibus Jason
pugnat, vincit, aureum vellus aufert ; et cum sociis, consensâ ite-
rùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Thessaliam tandem, multis
exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam revehitur.

" Omissum supra p. 65. Hom. Od. μ, 87. πέλωρ κακόν Wolf. Rom.
πέλωρ κακός Edln. Oxon. Clark. P.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA TRAGICA.

APUD Graecos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiae tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri faecibus. [Tibull. Eleg. ii. 1. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hâc origine crevit Tragoedia; sic dicta ἀπὸ τοῦ τραγού καὶ τῆς φθῆς, quasi *hirci cantilena*; sive istud animal daretur in praemium canforibus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiae tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Aeschylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formâque veram Tragoediae dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatis quae adhuc supersunt. "Tragoedias" [verba sunt Quinctiliani] "primus in lucem *Aeschylus* protulit, "sublimis et gravis, et grandiloquus saepè usque ad vitium, sed "rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clariùs illustraverunt hoc opus *Sophocles* atque *Euripides*: quorum in dispari dicendi "viâ uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur." [Lib. x. 1.] Aeschylus clarus virtutè bellicâ, clarior ingenio, natus est Olymp. lxxm. 4. ante Chr. N. 525. Tragoediarum ejus specimen hîc dare prohibet instituti nostri brevitâs, quae nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hîc longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticae Graecorum; neque disserere de naturâ Tragoediae, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Praeceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat praesertim *Aristotle's Treatise on Poetry translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789. in 4to.* ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd. Extant cum Poems by W. Mason, M. A. 1764. 8vo.* Item *Le Theatre des Grecs, par Brunoy, nouvelle edition, Paris, 1785, in 13 voll. in 12mo. Voyage du Jeune Anacharsis en Grece, ch. lxi.* Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Graec. Vol. II. p. 162. L. ii. c. 16. Edit. Harlea.

1. NOTAE IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Aeschylum 31; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragoediis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro praeceptore, didicit; atque Poëticam ab Aeschylo edoctus, ingenio suo tragoediae provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse praedicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicion paeana praelusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti quinque annorum fuit, quum tragoediam suam primam edidit, magistrumque suum Aeschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragoediis septem tantum supersunt, quae omnes in suo genere sunt exquisitissimae. Formam theatri mutavit, scenae ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Aeschylo par erat: judicio autem et accuratione longè superior. Princeps Graecorum Poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantum cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structurae artificiosae certè meretur Sophocles: in affectibus moeroris et misericordiae commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas, quales esse oportet, finxit; Euripides verò, quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. s. 46. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragoedias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. xciii. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suum septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicae quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unâ cum celeberrimo Pericle, adversum Anaeam Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV, lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 193. sqq. L. ii. c. 17. edit. Harles. "Rectè, Ol. LXXXIV, 4. P.

SOPHOCLES EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Sophoclis Tragoediae septem, cum commentariis. Gr. *Venetius, in aedibus Aldi Romani*, mense Aug. 1502. in 8vo. [Praestantissima (inquit Brunckius) omnium haec editio est, quae majorem quam ceterae omnes auctoritatem habet.] "Commentarii—promissi ab-
sunt. Fab. et Harles. P.

2. ————— cum interpretationibus vetustis et valde utilibus. Gr. *Florent. per haerædes Phil. Juntae*, 1522. in 4to [Quae repetita est, 1547.]

3. Sophoclis Tragoediae septem, Gr. cum Graecis Demetrii Tri-
clinii Scholiis seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regiiis.
Paris. 1552. in 4to. [Haec edit. maximi habita est ab omnibus edi-
toribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et prae Aldi-
ni principe nihili aestimata.]

4. ————— una cum omnibus Graecis Scho-
liis et cum Latinis Joach. Camerarii. Gr. Annotationes H. Stephani
in Sophoclem et Euripidem, seorsim excusae, simul prodeunt. Anno
1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ————— Gr. in quibus praeter multa menda
sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior
proditur: operâ Gul. Canteri. *Antwerp. ex officinâ Christ. Plantini*,
1579. in 12mo. [Edit. rarissima.] "Repet. *Lugd. Bat.* 1593. P.

6. ————— Gr. 4to. Eadem cum vers. Lat.
Additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. Thom. Johnson in
4 tragoedias: n tom. in 8vo. *Apud Foulis, Glasgae*, 1745.

7. ————— Gr. et Lat. novâ versione donatae,
scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratae,
operâ Thomae Johnson. *Londini*, 1746, iii tom. in 8vo. "Ante,
1705—8—22. Post, saepius. Fab. et Harles. P.

8. ————— cum interpretatione Latina et
scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperon-
nier, regiae Bibliothecae custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c.
adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor.
Parisiis, 1781. ii tom. in 4to. [Haec editio, quae complures annos
sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis erudito-
rum non satisfacit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperon-
nerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum
atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum
visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe
qui beneficentiae ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè
aestimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq.
Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit,
non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acu-
tissimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quae supersunt omnia; cum veterum Grammaticorum
Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recessit, versione
et notis illustravit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*,
1786. ii Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima.
Prodiit quoque, 1786, ii tom. in 8vo; et, 1789, Scholia &c. in ter-
tio Vol. "al. tom."] Pleniorē vide enumerationem edit. inter alia
multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

"Sophoclis Tragoediae septem; cum scholiis veteribus, versione
Latina et notis: [omissis Triclinii scholiis, et recentioribus.] Ex
nova recog. splendida forma, 250 exemplaria suis sumptibus edidit
Brunck. *Argent.* 1788 vel 9. iii Tom. maj. 8vo. Fabr. et Harles.
Haec editio nitide repetita est, (cum indice et praef. ex Ed. I.) &c.
Oxonii, 1808. ii Tom. 8vo. [Lexicon Sophocleum omnes habent.] P.

"10. ————— Denuo recensuit, et R. F. P.
Brunckii annotatione integra, et aliorum et sua selecta illustravit
Frideric. Henr. Bothe. *Lipsiae*, 1806. ii Tom. 8vo. [Multa mutavit.
Scholia omisit.] P.

"11. ————— Emendavit, varietatem lectio-

11. nis, scholia notasque tum aliorum tum suas adjecit Carol. Gottl. Aug. Erfurdt. Accedit Lexicon Sophocleum et Index—. Lipsiae. vi Vol. 8vo. ab 1802—ad 1811, recepimus. [Nondum omnia; non Oed. Col. nec Lexicon.] P.

* * Has annotationes in Sophoclis Oedipum Tyrannum et Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum praecipuorum, quibus usi sunt Poëtae Graeci Tragicæ; metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapaestici, quam expositionem Tati meum iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quae infra traduntur in usum tironum rei metricae regulis, ex Porsoni ad suam Hecubae Praefationem Supplemento, thesauro verè aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Graecis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsus fecimus.

Primum ergo neque Hecubae iterum editae neque Supplementi seorsum impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novae editionis consilio. Deinde, si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditis novos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelae nostrae duximus, fieri certe nolumus ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniano veniae securi tantum hausimus, quantum sit necessarium ad alumnos in praesens sustentandos, qui mox in ipsius disciplinam fidemque se tradituri sunt. Porsoni autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summam religionem notis apposis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unam et alteram totas cum ipsis verbis usurpatas, caeteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem, non ad verbum exactas. De reliquis quae dantur praeceptis, nihil hic attinet curiose loqui; docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca SUPPLEMENTI PORSONI.]

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Versus iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes in omni præter ultimum loco potest in Tribachyn dissecari.

Ὁ πᾶσι κλεινός Οἰδίπους καλούμενος.

2. Idem versus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondaeum admittit; qui pes in primo loco vel in Dactylum vel in

Anapaestum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapaestum neque in Dactylum, dissecatur. [R. Porson. Supplem. ad Hec. Praef. xix.]

Ἄλλ', ὃ κρατύνων, Οἰδίπους, χάρας ἐμῆς.

3. Tum in primum, tum in omnes praeter ultimum locos, licet Anapaestum proprii nominis recipere, istâ lege tamen, ut Anapaestus in eâdem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Caesurae, quâ versus in medio pede dividitur, duo sunt praecipua genera; alterum post penthemimerim quod usitatus, alterum post hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Est et aliud certâ lege Caesurae genus quae *pausa* nominatur, nempe, si versum concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi distinctus, locum penultimum rarissime Spondaeus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulum interest, qui pes sit in quinto.

Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεδόντες | ὕστερον.

Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος | οὔτε ναῦς.

Ἔδωκ' ὀλέσθαι δ' ὄρελον | τῇδ' ἡμέρᾳ.

Ἡμεῖς τοιοῦδ' ἐφνυμεν, ὥς μὲν σοὶ | δοκεῖ.

[R. P. " xxx. xxxi.]

6. Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, *quasi-caesuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eâdem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Οἱμοὶ τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς.

Μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπέι.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης.

[R. P. xxv.]

Iambici Trimetri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ
	- -	- -	- -	- -	- -	- -
	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ
N. P.	υ υ -	υ υ -	υ υ -	υ υ -	υ υ -	υ υ -

Uterque caesurae locus denotatur lineâ simplici.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Versus Trochaicus Tetrameter Catalecticis, septem pedibus

111. et unâ constans syllabâ, apud Tragicos scriptores, in locis omnibus Trochaicum amat; qui pes potest ubique in Tribrachyn dissecari.

Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Καμὲ τοῦδ' ἔρωσ ἔχει.

2. Idem versus in locis paribus, hoc est, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondaicum patitur; qui pes ubique in Anapaestum dissecatur.

Κομπὸς εἰ, ὁπονθαῖς πεποιθὼς, αἶ σε δάξουσιν θανεῖν.

3. In omnes sedes praeter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eâdem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita certe distribuendus, ut duae breves syllabae priorem nominis partem efficiant.

*Πάντες Ἕλληνες. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὐ σοι παρῆν;
Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδράωντά μοι.*

[R. P. xxiii.]

4. Trochaici Tragici caesura una est, quâ versus post quatuor pedes absolutos dividitur, ad finem integrae vocis, quae nec articulus nec praepositio sit oportet. [R. P. xliii.]

5. Quicquid de *pausâ* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico Tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondaeo (sive Anapaesto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiçiat; cujus rei vel apud Comicos rarissimae hoc est exemplum,

Οὐτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λαβῆται φερόμενος.

[R. P. xliiv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
N.P.	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—

Linea simplex locum caesurae notat.

III.

DE METRO ANAPAESTICO.

1. Legitimum Anapaestorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et versu catalectico qui Paroemiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudatur necesse est.

2. Vel Dactylus vel Spondaeus creberrime pro Anapaesto adhi-

betur, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapaestus 111 subjicitur. [R. P. xlv.]

3. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, is fere est vel in vocali longâ vel diphthongo, quae tum necessario corripitur: ut, *μοῦσα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὕμνων*. [R. P. xlv.]

4. Systematis Anapaestici ea lex est, quae *δινώφεια* dicitur, ut nulla sit ad finem singulorum versuum communis syllaba, sed totum systema scansione continuâ cohaereat.

Nempè, hic versus,

Εἰς ἀρθρὸν ἐμοὶ καὶ φιλότῃτᾱ,

non esset probus, ni ad syllabam naturâ brevem positione produendam sequeretur statim

Σπύδων σπύδοντι ποθ' ἤξει.

ac hunc versum

Ὡ μεγάλα θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι,

recte exciperet vel vocalis propter hiatum, vel duae consonantes quae quidem syllabam naturâ brevem non manere paterentur.

Verum sequitur *Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, κ. ε. λ.*

5. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt; praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco, ut,

Ὅτ' ἀπόμυθον τὸ γυναικῶν.

[R. P. xlv.]

6. Eorum qui caesurâ carent versuum, gratissimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia post Anapaestum brevi syllabâ in alteram abundat.

Πτερόγων ἐρετμοῖσιν ἐρεττόμεναι.

IV.

DE ICTU METRICO

[Qui in singulis dipodiis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hæc indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros praeterquam in caesurâ [vid. supra, i. 4, 6. li. 4.] eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges ictûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vid. Hareium et Bentleyum, utrumque in suis ad Terentium *προλεγόμεναις*.

ὅσπερ θνητὸν | ὅτε' ἐνείκη | τὴν τελευταί | ἀν ἰδέσθ.
ὡς | εἴπερ ἄρ' ἔμε | τῆςδε γῆς ὡς | περ κρυπτοῖς

111. 2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochaei, Anapaestus Spondaeus temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

Καὶ συ, μήτηρ; *Οὐ* θέμις σοι μήτρος ὀνομαζεῖν κατὰ.
Ἢ πολλὸς. Μολῶν ἐς Ἄργος δ' ἄνακα λείπει Λερνῆς ὕδωρ.

3. Sin Iambica quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondaicum in ultima, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percuti,

Πρωτὸν μὲν ὁροφῶ πτέρυγα περίβαλλει πεπλῶν.

In versu Anapaestico.

1. Ut spondaeus proxime cum anapaesto conjunctus duos pedes anapaesticos, ita cum dactylo dactylicos efficit.

2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapaesticum vocatur, anapaesti in ultimam, dactyli in primam, spondaeus prout anapaesti vel dactyli vicem sustinet, nunc in primam, nunc in ultimam, ictus cadit.

*Ἄλλα σ' ὁ Μάλας * πομπὰς ἀνάξει*
*πελαδὲς ὁμοίαι,**
*ὥν τ' ἐπινοίαν * πένδ' ἐς κατεχών*
πραξέας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Διγυῖ, παρ' ἐμοὶ δεδοκῆσαι.

[Haec nota * in tironum usum ideo apponitur, ut numerorum ex Anapaesticis in Dactylicos, et versâ vice ex his in illos conversio manifestius appareat.]

113. * *ΟΙΔΙΠΟΤΕ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.*] OEDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur haec Tragoedia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Caeterum, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce *Εχετος*,) “vox *Τύραν- vos* Homeri aevo omnino nondum in usu erat: post recepta haec “vox in bono sensu designabat principem; donec *malis* tantum “principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relictâ justis principibus “appellatione, *Βασιλεὺς, ἄναξ.*” Erat autem Oedipus filius Laïi Thebanorum regis, et Jocastae; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitae auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, laetusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de coelo missus, summâ curâ susceptus est, atque a pedum tumore, *Oedipu* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum re sponsum Apollo dedit: “Fore ut ille cum matre concumberet, pa- “trémque, qui eum genuisset, occideret.” His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laïo ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani inte-

rea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, 115.
ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viae imminenti
insidebat, et aenigmata sua difficillima transeuntibus proponebat;
quae quum solvere non possent, ex improvviso veniens alis et
vngtibus ad se in rupem trahebat. Oedipo quoque, qui hâc pro-
ficiscabatur, hoc aenigma proponebat: "Quodnam animal manè
"quadrupes, meridiè bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis
nodum Oedipus dissolvit, respondendo,—"Hominem esse,—qui
"nimirum in infantia manibus et pedibus repens, quadrupes est;
"factus vir, ut qui nulle alio quam pedum adminiculo nititur, bipes;
"et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipione, tripes."
Quam solutionem Sphinx tam aegrè tulit, ut statim se de saxo prae-
cipitaverit. Oedipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum ha-
bitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocas-
tam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam
ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur.
Phoen. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat;
liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravis-
simâ pestilentia oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt,
quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auc-
tore caedis Laïi supplicium sumerent. Oedipus ipse, tale facinus à
seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sce-
leris patratore diutius lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristote-
les, ἀναγνώρισιν, progressum, et quae indè evenerunt, Tragoedia
ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,] τροφή, à perf. med. verbi
τρέφω, alio, vulgò sign. vivendi ratio, victus: sed hic proles, progenies.
Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένου frequens est hujusmodi dictio
elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας ποῦθ' ἔδρας τάδ' ἐμοὶ θάσσετε,] Ad verbum, Quasnam tan-
dem sessiones has mihi sedetis? h. e. Quamobrem quareso hic ita sedetis?
Hujusmodi locutio solennis est apud Graecos scriptores, ubi scil.
vox cognata sequitur suum verbum; sic λέγω λόγον, γράφω γραφήν,
et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem
phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latine sit sedere sessionem;
dici tamen potest pugnare pugnam, dormire somnum, et similia.
Caeterum θάσσω est idem ac Homericum θαάσσω, vel θάσσω, pono
me in sedem, sedeo. Utraque vox derivari videtur à θέω, unde
πέθειν, pono. Omnino displicet opinio viri doctissimi H. Stephani
verbum θάσσειν à θοδς deducentis, et conjicientis posse θάσσειν
exponi celeriter (i. e. θοῶς) in sedile insilire; quod nullo modo con-
venit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θάσσειν infra v. 161. "ἔδρα
saepe est sessio supplicum ad aras, vel focos. Vide Soph. Oed.
Col. 1158. 1163. ed. Br. Hom. Od. η, 153. sqq. et Tragicos passim. P:

3. —ἐξοστεμμένοι,] ἀντι τοῦ πεποδμημένοι. Schol.

8. Ὁ πάσι κλεινός—] Confer Hom. Odys. ι, 20. suprâ p. 29.
et Virg. Aen. i, 378.

9. —ἐπεὶ πρόπων ἔφης—] ἔφην, aor. 2. à φύνω, φῶμι, saepe reddi
postulat sum. πρόπων ἔφης, idem hic est ac πρόπει σοι. Sic infra
v. 587. οὗτ' αὐτὸς ἱμεῶν ἔφην, neque ipse cupiens sum, i. e. neque
ipse cupio: et Eur. Phoeniss. 133.—παῖς μὲν Οἰνέως ἔφην, filius qui-
dem Oenei est. Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quae ibi notavit vir

113. doctas Jer. Markland. Item Viger. de praec. Gr. dict. idiotism. p. 209. edit. Zeunii. "C. V. s. xiv. r. 7. n. 71. P.

10. —*τίνι τρόπῳ καθίσταται;*] *τίνι τρόπῳ, quo modo, est, quare, quomobrem:* ut Sophocl. Oed. Tyrann. ver. 10. MARKLAND. ad Eur. Suppl. 147. *καθίσταται*, per sync. pro *καθεστήκαται. quare ita estis?*

11. —*στέργαντες;*] Sic, pro vulgari *στέξαντες*, restituit Brunchius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per *παθόντες*. *Στέργειν*, inquit Brunchius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Oed. Col. 1094. et reddit *δεδωκότες, ἢ στέργαντες; numquid metuentes, cupienter?* Eandem lectionem ante Brunchium probaverat Burtonus.—*ὡς θέλοντες ἂν ἐμοῖς*—more Attico, pro *ὡς ἐγὼ ἂν θέλωμι*, Angl. *Since I should choose*—[Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] *προσπαρεῖν* [*παρῶ*] *παῖν*, *to assist you by all means.*—*δυσάλγητος*, Angl. *unfeeling, hard-hearted.* De Burtoni Pentalogia vide infra ad p. 163. Notttiam. P.

16. *Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.*] Non aris tibi dicatis; sed aris pro foribus tuarum aedium positis. Veterum hic mos notus. BRUNCK. "L. 17. *πέσθαι, ἐπέσθην*, aor. 2. à *πέτομαι*. Vide infra ad p. 165. v. 1. Eur. P.

18. *Ἰερῆς,*—] Brunchius restituit Atticismum *ἰερῆς*, pro vulgari *ιερεῖς*.—Idemque rescripsit *ἡθέων* pro *ἡθέων*. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phoen. 952. edidit *ἡθεος*. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ, 593. p. 1166. 35. "*Ἰερεὺς εἴ ἐγὼ*—BOTHA. P.

20.—21. —*πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς,*] *Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἴδονται τῇ Αθηνᾷ, τὸ μὲν Ουκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας.* Schol. *μαντεῖα σποδῶ.* Dictio poetica: *σποδῶ*, pro *βωμῶ* per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Boeotic. p. 730. edit. Kuhnii. BURTON. *τὸ δ' ἄλλο φύλον, caetera autem multitudo, ἐξεστραμμένον*, ramis supplicibus ornata, *θακεῖ* [*ἐν*] *ἀγοραῖσι, sedet in foro, πρὸς τε II. δ. v. Palladisque ad gemina dehora, τε ἐπὶ μαντεῖα σποδῶ Ἰσμηνοῦ, et ad fatidicum focum vel aram Ismeni; vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur.* Caterum de *μαντεῖα σποδῶ* ita Krebsius: "Usitatissimum Graecis est duo substantiva ponere, ita ut alterum manus adjectivi sustineat.—Oed. Tyr. 21. *μαντεῖα σποδῶ* pro *μαντικῇ.*" Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. *ἄραν ἤδη θαλερεῖ,*—] Angl. *now fluctuates exceedingly; και οὐκ ἔτι οἶα τε* [*ἐπὶ*] *ἀνακουφίσει νάρα* [*ἐκ*] *βυθῶν φαινὸς σάλλον* and *is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempe locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Caeterum quod ad *οἶα τε* attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25.—28. *Φθόνοντα μὲν καλύειν ἔγκαρποις χθονός,*] Angl. *wasting away with the fruits of the earth unripe:* [*καλύει* est proprie, *flor rosae nondum apertus;* inde *folliculus quivis*, Angl. *the husk of any fruit;* *καλύει ἔγκαρπος*, *an husk with fruit in it:* *βοῦνομος*, est à *bobus depastus;* sed *βοῦνόμος*, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem,) est *βοῶν θρεπτικός, bobus pascendis accommodatus.* at *ἀγέλαις βοῦνόμοις*, hic tantum significat, (notante eodem Stephano,) *βοῶν gregibus, vel bovm more pascentibus gregibus.*] *τόκοις τε ἀγόνους γυναικῶν*, Angl. *and with the productions of women abortive.* nam *ἀγόνους* est, secundum Scholiasten, *κακογόνους, male natis:—εἰ*

δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεός, ἔχθιστος 114. λοιμός, ἐνσκήψας, ἐλαύνει πόλιν, ignifer autem Deus, pestis scilicet leterrima, ingruens, exagitat urbem.

31—34. Θεοὶ μὲν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod ἄν, igitur. Sic autem construe: Ἐγὼ νυν, οὐδ' οἷς παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφάσκει, κρίνοντές σε οὐκ ἰσοῦμενον μὲν θεοῖς, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἐν τε συμφοραῖς βίον, ἐν τε ξυναλλαγαῖς δαυμόνων.—Ego igitur huius pueri concessurus ad fores tuas, te consentes non quidem deis parem, primum autem inter homines, et in vitas calamitatibus, et in deorum interventibus. Nam, "in συμφοραῖς βίον" [verba sunt Brunckii] "intellege quicquid sponte sua hominibus in vitā evenire solet; ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντημασί in δαυμόνων ξυναλλαγαῖς, quicquid numen deorum invehit praeter solitam, quicquid sit deorum interventu.—Infrā, 960, Oedipus quaerit num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, morbi interventu. In Oed. Col. 410. "πόας φανεύσης ξυναλλαγῇς; cuiusnam interventu?" Porro observandum idiomata Graecum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] postulare, quarum alteram respuit linguae Latinae ratio.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ—] Non est quod constructio difficillor exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δαδμοῦ δν δαδμὸν παρελόμεν, cum sententia simplicior recte interpuncta satis pateat: sc. ἀδωνίον urbem Cadmeam exsolvisse illud Sphingis vectigal;—nempe Sphingem interficiendo. BURTON. Non immerito tamen priorem istam Syntaxin, quam difficilliore vocat Burtonus, tanquam unice veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut sit: μολῶν [εἰς] ἄστυ Καδμεῖον ἔλυσας [ἡμᾶς] ἐκ [τοῦ δαδμοῦ] σκληρῆς αἰδοῦ, δν δαδμὸν παρελόμεν et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. "πολιτῶν δν—In ed. Musgravii, &c." Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson. ad Eur. Orest. 1645. (Hanc constructionem calculo meo haud comprobare possum; omnino similis est sequenti ad v. 100—ἢ φόνῳ φόνον πόλιν λύοντας. Ubi φόνον regitur a λύοντας eodem modo quo δαδμὸν ab ἐξέλυσας. G. D.)

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. And that too—Phrasis quae effertur Graecè plurali numero. "λέγει, νομίζει, pass. ind. praes. 2. a. Att. P.

40. —Οὐδ' ἵπον κάρα.] Oedipi caput, pro ipso Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Aeneas de Ascanio, Aen. iv, 354. Capitisque injuria chari. BURTON.

42. —εἴτε του θεῶν—] του pro τινος. οἷσθα ποῦ, nosti quoquomodo. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὅς τοῖσιν ἐμπειροῖσι—] Unus enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. BRUNCK. Ita interpretes: sed συμφορὰν pro eventu consilii sumi posse non credo; ea enim vox fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locusque adeo totus ita reddi potest: Sicubi alicujus deorum vocem audisti, vel etiam a mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertosque viros etiam collationes consilii maxime in usu esse. Ipsius sapientiam supra laudaverat; jam etiam alios consultasse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut συμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quaerimus. Sensus loci esse videtur, Sapientes Fortuna juvat Cantab. Anon. "ξυμφορὰς, eventus, ἡδῶς, vigentes, florentes. P

48. —τῆς παρὸς προθυμίας.] εἴτε καὶ scil.

49. —μεμνήμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 5. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partis recordatio parum proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demum excidamus.* "μεμνήμεθα, optativ. Erfurdt. P.
- 51—53. Ἀλλ' ἀδραλεῖα τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν] *Itaque restauratam urbem in tuto colloca.* BRUNCK. γάρ τότε παρέδχες τήν τύχην ἡμῖν, tum enim fortunam exhibuisti nobis, αἰδῶν δοῦνθι, secundo ordine καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, et nunc sis similis tui. τανῦν, i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα.
54. —εἴπω ἄρξας τῆδ' ὁδε γῆς,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.
115. 58. —γνώτα, ποῦδ' ἄγνωτα—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ, 333.
60. —νοσοῦντες,—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut saepe fit Angl. *distressed though you be.*
- 66, 67. Ἀλλ' ὥστε πολλά—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρύσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδοὺς [ἐν] πλάνοις φροντίδος, and have wandered many ways in a labyrinth of care. Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάνας, quod eodem reddit.
70. —ἐμαντοῦ γαμβρόν,—] Graecis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. BRUNCK. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*
73. Καὶ μ' ἡμᾶρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ—] Constructio videtur esse: καὶ ἡμᾶρ ξυμμετρούμενον χρόνῳ ἤδη λυπεῖ με, τί πράσσει. Angl. *And the present day, when calculated by the time of his departure, already begins to make me uneasy about what he is doing.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα, for unreasonably, &c. "beyond probability. P.
78. Ἀλλ' εἰς καλὸν—] Nempe juvenes, ex scenae parte exteriori prospicientes, opportunitum Creontis adventum Sacerdotibus significat. BURTON. Vide Porson. ad Eur. Med. 863. "sc. οὐ τ', οὐ τα. P.
80. Ὡ καὶ Ἀπολλων, εἰ γάρ—] εἰ γάρ, utinam. [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. εἶθε δὴ. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῃ, quam agnoscit Eustathius p. 1154. 27. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. BRUNCK; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* δοτ' ἡρὶ vicem supplet adjectivi. Sed respuit is'ud τῶς Jac. Tate, tanquam Ionismum ignotum Iambicis Euripidis. ἐν τύχῃ γε τῃ, Edin. 5ta.—τῶς, Aj. 840. Aesch. S. Th. 485. 639. Ba. τῷ pro τινι. Erf. P.
82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν,—] Sub. ὥς ἔστιν εἰκάσαι. —οὐ γὰρ ἂν—ellipticè; si enim aliter res se haberet, non utique —[κατὰ] κᾶρα πολυτεφῆς— BURTON. οὐ γὰρ ἂν κᾶρα.—Coronati enim soli domum redibant, quibus laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in Scholio additum ἐπὶ τινι αἰδῶ. Quibus verò vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas depohebant. BRUNCK; apud quem vide plura.
- 84, 85. —ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.] *propè enim satis adest, audire ut nos possit.* —ἐμὸν κῆδευμα, pro ἐμὸς κηδεστῆς. Sic Eur. Orest. 479. Ὡ γὰρ καὶ σὺ, Μενέλεως, κῆδευμ' ἐμὸν. 1237. Ὡ ξυγγένεια πατρός ἐμοῦ. et Phoeniss. 298. Ὡ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων. pro ὧ ξυγγενές. Et sic saepe res pro personâ, seu, ut barbarè loquantur, abstractum pro concreto ponitur. Infra, 128. τυραν

νίδος οὕτω πεδούσης, pro τυράννου οὕτω πεδούτος.—Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur BRUNCK.

87. —λέγω γάρ καὶ τὰ δύσφορ,] Aenigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscure innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidae poenam esse restituendam.—κατ' ὁρθὸν ἐξελθόντα, sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit haec —etiam adversa, modò vid rectè ad exitum perducantur, et à proposito non aberrant, in fortunam bonam cedere—nempe ἐὰν τὰ ἄγνωστα γνωσθείη—τίς δ' Αἰδῶν φονεύς. BURTON.

92. Ἐταμος—] Sub. εἰμί. Id.

116

99. Πῶς καθαρῶς ;—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus praeciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. Id.

100. Ἀνδρηλατοῦντας,] extra fines abigentes—respondet scil. Creon ad priorem Oedipi interrogationem.

101. ὡς τὸδ' αἷμα χειμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK. (ἔστι potius subintelligendum est. Since blood is deluging. Constructio Graecis usitatissima, et quā nos Angli etiam ultimur ad notandum melius tempus, quod praesens ritè nuncupatur. G. D.) "Libri omnes τὸδ' αἷμα. BR. Ipse τήνδ'—πόλιν. Erf. τόδ'. Quos vide. P.

114, 115. Θεωρός,] Ἐστὶ qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. BURTON. Θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. HARP. SUID. Απῆλθεν—ὁ Αἰδῶς εἰς Απὸλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδός, εἰ ἄρα ζήη. Schol. ὡς ἀπεστάλη—nempe non rediit domum saluus, unde exierat saluus. BURTON. Caeterum ἀποστάλλω, in voc. med. est quasi dicas mitto me ipsum, i. e. eo, proficiscor; et aor. 2. pass. saepè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 666. τί δ'—ἐστάλης; quare verò ἐνίστι—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ὅτου τις ἐμαθὼν ἐχρήσατ' αὐν;] Constructio est: ἐξ ὅτου [Atticè pro οὗτινος] τις μαθὼν αὐν ἐχρήσατο, Angl. from whom one having learned the fact, might make the proper use of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γάρ,] γάρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—moriuntur enim omnes praeter, &c. ubi observandum praeterea, tempus, quod est praesens imperfectum indefinitum, [Θνήσκουσι, they die,] poni pro praesenti perfecto definito, [τεθνήκασι, they are dead.] Sed scriptores Graeci praesens illud saepissimè usurpant de re praeteritā indefinitā loquentes, i. e. pro aoristo. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdum ut videtur, pro hoc praesenti definito, i. e. pro praesenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον ;—] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνο ἐν; Angl. of what sort is that one circumstance? γάρ μαθεῖν ἐν αὐν ἐξεύροι πολλά, for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many, εἰ λάβοιμεν, κ. τ. λ. if we could obtain, &c.

122. —μᾶ ῥώμη—] idem quod τὸ ἐνός ἀνδρός ῥώμη. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ ληστής,] Sic construe: πῶς οὖν ὁ ληστής αὐν 117 ἔβη ἐς τὸδε τόλμης, εἰ μὴ [κατὰ] τι ἐπράσβετο ἐνθένδε ξὺν ἀρπύρῃ; Angl. How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with [bribed] from hence? u. e.

117. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [nisi oblato ab aliquo cive praemio incoitatus fuisset:] eumque suffultum à Scholiaste: *εἰ μὴ τις τῶν πολιτῶν διεφύλαξεν αὐτόν, χρήματι πείδας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου νόμον.*

128. *Καὐὸν δὲ πῶτον ἀποδοῶν,*] Sup. δν. — *τυραννίδος οὕτω πειδοῦσθης*, abstractum pro concreto. Vide suprà ad v. 84.

130. *Ἡ ποικιλιῶδες Σπρίξ*—] Disquisitionis intermissae causa verisimilis. BURTON. — *ταὶ πρὸς ποδὶ σκοπεῖν*, &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134. — *τῇδ' ἔθεθ' ἐπιστροφῇ*—] *cum hanc suscepistis.* BRUNCK

138. *Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ,*—] Scil. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦτ' ἀποκχεῖν μύθος. *sed meapte causâ hoc amovebo scelus. ἀποκχεῖν*, Attica futuri forma pro ἀποκχεῖσθαι. *Idem.*

142. — *βάθρων ἵστασθε*,—] gl. *ἀνίστασθε, ἀνδύσθητε ἀπὸ τῶν καθ' ἑδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro supplicium more. Vide Oec Col. 1158. *Id.* " Et supra v. 2. P.

146. — *ἡ πεπτωκότες.*] Haec locutus exit e scenâ Oedipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserrat; interea manet senex sacerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. *Ὁ παῖς, ἰστώμεθα*] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum ea impetraverant, quorum gratiâ supplicantes convenerant— *ὃν δ' ἐξαγγέλλεται*, ea quae hic palam jam promittit— *τὸ δ'ν* eodem casu refertur ad τῶνδε, Atticè. BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantum ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori melius fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Oedipus. Quare nodum in scirpo quaerere videntur viri docti, qui de chori personis in hac Tragoediâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscript. Tom. ii. p. 173. "iii. p. 108. 4to. 1723. P.

151. *Ὁ Διὸς ἀδυνεπὴς πάτι*,—] *O Jovis dulcisona dictio*—Quae ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. *ἀδυνεπὴς*, vocativus Doricè. Cationes tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. *τίς ποτε ἔβας [εἰς] ἀγλαὰς θήβας [ἀπὸ] τᾶς πολυχρόβου Πυθῶνος*;—*ἔβας, τᾶς*, Dor. pro *ἔβης, τῆς*. Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophen et Antistrophen; reliqui autem essent monostrophici. Caeterae Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicum.

153—166. — *ἐκτίταμαι φοβεράν φρένα*,—] Sup. *κατά*. Angl. *my fearful mind is on the rack*, [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] *δείματα πάλλων, trembling with alarm*, [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. 316. simplex πάλλω medio sensu occurrere Electr. Eur. 438. M.] *Ἰήτε, Δῶλιε Παιών! O healing, Delian Apollo!* [*Ἰήτης* cum spiritu leni derivatur Hesychio ab *ἰάσθαι*, *sano*, quia scilicet Apollo Medicorum deus · cum spiritu autem aspero, ab *ἔημι*, *mitto*, quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab *ἔη*, quod 118. Apollini Pythonem infertienti acclamabatur.] *ἀξόμενος [τα'] ἀμφὶ σοί*, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee*

[Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ θεῷ ad πᾶλλον, sed 118 minus rectè, ut mihi saltem videtur. Vide *Iliad.* α, 21.] Sit punctum post ἀζόμενος et comma tantum post χρόος, idemque post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ ἀμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ελπίδος, εἰπέ μοι, τί χρόος ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομένης ὄραις, μοι πρῶτα κεκλωμένῳ σε, ἀμβροτὲ Ἀθήνα, δύγατερ Λίδε, τε Ἀρτεμιν ἀδελφεὲν γαστέρον, εἰ δαδῶσι εὐκλέα κυκλόντα θρόνον ἀγοᾶς, — καὶ Φοῖβον ἐκατόλον, — ὧ τρισσοὶ προφάνητέ μοι ἀλεξιμέροι, — εἰ ποτε καὶ, προτέρως ἄτας ὑπερορνημένας πόλει, ἠνύσατε φλόγα πῆματος ἐκτοπιάειν, ἔλθετε καὶ νῦν. *Fama immortalis, filia aureae Spei, dic mihi, quam rem conficies mihi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempestatibus venientem, primūm innotescanti te, immortalis Minerva, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quas insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phoebum, — io! tres vos adeste mihi, malorum depulsores; — si quando, priore noxâ civitati inpendente, exterminastis incendium tantae cladis ex hac regione, etiam nunc venite.* Ubi notandum, Bruncium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κεκλωμένος, reposuisse κεκλωμένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρόος in comma mutasset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debulset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut saepè fit apud Atticos scriptores, κεκλωμένος, *Angl. while I invoke.* Rectè autem Burtonus explicat, ἀμβροτε Φάμα, divina vox oraculum reddens; idemque notat poëticae dictio- nis figurativæ elegantiam in χρυσέας τέκνον Ελπίδος et “εὐκλέα, “ait, pro εὐκλεῇ, ἢ puro, more Attico, in α mutato.” More Dorico potius; et observat Porsonus ad Eur. Phoen. 1307, “hunc Doris- mum non obtinere, nisi ubi terminatio vscalem sequitur.” Sed εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλῆς, undè regulariter in ac- cusativo εὐκλέα, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλῆς, in accus. Ἡρα- κλέα, et similia. “ἀζόμενος, gl. φοβούμενος, τί ἐξανύσεις. — προφάνη- τέ μοι κεκλωμένῳ. *Brunc.* verius, quam rem mihi conficies. τί χρόος. P. 169. — πρόπας στόλος,] στόλος est exercitus, expeditio; item populus, ut hic.

170. Οὐδ’ ἐνι φροντίδος ἔγχοις,] ἐνι cum accentu acuto in penult. est pro ἐνεσσι, ut ἐπι pro ἐπεσσι, &c. *Angl. nor is there any force of mind, ad verbum, word of thought; “metaphora,”* inquit Burtonus, “ab hastâ, quæ in defensionem corporis adhibetur.”

171. — ὅτε γὰρ ἔκγονα, &c.] neque enim maturescunt inclitas terras fruges. Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob al- quod impium facinus, fractibus terræ obesse, fetisque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. *Brunc.* Caeterum αὔξεται est praes. med. ab αὔξω, vide *Frag. Gram. Gr.* p. 9.

173. — ὅτε τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur esse — ὅτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσιν [ἐαυτάς ἐξ] ἰσθίων καμάτων, neque mulieres partu- rientes exsurgunt ex lacrimosis doloribus. *Angl. nor do women in child- birth survive their rueful throes. ἀνέχοις est sursum tollo; et pronomine reciproco subintellecto, (quod saepè requirunt ejusmodi verba in sermone Graeco,) significat surgo. Ἰσθιοὶ καμάτων sunt dolores ubi Apollini Ἰσθίω, i. e. Medico, vel Dianae, vota fiebant. Vide suprâ ad v. 154. (Ἰσθίον dedi metri gratiâ. Vide libram, cui titulus est, Prosodia Graeca, p. 81. Ed. 2da. G. D.)*

177. *Κρείδον ἀμυμακέτου πυρός*—] Vulgò reddunt: *οὐκ ἔστιν ἀνέσβεστον*—de etymologιά vocis *ἀμυμακέτος* lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex *α* intensivo et *μυμάω*, *cum im petu cupio ei feror in aliquid*: sed alii aliter. Vide H. Steph. The saur. App. Ind. in voce.

178, 179. —*ἐσπέρου θεοῦ*,] τοῦ Ἄδου. Schol. Ὠν πόλις—sub. δι' ὧν—πόλις pro incolis—scil. tanta erat morientium turba, ut vix numerari posset. BURTON.

180. *Νηλέα δὲ γένεθλα*—] *νηλέα* neutrum plurale adverbii vice. БУНСК. —*γένεθλα* neut. pl. cum quo concordat *νηλέα*. Vide infra v. 1425 J. TATE. "νηλεᾶ, BOTHE. P.

183. *Ἐν δ' ἄλοχοι, &c.*] i. e. *ἄλοχαι δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε πολιαὶ ματέρες ἐπ' [αὐταῖς]*—*Uxorēs autem ibi, ei iuxta illas canae matres, ex tēres ἄλλαι ἄλλοθεν, supplicis alicuius αὐτῇ, ἐπιστοναχοῦσι αὐτὰν παραδῶμον, clamorem lamenabilem edunt prope altaria, [ἔνεκα] λυγρῶν πόνων, propter tristia mala.* Sed αὐτὰν est ex conjecturā Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio tamen annon vulgaris lectio, *ἀπὸ τῶν* scil. *παρὰ βῶμον*, sit potior; quae ita construi et reddi potest, ut *παρὰ βῶμον ἀπὸ τῶν* sit idem ac *παρὰ ἀπὸ τῶν βῶμων*, ad litus altarium, metaphoricè scil. pro *prope altaria*: nisi potius *παρὰ βῶμον ἀπὸ τῶν* sit ad litus vel marginem fluminis—Ismeni scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nōrunt, quā sit difficile genuinum sensum poetarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis expromere.

119. 187. *Παῖν δὲ λάμπει*,] Elegans à visu ad auditum transitio, Poëtis admodum familiaris. Sic infra v. 473. BURTON. Angl. *The Paean sounds aloud.* Vide Bacchyl. infra p. 260. ὕμνοι φλέγονται. "Sic ferè *ἐλαμψε*, infra v. 473." *Anon. Cantab.* "εὐὼπα ἀλκὰν, Erf. P.

190—197. *Ἀρεὰ τε τὸν μαλερὸν, &c.*] Sic construe: *τε* [supple δός—ut Schol. videtur] *νοτίσαι [κατὰ] δράμημα παλίσδοντον τὸν μαλερὸν Ἀρεα, ὃς νῦν ἀχαλκος ἀσπίδων* [scil. ἀνευ χαλκίου ἔχγων καὶ ἀσπίδος] locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phoeniss. 336. ἀπεπλος φαρῶν, &c. BURTON. οὐ χρώμενος ὅπλοις—Schol.] *φλέγει με ἀντιῶζων περιδότητος, [δός νοτίσαι] ἀπουργὸν πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον Θρήκιον κλύδωνα.* Quae sic Angl. reddi possunt—and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;—cause him, I beseech thee, to retire far away from the bounds of my native country, either into the operations bed of Amphitritē, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea. "Παλίσδοντον δράμημα νοτίσαι, gl. παλινδρο-
"μῆσαι. Supplendum est δός, quod in glossā etiam notatum. Est
"autem haec ellipsis in precibus maximè solennis. Vide Comicum,
"Thesmoph. 286. Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam
"τε in v. 190. neutiquam delendam esse. Πάτρας ἀπουργ, gl. τῆς
"πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Sic membr. et tres alii co-
"dices, cum Aldina editione; optimè sanè. Altera lectio *ἐπουργ*
"planè mendosa est." БУНСК. *Ἀπόξενον ὄρμον*, Pontum Euxinum
scilicet. Aeschylō similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad
Alex. v. 1286.) *ἐχθρόξενον*, uti et ipsi Lycophroni Aeschylum secu-
to *καπόξενον*, appellatum propter immanem accolarum feritatem,

qui, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hoc-119.
pites immolare solebant. Postea, cum istarum gentium mores
Graecorum commercio emolliri coepissent, Pontus *Εὐξεινος* et
Εὐξείνος dicebatur. Vide Ovid. Trist. L. iv. el. 4. v. 55. Pomp.
Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxii. c. 8. *Ἀρεά τε τὸν μαλε-*
ρὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. BURTON.

198. *Τέλει*.—] Angl. at its conclusion.

200. *Τὸν*.—] *illum*, illum Martem, scil. Morbum, quem hoc nomine
appellat. "*ἀστραπαῖν*, gen. pl. Doric. pro *ἀστραπαῶν*. P.

203.—215. *Δύκει' ἀναξ, &c.*] Constructio est: *Δύκει' ἀναξ, ἂν*
Θέλωμι ἐνδατεῖσθαι τε τὰ δὲ ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστόρων
ἀγκυλῶν, προσπαθόντα ἀρωγὰ, τε τὰς πυφόρους ἀγλας Ἀρτέμιδος,
ξὺν αἷς διόδοι Δύκει' ὄρεα. Lyciae rex Apollo, utinam possem dis-
tribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et
igneas Dianae splendores, [i. e. splendida Dianae spicula,] cum buibus
Lycios montes percurrit: [Dea scil. venatrix.] *τε κελήσω τὸν χρυ-*
σομέτρον οἰνώπα Βαχρον εἶτον, ἐπώνυμον τᾶσδε γᾶς, ὁμόστολον
Μαινώδων, φλέγοντα ἀγλαῶπι πνεύρα, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀπό-
τιμον ἐν θεοῖς. et inproco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum
Εὐνιον, cognominem hujus terrae, [Bacchum Thebanum scil.] Mae-
nadium comitem, flammantem splendidd taedâ, ut appropinquet contra
hunc dæm infamem inter deos. Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut ob-
servavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλῶν, genitivus
pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit
ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossae: ὁμο-
δαίτον· συνόμιλον, συνοδοπόρον. Caeterum idem vir acutus, et de
Literis Graecis optimè meritis, mihi videtur minus accuratè sensum
poëtae cepisse, qui reddidit ἂν θέλωμι ἐνδατεῖσθαι τὰ δὲ ἀδάμαστα
βέλεα, utinam distribueres tela tua invicta; quod utique debuisset esse
—utinam ego distribuere, vel distribuere possem, tela tua invicta, uti-
nam mihi praesto essent tua invicta tela, &c. quae distribuere. Nam
Brunckii interpretatio necessariò postulasset σε ante ἐνδατεῖσθαι.
[Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] *ἐνδατοῦμαι* est verbum depo-
nens. "Vide infra v. 250. P.

216. *Αἰτεῖς*.—] *Petis adhuc*.—Angl. *You are still imploring; [καθ']*
ᾧ δ' αἰτεῖς, but with respect to the object of your requests,.—In scenam
scil. rediens Oedipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè
prolata jam audierat, praesente nunc populi multitudine.

219. *Ἄ γ' ὦ ξένος, &c.*] *quae ego dicti hujus factique hactenùs in-* 120.
scius proferam. τοῦ λόγου, τοῦ παρὰθέντος reguntur à *περὶ* subintel-
lectâ, notante Burtono. *ὃ δ' γὰρ ἂν μακρὰν ἔχενον αὐτός*, refertur
istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quae cum ita sint, opus est
mihi vestro auxilio,—neque enim ipse investigando longè procederem
nullum habens indicium. *μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδόν*, ut ob-
servavit Burtonus. *μὴ οὐκ* in unam syllabam coalescunt, notante
Brunckio.

222. *Νῦν δ', ὅσπερος, &c.*] *Nunc autem,*—*nuper enim civis censeor*
apud vos cives.—ἀντὶ τοῦ, inquit Schol. πεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι
αὐτός ἐνομίσθην ξένος ὢν, καὶ ἐβασίλευσα. J. ΤΑΤΕ. Eur. Bacch.
822. εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux L. II. s. 19. εἰς ἐφήβους τε-
λεῖν. MURGRAVE.

227. *Κεῖ μὲν φοβεῖται*.—] Subaudiendum *σημαινέτω* ut ita locus
vertatur: *Atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se*

120. *supprimens*, declaret tamen. Quasi dixisset: *Καὶ εἰ μὲν διὰ φόβον τις τὸ ἐπίπλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτοῦ ὑπεξαίρει, σημαίνεται.* Idem enim voluit poeta *φοβεῖται ὑπεξελὼν* dicens, ac si dixisset *φοβούμενος ὑπεξέειλε*. *HEATH.* *Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη ὁ πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτοῦ καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λέγεται οὐδέν γὰρ δεινὸν κέλεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε γῆς ἀπαλλοίξεται.* Ita Schol. sed *Heath* interpungit comma post *φοβεῖται*, et refert *τοῦ ἐπίπλημα* ad τὸ *ὑπεξελὼν*, non ad *φοβεῖται* ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans, nihilominus omnia indicare jubeo*—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulae, *κέλεται γὰρ ἄλλο μὲν δόσεργός οὐδέν πρᾶν*—ter exilium nihil omnino atrox et crudele patietur. *BURTON.* *J. T.* hunc locum sic vernaculè reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,—let him come forward and avow it now without fear—for this is the only harm he shall suffer—he must quit the country, but no injury shall be done to his person.* Idem addit:—De hoc *διανταπόδοτῳ* notissimo, vide *Sam. Clarke* ad *Il. α.*, 135, 136. Quin poteris *ἀπόδοσιν* hic quaesitam ex ipso *Sophocle* suppeditare, *Trachin.* v. 457. in oratione tamen dissimili, sic diserte, *Καὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβέσ.*

229. *ἄπειθιν*] gl. *ἀπειεύεται*. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. *‘Α’ x τῶνδε δρᾶσω,—*] Constructio est; *χρὴ κλύειν [ἐξ] ἐμοῦ, ὃ δρᾶσω ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε*, *Angl. after these things,—next.* *Sophocli* valdè frequentatum, ut observavit *Bruncius*.

236. *ἀπανθῶ*—] refertur ad τὸ *τινὰ* infra: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicumque fuerit, &c.* *BURTON.*

240. *—χέρνιθας νέμειν*] Quid sit *χέρνιθας νέμειν* docebit *Atheneus*, cujus haec sunt verba *L. ix. 18. p. 409.* *Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὄδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ’ οὗ τῇν θυσίαν ἐπετέλουν καὶ τοῦτῃ περιβαίνοντες τοὺς παρόντας ἡγνίζον.* *BRUNCK.*

241. *Ὁδεῖν δὲ*] i. e. *κελεύω*, Ellipsis scil. verbi contrariae significationis. Quem usum illustrant *Valckenarius* ad *Herodot.* vii. 104. *Forster* *Ind. n. Plat. et*, puto, *Dorvill.* ad *Charlton.* *Anonym.* *Cambr.* Vide infra ad v. 269—271.

246. *Κατεύχουμαι δὲ τὸν δεδραχότ’, εἴτε τις εἰς ὃν λήληθεν,*] *Exsecror autem caedis auctorem, sive is sit unus ignotus, &c.*

248. *Κακὸν κακῶς νιν—*] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam haec *Oedipi* oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hac dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? *BURTON.* Caeterum, pro *ἄμορον*, lubens hic reposui *ἄμορον*, jubente viro eruditissimo *R. Porson*, ut vitetur *Anapaestus*, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide praef. ejus in *Eur. Hec.* p. x. et vide supra ad init. harum *Nott.* in *Oed. Tyr.*

250. *—γένοιτο μὴ ὃ ξυνειδότης,*] Sic optime *Marklandus* ad *Eurip. Suppl.* 390. Vulgò legitur prorsus absurdè *ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ’ ἐμοῦ συνειδότης*. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur *παθεῖν*, ad interfectorem spectat, si quis fortè in *Oedipi* domo nescientis versetur; non ad ipsum *Oedipum*, ut ineptè somniant

interpretes. ΒΑΥΝΚ. Mihi omnino non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quae aliis imprecatus esset Oedipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quâ interpretatione et censurâ Brunckii nesciens concurret J. T. qui dubitat an ἐπύχομαι παθεῖν aliquid aliud significare possit, quàm imprecationem contra loquentem. Certè idiomâ Graecum omnino postulat, ut ἐπύχομαι παθεῖν significet—*precor ut ego patiar, ἐπύχῃ παθεῖν, precaris ut tu patiaris*, &c. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.] Exempla tamen occurrunt ubi Latinum idiomâ usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim haec in se imprecaretur Oedipus, quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium apud se retinisset. Quod si voluisset Sophocles, haec verba verbi 272 subjunxisset. II. ἐν τοῖς ἙΜΟΙΣ ὁλοῖς ἙΜΟΙ Τὴν νεῖδός τοι. Tàm jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam, utrum subaudiri posset αὐτὸν ante παθεῖν. Sed vide annon haec faciat Oed. Tyr. 1179. Eur. Orest. 1054. οὐδ' εἰπ' ὑπὲρ σου, μὴ θανεῖν [ἀε] σκοπύην ἔχων Μενέλαος; Soph. Antig. 1102. καὶ ταῦτ' ἐπαίνεις, καὶ δοκεῖς παραίνεσθαι [ἀπ']; Centab. Anon. " Vide supra v. 205. P.

258. —ἵν' ὃν γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ,] Nunc vero amator sum ipse quo- 12
que,—Sic liquidè scriptum est in codice chartaceo regio. ΒΑΥΝΚ.

260. —καὶ γυναιχ' ὁμόσπερον,] et ejus conjugem consortem in procreandâ sobole, τε κοινὰ κοινῶν παίδων [idem ac κοινὸν παῖδες] αὖν —εἰ γένος ἐκείνου μὴ ἐδυστέρησεν—αὖν ἦν ἐκπεφυκότα et communis cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix. Ubi notandum voculam αὖν praenuntiam esse verbi, eandemque unâ cum suo verbo repeti; ut saepe fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. Ἀνθ' ὃν ἐγὼ τοῦδ',—] Verba sic ordinanda sunt: ἀνθ' ὃν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ὅσπερ [ὑπὲρ] τοῦ ἐμοῦ πατρὸς,—In vulgatis, pro τοῦδ' legitur τὰδ', quod et ferri potest. Cacterum fatalis haec circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Oedipo insciente saepe memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëta consultum, ut subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. Τῷ Λαδδακείῳ παιδί.—] idem ac τῷ λαδδάκων παιδί, vel τοῦ παιδὸς Λαδδάκων nam aequè dici potest τὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ παιδὸς et τῷ παιδί. Atque similiter Homerus Dativo utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem Λαδδακείῳ attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: velut quum Latine dicimus Epistolae Ciceronianae, pro eo quod est Epistolae Ciceronis. Sic Iliad. β, 54. Νέστορῃ παρὰ νῆς Ἰφιλλαντίος βασιλῆος ubi Νέστορῃ, quod est idem ac Νέστωρος, construitur cum βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. Ubi Eustathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophocli, uti notavit Burtonus, et post eum Brunckius. Verum ellipsis hæc loci iti supplenda est—τῷ Λαδδακείῳ παιδί ὄντος [nam Λαδδακείῳ est idem ac Λαδδάκων, ut Νέστορῃ pro Νέστωρος] τοῦ παιδὸς Πολυδάκων, τε Πολυδάκων ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόθε, atque ita porro.

269—271. —εὐχομαι θεοῖς.—] Constructio est: εὐχομαι θεοῖς μῆτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς τινα ἄροτον, μῆτε ὃν παῖδας γυναικῶν—*precor deos ne terra proferat eis ullum incrementum,—hactenus rectè*

121. procedit sententia; sed quid est, μήτ' οὖν γῆν ἀνίκαί¹ αὐτοῖς παῖδας γυναικῶν; nam haec plena syntaxis postulat—*neve igitur terra proferat iis sobolem mulierum, vel ex mulieribus*. Sine dubio haec locutio inter eas numeranda est, quae passim inveniuntur apud auctores utriusque linguae, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantum uni proprium est. Pro ἀνίκαί igitur aliud verbum ex analogiā substituendum est; e. g. τρέφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *neve igitur nutriet iis sobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives*: [quippe Terra jure appellatur παμβώτης, et κορυτοτρόφος.] Sic Iliad. α, 532.—*ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς ἄλλα ἄλτο βαθείαν ἀπ' αἰγλήεντος Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα*. Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἀλλεσθαι] in mare profundum, non itidem Jupiter in suam domum, sed redire, vel venire in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius—*ὥς ἐόν ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἔξωθεν ὄψμα, ἵνα ἡ, ὡς θέτις μὲν ἤλατο εἰς θαλάσσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δάμον ἦλθε*. Atque Iliad. γ, 327. *Ἴπποι δερσέποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο*. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—*το ἔκειντο οὐκ ἐστὶ κοινὸν ἐπὶ τῶν ἱππῶν, ἀλλὰ προσυπακουόμεν το ἔστασαν ὡς ἐπὶ τοῦ, Που δὲ οἱ ἐν τετα κειται δορῆα, που δὲ οἱ ἱπποί; κ. 407*. Vide etiam Odyss. γ, 289. et Eustath. ad locum: item Soph. Electram, 436. et quae ibi observavit Brunckius: nec non Virg. Aen. vii, 187. annotante Heynio. Verum de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvillius, ad Charltonem, p. 394, et sqq. Operae pretium erit inspicere etiam quae vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hac re scripsit, in notis suis in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quaedam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisoniam et Popium.—*ἀλλὰ τῷ πότμῳ τῷ νῦν*—Pestem intelligit, quā tum Thebani affligebantur.

276. *Ὡς περ μ' ἀραῶν ἔλαβες,—*] *Since you have involved me in this execration, ὦδε—ἐρῶ thus will I speak: γὰρ οὐτ' ἔκτανον*—particula γὰρ referri hic videtur ad aliquid subintellectum—*Et possum loqui facilius—ego enim non interfeci, οὐτε ἔχω* [δύναμιν, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] *δαῖζαι τὸν κτανόντα* neque possum indicare interfectorem.

278. —*τὸ δὲ ζήτημα*—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod attinet* explicandus.—*Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatā distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Ποδῶν τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ἐργασταί ποτε*. Vel adhuc, transpositā sequenti distinctione, *ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Ποδῶν τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτὲ ἐργασταί τόδε*. Prima ratio omnium videtur optima. ΒΑΥΝΕΚ. "εἰπεῖν τόδε, ὅστις—Erf. P.

282. *Τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ'*—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiae jam in scenam prodeuntis praemuniens viam.—*τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδε ἂν λέγοιμ' ἃ μοι δοκεῖ* sententia est: *siquidem, quod primum est, Apollo mentem suam apertè declarare recuset, at liceat id, quod secundas habet partes, suggerere* BURTON. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource*. Respondet Oedipus cum animi

impetu—*εἰ καὶ τρεῖς ἔσσι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.* If you have still a third, by no means omit to mention it. “λέγοιμ’ ἂν hic est λέξω. v. Br. ad Aj. 86.” *Anonymous. Cantab.*

284. —*ταῦθ’ ὀρῶντι*] Id est τὰ ἀντὰ, ut recte scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgò ταῦθ’. BRUNCK. Caeterum Tiresias vocatur *ἄναξ* propter excellentiam artis planè divinam. *ἄναξ* est communis appellatio Apollinis.

287. *Ἀλλ’ οὐκ ἐν ἀργούσι οὐδὲ τοῦτ’ ἐπραξάμην.*] *Neque hoc negliger facienda curavi.*—*ἐν ἀργούσι*, idem ac ἀργῶς, et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. *Καὶ μὴν τὰ γ’ ἄλλα*—] *Enimvero caetera, quae vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parum ibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. BURTON. *κωφά*, gl. *ἀνυπόστατα*.—*παλαιά, καθρά.*

295. *Τὰς δὰς ἀκούων τοιδόδε κατάρας οὐκ ὑπομνεῖ θυγῇ φυλάττων.* BR.

297. *Ἀλλ’ οὐξ ἐλέγξω αὐτόν ἔστιν*] gl. *ὁ φανερόσων αὐτόν.* Chorus nimirum observat Tiresiam caecum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —*εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ’ ἀγγέλων,*] *si fortè id non jam audisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK. “κλύεις, Libri. Erf.

310. *Σὺ δ’ οὖν,*] Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum *φθονήσας* requiri, quae jam adest in geminato *μήτε*. *Idem.* Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,*—

314. *Ἐν βολ γὰρ ἔσμεν*] *in te enim sumus: id est, in te omnis potestas est spes nostræ.* BRUNCK. Vide Valck. ad Phoen. 1256. J. T.

316—318. *Φεῦ, φεῦ· φθονεῖν ὡς δεινόν,*—] Haec et quae sequuntur sic possunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom, ἔνθα μὴ λυεῖ τέλη* [i. e. *λυσιτελεῖ*], *where is wisdom not its possessor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἶδός· αὐτὰ διώλεσα* for *though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it;—οὐ γὰρ ἂν δεῦρ’ ἰκόμην.* otherwise I would not have come hither.

328, 329. —*ἐγὼ δ’ οὐ μὴ ποτε Τάμ’ ἐξενέπω,*] Sic reposuit 123 Brunckius, pro vulgatâ—*τάμ’ ὡς ἂν εἰπω.* Sensus loci sic exprimitur in glossâ: *οὐ μὴ ποτε εἰπω τάμα, ἦγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἦγουν φανερά ποιήσω τὰ δὲ κακά:* qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: *ἐγὼ δ’ οὐ μὴ ποτε ἂν εἰπω τάμα,* [i. e. uti in gl. *τὴν ἐμὴν μαντείαν*] *ὡς μὴ ἐκφάνω τὰ δὲ κακά.* Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. *Εγὼ οὐτ’ ἐμαυτόν,*] Ita Brunckius pro vulgatâ, *ἐγὼ τ’ ἐμαυτόν, κ. τ. λ.* quam suam lectionem invenit apud *Athenaeum* l. x. 20. p. 453 et in duobus codicibus. Nimirum *ἐγὼ οὐτ’* rectiùs respondet sequenti *οὐτε σ’ ἀλγυνῶ* et passim occurrit *ἐγὼ οὐ* dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Oed. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —*ὀργάνειας,*] gl. *ἐς ὀργὴν κινήσεως.*

336. *Ἀλλ’ ὅδ’ ἀτεργτος κατελευτήτος φανεῖ;*] Angl. *But wilt thou show thyself so harsh and obstinate? ἀτεργτος, gl. σκληρός, ἀμε-*

123. λιπτός. ἀτελεσθέντος, ἀπρακτός, ἀκαμπής. Angl. inflexible. Caste-
rūm φανεί est Atticè pro φανή. et lectio est Eustathiana. Eodem
modo βούλομαι, οἶμαι, in 2dā personā βούλει, et οἶει. et ὀπτομαι,
ὄψομαι, διwei. Sed vide Porson. ad Eur. Hec. praef. pp. iv. v.

337. Ὀργὴν ἐμὲ μωρὸν τὴν ἐμήν.] Angl. Thou findest fault with my
temper. Nam ὀργή hic ita significat.

341. Ἐξεῖ γὰρ αὐτά,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,—Ni-
hil opus est ut taceam de his, apparebunt [gl. παραγενήσεται, φανή-
σεται] ἐν τῷ αὐτῷ.—De αὐτοῖς in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204.
n. 2. "Observeant thrones, in huiusmodi responsionibus Anglicè
"reddendis, supplendam esse particulam *may* vel *yes*. For aut ex-
"primi potest, aut non, sicut res postulet et auris patiat. Hic
"autem locus ita reddi potest Angl. *Nay*: [you need not be so
"angry at my silence; for] the secret will find its own way to light,
"let me be ever so silent. In multis exemplis (infra vv. 1000. 1017.
"1029. &c.) ubi ex responsione oritur alia interrogatio, idioma An-
"glicum postulare videtur *then*." J. T.

342. Οὐκοῦν, ἄ γ' ἔξει,—] Ergo, quae manifesta futura sunt, et te
mihi par est dicere. Brunck.

343. —πρὸς τοῦτο,] Proinde—θυμὸς δὲ ὀργῆς, ἥτις [ἔστιν] ἀπρ-
ωτάτη, sacri iracundiā atrocissimā.

345. —ὡς ὀργῆς ἔχω,] gl. ὡς διακείμεαι ἔνεκα ὀργῆς alia—ὡς δι-
νατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo os-
tendi ad Comicū Lysistr. 173. Brunck. Hoc est post adverbis, ὡς,
ὅπως, πῶς, οὕτως, εἰ, καλῶς, et si quae similia. [Vide Viger. C. V.
vii. 9.] Non puto ἔνεκα vocem esse hic supplendam, quippe quae in
tali locutione nunquam appareat. Syntaxis potius eadem est ac-
eis τοῦτο ἀπορίας—ποῦ γῆς,—ἐν εἰ κακοῦ.—Angl. to this pitch of diffi-
culty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!
So ὡς ὀργῆς ἔχω,—considering the degree of passion in which I am!
Vel brevius—such is my present anger! Ἄλλως, ποῦ, et ἔνα tanquam
nomina haberi possunt. J. T. (ὀργῆς mihi videtur non ab ὡς regi, sed
ab οὐδέν, μέγος subintellecto. Conf. Herod. I. 114. ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρος
ὀργῇ, ὡς εἶχε. G. D.) "Adv. reg. ὅπν. cum ἔχω, vel seorsum. P.

346. —ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί—] Constructio potest suppleri hoc
modo: ἴσθι—δοκῶν ἐμοί—εἰργάζεσθαι τε [κατὰ προσήκον καὶ] ὅσον
[eis] μὴ χαρὰ καίων [δύναται λέγεσθαι εἰργάζεσθαι τοῦτο.] Idem.

350. Ἀληθές;] gl. εἰρωνυκόν. Itane verò? Brunck.

124. 355. —καὶ πού—] Sic scribendum. Encliticum hic est πού, non
adverbium loci quo, ut malè vertit Johnson. Idem.

360. —ἢ ἀπειρὰ λέγειν;] λόγων est lectio Brunckiana, pro vul-
gatā λέγειν. aut. sermonē meum tentas? i. e. experiri an iterum
eadem ibi eim dicaturus? Nullus tamen dubitat Brunckius, quin So-
phocles scripserit: Οὐχὶ ξυνήκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρὰ πάλιν; Forsan
tamen vulgata est vera lectio: an tentas me loqui ulterius? "λέγων
praefert Bothe. λέγειν, Erfurd. P.

361. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν.] Ad priorem partem interro-
gationis respondet Oedipus, οὐχὶ ξυνήκας; scilicet ξυνήκα μέν,
ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνήκας. Brunck.

362. Φονέα σε φημι τὸν υἱόν, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.] οὗ relativum re-
fertur ad antecedens φονέα, non ad ἀνδρὸς, et regitur in genitivo à
κυρεῖν. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpreta-
tio vulgaris, aio te interfactorem esse aui viri, cuius interfactorem quaeris.

363. *Ἀλλ' οὐ τι χαίρων*—] *χαίρων* est *impruē*: uti *γεγεθώς*, infra 124 v. 368. Sic Longin. sect. xvi. *Χαίρων τις αὐτῶν τοῦ μόνου ἀλγυνεὶ κέαρ*. Ubi vide quae annotavit vir doctus Joan. Toupius. *πημονάς*, gl. *λοιδορίας*. "Vide infra p. 178. Eur. Med. 399. P.

365. —ὡς μάτην εἰρήσεται.] ὡς μάτην, gl. *ἐπεὶ ἀκαίρως*. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas *ἔρω* et *εἰρω*, dico, unde in fut. 2. pass. *εἰρήσομαι*. Vide Iliad. ψ. 795. In usu sunt etiam *ῥέω*, *ἔρέω*, et *εἰρέω*, unde in fut. 1. med. *εἰρήσομαι*.

366, 367. *Λεληθέναι σε φημι—δμιλοῦντ'*,—] *Αἰο* te non animadvertere te consuescere, vel, *αἰο* te inscium consuescere. [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotism. C. V. s. viii. r. 3.] "ὄν τῶς φιλάτας. Plurali numero unam matrem innuit. Sic "infra 1184. Oedipus ait: *ξὺν ὅς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὓς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει πατρῶν*. quorum hoc ad solum patrem, superius ad "solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valde usitatum, "de quo videndus Gatakerus Opp. T. i. p. 351." BRUNCK. *ἦν ἐξ κακοῦ*—quo in statu miseriae positus es! Hic et passim τὸ *ἦνα* denotat tām statum, quām locum. BURTON. "ἦνα, ubi, adv. reg. gen. P.

374. *Ἰδὼς τρέφει πρὸς νικτὸς*,] Id est, *μία* σε νύξ τρέφει. gl. *διόλον ἐν τῷ σκότει διατρέβεις*, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentet Sophocles verbum *τρέφειν* sensu τοῦ *ἔχειν*, quā de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστε μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον, ὅστις πρὸς ὀφθ', βλάψαι ποτ' ἂν. ita ut nec me, nec alium, qui lucem videat, laedere possit. BRUNCK. In vulgatis legitur *βλέψαι*, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur *βλάψαι*. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, iudice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit: *οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσεῖν*. Immo, inquit hic, *οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν*. In istis γάρ refertur ad suppressam sententiae partem, faciliè supplendam: *οὐδ' ἂν σε βλάψαιμ'*. *οὐ γάρ μοῖρα ἐστὶ σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν*. Faciliè, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. *τάδ' ἐκπράξαι*, gl. *τάδε τιμωρῆσαι*. Quid verò? Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrāsse ignoras. Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiae detrimento, ab eo hic mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poëtae enarravit: *Oed. Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand, or from any other's, who enjoys the blessing of sight. We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. Tir. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. *οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου σὺ γέ μ' ὀλεῖς*.) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him. Thou darest not harm me.* Quod ad *τάδ' ἐκπράξαι*—attinet, *εἰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι*—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat ei Oedipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et caecus, adeoque tutus ab injuriā sub praesidio naturalis misericordiae. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) *Ἀλλ' οὐ τι χαίρων*—(v. 368.) *Ἡ καὶ γεγεθώς* &c. deinde sequitur comminatio acerbissime.

prolata; (v. 374.) *Μιάς τρέφει*, &c. denique, (v. 402.) — *εἰ δὲ μὴ ὅδεαίς γέρον* &c. "Acute et eleganter J. T. Sed non video cur "in ultimis à Brunckio discesserit. *τὰδ' ἐκπαῖσαι*, *haec tua scelera*, "de quibus tam diu jurgamur, *punire*. Vide Brunckii notam." *Cantab. Anon.* (Nemo est qui mentem tenori Dialogi adhibeat, quin sententiam Brunckii veram putet. *μιάς νυκτός* ad *τιφλὸς τὰ τ' ὅσα, τὸν τε νοῦν, τὸ δ' ὄμματ' εἰ*, certissime refertur, et βλάψαι ad miseras, quas Oedipo mox futuras esse Tiresias innuit. Hoc modo igitur interpreteris: OED. You are involved in one continued night of darkness, so that you can never injure me, nor any one, who sees the light. TIRES. No; for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes. G. D.)

380. — *καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα*] *et tu ars* [vel sapientia] *ista mea, quae artem* [sapientiam] *aliorum hominum superat*—[alludit ad artem suam, quā aenigma Sphingis explicasset,] *τῷ πολυζήλῳ βίῳ*, *cum vitae genere conjuncta, quod magno studio expetitur*, subauditur scil. *ὄν*, [vitam regalem intelligit,] *ὅσος* &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. *Ἐπεὶ*,—] *alioqui, si secus est*. gl. *εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ*. BRUNCK.

391. — *ραυροῦδος κύων*,] *perplexi carminis inventrix canis*. Dirissima quaeque monstra canes appellant Graeci poëtae Eurip. Herc. Fur. 1275. *τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῇ κύνα Ἰδραν φονεύσας*. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat *μεγάλου Διὸς κύνας*. BRUNCK. "Supra p. 94. P.

402. *ἀγῆλατῆσιν*] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui haec unā confinxit*, [nempe Creon,] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere*. BURTON. *ἀγῆλατῆσιν*, gl. *ἐμὲ δηλονότι, δὴ λέγεις φονεῖα εἶναι*. Plerisque in Codd. ut in Aldinā edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. λ. 617. p. 1704. *τὸ ἀγῆλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μὲν τοὶ καὶ δαδύνεται παρὰ τὸ ἄγος*. BRUNCK. Ita Grammatici, et forsitan recte; sed vulgo etiam *ἄγος* cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. *Ἡμῖν μὲν*—] *Observe hic Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. Ille bonis favetque, et consilietur amicis, et regat iratos*. BURTON.

408. — *ἐξιδωτέον τὸ γούν*] Constructio est: *τὸ γούν ἀντιλέξαι ἴσα ἐξιδωτέον ἐστὶ μοι* quae Brunckius benè reddidit: *aequum tamen mihi suis dictis tuis paria referre: τοῦδε γὰρ, κ. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo*.

411. *Ὡςτ' οὐ Κρέοντος προστάτον γεγρόσμαι*,] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit*. BRUNCK. Nimirum alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini, μέτακα*, sibi sumere debebant *patronum*. Vide Hesychium ad vocem *προστάτον*, Vol. II. c. 1051. edit. Alberti.

415. — *καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὦν*] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide suprā ad v. 366.] *τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, tuis ipsius apud inferos, &c.*

126. 417. — *ἀμφιπλήξ*—] *ἡ ἀμφοτέρωθε πλήττουσα ἐκ τε τοῦ πατρὸς καὶ μητρός*. Schol. "BURTON.

418. *Ἐλῶ*—] *Moeris Atticista in Dictionibus Atticis: ἐλῶ, Ἀττικῶς ἐλάσω, Ἑλληνικῶς*. Sic in Oedip. Col. v. 373. *βιδῶν, pro βιβάδων*. v. 398. *κατασκιῶδι, pro κατασκιᾶδουσι*. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villosion. a.

Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis 126. ad Dawesium doctissimis annotatt. p. 371.

420—423. *Βοῆς δὲ τῆς θῆς πόλος οὐκ ἔσται λιμήν;*] *Tui autem clamoris qualis non erit portus—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; Quo autem non pervenient ejulatus tui? πόλος Κιθαίων οὐχὶ τάχα [ἔσται] σύμφωνος [σοί,] ὅταν καταίσθῃ τὸν ἄνορμον ὑμναίων, εἰς δὲ ἐπλευσας [ἐν] δόμοις, τυχὼν εὐπλοίας;* Quis Cithaeron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus in importunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione usus? *Κιθαίων*, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem praecipuè nominatur Cithaeron, ut prae caeteris maximè conscius malorum, quae Oedipo acciderant.

425. *Ὅς ἐξιδώσει—*] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ σ' ἐξιδώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἃ σ' ἐξιδώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἃ σ' ἐξιδώσει σοὶ absurdum mihi videtur. ἐξιδώσει hic neutrum est, ut *παρισώσει* apud Comicum in *Vespis*, 565. BRUNCK.

426. —καὶ τοῦμὸν στόμα προπηλάχιζε.] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi observandum *στόμα* pro *verbis* vel *sermone* saepè apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 671.] *προπηλάχιζε* est *luto aspergere*, inde *contumeliâ afficio*. Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.

428. *Καί κιν ὅστις—*] Jac. Tate legendum proponit *Ὅστις καί κιν*—auctoritate munitus Porsoni monentis—"tutissimam corrigendi rationem esse vocularum, si opus est, transpositionem." Atqui non hic videtur *opus esse*; nam sensus optimè exprimitur per *καί κιν* hic adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantum non improbo, deque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprime sagax—[ἐν εἰκοσὶ πᾶσι μάθους νιν.] *Monthly Review*. Aug. 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gradus in *ΙΩΝ* habere istud I penultimum breve in dialectis "Ionica et Dorica, sed longum in Attica."

431. —ἀπαι;] *εἰμι*, *eo*, cum suis compositis, in formâ praes. saepissime habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. *Miscell. Crit.* p. 82. edit. Burgess. "Pleonasmus vehemens. P.

433. *Ὅδ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήδοντ',*] γάρ refertur ad *ἐκάλεσά σε*, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, non enim noveram te *stultia locuturum*. Caeterum *ἤδη*, pro vulgari *ῥδεν*, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam *ἤδη* est per contractionem ex Ionico *ῥδεα*. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. c. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in *εα*, factaque ex communibus terminatis in *εν*, resolutione diphthongi, contrahere, et pro *πεποιήεα*, dicere *πεποιήκη*, itidemque *ῥδη* pro *ῥδεα*. Est autem hoc *ῥδη* prima persona singul. praet. plusquamperf. med. ex themate *εἶδω*. Vide Aristoph. *Nubes*, 329. et quae ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ praestantissimâ poëtae Comici editione. *ῥδη* etiam Valckenaer ad Eur. *Hippol.* 792.

434. —ἐπεὶ σχολῇ γ' ἄν—] *alioquin aegrè te domum meam arcessivissem.* *ἐσπεύδαμην*, gl. *μετεσπεύδαμην*. Simplex pro composito. *στέλλειν* et *στέλλεσθαι* hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. *Oedip.* Col. 298. *Antig.* 165. *Phil.* 60. 495. BRUNCK "Σχολῇ γ' ἄν—Suidas, Erfurdt, γ' pro σ. P.

436. —[*ἔμφορον*.] gl. *φρόνιμοι*. Pro *εὐφρονες* Brunckius restituit ex omnibus codd. vet. et Aldinā edit. *ἔμφορονες*.

438. —[*φύσει σε*.] gl. *δείξει σε*, ὅθεν *ἐγεννήθης*.

440. *Οὐκ οὖν σὺ ταῦτ'*—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Oedipi sollertiam in solvendo Sphingis aenigmate. De voce *ἔφους* vid. suprā ad v. 9.

441. *Τοιαῦτ' ἀνείδεις*, *ὡς ἐμ'*—] Angl. Do—reproach me with that, in which thou shalt find my greatness consists.

442. *Αὕτη—ἡ τύχη*—] gl. *αὕτη ἡ εὐδοκίμησις*.

444. *Ἀπειμ*—] Vide suprā ad v. 431.

445. —*ὡς παρὼν τὰ γ' ἐμποδῶν ὀχλεῖς*,] Angl. since thy presence disturbs the business in hand, [*τὰ ἐμποδῶν*, i. e. *τὰ ἐν ποσὶ*,] *συθεῖς τ' ἂν*,—*ὡς ἂν ἀλγύναις πλὴν*. and being gone, thou wouldst give us no further trouble. *ὀχλεῖς*, gl. *ταράττεις*. *συθεῖς*, *πορευθεῖς*. Caeterum de voculā *ἂν* tanquam verbi praenuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

448. —*πρόσωπον*] gl. *ἄζωμα*. Atque ita reddidit Brunckius, dignitatem scil. Forsan σὺ δειδώς τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. not afraid of thy look; thy frown. *Ὅδ' γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς* for it is not in thy power to destroy me. "δλῶ, fut. 2. vel vid. sup 418. P.

127. 456. *Σχήπτωρ προδεικνύς*,] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνύς ἑαυτῷ τῇ ὁδόν. BRUNCK. Angl. groping his way with a staff.

459. —*καὶ τοῦ πατρὸς ὁμοσπόρος*] gl. *ὁμόγαμος*. Angl. both a sharer of his father's bed, &c.

462. —*Θάσκειν*—] Infinitivus pro imperativo, ut loquantur Grammatici. Infin. potius per ellipsin τοῦ κελεύω σε, vel ἐξέσται σοι, vel cujusvis ejusmodi.

463. *Τίς, ὄντιν*—] *Τίς ἐστίν*, δν λέγει ὁ Απόλλων—*τίς οὗτος ἐστίν*, ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; Schol. Pulchrè quidem exprimitur in hac ode animi anxietas quā laborat Chorus, orta ex praesenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. *Ἀρρήτ' ἀρρήτων*—] maxime nefanda; ut in El. 849. *δειλαῖα δειλαίων*, miserrima; et alicubi *ἔρχατ' ἐρχάτων κακὰ*, mala plusquam maxima. BRUNCK. "Superlativus orientalis, uti *servus servorum*. Gen. ix. 25. P.

467. *Ὡρα νιν ἀλλάδων ἔκπων*] Quum quintus hic Strophae versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro *ἀλλάδων* habet *ἀελλοπῶδων*, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophae, qui Aldinā editione sic se habet: *Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν*. cum quo consentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet *ὕπαι*, pro *ὕπ'*, et hoc *διὰ τὸ μετρὸν*, secundum Triclinii notam suprascriptam; [Turnebus autem mutavit istud *ὕπαι* in *ὕπερ*, ut videtur, sine ullā auctoritate;] idcirco Brunckius, ut hanc in concinnitatem tolleret, in textu suae praestantissimae editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ὡρα νιν ἀελλοπῶδων ἔκπων.

Φοιτᾷ γὰρ ὑπαι τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quae exhibet *ἀλλάδων* [Vide Hesych. Lex. I. c. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit,

posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restat : et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit :

Ὡρα νιν ἀλλάδων ἵππων.

Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unice probatam, nobis visum est in textum hujus nostrae editionis recipere. " Sic Br. In ed. 3." Caeterum ἀλλάδες ἵπποι sunt equi velocissimi sicut procella. Vide Henr. Steph. Thea. t. i, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quae vox extat Trach. 120. BRUNCK. ἀπλάκητον, ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. HESYCHIUS.

473. Ἐλαμψε γάρ—] Illustris enim nuper emissæ est nivoso è Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget : namque agrestibus addit se silvis,—BRUNCK. χηρεύων, viduus, i. e. solitarius, sine vacca- rum argento.

480. Τὰ μεσόμυαλα γᾶς—] edita terrae ex umbilico oracula ut 128. effugiat : BRUNCK. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita : quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse finxerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 666.

481, 482. —τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποταῖται.] illa vero semper vigentia circumvolant. BRUNCK.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποράσκειθ'.] Angl. while I neither give him credit, nor contradict him : ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ. but am at a loss what to say : πέτομαι δ' ἐλπίσιν, and I flutter on the wings of expectation, οὔτ' ὁρῶν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίσω. seeing nothing clearly either respecting the present or the past.

489—497. Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις,—] Haec et quae sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent ; quae hoc modo expediri potest : γάρ ἔγωγε οὔτε πάποτε' ἔμαθον πάραθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν, τί νεῖκος ἔκειτ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [ὧφ] Πολύβου, Angl. for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus [Laius viz.] and the son of Polybus, [Oedipus viz. who was so reputed,] πρὸς οὗτον χρησάμενος δὴ βαδάνῳ, from which having derived any solid argument, [βάθανος, propriè lapis Lydius, quo aurum probatur : aed sensu latiori, pro quovis indicio, vel argumento, quo aliud probatur. BURTON.] εἰμ' ἐπὶ τῶν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle [the oracle viz. of Tiresias] respecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus. Ubi observandum : 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico : 2. εἰμι, vel ἔπειμι, futurum esse Atticum. Vide suprâ ad v. 431. "Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur : minùs impeditus foret sensus, si v. 493. non χρησάμενος, sed μεμφομένος reponeretur :—πρὸς οὗτον βαδάνῳ εἰμι ἐπὶ τῶν ἐπίδαμον φάτιν, μεμφομένος Οἰδιπόδα, Angl. on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Oedipus." Οἰδιπόδα, gen.

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. but that a prophet among men advances further in knowledge than I, there is no certain way of judging

506, 507. μεμφομένων, ἂν καταφαίην.—] i. e. οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μᾶντιν. Non contradicerem illis, qui vatem incusadrint,—floci fecerint. Hesych. καταφάναι, κατεπιεῖν. πρὶν ἰδοῖμ ὀρθὸν ἔπος, priusquam videro dictum eventu comprobatum. ВРУСК. Brunkius mihi videtur sensum hujus loci male cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Oedipo; undè concludi licet, praesertim quoniam αὐτῷ usurpatur, sermonem in proximè praecedentibus quoque fieri de eodem Oedipo. Atque ita Scholiastes: ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαινέβοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum,) —οὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἰδοῖμ σαφῆς τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδοσιν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοῖμ,
Ορθὸν ἔπος μεμφομένων
ἂν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum κατάφημι unquam, quemadmodum κατηγορέω, construi cum gen. personae. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus καταφατικός apud Scholiastas planè opponitur τῷ ἀποφατικός. Simplicior certè haec interpretatio, et seriei sententiae convenientior: Angl. One man may surpass another in attainable, i. e. in human wisdom: but till I see, till I have sensible evidence in the case, never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before, &c. J. Tate. "Aliter tentavi. P.

129. 508. περὶ δέσφ—χόρα—] Sphingem intelligit.

509. καὶ σοφὸς ὄφθη,] et sapiens ille [Oedipus scil.] visus est, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 14.] τε βασάνῳ ἡδὺνπολις. certaque probatione civitati dilectus. τῷ οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν ἀπ' ἐμαῖς φρενός. quare, quantum ego judico, nunquam dignus eris qui malus habeatur. De verbo φλισκάνειν, vel ὀφλεῖν, vide Vigerum de praecip Gr. Dict. Idiōtism. annotante Zeunio, p. 265. "C. V. s. ix. r. 2. 3.

513. δαί' ἐπὶ πεπυσμένος κατηγορεῖν μου—] ut audiret regem Oedipum contra me atrociora verba loqui. μου scil. regitur à praep κατὰ in compositione. "Vel à verbo accusandi. P.

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. τι φέρον εἰς βλάβην, Angl. any thing tending to injure him.

519. Φέροντι τήνδε βαῖξιν.] Angl. while I am charged with this accusation. γὰρ ἡ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέρει εἰς ἀπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, viz. I am at once to be called a traitor in the city, &c. De phrasi φέρει εἰς ἀπλοῦν, et φέρον εἰς βλάβην, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.

525. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη,—] Undenam apparuit, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Εἰς ὁμμάτων δ' ὀρθῶν—] Oculis rectis, rectaque mente hoc crimen proferebatur contra me? οἱ γὰρ σώφρονες καθέσθητός ἐχούσι τὸ ὅμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένοι. Schol. "Sec. Erfurdt. P.

531. Αὐτός δ' ὅδ' ἦδη—] Chorus, cùm Oedipum jam adesse cerneret, nihil ultra respondet. BURTON.

532. —τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον,—] ἤγουν ὥδε θρασὺς καὶ ἀναδής εἶ; ВРУСК.

534. *τοῦδε τάνδρος*—] id est *ἐμοῦ*. *qui palam me perimit*,—*Saepe ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam ego δεικτικῶς*, ut apud Latinos *Comicos hic homo*. Sic in *Trach.* 305. *Deianira se ipsam indicat* his verbis, *τῆσδε γε ζωῆς ἔτι, me adhuc vivente*. *BRUNCK.* Vide infra 815. et ad *Eur. Med.* 1334.

536. *Ἡ—ὡς οὐ γινώσκουμι*—] Ista non amplius ad verbum *ἰδὼν* referri possunt, sed aliud ex analogiā adsumendum est, *ὑπολαβὼν, ἐλλίπων*. *Idem.*

539. —*καὶ ἀλεξομην μαθὼν* ;] *ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνήθειν ἀποδοῦναι, ἀμύνεσθαι*. *Idem.*

543. *Οἶσθ' ὡς ποιήσον* ;] Dedit *Brunckius ποιήσον*, pro vulgari *ποιήσων*, secundum formulam poetis Atticis familiarem. De quā videndus est idem vir doctus ad *Aristoph. Aves*, 54. item *Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12.* et *R. Bentleius*, qui, in *Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperā editione Joannis Clerici*, [sub nomine *Phileleutheri Lipsiensis*,] pag. 126. edit. alterius, *Cantab.* 1713. haec habet: "*Οἶσθ' ὅτι ποιήσον*—*Scio te facturum*—Inepta haec scriptura est, ne Graeca quidem. Vera lectio est, *Οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον*, *Scio* [lege *Scis*] *quid facies*. Ratio autem constructionis est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid*: ut Latini dicunt *Faciā nescio quid*." Vide etiam *Gish. Koen.* ad *Gregor. de Dialect. s. 2.* qui inter alia plura hoc profert: "*Constructionis verē Atticae difficultas, quae primo intuitu subesse videtur, evanescet, si οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον ; οἶσθ' ὁ δρᾶσον ; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro ποιήσον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ ; fac scin' quid ?*" Cf. *Porsonum* ad *Eur. Hec.* 229. "*ἀντί τοῦ ποιήσεις*. *Schol. P.*

545. —*μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός*—]—*οὐ μετὰ εὐνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμενείαν*. *Schol.*

547. *Τοῦτ' αὐτὸ νῦν*—] i. e. *κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—quod ad hanc ipsam viam accusationem attinet, audi quomodo respondeam*.

555. —*ὡς χρεῖη*] *Aldus ὡς χρεῖα*. *Cod. August. ὡς χρῆ*. Reliqui omnes *χρεῖ* ἢ, quae omnes scripturae perindē mendosae sunt. Vide *Dawesii Miscell. Crit. p. 332.* *BRUNCK.* In quo *Dawesii* loco, haec inter alia habet vir doctus: "*Nempē ab aoristo indicativo ἔχρην notissimā fluunt analogiā χρῆ, χρεῖη, χρῆναι*." p. 324. edit. *Tho. Burgess*: ubi vide plura, et quae editor doctissimus mihi quae amicissimus ibi notavit. "*τὸν σεμνόμεντιν—ἐν εἰρωνείᾳ*. *Schol. P.*

557. —*νῦν ἔθ' ὥντος εἰμι τῷ βουλευμάτι*.] i. e. *νῦν εἰμι ὁ αὐτός τῷ β.* et nunc idem sum sententiā. h. e. nunc eadem sum sententiā, vel, nunc mea sententia eadem est. Haec lectio *ἔθ' ὥντος*, pro vulgari *ἔτ' αὐτός*, probata est *Valckenario* ad *Phoen.* p. 340. et in textum à *Brunckio* recepta. Cf. *Porson.* ad *Hec.* 299.

566. —*ἐρευνᾶν—ἔρχετε* ;] gl. *ζήτησιν ἐποιήσατε*.

567. *πῶς δ' οὐχί* ;] *Angl. and why should we not ?*

570. *Τὸ δὲν δέ γ' οἶσθα*.] *quod ad te attinet, vel, quod est propriū tuum*.—*Innuat vatis subornationem, qui Oedipum accusaret*. *Βυκτον.* *Pro To δὲν δέ—Porsonus* ad *Eur. Med.* 461. legit *Τοδόνδε*.—

572. *Ὅθ' οὐνεκ*—] *Sophocles pro οὐνεκα significante Quia, dixit ὅθ' οὐνεκα in Ajace* [123. edit. *Brunckii*.] *H. STEPHANUS* Atque ita in hoc loco. "*Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε δὲ κοιωνὸν τοῦ βουλευμάτους, οὐκ ἂν ἐμὲ ἔφη τοῦ Λαῖδον φονέα*. *Schol.* "*Hic pro ὅτι, puto*. *P.*

574, 576. —*ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαίω ταῦθ'*,—] *Ego autem te per-* 131

131. *contari cupio uideam, ut tu me modò. ταῦθ', i. e. κατὰ τα αὐτά.* Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprâ, 284. BRUNCK.

576. ἀλώσσομαι.] *deprehendar.* fut. 1. mēd. in sensu pass. ut saepe observare est, apud Graecos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. I.

577. —γῆμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἐγῆμας. Angl. *Have you married*— Sic infrâ 699. οὐκ ἔσῃσας ἔχεις, pro ἔσῃσας, et 701. βέδον λευκὸς ἔχει, pro βεβούλευκε. item in Oedip. Colon. 1140. θανυμάδας ἔχω. ubi Scholiastes, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

578. Ἀρνηθεὶς οὐκ ἐνεστὶν ὧν ἀνιστορεῖς.] Pro οὐκ ἐνεστὶν Του pius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. II.] legendum conjici: —οὐκ ἂν ἐστι—negari non potest. Ubi vide plura. Haec autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor *Notarum brevium* ad Toupium Emendat. [Vol. IV. p. 462. edit. Oxon. 1790.] “vocula ἂν praesenti “indicativo nunquam jungitur.”

579. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, —] *Et regnas pariter cum eâ, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων; terrae equalem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?* “ταῦτα, τὰ αὐτά, regit dativum. P.

580. Ἀν' ἣ θέλουσα, —] i. e. ἂν ἣ θέλουσα, quod idem est ac ἂν ἂν [vel ut Schol. ἂν τινα ἂν] θέλη.

581—583. Οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantum tertius sum, me aequalem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur, infra enucleatè ostendit. Oedipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.—subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γάρ. [Vide Hoogveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φαινομένην κακὸς φίλος, εἰ σεαυτῷ λόγον διδοίης, ὥς ἐγὼ σεαυτῷ δίδωμι. [Sic enim ellipsis è Schol. suppletur, à Burton.] *Non [inquit Creon] me malum amicum ostenderem, si tecum rationem iniurus esses, uti ego tecum.* διδόναι λόγον ἐαυτῷ est *secum ratiocinari, argumentari.* Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1077. sqq. 868. Nec multum absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3. “Hic enim ambitionem prodīs. P.

588. —τύραννα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτοῦς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo.—*quae regis sunt facere.* BRUNCK.

592, 593. Πῶς δῆτ' —] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννὶς ἐφ' ἡδῶν ἐμοὶ ἔχειν—De ἐφ' in praes. temp. vide suprâ ad v. 9.

598. Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἅπαντ' —] ἐν [i. e. ἐνεστίν.] ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἡγούν ἐν ἐμοί. *Omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt.* τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla passim obvia. BRUNCK.

600. Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φροσῶν.] *Qui de felicitate sua tam rectè sentit, non est quod ille tibi inuideat vel insidiatur.* BURTON. “Mens recta sapiens prava consilia nunquam agita verit. B.

601. Ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆς γνῶμης ἐφην,] *Sed neque amator sum hujus consilii, [de regnandi aucupio loquitur,] οὔτε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλου δρώντος, neque unquam potui tolerare, ut esset particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ πάνθ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, —] ἔλεγχον, supple ἐστί. τοῦτο μὲν, Angl. *in the first place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.]

Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur haec lectio Brunckiana. "*Ἐλεγχον* in casu ncm. nullibi invenitur. "Quare usurpandum est hic in accus. subintellecto *εἰς*. Sic *εἰς* "*καιρόν*, vel *καιρόν*, simpliciter." J. T. "*Ἐλεγχον* neut. nominat. in Eurip. Herc. Fur. v. 59. ed. Musgrave.—*ἔλεγχον τοῦτο μὲν* particip. hic in Oed. Tyr. Bothe constituit. P.

608. *Γνώμη δ' ἀδήλω*—] *incertā autem suspitione ne me privatim* 132. *accuses.*

616. *Καλῶς ἔλεξεν*—] [*δοι*] *εὐλαβουμένῳ πεδεῖν*,— *Pulchrè locus est, si tu caves ne labaris.*—

624. *Ὅλον ἐστὶ τὸ φθονεῖν*.] Gl. in uno codice regio chartaceo optime hoc exponit: *ὅλος ἐστὶν ὁ ἐμός πρὸς δὲ φθόνος. quum primum ostenderis, quae mea sit erga te invidia.* BRUNCK. "*Jealousy?* P.

626. —*τὸ γοῦν ἐμόν*.] Glossa supplet, *συμφέρον εὖ φρονῶ*. *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμόν συμφέρον ἐξίδου δεῖ φρονεῖν δε.* *Idem.*

628. *Ἐλ δὲ ξυνίης μὴδέν*;] *Quid si rem non intelligas?* Pro vulgari *ξυνίης* Brunckius reposuit *ξυνιεύς*, 2. sing. praes. ind. à *ξυνιέω*. Antiqua est forma, quā saepissimè utitur Homerus. 2. pers. imperf. scribitur *ξυνιεύς* contractè pro *ξυνιεύς*. [Mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. *ξυνιεύς*.] *Ἀρκετόν γ' ὅμως.* *Nihilò tamen minùs imperandum est.*

629. *Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος*—] Creontis sermonem abruptit Oedipus: sententiam ille absoluturus erat, *ὕπεικτέον*, vel simile quid. BRUNCK.

632, 633. *μεθ' ἧς τὸ νῦν κ. τ. λ.*] *cujus operā rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

637. —*εἶ*—] gl. *πορεύθη*. Vide suprā ad v. 431.

133.

640. —*δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν*.] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni omnis, ut videtur, gratiā, obscurè significat, quod suprā Oedipus aperte dixit: *Θνήσκειν, οὐ φυνεῖν δε βούλομαι*.—Caeterum observanda rara synaloepe in *δυοῖν*, quod hic monosyllabum est. BRUNCK.

643. *Τοῦμόν σῶμα*] i. e. *με.* *Idem.*

644. *Μὴ νῦν θναίμην*.] Angl. *May I not now prosper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] *νῦν, now, in this life.*

647. —*τόνδ' ὄρκον—θεῶν*.] *hoc iurjurandum, cujus testes deos advocat.*

652. *Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον*.] *Hunc neque unquam antea stultum, νῦν τε ἐν ὄρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres iurjurandi religio, quique eā se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hippol. 1047." BRUNCK.

656. *Τὸν ἐναγῇ φίλον*—] Constructio est: *μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτία τὸν ἐναγῇ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.* Sententia est, Anglicè expressa: *never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.*

660. *Οὐ τὸν*—] pro *οὐ μὰ τὸν*—Saepissimè *μὰ* sic supprimitur, ut infrā 1088. BRUNCK.

662. *Ἐπεὶ ἄθεος*.] Constructio est. *ἐπεὶ δλοῖμαν [καθ'] ὃ τι* 134. [*ἐστὶ*] *πύματον, ἄθεος, ἀφίλος, εἰ κ. τ. λ.* *Sed miserrimè peream, diis hominibusque invisus, si &c.*

667. —*καὶ τὰδ*—] idem ac *καὶ ταῦτα*— Angl. *and that too—* and especially, *εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῶν προσάψει*, [malè in quibusdam libris *προσπαύσει*.] *si mala à vobis orta accedant, &c.*

134. 669. —[ἔγω,—] ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελεύσθω. Schol.

671. Τὸ γὰρ δὸν,—] γὰρ ἐποικτεῖρω τὸ δὸν ἐλαινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδε: Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide supra ad v. 426.

673. Στυγνὸς μὲν εἶκων δ' ἦλος εἶ—] Fortassè vertendum: *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo: hujus autem irae poenitebit, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔγω,) cum sedatus fueris.* BURGESS. δ' ἦλος εἶ ἀηδῶς εἶκων ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὁργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. Schol. (Βαρὺς, nunquam, ut opinor, significat gravis sum mihi ipsi, sed alteri. Significatio forsitan haec est: *You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion, i. e. when you give the reins to your passion.* Saepe vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. G. D.)

677. Σοῦ μὲν τυγῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοιῶδ' ἴσος.] Ad verbum: *te expertus mei nescium, quoniam sim apud hos aequalis.* i. e. idem ac antea fui eorum existimatione. Bene Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τῇ ἐμῇ προαίρεσιν, ὅν ἡγνοηχότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρόωγν εἶχον περὶ ἐμέ. “En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiae et dignitatis conscientiae consentaneam!—haec locutus Creon exit—neque rursus, nisi in fabulae Exodo, in scenam regreditur.” BURTON.

680. Μαθοῦσα γ' ἦτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστίν ἡ κατέχουσα αὐτοῦς τύχη, ἦσαν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δόκησις ἀγνὸς λόγων] Angl. *A strange suspicion arose from certain things that were said, καὶ δὲ τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει, and what is unjust is also provoking.* Minus distinctè in his et quae proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpe arguere vel Oedipum vel Creontem.

686. —ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] ubi desiit contentio, ibi subsistere. BRUNCK.

687. Ὅρᾳς ἐν' ἡκεῖς,—] Angl. *Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit.* Καρδία non significat understanding, sed courage, spiritus: sic Med. καρδία γὰρ οἴχεται. v. 1038. Vid. ibid. v. 98. De ἀπαμβλύνω, vid. Valck. ad Hippolyt. Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. v. 715. Glasg. edit. J. T. Rex Coryphaeum alloquitur, propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem involabilem erga regem in proximè sequentibus obnixè profitetur. Haec omnia cupidiores reddunt Jocastam in causam contentionis inter Oedipum et Creontem inquirendi: undè oritur sequens iste dialogus inter Oedipum et Jocastam, in quo poëtae ars exquisita mirè elucet.

35. 690. Ἰσθὶ δὲ—] gl. Ἰσθὶ δὲ δεδεχθᾶν με παράφρονα, ἀτυχῇ ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόντοις ἀμνηχανοῦσαν ἐκώδισας. Burtonus reddit: *παρὰφρόνιμοι, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα—omni sapientià destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via.* Vide Vol. I. ad p. 4. n. 3.

694. Ὅς τ' ἐμὴν γὰν φίλαν—] qui caram meam patriam, è calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti. BRUNCK. ἀλίουσαν ἐν πόντοις est vagantem in laboribus, Angl. *when tossing or driving on a “sea of troubles.” οὐρῶ, est secundo vento proceho; ab*

οὔρος, *veniens secundus*. οὐρησας, quod quidam libri editi exhibent, 136 versum jugulat; et praeterea, si vocis genuinam significationem respicis, est planè absurdum. Vide οὐρέω in Lexicis: et, si plura vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —σπήςδας ἔχεις.] gl. ἔστησας. [vide suprā ad v. 577] ἰσά-
ραι μῆριν, nihil aliud est quàm *μηνεῖν*, quemadmodum Tragicī
dicunt ἰσάται βοήν pro βοᾶν. BRUNCK. Caeterum ὅτου πράγματος
reguntur ab ἔνεκα subintell.

700. Ερῶ — δὲ γὰρ κ. τ. λ.] *Dicam*—(tibi enim à me major quam
ab istis [Chorum intelligit] *habetur reverentia*,) περὶ Κρέοντος—de
Creonte, qualia in me *machinatus est*.

702. Δέγ', εἰ σαφῶς.] Constructio est: λέγ', εἰ ἐρεῖς σαφῶς ἐγκαλῶν
τὸ νεῖκος [ἐκείνῳ]. Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause
of the quarrel directly to his charge. Or, Say, whether you are to charge
him directly with the cause of the quarrel.* "σαφῶς, manifestè, evi-
denter. P.

703. Φονέα με—καθεστάναι.] *me esse peremptorem*— Nam καθ-
ίστακα saepe redditur *sum*. Vide suprā v. 10.

705, 706. —ἐπεί, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.] ὅσον
κατὰ τὸ ἑαυτοῦ—μέρος, [vel, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν,] ὁ μάντις
πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. Schol. στόμα hic, ut centies
alibi, *sermonem* significat. πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα, idem est ac κατὰ
πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Aeschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστο-
μεῖς. BRUNCK. Reddi potest Angl. *Since he, [viz. the prophet,] with-
out restraint, never fails to babble in a most licentious manner. Ob-
servant tirones ἐλευθεροῦ esse praes. ind. contractè pro ἐλευθεροῖ.*

707. —αἰεὶς ἑαυτὸν, ὃν λέγεις πέρι,] *omissā omni de istis, quas
dicere instituisti, curā*,— BRUNCK.

708. —οὔνεκ' ἐστὶ σοι.] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus
redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5. "οὔνεκα pro ὅτι. P.

716. —ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς.] in quodam trivio. καλῶς δὲ τὸν
τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα. Schol.

717. Παιδὸς δὲ βλαστὰς,] *Subauditur κατὰ.* Angl. ad verbum,
*And as to the birth of the child, οὐ διεύχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ ἐκεῖνος
ἐνζεύξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῦν, three days did not pass from that
time, until his father having bound him by the ankles, &c.*

724. Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέψ] *quarum rerum tu nullam rationem* 136
habeas; [sic Hom. Il. α, 160. τῶν οὔτι μετατρέπη.] Quae proximè
sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan
expediri posset Anglicè hoc modo: γὰρ θεὸς αὐτὸς ῥαδίως φανεῖ
[τὰ πράγματα,] ὃν χρεῖαν ἐρευνᾷ, *for the deity himself will easily
manifest those things, whose utility he pursues, i. e. for wherever the
deity has any useful purpose in view, he will himself make things mani-
fest.*

728. —ὕποστραφεῖς—] gl. τῆς προτέρας ἐνστάσεως. id est: ὅπο
ποίας φροντίδος στραφεῖς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις;

731. Ἡδᾶτο γὰρ ταῦτ',] γὰρ refertur ad id quod reticetur:
ἤκουσας, audivisti; haec enim dicebantur, οὐδὲ πῶ λήξαντ' ἔχει. [i. e.
ἔληξε. Vide suprā ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceased.*

738. Ω Ζεῦ, τί μιν δρᾶσαι—] Ne utravis caesura omninò exulet,
versus hic scribi debet—Ω Ζεῦ, τί δρᾶσαι μιν, κ. τ. λ. Vide suprā
ad initium notarum in Oed. Tyr. J. T.

740. —φύσιν] gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον In fine seq. versus

libri omnes habent *ἔχων*, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum *ἦν* vel *ἐτύγχανε*, quod prorsus est absonum.—Verbum *ἔχε* duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. *Quid erat aetate tunc, quando civitati renuntiatum fuit, cum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. *Μέγας*.—] Angl. *tall, χυδαῖον ἀρετὴ [κατὰ] λευκανθὲς κάρα, having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —*ἔοικ' ἑμμαντὸν*.—] Ordo est: *ἔοικα οὐκ εἰδέναι ἀρετῶς πολλῶν ἑμμαντὸν εἰς δεινὰς ἀράς*. Constructio apud Graecos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse meipsum atrocibus execrationibus*. Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit supra v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197. C. V. iii. 2. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —*ἄ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦς' ἐρῶ*.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

137. 760. *Ἐξικέτευσε*.] Notent tirones *ι* in *ἐξικέτευσε*, ob augm. temporale, producti. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 129.

761. —*οφε*.—] idem saepè apud poetas pro *ε*, vel *αὐτόν*.

765. *Πῶς ἂν μῶλοι*.—] Lat. diceret; *utinam hic adereset*—quae vis particularum *πῶς ἂν* et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infra Med. v. 96. J. T. (Simplicius et rectius, ut opinor, quomodo hic adveniret. G. D.)

766. *Πάρεστιν*.—] *Licet, Datur, Facultas est*. H. STEPH. Thes. T. I. c. 1135. c. gl. *δυνατόν ἐστι τοῦτο*. Schol. interpretatur *ἐφίεσθαι* —*ἐπιθυμεῖν*, et *ἐντέλλη*. Si intelligitur *ἐφίεσθαι* posteriore sensu, lectio rectè habet; sin priore, qui verior videtur, *τοῦτο* admitti non potest. Sed facilis mutatio in *τοῦδ' ἐφίεσθαι*. J. ΤΑΥΤ. (τοῦδ', certissime, nam *ἐφίεσθαι* regit genitivum. G. D.)

769. *ἄξια δέ που μαθεῖν*.] Ordo est: *δὲ καὶ ἐγὼ [ἐμὲ] ἀξία που μαθεῖν τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα*.^g gl. *βαρὺς διακειμένα*.

771.—773. *ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβώτος*.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of dreadful expectation. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μίջου ἢ σοὶ, cui enim potiori indicarem quam tibi, ἴδων διὰ τοιαύτης τύχης; quum hanc fortunam expertus sim? seu potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης ἵνα* idem est, quod *ἐν τύχῃ εἶναι*. Sic frequentant tragici *οὐδ' ἐδύνης βαίνειν*, in dolore esse, dolore adfici: *διὰ φόβον χωρεῖν*—*necem intentare, dare*: *διὰ πόθον, διὰ φόβον ἐλθεῖν, desiderare, formidare*. Atque alia hujus generis multa. ΒΑΥΠΚ.

777. *Θαυμάσαι μὲν ἄξια*.] *admiratione quidem digna*, [vide Coll. Gr. Min. ad. p. 6. n. 5.] *σπουδῆς γε μέντοι κ. τ. λ. non tamen mediā sollicitudine digna*.

780. *Καλεῖ*.—] *Lege* *Ἐπάλει*.—Nam, ut affirmat Dawesius, “*sermonis Attici ratio verborum augmenta praetermitti vetat*.” Conf. Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. v.—*πλαστός*.] *πεπλασμένος νόος, ἡγουν ὑποβολιματός*. Schol. “*Praes. pro praeter*. ΒΟΤΗΕ. P.

* 38. 788. *ὦν μὲν ἰκόμην, ἄτιμον ἐξέπεμψει*.] Subauditur *περὶ*. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming*.—

791. —*χρεῖν*.—] Vide supra ad v. 555.

794. —*τὴν Κορινθίαν*.] *τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπιλαῶν δι' ἀστρων μετρούμενος, ἡγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἀστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, κ. τ. λ.* Schol. *Corinthiae terrae valedictionem, solisque ex astris posthac conjecturam facturum, quam longè ab ed reces*

sussum, fugere decrevi, donec eò pervenirem, &c. BRUNCK. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpasse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρησόμενος. "De positu. P.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. τὸν τροχηλάτην,] gl. τὸν ἡνίοχον.

808. —μέσον κἄρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.—Ordo est: τηρήσας, καθίκετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κἄρα.—καθικνεῖσθαι sensu ferendi semper cum genitivo construitur. BRUNCK. διπλοῖς κέντροισι· ἡ δύο πληγαῖς—ἡ μάλιστα δύο κέντρα ἐχούσῃ. Schol. Trichinii.

810. Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτιθεν.] gl. ἴσῃν δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτιθεν. "Sed plus aequo. P.

813. —τῷ ξένῳ] gl. τῷ φονευθέντι. homini illi, mihi incognito. Gallicè diceremus cet inconnu. BRUNCK. Angl. if any relationship subsists between this stranger and Laius, &c.

815. —τοῦδ' ἐγ' ἀνδρός—] gl. ἐμοῦ· ut suprā, 534. et mox, 829. ἐγ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. BRUNCK.

817. 'Ὡ μὴ ξένων—] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστί τινα ξένων μὴτ' ἀστῶν δέχεσθαι [με] δόμοις, μηδὲ τινα προσφωνεῖν, &c. λ. Maxult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὃν μὴ τινα ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est.

824. —μὴ ὅτι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius. 139 us, quae certè multò melior vulgatā μήτε. εἴ με χρὴ φυνεῖν, καὶ μὴ ἔστί μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends, μὴτ' ἐμβατεύειν [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· and not suffered to revisit my native land; or I must, &c.

828. Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ—] Sic construe: ἀρ' οὐκ ἂν τις, κρύνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὧμοῦ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε, [i. e. ἐπ' ἐμοί, vide suprā ad v. 534.] ἀνρροβήῃ λόγον; quae Brunckius ita reddidit: Nonne, qui ab immiti daemone haec mihi destinata judicaret, rectè scitiret? Simplicius autem erit, iudice T. Young, si intelligas ἀνρροβήῃ λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε.

833. Κηλῖδ'—ξυμφορᾶς—] Ἀντιπαρόφως, συμφορὰν κηλῖδος καὶ μολύμοῦ. Schol.

847. —εἰς ἐμὲ ῥέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ, omninò sine ullā necessitate: ἐμὲ ante ῥ Iambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, Miscell. Critic. p. 160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò verbis à ῥ, prout hodie scribuntur, "incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre." Haec a Dawesio paullo temerius edicta esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem, infra p. 312.

849. —ἐμβαλεῖν πάλιν.] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. (16.) BRUNCK.

855. Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε Κατέκταν',] Atqui 140. cum misellus ille neutiquam occidit,—BRUNCK. De suo filio loquitur, quem interemptum putat infantem in τῷ ἀδάτῳ δρεῖ. Vide suprā v. 719. "Ibi, ἀδατον εἰς ὄρος. Bothe. Erfürdt. P.

857. 'Ὡςτ' οὐχί—] Constructio esse viactur: ὥστε ἐγὼ οὐχί ἂν βλέπωμι οὔτε τῇδ' ἂν, οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον, οὕνεκα μαντείας γε. Angl. I would not look this way or that, from respect to an oracle. Hoc est impietas quam execratur Chorus. Anonym. Cantab.

140. 860. —*στελοῦντα,*] gl. *μετακαλεσόμενον, κομισόμενον, μεταστέλλοντα.*

863. *Εἰ μοι ξυνεῖη—* *Et idem quod εἶθε, utinam; et constructio est: Εἶθε μοῖρα ξυνεῖη μοι φέροντι* [i. e. *φέρειν*, ut rectè Burtonus] *τῶν εὐσεπτον ἀγνέλαι πάντων λόγων τε ἔργων, [περὶ] ὧν κ. τ. λ.* Angl. *May fate assist me [or may it be my happy lot] to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds, respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air, &c.* Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastae audaciam, quā debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hāc sublimi cantilenā, eā qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniae. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quae ibi disseruit vir admodum Reverendus Richardus Hurd.

867. —*Ολύμπος*] Olympus mons Thessaliae altissimus: unde pro coelo apud poetas haud rarò accipitur. Hic autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. *Ἵδρις φυτεύει τύραννον*] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro *ἡ τυραννὶς φυτεύει ἕδρην*. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: *ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἐαυτῇ τὸν βασιλέα.* *Ἵδρις, ἦν ποτε, δ' τύραννος ὁηλοῖ, ὅτι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆ ῖμιατός, α' μὴ συμφερόντα αὐτῷ, ἀναβιδάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀπορροῶγα, ἔρριπεν ἐκείθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα οὐ πορεύα συμφερομένη καὶ ἀπρόλεμψο χρηται.* Unde Brunckius verba poetae ita reddidit: —*Rex ubi temerè multis se exsatiavit, quae nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria, summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, unde frustrà conatur aufugere.* Post *ᾠροῦσεν*, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit *νιν*. “Pronomen,” inquit, “quod inserui, non mihi nūc ad sententiae quàm ad versūs integritatem necessarium est.—“Solut Triclinius ex conjecturā *ἀνώρουσεν*, pessimè. *ᾠροῦειν* hic transitivum est, ut praec. v. *εἰδαναβάσ*.” Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastae, qui intransitivum *εἰδαναβάσας* per transitivum *ἀναβιδάσασα*, et intransitivum *ᾠροῦσεν* per transitivum *ἔρριπεν* interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliā* [nam *ἕδρις* ita significat] hominem ei addictum *tyrannum facit*: i. e. facit eum multò magis *κακὸν καὶ ἀνομον* quàm antehac. Sed finem respice hujus *Ἵδριως*, quo *τύραννος* quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paulò obscurius, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tam distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus,—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit,)—*It gluts its appetite with every deed of jolly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it into irretrievable ruin.* Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia cum contumeliā conjuncta hominem facit tyrannum*: hujusmodi *Insolentia*, ubi temerè multis se exsatiaverit, quae nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem [*ἀκροτάταν* supple *πέτραν*] ascendit, prae-

ceps rudi in exitum inevitabile, [ubi utili pede non utitur, i. e.] unde frustra conatur aufugere. Triclinius haec recte cepisse videtur: *ὄρισται καὶ ἄνομοι, ὅποια ἡ Ἰοκάστη, αὐξήθεντες εἰς ἄκρον, ἐπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὥς δυστυχῶς καὶ ἀθλῶς τὸν αἰῶνα διαίρειν.*—Sed haec omnia eruditi praeceptoris iudicii sunt. "Ὅν ἄρουνεν pro ὄρουνεν νιν, cum Bothe. P.

879. —*πάλαισμα*] ἦγον τὴν ξήτησιν τοῦ φόρου τοῦ Λαῶν. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus, ne ab hac investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Br.

883. —*ὑπέροπτα*] gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice ad-141 verbii. Idem.

888—895. *Ἀσπότημον χάριν χλιδᾶς,*—] Constructio est: *εἰ, χάριν ἀσπότημον χλιδᾶς, μὴ κερδανεῖ τὸ κέρδος δικαίως, σι, propter infaustas delicias, iustis non studebit lucris, καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξεται, nec a rebus impiis abstinebit, ἢ [εἰ] ματᾶζων ἐρξεται [περὶ] τῶν ἰδύκτων, aut si demens haerebit non tangendis. Τίς δνῆρ, [ὦν] ἐν τοῦτ᾽, ἔτι ποτὲ ἔξει [i. e. δυνήσεται, vel ἔξει τὴν δύναμιν.* In vulgatis scribitur *ἐρξεται*, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Brunckius dedit *ἐρξει* ex emendatione Heathii: postea autem vidit scribi debuisse *ἔξει*, (praeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur recipi debuit.] *ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῷ; Quis enim homo, qui totis in his est, ab animo suo conscientiae stimulos unquam arcere pote-ri? "*—propter infaustas delicias, cum antecedentibus construo. P.

898. *Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν*—] Vide infra Eur. Med. ad v. 666.

899. —*Ἀβαισι*—] Abae (quae et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. BURTON.

901. *Εἰ μὴ τὰδε χειρόδεικτα κ. τ. λ.] nisi haec oracula omnibus mortalibus probabuntur.* BRUNCK. "*χειρόδεικτα, manifesta.* P.

903. —*εἰπερ ὀρθ' ἀκούεις,*] *si rectè audis, i. e. si rectè vocaris*—

906. *Φθίνοντα γάρ*—] γάρ ἥδη ἐξαιρουσὶν παλαιὰ θέσφατα Λαῶν φθίνοντα, Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laïus, as if it were failing.*—

911. *Χώρας ἄνακτες,*] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis 142, primores veteribus appellabantur *ἄνακτες*. BRUNCK. Sed honorifica haec appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. BURTON. Tiresias suprâ, 284. vocatur *ἄναξ*. De personis Chori vide suprâ ad v. 147.

914. *Ἵπρὺ γάρ*—] *Oedipus enim tenet animum nimis aliè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.*—"hoc id ipsum erat, quod suadere voluit *Jocasta*; ut haec sit "argumenti vis: cùm vaticiniis praeteritis nulla habeatur fides, nulla "itidem et his recentibus haberi debet." BURTON.

919. —*Λύκει' Ἀπολλων,*] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lyciâ in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem aestivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Aeneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias, [Lib. ii, c. 9.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους,] qui ovilia tantopere vexabant, ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam

Pausan. Lib. ii, c. 19. item Schütz ad Aeschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Caeterum Lyceus mons erat Arcadiae, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —*ἄρχιστος γὰρ εἰ, proximus enim es, i. e. tuum enim templum proximum est.*

924. *Ἀρ' ἂν παρ' ὧμῶν,*—] *Jocastae* ad templa deorum properantis orationem abruptim inopinata Nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. BURTON.

936. —*τὸ δ' ἔπος*—] subauditur *κατά.*

143. "943. *ὃ γέρον; Εἰ μὴ λέγω*—] Erfurdt et Bothe, et Canter. fere. P.

949. *Πρὸς τῆς τύχης*—] Angl. *in the common course of nature.* gl. *ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, by a natural death.*

959. —*θανάσιμον βεβηκότα.*] Suppl. *ἰδόν.*

960. —*νόσου ξυναλλαγῇ;*] Vide suprā ad v. 34.

963. *Καὶ τῷ μακρῷ γε κ. τ. λ.*] Ita sanè, *et longo, quod vivendo emensus est, tempore.* BRUNCK.

966. —*δρνις,*] contractè pro *δρνις, -ως,* vulgò *δρνιθος.*

968. —*ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἀψανιστος ἔρχους*—] *at ego, qui hæc sum, ensem in eum non siringi.* BRUNCK.

144. 977. —*ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,*] Angl. *of whom fortune is the sole director.*

982. —*ἀλλὰ ταῦθ'*—] Ordo est: *ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὅτῳ ταῦτά ἐστιν οὐδέν, φέρεi κ. τ. λ.* Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29.

"Sic construe: *ὅτῳ ταῦτα παρὰ οὐδέν ἐστιν, cui talia nulli curae sunt.* Hesych. *παρ' οὐδέν. εὐκολον, ευχερές.* Eur. Orest. 562.

"*παρ' οὐδέν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις.* Soph. Antigon. 35. 466.

"H. Steph. Thes. T. lii. c. 45. c." *Cantab. Anon.*

987. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμός*—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.* "*μέγας ὀφθαλμός,* malè quod ad "*quantitatem; μέγας γ'*—PORSON ad Phoen. 1638. notante J. T."

993. *ἢ οὐχὶ θεμιτόν*—] Pro vulgatis *ἢ οὐ,* quae apud poëtas Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius,) Brunckius reposuit *ἢ οὐχί* rectè, ut opinor; nam media in *θεμιτόν* nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: *Η ὀη- Spond. τόν; ἢ οὐ- Iamb. χί θεμι- Tribrach. &c.*

1005. —*ὅπως—εὖ πράξαιμί τι.*] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 215. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, *πράττειν* sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. BRUNCK.

145. 1007. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι*—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus.* De *εἶμι* et suis compositis in sensu futuro vide suprā ad v. 431.

1008. —*καλῶς εἰ δ' ἦλος οὐκ εἶδᾷς*—] Notus Graecismus. Angl. *it is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. *πρὸς δίκης*] gl. *μετὰ δίκης.* Jure, meriùd. BRUNCK.

1017. —*οὐ γὰρ Πόλυβος*—] Angl. *Was Polybus then not my father?* Vide suprā ad v. 341. J. TATE.

1018. *Οὐ μᾶλλον οὐδέν τοῦδε τάνδρος,*] *Non magis quam ego,* [vide suprā ad v. 534.] *ἀλλ' ἴσον, sed aequè.*

1021. —*παῖδά μ' ἀνομάζετο;*] vi verbi reciproci planè idem est, quod *ἀνομάζε με δὲν παῖδα.* BRUNCK.

1035. *Λεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην.*] *Σπάργανα* sunt Latine fasciae; item monumenta, crepundia; Angl. *tokens, badges.* quae et interdum vocantur *γνωρίσματα.* Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "*insantes antiquitùs cùm*

"alienae misericordiae exponebantur, moris erat ἐπιδήμιους quibusdam donis muneratos eos relinquere: quae Graeci γνωρόματα, "Latini crepundia vel monumenta vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod gloriar.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens, or badges.* παραγάνων regitur ab ἀπὸ suppressâ.

1036. Ὡς—ὀνομάσθης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἰδῶ et πους.

1037. —πρὸς μητρός, ἢ πατρός;—] ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατηρηθῆναι τὰ ἄρθρα; Schol.

1052. —καμάτευες] Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. Βρυκκ. 146.

1056. —τὰ δὲ ῥηθέντα—] Ordo est: μηδὲ δὲ βούλου μεμνηῖσθαι τὰ ῥηθέντα μάλιν.

1062. —οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla haec addit: "Indicant haec, ultimam apud Graecos ignobilitatis notam fuisse, si quis à tribus retrò aetatibus ignobilis esset." Ολεται δὲ τὴν Ιοκάστην δυσγένειαν αὐτῇ συνειδυῖαν ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν. Schol. Quae confirmantur per ea quae Oedipus dicit infra, 1070, et 1078. sqq.

1072. —ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.] Haec locuta exit, è scenâ Jo-147 casta nunquam reditura.

1074. Ἀξαῖα] Perperam Aldus ἀξῖα, Turnebus ἀξῖα. Βρυκκ. "Atticè, ᾗδω, pro αἰδῶ. P. à Br.

1076. Ὅποια χρήζει ῥηγνύτω.] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitasse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra v. 1466. ταῦν μοι μέλει, id est τούτων. Βρυκκ. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώρισαν.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἵπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνώρισιν praecedens, quae jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui, uti semper, in Oedipi favorem pronior, rei adhuc incognitae exitum felicem comprecatur. Burton. ὑπονοῶσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, οτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τινος τῶν ὀρεῶν Νυμφῶν. Schol. κατὰ γνώμην ἰδρις, ἐμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἐστὶ συνετός. Idem.

1088. Οὐ τὸν Ολυμπον,] Οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἀπειρος οὐκ ἔσθ', ὦ Κιθαερόν, κατὰ τὸν αὐριον πανδέληνον ἡμέραν, ἦγον πάνιν λαμπράν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἦγον τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ δημοδαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφόν, καὶ μητέρα, καὶ τιμαῖσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντὰ τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. Schol. Οὐκ ἔσθ' ἐς τὴν αὐριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter Schol. Non te, Cithaeron, Olympus testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, [ut rectè Brunckius. Nam πανδέληνος est ex πᾶσι, πᾶσα, πᾶν, et δέλας, fulgor, lumen, jubar. Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem, Oedipi; teque à nobis nostris choros celebrari, utroq; quae regibus nostris gratum feceris. ἀπείρων. "Diversae formae," inquit

Bruckius, "sunt ἀπειρος et ἀπειρών, ut ὄμαιμος et ὄμαιμων, aliaque "multa." ἐπὶ ἡρα φέρειν τινί, est morem gerere, gratum facere alicui. Vide Hom. Iliad. α, 572. "Negativa hic abundant Graecè. P.

1094. Mirè grassatur Bruckli audacitas. Quantò rectiùs hic, qui "nil molitur ineptè," ad Eur. Orest. 614. -

Ὡς ἐπὶ ἡρα φέρον-
τα τοῖς ἑμοῖς τυράννοις.
Ἰήτε Φοῖβε, δόλ
Δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
_____ναί-

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων
Εὐρημα δέξατ' ἐκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,
Αἷς πλείστα συμπαίξει.
Anon. Cantab.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturae locus: et fictio poëtica faciliè aliquem Deorum, τῶν μακραιώνων, constituit Oedipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. ΒΥΡΚΟΝ.

148. 1100. —ὁρεσούδατα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὁρεσούδατου.

1102. —Θυγάτηρ] non semper relativè filiam significat: sed quandoque, ut hic, absolutè puellam. Sic ἄλογοι suprâ 183. absolutè mulieres. [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῇ γάρ, i. e. τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè praecessit mentio, quique passim Νόμος appellatur. Perperam in glossis τῇ Πανί. ΒΥΡΚΣΚ. Constructio est: ἄρα τις θυγάτηρ προσηλασθεῖσά σου [suppl. ἑγγύς. Vide Eur. Med. 100, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se dativum.] Πανὸς ὁρεσούδατα, ἣ Δοξίου, [ἔτι κτῆ] γέ σε; τῇ γάρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλήνας ἀνίσσων,] Ὁ Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiae, ubi natus esse dicitur Mercurius. ΒΥΡΚΟΝ.

1111. Ἠρόσθι,] vulgò πρόσθις.—Chorum quum adloquuntur tragicae personae, numero singulari haud minùs saepè utuntur quam plurali, ut suprâ 658. 687. infrâ 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρόσθις intulit. ΒΥΡΚΣΚ. Μη συναλλάξαντά πω, τουτέστι, μὴ συντυγχόντα, μὴ κοινονησάντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. Θεαδάρμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν προσηύτην ἐρχόμενον, δὴ μετεπείμματο, στοχαζέται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθεσθαι. Schol.

1112. —ἐν τε γάρ μακρῷ γήρα ξυνάδει,] Praepositio ἐν hic, ut saepè aliàs, abundat. Suprâ 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρα ξυνάδει, καὶ ξύμμετρος ἔστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλλω. Scribi etiam potuisset, nec fortè deterius. τῷδε τάνδρῃ, sublatâ distinctione post ξυνάδει. ΒΥΡΚΣΚ.

1113. —τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος:] Lege σύμμετρος. Vide Porsonum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud The British Critic, Dec. 1797. sic correctum do: "Quum versus iambicus in fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὥστε μὴ κλύων] pes penultimus rarisimè Spondaeus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ἀτλας ὁ νότοις χαλκίους οὐρανόν. J. ΤΑΤΕ Vide ad init. notarum in Oed. Tyr.

1120. Ἢ τόνδε φράεις;] Angl. Dost thou mean this man?

1121. —*φώνει βλέπων*—] Nos Angli exprimus: *look up at me and tell me.*

1130. —*ἢ ξυναλλάξας τί πω ;*] *aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est praecedentis interrogationis: *ἄρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδὲ πού μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω ;* *Meminitin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid, &c.* Perperam in impressis ἦ. BRUNCK.

1133. —*Ἄγνῳτ' ἀναμνήσω νυν*] *non τὰ ἄγνωτα*—sed *ἀγνώτα* 149 ab *ἀγνῶς*, *ignarus*:—*faciam sc. ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. *Ἐπλησίαζεν*—] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: *οἶδεν ὀπρὶνα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί*—[vulgò *ἐπλησίαζον.*] Versus praecedens totus est *διὰ μέδον*, seu in parenthesis: supplendum vel *ὄν*, vel *ἐπιστάτων* nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'—BRUNCK.

1136-7. —*τρῆς ὅλους—ἐμμήνους χρόνους*] i. e. *per tres Menses Junium, Julium, et Augustum. εἰς ἀρκτοῦρον, usque ad sidus Arcturi*: quod, Plinio dicente, (lib. ii. § 47.) undecim diebus ante aequinoctium autumnal exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. xviii. § 74.) seipsum explicat, *pridie Idus Septembris.* BURTON.

1144. —*τοῦτο τοῦπος*—] *hanc rem.* Hoc sensu *ἔπος* apud Homerum frequens. BRUNCK. Sic Hebraicè. P.

1145. —*ὦ τάν,*] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Moeris in Diction. Attic. *ὦ τάν, Ἀπτικῶς* ὦ σὺ, *Ἑλληνικῶς.* BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. *Ἐτης*, Socius, exhibet *ἔαν* ut Doricus Vocativus pro *ἔτα*. T. I. c. 1282. e. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. *Ὅσα εἰς ὄλεθρον ;*] *οὐκ εἰς φθοράν, ἀπει δηλονότι ;* Schol. *ὁ σωπῆσας ἔει ; ἔει* Atticè pro vulg. *ἔση* et *σωπῆσας ἔση* pro *ὠωπῆσας*.

1158. *Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤϊεις,*] Angl. *But at any rate thou shalt come to this, μὴ λέγων γε τοῦδικον, if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, *τὸ ἐνδικον* est *justum*, id est *verum.* Hesych. *ἐνδικον, ἀληθές.*

1160. —*ἔς τριβὰς ἐλᾶ.*] Angl. *has recourse to delays, to procrastination. ἐλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hic, ut saepè, in sensu intransitivo.* Vide Vol. I. ad p. 88. n. 5.

1163. —*ἐδεξάμην δέ του.*] *του* pro *τινος*, Atticè; et regitur ab 150 ἀπὸ subintellecto.

1167. *Τῶν Λαῖου τοῖνν τις*—] *Ergo quidam erat ex familiâ Λαῖ.* BRUNCK.

1168. *Ἢ δοῦλος, ἢ κείνου*—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere?* Idem.

1169. —*πρὸς αὐτῷ ἔμει τῷ δεινῷ λέγειν.*] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. *καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν.* Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 140. T. Y.

1174. *Ὡς πρὸς τί χρεῖας ;*] gl. *ὡς ἐπὶ ποῖα χρεῖα.*

1178. —*ὡς ἄλλην χθόνα*—] Constructio est: *ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀπολβεῖν [τὸν παῖδα scil. εἰς] ἄλλην χθόνα, ἐθθεν αὐτὸς ἦν.* “ὡς hic non valet *εἰς*, quandoquidem ab Atticis eâ potestate non adhibetur, nisi rei animatae junctum.” BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 88 n. 3 “Item supra, v. 251. 205. P.

1181. —*ἴσθι δόσποτος γεγώς.*] Nota Syntaxis Graeca. Scito te infelicem esse.

1184. —*ξὺν ὧς τ'—*] i. e. *τε πέρασμαι ὁμιλῶν σὺν ἐκείνους, σὺν ὧς ὁ χρῆν μ' ὁμιλεῖν.* Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut saepissime fit apud Poëtas; Oedipumque de matre sua loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdum etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quae ibi annotavit Barnesius.

1186. *ἰὼ γενεαί—*] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenum singulas versuum, dividit Heathius quod si absque ulla interpolatione fieri posset, lubens admitterem sed eò minus à codicum fide discedere volui, quò minus intelligo quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica haec sint. BRUNCK.

151. 1191. *Ἡ τοδοῦτον—*] Constructio plena videtur esse: *ἡ τοδοῦτον ὅσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα*, Angl. *just as much as that he may seem happy, καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει, and that, having seemed so, he may then fall. ἀποκλίνει, πεθεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.* Schol.

1195. *Οἰδιπόδα,*] Vocativ. Dor. ab *Οἰδιπόδης*, -ου, 1mae, quod saepius legitur *Οἰδίκους*, -οδος, 3tia, vel *Οἰδιπος*, -ου, 2dae.

1196. *Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,*] *ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἐκράτησας, ἐγκρατῆς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος.* Schol.

1198. *ὦ Ζεῦ,—*] *φεῦ διὰ μέσου. γαμψόνυχχα, τὴν ἀγύλους ἐχούσαν ὄνυχας.* Schol. *ἦτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δέ, ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, ὄμμα κυνός, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.* Scholia Triclinii.

1204. *Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;*] Angl. *But now who is to be heard of more wretched than thou?*

1205. *Τίς ἐν πόνοις,—*] *τὸ ἀθλιώτερος* suprà ad singula sententiae membra adhibendum revocatur. BURTON. "Vel gradus compar. P.

1208. —*λιμὴν ὠττός*] Perperam vulgò αὐτός. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vide v. 557. BRUNCK. Cui idem portus [*ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα.* Schol.] sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.

1210. —*αἱ πατρώαι—ἄλοκας*] *paterni vulci*, quae possunt reddi *paternus lectus. ἐς τοδόνδε—supple χρόνον, tamdiu.*

1214. *Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον κάλαι*] *damnat inauspicatas priorem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. *δικάζει*, gl. *καταδικάζει* Caeterum ἄγαμος hic est *κακόγαμος.*

1218. *Οδυρόμαι x. τ. λ.]* Te enim vehementer deploro magnis ejulationibus. *Ἰαχάων—* Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum *ιαχάως* ab *ιαχή* derivatum. In uno codice regio chartaceo *ἀγέων*. In reliquis *ιαχέων* cum gl. *φωνῶν*. BRUNCK. *ὡς περὶ ἄλλα, περὶ ἄλλως, ὑπερβολικῶς.* Schol. "Κατεχομίμια, Br. P.

152. 1223. *ὦ γῆς—*] In scenam intrat *Ἐξάγγελος*, sive Nuntius extraordinarius, ea palàm narraturus, quae in scenâ ipsâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocastae* exitium suspensio vitam finientis, et *Oedipi* manu sibi injectâ oculos effodientis BURTON.

1225. —*ἐγγενῶς—*] *γνησίως. ἐντρέπεσθε, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφήν ἔχετε.* Schol.

1228. *Νύμαι καθαρμῶ—*] *ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως.* Schol. Sic

ferè decus illud Angliae Gul. Shakspeare:—*Will all grea Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.*—MACBETH, Act ii. S. 2.

1231. —*αὖτ' ἂν φανῶσ' ἀνθαίρετοι.*] Nempè Jocastae suspendium et Oedipi excaecatio. BURTON. Pro ἀνθαίρετοι legendum censet doctissimus Hemsterhusius ἀνταίρετοι ad Callimach. Frag. cxi. "à Benteleio collecta. P.

1232. *Λέλειπε μὲν*—] Constructio est: οὐδ' [i. e. τὰ κακὰ,] ἀπρόσθεν ἡδαιμεν, λέλειπε μὲν τὸ μὴ οὐκ εἶναι βαρύντονα. Nihil deest malis, ne illa quidem quae antea noveramus, quo minùs sint luctuosissima.

1234. 'Ο μὲν τὰ χεῖστος τῶν—] Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν. gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. BRUNCK.

1237. —*τῶν δὲ πραγθέντων*—] Angl. But the most grievous circumstances of this direful scene are wanting; ἡ γὰρ ὅπως οὐ πάρα, for no one had an opportunity of beholding them. πάρα pro παρέσθι. Nam non solum Tragicì, sed Historici, praesens tempus saepe usurpant de praeterito verba facientes.

1239. 'Ομως δ', ὅσον γε καὶν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,—] Angl. Nevertheless, as far as my memory serves,— [ἐνι pro ἐνεσθι,] πένθει, ihou shalt hear—Attic. pro communi πένθη.

1241. —*ὄργῃ χρωμένη*—] ὄργῃ, ἀντὶ τοῦ λύπη. Schol.

1243. —*ἀμφιδεξίους ἀχμαῖς*] unguibus utrinque dextris, id est, eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. ΗΚΑΤΗ. Exponit tamen Scholiastes simpliciter ἀμφιδεξίους, per ἀμφοῖν χειρῶν.

1244. —*ἐπιρρήξας*, ἔσω,] ἐπιρρήξω est cum fragore obdo. Sic Hom. Iliad. ω, 454. 456.

1246. *Μνήμην παλαιῶν*—] antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, à quo perisset ipse. BRUNCK. δὲ λίπα τὴν εἰκτουσαν [εἰς] οὐδ' ἔπειτα παιδουργίαν τοῖς οἰδὶν αὐτοῦ, reliquisset autem ipsam, quae pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—*Λαῖν* scil. filio; quod Graeca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut saepe fit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. *Ἐξ ἀνδρός ἄνδρα*,] gl. ἐκ τοῦ Λαῖου τὸν Οἰδίποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur ἄνδρας, quod eodem redit. Mavult ἄνδρας J. T.

1252. —*εἰδέπαιδεν*—] ἱτυρίαι.

1256. *Γυναῖκά*—] gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam 183. extrinsecus accessere verbum ex analogià: ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν εἰ ἔγχοι, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι—BRUNCK.

1261. *Πύλαις διπλάσι ἐνήλατ'*,—] geminas fores insulsiat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum ἱτυρίαι. BRUNCK. κληῖθρα, aliter κλειθρα.

1263. *Οὐδ' ὅτ' ἡ κρεμαστήν*—] Conf. omnino Aeneld. xii. 595. sqq ubi Poëta, summo cum iudicio, mortem Amatae, rebus leviter per strictis quae aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. ΤΑΥΤΕ.

1264. —*ἑώρας ἐμπεπλεγμένην*.] δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμαθραῖς. ἑώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμαθρα, δι' οὐ κρεματὶς τι. Schol. tortilibus suspendiis implicatam.

1266. —*ἐπεὶ δὲ γῇ*—] Vulgata lectio est: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τὰνθ' ὄρα. Mutatio Brunckiana ingeniosa est: "ἐπεὶ δὲ γ' ἡ κ. τ. λ. Sequor Bothe, et fere Erfurd. P.

153. 1268. *Αποσπάδας*.—Constructio est: γὰρ ἀποσπάδας ἀφ' εἰμαίωνων αὐτῆς χρυσεῖα τούτους περόνας, αἶδιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἴματα scil.] Namque ausulis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant, —ἀρας—eis sublati, feruit nervos oculorum suorum. De περόναι, quae et πόρπαι dicebantur, [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni,] ita Dacierius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage, qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre, obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote, liv. v. s. 87, 88.

1271. —Ὅθ' οὐνέκ' ἀντί τοῦ ὅτι. Schol. ὅτι οὐκ ὀφειντό· ἡ δὲ ἐκασθεν, quod nunquam visuri forent eum qualia passus esset, i. e. quod nunquam visuri forent qualia ipse passus esset; [genus est locutionis scriptoribus Graecis perquam familiare, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὁμοίαν [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [ὀπτεσθαι], sed in posterum visuri forent in tenebris [i. e. non omnino visuri forent] eos quos non oporteret videre, [liberos suos scil.] δε οὐ γνωσίοιτο οὓς ἐχρηζεν [γινώσκειν] nec agnoscere. "Vide supra v. 419. P.

1275. —ἐφ' ὁμῶν, ἀνομῶζον. Schol.

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας Ὀμβρος χαλάξης αἵματος ἐτέγγετο sensu, ut opinatur Brunckius, nullo, aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ', uti in uno MS. male] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille praetulit: et praeterea pro χαλάξης dedit χαλάξης; dativ. scil. plur. pro χαλάξαις, quod quidem in quibusdam membranarum invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας Ὀμβρος ὁμοῦ χαλάξαις αἵματος ἀπετέγγετο. "Diversa sunt, inquit, μέλας Ὀμβρος, humor ex oculis manans, et χαλάξαις αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebrae sanguinis guttae: opponuntur hae ταῖς μυδιώσας φόνον σταγόναι, quae minus quid significant: Nec lentam labi sanient emittebant, sed largifluis lacrimarum imbrum mistae sanguinis grandines decidebant. Venustum est hoc schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 628." Haec ille: Sed non, ut videtur, cum solita sua felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multoque magis textus mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primâ hujus vol. edit. citaveram. Caeterum omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cum codice, —αἵματος τ' ἐτέγγετο, quod is facillè intelliget, cui oculi humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum sanguine mistae satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. "An, μέλας Ὀμβρος χαλάξης αἵματος τ'—ater imber grandinis et sanguinis, i. e. grandinis sanguineae? Vide Vol. I. p. 66. n. 11. et infra, p. 172. v. 220. P.

1280. —δυσὲν—] Atticum pro δυσὲν. Adhiberi autem solum in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Burtons ἔφρωγεν—κατὰ exorta sunt mala. Brunck.

1296.—ὄν καὶ στυγῶντ' ἐπακτίσαι.] gl. καὶ τὸν μισῶντα ἐλεῆσαι. 154.

1298.—ὅς ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεργίζει. BRUNCK.

1301. μακίστων] Dorica μάσσων, μακίστος, adhibent Tragici pro μείζων, μέγιστος. Sic Noster, Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάλιστα ἐμὼν κακῶν, &c. BRUNCK. πρὸς ὅῃ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. (Tragici nunquam μάσσων, μακίστος, pro μείζων, μέγιστος, adhibent. μάσσων a μάκος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Aesch. v. 444. qui tamen ignorasse videtur Scapulam in Lex. μάσσων et μακίστος a μῆκος derivare. G. D.) "ὁ πηδῆδας μελίζονα—qui insultavit dirius dirissimis.

1310. πέτεται φοράδην;—] Vox mihi quoniam avolat in auris sublatā? BRUNCK. In aliis διαπέταται, repugnante metro.

1311. Ἰὼ δαίμον, ἔν' ἐξήλου;] O fortuna, quoniam evasisti? BRUNCK.

1313. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὼν ἀπώτροπον.] O tenebrarum mearum nubem detestabilem, ἐπιπλόμενον ἄφατον, [ἐπερχόμενον ἄρρητον, Schol.] quae me involvit infandum, ἀδάμαστόν τε καὶ δυσούριστον, indomabilem et interminatam!

1326.—τὴν γε σὴν αὐτὴν ὅμως.] Ab ὁμοῦ, similis, idem, venit 155. adverbium ὁμοῦ, similiter, pariter, aequè: Sic Il. α, 196. Ἀμφὶ ὁμοῦς θυμῷ φιλέουσα—utrumque ex animo pariter amans—Scribitur et ὅμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, tamen, attamen, &c. Nam cum ex duobus modis, in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventus modo, affirmatur rem, de qua sermo est, eventuram esse, vel jam evenisse, pariter ac in priore; inde fit ut ὅμως rectè reddi possit tamen, attamen, &c. Sic, Nubila tempestas est, tamen ille venit.—ὅμως ἐκεῖνος ἐλεύσεται, ille venit pariter ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear]—he'll come notwithstanding—for all that he'll come—he'll come nevertheless—in spite of that, &c. Vide Hoogeven de particulis, voce ὅμως. JAC. TATE.

1332.—νιν] Dor. idem quod μιν, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad δυνεῖς refertur.

1336. Ἦν ταῦθ',] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim videre est pro ἐστὶ. Sic Horat. Lib. I. Od. 37. Tempus erat—pro tempus est. Vide Vigerum de Idiotism. "C. V. s. vi. r. 7.

1347. Δεῖλαιε τοῦ νοῦ—] Subauditur ἐνεκα. Vide infra ad Eur. 156 Med. v. 95.

1349. ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] quicumque me liberavit saevo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit. πέδας est gen. Dor.

1364.—τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακὸν,] Angl. any one evil more inveterate than another,— "antiquius, gravior. P.

1373.—ὦν ἐμοί] Constructio est: ὦν διολὺν ἔργ' ἐστὶν εἰργασμένα μοι κρείσσον' ἀγρόνης: quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὕπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγρόνης, ἤγουν μείζονος κακοῦ ἀξία ἢ ἀγρόνης, πνιγμονῆς.

1374.—ἀγρόνης εἰργασμένα.] Notandum, per vocem ἀγρόνη, non hic intelligendum poenam lege sancitam, sed supplicium quod noxius de seipso sumit, ceu quod Jocasta fecerat, animum intolerabili miseriâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229,

- 157 sqq. Bacch. v. 246.—Acute Scholiastes: —ἀγχόνης ἐπικρατέστερα ἅπερ οὐκ ἦν ἰάσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μείζον κακὸν διαπραξάτο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας.
JAC. TATE.

1376. —Βλαστοῦς ὅπως ἔβλαστε,] εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη. Schol. " ἤγουν, ἡ τῶν τέκνων θεωρία. Tri. i. e. ἡ ὄψις. P.

1379. —τῶν ὁ παντελήμων ἐγὼ] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντελήμων εἰς ἀνὴρ τραφεῖς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, quae Brunckius sic reddidit: quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi.—" Pessimè Brunckius. Verte, quibus miserrimus ego, unus apud Thebas (ante hac) optimè fortunè unus, [κάλλιστα τραφεῖς,] nemet privavi. Deplorat scil. Oedipus fatum suum, qui πτωχὸς ἀντὶ πλουσίῳ [v. 455.] factus sit." Cantab. Anon.

1389. —τὸ γάρ] γάρ τὸ τὴν φροντίδ' οἰκεῖν— Schema verborum Graecis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —καὶ τὰ πατρία λόγῳ παλαιὰ δώμαθ',—] et paterna, ut dicta es, antiqua domus, ὅσον κάλλος ἀρα ἐξεθρέψατέ με ὑπουργὸν κακῶν, qualem pulchritudinis speciem me nutritiis addita regentem mala!

1400. Ἀὖ τοῦμόν—] τοῦμόν αἷμα πατρὸς, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.

1401. —ἀρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,—] num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim? i. e. num adhuc meministis, quale facinus ego apud vos patraverim. Quae est forma locutionis Graecis Scriptoribus usitatissima. [Vide suprā ad ver. 1271.] ὅμιν, gl. παρ' ὅμιν. " ὅμιν, vel ὅμιν, ult. brevi. P.

- 158 1403. —ὦ γάμοι,] Vide Longin. de Sublim. § xlii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ἀνεῖτε] 2. plur. aor. 2. ε in ει mutato, pro ἄνετε. BRUNCK. Nam ἡμι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut bene nōrunt tirones.

1416. Ἀλλ' ὦν ἐπαυτεῖς—] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάρεστιν ἐς δέον, [εἰς] τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, [περὶ] ὦν ἐπαυτεῖς. Sea ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quae petis. ἐς δέον, εἰς τὸ ἀρμόζον τοῦ χρόνου, τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαιρῶς. Schol.

1420. Τίς μοι—] Τίς πίστις ἐνδικος φανεῖται μοι—scil. παρ' ἐκείνου; Angl. What credit can I reasonably expect to have with him?

1427. —ὅντω δεικνύναι,—] Angl. when you thus expose—

1430. Τοῖς ἐν γένει—] Ordo est: γάρ ἔχει εὐδεδῶς τοῖς μόναις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾶν τ' ἀκούειν τὰ ἐγγενῇ κακὰ.

1434. —πρὸς σοῦ γάρ,] ὁ re tuū, non meū. Dicam quae tua magis quam mea interit fieri. BRUNCK.

159. 1438. —ἐδ' τοῦτ' ἴσθ' ἄν,] Vocula ἄν emphasis gratiā repetitur, subaudito, ex praecedente, ἔδρασα.

1442. —ὅμως δ', ἔν' ἔσταμεν χρειᾶς,] attamen, ut praesens est rerum status. BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἐστήκαμεν.

1445. Καὶ γάρ σὺ νῦν—] Subauditur μάλιστα, maximè: etenim praesens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.

1449. Ἐμοῦ δὲ μήποτ'—] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιοθῆτω τὸδε πατρῶον ἄστυ τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιοθῆτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —ἐνθα κλῆζεται—] ubi hic Cithaeron meus celebratur.

1453. —ζῶντι.] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. 144. 150. Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curarunt, ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων, οἱ ἀπωλλύτην με, ut moriar ab illis, qui me perdebant, i. e. qui necem meam moliebantur. Nam ea est vis temporis imperfi. "Nescio an temp. imperfecti solius. [Vide Brunck.] Valck. Phoeniss. [1406, ubi vide plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus "effectum tribuunt." Cantab. Anon.

1456. —οὐ γὰρ ἂν ποτε—] Θνήσκων γὰρ ἂν, ἤγουν, εἰ ἐθνησκον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπὶ τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. Schol. Mihi hīc videtur poēta ad rumorem aliquid alludere de morte Oedipi modo extraordinario eventurā, post ipsius secessum in Furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimī, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hīc repraesentatur Oedipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantūm, quod sibi videbatur verissimile ex rebus maximè portentosis anteaetae vitae, deducit;—nimirū, quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum caeteri mortales. Sensus totius loci à v. 1451. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithaeron;—my father and mother designed it to be my living tomb.—Yes. Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithaeron or not, one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last.* JAC. TATE.

1458. —ὅπηπερ εἶδ',] Lege ὅπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδῶν, quod est ἐν ποδοῖν. JAC. TATE. quocunque ibit, Angl. *whithersoever it will.* Vide suprā ad v. 431. "ὅπη, Porson. Eurip. Ed. Lips. Vide Indicem. P.

1463. Αἶν οὐ ποτ' ἢ μή—] Ordo est: Αἶν ἢ ἐμὴ τράπεζη βορᾶς οὐ ποτ' ἐτάσθη χωρὶς ἀνευ τοῦδ' ἀνδρός, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprā ad v. 534.] quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsum à me.

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι.] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἶν. Vide suprā ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἶν hīc legendum felici conjecturā jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Caeterū μέλεσθαι regitur ab ὄρα, vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, infin. pro imperativo.

1472. Οὐ δὲ κλύω που,] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. 160. τοῖν μοι φίλοιν θαυμάζουσιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων δέον δὲ εἶπεν θαυμάζουσιν, ἀρετικῶς ἐξηγεῖται. ἔστι δὲ ἀντικώτερον, ὥς τὸ, μὰ τῷ θεῷ, καὶ τῷ χεῖρι. Ita Schollastes. Potest hīc autem subintelligi τέκνον. "τοῖν φίλοιν neutro genere dici "videtur, ut, verbi causā, Oedipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas "filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phoen. p. "162. b." Cantab. Anon. "Et hīc v. 1474. P.

1475. Λέγω τι:] Angl. *Am I in the right?* Λέγεις, You are.

1477. —ἢ σ' εἶχεν πάλαι.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἢς εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto, non διὰ, ut Heathius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἢν εἶχες.

VOL. II.

60. 1478. —*τῆς δόου*—] καὶ σε ἔνεκα ταύτης δόου, ἥς ἐπεμψας δηλονότι τὰς πόδας. Schol.

1479. —*φρουρήδας τύχοι*] idem ferè quod φρουρήσαι. Vide suprà ad v. 699.

1482. *Αἰ τοῦ φυτουργοῦ*—] αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤρουν τυφλώττειν, προὔξηνθαι τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. προὔξηνθαι, εἰργάζαντο, αἵτιοι ἐγένοντο. Schol. Vide Porson. Supplement. ad praeft. in Eur. Hec. p. xxiv.

1490. —*κεκλαυμένα*] *defletae*—*ἀντὶ τῆς θεωρίας, vice spectaculi*— i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice tragoediae quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένα ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως; i. e. unde non reuerturæ estis domum lachrymis obrutæ pro voluptate spectaculi? Rectè, ut opinor; nam κλαῖω est non solum *fleo*, sed *lachrymas moueo, facio ut quis flet*. Sic Plato in Phaed. sub fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotism. C. V. s. i. ad fin. "Aeschyl. Choë. 455. 729. ed. Glasg. *κεκλαυμένος, fletus*; 685, *defletus*: ubi quidem Schutz post Stanley commendat *κεκαυμένον*. P.

1493. *Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρήψει, τέκνα,*] Hic et sequentes duo versiculi omniū, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Pessinè," inquit Brunckius, "vertit "Johnsonus, *Quis ille erit, qui iā abiciet liberos? τέκνα* vocativus "est, et *παραρρήψει* neutraliter adhibitum, ut ferè solet *ἀναρρίπτειν*, "subaudito *κίνδυνον*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ὁ γνῶται,*" *ἀναρρίπτειν* quidem est *turnum* vel in *sublime* jacere, et cum *κίνδυνον* constructum, ut saepè fit, tunc sonat *periculum temerariè adire*. [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus est etiam in explicatione phrasium *ἀναρρίψαι κύβου*, et *ἀναρρίψαι μάχην*.] Potest et *παραρρίπτειν κίνδυνον* idem significare ac *ἀναρρίπτειν κίνδυνον*, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quae proximè sequuntur versibus, quae in omnibus impressis, et codd. sic se habent, *τοιαῦτ' ὀνειδῆ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς Γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα*; de suo substituit,—*ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν, γονεῦσι σφῶν κ. τ. λ.* atque ita reddidit,—*tot et tanta suscipere dedecora, quae generi inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul erit alia*? "Poëtae," inquit, "manum restituisse mihi videor, et "sensem adsecutus fuisse: *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν*, nempè *πράγμασι*, "vel *ἔγγενέσι, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα*, pro *γονεῶν καὶ "σφῶν*. Dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hīc, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81. 107.] nimis videtur audax vir egregius. Sensem non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba haec sunt: *τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὃ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνειδῆ, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤρουν βλάβαι, ἀτιμία*; Ordo igitur sit: *τίς ἔσται*; *τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παραρρήψει τοιαῦτ' ὀνειδῆ, ἃ [ἤν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι*, [Schol. explicat *γονεῦσιν ὑμῶν, vestris parentibus*. Sed *ἐμοῖς γονεῦσι* satis rectè se habet: nam per *ὀνειδῆ* Oedipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocastæ.] *ἔσται τε [δηλήματα] σφῶν ὁμοῦ*; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will*

overlook such infamy, [or, a connection with such an infamous person,] as proved the ruin of my parents, and will also prove yours? "Γονεῦσιν ἔστι scripsi secundum Erfurdt. not. Meis parentibus et vestrum sc. parentibus—Brunck. Oxon. ubi supra, "παράβλλεσθαι, et ἀναφύπτειν." P.

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρήναι—ὁμᾶς χρεῶν.] sed pro-
fecto vos virgines innuptasque contabescere necesse erit. χέρσους, παρ-
θένους. Schol.

1505. —μὴ σφε περιδῆς] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιδεῖν est spernere, negligere, quod flagitat sententia. Depravatē libri omnes παρίδης, claudicante versu, nec satis benē ad sententiam. Брукк. Affirmat tamen Porsonus, "Tragicos nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, putat, "Anapaestos legitimos περὶ admittere ante vocalem." Et in hac suā doctrinā stabiliendā, [ad Eur. Med. 284.] addit paulō post: "Hinc etiam resellitur Dawesii emendatio ad Soph. Oed. Tyr. "1505. μὴ σφε περιδῆς pro μὴ σφε παρίδης. Quod περιδεῖν tam "saepē occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non "licere. Nisi statuere mavis, παρίδης genuinae vocis esse inter-
pretamentum, lege, μη παρὰ σφ' ἰδῆς." Vide infra ad Eur. Med
v. 284.

1512. —τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι,] i. e. σὺν ἐμοί. hoc tecum vovete, ut
vivatis semper, ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis aevum, &c.

1517. Ὄλθ' ἐφ' οἷς—εἰμι,] nostin' quibus conditionibus ibo? Praes.
verbi εἰμι, eo, saepe sumitur sensu fut. Vide suprā ad v. 431.
Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate,] Ἐπὶ τοῖσδε, on these
terms, παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχον.

1519. —ἐχθιστος ἦκω.] idem quod ἐχθιστός εἰμι. —Τοιγαροῦν
τεύξει τάχα. Quare voti forsitan compos fiet. τεύξει, Att. pro commu-
ni τεύξη. Vide suprā ad v. 1239. et Porsonum in Praef. ad Eur.
Hec. p. rv.

1520. Φῆς τὰδ' οὖν,] Angl. But sayest thou so? γὰρ οὐ φιλεῖ,
subauditur μάλιστα. Yes: for I am not accustomed, &c.

1523. Καὶ γὰρ ἃ ῥατέησας,—] i. e. ἃ ἐκράτησας— Nam quae
obtinuisti antehac, te per viam non comitabantur. Planē persuasum
habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abji-
cere. [Praef. ad Eur. Hec. p. v.] Neque hoc exemplum contra-
dicit canonī; nam ἃ ἐ pronuntiatur ut una syllaba.

1526. Ὅστις οὐ ξήλω—] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ 162
εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίᾳσι θάρσων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλο-
νότι, ἀρετῇ. Schol.

1528. Ὅστε θνητὸν ὄντ',—] ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν, &c. est is,
puto, qui expectet videre, qui nondum viderit, ultimam illam diem.
Locum ita verto, Quare mortalem, qui ultimam illam diem nondum
viderit, neminem felicem iudices, priusquam, &c. BURGOESS. Rectē,
ut opinor. Ante δλδίζειν subauditur δεῖ σε, vel δεῖν σε, vel tale ali-
quid. Caeterum inter alios, qui hanc sententiam commendaverint,
ita Ovidius, Metam. iii. 135.

————— *Ultima semper*
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTAE IN EURIPIDEM.

163. * Ex EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitūs Atheniensium filius, celeberrimus Poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulā Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportarunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur.† Non solūm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiā Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicae, Picturaeque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in Philosophiā Anaxagoram audivit. Anno autem aetatis decimo octavo ad Tragoedias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine saepius reportaverit. Studium tamen Philosophiæ minimè negligebat: undè Tragoediae ejus morum praeceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive 'Ο ἐπὶ τῆς σακηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimae Philosophiæ fuisse amatorem. 'Ο δὲ Σωκράτης, inquit Aelianus, πάντων μὲν ἐπεφότα τοῖς θεατροῖς εἶποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγωδίας ποιητῆς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγῶδοις, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιῶι δὲ ἀγωνιζομένον τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ πατήρ. ἔχαιρε γάρ τῳ ἀνδρὶ δηλονότι διὰ τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Aeschyli, vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhuc supersunt; ex quibus merita Euripidis facilius aestimantur eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum oeconomiam; idem tamen fatetur omnium poetarum Euripidem esse *τραγικώτατον*. 'Ο Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poët. s. 26. edit. Tyrwhitt. Vol. I. p. 291. h. op.] De Tragoediā loquens Quinctilianus, "Sed "longè," inquit, "clarius illustraverunt hoc opus Sophocles atque "Euripides: quorum in dispari dicendi viā uter sit poëta melior, "inter plurimos quaeritur. Idque ego sanè, quoniam ad praesentem materiam nihil pertinet, iudicatum relinquo. Illud quidem "nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant,

† Salaminem et Euripum Euboicum Attica interjacet. Ad Artemisium in Euboea, non ita prope Euripum, at de Euripo, Persis Graeci navibus obstiterunt, priusquam eosdem ad Salaminem profigarunt. Nomen Euripi de aliis maris angustiis et similibus communiter usurpatur. Nescio an fretum angustum inter Salaminem et Atticam aut ab antiquioribus aut a recentioribus Euripus nominatum sit. Fabricium, Harles. Barnes. &c. Dalzel non procul sed prope sequitur. Vide Herod. VIII. 11. 84. de procliis. Pausan. Lacon. c. 14. Arcad. c. 30. &c. de Euripia. P.

“utiliorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod 162
 “ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sopho-
 “clis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi: et
 “sententiis densus; et in iis, quae à sapientibus tradita sunt, paenè
 “ipsis par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fue-
 “runt in foro disertis, comparandus. In affectibus verò cùm omni-
 “bus mirus, tum in iis, qui miseratione constant, facile praecipuus.”
 [Inst. Orat. Lib. x. c. 1.] “Cum Sophocle igitur” (verbis nunc utor
 doctissimi Harlesii) “Tragoediam Graecorum perfecit Euripides,
 “atque illi dumvirum id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat,
 “feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt.” [In suâ
 edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 238.] Propter odium in foeminas,
 quod Euripides in tragoediis, et praesertim in suo Hippolyto, ex-
 pressit, dictus fuit à veteribus *Μισογύνης*. Sed affirmat Sophocles,
 apud Athenaeum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ
 ita adversus muliebrem genus affectum fuisse; quod et ostendit Bar-
 nesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alterâque deinceps
 uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus
 est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit
 infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequerantur,
 nullam fidem apud aequos rerum-aestimatores meruerunt. Tandem,
 circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem
 Archelaum, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera
 antea acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In
 Macedonia aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus
 regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto
 aetatis anno, Olymp. xciii, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta an-
 nos natus obiit. Rex Archelaus Euripidis interitum summo moe-
 rore prosequeretur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium
 legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere volebat:
 sed in Macedonia ei magnificè parentandum, sepulchrumque nobilis-
 simum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus ob-
 tinere non possent, magnificum coenotaphium ei condiderunt: quod
 Pausaniae tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Ὅδ' ὅν μνημα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδην, ἀλλὰ οὐ τοῦδε.

Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνημα τόδ' ἀμύχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 264. " 536. Anon.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro
 Athenis positas fuisse. [In Atticis, c. 2. 21.] Vitam Euripidis Graecè
 scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latine Josua
 Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. L. ii. c. 18. Vol. ii. p. 234, sqq.
 edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Graece
 Florentiae, apud Laurent. Franc. de Alopa; in 4to. [à Jano Lascari
 sub finem saec. xv. curata, literis majusculis, neque tamen sine ac-
 centibus, descripta. Haec est edit. omnium antiquissima, sed quae
 non nisi quatuor tragoedias continet.] "Aldina, 1503, et exinde
 Hervagianae parum emendatae habentur. P.

2. Euripidis Tragoediae xix. in quibus praeter infinita menda

163 sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Graecè. *Antwerpiae, ex officinâ Christoph. Plantini, 1571. in 12mo.*

3. Euripidis Tragoediae quae extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Graecis, "in vii Tragoedias," ab Arsenio Monembasiae Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodaeï, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemyl. Porti annotationes Excudebat *Paulus Stephanus, Geneva, 1602. 3 Vol. in 4to.*

4. ————— quae extant omnia, &c. "cum Scholiis in vii priores—ab Arsenio &c."—Operâ et studio Josuae Barnes, S. T. B. *Cantabrigiae, 1694. in fol.* [Haec edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectius à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, aestimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa praestitisse.]

5. ————— quae extant omnia. Tragoedias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii, 1778. 4 Vol. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ————— quae extant omnia. Gr. et Lat. *Lipsiae, 1778—1788. 3 Vol. in 4to.* [Exhibet haec edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quae praestiterat Musgravius, et optima quaeque, quae protulerant singularum tragoediarum editores, possint inveniri, magnâ cum diligentia collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur haec edit. omnium, quae adhuc lucem viderunt, longè utilissima.]

"7. ————— Tragoediae et Fragmenta. Recensuit, &c. Augustus Matthiae. *Lipsiae. vii Tom. 8vo. recepimus, 1813—1823. In i. ii. iii. Textus est xix Trag. iv. v. Scholia ad vii priores: vi. vii Notae ad x. scil. ad fin. Iph. Taur. Caetera desiderantur. Interp. promissa est, et Indices. Danaës frag. inter caetera "locum habebit."*

Singulae Euripidis Fabulae, vel earum quaedam selectae, saepe à viris doctis editae sunt: quarum vel magnum numerum hic recensere nimis foret longum. Optimae notae sunt sequentes. 1. Medea et Alcestis; cum interpret. "metricâ" Geor. Buchanani Scotti. *Edin. 1722. in 12mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phoenissae: à Jo. King. *Cantab. 1726. in 8vo.* 3. Eaedem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond. 1748. 2 Voll. in 8vo.* 4. Phoenissae, cum interpr. Hug. Grotii. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Franeq. 1755. in 4to.* 5. Hippolytus, cum interp. "lat. carmine" Geo. Rattalleri. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Lug. Bat. 1768. in 4to.* 6. Tragoediae quatuor; Hecuba, Phoenissae, "Hippolytus," et Bacchae. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent. 1780. in 8vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Graecorum 5ta Declin. imparisyllabicâ, &c. quaestio grammatica. *Lond. "Ex cud. Gul. Bowyer. 1763. 4to."* Edit. altera, 1775. in 8vo. 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris. Recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond. 1771. in 8vo.* 9. Burtoni Pentalogia· sive Tragoediarum Graecarum Delectus: Editio altera; cui observa-

tiones, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll.* in 8vo. ["Nempe, Sophoclis Oedipus Tyrannus et Coloneus, Antigone; Euripidis Phoenissae; Aeschyli Septem contra Thebas. Omnes de Thebis. P.] 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosae juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. *Lond.* 1797. in 8vo. Secutae sunt Orestes, 1798, et Phoenissae, 1799. et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque nuperrimè. Hecuba, iterum; cum Supplemento ad Praefationem, quod continet doctissimi editoris expositionem praecipuorum metrorum Tragicorum. *Cant.* 1802. ["Hae IV Tragoediae à Porsono, cum Supplemento, iterum editae sunt in I Vol. 8vo. à Schaefero. *Lipsiae*, 1807, et prius. P.]—Vide plures enumeratas, in Recensione Editt. 3tio tomo edit. Lipsiensis praefixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, sqq. edit. Harles.

"Euripidis Medea. Recensuit et illustravit Petrus Elmsley. A. M. *Oxonii*, 1818. 8vo. P.

"Medeae Tragoedia ex editione Musgravii primum in his Collectaneis inserta est. Ad hanc Notae conscriptae sunt. Verum postquam Textus Porsoni receptus est, eadem fere notae manebant, etiam in versuum citatorum numeris. Idcirco saepius erant prorsus absonae, studia fallentes. Haec, ut potui, in editione priori corrigere studui, opere parum facili aut felici, verba ipsa potissimum tenens, at saltem "parce detorta." Forsan nonnulla in praesenti tentavero, si ratio operis admiserit. Quaedam ex editionibus Matthiana et Elmsleiana recepi. P.

* *MHAEIA.*] MEDEA, filia Aeëtae, regis Colchorum, ex Idyia conjugē, foemina apud veteres poëtas celebratissima; à quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessalia cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit, quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeò aureo vellere potiretur. [Vide suprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Graeciam cum eo clam navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucom, sive ut alii vocant Creüsam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata, "ferox invictaque," nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiae Tragoediae; in qua poëta personam Medeae depingit tantâ ingenii vi, ut in scenâ vel veteri, vel recentiori vix aliquid excellentius invenire possis. De historiâ autem Jasonis et Medeae consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. 40. sqq. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid. Epist. Medeae Jasoni; et Metamorph. lib. vii. 1. sqq. atque Propr. Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. *Εἶθ' ὄφελ' Ἀργοῦς*—] Constructio est: *Εἶθ' ὄφελ' ὁκάφος Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι κινάντας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχαν.* Utinam navis Argo non volasset per Cyaneas Symplegades in terram Colchorum. Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi ὄφελαι, debeo,

135. usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἴθε, αἶθε, aut ὤς. Sic, εἴθ' ὄφελον ὀλέσθαι, utinam periissem! εἴθ' ὄφελος ὀλέσθαι, utinam periissem! εἴθ' ὄφελ' ὀλέσθαι, utinam periissem! &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunil, p. 267. C. V. ix. 4. 5.] 2. Aequè rectè dici σκάφος Ἀργούς, navis Ἀργός, et σκάφος Ἀργῶ, navis Ἀργο. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quā Jason cum suis heroibus, qui inde Argonautae dicebantur, è totā Graeciā delectis, navigavit in Colchida ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsā ab adjectivo ἀργός, veloc. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κιάνειαι, scil. πέτραι, quae erant parvae insulae saxosae in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvòque distantes spatio; ex eo Συμπληγάδες dictae, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπληγεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. iv. 85.] πλαγκταὶ vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cū sint in Euxino. [Vide Odyss. ii, 61.] Caeterum διαπτάσθαι, inf. à διαπτέσθαι, periculo sumitur nō metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πτάσμαι, πτώμαι, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, διαπτάσθαι, ut sit aor. 2. mediae. Attici, ut ille arbitrat, in praes. adhibent πέτομαι, πέταμαι nunquam verò ἵπταμαι, in praes. sed ἵπτάμην, in imperf. et ἐπτάμην, in aor. 2. undè in inf. πτάσθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum juventuti studiosae commendandi. "Et ἐπτόμην, πτέσθαι, à πέτομαι. Vide supra ad p. 113. v. 17 P.

3—6. Μηδ' ἐν νάπαισι—] Ordo est: πένκη δὲ τμηθεῖσα ἐν νάπαισι Πηλίου μὴ ποτε πεθεῖν, et pinus vecta in salibus Pelii nunquam cecidisset, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν δρόστων, neque remis [vel remigando] exercuisset manus virorum praestantissimorum, [nam ἐρετμῶν est remis instructio, vel remigando exerceo;] (sive ut Porsonus, remigare cogere, remigio applicare: ἐρετμήσαι, est remigare:) atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὄφελος μὴ ἐρετμῶσαι ἢ Ἀργῶ (potius ἢ πένκη) τὰς τῶν δρόστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, neque manus remigassent.] οὗ μετῆλθεν τὸ πάγχρυσον δέρος Πελίᾳ, Angl. who went in quest of the golden fleece for Pelias. Vide supra ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

7, 8. —πύργους—] Supple εἰς. θυμὸν, supple κατὰ.

11. 12. —ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic Construe: [ἐν] φυγῇ μὲν ἀνδάνουσα πολίταις, [εἰς] χθόνα ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, in exilio quidem placens civibus, quorum in terram pervenerat: vel ut optimè interpretatus est poetarum sui saeculi facillè princeps Georgius nostras Buchananus: —gentis cujus exul incolit Solum, favorem demereri sedula. Pro φυγῇ legendum φύσει, [indole, naturā, moribus,] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragoedias, quas ad me nuper è Germaniā misit vir humanissimus, mihiq; amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò politiores Literas, Vimariae ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invento erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si necesse esset textum mutare, "facillius esset hic φυγῇ quam φύσει, ut apud Pindarum, σοφὸς ὁ "πολλὰ εὐδὲς φύει. simili enim mendā in quibusdam Hesychii "editionibus, pro φυγῇ, φυγῇ legitur: dubitari potest an satis tragi "cum sit φυγῇ. H. Steph. autem in voce Euripidem citat." T. Young. " Vide infra p. 276. v. 154.—P.

13. *Αὐτὴ δὲ*—] proponit Jac. Tate pro *αὐτὴ τε*, ut ritè respondeat ad *ἀνδάνουσα μὲν* suprâ. " Sic Elms. P.

19. —*ὃς αἰδουμνᾷ χθονός.*] *qui princeps est hujus terrae.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —*ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς*] Lego cum doctissimo Jortino, *ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πόστιν μεγίστην*, ut *δεξιᾶς* sit genitiv. sing. quem regit *Πόστιν μεγίστην*. Angl. and invokes the mighty faith of his pledged right hand. Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. *Κεῖται δ' ἄσιτος.*] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad 166 commovendos affectus aptissima.

26. —*ἥσθετ' ἡδίκημένη.*] Egregius Graecismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hic, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam*. [Vide infrâ v. 36, 38, 495, et 548.] Quum autem transitus sit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic *ἥσθετ' αὐτὸν ἡδίκημένον*, *animadvertit illum injuriâ affectum*. Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunil. C. VI. l. 13. 16.

" 30. *Ἢν μήποτε*—] *Nisi quando.* BARNES. MUSGRAVE. *Nisi quod.* BUCHANAN. 35. *ἀπολείπεσθαι*, *privari*. ELMSLEY: sine apostropho. P.

33. —*ὃς σφε νῦν ατιμάσας ἔχει.*] Sic Angl. *who now has disgraced her*. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 577. p. 131.— Versum in priore editione 41, [*Σιγῇ δόμους εἰσβάς, ἔν' ἔστρωται λέχος,*] cum Porsono hâc ejecl. " Matthiae versum restituit. Restitutum uncinis inclusi. Repetitur quidem in v. 381. et sic etiam v. 40. in v. 380. In utroque loco novam nuptam indicare mihi videtur, et hic loci necessarius esse. P. Elms. omisit. *τύραννον*, *the princess*, 40. *liberos* intelligit.

43, 44. —*οὔτα ραδίως*—] Ordo est: *τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔτα ᾄσεται καλλίνικον*, aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam praeclaram victoriam celebrabit. Olim credidi poetam, per *οὔτα*—*καλλίνικον ᾄσεται*, (vulgarem lectionem,) intellexisse, *non quidem feret se pulchrum victorem*, seu nequaquam praeclarus victor evadet: sed statim sentiebam Linguae Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare *καλλίνικος*. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit *καλλίνικον*, *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] *καλλίνικον δαδέν* notam esse locutionem, pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce *μολπήν* aut *δοιδήν*. Muretus igitur hic legendum proposuit *ᾄσεται*: quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. *Χρηστοῖσι δούλοις*—] Sic construe: *τὰ [πράγματα] δεδωποτῶν κακῶς πιτυοῦντα [ἔστι] συμφορὰ χρηστοῖσι δούλοις, καὶ ἀνθ' αἰτίας φρενῶν* *res adversae dominorum calamitatis sunt servis fidelibus, et tangunt ipsorum mentes.* ἄπτω, necto; ἄπτομαι, in voce med. necto meipsum cum aliquo, i. e. tango: *ἀνθάπτομαι*, vicissim tango; et habet post se gen. per notam syntaxin.

56. —*μ' ὑπῆλθε*—] *μ'* pro *μοι* in priore editione cum *μολούσῃ* concordabat: *ὑπέρχομαι* vulgo habet post se accusat. interdum dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit,—*Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου πόρης* *Ἐλθῆλθε, συγγένειαν ἐννοούμενῳ*,—an *μ'* poni possit pro *μοι*: quare proponit *ἐννοούμενον*. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266. 472.] " Poëtis scilicet Atticis

167. 'non licere ullam diphthongum elidere,' μ' , i. e. $\mu\epsilon$, hic necessario postularet $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\nu$, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemonem, Athenaei vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porsono Medeam, criticum illum eximium $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\nu$ praelaturum. "Nam cum," inquebat idem J. Tate, "dativus nominis praecedit, sequi potest accusat. 'adjectivi aut participii, ut infra, v. 811, et 884, et 1233—35. at non 'vice versâ.'" Quod quidem verum est tum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores. Caeterum— $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\mu\eta\tau\alpha\iota$, ut ait Scholiastes, $\tau\omicron\upsilon\varsigma \epsilon\nu \mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota\varsigma \delta\upsilon\sigma\tau\upsilon\chi\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma \epsilon\acute{\xi}\epsilon\tau\alpha\zeta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ οδοι γὰρ διαπῆν τὰς συμφορὰς μὴ θνῶνται, καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐκ ἄν, ἢ ἡλῶ, ἢ γῆ, ἢ θεοῖς ἄλλοις, διηγούνται.

59. Ζηλωὶ δ' μακάριος εἴ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Ἄλλως θανμάσω σε, πῶς οὐκ ἔγνωκας. Schol. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 150. "Ὡ μῶρος, Atticè. P.

64. —πρὸς γενέλου,] Mos erat antiquissimis temporibus, ut supplices, quibus supplicabant, eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. β, 371. x, 454.] unde hic, ut videtur, nutrix paedagogum per barbam obsecrat.

67. Πεσσοῦς] Rectè interpretatur Scholiastes de loco, ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thea. Ling. Rom. Voce *Calculus*.] πεσσοῖ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellae saxeae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. REISKE. Se tamen optimè tuetur Musg. in notâ sequente: et auctores habet disertissimos, magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Piersonum, "ad Moerid. v. Σήθαμα, p. 351." Cantab. Anon.

72. —τάδε.] Hic sanè τάδε praetulerim, ut vitetur homoeöteleuton. PORSON. "τάδε scripsi pro τόδε, post Elms. P.

84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν,] supple γινώσκει τόδε; Quisnam mortalium hoc non novit? ἄρτι γινώσκεις τόδε, jam dudum tu nōsti— &c. Lectio vulgata est: Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε,— quam Tatius hoc modo posuit Anglicè, You find this out now, it seems. But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour, (some it is true in many cases justly enough, others basely for their own interest, violating every tie of duty and honour,) since even Jason our master can find in his heart, for the sake of marrying with a princess, to abandon these his poor innocent children—to the bleak mercy of the world. "ἄρτι, jam nunc primum, now first. P.

168. 86. Οἱ μὲν δικαίως, &c.] Janus Gulielmius legendum putabat διὰ κλέος, gloriae causâ, [Verisim. I. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstineo. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 44.] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. Tom. iii. p. 341. Οὐ μὴν δικαίως ὁδὲ Κύπριδος χάριν, Atque pudici matrinoῦ nullam Medae gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur. Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post χάριν, in v. 86. Sensus rectè vidit vir magnus Hugō Grotius, qui locum ita reddidit: Αδεόν μορὲν σέculi ignορας, σὶβὶ Ὡς quisque cupiat esse meliùs quam alteri, Pars jure, part

privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto 163. *pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Graec. p. 190. Caeterum de hoc versu 86. ita Porsonus: "Mihi videtur sententiam prioris "versus quodammodo mollire voluisse Euripides."

89. Σὺ δ' ὥς—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil est in praecedente versu ad quod τε, quod Brunckius habet, referri potest; δὲ verò refertur ad μὲν subauditum, ut saepe fit; quasi esset 'Τυεῖς μὲν—Σὺ δὲ— JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit. —ἐρημώσας ἔχε, idem quod ἐρήμωσον. Vide supra ad v. 33.

95. Ἰῶ, δύστανος ἐγὼ] Doricè pro δύστηνος. "Doricas formas "in impressis receptas non agnoscunt membranae in his Anapaestis." BRUNCK. In Anapaestis neque nunquam neque semper Doricà dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formà MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum reposui. Porson, ad Hec. v. 103. μέλτα τε [ἔνεχα vel δια] πόνων.—Medea scilicet exauditur, scenam nondum ingressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex iambico in Anapaesticum; quod terrorem auget." 95. Elmsleius praefixit Ἰῶ, ex Codd. 8.—96. πῶς ἄν—Vide supra p. 137. v. 765. P.

101—103. —ἀλλὰ φιλάδοσθ'—] sed cavete à saevo impetu et horribili naturâ animi contumacis.

105. Ἀἴλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον] Et hunc versum per figuram, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, constituit Porsonus, et versum 1105. —Σώματά δ' ἦδη ἐδόθη τέκνων, propter numeros sedem praepositionis mutans, et ἀναστροφὴν faciens. "Ubi vide. P.

"110, 111. Αἶ, αἶ, ἐπαθον—] Ita Elmsleius duos versus in unum reduxit, ut similis sit versibus 95. 144. 294. &c. Auctores habuit. Exclamationes saepe sunt extra versum, ut in his locis. P.

119—121. Δεινὰ τυράννων λήματα,—] Pulchrè emendavit vul-169 garem hujus sententiae interpretationem vir ornatissimus Sam. Clarke; [ad Il. α, 82.] Terribiles sunt regum animi; quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt. Nimirum ἀρχω in voce act. Lat. sonat princeps sum; ἀρχομαι autem in voce pass. subditus sum. [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] Οἰόλα, rarò, πολλὰ, multum, usurpantur adverbialiter.

122—130. Τὸ γὰρ εἶθιόθαι ζῆν ἐπ' ἰσοῦσιν] δ' ἄρ' Porsonus cum Brunckio. [Vide supra ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et interpretare: τὸ γὰρ εἶθιόθαι ζῆν ἐπ' ἰσοῦσιν κρείσσειν Angl. And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable: εἰη οὖν ἔμοιγε—may I then for my part be permitted—εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γε, καταγρησάσκειν, to grow old, if not in magnificence, at least in security. Quod nimirum est aureae mediocritatis. γὰρ, πρώτα μὲν, εἰπεῖν τοῦνομα τῶν μετρίων νικᾷ, &c. Angl. For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is far the best state for mortals. τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῦσι οὐδένα καιρὸν immoderata autem nullo tempore efficacia sunt mortalibus; ἀπέδοκε δὲ μέγιστος ἄσας οἴκους, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ. afferunt autem [τὰ ὑπερβάλλοντα scilicet] majores calamitates familiis, quando deus irascitur. [Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs pro οἴκας proponit θυ-κας, ut sensus sit: gravior instat magnis et elatis rebus à fortuna perniciēs. Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadversus in Eur.

169. Tragoed. p. 23.] Cf. Horat. Lib. ii. Od. x. "καιρὸς significat, quodcunque opportunum, commodum est.—οὐδένα καιρὸν δύναται, nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest. MATTHIAE. P.

138. *Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.*] Quia minimè amica facta sunt. Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet *Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἂ κέκρανται*. Vulgaris lectio est: *Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, quoniam res infestae sunt inimistae*. Sensus est: *Mihi nequaquam arident dolores domūs, praesertim flagitiis inquinati. κέκραται per Sync. pro κεκράσται, à κεράννυμι, misceo.* "At κέκρανται à κραίνω, perficio, pert. pass. 3. sing. P.

139, 140. *Οὐκ εἰδὶ δόμου*—] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

*Οὐκ εἰδὶ δόμου· φρουῖδα γὰρ ἦδη
Τὰδ' ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων*

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τοῦ γὰρ intra tantillum spatium, (scil. γὰρ ἦδη, et, in versu sequente, γὰρ ἔχει,) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui profitens, (quod de me utinam ex animo et ego possem praedicare!) longè, sed admodum eruditè, digreditur, ut ostendat, quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerint. "*φρουῖδα τὰδ' ἦδη. ὁ μὲν γὰρ*—Vulgo. *χὼ μὲν γὰρ*—Matt. *τὸν μὲν γὰρ*—Elms. uterque ex conjectura. Hic etiam δῶμα. P.

144. *Ἄλ' αὖ*—] Vox Medae scenam nondùm ingressae adhuc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. *Θάνατον καταλύσaiμαν,*] morte dissolver—Conf. Shakspeare, *Hamlet*, Act I. Scen. ii.

170. 151. *Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου*—] ἔρος ἀπλάστου κοίτας pro ἄπλαστος ἔρος κοίτας: atque sic reddidit Buchananus: Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—? In textu repone ἔρος. "*Τίς σοι ποτὲ*, omnes fere. P.

153. *Σπένθει*—] τὸ—σπείθει θανάτου τελευταῖν, διὰ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Schol.

157. —*μὴ χαράσδου*—] ne irascere, μὴ ὀργίζου. Hesychius, *κεχαραγμένος, ὀργισμένος*. Herodot. vii. 1. *μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι*. Verum vix aequum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: *Δεινὸς τοδὶ μὴ χαράσδου, ne nimis vehementer ab hoc irascaris. τοδὶ pro τόδε metri causâ*. Sic ταντὶ Supplic. 156. τωδὶ Her. F. 667. MUSORANZ. Legendum putat Brunckius: *Κεῖνω λίαν μὴ χαράσδου*. Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, *κεῖνω τόσον μὴ χαράσδου*.

158. *συνδικάσει*—] Fut. 1. à *συνδικάζω*, quod penult. corripit. "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse feret opem." BRUNCK. "Ἄλφας Dor. pro *συνδικήσει*, à *συνδικέω*, patrocinator. Alii *συνδικήσει*. P.

160. *Δυρομένα σὸν εὐνήταν*—] Sic Porsonus edidit pro *Οδυρόμενα σὸν εὐνήταν*. Vide ad Hec. edit. nov. 734. Eustath. ad Il. β, 269.

p. 28, 19. (165, 20.) εὐρόσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδυρεσθαι ὀύρεσθαι. Deinde εὐνήταν Brunckius.

170. Θέμιν εὐπταίαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit.* Firmat hanc interpretationem ὀρκίαν Θέμιν, quod mox legitur, v. 211. MUSGRAVE.

172. —ἐν τινι μικρῷ] Λέπει κακῶ· ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν παύσεται τῆς ὀργῆς. Schol.

184. —πρὶν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω] κακῶω duplicem accusat. 171. habet post se.

190. Καίτοι τοκάδος δέργμα—] Λέπει τὸ ἔχονσα. καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὄρα τοῖς τολμᾶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχονσα λεαίνης τετοκίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως, οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμὸς, εἰς σὴν χάριν εἰσελεύσομαι. Schol.

193—206. —Σχαιὸς δὲ λέγων,—] Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius : [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

*Nil me peccet iudice, siquis
Proavos multum sapuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, laetas
Quod mulceret molliter aures :
At multifidis nemo Camoenis
Docuit Stygios sistere luctus,*

*Unde et mortes et funesti
Caus totas vertère domos.
Atqui potius debuit istis
Musa mederi : nam quid coend
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca ?*

Quae et pulchrè reddidit Geo. Buchananus ; sed Grotium in hac parte praefert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud parì successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. IV. p. 182.

208. Λιγυρὰ δ' ἄχρα—] Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχρα, 172 φησὶν, ἡ μογερά Μῆδεia βοᾷ. Schol.

211. Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,] τὰν scil. θυγατέρα Ζηνὸς—*Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi.* [Vide suprà ad v. 170.] “Τὴν Ζηνὸς (γυναῖκα.) Themis Coeli et Terrae filia, Jovis peller.” Vide Apollodor. L. I. c. 3. et Bos. ellips. voce γυνή.” *Cantab. Anon.* “Conjux apud Hesiod. Theog. Prima Metis, 886. secunda Themis, 901. postrema Juno, 921. P.

212. Ἀ νιν ἔβαδεν] *quae ipsam ire fecit*—Meminerint juniores Doricum ἔβαδεν pro ἔβησεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico pro η semper longum. “ἔβησε, aor. 1. saepe transitivum est apud poetas. P.

214. —ἄλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flac. viii. 175. *Indè diem noctemque volant.*—πόντου κληῖδ”. Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. ii. p. 44. Epigram. 15.] Κληῖδες πόντου δε, καὶ ἔσχαται Σαλαμῖνος. κληῖς utroque loco portam vel claustrum significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea—à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, qui claudì non potest. περαινέιν enim claudere, obserare sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsàn mellior interpretatio Brunckii : *per mare occidentale*

172. *ad difficile transitu Bosphori claustrum.* "Pontus—nebulosus. Pomp. Mela, i. 19. Val. Flac. iv. 729. *Mare nigrum* ? P. Caeterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

*Δι' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἀλμυρὰν
Πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.*

216. *Κορίνθια γυναικες,*] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota haec oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quaedam difficilia occurrunt; erant nempe à poëtâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam. *Corinthiae*, inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficulti limi conemur interpretationem, notandum est, locutionem *ὁμμα-των ἄπο* posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis qui domi in studiis se abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hic intelligi, quia hi postea indicantur per *τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός.* Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium praefectos, aut qui legationes publicas agunt apud exterarum gentes. Vocem quoque *θυραῖος* credo posse sumi de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo rempublicam tractant. Eorum utrique generi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός* opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia quamvis in civitate degant, nunquam in publicum prodeunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igitur hoc modo et interpretare: *οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βορῶν—τοὺς μὲν δημάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραῖος, σεμνοὺς γεγῶτας· τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός τῇν δούκλειαν τῆς ῥα θυμίας κτησάμενους.* [Sine scrupulo resolvi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός—ἐκτῆσαντο*, quae per se est integra sententia, in *τοὺς δὲ—κτησάμενους* quia, ut notum, exempla huiusmodi *ἀνακολουθίας* apud Graecos scriptores, et apud scriptores in omni lingua, praesertim in sententiarum longiusculis, saepenumero occurrunt.] *Nam bene novi multos quidem mortalium ex eo quod personas publicas, sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam, privatisque studiis deditam, transegerint, inque publicum minus prodierint, sibi comparasse infamiam socordiaeque crimen: sed iniquissimè; namque aliquem damnare, ingenio ejus atque indole parum perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valde difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtae cepisse, ut suprâ, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem propriam personam, potius quam Medae, hic loci sustinuisse; atque, ut alibi interdum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et locorum, dum eos perstringere studet, qui minus rectè sentiebant de studiis philosophiae et poëseos, quibus ipse fuerit addictus. Vide infrâ vv. 296. 303. vide et Hec. 257. Iph. A. 339. 345. et multa alia id genus loca ethici nostri Poëtae, *τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλοσόφου.*" [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quae laudatur à

Cicerone, Ep. ad Diversos, vii. 6. adjunxitque interpretationem H. 172 Grotii.] (Neque mentem Poëtae neque verborum constructionem, ut nihî saltem videtur, cepit Jac. Τατε. τοὺς μὲν ἀπ' ὁμμάτων et τοὺς δ' ἐν θυράταις aequè ad πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας referri debent, et sub verbis quoque οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς comprehenduntur. Duo genera hominum hîc tantum indicantur, diversis quidem conditionibus; unum e conspectu degens, (eorum scil. qui raro in publicum prodeunt,) alterum domi versans (i. e. muneribus et officiis privatis fungens,) utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, eoque δύσκληϊαν ἐκτρίσαντο καὶ ραθυμίαν, quippe qui, sibi consilii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulò studeant. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea e domo prodit et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit. G. D.) Caeterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodum disserit de ipso hujus Tragoediae Choro. "Sic redderem: Multos novi, qui honesti erant, (respectable,) alios e conspectu, alios in publico; quieti autem et secreto degentes, (but those of silent and retired walk,) sinistram famam nacti sunt ignaviae. δύσκληϊαν καὶ ραθυμίαν, pro δύσκληϊαν ραθυμίας. ἐν δια' δυοῖν. Vide Vol. I. p. 16. n. 7. p. 66. n. 11. P.

221. Δίκη γὰρ οὐκ—] Quae sic construe: γὰρ δίκη οὐκ ἐνεστιν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν, ὅστις, κ. τ. λ. *Justitia enim non in oculis alicui mortalium, quicunque, &c.*

222. —ἐκμαθεῖν—] ἐκμάθη, Eustath. ad II. γ, 279. p. 415, 12 "Rom." 314, 48. "Basil. 895, 5. Flor." Utraque lectio proba. Saepè enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso εἰν, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. "ὅστις, Transitio plur. ad sing. et vice versa, frequens est, quod Eustath. notat. P.

228. —ὀλχομαι δέ,] Angl. and I am fast going.

230. —γινώσκεις καλῶς,] pro γινώσκειν καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γινώσκω καλῶς, Reiskio γίγνεσθαι καλῶς. Musgrave. — γινώσκειν καλὰ edidit Brunckius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —χρημάτων ὑπερβολή—] χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν. τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνθηκῆς λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποιοῦν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντιῶν αὐτοὶ εἰδόμεναι καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστην καὶ Ὀμηρος. [Iliad. λ, 244.] Πρῶτ' ἐκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια—. ἔστι δὲ ἀναχρονισμὸς· οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Schol.

236. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν Kdν κ. τ. λ.] quae vulgata lectio est a Porsono approbata. Γὰρ refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico: ΝΑΜ adhuc gravius malum est hoc malo, &c. Vide infra ad v. 254.

239. οὐδ' ὄν τ'—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

248. Ἡ πρὸς φίλον τιν'—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla "indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hîc loci violetur, cavet Porsonus, pro ἥλικα, ἥλικας scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo

173. "judice, unus amicus *μυῖων κρείσσων δμαίμων*, (Orest. 796.) amico aequalem non opponeret. Dedi igitur *πρὸς ἡλικας*, ad aequalium coetum, ut Phoeniss. 1761. *πρὸς ἡλικας φάνηθι δαίς*." Caeterum pro *φίλων* Brunckius è duobus MSS. *φίλον*, atque ita Porsonus.

250. *Λέγουσι δ' ἡμᾶς*,—] Notus Graecismus: ad verbum, *Dicunt autem nos*, quod periculum innotuam vilam agamus, &c. Melius Latine; *dicunt nos agere* &c.

254. *Ἀλλ' οὐ γάρ*—] i. e. *Ἀλλὰ διὰ τί οὕτω λαλῶ*; γάρ οὐ *κ. τ. λ.* Pro *αὐτὸς*, scribe cum Dawesio et Porsono *αὐτός*, nam est *ὁ αὐτός*. "Vide Porson. ad Hec. 299. Sic scripsi *αὐτός*, Oed. Tyr. 458. ubi *αὐτός*, Br. *ὄντος*, Er. Melius *αὐτός*. Elms. P.

259. *Οὐ μητέρ'*,—] Ordo videtur esse: *οὐκ ἔχοντα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμίδασθαι* [*ἀπὸ*] *τῇδε σ.* non habens matrem, &c. qui portum mihi praebeant ex hac calamitate. "Vel, voc. med. apud quos *μήτη* portum inveniam—*ᾧστε*, vel simili part. intellectā. Vide infra v. 443. P.

264. —*ἦν τ' ἐγῆματο*,] Quum *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de *ζεμινά* vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum *ἦν τ'*, (quod facillè in *ἦν τ'* transire posset,) i. e. *ἦ τ' ἐγῆματο*, et illam cui ille nupsit,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meae*. viii. 12. Non negat tamen Porsonus benè etiam legi posse, *ἦ τ' ἐγῆματο*, ut mox 290, *τὸν δόντα, καὶ γήματα, καὶ γαμουμένην* ut sit, et illam quae nupsit ei. Quod autem ad *γαμουῖσα* attinet, quod de se usurpat Medea, infra 606. id mihi videtur ab illà dictum, dum animo reputaret infandum facinus, quod in eam patrauerat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: *Τί δράσα; μὲν γαμουῖσα*,—*Quid faciens? Num alteri feminae nubens*—cum dixisse debuit—*Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti? "Sarcasum esse utrumque innuit Porson. P.

265. *Σιγᾶν*.—] ut taceas: hoc est scil. quod à te consequi cupio Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos

269. *Δράσω τὰδ' ἐνδίκως γάρ*—] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët ubi suprā" ad v. 216.

174. 277. *κοὺν ἄπειμι—πάλιν*,] neque revertar—De *ἄπειμι* in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. *Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιάδι πάντα δὴ κάλων*,] *Νῦν profectò inimici expediunt omnes funes. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐροδρομούντων καὶ χαλῶντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας*. Schol. *ἐξιάδι* pro *ἐξεῖλαι*, ab *ἐξίημι*, emitto, Atticè. BARNES. *κάλων*, accus. à nom. *κάλος*, *tudens*, gen. *κάλω*, dat. *κάλῳ*, more Attico. In usu est etiam *κάλος*, *ου*, *δ*. [Vid. sup. Od. ε, 260.] Utrumque significat *funes nauticus*—praesertim quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur. Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii: *νῦν δὲ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι σεαυτοῦ*, nunc funes omnes tuos movere te oportet; i. e. ut Damnius explicat, [in suo lex. voce *κάλος*,] *jam omnis conatus est tentandus*.

281. *Κοὺν ἔστιν—ἐκθαδῖς*.] *Non est litus, in quod effugiam*. Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratae manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

284. *Μέδοι κά σ'—μὴ δράσης*—] Vide suprā ad v. 250. —*περιαυχίσχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianam praecedentes, exceptā Lasc. quae *παρὰμπέχειν* habet. *παρὰμπέχειν* A. Flor. *παρὰμπ*.

ἴσχειν B. D. E. παραμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Adhend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wytenbachius p. 55. anapaestum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; rarè admodum adjectivum vel adverbium. Porson. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinae, quae officere videantur, tollere pergit vir egregius; quem vide. Wytenbach. p. 55. Vol. ii. Bib. Crit. P.

288. Λυπεῖ—ἐστερημένη.] Sic Porsonus dedit pro λυπῇ—ἐστερ. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.—"infra v. 351. 452. &c.

296. —ὅστις] Subauditur ἐκείνον ἄνδρα ut antecedens. Vide suprà ad v. 221. 222.

297. Παῖδας—ἐκδιδάσκεισθαι—] Liberos edocendos curare—Nam ita interdum significat vox media.

298. —ἄλλης, ἥς ἔχουσιν, ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] αἰτίας, ut sensus sit: Nam praeter aliam, in quam incurunt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt. "Posses," inquit Porsonus, "legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumen—"dum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud "Nostrum videor legiasse." Forsan αἰτίας intell. Vide supra v. 220. P.

300. Σκαιοῖσι μὲν—] δόξεις σκαιοῖσι πεφυκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ. 175. videberis stultis nequam esse, &c. De voce ἀχρεῖος et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. β, 269. πεφυκέναι, naturd esse. Sic πέφυκας, v. 287.

321. 'Ρῶον φυλάσσειν,] φυλάσσειν, est observare, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. p. 389. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quae observata sunt, benè hic illustrantur à Scholiaste: φυλάσσειν, inquit ille, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Angli, in quibusdam vocibus, utuntur ex aequo activâ et passivâ formâ: easy to watch, or to be watched. φυλάττομαι, in voc. med. est caveo, uti etiam tironibus notum. Ita supra v. 317. μαλθακ' ἀκούσαι.—εἶδω φρεσὼν i. e. σῶν. P.

322. —μὴ λόγους λέγε,] Pro λέγε, Valckenarius ad Phoen. p. 181. proponit πλέκε. Sed nihil opus.

323. 'Ὡς ταῦτ' ἄραρε,] Quoniam stat sententia. ἄρω, ἀπὸ in perf. med. ἤρα, Atticè ἄρηρα. Porsonus, cum Ald. &c. ἄραρε, quod secundum producit. Vide quae idem vir egregius de hoc Dorismo dixit ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenaer ad Eur. Hippol. 1090 "ἄραρε, fixed. P.

325. Μὴ πρὸς δε γονάτων,—] Per gēna quæso, perque desponsam recens. BUCHANAN. δε regitur à λίσσασθαι subaudito. Lectio in "Porsoni edit. μὴ πρὸς δε γούνων est. γονάτων, Matt. Elms. vindicant. P.

326. —*Λόγους ἀναλόε[ς]* verba *consumis*. ἀναλόε[ς], contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgò ἀναλόωσκω.

327. *Λιτάς* ;] *Λίτας* ? i. e. *preces*. *Προσωποποιῖα*. Respicit Homeri locum *Iliad.* i, 498. *Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἶσι Λιδε κοῦραι*, &c. BARNES.

328. *Φιλῶ γάρ*] *Supple μάλιστα*,—ad quod refertur γάρ—

330. *Πλὴν γὰρ τέκνον*,—] Sensus est: Non equidem miror te patriae recordari, nam praeter liberos patria mea est mihi saltem charissima. Fortius autem Cicero: [*De Officiis*, Lib. i. 17.] “Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes “omnium caritates patria una complexa est; pro quâ quis bonus “dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?” Caeterum pro πολὺ. Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πόλις.

176. 332. *Ὅπως ἂν, οἶμαι*—] οὗτος δὲ φησὶ· μὴ καταμέμφου τοὺς ἔρω-
τας· ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθὸν τι ποιούσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακόν, ὥς ἂν ἡ
τύχη παραγένοιτο. Schol.

335. *Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα* ;] *Molestia quidem est*; at nos nonne in molestiis versamur? πόνος subaudito ἔστι, ut κίνδυνος, Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata, *πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνῳ κεχρημέθα*, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curae premunt me, nec ego curis novis*. Sensus est; Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego opprimor curis, non tu: nec opus est mihi alius, quas scil. exilium secum afferet. *Χράσμαι* interdum significat *indigeo*: sic, *Odyss.* α, 13.—*νόστον κεχρημένον ἡδὲ γυναικός, rediῖς indigentem atque uxoris*. item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat, quam vocat certissimam Musgravii conjecturam; non, opinor, cum solito suo subacto judicio. “Tuis exemplis addo Eur. *Cyclop.* “88. 98. Verùm hic usus participii *κεχρημένος* proprius esse videtur. Vide H. Steph. iv. c. 580. v. et Damm. qui, auctoribus “Eustathio et Budaëo, ἀχρηζῶ deducit.” *Cantab. Anon.* “Sup. p. 3.

336. *ὠσθήσει*—] Ita Porsonus pro *ὠσθήσῃ*, secundum orthographiam, quam in hujusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infra, 340. *βιάζει, ἀπαλλάσσει*. 352. *τεύξει*. 355. *θανεῖ*. &c. Vide Praef. ad Hec. p. iv.

339. *Φευξόμεθ'*] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro *φευξόμεθα*. Vide infra v. 342. et 347.

349. —*ἔφω*—] est. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

350. *Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα*.] *Quin saepe damno mihi meus pudor fuit*. BUCHANAN.

351. —*ὅρῳ μὲν ἑξαμαρτάνων*,] *equidem video me errare*. Vide supra ad v. 288. “et v. 26. infra v. 452. P.

356. —*ἔφ' ἡμέραν*—] Ita Porsonus pro *ἐφ' ἡμέραν*.

359. —*τῶν σὺν ἀγέων*.] *Supple δια*. Vide supra ad v. 95.

177. 363. —*κλύδωνα—κακῶν*] Sic incomparabilis Shaksperius: a sea of troubles.

365. —*Κακῶς πέρανται πανταχῇ*] Cf. Thomson's *Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3.

366. *Ἀλλ' οὐτὶ ταύτῃ ταῦτα*,] Rectè Musgravius: *Sed non sic haec abibunt*, i. e. ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποθήσεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ. Conf. Valckenaer. ad Eur. *Hip.* 41.

373. —*ἔξδν αὐτῷ*—] *cum ipse posset*. ἔξδν, particip. ab ἔξεστι. licet, absolutè sumitur. Sic παρδν, infra v. 449.

381. Σιγῇ δόμους—] Vide suprâ ad v. 33. de v. 41. Valckenaerius ad Phoen. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. γέλων.] Accusat à γέλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

385. —τῇν εὐθείαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθείαν ὁδόν. "Κρατίστα pl. pro κρατίστὸν ἔστι—vide infra p. 266. v. 82. P.

386. Σοφαί—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hic non oblitus est vir accuratissimus, quippe σοφαί ille de toto feminarum genere intelligit: Tatus meus, cui et ego assentior, mallet σοφαί, de unâ Medeâ dictum, proponere. Sed vide infrâ ad v. 849.

387. —καὶ δὴ τεθνήσκει.] et jam mortui sunt. τεθνήσκει per sync. pro τεθνήκασι. Angl. and now suppose they are dead. Vide Herman. ad Vigerum, "not. 331. ad C. VIII. vii. 14. P.

390. Οὐκ ἔστι.] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferrox quaedam sublimitas, quae optimè convenit cum personâ Medeae.

399. Χαίρων—] ἰμπρὸν. Vide Toupilii Notas ad Longinum, p. 178. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. "Long. S. xvi. Haec παρῳδεῖ Eupolis apud Longinum—ELMSLEY. Vide supra ad p. 124. v. 363. P.

402. —φρίδου—βουλεύουσα] Vide suprâ ad v. 351. Caeterùm Medea, per pulcherrimam apostrophē, seipsam alloquitur.

406. Τοῖς Σισυφείας,] i. e. Creonti et illius familiae; is enim erat filius praedonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos Σισυφίους. BARNES.

408. Επιστάσαι δέ.] Perita es ipsa. πεφύκαμεν, ita naturâ comparatae sumus ut, &c. "πρὸς δέ, praeterea. P.

411. Ἀνο ποταμῶν ἱερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐναντία γενομένων. ἐχρηγνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. HESYCHIUS. οὐκέτι —δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. Schol. Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. Χωροῦσι—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophe primâ, dedit λήξουσ' αἰδαῖν. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. octavo et nono, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à διδύμους, eundemque in Antistrophe secundâ à μένει pro μέμνει. Cujus in v. primo, pro οὐδέ τ' αἰδώς, dedit οὐδ' ἔτ' αἰδώς.

414. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.] Nec pacta fides Dñs sat certa est. BUCHANAN. Personus ἄραρε, pro vulgata ἄρηρε, ut antea, v. 323.

416. Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν] Haec ita construi possunt: δὲ φᾶμαι στρέφουσι τὰν ἐμὰν βιοτὰν ἔχειν εὐκλειαν. Fama autem convertit vitam meam [i. e. muliebrem] habere [i. e. ita ut habeat] gloriam. φᾶμαι plur. pro sing. num. ut saepe apud poetas.

421. Μοῦσαι δέ—] Ordo est: Μοῦσαι δέ, ὑμνεῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὰν ἀπιστοσύνην, λήξουσι παλαιγενέων αἰδαῖν [Dor. pro αἰδῶν.] Musae autem, quae solebant celebrare meam [i. e. mulierum] perfidiam, desinent priscorum carminum. [Sic Hor. desine querelatum. L. ii. Od. 9.] Conjicit Musgravius poetam hic alludere ad poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης, licet non Medeae.

179. 424. Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμῃ—] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriae prodere perfidiam hominis, nam— Caetera benè explicantur à Scholiasta: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν δοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δύναται ἔσμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμόδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπήνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἡδόμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἐμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λέοντων. Caeterum ἀντάχῃς ἂν est ἀντάχῃς ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam edit. malè scribitur ἀντάχῃς. " Ἀντηχέω. v. 424. ἐν abundat. Vide supra ad p. 148. v. 1112. P.

433. Διδύμους δρόσασα πάντου πέτρας—] δρόσασα ἀντὶ τοῦ διαστέλλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἦτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. Schol. [Vide suprā ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Aeschyli Supplic. 555. (542.) crediderim δρόζειν idem aliquando significare quod περιᾶν. MUSGRAVE. " Ab ὄρος. Angl. coasting, legere oram, vel litus? P.

435. —τὰς ἀνάνδρου κοίτας δλέσασα λέκτρον.—] Tales pleonasmī apud tragicos abundant, et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὄδυμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. (442.) λέκτρον κοίτας Alc. 946. Porson, ad Hec. 302. Angl. having lost thy bed, or the enjoyments of thy bed, now widowed.

439. Βέβαξε δ' ὄρκων χάρις,—] Peritū reverentia jurisjurandi. BUCHANAN.

442. Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι—πάρα,] Tibi autem non est pater-na domus, misera, μεθορμίδασθαι μόχθων, in quam seu portum fugias ē curis, τῶν δὲ λέκτρον ἄλλα κρείσδων βασιλεία ἐπέστα δόμοις. hoc autem thalamo alia potentior regina praeest huic domui. ἄλλα, Dor pro ἄλλῃ, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτε, non οὐδέ, et πάρα, (i. e. παρῑσι) pro παρὰ, et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum veru "locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, "μεθορμίδασθαι Μόχθων πάρα, ὧν τε λέκτρον Ἀλλὰ βασιλεία—" πάρα Lasc. μεθορμίδασθαι genitivum regit, ut suprā 260. Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! "Item, ἄλλα pro ἄλλῃ. At vix assequor. Musgravius interpretatur: conjugio regnum potentius. P.

447. Οὐ νῦν κατεῖδον—] Notus Graecismus, quasi dicas Latine, Non nunc primū animadverti asperam iram, quā intractabile malum sit; pro eo quod est: non nunc primū animadverti, quā sit intractabile malum aspera ira. Vide suprā ad v. 250. "δμήχανος, inops consilii. P.

180. 449. Σοὶ γὰρ παρὼν—] Tibi enim cum liceret,—Vide suprā ad v. 373.

452. Καμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα—] ἐστὶ scil. Et mea quidem nihil refert; μή ποτε παύσῃ λέγουσ', ὥς, x. τ. λ. nunquam dicere desinas, &c. ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα, elegans locutio, quā et Latini interdum utuntur: dicta sunt tibi, i. e. dicta sunt à te: πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένην φνῆγῃ. omne id lucrum esse putes te exilio tantū puniri. Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantū in casu nominativo, ut hic, quum sermo in eadem per

sonâ manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγοῦ' αὐτὸν ζημιούμενον, *putes eum puniri*. [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii. VI. l. 13.] Caeterum Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πρᾶγμα· μή κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutâsse putat: "sic, πρᾶγμ', εἰ μή κ. τ. λ. P.

460. 'Ομῶς δὲ καὶ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio, &c.* Quae sic bene vertit Geo. Buchananus: *Næ ὡς ἄντα ἀμικοὺς με μὀνὀντ ὡς δὲσερᾶμ.* *Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egenste rerum.* του, pro τινος, Atticè. Pro τὸ ὄν γε, Porsonus, τοῦδ' ὄνδε. "τὸ ὄν δὲ ἀδμῖσι cum Elmsley. P.

466. —τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω—] Ordo est: γὰρ ἔχω εἰπεῖν σοὶ γλώσση τοῦτο μέγιστον κακὸν εἰς ἀνδρῖαν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum conviciam in tuam ignaviam.* "An, εἰπεῖν δε. P.

470. Φίλους κακῶς δρᾶσαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. *Ex τῶν δὲ πρώτων*—] Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.

476. *Ἐσοῦσά σ', ὡς Ἰσάδιν*—] Crebra repetitio literae σ in hoc versu Euripidem Comicozum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

486. *Περίαν τ' ἀπέκτειν'*,] Vide Ovid. Met. vii. 4. v. 297.

18

488. *Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν—παθὼν*,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. V. Sect. ix. Reg. 10.

491. —τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] *quod hunc andasses lectum.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

495. *ξύννοσθά γ'—ὄνκ εὖορκος ὄν.*] Vide suprâ ad v. 26.

500, 501. *Δοκοῦσα μή τι—*] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgὸ μέν τι. MUSGRAVE·Ομῶς δ'· *Veruntamen: supple κοινώσομαι*, repetitum à v. 499. Vide suprâ ad Oed. Tyr. 1326.

507. *Ἐχθρὰ καθέστηχ'*] *invisa sum; invisa constituta sum.* Nam ita sonat *καθέστηχα* in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.

511. —ἡ τάλαιν' ἔγω,] Tolle, cum Porsono, plenam distinctionem post ἔγω, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γε, non δέ· atque plenè distingue post *μόνας*, v. 513. et ita demum sensum multò meliorem efficies.

516. Ω Ζεῦ, τί δὴ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis egregiè accommodata. Sic Shaksperius, notante Jac. Tate:

———— There is no art
To know the mind's construction in the face.

Macbeth. I. iv.

522—525. *Δεῖ μ', ὡς ἔοικε—γλώσσα γλῶσσαν.*] Haec sic Latine reddidit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verum gubernatoris instar callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf.

- 189 Aesch. S. C. Th. 62.] *Εγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργότις χάριν, Εγὼ* *verò, beneficium quandò nimium exaggeras,— πυργώω,—ω, πυργόεις,* *εuryōtis.*

526. *Εγὼ δ',—*] Sic lege è MSS. cum Porsono, pro *Εγὼ γ',—*

529. —*νοῦς λεπτός:*] hīc non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobratio enim est merita Medae erga se minuētis. HEATH. Angl. *a fickle mind. ἀλλ' ἐπιφθονός [αὐτὴν εἶη] λόγος διελεθεῖν*, *sed invidiosus foret sermo percurrere, &c.* Negat tamen Jac. Tate vocem *λεπτός* id hīc posse significare quod est *levis, fickle*; sed *acutus, subtilis*. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel *inconstantiae* postulare; sed hīc, et saepius alibi, id ei laudi vertit, si laus est, quod ea summo ingenii acumine praedita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hāc parte orationis Jasonis confessionem illam ac perturbationem, quae semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. benè reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could show by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to preserve my life for your own sake. However to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since, &c.*

531. *Τόξους ἀφύκτους*] Edit. Ald. *πόνων ἀφύκτων*. “Aliàs legitur *τόξους ἀφύκτους*. Vide Schol. sed et nostram lectionem “agnoscit: quae certè longè potior. Et *πόνων* respicit ad *Dracōnem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum segetem, à quibus “Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin *τόξους* legatur, ad “*Εγὼς* referendum.” BARNES.

538. —*μη πρὸς ἰσχύος χάριν.*] Pro *χάριν* Reiskius legit *λαθεῖν*, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. “Sed *μη* “*πρὸς ἰσχύος λαθεῖν* non est Graecè loqui. Probā est vulgata lectio: “Angl. *to be governed by laws; not to let mere strength prevail.*” JAC. TATE.

540. —*εἰ δὲ γῆς ἐν' ἐσχάτοις*] Sic Waller: *Song to a Rose.*

*Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.*

Conf. Gray's Elegy.

Full many a flower is born to blush unseen—Idem.

542. *Εἴη δ' ἐμοί γε—*] Conf. Tyrtaeum, Coll. Gr. Mln. I. 1. et Theocritum, infra p. 231. Idyll. viii. 53.

183. 548. —*δείξω σοφὸς γυγὼς,*] *monstrabo me prudentem fuisse.* [Vide supra ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdum imitantur. Sic Virg. Aeneid. ii. 377. *Sensit medios delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heync. “*sensit delapsus, ᾗσθηε*

“ἐμπεσάν, ut notum, ad formam Graecam, intellexit se in hostem incidisse.”

550. —ἀλλ' ἐχ' ἥσυχος.] Vide suprâ ad v. 33. 89.

555. —ἐχθαίρων λέχος.] ἐχθραίωνων vulgò, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper ἐχθαίρων, nunquam ἐχθραίωνω dicere. Porson.

564. Εἰς ταὐτὸ θείην,] unum genus facerem. ταὐτὸ est τὸ αὐτό.

566. —λύει—] Hesychius: λύει, λύσιτελεῖ. Phavorinus: λῦει, ἀντὶ τοῦ λύσιτελεῖ. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. Musgrave. "Infra 1109. 1359. P."

573. —χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βορρῶν] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus Μισογύνης. "γὰρ, Elms. Matt. uti supra, v. 122. P.

577. —παρὰ γνώμην] praeter voluntatem, Angl. with reluctance. 184

580. Εμοὶ γὰρ, —ὀφλισκάνει.—] Mihi enim quisquis injurius cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem saeviatur. De verbo ὀφλισκάνειν, ad Viger. de Idiotismis, Cap. V. Sect. ix. reg. 2. sqq. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. suprâ ad v. 509. p. 129.

592. Πρὸς γῆρας—] Cur πρὸς γῆρας; Credo, quia aetate propecti non amore, sed ambitione, duci solent. Musgrave.

607. Ἀρὰς—ἀρομένην.] imprecationes—imprecans. [Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Καὶ [ἐγὼ] τυγχάνω οὐσα ἀραῖα σοῖς ὀμμοῖς. Et ego diris devoveor in tuis aedibus.

625. ἔνθ' ὅθ' εἰρήσεται,] cum deo autem dicitur. εἰρήσεται, 185. sub formâ med. passive significat: quod et aliis verbis usu venit, uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. i. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 336.

627. Ἐρωτες,] Medae violentia ansam Choro praebet hujus cantilenae pulcherrimae. Strophe prima sic Latine redditur à celeberrimo Hugone Grotio: Quicumque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, Nulla est aequè pulchra deorum. Parce, auratos, dea, parce, pretor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tinnula veneno. ἐπ' ἐμοί, est propter me, mei causâ. [Sic infra, ἐτέρους ἐπὶ λέκτροις.] χρυσέων τόξων, supple ἀπὸ, ab aureo tuo arcu.

629. Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.] E duobus versiculis feci unum hexametrum hic, [Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι—] et infra 637. [Μηδέποτε ἀμφιλόγους ὄργας, ἀκρόεστα τε νείκη,]—] Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertiâ Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragicì, praesertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἀν ἀν. Quam facillè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Porson.

634. —ἀφυστον ὀσπόν.] ὀσπόν est dissyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Moerin, p. 275. Idem.

637—639. Μηδέποτε ἀμφιλόγους—] Ordo est: Μηδέποτε δεινὰ 186 Κύπρις προσβάλλει [μοι] ἀμφιλόγους ὄργας, τε ἀκρόεστα νείκη, ἐκπλήξασθαι θυμὸν ἐφ' ἐτέρους λέκτροις, κ. τ. λ. Nunquam potens Venus injiciat [mihi] ambigua iras et insatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum; pacata autem conjugia colens, (amans,) sagax.

judicat de lectis mulierum. Pro Προσβάλοιμ', &c. Porsonus, è quibusdam MSS. dedit,

Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, αὐ
ποτόλεμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Οξύφρων κρένοι κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπο-
"λέμους εὐνὰς."

645. —ἀμυχανίας] Supple ἔνεκα, ob consilii inopiam.

652. —οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Angl. we have
not to tell it to each other from hearsay.

655 Ῥατιδεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox
παρέσσι et ἀνοίξαντα membranae.

658. —καθαράν ἀνοίξαντα κληῖδα φρενῶν.] Conf. The progress
of Poetry, sublimem Oden poetæ celeberrimi Thomae Gray: Thine
too these golden keys, immortal Boy! &c.

187. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] Quare ad umbilicum terrae fatidicum
iuvisti. ἑσπάλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepe fit, *misui*
teipsum, i. e. *iuvisti*. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis
autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i.
Zeunil p. 303. V. xii. 6.] Caeterum antiquissimi homines credide-
runt oraculum Delphicum terrae umbilicum vel mediam partem
esse. Vide suprâ ad Soph. Oed. Tyr. v. 898.

677. Ἀσχοῦ με τὸν προὔχοντα—] Oraculum hocce vel DAVUS
explicare posset, neque opus esset Oedipo. Qui doctam ejus in-
terpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant.
Mureti Var. Lect. Lib. iiii. c. 14.

684. Σοφὸς γάρ ἄνῃρ] h. e. ὁ ἀνῃρ. Nusquam ἀνῃρ priorem
productit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici
nusquam in senariis, trochaicis vel anapaesticis usurpent, priorem
vocis ἀνῃρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phoen. 1670
Vide etiam Phoen. 903. "ἀνῃρ, Elmsley. P.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν
πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Schol. "Vera mihi videtur
Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.
ELMSLEY. Et sic alia. P.

687. —ῥδε ;] pro adverb. ὦδε. "Vel ὦδε χροῖς, hic color, nempe
"tunc color." T. Youuo. συντέτηχ' ante vocalem asper. pro συντέ-
τηκε, perf. med. contabuit.

694. —πρὸ τοῦ] est πρὸ τούτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad
p. 129. n. 7.

188. 695. —ἐρασθεῖς,] captus amore alterius,— Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2
696. Μέγαν γ' ἐραστα—] supple ἐρασθεῖς. Vide Coll. Gr. Min. a
p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —καὶ πρὸς γ'—] scil. τούτοις, et praeterea.

"706. καρτερεῖν—] tolerare—ironicè. Vide Elms. Matth. P.

707. —πρὸς γενεϊάδος,] Vide suprâ ad v. 64.

725. —Ἀντή—] Hic, et infrâ, v. 727. significat tu ipsa, i. e. αὐτὴ,
sponte tua. Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. p. 233. et Vol.
I. ad p. 204. n. 2.

189. 731. Μῶν οὐ πέποιθας ;] Annon confidis ? Vide Vol. I. ad p. 2^a
n. 4.

734. —*μεθεῖν* ἄν] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. 189. dedit *μεθεῖν* ἄν, quod est *μεθεῖο* ἄν—pro *μεθεῖς* ἄν. *Μεθίστημι* in voce act. accus. *μεθίστημι* in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (236.)] confirmavit Valckenarius [ad Phoen. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἄν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. "Illud," inquit, "etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones *μεθεῖδαν*, *μεθεῖς* ἄν, sed veram lectionem 'leviter depravatam. Si enim plenius literis scribas *ΜΕΘΕΙΟΑΝ*, videas quam facili in *ΜΕΘΕΙCΑΝ* transmutetur."

735. —*ἀνώμοτος*,] Ita, pro vulgari *ἐνώμοτος*, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 737. pro vulgari *οὐκ*, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ *ὦκ*, i. e. *ὦκα*: et locum ita reddit: *Λόγους δὲ συμβαῖς, π. τ. λ.* Verbis verò compositione factâ, et diis iurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fias, et legationibus facili obtemperes:—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum iurejurando sis obstrictus, amicitium non violabis illorum, Creontis scil. et Peliadum domûs, et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis: hoc est, non necesse erit tibi. amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prae-textum me non tradendi. "*Οὐκ ἄν πλθιο* MSS. edd. Sed cum," inquit Porsonus, "negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. *ὦκ* Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet. *οὐγ' ἄν* Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, "*Bib. Crit. Vol. ii. p. 67.*" [*τάχ' ἄν πλθιο*] edidi, ut verisimillimum. Ne Aegeum offendat, timorem suum isto fortasse moderatur Medea."

739. —*ἔλεξας, ὃ γύναι*,] Valckenarius proposuerat *ἔειπας* pro *ἔλεξας*. Porsonus ipse edidit *ἔλεξας, ὃ γύναι*, "pro *Ε. ἐν λόγοις*. P.

743. *Τὸ δὲ ὅν τ' ἄραγε μάλλον*.] *Et tua res magis stabilis est. τὸ δὲ ὅν*, supple *πρᾶγμα*. Porsonus *ἄραγε*, ut suprâ, v. 323. *τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοῦς, ἀντὶ τοῦ δνόμαζε τοὺς θεοῦς, οὓς βούλει με ἀμύσαι*. Schol. Sic Iph. T. 743. *Ομνυ σὺ δ' ἐξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐδεδής*. atque ita porro. JAC. TATE.

747. *Μήτ' αὐτὸς—ἐκβαλεῖν*] Nominat. cum infinitiv. more Graeco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *Te neque me ejectionem, &c.*

751. —*ἐμμένειν, ᾧ σου κλύω*.] i. e. *μένειν ἐν τούτοις, ᾧ κλύω ἐκ σοῦ*.

757. *Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ—*] *ὁ Μαίας—Ἐρμῆς* scil. *ὁ υἱὸς Μαιίας. πελάσσειε*, ad verbum, *faciat te appropinquare*. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

761. —*δεδοκῆσαι*.] *visus es. perf. pass. regulariter à δοκέω. fre-19C.* quentius *δέδοξαι*, ab obsoleto *δόκω*. Vide infrâ ver. 818.

766. —*ἀνήρ*.] Vide suprâ ad 684.

767. —*πέφανται*] *apparuit. Perf. pass. in med. sensu.*

768. *Ex τοῦδ' ἀναψόμεθα πρυμνήτην κάλον*.] *Ex hoc suspensum rudentem puppis—metaphoricè. ἀναψόμεθα*, pro *ἀναψόμεθα*, ut saepè apud poetas. Vide Iliad. α, 140. Theocr. Idyll. xvii. 1, &c.

Vol. II.

775. 'Ὡς καὶ δοκεῖ—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phoen. 1286.
776. —ἐγνωσμένα—] vulgò ἐργασμένα.
779. —καθυδρίσαι—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevi.
788. —κατακτενῶ] Porsonus semper mavult κτενῶ in fut. Vide ad Orest. 929. 1599. (1602.) et infrà 1059.
791. Εἴξειμι γαίας—] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.
191. 796. —ἐξελέμπαρον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.
808. Σέ τ' ἀφελεῖν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.
819. —γυνή τ' ἐφύς—] *et mulier es.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." JAC. TATE.
820. Ἐρεχθεῖσαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiae et Poëticae studio commendandi; et Medeam à caede liberorum obnixè dehortatur. BARNES. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. Ἐρεχθεῖσαι,—ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.
192. 822. Ἱερᾶς χώρας—] Constructio est: ἀφ' Ἱερᾶς τ' ἀπορρήτου χώρας φερόμενοι—à sacrâ terrâ invictâque depascentes illustrissimam sapientiam. Athenienses ἀντόχθονας se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.]
825. —λαμπροτάτου—αἰθέρος] Idem observat Aristides in Panathenaico. MUSGRAVE.
827. Ἐνθα ποθ' ἀγνᾶς—] Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flammam Harmonien. BUCHANAN. Εθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἑλλισδόν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἔστιν Ἑλλισοιάδων. PAUSANIAS. [Lib. i. 19. p. 45. edit. Kuhnii.] ξανθάν. Ex hac voce colligitur, Ἀρμονίαν nomen proprium esse. MUSGRAVE. Est nimirum pulchra προσωποποιᾶ.
831. Τοῦ καλλινάου—] Constr. τε κλήζουσι τὰν Κύπριν ἀπο τοῦ καλλινάου Κηφισοῦ ῥοὰς ἀφυσσάμεναν πνεῦσαι μετρίας ἡδυνόους αἰθρας κατὰ χώρας. Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σάμεναν, χώρας καταπνεῦσαι, &c.

et observat in notâ: "τοῦ omittunt edd. pleraeque, habent A. Schol. "Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem superscriptâ "lectione. (832.) Duplicavi δ, quod in choricis licet." "ἐπὶ—ῥοὰς, vulgo. ῥοὰς, acc. plu. Porson. Quidam ῥοὰς, gen. sing. P.

842. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλιν—] Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbis, ἢ χώρα φίλων, aut regio amicorum, [Athenas intelligit, quae alluuntur à sacris fluviiis Cephiso et Ilisso, et regio nem Atticam,] πόμπιμος ἔξει σε, deducens excipiet te, τὰν παιδοῦλει-
τειραν, τὰν οὐχ ὀδῶν; interfectoricam liberorum et impiam? σέπειρα

μετ' ἄλλων πλαγὴν τεκίων, considera unā cum aliis caedem libero-
rum, &c. Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλ-
λων scribendum μετ' ἀστών, ut jungatur cum ἔξει, et sensus sit, quae
regio civibus suis te ascribere poterit? Animad. in Eur. Trag. p. 25.
Hanc Jacobelli conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

"848. —αἰρεῖ.] αἰρεῖ dedit Porsonus pro αἰρεῖ secundum quem
αἰρεῖ est fut. 1. per crasin pro αἰρεῖ vel αἰρεῖ ex αἰρεῖ quae con-
tracta sunt in αἰρεῖ, f. ἀρεῖ nuscipio, &c. αἰρεῖ, fut. 1. med. 2. pers.
sing. Elmsley praefert αἰρεῖ, praes. ind. med. 2. pers. sing. Att. ab
αἰρεῖ, αἰρομαι quod Porson tolerat; et recepi. P.

849. —πάντες] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur
a Porsono ad Hec. 515.) citatum suprā ad v. 386. Barnesius idem
ferè observārat ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Bruncium quo-
que ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf.
quae idem vir acutus disservit de masculino duali, quum sermo est
de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad πάντες vulga-
tam lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit πᾶσαι
et Porsonus, qui observavit πάντες πάντως vulgò, et in tribus MSS.
πάντως πάντες, edidit bis πάντως, ut duplicatur θανάτω suprā
648, (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesia-
ni. Sed mihi vix ulla hīc videtur violatio. Notum est primariam
Chori personam, quae apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indiffe-
renter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris con-
stet, seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis
persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest
nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus
loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum,
usurpet masculinum genus necesse est. "πάντες πάντως, Edin. 5ta.
et Elms. et Matth. P.

852. Πῶς δὲ θράδος—] Admodum explicatu difficilis est haec 193.
Antistrophe; nec placent ullae, quas viderim, criticorum hariola-
tiones. Conemur aliquid et nos. "In re desperatā," ait Porsonus
"paullò plus audaciae condonandum est." Vulgaris lectio sic forsā
ordinanda: Πῶς δὲ ἡ θράδος φρενὸς [ἔσται σοι,] ἡ [πῶς] λήψει
τέκνων σέθεν χειρὶ καρδίᾳ, προσάγοντα δεινὰ τέλμα; Quomodo
verò aut animi confidentia erit tibi? aut quomodo prehendes liberos tuos
manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam? Πῶς δὲ—προσ-
βαλοῦσα ὄμματα τέκνοις—σχήσεις ἀδελφὴν μοῖραν φόνου; Et quo-
modo, oculis in filios coniectis, tenebis sortem caedis lacrymarum ex-
pertem? Παιδῶν πιτυνόντων ἱκετᾶν, οὐ δυνάδει τέλμα; θυμῷ τέ-
λαι χεῖρα φοινίαν i. e. ἐν φόνῳ. Liberis supplicibus cadentibus,—non
poteris audaci animo tingere manum caede. Pro Σχήσεις; φόνον—
Porsonus dedit Σχήσεις φόνου; quod certè multò melius. "μοῖραν
φόνου, ut μοῖραν θανάτου, infra v. 983. P.

863. Οὐ τ' ἂν ἀμάρτους τοῦδ' ἔγ'] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro
τοι non ut possit elidi dipthongus in τοι, sed per crasin vocalem in
ἂν longam efficit.

866. —τάς δ' ἐμας ὁργὰς φέρειν Ἐλκός σ'—] Ita Bruncius dedit.

867. —ὕπαιρνασθαι—] praestita sunt—Hoc verbum, vulgò de-
ponens, sumitur hic sensu passivo.

873. Γήμας τύραννον,] ducens puellam regiam. τύραννος, ὁ, ἡ.

876. —οἶδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. I am sensible that
we fled from the Thessalian land.—Ita Barnesius et Musgravius.

Malè, ut opinor. De se solà loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 849. et 386.] Veritas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 930.

878. —*ἡσθόμην—ἔχουσα,*] Vide suprà ad v. 26.

194. 885. —*ὅσον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακόν,*—] Sic Virg. Aen. iv. 569. *Varium et mutabile semper femina.*

900. *Χρόνον*—] *tandem, post longum tempus*—

902, 903. *Κάμοι κατ' ὄσων*—] Constructio est: *Καὶ χλαρον δάκρυ καθωρμήθη [dπ'] ὄσων μοι. Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi. Καὶ μὴ προδαίη—Aique utinam non evadat majus malum, quam nunc est! 'κατ' ὄσων.* P.

905. —*ὄργας—ποιεῖσθαι*—] *iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] *πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλόθους γάμους, in maritum saltem qui alienas nuptias comparat.*

907. —*μεθέστηκεν*—] *Tempus quod vocant praes. perf. et subau ditur pron. reciprocum.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

908. —*ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,*] *sed serò.*

195. 918. *Αὔτη,*] Reiskius; quod recepit Porsonus.

924. *Γυνὴ δὲ θῆλυ, καπὶ δακρύοις ἔφυ.*] *Mulier verò est naturà molle aliquid, et ad lacrymas proclive.* MUSERAVE. Vide suprà ad v. 885. et ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —*μεμνήσθαι.*] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. γ, 390. semper utuntur Tragici, *μνησθῆσθαι* nunquam. Idem dici potest de *κληθήσθαι* et *κεκλήσθαι*. Sed *βληθήσθαι* et *βεβλήσθαι* promiscuè usurpant. PORSON. "*μνησθῆσθαι, mentionem faciam,*—unice huic loco convenit. MATTHIAE. P.

930—933.] Constructio est: *Ἐπεὶ δοκεῖ τυράννως γῆς ἀποτεῖλαι με, καὶ ταῦτε [scil. τὸ ἀποσταλῆναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστὶ λῶσά μοι, ὅπερ γινώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδὼν σοὶ τε, τοῖς τε κοιράνοις χθονός, [ἐστὶ λῶστα,] x. t. λ. JAC. TATE.*

943. —*ἀ καλλιστεύεται*—] h. e. *ἀ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιστά ἐστί.* VALCKENAE.

197. 977-8. *Θῆσει*—] Porsonus edidit, *Θῆσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐτὰ γ' ἐν χερσὶν λαβοῦσα.* "*Αἰδης vel Ἀδης, δου, Αἰδας vel Ἀδας, δα,* Dor. P.

980. *Χρυσότευκτον*—] Hic versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret *χρυσόπλεκτον.* PORSON. "*χρυσότευκτόν τε—* Elmsley. P.

982. —*ἔρκος*] *rete.* Hom. Od. γ, 469, &c. MUSERAVE.

984. *Προσλήψεσθαι*—] Porsonus dedit:

*Προσλήψεσθαι δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.*

"*ὑπεκφεύξεσθαι* edd. MSS. quod," inquit, "*metrum apertè vitiat*" "*Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem.*" "*Alterum faciliè pro interpretatione irrepere potuit.*"

988. *Παῖδιν οὐ κατείδως*—] Dixerat Jason, v. 562. se idè Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitae subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitum ver surum erat, meritò hic exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitis*

les facultates parvas. βίωσάν, opes, facultates, ut βίωσεν v. 1098. et v. 1104. MUSGRAVE.

991. —μοίρας ὅσον παροίχει.] quantum calamitatis ignoras! "i. e. praeteris. P.

1000. —τάπειθεν] indd, i. e. κατὰ τὰ πράγματα ὄντα ἐκείθεν.

1002. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας.] Angl. Why dost thou stand con-founded? 198.

1004. —Τὰδ' οὐ ξυνφῶδα—] Angl. These things do not accord with, &c.

1005. —Μῶν τιν'—] Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλλον τινα τεύχην, δ' ἐσφάλην δόξης; An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum? οἶδ' ἀγγέλλον, Graecismus tironibus satis notus. ἐσφάλην, erravi, frustratus sum, aor. 2. pass. in sensu med. σφάλλω, supplantō: σφάλλομαι, in voc. med. erro, titubō. δόξης—scil. τοῦ ἐμὲ εἶναι εὐκρίγγετον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui, pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατὰξῃ καὶ σὺ—i. e. Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis. Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydeide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit—κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Certè redibis ab exilio olim à liberis tuis deducta. Et observat, voces κατιέναι, κατέρχεσθαι hoc sensu saepissimè usurpari. "κατὰξω hic est ad inferos deducam. Porson. Aliter, in patriam, vel locum, reducam. P.

1015. Ἀράσω τὰδ'.] Locutionis formula apud poetas Tragicos usitatissima ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.

1037. Τί προσγέλατε τὸν πανόστειτον γέλων;] Cur arridetis ex-tremo risu? [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Caeterum hic in personâ Medae repraesentandâ summi poetae ingenium mirè elucet.

1040. Οὐκ ἂν δυνάμην.] Non possem consilium meum exequi: χαιρέτω—valeant, abeant, consilia—P.

1045. Καί τοι τί πάσχω;] Angl. And yet what is my situation?

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,] Sed meae erat ignaviae, etiam animo protulisse molles sermones. "κἀκη, substant. ignavia, &c. P.

1049. —ὅτῳ δὲ μὴ—] Cuicumque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse videris: non autem dextram meam hebetabo. [Ad verbum:—dextram meam non corruptam misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur, et animum suum alloquens haec addit: μὴ δῆτα, θυμέ, κ. τ. λ.

1059. 'Ημεῖς—ἀπερ] De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Oedipo loquens Euripides, Phoen. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, parentes explorare volens. Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "Parentes," inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod meminerim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες. "pater ipsi φύσας, mater nunquam φύσασα dicitur vel φυντεύσασα. "hujus appellationis honorem μισογύνῃς cum muliere communica-tum noluit; quae secundum Euripidem tanquam humus concide-rabatur, &c." Lectionem igitur praefert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. c. τοὺς τεκόντας. Sed, "Me quidem," inquit Porso-

nus, "ne noc reciperem, deterrum. *scus* Med. 1059. (1071.) ubi! "Medea de se solâ verbum *ἐξεφύδαμεν* adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessario facit plurali numero utens,) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus solûm conveniat? Immò genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. *Ἀλλ', —σῆμι γάρ—*] i. e. *Ἀλλὰ διὰ τῶν; γάρ, &c.* Sed cur non? *ego enim vadam miserrimam viam,—*

200. "1069. *ἀλλ' ἐκεῖ—*] *sed illic:* i. e. apud mortuos. At v. 1054. in exililo. P.

1072. *—οὐκέτ' εἰμι—*] *ὅα τε προσβλέπειν ἐς ὑμᾶς,—*Vid. *Vol.* I. ad p. 5. n. 6.

1075. *Θυμὸς δέ—*] *Sed ira est potentior, &c.* "i. e. ut intelligo causa, quae movet et regit. P.

1077. *Πολλάκις—*] Chorus de incerto liberorum in hac vitâ successu agit, conjugiiq; et coelibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1079. *—ἡ χρη—*] Ita optimè 1 MS. Bib. Reg. Par. Caeteri, ut vulgò, *εἰ χρη.* Saepè jam per subtiliores sermones *τοῖ, et ad certamina* *majora veni, quàm quae convenit genus muliebre investigare.* MUGRAVE. *ἀλλὰ γάρ ἐστὶν Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἡ προσομιλεῖ Σοφίας ἔνεκεν—* *sed enim est et nobis Musa, quae nobiscum versatur Sapientiae causâ: πάσαισι μὲν οὐ—* *omnibus quidem non versatur: γάρ παῖρον δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἰσως ἂν εὔροις τὸ [γένος δηλονότι] γυναικῶν οὐκ ἀπόμουσον.* namque exiguum sanè numerum in multis forsitan invenies—*numerum scilicet mulierum—non alienum à Musis.* "γάρ ἐστιν, Med. Porson. et inde Edin. quae non pauca de encliticiis habet à vulgatis diversa. P.

201. 1097. *—θρέψουσιν—*] *θρέψουσιν* ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 227. 228. "pro *θρέψουσιν*. P.

1104. *Καὶ δὴ γάρ ἄλλῃς βίοντόν θ' εὔρον,—*] *Esto enim, victum affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem aetatem pervenerunt, et hi frugis facti sunt: εἰ δὲ οὗτος δαίμων κυρήσει—* *θάνατος φροῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς Αἴδαν.* si autem hicce daemon occurrat, Mors scilicet, et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona. *Πῶς οὖν λῦει,* [i. e. λύσεται, ut suprâ v. 566.] *θεοῦς, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀναροτάτην λύπην ἔνεκεν παίδων;* Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. in additione io.

1105. *Σώματα θ' x. τ. λ.] Σώματα θ' ἥδην εἰδηλθε τέκνων.* Propter numeros sedem praepositionis mutavi et *ἀναστροφὴν* feci, qualis est suprâ 105. PORSON. "Pro *εἰς ἥδην ἦλθε*. P.

1114. *Καθοδικῶ τὰχειθεν, ὃ προσήσεται.]* *Anxiè expecto ab illâ parte, quò evasura sint. δέδορκα, praes. perf. Angl. I see.*

1116. *—πνεῦμα τ' ἡρεθισμένον.]* Mutavi distinctionem, et pro *δείκνυσθαι* ὃ dedi *δείκνυσθαι,—* PORSON.

1120. *Λιποῦσθ—*] Quid sibi velit *λιποῦσθαι*, non video. Forsan *αἰτούσθαι, petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN. Stare potest *λιποῦσθαι, nec omisssâ navi, nec curru:* ait enim omnigenis vehiculis opus fore. T. YOUNG. "ναῖαν ἀπήνην, *navalem currum, i. e. navem. Interp. P.*

202. 1127. *—τυράννων ἐστὶν ἡμισμένη,]* *quae cum injuriâ afficiendâs curaveris lares regio. ἡμισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut*

saepè fit apud Scriptores Graecos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. c. i. 14. ἀναξεκομισμένοι εἶδιν εἰς ἐρύματα, ea [τὰ ἐπιτήδεια scil.] in munitiones subvehenda curarunt. Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. c. v. 29. ἦδη ἐσσηκότα αὐτὸν καὶ ἐσπασμένον δν εἴχεν δεινὰν ἐνδύσκειν. Angl. and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear. Vide Kuster. de Verbb. mediis. i. 56.

1131. Λέξον &c.] Scribendum è codice Flor. Λέξον δ' ὅπως pro λέξον δὲ πῶς. VALCKENAER; quod recepit Porsonus.

1137. —νεῖκος ἐσπείσθαι τὸ πρῖν.] diremissee priorem vestram discordiam. σπένδω, libo, σπένδεσθαι, in voce med. libare inter se: quod facere solebant foedus mutuò inhuri; inde significabat id quod est Latine, foedus inire, icere, vel ferire; item pacisci, amicitiam inter se contrahere, &c. νεῖκος σπένδεσθαι est litem vel discordiam dirimere, quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti suprâ.

1140. Στέγας—] Suppl. εἰς.

1142. —τέκνων ὧν—ξυνωρῖδα,] Suprà v. 1133. dicuntur τέκνων δῖπυρος γονή, tuorum liberorum gemina soboles. Et eadem phrasis extat Phoeniss. v. 1092. (1101.) Συνωρῖς autem par quodvis sonat. BARNES. "par tuorum liberorum. Interp. P.

1152. —ἐμὴν χάριν] Suppl. εἰς in meam gratiam. Exempla occurrunt passim.

1154. Ἀλλ' ἦνέσ' ἀνδρὶ πάντα.] Sed assensa est viro in omnibus. καὶ πρῖν πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπείναι [κατὰ] μακρὰν [ὁδόν,] —Syntaxis nota tironibus.

1161. —παλλεύκῳ ποδῖ,] Pedem album dixit Eur. de pede albis 203. calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. vii. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. Edit. Lips. 1788. "Somniâsse videtur Arnaldus: nam ut caetera taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos calceos tribuit." T. Youso. "τένων, cervix, Musgr. pes, Elms. Vide Phoen. 42. Bacch. 933. Cycl. 399. P.

1166. —καὶ μόλις θάναει—] μὴ πεσεῖν χαμαί, Angl. and with difficulty prevents herself from falling on the floor, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνῳ, by falling into a seat. "λεγρία πάλιν χωρεῖ, obliqua retro cedit. Interp. P.

1169. —Πανός ὄργας,] Hinc Πανικά δαίματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἡ τινος θεῶν, hoc est, ἡ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Est hoc loco tmesis, pro ἀποστρέφουσαν τε κ. ο. et pupillas oculorum retorquentem. HEATH.

1173. Ἐλ' ἀντίμολπον—] Angl. then she [γεραῖα scil.] uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek. "ἀντίμολπος, sono d'aversus. Interpretes. P.

1174. —εὐθὺς δ' ἡ μὲν—ἡ δὲ—] Statim autem alia quidem—alia verò—

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἡδ' ἀνέλκων—] Ordo est: Ἡδ' ἀνέλκων δὲ ταχὺς βαδιστής—ἀνέλκων κῶλον ἂν ἤπτετο τερμόνων δρόμου ἐκπλέθρου. Jam verò velox cursor tollens pedem metam cursus stadialis [stadii, sex plethrorum,] attigisset. "Vulgò, κῶλον ἐκπλεθρον. Porsonus et alii, ἐκπλεθρον δρόμον nempe ut spatium temporis definiatur." Scholiastes: Ἡδ' ἀνέλκων καὶ ταχὺς βαδιστής τὸ ὑπερμετρον ἑαντῶ κῶλον ἀνέλκων,

τῶν τεταμένων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστῆς Ἰππος τουτέστιν ἤδη ἡ ταχέα νόδος δὲ καὶ ὑπέρμετρον ἐπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστέων ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστῆς Ἰππος ταχέως ἀφίκεται εἰς τον καμπτήρα.—πλήθρον δὲ ἔστιν μέτρον γῆς· ἐκπλήθρον δὲ, μέγα πῆδημα, καὶ ὑπερβαίνον πλήθρον μέτρον. "ἂν ἔλκων—ἀνθήπτετο. ELMER. P.

1180. 'Η δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύδατος ὁμματος—] Non opus est ut cum Barn. legatur ὁμματα. "Aequè enim dicitur μύει ὀφθαλμὸς ac "ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ω, 637." HEATH. *Πα αὐτὰ ἐκ μύδα, et clauso oculo. Angl. after being for some time silent, with her eyes closed.*

1184. —ἔι—] Ab obsoleto ἔω, pro quo ἔημι, mitto, est in usu in imperf. ἔον, ἔεσ, ἔε· contract. ἔονν, ἔις, ἔι· uti in τίθῃ, et aliis ejusmodi.

204. 1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiùs tenebat redimiculum.* Vinculum. P.

1193. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοὺς ἀδήλους φαρμάκων—] Ita varii MSS. quae Reiskius sic reddidit: *mandibulis*, h. e. dentibus, *invisibilibus*, s. corrosione oculis non observandâ *venenorum* *reliquirebant*. Ed. Ald. *γναθμῶν ἀδήλους φαρμάκους*, i. e. ἀπέρφεον γναθμῶν, ἀδήλους φαρμάκους. "Ed. Lasc. *γναθμοὺς ἀδήλων φαρμάκων*. P.

1206. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant *τυμβογέροντα*. BARNES. *τύμβους* δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Schol. *Quis me hunc senem capularem te orbat?*

1218. —ποθεῖν ἡ δακρύουσι—] Angl. *a fit subject for tears*. Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —καὶ μὲν σὺν] *Supple δῶμα· vel, ut Schol. τὸ σὺν ἀντί τοῦ σύ.*—*Sic autem corpus tuum longè à meo sermone. i. e. Tu autem statim discedas procul à me. Extemplo capesse fugam.* Finitâ narratione, quam, rogante Medea, percurrerat, undè exorsus fuerat, eò regreditur. *Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, κ. τ. λ. Γνώσει γάρ—* Et nihil opus est, ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; nam tu ipse, &c.

205. 1224. *μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.*] Angl.,—*are guilty of the greatest folly.* Vide suprâ ad γ. 581.

1225. *Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς—*] Locus communis: Sic Iph. A. 161—163. Oed. Tyr. 1528—30. JAC. TATE.

1226. *Οἰδόν δ' ἐπιφύεστος,*] *Opibus verò affluentibus,*—Notandum *ἐπιφύεστος* part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. saepe usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto *φύω*, pro quo *ῥέω*, *fluo*. Aor. 2. formâ pass. à *φύω*, saepe occurrit. Sic Herodot. viii. 138. *ποταμὸς ἐφύη. συφύεω* occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 362. edit. Hutch. 4to. V. ii. 3. *εἰς τοῦτο πάντες συνεφύηκεσαν*,—*confluxerant*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. et ad p. 7. n. 10.

1236. —*φονεύσαι—*] *interficiendos—* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. "Viger. V. iii. 4. 7. P.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus, qui sequebantur. ex praecedentibus 1058. 1059. repetitos.

1237. *Τί μέλλομεν—μη πράσσειν—* quid cumctamur facere? *μη* abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241. —*μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,*] *ὡς φίλταθ' [ἐστὶ σοι,]* i. e. *μηδ' ἀναμνησθῆς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστὶ σοι.* [Graecismus thronibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things, ὡς ἑταίρες, since thou didst bring them forth.*

1246. *Ἰὼ Γ'α τε*] Musgravio hanc Strophē et Antistrophē, partim ex MSS. partim conjecturā, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenient.

1252. —*ἔβλασταν—*] Dawesius canonem paullò temeriùs, ut 206. solet, statuit, nullam syllabam à poētā scenico corripì posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylō, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum *ἔβλασταν*. Porson. Hec. 302. —*ἔβλασταν—τέκνα* scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hīc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —*Ἐριννὺν ὅπ' ἀλαστόραν,*] *furiam à malis daemionibus agitatam.* Medeam scil. Angl. *this frantic fury!*

1259. —*κίναεῶν—*] Dor. genit. Vide supra ad v. 2.

1262. *Δειλαία, τί—*] Pro vulgari *δειλαία, τί—*lego, sublatā interrogationis notā, *δειλαιὸν τι.* *Miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum haec emendatio. MUSGRAVE. Metri nihil interest, producitur enim illud α. T. YOUNG.

1265. *Χαλεπὰ γάρ—*] Ordo est: *γάρ ὁμογενῇ μιάσματα χαλεπὰ [ἐστὶ] βροτοῖς.* Nam scelera caedis cognatorum dira sunt hominibus; *ξυνοδὰ ἄχθ' θεῶθεν πιτυοῦντα ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ δόμοις ἀποφόνταισι. ἵυσι (consoni) dolores caelitus cadentes in terram in domus intersectoribus (intersectorum.)* [" Fors. nominat. absol. Gr."] Porsonus edidit:

*Χαλεπὰ γάρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματα.
Ἐπὶ γαῖαν ἀποφόνταισι ξύνο-
δα θεῶθεν πιτυοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχθ'.*

ξυνοδὰ reddendum videtur, *εἰκότα, δίκαια.* Porson. P.

1268. —*Οἶμοι τί δράσω;*] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. *Παρέλθω δόμον;*—] Mallem sine interrogatione: *accedam in aedes.* *Let me go, &c.*

1276. —*ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος,*] *quàm es saxum.* ἦσθα, vel ἦς, idem hīc quod εἷς. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunil, p. 210. 232. V ill. 11. vi. 7. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi erat occurrit pro est.

1277. —*ἄτις—*] *quae prolem, quam peperisti, parricidali modo occides.* Nam ἄρστον τέκνων est proles.

1280. *Γυναικ'—*] Porsonus effecit versum qualis est 1271. sic, 207. *Γυναικ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις.*

1281. *Ἰνὸ μανείδαν—*] Variè narratur Inūs historia. Sed hoc loco Poēta eam sequi videtur, quae est apud Apollodorum, Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv. 416—529.

1283. —*φόνος τέκνων δυσσέβει.*] caede liberorum impij, i. e. dum liberos impij trucidabat, *τέλινθα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀκτῆς*, pedem supra marinum litus extendens—Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa litus ultra, in aequor decidens.*

1294. —*αἰθέρος βάθος.*] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poetry*: —*the azure deep of air.*

1299. *Κεῖνην μὲν,*—] *Πῶς* quidem, quos laerit, punient. *ἔδρασεν*, supple *κακῶς*. *ἔρξουσιν* pro *ῥέξουσιν*, à *ῥέξω*, facio. *δράω*, vel *ῥέξω* *τινὰ κακῶς*, laedo vel punio aliquem.

1301 *Μή μοι τί δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει.*] i. e. *μή οἱ προσήκοντες γένει* [τῇ νύμφῃ scil.] *δράσωσι* *τι* [αὐτοὺς—*παῖδας* nempe.] —*μοι* autem dicitur à grammaticis *παρέλκειν* Atticè.—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.] *ἐκπράσδοντες ἀνόδιον μητρῶον φόνον*, vindicantes impiam caedem à matre eorum patratam.

208. 1318. *Τοιόνδ' ὄχημα*—] Haec referenda ad fabulam, quae Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Aeëtae datis, per aërem avectam aufugisse narrat. BARNES. *ἐπὶ ὕμους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείσι ἄρμασιν, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.* Schol.

1334. —*ἀνδρὶ τῷδε.*] huic viro. Seipsum intelligit. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 534. p. 129.

1340. *Σκύλλης*—] Vide supra ad p. 65. v. 85.

209. 1344. —*πάρα*—] Hic pro *παρεστί*.

1348. *Μακράν γ' αἶν*—] Ita Br. et Pors.

1351. *Σὺ δ' οὐκ ἐμελλες—διάξειν*—] Angl. *Thou wast not to lead*—Vide Vigerum, de verbo *μέλλω*, Cap. V. Sect. viii. Reg. 7.

1359. —*λύει δ' ἄλγος*,] *λύει* pro *λυσιτελεῖ*. Vide supra ad v. 566. "Interpretantur Viri docti per *λυσιτελεῖ*, neque ego repugno. "Potest tamen etiam significare, *μινυῖν*, *λενᾶν* *meum dolorem*, si tu "non irrides." PORSION. qui mox edidit *μη' γγελᾷς*.

1363. —*νεοδμήτες γάμοι.*] *νεοδμήτες* Ald. *νεόδητοι* Lasc Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, *ἀμβλώψ*, *ἀμβλωπός*, *γοργώψ*, *γοργωπός*, *φλογώψ*, *φλογωπός*, *ἀδμής*, *ἀδμητος*, *ἄζυξ*, *ἄζυρος*, *νεόζυξ*, *νεόζυρος*, (quin et *νεοζυγής*), *εὐκράς*, *εὐκρατος*, et similia. PORSION.

1368. *Οἷδ' εἶσιν, οἶμοι,*—] *Capiti imminuebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

210. 1376. —*Ἀκραίας θεοῦ,*] *Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίους* *Ἀκραία* δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. *τέλη* δὲ λέγει *τα μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.* Schol. "Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam,—LIVITUS, XXXII. 23. ELMSELEY. P.

1381. —*εἴμι*—] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

1384. *Ἀργοὺς κάρα δὴν λειψάνῳ*—] *Ἰστορεῖται* *Ἰάσων* *εἶλε* *ταυτῷ* *τῷ χρηθασθαι* *κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῇν Ἀργῷ καταδαπείδαν* *ὑπὸ πολλῷ χρόνῳ, μέρος τι ταύτης ἐκπεδὼν κατὰ τῆς κεφαλῆς* *ἐκρουσεν.* *Ἀργοὺς*—*λειψάνῳ* *λέγει*, *ἀντὶ τοῦ μέρει* *τινὶ* *τῆς Ἀργοῦς.* Schol. *λειψάνῳ Ἀργοῦς*, Angl. *with a remnant or fragment of the Argo.*

1389. —*ξειναπάτα* :] Dor. gen. pro *ξειναπάτου*, à *νομίνα*. *ξειναπάτης*, hospitum deceptor.

1393. *Οὐπω θρηνεῖς μένε καὶ γήρασκ'.*] Proponit Brunckius *Οὐπω θρήνει γῆρας* *σε μένει.* "Vulgatum *θρηνεῖς*," inquit, *minùs*

“ commodum sensum praebet, et clausula μένε καὶ γῆρας [lectio in “ priore editione] metro adversatur.” Nimirum ας brevis est et τὴν σινάφειαν violat. [Vide suprà p. 89. Notarum.] Sed Οὐπω θρήνει non est Graecè loqui: οὐ negat, μὴ vetat et prohibet. Est quidem ubi μὴ vicem particulae οὐ videtur obtinere; sed id non potest esse huius loci, et purus sermo postulasset, ut Brunckii conjectura esset, Μὴ πω θρήνει γῆρας σε μένει. “ γῆρας, edd. MSS. contra metrum. “ Copulam ejicere vult Heathius, sed paroemiacus malè adhiberetur, “ ubi personae singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò “ edidit, οὐπω θρήνει, qui soloecismus est: deinde γῆρας σε μένει, “ quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [μένε καὶ γῆραςκ’. “ mane et senesce.] Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνησέεις.”

PORSON.

1395. —ἐκτας ;] Dor. pro ἐκτης, ab inusitato κτῆμι, interficio.

1396. —φιλίου γρήζω στόματος—προσπτύξασθαι.] i. e. ut Porsonus, ὥστε προσπτύξασθαι, vel ut Jac. Tate, εἰς τὸ π. Angl. I long for that dear mouth, to kiss and embrace. Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —πάρα,] ut suprà ver. 1344.

1410. ὄφελον,—] quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut 211. caesos Cernere cogeret—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1. “ ὄφελον, pro ὠφελον, Elmsley, ob metrum: qui et Πρὸς σοῦ restituit, cum Matthiae. P.

1412. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quae est itidem conclusio Alcestidis, Andromaches, Baccharum, et Helenae; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

EXCERPTA EX POËTIS BUCOLICIS.

I. NOTAE IN THEOCRITUM.

215. * E THEOCRITO.] Theocritus, filius Praxagorae ac Philinae, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemaei Philadelphi Aegypti regis, qui regnare coepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidae; vel ipsum potius Simichidam, quia simus erat, interdum dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque praefixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt:

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δὲ τὰδ' ἔγραψα,
 Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
 Τίς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 Μυῦδαν δ' ὀθνεῖην οὐποτ' ἐφελκυσάμην.

Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus, qui haec scripsi, Unus ex plebe nūm Syracusanā, Filius Praxagorae et inclytae Philinae: Musam verò alienam nunquam attraxi.

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriae prodita sunt. Praeceptores, Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βοῦκόλος veteribus dictus, quippe in hōc genere omnium praestantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quae reliquit Idylliis decem tantum rustici sive pastoritii generis habentur. Caetera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quaedam elegantissima Epigrammata, quae auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio xii: quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberius disseruit Harlesius in commentatione editioni suae praefixâ. Praeter Theocritum, apud Graecos quoque scripsere quaedam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus,

quae ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatore[m] nactus 215. est Theocritus elegantissim[us] Virgiliu[m] in Bucolicis; de quorum meritis erudit[us] homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè iudiciu[m] tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturae in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiae laudem, dignitatis et doctrinae nemo invidet; sed simplicitate et naturali aliquà venustate rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, quàm ars naturae, quam vincere quidem illa operosè in singulari aliquà re potest, sed in summâ rei iners et vana habenda est." Et paulo post: "Hoc unum monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativae elegantiae, esse, non mirari non poteris, cum videas, etiam praestantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum temporu[m] Virgiliu[m] maluisse sequi quàm Theocritu[m]. Artis scilicet semper facilior imitatio; naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. praefix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam paucis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam Pascuo, per se satis foecundo, herbis plurimis frugiferis floribusque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvido: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis; ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, curaque meliore nutriti atque exculti diligenter, olim huc à pascuo illo majori transferebantur." [De Poësi Bucol. Graec. edit. suae Theocriti prefix. ubi vide plura.] Caeteru[m] de poësi Bucolicâ multi acripsere. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, praeter has ingeniosas Warton et Heyni dissertationes, adire potest *Rapin de Carm. Pastoral. Dissert. sur l'Eclogue par Fragtier; Memoires de l'Acad. des Inscript. Tom. II. p. 132. [128. sqq. 4to.] Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler, No. 36. and 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissim[us] ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo, *The lives of the English Poets*, ad fin. Vitae Joan. Gay; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harles. "L. iii. c. 16. olim 17.*

THEOCRITI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Theocriti Eidyllia xviii: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocrati. *Mediolani*, 1493. in fol. [Edit. princeps, quae est rarissima.]
2. ——— Eclogae xxx.—Sententiae septem Sapientum.—Theognidis sententiae.—Aurea Carmina Pythagorae, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani. *Venet.* 1495. in fol.
3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calli ergo. *Romae*, 1516. in 8vo. [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in praef. suae edit. p. xli. sqq.] "Item, *Florent. in aed. Phil. Juntae*, 1515. 8vo. P.
4. ——— Idyllia, &c. inter Principes Poëtas Graecos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano. *Paris.* 1566. in fol.
5. ——— aliorumque poëtaru[m] Idyllia: ejusdem Epigrammata:

215. Simmiae Rhodii Ovum, &c. cum. Interp. Lat.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. in 12mo.

6. Theocriti, Moschi, Bionis, Simmii, quae extant: Gr. et Lat. cum Graecis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notae et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano, Heidelbergae*, 1604. in 4to [Utilis quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scatere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiae, utroque Sermones, cum Scholiis, et Commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiske. *Viennae et Lipsiae*, 1765. 2 Voll. in 4to. [Multa fecit acutissimus Reiskius in hac edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quae supersunt, cum Scholiis Graecis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notae perpetuae. Epistola Joannis Toupii de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 Voll. in 4to maj. [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit, ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summae modestiae; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus Siculi aliorumque poetarum sentigiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario antefereendus, quantum viris hisce doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9. ——— decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniasusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773. in 8vo. [Adnotationes hae in Adoniasusas amplam messem profundae eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiae, Graecè et Latine; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiae*, 1780. in 8vo. [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore, est, sine dubio, omnium praestantissimus.] "Cum obs. botan. &c. Schreberi. P.

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Graecè et Latine. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonnulla à G. E. Higtio subjecit, Graeca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781, in 8vo. "1779." [Editio est haec merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies praestantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet praefixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. liii. edit. Harles. ubi suprâ.

"12. Theocriti, Bionis et Moschi Carmina, Graecè, cum Commentariis integris L. C. Valckenarii, R. F. P. Brunckii, J. Toupii. Edidit L. F. Heindorfius, adjuvante Buttmanno. *Berolini*, 1810. II Vol. 8vo. Textus est Valckenarii. P.

"Eorundem Carmina edita sunt in Poetis Minor. Graec. a Radul-215
pho Winterton. Gr. Lat. Cantab. 1628. 1635. et deinceps. 8vo
Item a Brunck. Gr. in Analectis Vet. Poet. Graec. Argent. 1772. 8.
T. i. p. 263. P.

† Εἰδύλλιον α.] *Idyllium I.* Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρόν ποιῆμα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνει. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. Schol. Eclogae quidem nomen, ut *Idyllia*, haud dubiè Grammaticis debetur. HEYNE. Insignes Veneres, omnèsq; ferè quas Musa prae se fert Bucolica, complectitur hoc *Idyllium*. Varietate praecipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitatem, sed et affectuum veritatem, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavissee videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes *Idyllia* primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, praeter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemaeo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita etiam statuit Valckenarius, in eruditâ epistolâ ad M. Röverum: "Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis, atque adèd Alcmænicus." Porro laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poës. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ—] Ordo est: Αἰπόλε, καὶ τήνα δὲ πέντε, αὐ μελίσσεται ποτὶ ταῖς παγαῖσι, [ἐστὶ] τι ἀδύ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα. &c. O pastor capraria, et ista pinus, quae modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum:—vel, habet quandam jucundum susurrum: et tu quoque suaviter fistulâ canis. In *Idyllis* Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἀδύς, &c. pro communi ἡδύς· αὐ pro ἡ. Nam Dores saepissimè mutant η in α. Τήνος, τήνα, τήνο, pro ἐκείνος, ἐκείνη, ἐκείνο, ille, &c. ποτὶ, pro πρός. παγαῖσι, pro πηγαῖς, à παγά, αἶς, αὐ, pro πηγῇ, πηγῆς, ἡ, fons. μελίσσεται, pro μελίσσεται, 3. sing. praes. ind. med. verbi μελίσσω, Dor. μελίσσω. Solenne est Doribus ponere σδ pro ζ. τυ est pro comm. σύ [indè Lat. tu.] item pro σέ, in accus. sed hoc rarè. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. sing. praes. ind. act. Dor. terminationem esse ες pro εις. in praes. quoque infin. ι eliditur, sic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infra ad ver. 13.

4. Αἶλα τήνος ἔλῃ—] i. e. εἶλε, vel, sequente vocali, εἴλεν, 216 [quod poëtice pro εἶ ἄν] ἐκείνος ἔλῃ, &c. ἐς τὴ καταρῆε' Ἀχιμαρός. Angl. the kid devolves to thee. "ἐς τὴ, ab Apollonio Dyscolo lectum: ἐς τυ, usitatus Theocrito, praetulit Brunck." VALCKENAE. Μοχ, ἔσσε, donec, et x', quoniam κε sive κεν à poëtis pro ἄν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἡ τὸ καταγές] Ordo est: ἡ τὸ τήνο [nam τήν' pro τήνο, quod Dor. pro ἐκείνο] καταγές [Dor. pro κατηγές] ὕδωρ καταλείβεται ὑπόθεν ἀπὸ τῆς [τῆς] πέτρας. "Sensus est: Carmen tuum, o pastor, dulcius est, quam aqua illa, quae cum sonitu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Graec.

216. *cus*: ἡδύτερον, ὃ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὄδωρ, ὅπερ θνήσκον ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἥχου. Unde Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis, &c.* Ecl. v. 45. et — *nec quae Saxosae inter decurrunt flumina valles.* Ecl. v. 84.

9. —οἰῖδα—] οἷς, οἰῖδος, idem apud Theocr. ac οἷς, οἷος, ἡ οἷσι. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἀγνα—θαλίταν] θαλίτας, α, ὁ, Dor. pro com. θηλίτης, ου, ὁ, epithetum agni apud Theocritum.—*Ἀγνα τὸ θαλίταν λαυγὴ γέρας* Agnum tu saginatum, [vel pinguem,] accipies dono. Graecus Interpres ita scribit: *θηλίται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ θηκῇ κλείουσι.* θηλίται agni vocantur, quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separatim pascunt, et in proprio stabulo claudunt. AEMYL. PORTI Lex. Dor.

12. Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν,] *Vis, per Nymphas*—ποτὶ, Dor. pro communi πρός, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. AEMYL. PORTUS. λάω, λῶ, volo, λάεις, contractè λᾶς, pro quo λῆς, uti in ζῶω, νίω, θιμάω, σῆιο, &c. Caeterum τῶν Νυμφῶν est Dor. gen. plur.—*τᾶδε καθίξας, hic assidens.* τῇδε, Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, hic. καθίξας, Dor. pro καθίσας, à καθίζω, sedere facio: in voce med. sideo; sed ita interdum redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοπον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρός, non solum ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. 2. et Klotz ad Tyrtaeum p. 81. (119.) HARLES. "Vide supra ad p. 150. v. 1178." Γεώλοπον δὲ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανέσθηκός ὄχθος, ὃς καὶ κολωνός καλεῖται. Schol. Ὡς τὸ, &c. Angl. *near this sloping bank, ᾧ τε μυρῖκαι, supple εἰδί, where the tamarisks are.* ἄτε, Dor. pro ἤτε, ubi, i. e. ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ τε—Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συρόθεν, vide supra v. 1.

15. —τὸ μεσημβρινόν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινόν vel μεσημέριον, hic scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινόν χρόνον. ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμε·] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam δεδοίκαμε, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant praes. perf. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκομε, pro δεδοίκομεν, 2. plur. praes. verbi δεδοίχω, quod formatur à perf. m. δεδοίκα· [ut πεπύκω, à φύω, πεφρίκω, à φράσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράδω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Caeterum, meridiei "quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, "quippe qui somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur." Haec autem et quae proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: *Ὁν πρόπον ἔστιν, ὃ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σφίγγῃ χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὅτιως γὰρ πικρός ἔστιν, ἀπὸ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας ὀχολάδας ἀναπαύεται, κεκοπιᾷ, ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ αἰεὶ πρός τῇ ὀνὶ αὐτοῦ—δριμεῖα· κολλῇ καθῆται· τουτέστι, καὶ αἰεὶ ὀργίλος ἔστιν.* Veteres nimirum sedem irae in naribus collocarunt. ἐντί [Dor. pro ἔστί] γε πικρός, Angl. *he is peevish, or choleric.*

21. —τῷ τε Πριήπῳ] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριήπου, i. e. statione Πριπῖ, καὶ τῶν Κρανῶδων, Dor. pro τῶν Κρηναῶδων, et stans

Dearum fontium, hoc est, Naiadum. κατεναντίον, è regione, ἀπερ, 216 ubi, &c.

23. — αἱ δὲ κ' αἰέτης,] ἐν δὲ ᾧσιν, ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρέων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἰγὰ τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκύναν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμείλξαι ἀδτην· ἦτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμειλχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγελὸν ἢ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. Schol. ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, patietur, praeter illud lao, quo nutrit duos haedulos, aliud adhuc sibi detrahi, quo duae mulctrae impleantur. REISKE. Praeterea mulgebitur in duas mulctras.—Scholiastes rectè interpretatur ἀμειλχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon affatim dabunt exemplorū; Xenophon prae ceteris. VALCKENAEER. Vide suprā ad Med. Eur. 625. itē Vol. I. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Ecl. iii. 30. Bis venit ad mulctram, &c.

27. — κισσύδιον,] Luculenta sanè descriptio κισσυδίου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. CASAUBON. Κισσύδιον poculum pastorale ex hederæ ligno primū confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Uberior autem hujus poculi descriptio non ideò culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. HARLES.

28. — ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,] sculptoris manum, sive caelum, h. e. sculpturae instrumentum, adhuc redolens. Idem. ποτόσδον, Dor. pro ποτόσζον. "κεκλισμένον an, positum, sc. cerā? κλύζω, lavo, &c. P.

29. Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ—] Τῷ dat. vel τῷ, Dor. gen. pro τοῦ, quod pro οῦ, et ordo est· περὶ μὲν χεῖλῃ τοῦ—κισσός μαρύεται ὑπόθῃ, Angl. around whose brim wy winds aloft,—Hanc autem descriptionem respexit Virgilius, [Eclog. iii. 36.]—pocula ponam Fagiana, caelatum divini operis Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusus edera vestit pallente corymbos. Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihiq̃ amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis haec est continuatio:—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybii, quod majus vas erat pastoritium, superficie tres sunt areae: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsā amatorie exostulantes exhibet, in alterā piscator rete trahit mari, in tertiā vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hederæ et helichrysus sunt implicitae inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro: Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρύεται ὑπόθῃ κισσός, ambit oram vas hederæ, κισσός ἐλιχρύσῳ κεκοιμισμένος, flore helichryso (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii. 78. legerant?) vestita, implicita. αἱ δὲ ἐλὶξ ἀγαλλομένα καρπῷ κροκόεντι εἰλεῖται κατ' αὐτόν, hederæ autem racemuli, corymbi diffusi hederæ, fructu croceo seu baccis ornati (conf. Benti. ad Horat. Ep. i. 19, 10.) voluntur circa illum (helichrysum,) florem eum implicanti. HEYNE. Ἐλιχρύσος, -ον, est Gnaphalium viscochas Linn. Angl. shrubby Everlasting: Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis δμαράντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed

- 216 incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orpiment*; quod Dioscoridi semper est *ἀρσενικόν*, quem secutus est Plinius. *Κισσός*, seu *κιστός*, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quae tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem praecipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhaerescens ascendit, caulem crassiores acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè *κισσός* vocabatur. Quum verò humi serpit, caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc *ἐλιξ* nominabatur: quae vox igitur propriè sonabat *Hederae viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. *Ἐλιξ* quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendrill*,] per quam vites, aliaeque id genus plantae aliis robustioribus adhaerescentes sustentantur.—Haec autem, aliaque infra ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegae mei Danielis Rutherford, in hac Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinae cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. "*πεποτισμένος*, num, *conspersus helichryso flore*, Angl. *sprinkled*, i. e. *mingled, twined*? P.

32. —*γυνή—τέτυκται*,] *Mulier sculpta est, τὸ δαίδαγμα θεῶν, exquisitum quoddam opus deorum!* Poëtice dictum. *Ἀσκητή, ἡ τεκομένην πέπλω, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ, τοῦτο γάρ τὸ ἄμπυκι*. Schol. Caeterum in plerisque codd. et primis editt. scriptum legitur *Ε. δὲ γυνή τις, θεῶν δαίδαγμα, τέτυκται*. Praestat alterum. VALCKENAE. "*θεῶν pro θεῶν*. Id. P.

217. 34. *Καλὸν ἐθειράζοντες*—] *Ἦγουν, κόμην τρέφοντες. κομῶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν τ' αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομῶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν*. Schol. Scribendum videtur *ἐθειράζοντες*: quod recepit Brunckius. VALCKENAE.

35. —*τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς*.] *Ταῦτα δὲ, ἃ αὐταὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἐρίδες, ἃς αὐταὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται*. Schol. Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris s. sculptoris mihi quidem videtur superare. HABLES. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. i.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi caelaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, aequè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se caelaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc huc nunc illuc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tam sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poëtae hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarum suum plenius describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repraesentare potuit. Quod quidem omni tempore lis usu venire solet, qui picturae vel caelaturae argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim.

36. *Ἄλλ' ὅχα*—] Sic scribendum cum Heinsio, pro *Ἄλλοχα* Brunckius ostendit. VALCKENAE. *Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκείνον βλέπει*

ἀνδρα γελαῖσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἥρουν τρέπει. 217. Schol. ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλαιδιῶντες] κυλαιδιάω, et κυλαιδιάω, habeo, cavilates sub oculis tumentes: à τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλάς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris. DAMM. Lex. Homer. [κυλαιδιάων, contractè κυλαιδιών, et, reduplicato dimidio τοῦ ω, quod est ο, κυλαιδιῶν, quae mutatio solennis quoque Homero. Vide suprà ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτώδια καὶ μαῖταια μοχθίζοντι· ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοιπῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν, μοχθῶ, κοιπύω. Schol. ἐτώδια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρπερὸν ἀνδρὲ ἐοικώς.] Sic Virg. *Ilum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres*.—Aeneid. viii, 649. T. WARTON. "τὸ καρπερὸν, adverbialiter. P.

42. —γυίων—ὅσον σθένος—] pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἔστί. h. e. omnibus membrorum viribus. HARLES.

43. —Ῥδέ—] Idem quod οὕτως,—ἴνες οἱ ψόδηκάντι [Dor. pro ψόδηκασι] πάντοθεν κατ' αὐχένα, καὶ περ ἔόντι πρὸς. Ἀδὲο νεναε ἱπρὶ τument ὑπὲρ αἰε in collo, quamvis cano.

45. Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν] i. e. κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον, ἔστιν ὑλέγον, ad tantam distantiam quanta est παρτα, exinde, h. e. non procul ab, &c.

47. —ἐφ' αἰμασιαῖσι—] Angl. near an hedge, "or wall. P.

48. —ἀ μὲν ἀν' ὄρχως Φοιτῇ,] i. e. ἡ μὲν φοιτᾷ ἀν' ορχους, Angl. the one is in the attitude of going up and down the rows of vines, οἰνομένα τὰν τρώξιμον· [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρώσιν ἐπιτηδεύαν. Schol.] injuring the ripe grapes. Conf. Cantic. Salomonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκρατίστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκρατίστον hic significat τὸν μηδεὸς ἐγκρατῆ, et derivatur à κρατεῖα, ut rectè interpretatur H. Stephanus, Thesauri Tom. II. col. 136. b. BRUNCK. τὸ ξηρὸν est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] locus siccus, seu loca sicca. Ernestius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρὸν cibi vacuitatem exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: *φηδὸν οὐκ ἀνήσειν τὸ παιδίον, αὐτὸς se puerum non relicturum, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτόν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκρατίστον, priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca, [i. e. cibo vacua,] nihil possidentem.* Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, *donec ipsum jentaculo vel prandio spoliaveris.* Vulgò quidem redditur ἀκρατίστον, sine jentaculo. "Sic Edd. priores." Verùm, praeterquam quod ἀκρατίστος in hoc sensu [ab ἄκρατος, merus, scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hic stare nequeat; analogia linguae, ut sensus sit *sine jentaculo, ἀνακρατίστος* postulat. [Conf. Toupium in Epist. de Syracusiis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quaedam rectè vidit, quaedam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, impransum, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. x, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—πρὶν ἢ νάριστον· quod non improbat magnus Valckenarius. Verum utrovis modo interpretatus fueris, sensus eodem redibit. "ἀκρατισμός, jentaculum, ab ἄκρατος, merum. P.

52. —ἀνθέρικεσσι] Ἀνθέρικς est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramosum* Linnaeus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθέρικεσσι locustipulas suas construxerint veterum

217. Graecorum pueri, nos jam latet. SCHAEFER. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit. —Homerus [Iliad. v. 227.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V Aeneid. vii. 809. AE. PORTUS. Scholiastes in Theocritum significationem vocum *ανθήριξ* et *ανθήρικος* minùs accuratè exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu *της ασφοδέλου* sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: *Ασφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ανθήρικος*. Hae voces reverà usurpatae videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per *ανθήρικον* caulem tantùm volunt, iisque Plinius adstipulatur. Veterum *Ασφόδελος* vel *-ον*, est *Asphodelus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficibus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractùque, vel sectu falce, difficilis; et si quando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè *ανθήρικα θέρειν* idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturà utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. *Ακρίς*, undè *ακριδοθήρα*, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. *Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας*] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus arantho*. Ecl. iii. 45. Per *ἀμφὶ δέπας*, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastae.—*Τυρός* est *flexibilis*. WARTON. Vide infra ad Pind. Pyth. I. 17. p. 277. *Ακανθος* est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech*: cujus folia saepe sculpturà imitabantur; et praecipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. "*Acanthus*, or *Bear's foot*. P.

56. *Αἰολικόν τι θάγμα*.] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandae prodigium, ut *Thyrridis* illud mentem stupefaceret, fuit Calydonius sive Aeolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub. h. v. ibique Alberti.—*τυ* (Dor. pro *σε*) *θυμόν* (*την δαίνοισαν* explicat Scholiastes) more Homeri aliorumque poetarum dixit Theocritus. HARLES. *θάγμα*, Dor. pro *θίαμα*. "*ἀτυξαι*, opt. *τυ* [*κατά*] *θυμόν*. P.

57. *Τῷ*—] Dor. pro *τοῦ*, quod idem est hic ac *τούτου*, et subauditur *ἀντί*, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —*τυρόεντα μέγαν λευκοῦ γάλακτος*.] *τυρόεις* est adjectivum, et supplendum *ἄρτος*: *τυρόεις γάλακτος* igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HARLES. *τυρόεντα, ἀντί τοῦ τυρόν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ*. Schol. quae verior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. *Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμόν θίγεν*,—] i. e. *Οὐδέπω ἔτι*

προσέθηκεν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Neodum illis 217*
labra admovent, sed condita servo. Ecl. iii. 43. Hanc lectionem alberti,
 Οὐδέ τι πω, praetulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. πα
 Dor. pro πη.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καὶ τυ praeferunt aliquot Codices MSS.
 mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόσφορον δρᾶσαι μιν
 quo tibi dono lubentissimus gratificer. In hunc sensum verbo ἀρέσασ-
 θαι aliquoties tititur Homerus. VALCKEN.

61. Αἶκεν μοι τυ—] Ordo est: εἰ τυ φίλος κεν [quod est ἀν]
 δέσσης μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Εφίμερον ὕμνον, carmen pastoribus
 amabile, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante
 Rehsio, vertit, hymnum amatorium, desiderativum. HARLES. Τὸν
 ἐφ' Ἱμέρα ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de
 infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Sicilia,
 primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poetâ primùm cantatum
 fuit. Quae lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. Κοῦ τι τι φθονέω] Casaubono placuit: Κοῦτοι τι φθονέω.
 tu ne invideas hoc carmen, quod à te peto recitari. Genuinum videtur
 quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κοῦτι τυ
 περτομέω nec sane haec dico tui irridendi causa. VALCKENAE. —πό-
 αχ', ὃ γ' ἀθέ i. e. πρόσχα, ὃ ἀγαθέ age, ὃ bone, vel huc accede, ὃ
 bone vir. AE. PORTUS. "Nec tibi invideo: i. e. πρόσφαρον δῶσω, αἶκεν
 δέσσης. Vide supra p. 98. v. 405. οὔτε μεγάλῳ. p. 122. v. 310. Item
 Hom. Il. δ. v. 54. 55. P.

63. —εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεάθοντα] ad Plutonium qui oblivionem
 induci. ἐκλεάθω est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi
 λαθῆω formatum; uti a κέκληγα, κεκλήγω; à πέπληγα, πεπλήγω, à
 πέφραδα, πεφράδω et similia. Vide supra ad ver. 16. "ἐκλεάθον-
 τα, aor. 2. Valck. ἐκλεάθοντα, praes. Br. P.

64. Ἀρχετε βοκολικάς,] Hinc Virgil. Incipit *Maenalis*, &c. Ecl.
 viii. passim.

65. —ἄδ' α' φωνά.] i. e. ἤδε ἐστὶν ἡ φωνή.

66. Πᾶ ποτ' ἄρ' ἦθ',—] i. e. Πᾶ ποτε ἦτε, ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; 218
 Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret? "Utrum ἦθ' an ἦσθ'
 "scribatur, nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro Aeolico ἦσθα, eras,
 "sed pro ἦσθε, eratis, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. Quae
 nemora, &c. Ecl. x. 9, sqq. et Miltoni Lycid. Where were ye, nymphs,
 &c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daph-
 nis in vetustis carminibus pastoritilis celeberrimus; et herois loco
 inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius, [Virg. Ecl.
 v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt
 Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Graec. Vol. iii. p. 67.] "Nymphae
 "Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in alterius foeminae amplexus
 "iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus,
 "quae, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suae
 "morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta
 "amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem
 "non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cujus vi tandem
 "contabuit et periit. Haec est Cantici summa, quod canit Thyrsis."
 Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Aeliano: atque ex ejus
 notitiâ pendet sequentis cantilenae intelligentiâ. Qui de Daphnide
 plura vellit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii. 68. Diodor. iv, 84.
 Aelian Var. Hist. x, 18. et Dorvillii Sicilia, p. 27.

218. 67 *Η κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα*,—] Construe : ἡ [ἦτε] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειοῦ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδου; *An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud pulchra tempe Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quae sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amoenissima ad quam Poëtae saepissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Aeliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer. "Nomen Tempe a valle Penei ad alias similes valles transferri videtur. P.

68. *Ἀνάπῳ*,] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliae juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliae.

71. *Τῆνον μὲν θῶες*,—] *Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκαι ἀρύσαντο, ἤρουν, ἀρύόμενοι ἐθρήνησαν.* Schol. *Θῶες*—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen θῶς intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall*. RUTHERFORD. "Vide Lexica. P.

72. *Τῆνον γὰρ ἔξ δρυμοῦ*—] i. e. *Ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῦ.*

74. *Πολλοὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες*,] i. e. *Πολλοὶ βόες παρὰ ποσὶ οἱ*—Virg. *Stant et oves circum*, &c. Ecl. x, 16.—Quanto contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantum dixit "stare circum?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hic benè defendit.

77. *Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος*,] i. e. *Ἐρμῆς ἦλθε πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος*,—Virg. *Venit et upilio*, &c. Ecl. x, 19, sqq.

80. *Ἦνθον τοὶ βῶται*,—] i. e. *Ἦλθον οἱ βοῦται*—*Βοῦται* sive *βουκόλαι*, *bubulci*, honestissimi habebantur pastores: *αἰπόλοι*, *caprarii* fuerunt minimae dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam, tenuerunt *ποιμένες*, *opilionες*.—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii, xx. monet, ut *βουκόλαι* eodem modo, quo *ποιμένες*, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de Literat. de l' Acad. des I. et B. L. Paris, 1746. pag. 534, sqq. HARLES." Vol. IV. 4to. p. 534. 1723. P.

81. —*ἀνηρώτευν*—] Pro communi *ἀνηρώτων*, 3. pl. imperf. indic. ab *ἀνερωτέω*, ᾧ, Ion. et Dor. pro *ἀνερωτάω*, ᾧ, *interrogo, inquirō*.—*ἦνθ' ὁ Πρίαπος, Κῆφα*, i. e. *ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τί τὸ τάχειαι*; i. e. *διὰ τί σὺ τέκη;* *τέχομαι, tabesco*, [a *τέχω, tabefacio*], *τέχεσθαι*, *eliso σ, τέχεται*, et postea contractè *τέκη*, Dor. *τάχειαι*.

82. —*ἀ τέ κεῖρα*—*Ζαλοῖδ*.—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc caeteris praefero. In codd. leguntur *Ζατεῦδα Ζατοῖδα Ζατεῦδ δ. Ζατοῖδ δ.* Heinsio placuit *Ζατοῖδ δ.* VALCK. Mihi placet conjectura Wartonii et Hemsterhusii *Ζαλοῖδ δ.*—[*ζαλοῖδ* pro *ζηλοῖδα*, à *ζηλῶ*.] quae, aemulatione capta, inspectum habuit amantorem: quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. *Ζατεῦδα*, vel *ζατοῖδα*, Dor. pro communi *ζητοῖδα*, *quaerens*. Sed "non quaerebat" *Nympha Daphnin*, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspectum vitaret, longè à locis, in quibus degebat pastor, per montes et "sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas suas habitat sedes, "Aetnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile "Nympha accessisset, si eum revera quaesivisset, ut ei amoris in-

"constantiam—exprobraret, nec illi per avia montium et sylvarum 218.

"discurrendum fuisset." BRUNCK. Scholiastes tamen legit *χατεῦσα*, et putat ironice dictum, quippe non Nympha Daphnin, sed Daphnis ipse Nympham quaerebat; vel Daphnin consolandi gratiā dictum. *εἰρωνεύεται δὲ ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μάλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικός ὁ λόγος.*—*παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει.* *δύσερός τις ἄγαν εἴ, ἤγουν, οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σκευτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετρίωτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.* Ita Scholiastes; qui et notavit sequentia: *τινὲς δὲ φαθνὶ ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρεῖται.* Quae forsitan verissima loci sententia: adeoque revocandum *χατεῦσα*. Caeterum *ἀμάχανος* est Dor. pro *ἀμήχανος*, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nullo modo mutari potest.* Mirum autem est haec et sequentia verba à doctissimo D. Heinsio aliisque Nymphae tribui. "Sunt," ut verbis utar acutissimi Brunckii, "ipsius Priapi, *cujus personae maximè conveniunt, quae sequuntur, φλόλος ὅκκ' ἐδορή.* Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is nequē *Δρυάδα*, nec *Ναιάδα*, sed *Πορνειάδα*, Nympham ē lupanari, sibi "fingit." "*ἀμάχανος, inops consilii.* P.

86. *Βώτας μὲν ἔλεγεν*] Dor. pro *βούτης μὲν ἔλεγεν*. Vide suprā ad v. 80.

92. *Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, &c.*] i. e. ὁ βουκόλος ἔλεξάτο οὐδὲν πρὸς τοὺς. Vel, ut Schol. *πρὸς τούτους δὲ, οὐστίνως ἀνωθεν εἰπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λαίπους, οὐδὲν ἐφθέγγετο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ Δάφνις· ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέβαινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας.* Valckenaer ita interpretatur:—*Sed suum tolerabat amorem acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, vitam ad finem usque transiebat.*

95. *Ἡνθέ γε μὲν ἀδεῖα—*] *Ἡλθέ γε μὲν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδέα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεγμένη.* Schol. *ἦνθὲ γε μὲν, &c.* *Venit tamen etiam suavis Venus ridens, λάθρη, &c. occultè quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem iram spirans, vel prae se ferens, graviter irata.* AE. PORTUS. Pro vulgari *λάθρη*, quod est *λάθρα*, Valckenarius dedit *λάθρια*, quod eodem redit. "*ἀνέχουσα, sursum tollens, prae se ferens: num hic, ostentans, simulans iram, risumque dissimulans?* P.

97. *Κῆπε, τὺ θῆν—*] *Καὶ εἶπε· σὺ δὲ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντι τοῦ εὐχου, ἐκαυχῶ, λυγίξειν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἀρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης;* Schol. *Veneris amarulenta irrisio: Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* BRUNCK. *Λύγος, οὐ, ὁ, vinen, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίζω, f. ὦ, vel ξω, vinctivibus, sive vinctivis vinculis, ligo, et simpliciter ligo, indè supero, vinco, &c. κῆπε, &c. et dixit, tu sanè gloriabaris, Δάφνι, fore ut amorem vinceret: An non ipse à gravi amore victus es?*

102. *Ἢδὲ γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν*] Hic locus 219. mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quae est Valckenarianæ et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta; γὰρ ἦδὲ πάντα φράζει ἥλιον δεδύκειν ἡμῖν omnia enim jam indicant solem nobis occidere: i. e. vitam meam ad finem jam appropinquare*

219. *Ἀδφνις ἔσται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν αἰδᾷ.* *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos.* Vel ut Brancchius παραφράζει—*“Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem urat. Scilicet videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare, quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem mochinatus est, cuiusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum à Nymphā non alienavit: non est ergo quod triumphum agat.”* Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadvers. in Scholia, I. 1.] praeceunte Scholiaste, *Ἦδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι· δεδύκει Ἀδφνις,*—*Odiosa Venus, tui enim pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere siveisse. Moritur Daphnis, &c.* Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus Sol index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: *Ἦδη γὰρ (nempè ἔξεστι) φράσδειν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει.* *Ἀδφνις καὶ ἐν αἰδᾷ κακὸν ἔσται αἰδῶδες ἔρωτος.*

105. *Ὅδ' λέγεται—* *Abi ad montem Idam, ubi Anchises Venerem scilicet tentasse, et cum illā rem habuisse dicitur.* HARLES.

106. —*τήνι δρύες, ὧδε κύπειρος,*] Duo vocabula *τήνι* [Dor pro *ἐκεῖ*], et *ὧδε* non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit, *ibi, ibi*, apud Anchisen puta, in monte Idā. Locus est similis Idyll. v. 33. REISKE. *Κύπειρος* probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —*βομβεῦντι ποτὶ σιδνεῶσι—*] *insurgent ad alvearia. βομβεῦντι* pro *βομβοῦσι*, à *βομβέω*. *ποτὶ σιδνεῶσι*, Dor. pro *πρὸς σιδήνεσι*.

109. *Ῥαῖος χ' Ῥδωνις,*] i. e. *καὶ ὁ Ἀδωνίς ἔστιν Ῥαῖος.* Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupium legendum conjicit *Ῥεῖος χ' Ῥδωνις.* Sed *Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.* De Syracus. Ep. ad v. 113. P.

112. *Αὐτὶς ὅπως στασῇ—*] *Αὐτὶς ὅρα ὅπως ἰούδα στήσῃ πληθίων τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Ἀδφνιν νικῶ τὸν βουκόλον ἀλλὰ σὺ μάταινε, καὶ μάχου μοι.* Schol. *Venerem scilicet perstringit propter vulnus, quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede.* [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Caeterum, uti notavit Harlesius, *ἰούδα* cum alio verbo junctum, contentionem, studium, festinationem, significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —*ἀλλὰ μάχευ μοι.*] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, laeta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc tecum pugna.* Pro *μάχευ μοι*, sincerā scriptione, Juntae Florentina dat Ed. *μαχεῦμαι.*—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in *Ἀδφνιν* à Poëta correptam. A Graecis sic Poëtis corripiuntur syllabae in *τέκνη λάχνη ἀκμή τέκνον πότμος σταθμός ῥυθμός αριθμός ἔρετμος*: à Latinis etiam in *Progne, Daphne, Tecmessa*, similibusque. VALCKENAER.

118. —*Θύμβριδος*] Fluvium Siciliae hic designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hic intelligendum esse arbitrantur. HARLES. “Tiberis est Thybris. Virg. Heyn. Aen. vii. 242. et Excurs. ii. fin. iii. init. *Θύβρις* et *Θύμβρις*, Graecis. Plutarch. Vit. Rom. init. *Θύμβρις*.”

campus et oppidum, *Θύμβριος*, amnis, prope Trojam. Steph. Byz. 219. de Urbb. ad voc. Strabo, L. xiii. Vol. ii. p. 893. (598.) Chevalier, Plain of Troy, p. 66. Hom. Il. x, 430. Heyn. ad Virg. Geor. iv. 323. &c. Forsan nomen translatum est in Siciliam. Vide supra ad v. 67. et p. 163. not. P.

120. *Ἀδάρις ἐγὼν ὅδε τήνους*,] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgillanis posthaberi. *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. HEYNE; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. — *Πύν*,] Omne quidem promontorium dici potest *ῥεον* hoc verò loco accipiendum esse de *Ῥηίο*, promontorio in eà orà Peloponnesi, ubi Helice fuit, jam monuit Casaubon. C. ii. Lect. Theocr. Helice autem urbs fuit Achaiae, littoralis ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. Cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. — *Μακρονόσας*,] Maenali, filii Lycaonis, à quo mons Maenalius. Schol.

127. *Ἀήγετε*—] Virg. Desine Maenalius, &c. Ecl. viii, 61.

128. *Ἐνθ', ὃ ναξ*,] i. e. ὃ ἀναξ, [*Πάν*,] *ἐλθε, καὶ φέρε τήνδε καλὴν σύριγγα ἐξ εὐπάκτου κηροῦ μελέπνου*, Veni, rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex cerâ benè compactâ factam, quae suavem edidit sonum, [Schol. uti notavit anonymus Cantab.] *ἐλικτήν περὶ χεῖλος*, circa labrum curvatam. [Vide infra ad Idyll. viii, 18. p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poëta eximius, quàm mirâ hic suavitate, nec minùs παθητικῶς, fistulae suae valedicat pastor moriturus.

130. — *ἐς Αἶδος*—] *δόμον* scil. ut nôrunt etiam tirones.

132. *Νῦν ἰα μὲν*—] Virg. Nunc et oves ultrò, &c. Ecl. viii, 52, 220 sqq. "Nomen cum verbo in 2. pers. P.

133. — *νάρκισσος*—] *Narcissus poeticus* Linn. Angl. *Narcissus*. ἄρκευθος, *Juniperus communis*. Linn. Angl. *Juniper*.

134. — *ὄχρας ἐνέλκει*,] *πῖρα* ferat. ὄχνη propriè est *pirus sylvestris*. conf. Odyss. vii, 115, 120. Hic *πῖρα* in genere intelligi videntur. SCHREBER. "Supra p. 64.

135. — *ὦλαφος*] i. e. ὁ ἔλαφος, *cervus*, *ἔλκει*, trahat captivus; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahat et laceret*.

136. — *σκῶπες*—] *uhulae*. Prae aliis id nomen eam indicare creditur, quae à Linnaeo *Strix Scops* appellatur. SCHREBER. *

139. — *λίνα πάντα λελόπει*] Defecerant omnia fila, quae nempè, nascente Daphnide, neverant Parcae. καὶ ὁ Ἀδάρις ἔβη ῥέον, et Daphnis transiit flumen Acherontis. WARTON. "Ἐα, adiit? P.

147. *ἀπ' Αἰγίλλω ἰσχάδα*—] *ἰσχάς*, -άδος, ἡ, *carica*, Angl. *dried fig*. Caricae autem Atticae, ex pago Aegilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. — *ἀπ' Αἰγίλλω εἶθε τρώγους ἰσχάδα ἤδεσαν*, ἀντι τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἰγίλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις. Cf. Athenaeum Deipnos. xiv, 18. p. 652.

148. — *τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις*,] quoniam tu suaviùs canis quam cicada. τὴν γὰ, Dor. pro οὐ γὰ. Sonus cicadae veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. "Τέττις, Cicada veterum est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. Angl. *the Balm "Cricket*. Una ex majorum horum insectorum speciebus communis "est in regionibus Europae australibus et alibi, cujus mares, per "duas tenues membranas sub pectus collocatas et vi resiliendi prae

“ditas, quas ad libitum agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob quem tam celebres sunt apud poëtas.” RUTHEN-FORD. Vide Iliad. γ, 151. et alibi passim.

149. *Ἡνίδε ταὶ τὸ δέπας*] *Ἡγουν, ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι, φίλος, ὅπως καλὴν ὁσμὴν πέμπει*. Schol. *ἡνίδε*, Dor. pro *ἰδοὺ*, *en*, ecce. *Θάσαι*, pro *θέασαι*.

150. *Ῥαῖν πεπλυσθαι νιν*—] *Δοκαθεῖς, ἥγουν δόξεις, νομίζεις πεπλυσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ῥαῖν οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὥρατον*. Schol. Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Caeterum, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORAE: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 104.] Hinc *Ῥα* est *pulchritudo*; *ὥρατος*, *pulcher*. Vide suprâ vers. 109.

151. —*Κισσαῖθα*,] *Cissaetha*, nomen caprae, quae ter erat mulgenda Thyrsidi.

291. * *ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ*.] *-ας, ἡ. Venefica, sive saga. Idyllium*

- II. Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quaedam, Simaetha nomine, quae magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo praecipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operae pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾶ μοι ταὶ δάφναι;] *Ubi mihi sunt lauri? affer Thestylī; ubi verò sunt philtra? Πᾶ* Dor. pro *Πῇ*; *quid vid, item, ubi? ταὶ* pro *αἱ*. *φίλτρον* est propriè, poculum amatorium; indè in genere sumitur de omnibus iis quae amorem conciliant.

2. —*τὰν κελῆαν*—] *κελέβη, pila* in qua aliquid pinsitur. WARTON *Angl. a mortar. φοινικέφ οἶδς δῶτωρ, praestantissimâ ovīs land. δῶτον* propriè *flos*, deinde translâtè, pro quovis optimo et praestantissimo; —h. l. *lana egregia*, ut Homer. Il. v, 599.—v. Graevium ad Hesiod. Theog. 499. et Lambert. Bosii *Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. molli cinge haec altaria vittâ. Ecl. viii, 64. "Supra p. 17. v. 443.*

3. *Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὺν εὖντα*—] *ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar*. VALCKENAER. *εὖντα*, Dor. pro *ἐόντα*. *καταθύσθαι*, non fut. ut putat Harlesius; sed pro *καταθύσθωμαι*, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, *ὁμοεικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἰδομεν ἅμω*. Hom. Iliad. α, 363. Verùm displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomae Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitrat: *ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem, vel mactem, vel deo alicui offerendum curem. Quem sensum et veram significationem vocis καταθύσθαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare censet. "When any person supposes himself highly injured, "it is not uncommon for him to repair to some church dedicated to a "celebrated saint, as Llan Flian in Anglesea, and Clynog in Caernarvonshire, and there, as it is termed, OFFER HIS ENEMY. He kneels "down on his bare knees in the church, and offering a piece of money "to the saint, utters the most virulent imprecations, calling down curses*

"and misfortunes upon the offender and his family for generations to 221
"come." Bingley's Tour round N. Wales. "Vide contra v. 9. 10.
17. &c. 159. 160.—ἐμὶν Dor. pro ἐμοί. P.

4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὃ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hic, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσὶ. HARLES. Sed haec idem valent, ac si diceret in solutâ oratione, ὅς ἦδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστι· τοσαῦται γὰρ εἰσὶν, ἀφ' οὗ πρὸς με οὐδέ ποθ' ἦκει. AE. PORTUS. Caeterum—λας in τάλας hic brevis est, at Doricè; uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione, p. 136, sqq. ubi de Anapaestis disputans Boylaeum ad incitas redegit.

6. —ἦ ῥά αἱ ἄλλα—] Ordo est: ὁ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας αἱ, αἱ τε Ἀφροδίτη, ἔχετο ἄλλη [δδφ.] h. e. Amor et Venus habentes levem ejus animum abibant aliâ. Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι.] ipsum magicis sacris incantabo. Virg. Conjugis, &c. Ecl. viii, 66. Vide suprâ ad v. 3.

11. —τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄβυχα,] Dor. pro σοὶ γὰρ ποταεῖσομαι ἄβυχα, tibi enim carmina mea canam quietè. Caeterum Lunam vel Hecaten praesens rebus magicis bene notum est.

12. —σχύλακες τρομέοντι—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Itâ mirè veneficis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conscripto: *Here Mausy lives, a witch that for sma' price*, &c. Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shaksperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et II. x, 298. 492.] τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἡρία, sepulchra.

14. Χαῖρ' Ἐκάτα δαδπλήτι,] δαδπλήτις, -ήτος, ὁ, et δαδπλήτις, -ος, ἡ, gratitèr et vehementer appropinquans et percutiens. Est à πλήσσω, praepositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniā. DAMM. Salve Hecate! terrorem incutiens.

17. Iuyξ,] Propriè est avicula, quae torquilla vocatur, Angl. *wry-neck*. Hoc nomine quoque dicitur omne id, in quo est aliquid ἔλκυστικόν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. r. 46. ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficae eâ aviculâ usae sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhomb* seu *trocho*, quem veneficae versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulae adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit mea carmina in genere: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin*. Ecl. viii, 68. "ἔλας τὸ τῆνον τὸν ἄνδρα ποτὶ ἐμὸν δῶμα. P.

18. Αἰφιδά τοι πρῶτον πνολέταται·] τὸ τάκεται ἐπὶ κρηοῦ 222. καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιοῦτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλέγον ἀναλίσκομένων· ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται καὶ φθείρεται. Schol.

222. Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ, (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας,) usque ad illum, ver 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quae uritur; tertia è cerâ, quae liquescit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἄλς, δάφνη, κηρός, ῥόμβος qui assimilatur, Delphis. D. HEINSIUS. Sparsum salem, sive molam, cujus etiam mentio fit infra, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. viii, 82. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. WARTON. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quis age*, bene tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut suprâ v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit *quare*. HARLES.

19. —πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτόταται;] Subaud. κατὰ—Quo amentis quod ad mentem? i. e. Quo mens tibi amentis? ἐκπεπτόταται est perf. pass. ab ἐκποτάομαι, ὤμαι.

20. Ἡ ῥά γέ τοι,—] Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum? τὴν pro σοὶ Dor. τέτυγμαι [perf. pass. à τυγγάνω, τεύξομαι,] saepe redditur simpliciter sum: est scil. prae. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσδ', ἅμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάσδ' ἅλα, καὶ λ. Vulgatam praefero. VALCKENAEER.

23. Δέλφινς ἔμ' ἀνίσταν.—] Virg.—Fragilis incende bitumine lauros &c. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καπνυρίδατα,] et sicut illa ardens valde crepat,—χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro καὶ ὥς αὐτὴ ληκεῖ. καπνυρίδατα, pro καταπνυρίδατα, ex κατὰ et πνίρω, ardeo. "Pro καπνυρίδατα, forte legendum κάπνυρος εὔδα. VALCK. P.

25. Κῆξαπίνας ἄφθην,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἤφθην, Et subito conflagramini, κοῦδὲ οὐποδὸν εἶδομες αὐτὰς. i. e. καὶ οὐδὲ ὁ εἶδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθῖνοι.] ἀμαθὸν ποιῆσαι, ἀφανίδα. ἀμαθὸς γὰρ ἡ κόνις. Schol.

28. —σὺν δαίμονι.—] bono cum deo, auxiliante deo; quae obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic durescit*, et haec ut cera liquescit, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide suprâ ad v. 18.

31. —ποθ' ἀμετέρῃσι θύρησιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέρας θύρας.

33. —τὸ δ', Ἀρτεμι,—] Sensus videtur esse: Tu autem, ὁ Diana, vel Luna, [Nam, ut rectè Schol. Ἀρτεμις ἡ αὐτὴ τῇ θελήνῃ] καὶ ὅς κινήσας τὸν ἀδάμαντα ἐν ἔδῃ, et eum apud inferos, qui insuperabilis est, [Plutonem scil.] flecteres, καὶ εἰ τί περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλές, et siquid aliud ibi durum est. Vel, et siquis praeterea alius ibi sit durus et severus. Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλὴς est σκληρός, durus: tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Caeterum, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latine quoque adamas; sed ἀγνώμων, improbus, malignus, illachrymabilis; ἀπειθής, contumax; ἀθαμβής, impravides; ἰσχυρός, validus: ex α priv. et δαμάω, domo Rectius, inquit Valckenarius, illud ὅ' omitteretur. Plutonem designavit per τὸν ἐν ἔδῃ ἀδάμαντα.

36. Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι.] Diana Trivia adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod trivis praeesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quae etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phoebe in coelo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est. s. Proserpina. GESNER. ἡγεῖν h. l. significat ictu, percussu, conquas-

satione ad tinnendum impellere. Sub deae verò adventum, uni-
versim praesentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus,
ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario
adescripta abundè testantur. HARLES. Caeterum canes Hecatam ulu-
lantes comitari dicebantur. Notum illud Virgillii:—*visaeque canes
ululari per umbram, Advēntante ded.* Aeneid. vi, 257. ad quem locum
vide praestantissimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52. 54. "Apoll.
iii. 1040 supra p. 104. P.

38. —*οἷγ' μὲν πόντος, οἰῶντι*—] Conf. suavissimam atque
notissimam descriptionem: *Nox erat*, &c. Aeneid. iv, 522. et quae
ibi annotavit Heynius. [Vide suprâ ad Apoll. Rhod. l. iii. v. 744. p.
100.] *οἰῶντι*, Dor. pro *οἰῶσι*.

41. —*ἤμεν*,] pro *εἶναι*. Dorum est *ἔμεναι*, vel *ἔμμεναι*: undè
ἔμεν, *ἔμμεν*, et *ἤμεν*.

48. [*Ἰππομανές*] Vox *Ἰππομανές* plantam denotans non invenitur
apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in
uno loco Theophrasti, [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod
tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam
vel praeparationem plantae *Tithymalli*, Angl. *Spurge*. Si Theocritus
reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus
nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut
videtur, inducti à Scholiaste, per *ἰππομανές* hic intellexerunt *Datu-
ram stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus
semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa
illa vis, quae *ἰππομανές* hic inesse dicitur; alioquin non praetereunda
faisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD.
Ἰππομανές vulgò est caruncula, fronti (et linguae) pulli recens editi
innasci, et ab equâ enixâ statim devorari credita. Vide Heynium
ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —*τῷδ' ἐν
πᾶσαι—μαίνονται*—*gustandae illius insano ardore perciti feruntur. ἐς
τῷδε δῶμα περῆσαι*, in has aedes venire. HARLES. Pro *περῆσαι* scri-
bendum censet Valck. *περᾶσαι*.

54. —*Ὡ γὰρ νῦν τίλλουσα*—] i. e. δ' ἐγὼ νῦν *τίλλουσα καταβάλλω* 223
ἐν ἀγρίῳ πυρὶ. " *κράσπεδον*, *fimbria*, *limbus*. P.

58. *Σαῦραν*] *Lacertam*. Angl. *the Lizard*.

59. —*λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταύθ'*,—] *tu capiens haec venena vel
medicamenta*, [θρόνον, ου, τὸ, *flos*, *pigmentum*.—Theocriti Schol. an-
notat θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, animalia varie-
gata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Aetolos, φάρμακα,
medicamenta, venena, &c. H. STEPHANUS, *Thes.*] ὑπόμαζον καθυπέρτε-
ρον τᾶς φλιάς ἐκείνου, illine supra limen ejus; δς [Dor. pro ἤς] i. e.
ἀφ' ἧς ἐτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῷ, ex quo limine nunc adhuc toto
animo affixa pendeo.

62. *Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδουσα*,] *Et dic inspuens. ἐπιφθύσδουσα*, Dor.
pro *ἐπιφθύσδουσα*, *inspuens*; vel, ut quidam reddant, *insurrians*:
vel, ut Schol. *ἡσύχως ἐπάδουσα*.

64. —*μούννη ἐοῖσα*] pro *μόνη οὔσα*. Dimissa verò est Thestylia,
et Simaetha secum de origine amoris sui instituit sermonem.
HARLES.

66. *Ἦνθ' αὖ τῷ Τδούλοι*] h. e. *Ἀναξὼ κανηφόρος ἡ [Θυγάτηρ]
τοῦ Εὐδούλου ἤλθε ἡμῖν, ἐπ' ἄλδος Ἀρτέμιδος*. Vel, ut Schol. ἡλ-
θεν ἡ τοῦ Εὐδούλου θυγάτηρ *Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ
κομπήν ἀγομένη τῇ θεῇ*. Ubi vide plura. " τῷ 'T una syllaba fit. P.

23. 67. —τᾷ δὴ ποκα—] *Cui*, [Dianae scil. nam τᾷ est Dor. pro τῇ, quod pro ῇ,] *aliquando quidem*, [ποκα Dor. pro ποτε,] *πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύσκε*, [pro ἐπόμπευε,] *multae aliae ferae cum pompâ incedebant, περισταδὸν, in orbem, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λείψα, et in illis laena.*

69. Φράζω—] vel φράσσω, quod magis Dorum est: φράζω, eliso σ, φράξω, et contractè φράζω. “*Dic amorem meum, undè venerit, &c.*” “*Interpres,*” inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] “*sic vertit, sed melius meo iudicio fecisset, si interpretatus fuisset, Adverte, undè amor meus venerit.*” Sic enim ubique φράζω accipitur apud Chresmologos pro *adverte, curam adhibe, atque aliquandò cave.* “*Tum Poëtae saepe hortantur Musas dicere, quae dicturi sunt, nunquam verò Lunam, quae non praeest poësi. Rogat igitur Simaetha lunam, quae praeest magicae arti, ut advertat, dum ei narrat, quomodo amor suus coeperit, ut ei medeatur.*” [Vide suprâ, ad p. 104. 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem. “*Longè frigidior est,*” inquit, “*ne dicam quòd minùs magicus, Palmerii sensus.*” “*φράζω, disco; φράζωμαι, in animadverto.*” Vide infrâ v. 84. suprâ p. 62. Hom. Od. δ. 71. et Il. ε. 440. Item, Eur. Med. v. 56. Soph. Electr. v. 424. Brunck. quem vide ad locum. Usitatum est poetis, casus narrare Soli, Lunae, Coelo, Terrae, &c. P.

70. —ἀ Θευχαρίλα, Θράσσα τροφὸς ἀ μακαρίτις,] *Theucharila, nutrix Thressa, beatæ memoriae.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D’Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —θάσασθαι.] à θάσσαι, quod apud Theocritum idem est ac θάσσομαι, *specto.* Vide suprâ, Idyll. i. v. 149.

74. Κάμφιστεिलाμένα τὰν ξυστίδα—] *Et indutâ xystide, &c. Ξυστίς, γυναικίον τι ἐνδυμα πεποικιλμένον. Schol. Juvenalis: Ut spectet ludos conducit Oguinia vestem.* Sat. vi.

76. —τὰ Λύκωνος,] τὰ scil. δώματα. Nugantur qui plur. numerum hic indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poëtae numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut bene notum.

78. —ἐλεγχούσῳ] Vide suprâ ad Idyll. i. v. 29.

80. —λιπούσι.] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum Τῷ δ’ suprâ. In quibusdam libris legitur λιπόντων. Caeterum, ut bene observavit doctissimus D’Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus saepe fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. Χ’ ὡς ἶδον,—] i. e. Καὶ ὡς ἶδον, atque ut vidi, ὡς ἐμάνην, *ita statim insani, ὡς θυμός μου δειλαῖας περιεφθῆν* *ita animus mihi miserae malè affectus est.* Virg. *Ut vidi, ut perii, &c.* Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. ὡς—ὡς pro ὡς—ὅπως seu ὡς—*ut—ita.*

84. —ἐφραδάμαν,—] *animum adverti*—Vide suprâ ad v. 69.

224. 88. —θάψον] Χλωρός, ἢ ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, δ καλεῖται σκυθάριον, ἧρουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. τοῦτω δὲ τὰ ἔρια βάπτουσιν, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρέφας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ’ ἡμῶν λεγόμενον χρυσόξυλον. Schol. θάψος, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanae vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotasse radicem Glycyrrhizae glabrae vel echinatae Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multae aliae stirpes aequè

convenient cum omnibus, quae de eâ tradiderunt veteres. RUTHER- 224
FORD. Cf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p 249.

89, 90.—*αὐτὰ δὲ λοιπὰ*—] Ordo est: *αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἔτι ἦν ὀστέα καὶ δέρμα*. Angl. *and all that was left of me was skin and bone*; or, *and nothing was left of me but skin and bone*.

92. *Ἀλλ' ἤς οὐδὲν ἐλαφρόν*—] *ἤς* Dor. pro *ἦν*, ut suprâ. Angl. *but there was no remedy*. ὁ δὲ χρόνος ἦντο φεύγων, *tempus autem eiûs fugit*, aut *fugaciter praeteriit*. Genus locutionis haud infrequens apud Graecos scriptores.

94. *Χ' οὐπω τᾷ δῶλα*—] i. e. *Καὶ οὐπω τῇ δούλῃ*, &c.

100. *Κῆπε! καὶ νιν*—] Sic construe: *Καὶ ἐπεὶ κε μάθος νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἥσυχᾳ, καὶ εἰπέ*, &c.

106. —*ἐκ δὲ μετώπῳ*—] *Ex fronte verò meâ sudor stillabat similis australi rori*. *ποχιδέσκω* verbum poëticum. *νοτιάειν ἐξοαῖς*, pro *νοτιάις ἐξοαῖς*. "Vide Valck. not. et Lex. Hed. &c. P.

109. *Κνυζῶνται*—] *κνυζάομαι*, ᾄμαι, gannio. Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu. *κνυζῶνται φωνεῦντα*, &c. *gannunt* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii*. AEMYL. PORTUS. *φωνεῦντα*, Dor. pro *φωνοῦντα*.

110. —*δαγῦδι*—] *Δαγὺς* est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculae ex cerâ, gypso, vel aere factae. Atticis *κόραι* vocantur. HARLES. Angl. *dolls*. *ἀλλ' ἐπάγην* (*κατὰ*) *καλὸν χροῖα πάντοθεν ἰσα δαγῦδι*, *but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax*.

114. *Ἡ ῥά με*,—] Ordo est: *Σιμαίθα, ἡ ῥα καλέσασά με εἰς τόδε τὸ ὄν στέγος, [πρίν] ἢ με παρεῖναι, ἐφθασας [ἐμὲ] τόσον, ὅσον ἐγώ*. *ἦν ποτε πρόην ἐφθασα τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων*. *Simaeitha*, enimvero, *quum me ante vocasti in has aedes tuas, quàm ego adessem mea sponte, tantùm me praevertisti, quantùm ego nuper aliquandò praeverti venustum Philinum cursu*.

118. *Ἦνθον γὰρ κήγων*,—] i. e. *γὰρ ἐγώ κε* [quod est *ἄν*] *ἦνθον*, &c. *Venissem enim ego*,—

119. *Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος*,—] i. e. *ὢν φίλος ἢ τρίτος 225 ἢ τέταρτος*, ad verbum, *existens amicus vel tertius vel quartus*, i. e. *cum duobus vel tribus amicis*, *αὐτίκα νυκτός*, i. e. *νυκτός αὐτίκα οὔσης*, *simul ac advesperâset*. Per *μᾶλα Διωνύσοιο*, Warthonus intelligit non aliquod Mali peculiare; sed mala in genere, quae, cum caeteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. *Μᾶλα Διωνύσοιο* sunt, iudice amicissimo meo Doct. Rutherford, *fructus mali cydoniae*, Angl. *the Quince*; quae à Baccho inventa est.

121.—*λευκὰν*—] *populum albam*, *Herculis ramum sacrum*, *πάντοσε*, &c. *undique purpureis vittis obvolutam*.

124. —*τάδ' ἤς φίλα*—] *hoc gratum fuisset*. *ἤς* pro *ἦν*, et subauditur *κε* vel *ἄν*, ut in ejusmodi locutionibus, ubi praecedit haec vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unâ cum posteriore; uti in versu sequente: *ἔδδον δὲ, εἰ μόνον κε ἐφίλασα*, &c. Porro subauditur eadem particula semel atque iterùm, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando *καὶ πελέκεις* in *κεν πελ*. uti proposuit Harlesius. Caeterùm mos iste, quo amatorum amicarum postes frangere, vel fenestras quaterae solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos. Sic Hor. —*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi*. Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud Warthonum.

225. 126. —*τεῦς*—] idem quod *τεῦ*, est ex edit. Flor.

133. *Ἀῦτως ἡμίφλεκτον.*] hoc modo semiustum.—*Λιπαράου*—*Ἀραίστιου*—*Liparaeo Vulcano*. Vulcanus saepe sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparaeus* vocatur à *Liparā*, insulā inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quae vulgò dicuntur *Aeoliae*, quae ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniae*, uti notavit Harlesius.

144. —*μέφα*—] Poëticum adverbium, pro communi *μέχρι*, vel *μέχρις*, usque ad. *μέφα* τῷ ἐχθέρῃ, usque ad heri, i. e. usque ad hesternum diem. AE. PORTUS. Scribunt Grammatici *μέφα* τοι· libri impressi ferè semper habent *μέφα* τω· nempe ubi syllaba prior positione longa est. T. Y. ἐχθέρῃ, h. l. nuper. HARLES.

145. —*ἀλλ' ἦνθέ μοι ᾗ τε Φιλίστας*—] sed venit ad me mater Philistae meae tibicinae, ᾗ τε [μάτηρ] Μελιζούῃς, eademque mater Melizús. Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—*ᾗ γε Μελιζούῃς*—et putans *φιλόστας* non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: venit ad me mater carissimae meae tibicinae, meae, inquam, Melizús.

147. —*ἔπαι*,] *Ἠλείου* scil.

156. —*ὄλπαν*] *ampullam oleariam*, quā utebantur in palaestra.

158. *Ἡ ὅ' οὐκ ἄλλο τι τεργνόν ἐχει*,—] *Nonne manifestum est, cum alias delicias habere*—?

226. 164. —*ὥσπερ ὑπέσταν*.] est, ut promisi: sin admiseris vulgarem versionem, sicut suscepi, legendum esse videtur Valcken. *ὥπερ ὑπέσταν*, cui me subjeci. ἄντυξ, h. l. currus. HARLES.

* *ΑΙΠΟΛΟΣ*, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Comissator Idyllum III*.

Ver. 1. Κωμάδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένους ἀπερχομένων.—*Ἀπέρχομαι* πρὸς τὴν *Αμαρυλλίδα* ἀποπειρασόμενος αὐτῆς δι' ἐφθῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο οὐντηνόντων. Schol. *Κωμάδω* hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans*. Isthoc *Idyllum ΚΩΜΟΣ* inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad *Κῶμος* attinet, significat sensu magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum festivitatis*; saepissimè *Festivitatē* sonat. WARTON. —*ταὶ δέ μοι αἴγες*— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pascas capellas*; &c. Ecl. ix, 23. Conf. *Shenstone's Pastoral Ballad*, init. *Ye Shepherds so chearful and gay*, &c.

3. —*τὸ καλὸν*—] Idem quod *καλῶς*. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1. " p. 102. Od. i. v. 10."] τὸ καλὸν περιφημῆνε, Angl. *much loved*.

4. καὶ τὸν ἐνόρχαν—] et caveo à *cnacone* ["*luteo*"] *Libyco isto integro vel testiculato hircō, μὴ κορύξῃ σε, ne cornu te petat*.

227. 6. *Ὡ χαλεπὸς Αμαρυλλί*,] *Comi principium*, qui aliquoties postea interrumpitur à *Caprario*, hic est. HEINSIUS.

8. —*ἤμεν*,] et *ἡμεῖς*, Dor. pro *εἶναι*.

9. —*ἀπάγξασθαι*—] Virg. *mori me denique coges*. Ecl. ii, 7.

10. *Ἐνίδε*] Dor. adverb. pro comm. *ἰδοῦ*, ecce. AE. PORTUS.

12. —*αἶθε γενοῦμαι Ἀβομβεῦσα μέλ*.] Angl. *O if I were the humming bee*! &c. —*καὶ τὴν πτέρυν*— [*Πτέρεις*, propriè *Polypodium*

filix mas Linn. Angl. *male fern*. RUTHERFORD.] and the fern, ἥ οὖ 227 πυκνὰ ἐστίν, with which thou art thickly covered.

15. Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα.] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor*: &c. Ecl. viii, 43. ad quae ita Heynius: *Nunc scio, serò scil.* Ex Theoc. haec Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentiùs. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. xvii. et Moschi i. Virg. Aeneid. iv, 365, &c.

21. Τὸν στέφανον—] Ordo est: *παῖδες με ἀντίχα κατατίλαι τὸν στέφανον εἰς λεπτὰ.*

23. —καλύπτει—] *Κισσοὶ καλύπτε, flores hederæ nondum aperti. Ἐλλινον, planta dubia, videtur esse apium graveolens* Linn. *Celera Ital et nostrum, quod hoc ipso nomine Graeci hodierni colunt.* Bellon. SCHNEIDER. *Ἐλλινον, vulgò apium petroselinum, Angl. common Parsley*; mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.

24. —τί πάθω;] *quid agam?* est formula eorum, quos invitos natura, vel fatum, vel quaecunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. *Phoeniss.* 902.

25. —βαίταν] *pellem, h. e. amictum pastorum.* HARLES.

26. Ὡπερ τοῖς θύνως σκοπιάζεται—] *Thynnorum piscatores olim in altis rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut inde Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui θυννοσκοπεῖα vocat. L. v. p. (225.) 345. CASAUION. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. iii, 637.—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Sículos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. Praecepta aërii speculâ de montis in undas Deferat.—Ecl. vii, 59.*

27. Κῆρα μὴ ποθάνω,] i. e. *Καὶ εἴ κε μὴ ἀποθάνω, Angl. And though I should not succeed in dying, τὸ ὅν ἡδὺ γε μὴν τέτυκται, yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula *κε* vel *ἄν*, quae verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. "Vide supra ad p. 225. v. 124." *τέτυκται*, praes. perf. Angl. *I am, τέτυκται, he, she, or it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6. "p. 27. n. 4."] *ἀδὺ, ἔος, Dor. pro ἡδὺ, quod hic pro ἡδονῇ.* Ver. 28.—*μεμναμένω, quaerente me.* Interp. P.

29. —ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα,] *ποτιμαζόμενον πλατάγησεν, in Schollis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino, repertum, pro vulgatis ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck recepi.* VALCKENAER. Sententia est: *crepuit folium illud ad digitos allium.* Saepè media et passiva inter se significationes alternant: *προσμαζόμενον* idem est, atque *προσμεμαγμένον* aut *προσμαχθέν.* REISKE. Forma quidem media et passiva eadem sunt in praes. et imperf. et nemo est Graecè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdum perf. passivum, sumi sensu medio. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quaedam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum *ποτιματτόμενον* vel vulgaris reponenda: scil. —*ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα.* Quae Scholiastes sic exponit: *πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγόνιον. ποτεμάζατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ὥσπον.* Caeterum μάσσω, [unde *ποτιμάτω* vel *προσμάσσω,*] propriè significat, *tangendo adlino vel adfrico, inde tergo.* "Amantes verò ex

227. "folio papaveris et anemones, pollicis et digito indicis manus sinistræ imposito et adversâ manu percusso, conjiciebant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicârunt: uti Suidas sub voce *πλαταγών* memorat. In humero etiam cubitoque et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. Polluc. L. ix. segm. 122. et 127. et Potteri *Archaeol. lib. ii. cap. 18. Vol. i. p. 352.*" (406.) HARLES. *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiasten plantâ quaedam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREBER. "Vulgatam lectionem reposui. *Allisii*, vel *edidit sonum*. Sic Agathias legisse videtur, cum scriberet Epigram. suum ix. Brunck. *Analect. Vol. iii. p. 37. Εξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ήχέτα βόμβος Γαστέρα μαντήφου μάξατο κισσούδιον, Εγνων ως φιλέεις με.* Kuster De Verb. Med. S. iii. fin. docet aor. 1. med. usum in sign. pass. rarissimum esse. Vide Epigram. Mnasilcae infra p. 323. et Leonidae iii. p. 324. *κραιμένη. P.*

31. —*κοσκινόμαντις*,] *ή δια κοσκίνου μαντευομένη. Schol. Vide Potteri Archaeol. L. ii. cap. 18. Vol. i. 352. (406.)*

32. *Ἄ πρᾶν ποιολογέσθαι*—] *ποιολογέιν* est simpliciter *spicas accipere, legere et componere: ή παραιδάτις*, quod est vox Dorica, est quae *messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup. bene explicant. HARLES. *Ἄ πρᾶν ποιολογέσθαι, Dor. pro ή πρώην ποιολογέσθαι—οὔνεκ' ἐγὼ μὲν τὴν ὅλος ἐγκειμαι, quoniam tibi totus incumbō. τὴν Dor. pro σοί. "οὔνεκα pro ὅτι. P.*

35. —*Ἄ Μέρμυρονος Εριθακίς*—] Subauditur *θυγάτηρ. Erithacis* est nom. propr. *ή μελανόχρους*, Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, *μελάνοχρους*, cui *nigra sunt supercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. *Ecl. ii, 43.*

37. *Ἄλλεται*—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen. Potter. Archaeol. l. ii. 17. Vol. i. p. 338. (391.)*

228. 40. *Ἰππομένης*—] Hippomenes ope malorum à Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. *Fab. 185. ibique Muncker. HARLES.*

42. *Ὡς ἴδεν*,—] Vide ad *Idyll. ii, 82.* "suprà p. 223.

43. *Τὴν ἀγέλαν*—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* est mons Thessaliae. Mater Alpheisiboeae fuit *Pero*, tantâ venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodiâ eriperet. Melampus, ut Bias frater illam acciperet, periculo se exposuit: et à pastoribus Iphicli captus, in vincula conjectus est: è quibus arte suâ vaticinandi liberatus, bovis acceptis et Neleo traditis, *Pero* Bianti paravit. Conf. *Propert. ii, 3. 51. sqq. HARLES.*

49. *Ζαλωτός*—] Endymioni, famoso illi Lunae amatori, aeternum somnium immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—*ἄτροπος ὕπνος* est durus, h. e. *gravis somnus*.—Ad Jasionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutum. Cereris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem.* "Suprà p. 19. v. 125.

53. *Κειδεύμαι*—] et *κειδοῦμαι*, Dor. pro *κίδομαι*. *Κειδεύμαι* δὲ *πιδών, protentus jacebo*.—*ἔδονται, comedent*, fut. 2. est *ἔδομαι, ἔδη, ἔδεται*, &c. pro *ἔδοῦμαι, ἔδη, ἔδέεται*, &c. ut *πίομαι, et πάγομαι. ἔδοντι*, pro *ἔδοῦσι*, quod in vulgaribus est editionibus, raro si unquam, alibi occurrit.

* **ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.]** *Bucolici carminis Cantores. Idyllum 229.*
VIII. Dominatur in hoc Idyllio suavis illa, quae bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebrae submiscentur notae, quibus in hoc Siculo nostro versando, tantoperè delectari solemus. WARTON.

Ver. 2. ὡς παντὶ,] Pro ὡς παντὶ, quod est, ὡς πασὶ, legendum conjicit Piersonus διόπαντε quasi poeta Idyllum inscripsisset, Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. *Ἀμφω—]* Ita Virg. *Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.* Ecl. vii, 4.—*ἦτην πυρφότρω, erant rufo capillo, ἄμφω ἀνάδω, ambo impuberes; ἄμφω δὲδ. θυρίδδεν* [Dor. pro θυρίειν,] *ἀμφω δειδεν, [Dor. pro δειδεν,] ambo fistulam inflandi ambo cantandi periti.*

5. *Πρῶτος δ' ὄν—]* Dor. pro πρώτος δ' ὄν. Harum autem particularum vis dilucidius apparebit si, cum doct. Hoogveen, eas exhibemus hoc modo: *Πρῶτος δὲ Μενάλλας ἠγόρευεν ἠγόρευεν ὄν οὕτως.* Prior vero Daphnin intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo. Doctr. Part. C. XIV. s. v. 5. p. 273.

11. *Χρησθεὶς ὧν ἐσδεῖν;]* Vis ergo videre? Virg. *Vis ergo inter nos, &c.* Ecl. iii, 28. *χρησθεὶς καταθεῖναι ἄθλον;* Angl. *will you stake a prize?*

13. —*Θησεύμεσθα,]* *Θησεύμεσθα, Dor. pro θηρόμεσθα, quod Poë 230* tice pro *θηρόμεσθα.* Vide suprâ ad p. 81. v. 1.

15. *Ὁδ' θησῶ—]* Virg. *De grege non ausim, &c.* Ecl. iii, 32.

18. *Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεόφωνον,—]* *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus,—*Hujusmodi σύριγγα, sive fistulam pastoriâ, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmancam*; qui nunquam nostrae amicitiae non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihiq; dono dedit, unâ cum aliis rebus à se ibidem collectis, cum nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprâ ad Idyll. i. v. 129. p. 219.] “Neque apud nos hodiè ignoratur syrinx illa, quae nomine vix recepto *Pan's* *ripes* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus quotidie auditur. Hujus autem instrumenti adeo frequenter occurrit mentio apud poëtas, ut operae pretium fuerit huic loco paululùm immorari. *Fistulam accuratè describit Pollux, L. iv. c. 9, 5. ubi forsân, pro ἀπιστάμενοι, ἀπιστούμενοι legendum, aitque eam è calamis fieri, linôque et cerâ compingi: dein aliud fistulae inversae genus describit, quod tibiam Tyrrhenam appellat, quamque vel follibus, vel aquae ope inflari dicit: quae descriptio cum monumento quodam antiquo optime consentit, hoc organum cum follibus suis exhibenti: minimèque dubium relinquit, quin veteribus notum fuerit nobile illud instrumentum, multò ante Juliani tempora. In fistulâ autem ceræ usus praecipuus erat, ut ad debita sonorum intervalla reducerentur calami, quod hodiè subere fit, magis minusque altè intruso. Aristoteles Probl. xix. 23. *Οἱ τὰς σύριγγας ἀρμωστέμενοι εἰς μὲν τὴν ὑπὸ τὴν ἄκρην τὸν κερὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην μέχρι τοῦ ἡμισέως ἀναπληροῦσιν* quod rectè ait*

- 230 "octavae intervallum constituere, longitudine dimidiatâ; erat autem "hypate quae hodiè infima chorda diceretur. Quod autem ad "sonorum numerum attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram "tribus chordis instructam invenisse. Citantur ab Euclide Ter-
 pandri versus, 'Ἡμεῖς τοι τετραγῆρην ἀποτέραντες δαυδὴν, 'Ἐκ-
 "τατόνῃ φόρμιγγι νέους κελαδῆδμεν ὕμνους. Chordam octavam
 "addidisse Pythagoram refert Nicomachus; alii equalem ejus Si-
 monidem. Ait autem Plinius, vii. 56. (57.) *Citharam Amphion*
 "(invenit:) *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis additis*
 "*Terpander. Octavam Simonides addidit: nonam Timotheus.* Erat
 "igitur cithara jam *ἐνναήφωνος*, ut fistula à Bartholino delineata
 "de Tib. Vet. p. 379; neque usus vulgaris multò longiùs proces-
 "sisse videtur; quamquam theoretici, quidamque etiam citharistae
 "brevi multa utrinque addiderint. Hodie fiunt fistulae *δωκαδεκά-*
 "*φωνα* et ultra. Fuisse autem videntur intervalla eadem quae in
 "genere hodierno molli seu minori, ut dicitur: quod plerisque
 "gentibus incultioribus usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis,
 "Borussis; interque novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait
 "Aristoteles omnes bonas melodias saepè recurrere; extrema
 "utrinque, quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum graviorem,
 "Terpandro etiam acutiorem, vel secundum alios tertiam à tonica,
 "relicto octavae intervallo. Simpliciorem fuisse veterum musicam
 "certum est, nisi quod à doctis cantoribus exquisitissimâ arte varia-
 "bantur melodiae; probabile autem non est diversas melodias
 "simul cantari solitas esse: citharam tamen voci multiplicem har-
 "moniam addidisse procul dubio testatur Platonis locus, de Legg.
 "vii. p. 812. [Steph.] neque minùs certum est tibias vel pares vel
 "impares genuinum sonum emisisse. Apuleius Florida I. (iii.)
 "Primus Hyagnis duas tibias uno spiritu animavit; acuto tinnitu,
 "gravi bombo, concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod.
 "ix. *Sonante mistum tibiis carmen lyra, Hac Dorium, illis Barbarum;*
 "—etiam Longin. § xxviii. Cicer. lib. ii. de rep. ["t. iv. p. 296. ed.
 "R. Steph. C. 42. p. 79. De Re Pub. Libb. nuper repert. ed.
 "Boston. 8vo."] fr. Plutarch. de Mus. Macrobi. Prooem. qui etiam de
 "vocibus gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. Ne-
 "que quicquam facilius est, quàm apud aures mediocriter doctas
 "etiam hodiè mirificos illos musices effectus ciere, per diligenter
 "excultam melodiam et vel modicâ vel nullâ harmoniâ suffultam;
 "quod adeo notum est, ut nonnulli omnem concentum è musicâ ex-
 "pullere conati sint." T. Y.

21. *Ἡ μὲν τοι κήρυξ*—] Imo verò et ego, &c.

26. *Τῆνον πῶς ἐνταῦθα*—] Mallem cum Reiskio πῶς cum ac-
 centu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς ἐν καλλέω-
 μεν ἐξεῖνον τὸν αἰπόλον, ὃ κύνων ὁ πάλαρος ὕλακτελ πρὸς ταῖς
 ἐρίφοις; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog*
is barking beside the kids?

30. —*ὠνκτά*—] pro *ὠνκτής*, h. e. ὁ συριγτής, ὁ λυγρόθογγος.
 HARLES. Sic *συριγτά* pro *συριγτής*, quod genus vocum saepè occur-
 rit apud Homerum, ut *μητιέτα*, *νεφεληγερέτα*, &c.

35. —*ἐκ ψυχᾶς*—] Vernaculè —*to their heart's content*—*μηδὲν*
ἐλαδόν ἐχοι, let him fare as well.

231. 49. —*ὃ βάθος ὕλας Μυρίον*,] Supple *ἐστὶ*. ubi altitudo sylvae est
 immensa. ὃ Dor. pro οὗ, ubi. Constructio est: *Ὡς τράγε, ἀνερ τῶν*

λευκῶν' αἰγῶν, ὃ σιμαὶ ἔριφοι, δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ, οὗ βαθὸς ὕλης ἐστὶ μυρόν.

51. *Ἐν τήνῳ γάρ τῆνος,*] i. e. γὰρ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. Ἦ' ὃ κόλε, *abī*, *cornibus mutilatae*,—alloquitur scil. unum ē hircis. [Sed pro ὃ κόλε, legendum conjecit Hugo Grotius ὃ πόλε, pro ὃ αἰπόλε. Reiskius autem habet *Κόλε* pro nomine servi.] καὶ λέγε *Μίλων* pro *Μίλωνι*. Caeterum quum haec, quae de Milone dicta sunt, minùs convenient personae Menalcae, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcae tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. *Μή μοι γὰν Πέλοπος,*—] *Non mihi terram Pelopis*, [i. e. Peloponnesum,] *non mihi aurea talenta contingat habere*, &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjecit *Κροῖοιο τάλαντα*, Reiskius autem *χρυσέτ' Αταλάντας*, scil. μήλα, aurea roma *Αταλνταε*. [Vide Idyll. iii, 41. supra p. 228.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542. "et supra.

55. —*ἀγκὰς ἔχων τυ,*] *ulnis complectens te*. *Σύννομα μᾶλα*, *greges omnium simul pascentium*.

57. *Λένδρεσι μὲν χειμῶν*—] Virg. *Triste lupus*, &c. Eclog. iii, 80.

60. —*ἡράσθην*—] *amari*. Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

66. *Ὅδ' ἡρή κοιμάσθαι*—] Homer. *Ὅδ' ἡρή παννύχιον εἴδειν βου* 232 *ληφόρον ἄνδρα*. Iliad. β, 24.

68. *οὔτε καμῖθ'*, &c.] *non defessi eritis, nondum abstineritis, cum ea* [herba scil.] *iterum erit renata*. T. Youka. ὄκα et ὄκα, Dor. pro ὄτε, et ἄδε pro ἥδε.

69. *Σίττα*] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HABLES.

70. —ὃ ῥνες ἔχοντι,] i. e. οἱ ἄρνες ἔχουσι. "ἐς ταλάρως—in calathis—i. e. lac coactum. *πηκτῇ*, vel *πακτῇ*, Dor. curd. Vide supra p. 36. v. 246. 247. P.

71. —*ἀνεβάλλετ' αἰδεῖν*—] *ἀναβάλλεσθαι* de praeludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —*σύνοφρος κόρα*] *junctis superciliis puella*. Juncta supercilia inter praecipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. (109.) v. 16.] Constructio autem hujus loci haec est: *Καὶ κόρα σύνοφρος, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἄντρον ἰδοῦσά με παρελάοντα* [vel *παρελαύνοντα*] *τὰς δαμάλας, ἐρασκέ* [με] *εἶναι καλὸν, καλόν*. Ὅδ' μὴν *ἀπεκρίθην* οὐδὲ τὸν *πικρὸν λόγον αὐτῇ*. Et sensus est, interprete Wartono; *Puellae me, dum praeterirem, protervè compellanti, vel mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi*. Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Praesertim si spectes quae sequuntur. Caeterum quod ad quantitatem in penultima vocis *καλὸν* attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. *Ἄδεις δ' ὠνά*—] Vide Miltoni *Paradis. Amis.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn*, &c. Lib. iv, 641.

79. *Τῇ δρυὶ*—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus*, &c. Ecl. v, 32.

84. *Δάσδεο*—] i. e. *λάζου τὰς σύριγγας*, et non, ut Valckenarius alique volunt, *τὰς σύριγγας*, nam earum duae erant, Menalcae scil. et ipsius, ei victori accipiendae. "Edinenses genitivum tenent: et recte, opinor. P.

88. *Ὡς—οὕτως*—] inter se permutavît interpres. Sed obtinent

etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, *ὡς quemadmodum, οὕτως sic*. Pari modo ver. 90. *ὡς*, cum accentu, est *sic*: et ver. 91. *ὡς*, sine accentu, *quemadmodum*. WARTON. "V. 91. *ὡς* habet in edd. primis; *οὕτω* in ed. Valck. etc. quam vide. P.

91. —*γαμβελὸς*] Versus legendum postulat *γαμβελὸς*. quomodo et nonnulli dederunt. "*γαμβελὸς*", Valck. Edin. ex Cod. &c. *γαμβελὸς* praefero. Hom. II. ι. 394. *γαμβέσεται*. P.

93. —*ἄκρῆος*—] Dor. pro *ἄκρηος*, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valde adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hic intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim saepè est nomen merè pastorale.

223. * *ΚΥΚΛΩΨ*] CYCLOPS, *Idyllium XI*. Cum idiotismi elegantia, et simplicitas, quā usus est noster, mirifica sit in omnibus poematis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut *ΑΥΤΟΧΘΩΝ*, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium iudicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem, [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hîc, quasi prologi vice, protulit Wartonus, suprà p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3. haec est inscriptio *Κυκλωψ Καὶ Γαλατεία. Πρὸς Νικίαν ἱατρον ὁ Θεοκρίτος διαλεγεται*. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. *Οὐδὲν ποτῶν*—] Per *ἐγγχεῖστον*, intelligendum est *unguentum*; et per *ἐπίπαστον*, *pulvis* vel *pulvisculus inpersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings*. RUTHERFORD. Ordo autem est: *Νικία*, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα (*δοκεῖ μοι*) οὐτ' ἐγγχεῖστον, οὐτ' ἐπίπαστον, ἢ αἱ Πιερίδες.

10. *Ἦρατο δ' οὔτι ῥόδους*,] Sensus est: Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi, misitendo ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujusmodi, lepida quidem munuscula. Non haec erant ejus elegantiae. Talia mittere dona, vel illa amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quaedam fuit immunitas. WARTON.

12. —*αὐταὶ δὲ πῆνθον*] ipsae i. e. suâ sponte, redibant—Sic Virg. *Huc ipsi potum venient per prata juvenci*: Eclog. vii, 11. et *Ipsae lacte domum referent distenta capellae Ubra*. Ecl. iv, 21. Vide Vol. I. ad p. 204. n. 2.

14. *Αὐτὼ ἐπ' αἰὶός*—] est in solo littore. Virg. *Te solo in litore secum, Te veniente die, te decedente canebat*. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. Toup. Sed vulgatum *αὐτῶ* Doricum utique est pro *αὐτοῦ*, ibi. KOEN. ad Gregor. de Dial. p. 161. ["p. 351. Dial. Dor. §. 155."] Et praeterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, *ἡόνος* fem. gen. postulasset *αὐτῆς*, ut rectè observavit Brunkius.

15. —*ὀποκάρδιον ἔλκος*] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulnus*. Aeneld. iv, 67.

19. Ω λευκά Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. Item Ovid. Metam. xiii, 789. sq. " V. 20. παπτάς, πηκτής, h. l. curd. P.

21. —φιαρωτέρα ὀμφακός ὠμᾶς.] *Splendidior vobis immaturâ.* 234. Hesych. φιαρόν, λαμπρόν, καθαρόν. Verum uva nondum matura splendere non inepte dici potest. " γαῦρος, sportive. P.

22. —αὐθ' οὕτως—] est pro αὐτὸ οὕτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, illud ipsum, quod aio: prorsus ita ut affirmo. REiske. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii. p. 52.] affirmat αὐθ' [quod hic pro αὐθι ante vocalem] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὕτως reddit idcirco—ob hanc causam—nempè quod sis acerbior unâ immaturâ: potius, ut opinor, quod sis vitulo lascivior. Idem, in versu sequente, pro —ἰόσα, ὄκα, legit ἰόσ', ὄκα, ut duo versus sibi mutuò respondeant. φοιτᾶω, est ἰώ, ventisio, et de iis saepe dicitur, qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. " ἐνταυθα, huc, Brunck. conjecit. An, αὐθι, huc? P.

23. Οἶχ' ὃ' εὐθὺς ἰόσα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ἠράσθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ,—τεῦ scil. pro σοῦ. τεοῦς est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —ἐμᾶ σὺν ματρὶ.] Conjicit Auratus ἐᾶ σὺν μ. quod probârunt Brunck et Valckenaer.

28. Παύσασθαι—] Ordo est: δ' εἰδὼν σε [οὐκ ἐδυνάμην] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] οὐδέ τι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι. *Ei cum vidi te, etiam posthac ex illo [tempore non poteram,] neque adhuc nunc possum—quiescere.* Schollastes hoc modo: Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἰδὼν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέγρι τοῦ νῦν.

31. Οὐνεκά μοι λασία—] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —θώτερον—] θάτερον Brunck. cum MSS. rectius. T. Young. " ὡς Dor. pro οὗς, ὠτός. θώτερον ὡς, τὸ ἔτερον οὗς. P.

34. Ἀλλ' ὠτός, τοιούτος ἐὼν,—] *Sed ipse, talis quamvis sim,—* ὠτός Dor. pro ὁ αὐτός. Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. ἀμᾶ—] Scribe rectius ἀμᾶ, pro ἄμα. T. Young. " ἀμᾶ τίν.

40. —ἐνδεκα νέβρως Πάσας ἀμνοφόρος,] *undecim cervas, omnes foetas.* Sed νεβρός est hinnulus: et ἀμνοφόρος, ov, ή, est propriè ovis agnum in utero ferentis epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρος, maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos. Sic Virg. *Capreoli, spæris etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, μάττος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. Angl. a collar. Reiskius legendum conjicit μαναφόρος, quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habent. Nam μήνη, Dor. μῆνα, est lunula. Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Ἀλλ' ἀφίκευ—] i. e. Ἀλλ' ἀφίκευ σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 39. sqq.

43. —ὄρεχθῆν.] Pro ὄρεχθῆν scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τῶνδε] Subauditur ἀντί. " An (,) ad v. 49, (;) ad v. 50? Versum 50. Hemsterhusius inserendum judicat post versum 33. quod Brunck. et Valck. approbant. Ideo hic uncis inclusit. P.

50. Αἰ δέ τοι—] Sensus est: " *Etsi tibi videar hirsutus et squal.*

"lidos, attamen abundo multis vitae commoditatibus: Sunt mihi "querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprâ, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. WARTON. Cf. Hom. Od. i, 219. 223. 233. 237. suprâ p. 35. 36. v, 123. et Virg. Aen. v, 680.

52. *Καίόμενος*—] Possit hic alludere Cyclops ad oculi sui combustionem ab Ulysse faciendam: quam praedixerat ei Telemus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Gala—" tea, pati possem illud, quod mihi in fati est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio; imò animam etiam à te comburi "paterer." A mentione ignis sui videtur hanc transitionem facere. WARTON. Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. i, 501. sqq. HARLES. Caeterum ordo est: *ὁ ἀνεχόμενῃ καίόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, οὐ οὐδὲν [ἔστι] γλυκερώτερόν μοι.* Angl. *And I love thee so much, that I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —*ὑπὸ τεῦς*— Ex edit. Flor. pro *τεῦ, τεῦς* hic, et v. 55. fuit receptum à Valckenario. "v. 53. *Nal* pro *Kai* Heinsius correxit. VALCK. Vide infra p. 248. v. 73. P.

235. 54. *Ῥμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκεν*—] *Hei mihi, quod mater non peperit me habentem branchias, ὡς κατέδυν ἐπὶ σοί, ut descenderem ad te,*— Ante *κατέδυν* subintelligitur particula *ἄν*, item ante *ἔφερον* in versu sequente. Vide Hoogveen de Particulis, p. 93. "et suprâ ad p. 227. v. 27." Conf. Virg. Ecl. ii, 45. "Branchiae, *gills*. Plin. ix. 18. P.

59. *Ῥστ' οὐκ*—] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia et papavera, simul, uno eodémque tempore: Hoc autem minùs possem, "quoniam illa in aestate, illa hyeme nascuntur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. WARTON.

61. *Ἄλχα τις*—] Sensus est: "Natare discam, siquis hospes "huc fortè adveniens *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyss. i, 125. sqq. suprâ p. 33.

66. —*τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖθα.*] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. *Οὐδὲν πᾶ*—] Ordo est: *εἶπεν οὐδὲν πᾶ ποθ' ὅλως φῖλον πρὸς σοὶ ὑπὲρ μου.* Neque ullâ viâ, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit, &c. *πᾶ* Dor. pro *πᾶ*, retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. V. Hoogev. de Particulis Graecis, p. 1056. sqq. HARLES.

72. *ὦ Κύκλωψ,*—] Vide suprâ ad Idyll. ii, 19. p. 222. Virg. *Al Corydon!* &c. Ecl. ii, 69. et 71, sqq.

73. —*θαλλὸν ἀμάσας*] *Θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθῆλός· κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός.* Schol. ad Idyll. iv, 45. Quicquid *herbarum* vel *fruticum* viret, *θαλλὸν* vocant Graeci. Tour. *ἀμάσας* non tam *metens* verterem, quam potius *colligens*, (quae est prima illius verbi significatio,) aut *secans*, *decerpens*. V. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. HARLES.

75. —*παρεῖδαν*] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: Ama, quae tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. *Ἐδρήσεις*—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. *Κιχλίσδοντι*—] Dor. pro *κιχλίζουσι*, *suaviter vident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. xiii.

79. —*ἐν τᾶ τᾶ*—] *Δηλονότι καὶ ἐγὼ φαίνομαι εἶναι εἰς ἐν τῇ*

γῆ. "Aliquis sum in Siciliâ. Puellae me non prorsus negligunt, sed multae adsunt de nocte, cachinnantes, et mecum colludere cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐποίμαινεν τὸν ἔρῳτα Μουσίῳδων] cantillando fallebat amorem suum. Post ἦ supple εἰ, et ante ἔδωκεν subaudi τις. HARLES. Redde potius: quam si remedia auro cōmisisset. T. YOUNG.

* ΣΤΡΑΚΟΤΕΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΤΕΙΑΙ] i. e. SYRACUSIAE, 236. sive ADONIDIS FESTUM celebrantes. *Idyllum XV.* Est hoc *Idyllum* mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poeta manu quasi praesentem in rem ducit; et digito, quae geruntur, singula quaeque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum vivis coloribus depingit. REISKX. Carmen longè suavisimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et sororis suae Arsinoae, Quae nunc sorore dulcior. Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam ἀνταδελφην. TOUR. Scena verò Alexandriae figenda est: Syracosiae hic colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronae,—quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino, [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latius descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane, comitantibus primariis matronis, iisque plis, praeter ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. *Idyll. i.* HARLES.

Ver. 1. Ἐνδοὺ Πραξινοῶ;] Supple ἐστὶ;—Γοργὼς, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργῶν qui et hic induxit ipsam Praxinoam statim loquentem, pro Eunoῶ ancillā, quam [vide v. 27. 54. 67.] ut παρὸν esset πρόσωπον fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriā, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. Ἐχει κάλλιπτα, in edd. Eunoae absurdè dari. —ὡς χρόνω—alii dant χρόνω, ut sit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες, quidē diu expectata post longum tandem tempus venisti! ἐνδοὺ quintimo domi sum. Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνω; ἐνδοὺ, fores aperienti ancillae non disconvenire; sed ancillam à januā expectantem alloquutas mox ex domunculā (Πεδὺν, οὐκ ὀκνησέν, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoῶ.—Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni: Θαῦμα, ὅτι καὶ νῦν ἦνθον tum sequentia iterum Praxinoae: ὄρη δέφρον, Εὐνόα, αὐτῆς. quod non improbat Valckenarius.

2. ὄρη δέφρον—αὐτῆς] SEX for a chair, Eunoa. Quod amicitiae et observantiae signum. Εὐβάλε καὶ ποτίκρανον. And get a cushion too. Quod mollitiei et elegantiae muliebris est. TOUR.

4. —ἀδαμάτω—] Hoc pro vulgari ἀδεμάτου, vel Dor. ἀδεμάτω, VOL. II.

dedit Valck. et Brunck. è codd. Ω τὰς ἀδαμνῶ ψυχὰς Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῶ μὲν ὄχλῳ,] Gen. Dor. suppl. ὄντος.

237. 7. —ἄτρυνος,] *via est molestia, quae euntem defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἐκαστοτέρῳ incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἐκαστέρῳ ἄμυν δπλακίς, et Brunck. probat scribitque. HABLES "Ita Edin. 5ta. P.

8. Ταῦθ—] Supple δια— i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, ideò—quòd—παράρος—Scribe, ὁ παράρος, homo fatuus et immorigerus. Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράρος et Παρήρος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. Tour; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annot. ad Adoniasus. p. 239. sqq.] Caeterum, ut notavit Dammius, παρήρος, Ion. pro παράρος, juxta adjunctus, propriè dicitur de equo, ὁ παρεγγυμένος, i. e. ὁ ἐγγυς ὢν τῶν ζυγίων ἢ τῶν ζυγίων nam οἱ ζυγίται ἢ ζυγιοὶ sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήρος ἵππος.—et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc saepè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem saepè talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat ineptus, praeter rem vagus, exsolutus, ἐκλυτος, quasi à παρὰ et δείρω, ἀπτο. Lex. Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: 'Ο δὲ γε παρὰ Θεοκρίτῳ παράρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήρος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ δείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, οἰονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκνός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Il. ψ, 603. 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius, "ἔρχετα γῆς, est extrema pars urbis, et ab aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town." Atque ita H. Steph.—"respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: Il est venu de meurer au bout du monde, de eo qui aedes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: "Huc mecum in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emittit (vel conduxit) aediculam, à tuis aded aedibus remotam, "ut ne nos essemus vicinae, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες." Πλεόν, οὐκ ὀκνεῖν Angl. a den, not a dwelling.

10. —ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰέν ὁμοῖος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et si quae alia. Sensus est. Id verò agebat scilicet homo invidius, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet. Tour; qui pro ὁμοῖος legit, ut in vulgatis, ἐμεῖο. Valck. admisit ὁμοῖος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. out of mere spite, an envious pest, never otherwise.

11. Μὴ λέγε τὸν τέον ἄνδρα,] Angl. My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you. τέον Dor. pro δόν. τῷ μικρῷ, pro τοῦ μικροῦ. ὄρα, pro ὄρε, quod contractè pro ὄραε. ποθορῇ, pro ποθοράει, contr. ποθορά. Caeterum pro Δείνωνα ταιαῦτα, vulgò legitur ταιαῦτα, Δείνωνα reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —οὐ λέγω ἀπρὸν.] Angl. I don't mean Papa. Ἀπρὸν οὕτω

τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν λέγεται δὲ ὑποχωριστικῶς. 237. Schol. Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —ναὶ τὰν πότνιαν] *Per Proserpinam*: nam πότνια hic vult *Proserpinam*; per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότναν, πότνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam νιαν efferri debet ut una syllaba.—καλὸς ἀφῶς, pretty Papa! "Vide supra ad p. 219. v. 113. et Gramm. P.

15. Ἀφῶς μὲν τήνος] *Pater quidem ille nuper*, [loquitur nempe de marito suo, quasi non esset pater puelli adstantis,] —(quae autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernā emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum. Observant discipuli voces Doricas, quae non quidem difficiles sunt: ut πρόαν pro πρώην, λέγομεν pro λέγομεν, &c. "Praxinoë nitrum et "fucum sibi emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum "proditum. Ad malam rem muliebrem (ut Terentius vocat, Heaut. "ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus nitrum pertinet, quam "fucus.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et fucō, "salem attulit, tacite monens uxorem, necessaria ad victum emenda "esse, non nugas muliebres." RUHNKENIUS, apud Valckenaer. Erat Νίτρον quod hodiè voce barbarā natron dicitur, seu soda, quae et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro sodā emerat; quae enim sequuntur non avaritiam sed stultitiam ei obijciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiā, ταρχέουσι λίτρον, quod Atticum pro νίτρον τὰς δὲ σάρκας τὸ νίτρον κατατήκει, quod non fecisset nitrum nostrum, kali nitratum, seu nitrās potassas: quinetiam in mumiā ipsā sodam invenit Blumenbachius Fusè de nitro Plinius xxxi. 10.; unde colligitur kali è cineribus quercinis aliquandò pro sodā substitui solitum esse. Adde Ovid. de Medicamine Faciei, v. 85.

Thus ubi miscueris radenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii xxxvi. 26. ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempe "glebis nitri accen- "sis;" id autem de liquefactione solā intelligendum est; nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticulisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petrae; traditque Pometus, nitrum Aegyptiacum, è Nili aquis paratum; ante centum annos lavatricibus Parisiensibus vulgatissimè usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. Young. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately) he went to a shop to buy soda and paint, instead of those brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valck. "Νίτρον] Hinc versum "orsus, Reiskius verbum ἔβα, aptissimum, adjiciebat: hoc admissio, "et ἀγοράσαν, vel ἀγοράζων, in ἀγοράζων mutato, aptè ad haec "respondebit in v. seq. Κῆνθε φέρον ἄλας ἄμμιν· vadebat nitrum "et fucum ex institoris pergula emitturus; et domum venit adportans "nobis salem.—Haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunc- "kins."

18. Χάμυς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταῦτά γ' ἔχου—Sic scribendum

237 cum Relaskio et Toupio. VALCKEN. Ita quoque se habet noster Dioclitides. My husband is as great a fool as yours. TOUP. —φθόρος ἀργυρίου, [Dor. gen.] pecuniae perniciēs. φθόρος graviter pro φθορεὺς, qui rem perdit, pecuniā nescit rectē uti, ex sententiā stolidae mulieris, quae ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἐπτά δραχμῶν,] Si voces separatim essent scribendae, δραχμῶν requireretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτά δραχμῶν, vel ἑπταδράχμων· postremum, à Bentleio probatum, [vide Diss. upon Phalaris, p. 444. edit. 1mae,] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτά δραχμῶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod sit ab ἑπταδράχμων. VALCKENAE. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθὲς ἔλαβε πέντε πόκω [ἀνθ'] ἑπτά δραχμῶν, κινάδας,—It was but yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair, [vellera non ovina, sed si diis placet—canina, ut rectē Toupius,] —ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν, the pluckings of old maimed ewes. ["Edit. primae," inquit Valck. "et codd. collatorum plerique praebent—γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν πηρῶν admisi, repertum in duobus saltem Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, ubi haec laudantur Theocritea.—Vocem γραιῶν rectē Schol. interpretatur προβάτων γεγηραχότων. Vellera itaque significantur ovibus vetulis mutilisque vī assulsa, atque adeo lacerata." P. 316. ubi vide multa plura.] ἅπαν ῥύπον, mere trash, ἔργον ἐπ' ἔργω, toil and trouble. Caeterum putat Valck. κινάδας, in sensu Laconico, posse reddi quisquiliās, quales canibus projiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quae que usum adeo τῶν κινάδων praestarent. Sed de his, aliisque huius pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τοῦμπέχονον, ῥαμπέχονον, peplus aut palla, mantile; περὸ νατρὶς, vestis interior, aut Dorium muliebri vestimentum, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεύ. Scripserat, ut opinor, λάσδευ. VALCK. "Annon saltem λάζευ; P.

22. Βάμες.—] Eamus ad aulam divitis regis, &c. [Θαδόμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempē manē istius diei aedibus quaeque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10. 43. 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν δλδῶ—] Rectius est quam δλδίω, vel ἐνδλδίω Toupii. VALCK. Subauditur ολκω.

25. Ὦν εἶδες, ᾗ ὦν εἶπας, ἰδοῦσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὦν εἶπες, καὶ ἐξ ὦν ἰδεῖσθαι, ἐκ τούτων διηγῆσθαι ὦν τῷ μὴ θεαδόμενῳ. Schol. Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, at narra, διηγῆσθαι, cum Scholiaste supplendum; Gorgone, quae festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quae vidisti, et quae te "vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, praesertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wassenbergius sic corrigendum censet; Ὦν ἰδες, ὡς εἶπας ἂν ἰδοῦσά τε τῷ μὴ ἰδοῦσά.

26. Ἐρπειν.—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dorea, significat ire, abire. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsum spectetur, ἀργοὺς αἰὲν ἔργα, in

istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. 237. *Ignavis semper feriae sunt*: quo hic sensu ponatur à Gorgone Theocritea non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: “Nos—nunc non sumus otiosae, sed vel maximè negotiosae; quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus.” VALCK.

27. *Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα,—*] Angl. *Eunoë, lift the water, αἰνόθρυπτε*—[Koehler vertit; *perdiitè delicata*: in cod. Par. explicatur *κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς*. Valckenarius conjicit (quod *αἰνόθρυπτε* unus codex Vatican. habet) *αἰνόθρυπτε*, nimio vini usu debilitata vel fracta. *αἰνόθρυπτε* edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again,—* [Hera scil. imperat miserae ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculae ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit supra.] *αἱ γαλέαι μαλακῶς γρηῃσδοντι καθεύδεν*, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupius sic optime reddit: *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet*. “Quod salsum,” inquit, “et ad Eunoam referent, dum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam.” *Nam feles molles et ignavae.* [Epist. ad Wartonum, p. 332. ubi vide plura.] *γαλέαι* sunt et *mustelae*. “Rapaces mustelae, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praedâ raptâ, exsaturatae, diu segnes et otiosae, quam molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelae sunt rarae, nec sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certè Theocriti, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes amore, ancillae quaeque suae vitia retegere. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur.” VALCK.

29. *Κινεῦ δὴ,—*] Haec ad personam loquentis mirè accommo- data. Angl. *Prithee bestir thyself, bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water! &c.*

32. —*ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.*] Ad verbum: *lota sum tantum quantum videbatur diis*. Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods thought fit*. Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc perperita est.

35. —*πόσῳ κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ;*] *quanti descendit tibi à jugo iselae?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. *πλέον ἀργυρίῳ καθαροῦ μινᾶν ἢ δύο.*] *It cost me more than two minae of pure silver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY'S *Dissert. upon Phal.* p. 443.] *τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι*, est *Animam suam in opere ponere*; sive, *ut se cruciare et fatigare, ut viam suam periclitetur*. Quare dixit Praxinoë: *Ila me totam dedi telae detexendae, ut paenè animam meam in opere posuerim. It cost me more than two minae, and my life almost into the bargain.* TOUR; apud quem vide plura. *ποτέθηκα*, Dor. pro *προσέθηκα*.

38. *Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.*] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata.* VALCK. *Πᾶ ποτ'*

238. *ἔλειπες*—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—*Ναί· καλὸν εἶπας*. "Vulgata ferme restitui, auctoribus idoneis, puto: at loca non notavi. Formula communis est assentiendi Vide Soph. Oed. Tyr. v. 78. Brunck. et alibi. Et vide Evan. Joan iv. 17. Luc. xx. 39. Marc. xii. 32. P.

39. —*θολίαν*.—] τὸ σκιδδίων, τὸν πέτασον. Schol. mon parasol. LONGEPIERRE. une caleche. BRUNCK. "Vide Petasus. P.

40. —*μορμὼ δάκνει ἵππος*.] Angl. *bugbear!*—*horse bites!* Quam convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur invaluit, ut hodie invalescit. Quae sequuntur sunt facilia, nec longè neque operoso commentario egerit.

41. *Δάκρυ ὅσος θέλεις*.] Lege cum Porsono, ad Med. 1218. sic pro *Δάκρυ ὅσος θέλεις* nam *δακρύνω* secundum producit: non item *δάκρυα*, lacrymae. "Ita Edin. 5ta. P.

44. *ὦ θεοί*.—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectaque infinita multitudine hominum, quos concursare dicunt instar fornicarum numero modòque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodo et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus!*—*Χρή* h. l. significat licet. HARLES.

49. —*ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαιδον*.] *homines fraudulentuli, ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumta à ferro aliisque metallis, quae crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam *κροτεῖν* et *συγκροτεῖν* dicebatur.—Eleganter hic, *εὐφρήμως*, *παῖδεν* ponitur pro *furari*: Graeci sic inter se furunculi pro *κλέπτειν* dicebant *παῖζειν*, ut in vitâ quotidianâ, sic in scenâ. VALCK. Toupius autem conjungit *ἐξ ἀπάτας ἔπαιδον*, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —*κακὰ παλγυῖα*.] *mali scurræ. πάντες ἐρείοι*. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem *ἐρεμβοί*. Casaubono, *ἀρεια*. Toupio, *δεργοί*. Wartono, *δρατοί*. mihi olim *ἔλειοι*. Musgravio, *ἀγρεῖοι*. Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: *Ἀλλὰ τοὶ ὁμαλοὶ, κακὰ παλγυῖα παῖδεν ἀριστοί*. VALCKENAEER; cui tamen, prae caeteris, arridet illud Toupii: *πάντες δεργοί* a *parcel of idle rascals*. "ἐρείοι, contentiosi. Interpp. P.

53. —*ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς*.—] Vulgò junguntur *ἄγριος, κυνοθαρσῆς*. *Ἐννόα*, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quàm ferox et intractabilis sit, n. rufus ille equus*. Melius verò Reiske, Valcken. et Brunck. post *ἄγριος* ponunt punctum, et *κυνοθαρσῆς* [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] construunt cum *Ἐννόα*, ita ut domina Eunoe, quae paullò inconsideratius equo ferocienti nimis propinqua adestabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quaedam interjiceret. HARLES.

55. *Ὠνάθην*] Veram puto, quod Hemsterhusius adscripsit, *Ὠνάμην* sive potius, *Ὠνήμαν*. Pro *ἔνδον*, scripsi *ἐνδοί*. VALCK.

239. 57. *Τοι δ' ἔβαν ἐς χώραν*.] Non processerunt in campum; sed in eum quisque locum recesserunt. Idem.

62. *Καλλίστα*.—] est dualis: *ὁ vos puellarum pulcherrimae*. HARLES.

64. *Πάντα*.—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoae. VALCK.

68. —*ἀπρὸς ἔχεν*.] *firmiter adhaerebat nobis*.

69. —*τὸ θερίστριον*.] Vestis aestatis tempore sumta.—*ποττω* Διός, i. e. πρὸς τοῦ Διός.

70. —*εἴ τι γένοιω*.] Angl. — *bless you, man! take care of my cloak.* Ὀὐκ ἐπ' ἐμὴν—*it does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9. "εἴ τι γένοιω—*melius ad verbum.* P.

73. *Θθευῖθ' ὥσπερ ὕες*.] i. e. ὠθοῦνται, &c. Angl. *They shove one another like [as many] hogs.*

74. *Κεῖς ὄρας*.] *Et hunc annum et plures fortunatus sis, qui nos trāam curam geris!* Hanc formulam benè precandi, eique contrariam, uberius illustrarunt Casaubonus et Valck. HARLES.

75. —*χρηστῷ ἀνδρὸς*.] Subaudi *ἔργον*. quod idem est, ac si dixisset, ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ *qua in re partes agis viri probi atque misericordis.* REISKE.

76. *Φλίδεται*.] Pro *Θλίδεται* restitutum ex Cod. Vatic. et Eustathio. VALCK.

77. —*ὁ τάν νυὸν εἴπ' ἀποκλάξας*.] Ὡς παροιμίας οὕσης, ἀποκλάσας τήν νύμφην τις, καλῶς τὰ γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, δὲ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν. Schol.

78, 79. —*πόταγ' ὄδε*.] Vide supra ad Idyll. i. v. 62. *ποικίλα, picta et arte textoriā distincta.* HARLES. —*θεῶν περονάματα φαβεῖς.* Reiskius corrigebat ingeniosè *θεῶν περ νάματα (περνεύματα est in Cod. MS.) φηδεῖς.* Legendum puto—*θεῶν νήματα φαβεῖς.* Ruhnkenio in mentem venere *θεῶν γε πονάματα.* Wassenbergio, *θεῶ γε π. ipsius Deae Palladis.* VALCK.

80, 81. —*Ἀθηναία*.] Minervam, quae horum operum studium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —*ἐριθος, lanifica.*—*Ποιοὶ ζωογράφοι*, &c. *quales pictores adcuratos istas pinxere picturas, sive opera picta.* Conf. Anacr. Od. xxviii. HARLES.

82. *Ὡς ἔνυμ' ἐστάκοντι*.] *Quān vera sunt!* [*ἐστάκοντι* Dor. pro *ἐστάκασι*, quod idem est hic ac *εἰδὼ*.] καὶ ὡς ἔνυμ' ἐνδινεύντι, et *quān verè moventi se!* ἐνδινεύντι pro *ἐνδινούδι*, et subauditur *ἐαυτά*.

83. —*Σοφόν τι χρῆμ'*.] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —*ἀνάντα κωτῖλλοισαί*.] Angl. *prating incessantly like turtles.* ἐκκναισεῦντι πλατειάζουσιν—[pro ἐκκναισεῦσιν, quod ab ἐκκναισέω vulgò formant, odiosè strido. Mutandum vult Valck. in ἐκκνυσθῶντι, pro ἐκκνυσθῶσι, ab ἐκκνυσθῶ, rado, inde foedo, corruptum.] "Sensus est: ore tuo patulo garrientes omnia deformant et *contumunt*: quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata *"delicatas hominis Alexandrini aures radebant."* HARLES. Valck. addit in 2dā edit. fortè quis praeferat *ἐκκναίοντι.* Angl. *They grate the ears, speaking every thing so broad!* ἐκκναισεῦντι, an fut. 1. Dor. ab ἐκκναίω; Vide Eidyl. ζ, 71. Valck. *Ἀδλησεῦντι.* &c. P.

89. *Μᾶ*.] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARL. *Μᾶ*, tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoae tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. *Παράμενος*.] Angl. *When thou hast got us into thy possession,—or, when thou art our master,—*ἀ πάομαι, possideo.

91. *Κορίνθια*.] *Κορίνθιαν γὰρ ἀποικοι οἱ Συρακοῦσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν.* Schol. *λαλεῦμεν*, Dor. pro comm. *λαλοῦμεν.*

93. *Δωριόθεν*.] τῇ—*Πελοπόννησον* φησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν *Ηρακλείδαις.* Schol.

94. —*Μελιτῶδες*.] quasi mellita. Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. *Μὴ φυῆ*,—*ὅς αὐτὴν καρτερὸς εἴη, πλαν*

240. *ένός.* *Non oriatur, qui nobis imperet, uno excepto:* [per hunc unum, maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quae sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post *είη* et sequentem versum sic legit: *Πλὴν ένός οὐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς.* “De veste sua,” inquit, “ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: “*Unum tantum metuo, ne pulverem in me abstergas.* Quod verum videtur. Idem *κόνιν, κονίαν, et κονιορτόν.* Huc egregiè facit Lucas x. 11. *Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἑαυτὸν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΞΘΕΘΑ ἑμιν.* Quod planè geminum germanum est.” Undè Harlesius—“Forsan μοι,” inquit, “quod saepius fit, *παρέλκει*, et locus, voc. *κονίαν* recepto, “ne pulverem efficias, excutias, ita intelligendus est: non curo, scil. te; *noli pulverem efficere*, i. e. operam frustraneam impendere, et imperare, quae non in tuâ, sed in mei mariti sim manu ac potestate.” Vulgata interpretatio est: *μή μοι κενεάν*, &c. *ne mihi aliam impingas.*—Sed nolo ulterius prosequi quae commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi reverà usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. (Lamb. Bos post *κενεάν* supplet *χοίνικα*, et ita reddit: *non vereor ne mihi vacuum (choenicem) abstergeas*, h. e. *ne demensum ad tuum libitum mihi praebeas.* Vid. Ellip. nom. *χοίνιξ*. G. D.) “*κενεάν*, sub. *χείρα*. Vulg. Vide Aristoph. Ran. 1096. ed. Br. *ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις*, sub. *χερσὶ*, ille vero percussus palmis. Item supra p. 227. Eid. γ, 29. *ποτεμάξατο* et Eid. ιζ, 37. Valck. *ραδιναὶς ἐδεμάξατο χείρας*. P.

241. 98. *Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλαμον ἀρόστευσε*] Quae in canendo *Sperchide*, quod carmen lugubre est, primas tulit.—*Sperchis* est nomen *ialemi*, sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis*, qui se Persae pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. Tour. Vide plura apud Valckenarium.

99. —*διαθρόπτεται*—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quodam petulanti, vel praeludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. HARLES.

100. —*Γολγός*—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. *Γολγοί*. Vulgat. est *Γολγόν*. Golgi autem et Idalium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri sacer. Eryx mons Siciliae; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens*. *χρυσῷ παύδοις*, *αυρο ludens*, *aurea, splendida. παύδοις* Dor. pro *παίζουσα*.

103. *μαλακαίποδες*—*Ὠραι*] *μαλακούς* δὲ *ἔχειν πόδας* *ἔφη τὰς ὥρας*, *ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν*. Schol. Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —*Βερενίκαν*] *τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης*. Schol.

109. *Τὴν*] Dor. pro comm. *σοί*.

110. *Ἀ Βερενικεία θυγάτηρ*] Vide suprà ad Oed. Tyr. v. 267. ad p. 121.

113. —*ἀπαλοὶ κῆποι*] Adonidis *κῆποι*, sive horti, apud veteres

ceieberrimi erant. De ils vide Toupium ad hunc locum, in Epist. 241 ad Wartonum; Meursium in Graeciâ Fer. in v. Ἀδώνια. Wyttensbach. in Plutarch. de serâ Num. vind. p. 79. et Potter Archaeol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίαις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τιβὶν ἀγγείοις, καὶ τοὺς φρυγανισθέντας κήπους Ἀδωνίδος προβαρύνειν. "Emend. à Valck. P.

117. —τὰ τ' ἐν ὄρχῳ ἐλαίῳ,] Praeter fructus nimirum aderant cunjunctumque generis placentae, Adonidis imagini adpositae, à pisticibus dulcinariis sic artificiosè effectae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—ἐρπετὰ Dor. dicuntur quaevis animantia, quae pedibus incedunt.—τὰδε, hic, ad Adonidis imaginem. HARLES. "Vs. 121. ἀηδονιδῆες, Valck. P.

124. Αἰετῶ,] "Ὡς πεποικιλμένων δειτῶν ἐλεφαντίνων, καὶ θαλασσίων τὸν Ἰαννιῶτην. Schol.

125. Πορφύρεα—] Toupius construit ἄνω cum μαλακώτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλὰ, ex aliâ villosi. hinc "ἄνω μαλακούς superne molles vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

Πορφύρεα δὲ τὰπην ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, καὶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων)

Ἐστρωται κλινὰ· τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·

Τὰν μὲν Κυπρίαις ἔχει, τὰν δ' ὅρ' ῥοδόπαχυν Ἀδωνίς.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τοῦ ὅρ ante ῥοδόπαχυν. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus omnino verbis à ὅ prout "hodie scribuntur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam "conferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vide plura. Vide etiam suprâ ad Oed. Tyr. v. 847. p. 139. (Non nisi cum vocalis brevis pedem claudat. G. D.) Caeperum Dor. dici potest in accus. plur. μαλακώτερος vel μαλακώτερος, pro μαλακώτερος.

130. —ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ.] l. e. [τὰ μέρη] περὶ χεῖλεα ἔτι 242. [ἔσθ' ἐ] πυρρὰ. loca circa labra ejus adhuc sunt flava, vel flava lamugo adhuc cingit labra. Valckenarius legendum proponit: ἔτι οἱ περὶ χεῖλη ἱούλος· quod eodem ferè recidit.

133.—κύματ' ἐπ' ἀτόνι πτόνοντα.] fluctus qui se in littus evomunt. T. YOUNG.

141. —Δευκαλίωνες,] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipsum solum hâc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143. 'Ἰλαθι νῦν,—] Sis mihi nunc, ὁ Adoni, atque in posterum propitius. VALCK.

145. —τὸ χρημᾶ σοφώτερον—] Res haec est elegantior, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἂ θήλεια—γλυκυφωνεῖ. Tantundem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: τὴν θήλειαν ἐγὼγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάννυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. Arguiam equidem istam fortunatam judico, quae tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Idem.

147. 'Ὁρα ὅμως κεῖς οἶχον.] Tempus tamen est domum redeunas ἀνδροῦτος Διοκλείδας· nihil gustavit, vel adhuc jejunus est Diocleidas.

242. *Toupius reddit: My husband has had no meat for the day. Vile* Toupium ad locum: et cf. suprâ ad Idyl. i. v. 51. p. 217.

148. *Χώνηρ ὄξος ἄπαν*] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἄπαν ex duobus codd. ὄξος idem quod ὄξύς. et vir meus totus quantus merum est acetum. [Sic Lucret. tota merum sal. uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimus.] *πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτένθης*, Dor. pro *πεινῶντι δὲ μηδὲ προσέλθης*. sed esuriens vel imprunis evitandus. ὄξος, acetum; ὄξύς, acidus.

Quicunque plenissimam, operosissimam, et eruditione referatissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniasus Theocriti: quae comitantur *Theocriti decem Idyllia*, &c. Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusiis, quae extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to. "Utraque in Vol. ii. ed. Heindorf. Berol. 1810. P.

**ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.*] *Idyllium XVIII.* Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenae*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariae puellae ex urbe Spartanâ, quae in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenae sponsae hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsae potitus et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsae. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur; quod *κατακομητικὸν* vocabant: alterum manè sub aurorâ canebatur; idque *διεγερτικὸν*, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτῃ,] *Spartae quidem olim*,—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοῦ μὲν οὖν, vel μὲν δὲ, et respondeat δὲ, v. 7. Conf. Hoogveen de Part. Graecis, p. 126. *HARLES.* ποκ' est Dor. pro ποτ'.

2. —*θάλλοντα κόμαις δάκνθον*—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitae choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis lib. iii. cap. 10. *HARLES.*

3. —*νεογράφω*—] *picti nuper thalami.* Idem.

4. —*μέγα χρῆμα Λακαινῶν*,] Locutio quae idem sonat ac *egregia Lacaeanae*. Vide Hoogveen ad Vigerum, C. III. § xiii r. 2. *Λακαινῶν* Dor. pro *Λακαινῶν*.

5. *Ἀνίκα*—] Dor. pro *ἡνίκα* [*θυγατέρα*] *Τυνδάρεω κατεκλείδατο τὴν ἀγαπητὴν*—

243. 7. —*ἐγκροτέουσαι*] Pro *ἐγκροτέουσαι*, *pulsantes terram*, ποδοὶ *περιπλέκτοις*, *pedibus perplexis*. Valck. *περιπλέκτοις*, à *πλέσσω*, attollo *pedes cum decore et pulso terram numerosè, vel totum incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom. Od. ζ, 318. Vulgata lectio hîc est *περιπλέκτοις*, de quo Relaskius, "Pedes" inquit, "tum sunt inter se *περίπλεκτοι*, cir

"*cum complicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in 242*
 "numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem mo-
 "mento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut
 "fila inter texendum, modo horsum, modo prorsum agitantur."
 "Praetuli *περιπλέκταις*, cum Edin. 5tā. P.

9. Οὕτω δὴ πρότζα κατέδραβες,] *An igitur tam maturè cubitum*
ivisti? Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* AE. PORTUS. *πρότζα*
est praematurè, ante tempus, &c.

12. Εὐδεν μὲν χρήζοντα—] *Formas Doricas, Εὐδεν μὲν χρή-*
ζοντα, restituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est:
ἐχρῆν σε, χρήζοντα εὐδεν καθ' ὥραν, [εὐδεν] αὐτόν, Angl. If thou
hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept [by thyself]
alone. Brunckius rescripsit: Εὐδεν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν εὐδεν
ἐχρῆν τυ,—audacter nimis.

14. —βαθὺν ὄρθρον—] *βαθὺς ὄρθρος est profundum diluculum, quum*
videlicet nondum illuxit. Gallicè, le plus petit point du jour. Conf.
Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἔνας ita Reisk-
ius—"ἔνας," inquit, "Ald. et Flor. quod revocavi: caeterae ἔναν.
"V. Hesych. v. ἔνης et ἔνας; die tertio post: subauditur ἐπί. Sen-
"tentia est: Siquidem et die tertio post, usque ad extremam auroram,
"et totis postea annis continuis tua erat futura." τὰ νύξ, tua spon-
σα. τὰς, α, ὄν, Dor. pro ὁς, σή, σόν. "Simplicior," inquit T.
Young, "videtur interpretatio, et vesp̄ri et manè, scil. ἔναν, die
"senescente; nam ἔνη apud Aristophanem manifestè est vetus." "ἔνη
καὶ νῆα, vetus et nova, sc. luna, vel mensis, et sic forsā dies. P.

16. —ἀγυθός τις—] *Angl. some worthy person sneezed good luck*
to thee, when setting out for Sparta, that thou mightest make out this
match for thyself, where there were other rival princes.

22. —ἥς δρόμος ὠντός] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτός—*quibus idem*
cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluenta Eurotae, more viro-
rum. "Hic memoratus puellarum Lacaeonarum δρόμος propriā
"quadam appellatione designabatur à Lacedaemopiis. Hesych. Εν-
"δριάντας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed quid ista sibi vox
"velit, latet." VALCKENAE. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall.
v. 13. 15.

26, 27. Αὖς ἀντέλλουσα—] *Brunckius, Heinsium et Toupium*
sequutus, versum 27 versu 26 praefixit. At in constituendis corri-
gendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissen-
tiunt. Reiske pro καλόν, quod est in omnibus libris, τὸν reposuit.
—Mihī quidem placet Koehleri emendatio: Πότνια νύξ, ἄτε,
λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Αὖς ἀντέλλουσα καλόν ται ἔφαινε πρόδ-
ωπον, Ὡδε καὶ ἃ χρυσέα, &c. Quemadmodum, veneranda Nox, vere
ineunte, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum; sic et aurea He-
lena ehucebat inter nos. HARLES.

29. Πειρά μερῶ—] *Ordo est: ἄτε μεγάλα κυπάριστος ἀνέδραμε*
κόσμος πειρά ἀρούρα ἢ ἀπὸρ ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἐστὶ κόσμος] ἀρ-
ματι. Ὡδε, &c.

32. Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ—] *Neque ulla in quasillo conglomerauit iacta*
opera, [πανίδεται, Dor. pro πηνίξεται,] Οὔτε συμπλέξασα περὶ δι
πυκνότερον ἄτριον ἐνὶ δαυδαλέῳ ἰσθμῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν κελαινῶν
νεμῶ, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit d.
longis pedibus textoriis. Κελαινῶν est ex codd. pro vulgari αλεσι-
ων. "Vide πηνίξω, &c. in Lexicis. P.

39, 40. *Ἀμμες δ' ἐς δρόμον*—] Variæ prostant conjecturæ legentium *ἐς δρυμόν ἐς δρόδον ἐς ῥόδον*. Mihi placet *ἐς δρόδον*. VALCKEN Forsan tamen vulgata lectio *ἐς δρόμον* servari et locus ita exponi potest: *Κιὸ ἀβιβίμυς ad flores colligendos. ἔρπειν* est *ire*—*ἦτοι* denotat *manē*, tempore matutino. HARL. *Ἐρποῦμες*, Dor. pro *ἔρπομεν* *δρεψεύμεναι*, pro *δρεψόμεναι*.

244. 41. *Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα*,] Sic erat ex codd. restituendum, pro vulgatis, *Πολλὰ τεῦ, ὃ Ἑλένα*. VALCK. Vide suprâ ad Idyll. xi, 25 p. 234.

43. —*λωτῷ χαμαί*—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. (104. iv, 2.)

47. —*γεγράφεται*] Vulgò vocatur hoc tempus paulo post *sed* forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro *γράφεται* et occurrit hoc temp. saepissimè in sensu pass. ut benè notum [Vide suprâ ad Eur. Med. ver. 625. p. 185.] “*Ἀννέμην*, custoditum” in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, omninò restituendum erat pro “*Ἀγνολή*.” VALCK. Verbum *Ἀγνολή*, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepererat.—Hesych. *Ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν*. Suidas, *Ἀνανέμειν, ἴδον τῷ ἀναγινώσκειν*. &c. ΤΟΥΡ. “*Σέβειν*, et *ἐμμί*. Br. Doricè. P.

56. *Νεύμεθα*—] Dor. pro *νεόμεθα*. Caeterae voces Doricae, quae hic occurrunt, faciles sunt.

56. —*ἐπεὶ κα πρῶτος αἰδῶδες*—] ubi *primus gallus à cubili suo* [Angl. *his roost*] insonuerit, &c.

58. *Ῥυάν, ὃ Ῥυέναιε*,] tentari non debent.—*Hymen, ὃ Hymenaeae*, in Catulli carmine lx. saepè recurring. VALCK.

* *ΚΗΡΙΑΚΑΕΠΤΗΣ*.] *Favorum fur. Idyllium XIX*. Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, aequè dubitari potest: Recensetur à Stobaeo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobaeus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. VALCKENAER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86. (112.)

245. * *ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΣ*.] *Bubulcus. Idyll. XX*. Pastor quidam, qui inter rucolas suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatâ formâ percussus ad eam accessit, et rusticè cum eâ ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum reject. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio de insigni contumeliâ quâ affectus sit, deque fastu ac superbiâ urbanae puellae. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quae pastorum amore arserint.—*Anon.*

Ver. 5. Μη τὴ γὰρ μεν κύβης—] Pro *Μη τὴ γὰρ μεν κύβης*, emendavit Toupius: quia verbum *κύβαι* primum semper corripit. Vide Hom. Od. π, 15. supra, p. 58.

7. *Ὡς τρυφερὸν γελάεις*,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikil, legentis: *Ὡς τρυφερὸν γελάεις*.—hoc illi non venisset in mentem,

nisi legisset v. 6. ὀπποῖα λαλεῖς, cui supposuit in suâ ed. Brunck. ὀπποῖα φιλεῖς. VALCK Ironicè, sicut illa Milonis, Idyll. x. 38. WARTON. "γέλαεις, Edin. 5ta, pro λαλεῖς. P.

9. Χεῖλέα τὰ νοσέοντι,] *Labra tibi sunt velut aegrotò.* "Potius "νοσέοντι pro νοσούσι sumendum." T. YOUNG.—ἐντὶ non solum pro ἐστὶ, sed etiam pro εἰσὶ.

12, 13. —συνεχὲς εἶδεν Χεῖλεσι μυχθίδουσα,] Haec, distinctione sublata, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθίδουσα: in illâ Wintertoni, μυθίδουσα· μυχθίδουσα emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi μυχθίδουσα. VALCKENAEER. adducto naso, vel etiam, excusso per nares spiritu irridens, mussitans turdo murmurare. HARLES. —τρίς εἰς ἐὼν ἐπτυσε κόλπον, ut facere solebant superstitiosi μαινόμενόν τε ἰδόντες ἢ ἐπληκτον, teste Theoph. Char. 16. "Vol. I. ad p. 327. n. 4. h. op.

14. —καί τι σεαυτὸς Καὶ σεαυτὸν μ' ἐγέλαξεν.] et quodammodo fastidiosè ac superbè se irrisit. σεαυτὸς, Dor. pro σεσητὸς, est perf. part. med. à σάιρω, verro, orno.—à quibusdam redditur, aperto ore hiare.

23. —σέλινα] Vide suprâ ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —σύριγγι] Vide suprâ ad Idyll. viii, 18. αὐλὸς, tibia: δῶναξ, 246 arundo: πλαγιάυλος, "fistula obliqua, tibiae genus, quae fiebat ex "loto, et Apollinis inventum, teste Bione, iii, 7." HARLES. "Panis inventum, infra p. 251. P. Fabricabantur tibiae, secundum Pollucem, ex arundine, aere, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Verisimile est diversae magnitudinis ac formae fuisse eas, quae è ligno, quaeque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλὸς et δῶναξ· πλαγιάυλος colulum ad latus flexum habebat, cujusmodi subindè in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλωσσοί, seu lingulae, arundinaceae, longitudinis manus latae, fissurâ saepius instructae, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrumpit: usu facile exolecebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομείῳ servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibiae, saltem vulgares, neutri hodierno flauto similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quae hobo et clarinetto appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorem seriem satis amplam praebere poterat. T. YOUNG. "Supra p. 230.

31. —δ' ὁ ἄστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, sitne singularis, an pluralis τὰ ὁ ἄστυκὰ, ut subaudiatur κοράδια, &c. Steph. vult γέλαα. WARTON.

39. Ἀδρυμιὸν ἀννάπος] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. ἄν νάπος. [ἀννάπος, i. e. ἀνὰ νάπος.] —εἰς ἕνα—Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὶ κάθενδε. VALCK. "—und cum—P.

40. —τὸν βοκόλον.] Bubulcus hic memoratus fuit Atys, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —ἐπλάγχθης;] Vide suprâ ad Od. α, 2. ὄρνις, pro vulgari αἰτὸς, est lect. Vaticani codicis.—tanquam ales.

44. Μηκέτι μὲν δὲ σύ—] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστυ intelligendum de Adonidis festo Non itaque, Venus, dulcem tuum Anasium osculèrè amplius, nec in

246. *urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est habulca amor.* Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

*[*ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ*.] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est *διηγηματικόν*. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiae refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus praeceptoribus Hercules, quaque in arte, usus fuerit. Ait, Linum illi praeceptorem in literarum ac doctrinae studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitae ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine praeciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphicium in scuto aereo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. — Μίδεα τις] Midea seu Persepolis urbs erat è cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. T. YOUNG. "L. viii. c. 27. &c. P.

7. *Εὔδεται, ἐμὰ βρέφεια*,] Votum matris suavissimum numerosis valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè naeniolae formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. (252.) WARTON. *Infrà* p. 259.

247. 11. — *ἄρχτος*] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. (102. iii, 2.) *Ἄμος — τᾶμος*, i. e. ἡμος — τῆμος, quando — tunc.

17. — *ἐξελευσθέντες*] Ex edit. Flor.—Reiske et Brunck è Roman. praetulerunt *ἐξελευσθέντε*. "Valck. praefert, at non legit. P.

32. *Ἀψ δὲ πάλιν διέλκων*,] *Retrò verò rursus spiras solverunt, ἐπὶ μογέειεν ἀκάνθας*, cum defatigati essent spinas dorsi.

35. *Ἀνσταθ', — Ἀνστα*,] Dor. pro comm. ἀνάστηθι, surge.

38. *Ὅδ νοέεις*—] Conf. Odyss. τ, 36—39. *νυκτὸς ἀσπὶ, nocte intempestâ*—Vide suprâ Idyll. xi, 40. p. 234.

42. *Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος*,] Angl. *He' immediately went in quest of his exquisitely made sword*.—[Vide suprâ ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὅρρ' οἱ, i. e. ὅρα αὐτῷ. Pro ὅρρ' οἱ scribi mavult Br. ὅρ' οἱ. VALCK. Vide suprâ ad p. 241. v. 125. 128. "ὥρμησε μετὰ—properabat ad—Interp. Nimirum, suprâ lectum. P.

248. 44. *Ἢτοι ὅγ' ἀριγνάτω*—] *Profectò hic exprorectâ manu petebat recens contextum lorum. ἀριγνάω, ab ἀρέγω, porrigo.*

45. — *μέγα λώτινον ἔργον*,] *magnum è loto opus. Λωτὸς*, undè λώτινος, est *Celtis* Plin. *Celtis australis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle tree*. Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiatorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD.

49. — *ἀνακόψατ' ὀχῆας*] Vide Anacreont. Carm. iii, v. 7.

56. *Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν*,] *Serpentes ostendebat, vel porridgebat. [δεικανάεσκε, more Ion. pro ἐδεικάναι, 3. sing. imperf. ind. verbi*

δεικνύω, idem quod δείκνυμι, ostendo.] "Praeclara imago," inquit 248. Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quae quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat."

65. —χρὸς κατέλεξε—] Τέρας, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρὸς genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας. VALCK.

68. —καὶ ὡς οὐκ ἔστιν—] Ordo est: καὶ, Μάντι Εὐηρείδα, διδάσκω σε μάλα φρονέοντα, ὡς οὐκ ἔστιν διθρόωποις ἀλλύξαι, ὃ τι μοῖρα κατεπείγει [διὰ] πλωστῆρος. atque, Vates Eueride, ego doceo te admodum sapientem [i. e. tametsi admodum sis sapiens] non licere hominibus evitari id quod Parca urget per filium suum. "Apud Theocritum," [verba sunt Dammii, Lex. voce Τειρεσίας] "Id. 24. 70. "dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης; quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρέης, ἡ Εὐήρης, eos." "Vide infra Callim. Lav. Pall. p. 304. v. 79. p. 305. v. 104. P.

73. Πὰρ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος] Per meum dulce lumen, &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adpexit, oculis privatus est. V. Callim. H. in Lav. Pall. 70. sqq.—Aliam tamen caecitatis rationem attulit Ovid. Met. iii. 323. adde Hygin. Fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES. "Supra p. 235. ubi Ναὶ pro Καὶ proponitur. P.

74. Πολλὰ Ἀχαιάδων—] Multae Achaiades molle stamen circa genua manu versabunt,—Sermo hic videtur esse de nendo colu et fuso. Appositè Ovid. ieretem versabat pollice fuso. Met. vi. 22. Cf. Tibull. i. 3. 86. ii. 1. 63. Pro κατατρέποντι, quod est κατατρέψοντι, vulgares editt. καταστρέποντι.

77. Τότος ἀνὴρ—] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule. Vol. I. p. 249. 214, h. op.

80. Δώδεκά—] Constructio est: πεπρωμένον [ἐστὶ] οἱ τελέσαντι δώδεκα μόχθους οἰκῆν ἐν [δώματι] Διός.

81. —πρὸς Τραχίνιος—] est rogos Thessalicus.—In summo autem vertice Oetae, montis Thessaliae, Hercules crematus: et Τραχίνιος idem est ac Thessalus, à Trachinè, civitate Thessaliae: —indè Sophoclis Tragoedia, Trachiniae, nomen duxit.—Sensus est: quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo, h. e. in monte Oetæ, consumetur et comburetur. HARLES.

82. —κεκλήσεται,—] Vide suprâ ad p. 244. 47.

84. —ὀπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ—] Ista stylo prophético, velo cducto allegorico, quasi μυστικῶς enuntiantur. Anne haec è Sacris? Vide Is. xi, 6. lxx, 25. WARTON. καρχαρόδων, dentes asperos et serrae similes habens; apud Hom. est καρχαρόδους, οντος. Il. x, 360. et v, 198. HARLES.

87, 88. Κάγκανα δ' ἀπαλάθω ξύλ'—] Et ligna arida uspalathi. Ἀπαλάθω frutices spinosi quidam sint, definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas, quaerendae. Παλιούρος est Rhamnus Paliurus Linn. Βύτος est Rubus, et quidem praecipuè fruticosus Linn. Αχερδος explicatur per ἀγραπιδίον, parvam pirum sylvestrem.—Legitur etiam apud Homerum, Od. ξ, 10. SCHREBER. Ἀπαλάθος, frutex admodum spinosus; cujus autem species ignota est. Παλιούρος, Rhamnus Paliurus Linn. Angl. common Christ's thorn. Αχερδος, species quoque

fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. *αχράς, ἀδος*. RUTHERFORD. "Antiqua nomina praeferenda. P.

90. —*χανῆν*—] Dor. pro *χανεῖν à καίνω, interficio*.

91. *Ἡρα*—] *manè, tempore matutino*. Vide suprâ Idyll. xviii, 39

93. —*ὕπὲρ οὐριον*—] *οὐριος, ου, ό*. Poët. *ventus secundus*—Idem autem est ac *οὐρος, ου, ό*. undè deductum, et substantivè sumitur Alias adjective, subaudito nomine *ἄνεμος*. *ὕπὲρ οὐριον, in secundum ventum*. AE. PORTUS. *ὕπερ οὐριον* in unum vocabulum contraxerunt Brodaeus, Reiske et Brunck, probante Valck. *ὕπὲρ οὐριον*, vel, cum spiritu leni *οὐριον*, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro *ὕπερ οὐριον* sumit, et explicat, *ultra terminos diuisionis suae ejice*. Vide Lomeler de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. *Fer cineres, &c*. Ecl. viii, 101. HARLES; apud quem vide plura. —*ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστροπτος*, Angl. *and let her return without looking back*. Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105.—*ἐπίδοκον εἶναι διότων*,] Angl. *to be dextrous in shooting arrows*.
250. 109—113. *Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων*] *ἐδροστρόφος* est, qui versat nates inter luctandum, Angl. *he who twists, writhes or contorts his haunches or hips in wrestling*. ["*wrestlers*."] Ordo est: *ἔμαθε πάντα, ὅσα ἀνδρες Ἀργόθεν ἐδροστρόφοι ἀπὸ σκελέων σφάλλουσιν ἀλλήλους παλαίμασι, ὅσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἰμάδι [ἐξεύροντο,] τε παλαίσματα σύμφορα τέχνην ἢ πυγμάχῳ ἐξεύροντο προπεσόντες εἰς γαῖαν, διδασκόμενος παρὰ, &c*. " *Πάμμαχοι*, Br. v. 112. *Φανοτή*, 114. Valck. Br. P.

118. —*τροχῷ σύριγγα φυλάξαι*,] *modiolum rotæ saluum conservare*. REISKE.

125. —*λόγον τ' ἀναμेत्रήσασθαι*] *agmen sive aciem hostilem metiri*. Vide Toupîi Addenda. HARLES.

127. *Κάστωρ ἱππαλίδας*—] *Castor vulgò ἱππόδαμος*, hîc *ἱππαλίδας* dicitur; quæ vox singularis lexicis deest. T. YOUNG. *ἔδασεν* hîc sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi *δαῖω* est *disco*. At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam vernaculè *to teach*. Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495. " Vide supra p. 58. Hom. Od. ξ. 233. *ἔδάην, didici, δεδαημένος, doctus, frequentius*. P.

128. *Ὀππόκα*—] i. e. *ὁπότε, &c. quo tempore*. " Tydeus Adrasti filiam uxorem duxit. Vide Eid. ιζ. v. 53. Eurip. Phoen. v. 135. Porson. &c. et infra ad p. 273. v. 82. P.

135. —*μέγας ἄρτος Δωρικὸς*,] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui præterea usum frequentem voc. *ἐν κανέῳ, in canistro*, fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum quatuor fossorum cibos comedisse, ait Alciphr. iii. Epist. 39, (38.) p. 357. HARLES.

137. —*τυννόν*—] idem ac *τυννοῦτον*, i. e. *μικρόν, parvum*—*τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον* *parvam sine igne sumebat coenam*: pro *tenue* sine lucernâ sumebat coenam. AE. PORTUS. *Δόρπον* saepius idem valet ac *δειπνον* hîc autem aliud, ut apud Aeschylum: *Ἀριότα, δειπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα*. T. YOUNG. " *Frag. Palamed.* " *ἐπ' ἄματι* est, Angl. *at the close of day*.

138. *Ἐῖματα δ' οὐκ ἀσκητὰ*—] *ἀσκητός* propriè de vestibibus splendidis, elegantibus. v. Homer. Iliad. ξ, 179. et Warton. HARLES.

II. NOTAE IN BIONEM.

* E BIONE.] Bionis praecipuum Idyllium est *Epitaphium Adonidis*, 251 è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll ii. et vi. unâ cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† *Εἰδύλλιον γ'.*] Idyll. III. In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. *Ες χθόνα νευτάζοντα.*] In terram caput demittentem, quod de iis dicitur, qui pudore vel moestitiâ afficiuntur. *νευτάζω* est *nuto*, item *caput demitto*. Vide Odyss. σ, 153.

7. — *πλάγανλον*] *tibiam obliquam*, — *αὐλόν*, *tibiam rectam*, — *χέλυν*, *testudinem*, — *κίθαριν*, *citharam*. Vide suprâ ad p. 246. v. 28, 29.

13. — *ἐδιδάχθην.*] *doctus sum, didici*. Caeterum voces Doricae, quae hic occurrunt, nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* *Εἰδύλλιον δ'.*] Idyll. IV. Musae favent amatoribus.

252.

7. — *ὅτι μῦθος ὅδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής.*] quod hoc verbum verum sis omnibus, i. e. hoc verbum verum esse omnibus. De *ἐπλετο*, vide suprâ ad Od. α, 225. p. 10.

9. *Βαμβαίνει μεν γλῶσσαι.*] Angl. *my tongue falters*. “*βαμβαίνει* est,” inquit Dammlus, “verbum fictum ex sono eorum, qui loqui conantur, cum valdè algent, et cum tremore maxillarum loquuntur. “*Conor loqui, sed impediôr tremore.*” [Vide II. x, 375.] Vulgaris lectio est *Καμβαίνει*, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenaerius. Pro *φῶδα*, in versu ultimo, idem vir praestantissimus praetulisset *αὐδὰ*, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† *ἴδτ'.*] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobaeus *Gesm.* p. 388. *Grotii*, p. 245. VALCK. “Serm. 61.” Continent hymnum ad Hesperum.

1. *ΕΣΠΕΡΕ,*] Infima est quinque errantium, terraeque proxima, stella Veneris, quae *Φωσφόρος* Graecè, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperos. Cic. de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. II. χ, 317. *Ὀδὸς δ' ἀστὴρ εἶδαι*, &c. et Aen. viii, 590. *χρύσειον φῶος τᾶς ἐρατᾶς Ἀφρογενείας*, aureum *lumen olivae Veneris*. — *Αφρογένεια*, eadem quae *Αφροδίτη*, utraque scil. ab *ἀφρός*, *spuma*; sed haec de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. *ἱερὸν ἄγαλμα κίαν. v. sacrum decus caeruleae noctis.* — *ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι* — Vide suprâ, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243. “iii, i. p. 226. P.

6. — *οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ερχομαι.*] *non ad furandum eo*. Imitatus est anonymus Anglus, quem et Graecè et Latine expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quae Graecè composuit, ea nec elegantia carent, nec ubique erroribus libera sunt. Cf. Philodemi Epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. YOUNG.

8. — *καλὸν δέ τ' ἐρασκαμένῳ συνεῖσθαι.*] *pulchrum autem est ama-*

VOL. II.

3 B 2

tori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorem. Vide Vol. I ad p. 67. n. 2.

† [ε.] Ad Venerem querimonia.

1. [Ἀμρε Κυπρογένεια.] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κύπρις, Κυπρία, et hic Κυπρογένεια. Venus autem repræsentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex æquorea spumâ generata; hic autem a Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii. 23. ἄμρε, Dor. pro ἡμρε.

3. Τυτθὸν ἔφαν' *summissâ voce dixi*;—domitus scil. ab amore. τυτθός proprie est infans lactens, à τυτθός, mamma: inde parvus, &c. Conf. Iliad. ω. 170; ubi τυτθὸν φθεγγαμένη, est *summissâ voce loquens*. —καὶ τί νυ αὐτὰ, &c. *et quid tandem ipsa adeò infensa es ut Amorem tantum malum omnibus pepereris?*—Pro vulgato τίναντα Scaliger posuit τί νυ αὐτὰ.

III. NOTAE IN MOSCHUM.

253. * E Moscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis* jam dedimus in Coll. Gr. Min. quae praestantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poemata. Visum est hic adjungere quaedam ex Moschi Minoribus Idylliis

† Εὐδύλλιον ε.] Idyll. V. Terra mari praefertur.

1. —δνεμος ἀπρέμα βάλλη.] —*ventus leniter ferit, ἐρεθίζομαι, "excoitor," κατὰ τὰν φρένα, &c. —ποτάγει [i. e. προσάγει] πολὺ πλεον ἄμμος* [Aeol. pro ἡμᾶς, quod hic pro ἐμὲ] γαλήνη, *attrahit me multò magis tranquillitatis*. H. Steph. in suis Stobaei exemplaribus invenit, ποθείει δὲ πολὺ πλεονα μεγάλην ἄλα. Undè Valckenarius: "Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Graecè non adhibetur: mihi ποθείει genuinum, et sic ista scripsisse videtur Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γὰρ Ἐντὶ φίλα,) ποθείει δὲ πολὺ πλεον ἄλα γαλάναν" *desiderat verò illa (nempe ἃ φρήν ἃ δειλὰ) multò magis mitem undarum tranquillitatem.*" προσάγω tamen est adduco; et προσάγει hic non malè reddi possit, adducit, attrahit — Haec autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius.

*Cum placido pelagus mulcet levis aura surro,
Pectus aet tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.*

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζη.] *agitatum spumat.*—κυρτός, curvus, gibbus, convexus. Homerus habet κύματα κυρτά, "fluctus tumidi," Il. v. 799. conf. δ. 422, 426. item Virg. Geor. iii. 237. μαίνομαι, furo; undè perf. med. μέμνηνα, in subj. μεμήνω, &c.

7. —τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα.] *statim placet opaca sylva,*—de εὐαδεν vide suprâ ad Apoll. Rhod. iii. 1083. p. 106.

8. —ἄ πένος ἄδει.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215

* Εἰδύλλιον στ.] *Idyll. VI. Procaz amor.*

254

1. *Ἡρὰ Πάν Ἀχῶς τὰς γείτονους.] Pan amabat Echo vicinam, — ἐράω, cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἠχοῦς, &c. — Σκιρτητὰ Σατύρῳ, Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου Angl. a striking satyr.*

4. — ἔρως δ' ἐδύχετ' ἀμοιβᾷ.] *amor autem flagrabat vicissim, i. e. ordine, non reciprocatione.*

6. — πάσχε δ' ἄποινα.] In Cod. Leid. legitur *πάσχε δ' ἄ ποιεῖ.* — Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem praebebat elegantior lectio vulgata: *πάσχε δ' ἄποινα, justam poenam patiebatur. ἄποινον aequè ac ἀμοιβή vox est μέση. VALCK.*

† Εἰδύλλιον ζ.] *Idyll. VII. Cupidinis potentia.*

1. *Ἀλφειδός,]* Nota est fabula de Arethusa fonte Sicilliae, ejusque cum Alpheo, flumine Elidis, intercurso. Vide *Aen. iii, 694. Alpheum fama est, &c. et Ecl. x, 1.* annotante summo Heynlo. conf. *Ovid. Met. v. 493. 573. μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη, relicta Pisā, quum per mare profectus esset, — ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, ducens oleastrum ferentem aquam, — κόνην ἱερὰν, pulverem sacrum, ad pulverem nempe Olympium alludit.*

5. — κοὺ μίννεται —] Conf. *II. β, 753.*

7. *Κῶρος δεινοθέτας,]* Puer ille maleficus, &c.

8. — κολυμβῆν.] Mavult Heskinus *κολυμβᾶν*, utpote *Δωρικώτερον* malo quidem augurio: nam *κολυμβῆν* non omnino Doricum.

* * Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingrati ingenuae Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium* in Ver hic apponeremus, desumptum è Brunnkii *Analectis Vet. Poët. Graec. tom. i. p. 31.*

Εἰς τὸ Εαρ. Εἰδύλλιον.

*ΧΕΙματος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος ὀχομένοιο,
Πορφυρὴ μείδησε φερανθέος εἶαρος ὥρη.*

*Γαῖα δὲ κυανὴ γλοερὴν ἐστέκματο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήθαντα νέκεις ἐκόμησε πετήλαις.*

*Οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀξιφύτου δρόσον Ἡοῦς
Δειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ἥδοιο.*

*Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.*

*Ἡδὴ δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,
Πνοῇ ἀπημάντω Ζεφύρου λινα κολπάσαντες.*

*Ἡδὴ δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,
Λιθεὶ βοτρυνέντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.*

*Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται*

Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόφρυτα κάλλεα κηροῦ.

*Πάντη δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἰεὶδεν
Ἀλκυόνες περὶ κῆμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα.*

Κύνος ἐπ' ὄχθαιδιν ποταμοῦ, καὶ ὅπ' ἄλδος ἀηδάν.
 Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
 Συναίξει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὖνομα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
 Πῶς οὐ χρὴ καὶ δοιδὸν ἐν εἰαρι καλὸν δεῖδαι,

NOTAE IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέη— Cum se purpureo vere remittit humus. [*hyems.*] Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 459. JACOBS.

4. —ἐκόμησε—] ἡ κομάω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισσε. Vide Hor. Carm. i, 4. 1.

10. Πγαῖ ἀπημάντω] *aurā leni*— Nam ἀπήμαντος, quod vulgò redditur *illaenus, incolumis*; significat etiam, ut hic, *innocius, indē mitis, lenis*. Angl. *gentle*.

11. Ἢδη δ' εὐάζουσι—] Ordo est: ἦδη δ' ἐρεψάμενοι [*βακχεύοντες* scil.] τρέχα ἀνθεὶ βοτρυσέντος κισσοῦ, εὐάζουσι φερεσταιφύλῳ Διονύσῳ. Ei jam Bacchantes tecti crines flore bacciferae hederæ, clamant uvifero Baccho. Ἔργα δὲ καλὰ τεχνήεντα μέλει βοηγενέεσσι μελίσοις, [De voce βοηγενής, vel βοηγενής, ita Hesychius: ἡ μελίσοις βοηγενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται.] —καὶ σίμβλῳ ἐφημεναι, et alveari insidentes, ἐργάζονται λευκὰ νεόφροντα κάλλεα πολυτροήτοιο κηροῦ. elaborant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ, i. e. ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem. Conf. GEORG. Lib. iv. 149, sqq. "281. 315. P.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] Quod si ramorum comæ gaudent, i. e. si frondent lætæ sylvæ, καὶ γαῖα τέθηλε, et floret terra, &c.—καὶ μέλισσαι ὠδίνουσι, et exercentur apes, &c. Appositè Virg. Ecl. iii, 56. Et nunc omnis ager, &c.

* * Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllum à celeberrimo Gul Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se recens detectum, eruditum admirationi venditavit Jo. Baptista Zenobetti, sub titulo: "*Ver Idyllum Meleagri è Cod. Vat. Msc. editum et illustratum*. Romæ 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir^d. in *Journal de Trevoux*, 1760. Mars. p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo commentario instructum, Meinecke Goettingæ 1788. 8. Habet hoc Idyllum, quo se commendat; vix tamen dignum iis laudibus, "quibus nonnulli id cumulaverunt." JACOBS.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA LYRICA.

213

I. NOTAE IN ODAS.

* ODAE.] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive 257
fidibus conjunctis canendum,—Graeci ὕμνῳ appellant.—Est Ode
poëmaticis species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia,
sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dic-
tione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita
est prima ac maxima quidem Odae venustas; quae cum facillimè
sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel praeci-
puum, quod viâ et praeceptis certâque partium descriptione minimè
continetur. Est enim laeta, soluta, libera; in elatiore argumento
exultans, audax, et nonnunquam penè effraenis: sed et hîc etiam,
sempérque alias, nisi per totum regnet quaedam facilitas, quae negli-
gentiae cujusdam minimè affectatae speciem habet, naturam non
artem prae se ferens; quaeque cernitur maximè in exordio obvîo,
nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente.
in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed
quasi sponte, deductâ; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam
lapsu in loco forsân minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito
cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in
rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quae
hanc praecipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma caetera for-
sân probabile, minimè autem erit elegans Ode. LOWTH, de Sacrà
Poës. Heb. Prael. xxv.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quaedam re-
liquiae.* ["Vellem profectò non intercidissent tot et tam divina
"Sapphûs carmina. Quae supersunt (ut ipsius poëtriae utar verbis)
"sunt auro ipso magis aurea. [Χρυσῷ χρυσότερα. Sapph. apud
"Demetr. Phal. s. 127.] Et notabile est Demetrium, Hermogenem,
"Dionysium Halicarnasæum, et reliquos artis oratoriae magistros,
"illam perpetuò citare, cùm de *venusto* genere dicendi loquantur."
GUL. JONES, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima Poë-
tria Lyrica, nata erat Mitylenis, quae urbs fuit in Lesbo insulâ
clarissimâ, ab Aeolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo

257 anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcaei fuit aequalis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi. vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphūs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymus, matris Cleis, Κλεις, seu Cleis, Κληϊς, fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti aestimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quae tamen de nefandis ejus amoribus memoriae prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbios quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quae neque inter pulchras neque inter deformes sui sexūs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandae causā, in Siciliam se contulerit. Illuc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. (326. 417.) et Hewlett's *Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se praecipitem dedit; atque unā eademque operā finem vitae et amoris invenit. In illā Ovidii epistolā celeberrimā, quae inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putarunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphūs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosequuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse, postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphūs carminibus nihil nunc restat nisi haec Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate Commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc inde à doctis viris collectis, atque saepissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. L. ii. c. 15. s. 54. Idem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24. sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

Extat *Αδμα εἰς Αφροδίτην* in omnibus edit. Dion. Halicarn. in istā Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. "De Comp. Verb. s. 23." et *Πρὸς γυναικα ἐρωμένην*, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Ia. Vossii, extat in suā Catulli edit. p. 113, sqq. C. xlix. (li.) Cum caeteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, Antv. 1568, 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon edit. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vet. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphūs, Poëtriae Lesbinae, Fragmenta et Elogia, cum virorum

doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in 257. Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici. Qui Vitam Sapphoniis et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, in 4to. "et *Londini*. P.

- * * Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quae prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Παικιλόθρον',] i. e. ἔχουσα παικίλους θρόνους, habens varios thronos; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur παικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem*; nam θρόνα secundum Hesychium est ἀνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων παικίλματα et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, praesertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυῖδε] hūc. Aeolica sunt τυῖ et τυῖδε. Hesych: τυῖ, ὄδε. Κρητες. Idem: κατερωτα, καὶ ἄλλοτε, Aeolicum est pro καὶ ἐτέρωθε. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τυῖ et κατερωτα. "Aeolice accentus retrahuntur, et spiritus asperi lenes fiunt: uti, ὀυμον, κάλοι, ὀ τι, pro θυμόν, καλοί, ὀ τι, &c. P.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς—] Haec Aeolica sunt. Ordo est:—αἰνοῦσα τῆς ἐμῆς αὐδῆς ἔκλυες πόλιν, λιποῦσα δὲ χρύσειον δόμον πατρός ὑποζεύξασα ἄρμα ἤλθες, κάλοι δὲ ὠκίεις στροῦθοι δινύντες [pro δινοῦντες] πύκνα πτέρα ἤγον σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, δὲ ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσον αἰθέρας. "Passim," inquit Is. Vossius, "occurrit γαῖα μελαίνα, estque perpetuum epitheton."

11. —ὠρανῶ, αἰθέρος] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra ἡ ον, quod solenne est. BRUNCK.

14. —ἀθανάτω προσώπω,] Aeol. Gen. et subauditur διὰ. Sin 148 subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σὺν subintelligi potest.

15. Ἡρε',] pro ἦρεο, et hoc Ion. pro ἦρου, interrogabas. HARLES. Ordo est: Ἡρεο ὅ τι γ' ἦν τὸ [i. e. ὅ] πέπονθα, καὶ [δὲ] ὅ τι δὴ κάλημί σε, καὶ ὅ τι μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμῷ μαινόλα θυμῷ, Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam praecipue vellem fieri de furenti meo animo, [Eustath. ad Hom. II. x, 125. p. 793. 49. Τοῦ δὲ καλῆμεναι ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστίν, ἢ κάλημι. Observandae autem voces Aeolicae, ὅ τι pro ὅ τι, quod pro ὅ τι, et ἐμῷ μαινόλα θυμῷ, pro ἐμοῦ μαινόλου θυμοῦ.] τίνα δ' αὐτὲ τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα πείθω quem autem irretientem amorem allicere coner. Sensus hic admodum est obscurus, et vera lectio omnino incerta. ["πείθω. Τάν σ. Edin. quinta; πείθη-μι σ. priores editiones."] σαγηνέσσαν pro σαγηνεύουσαν, à σαγηνεύω, irretio: est enim à σαγήνη, sagena, verruculum. Amor autem dicitur metaphoricè irretire homines. φιλότατα, Aeol. pro φιλόττητα. Varii interpretes hunc locum tentarunt, sed omnes, ut mihi videtur, infelicitur. Vide Wolfii edit.

20. ἀδικεῖ σε;] Vulgata lectio est ἀδικῇ; quae ideo respuenda meritò videtur Brunckio, quod penultima, quae brevis est, hic necessario producenda sit. Verum ὀδρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δε, propter ancipitem τοῦ ι naturam, habet pro ductam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: faciliior autem esset mutatio ἀλέυει; quis te vivat? vel τίς σοι δεικῆς; quis tibi durus? δεικῆς, ὁ μὴ εἰκων, Etymol.; vel denique τίς σοι αἰτίας; quemnam deperis? quae vox Thessalica Alcmani Theocritoque usu-

258. tata est. T. Young. Inepta admodum est Porti observatio; neque media in *ἄδεικε* ullā unquam licentiā produci potest. Tales nugae mentionem non merentur, nisi exhibilandi gratiā.

——— *τίς σ, ὦ*
Σαπφοῖ, ἄδεικε;

versum nullo modo efficere possunt; atque Brunckii emendatio non solum nimis audax, sed supervacua est. *Τίς ἀδεικε σε*; formula est loquendi in locis hujusmodi non infrequens: sic, Iph. A. 382. *Τίς ἀδεικε σε*; τοῦ πέρχῃσαι; Quis te injuriā afficit? qua re indiges? Scribendum est igitur, levissimā transpositione ac voculae non necessariae omissione;

——— *τίς, Σαπ-*
φοῖ, ἀδεικε σε;

atque hanc lectionem eò confidentiùs propono, quod apud *The Monthly Review*, [Jan. 1798. Vol. xxvi.] sequentem canonem sine controversiā à doctissimo Censore stabilitum video: "In carminis Sapphici structurā, vox ita dividi potest, ut prior ejus pars maneat "ad finem versûs tertii, et posterior transeat ad initium quarti, quem "Adonium vocant. Quae quidem divisio nunquam apud veteres "poëtas in fine versûs primi, nec secundi, nec quarti invenitur." J. TATE.

24. *ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις.*] Ja. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. s. 23. legit *ἢ οὐκ ἐθέλλοις*, nec aliter Isancus Vossius in Commentar. ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego *ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις, aut nolueris*. BRUNCK. Potius: etiam *si tu nolueris*. Nam *ἢ* Aeol. pro *εἰ, si*, Angl. *even if thou shouldst not choose it*. In sequentibus, observent discipuli voces Aeolicas: *χαλεπᾶν* pro *χαλεπῶν*, &c.

¶ Cui debemus hujus carminis conservationem, idem magnus criticus Dionysius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas: nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianā. Imitatus est Latinè celeberrimus Gul. Jones, Append. Poës. Asiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poëtica, quae auctorem habet Ambrosium Phillips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quaedam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyric poetry*.

Ver. 1. *Φαίνεται μοι κῆνος*—] Notandae voces Aeolicae: *κῆνος*, pro *ἐκείνος*: *ἐμμεν*, *ὦνῆρ*, *Ἰσθάνει*, *πλασιών*, *ἀδὺ φωνᾶσαι*, pro *εἶναι*, *ὦνῆρ*, quod est *ὁ ἀνὴρ*, *Ἰσθάνει*, *πλησίον*, *ἡδὺ φωνῆσαι*.

5. *Καὶ γελᾷς ἰμερόεν*] *γελᾷς* infin.t. est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. (619.) § liii. Dial. Aeol. Duo infinitivi, *φωνᾶσαι* pro *φωνῆσαι*, et *γελᾷς* pro *γελᾶν*, ab uno verbo pendent *ὑπακούειν*. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat et audit dulce ridentem*. BRUNCK. *τό μοι 'μαὶν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόαθεν*] quod canē

non caperent imperiti, reponebant τό μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus huiusmodi. [Rectè etiam] scripsimus με φωνᾶς οὐδὲν ἔτ' ἔκει. MSS. serè omnes ἔκει, quod Aeolicè dicitur pro ἦκει. Sed ἦκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito, quin scripserit Sappho ἔκει, quod secundum morem atque consuetudinem Aeolum est, qui leni spiritu gaudent. TOUR. βροχέως, Aeolicè pro βραχέως, ἐν βραχέι, εἰς. BRUNCK. Meliùs φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἡμετέρον nam γελάς in hoc loco nullā nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. YOUNG.

9. καμμέν γλώσσα ἔαγε.] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλώσσα. Malè et prorsus ἀμέτρως legitur in quibusdam editionibus γλώσσ' ἔαγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est. BRUNCK. —lingua mea debilitata est, αντίκα δὲ λεπτον πῦρ ὑποδεδρόμαζεν χρῶ, et statim subtilis ignis subitū cutem.—δεδρόμαξε, Aeol. pro δεδρόμηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέχω.

11. Οππατέσσιν] Aeol. pro ὀμματέσσιν, quod poëtice pro ὀμμασι. ὄρημι, pro ὄρων ut in Odario praecedenti, κάλῃμι pro καλέω.—βομδεύδιν δ' ἀποαί μου.] Sic legendum, metro et sententiā flagitante. Catullus: Sonitu suorum innuunt aures. BRUNCK.

13. Καθ'—] i. e. κατὰ δέ. κατὰ disjungitur à χέται, per 250 tmesin.

15. —τεθνάκην] Aeol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνάναι, et ὀλέω ἡδεύδα pro ὀλέγον ἡπιδεύουσα, et quum parum absum quin moriar, φαίνομαι ἄπνους, videor exanimis. "Vel a τεθνάκω. TOLLIER. P.

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα—] Sed omne audendum, quoniam pauperem—desunt caetera.

* * Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suā editione oneravit annotationum farragine tam immensā, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquils," inquit Toupius, vir acutissimus, "quos magis magisque corruerunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est huius fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam, 49. Ille mī par esse deo videtur, &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: Heureux! qui près de toi, &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips: Blest as the immortal gods is he, &c. quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, *The Spectator*, No. 229. Vide etiam Longinum de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] Ὁ θανμάξεις, x. τ. λ. et quae viri docti, praesertim Pearceus Toupusque, ibi annotarunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 258. sqq.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ—] *Simonidis Ceii fragmentum.* Simonides Ceius, sive ex insulā Ceo, Philosophus et Poëta, natus Ol. iv. 2. ante Chr. N. 577. [Vide Bentley on Phal. p. 41, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ, ξ, Graecorum Literis addidisse; artemque memoriae primus protulisse fertur. [De quo vide Ciceron. de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho iucundus erat; dein Spartae cum Pausaniā versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et

59. sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de *Structurâ Orat.* p. 258. (252.) ed. J. Upton, s. 26. cujus paucula habet Athenaeus, p. 396. v. L. ix. c. 12. Vide Brunck. *Lectt. ad Analect.* p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtae, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. *Met.* iv, 610. et Hor. *L.* iii. *Od.* 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [λάρνακα] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infantium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἤριπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè praecedentibus versibus, qui desiderantur; non ad λίμνα. BRUNCK. λίμνα τε κινηθεῖσα ἤριπεν [in vulgatis est ἔριπεν] δείματι, et mare commotum eam [Danaën scil.] timore perturbaverat.

6. —σὺ δ' ὠπτεῖς,] tu autem suaviter dormis, ὠπτεῖν propriè est, *florem carpo*: undè optimo somno frui. Vide suprâ ad Theocr. *Idyll.* ii. prope init. Caeterùm δ' ὠπτεῖς est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αὐτε εἰς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] *Νυκτιλαμπής* est cognomen Dianae vel Lunae. [Horat. *Lib.* iv. *Od.* 6. *Noctiluca.*] “Vel potest νυκτιλαμπής idem valere ac *δλαμπής*.” T. YOUNG. Subintelligit hic Uptonus ἐν et potest reddi—*Quanquam sub Luna, vel imminente Luna, in atrâ tamen caligine, quippe in arcâ inclusus.*

9. —τὴν δ' ἀναλέαν—] tu porrò siccâ supra tuam longam caesariem assilientem undam nil curas,—

13. πρόσωπον καλόν.] *infans pulchro vultu*:—ὁ pulchrum caput! *beautiful babe!*

14. Εἰ δέ τοι—] *Angl. But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words; but as it is, sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep,—*

18. Ματαιοβουλία—] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

* * Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latine vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac *Acad. Hist. Civ.* olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Caeterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de *Metris*, p. 452.

260. * ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari aemulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent Δωριεῖς φύσει.—Fab. *Bib. Gr. T.* ii. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. *L.* ii. c. 15. s. 21. Conf. *Benley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2 —μελιγλώσσων δαιδῶν ἄνθεα.] Angl. *the flowers of the sweet-voiced bards.* "μελιγλώσσαν, Edin. μελιγλώσσαν, Dr. Jacobs. P.

6. *Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι*—] Angl. *In the buckles which bind the iron shields the webs of the black spiders exist.*

8. —χαλκίων] Tibullus, l. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugant.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit :

*Χαλκίῳ δ' οὐδέτι σαλπύγων κύπος· οὔτε
συλᾶται μέλφων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
ρων, ἀμὸν ὅς θάλλει κέαρ.*

Conf. Hor. Epod. ii. 5. JACOBS. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον. "pro ἄμος. P.

12. *Παιδικὸν θ' ὕμνοι φλέγονται.*] Angl. *And the hymns of the youth resound.* Vide suprā ad Oed. Tyr. v. 187. Caeterum juvat hic apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio ; quae sic se habet :

*PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque lusos carminum.*

*Tunc laetus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Caesasque consumit boves.*

5

*Gratus palaestrae tunc juventutem labor,
Sertaque juncta mero
Et tibiae exercet sonus.*

*Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneae texunt opus :*

10

*Hic hasta, et illic ensium mucro jacet :
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico :*

15

*Sed altus haeret et sui juris sopor :
Carminibus resonat
Vicinia, et festā dape.*

† *ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ*—] *E Carminibus Anacreontis quaedam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr Min. cum Auctoris brevi notitiā, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry* :—*I see Anacreon smile and sing.—Away, deceitful cares, away, And let me listen to his lay : &c.*

† *ἰς'. Εἰς ποτήριον*—] *xvii. In poculum argenteum.* Poculum sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, caelatori exponit.

2. *Ἡφαίστος,* Vulcanus hic ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. *πορεύων ποιήσόν μοι, arte tuā caelandi.*

14. —*Μαινάδας τρυγώσας*] Hesych. *Μαινάδες αἱ Βάκχαι.* 261. *Τρυγᾶν* est uvas decerpere.

16. —*χρυσέους*] aureos— Vide suprā ad p. 58. Odyss. ζ, 232.

Nempè ex argenteo poculo aureae prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium, xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiae. T. YOUNG. πατοῦντες sunt *torculatores*, sive calcatores uvarum, qui et ληνοβάται vocantur. BORN.

* 18. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.] xix. In necessitatem bibendi.

3. —ἀναύρους,] ἀναυρος est propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.

5. —σελήνη.] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ. Εἰς Ἔρωτα.] xxx. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis quas lacessiverat, vincti.

5. Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἔρωτα, φέρουσα λύτρα.] *Quaerit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

9. Δουλεύειν δεδίδακται.] Angl. *he is inured to servitude.*

† λα'. Εἰς ἑαυτόν.] xxxi. Potando et bacchando delectatur.

1. Ἀφες με τοῖς θεοῖσι.] pro ἄφες με τοῖς θεοῖς σοι, restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. x. p. 422. BRUNCK.

2. —ἀμυγτέ.] uno hausto, nec respirante, nec labiis admotis, à μῦειν, labia comprimere. BORN.

262 5. —λευκόπους] Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Graeciam pervagatus est. BRUNCK. λευκόπους, *albos pedes habens*, deindè *pulcher*. BORN.

* λέ. Εἰς Εὐδρόπης εἰκόνα.] xxxv. Tabulam pictam aspicit poëte, et alloquitur puerum.

2. Ζεὺς τις—] Quasi dicas Angl. *a Jupiter*. Caeterum fabula Jovis et Europae satis nota.

8. —ἀγέλης] hic primam malè producit. Horum quaedam non puto genuina Anacreontis. T. YOUNG.

263. * λστ'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.] xxxvi. Remissè vivendum esse.

1—4. —νόμους—] νόμοι, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, *jurisprudentia*. ἀνάγκη dicitur omne quod cogit. φητόρων ἀνάγκαι sunt ergo omnia *argumenta*, quibus oratores cogunt auditores ad *adsensum*, vel etiam *praecepta artis dicendi*, hoc est, *eloquentia*. τί δ' ἐμοί, συμβαυδι ὄφελος; quo mihi, &c. quid *lucri mihi afferent*, &c. λόγοι videntur esse *quaestiones et disputationes philosophorum*. Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzae versibus politicis numerandum est. T. YOUNG.

10. Ἀδς ὕδωρ,] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquae, quod dicebatur *κεκραμένον τρία καὶ δύο* cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce πόμα *κεκραμένον*. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία est *vinum praestans*. BORN. Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, ἦν δὲ μακαρίτην, *Jacobum Burnett de Monbodo*, ipsum usurpantem, eundemque audire caeteris commendantem, quandò essent ipsius—φίλαν ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Ly- 263
ricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Boeotiae, Olymp.
lxxv. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum, vel, ut alii
volunt, Scopelinum, matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater,
quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam
et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrá quoque à Laso Her-
mionensi instituebatur; quâ quidem brevî adeo inclaruit, ut hoc
nomine ab Alexandro Amyntae filio, rege Macedoniae, inter eos
quos propter Musicae peritiâ princeps iste carissimos habuit, mag-
no cum honore exceptus fuerit. Praeceptorem quoque habuit
Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat.
Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Cor-
innâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem
victorias magnâ ex parte Corinna eximiae suae pulchritudini de-
buisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset
admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugná
Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo,
— τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀμάρων κατὰ τοὺτους τοὺς χρό-
νους. [Lib. ix. s. 26. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu
vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quin-
quaginta tantum et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad
annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesi-
mum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno
honore prosequerantur non solum cives sui, verum etiam exteri.
Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Proetidem,
stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexan-
der ille Magnus, quum Thebas funditus everteret, solam Pindari
domum stare, ejusque familiae et penatibus parci, jussit. Apud
veteres carmina ejus summam admirationem excitasse videntur.
Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum,
ex illâ Ode pulcherrimâ, quae incipit: *Pindarum quisquis studet
aemulari*, &c. [Lib. iv. 2.] “Novem,” inquit Quintilianus, “Grae-
corum Lyricorum Pindarus princeps, spiritus magnificentia, sen-
tentiis, figuris, beatissimâ rerum verborumque copia, et velut
“quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius nemini credit
“eum imitabilem.” [Inst. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripsit varia,
eaeque omnia dialecto praecipuè Doricâ: Sed hujus poëtae μεγαλο-
φωνοτάτου, ut eum vocat Athenaeus, [xiii. 21. p. 564.] praeter frag-
menta quaedam, extant tantum carmina integra 45 epinicia Lyrica,
quae Strophis, Antistrophis et Epodis constant; scripta in *Ολυμπιο-
νίκας* 14; *Πυθιονίκας* 12; *Νεμεονίκας* 11; et *Ισθμιονίκας* 8: quae
certè multa indicia exhibent sublimis Ingenii atque mentis divinioris;
nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quae
Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum
prosequuti sunt Horatius, Quintilianus, aliique. Sed scripserat
quoque Dithyrambos, Paeanas, Encomia, &c. veteribus benè nota,
atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc
autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Oda-
rum Pindari quae supersunt magna est, nec vitanda, similitudo;
quae res poëtam varietatem quaerere coëgit ex digressionibus,
quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digres-

263. sionibus Pindaricis consulendus est. doct. Rob. Lowth, de Sacri Poësi Hebraeorum. [Praelect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Graecorum Lyricis vatis, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. ii. c. 15. p. 57, sqq. Vol. ii. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Quicumque videre cupit plenam hujus Poëtae editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primae Heynianae mox nominandae, p. 105, sqq. et Praef. secundae, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi suprâ.]

1. Πινδάρου Ολύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ισθμια.—subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandra. Omnia Graecè. Venetiis, in Aedib. Aldi et Andreae Asulanì voceri, mense Januario, 1513. 8. foliis 373. [Quae est editio princeps.]

2. Πινδάρου Ολύμπια, κ. τ. λ. μετὰ ἐξηγήσεως παλαιῆς πάντῳ ἀπερίλεμον καὶ σχολίων ὀκτιών. Graecè.—Operâ et industriâ Zachariae Calliergi Cretensis.—Romae. 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. Pindari—caeterorum octo lyricorum carmina, Alcaeï, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Graecè et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. Excudebat Henric. Stephanus, Parisiis, anno 1560. octonis minoris formae, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, hoc est, PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS, plus quam sexcentis in locis emaculati,—cum versione novâ—&c. Operâ Erasmi Schmidii, Delitjani, Graec. et Math. Prof. Publ. (Visebergae.) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari faciliè principem.]

5. ——— Jo. Benedictus, (Benoit,) M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Gr. Prof. cum versione Latinâ—&c. Salmurii, 1620. 4to.

6. Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia. Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per Nicolaum Sudorium, (le Sueur.) Oxonii, 1697. fol. [Haec est splendidissima editio Oxoniensis, quam curarunt Rich. West et Rob. Welsted. "Modestiam," inquit Heynius, "et aequitatem virorum doctorum faciliè probes; etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in "admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus aestimandis desideres ingenium.—Repetitus est contextus poëtae ex "hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et "Graecè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.]

7. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate, curavit CHRISTIAN. GOTTLÖB HEYNE. Göttingae, 1773. 8vo. et 4to. Vol. i. [Adjecta est interpret. Latina Koppii, curante Heynio. Vol. ii. 1774. Editio quidem praestantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, Ibidem, 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.] "Cum Schol. Frag. Ind. &c. P.

8. ——— CARMINA SELECTA.—Cum scholiis selectis suisque notis

in usum Academicarum et Scholarum edidit Fridericus Gedike.—263. *Berolini*, 1786. 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate et Adnotationibus, iterum curavit CHR. GOTTL. HEYNE. iii *Voll. Göttingae*, 1798. 8vo. "Cum Interp. Kopp. et Schol." &c. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quem, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratae ἀρχαίας specimen, in R. Dawes. *Misc. Crit.* p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum, qui de hac re penitiùs disquirere velit, relegamus. "Nova Editio correctæ et ex Schedis Heynianis aucta. *Lipsiae*, 1817. Vol. iii. deest nobis. P.

"10. ——— Carmina, &c. Gr.—cum Scholliis,—Var. Lect.—Adnot.—edidit Christian. Dan. Beckius. *Lipsiae*. Vol. 1. 1792. Vol. ii. 1795. 8. ad finem Nemeorum; nec plura habemus. P.

"11. ——— Opera, &c. Textum in genuina metra restituit, et ex fide Lib. Mss. Doctorumque conjecturis recensuit, Annot. Schol. In terp. Lat. et Ind. adjecit Augustus Boeckhius, *Eloq. et Poes. Prof. Berolin.* ii Tom. iv Part. 4to. *Lipsiae*. 1811, 1819, 1821. Metra penitiùs mutavit. P.

* * Quatuor praecipui et maximè solennes Graecæ ludii fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii, Palaemonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno praeterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei apio: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis caeterisque ludis, nimis longum foret hic disserere. Vide Schmidii Prolegomena ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suae Anglicæ quarundam ex Odis Pindari praefixam; item Fabr. Bib. Gr. loco suprâ citato; ubi plures de hac re scriptores indicatos invenies.

[*Εἶδος α.*] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poemata omnia, *Εἶδη*, i. e. *Species* seu *formas* poematum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua δῆμῶν εἰδύλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum εἶδη praecipuè in ternas partes seu terna μέλη dispesci, videlicet in *Στροφάς*, *Αντιστροφάς*, et *Επὸδους*. Et *Στροφὴν* quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. *Αντιστροφὴν* verò, secundum μέλος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio φῶδῃ et δυνῶδῃ dicebantur. Τὴν *Επὸδὸν* denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDTUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

|| *ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΤΕΙΩ*, *Κέλῃτι*.] i. e. HIERONI SYRACUSANO, equo celeste victori. κέλῃς, ἦτος, δ, equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus: Angl. a race horse. Subauditur hic νικήσαντι. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Sicilia, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior.

263. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certe adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV. 1. qua Gelon frater Syracusarum occupavit, Gelae dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. Eam porrò non curulem fuisse, ut volunt nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Praeter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Aelianus [Var. Hist. iv. 15. ix. 1.] eum initio fuisse *αμυνότατον*, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriae prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturae ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infra ad Pyth. i. v. 169. 176.

ARGUMENTUM

HAEC Ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius justitiam, sapientiam; praeterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempe *Peloponneso*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalò et *Pelopo* fabulam, undè ad Hieronem regressus, felicitatem, quae sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. GEDIKE.

Ver. 1—4. *Ἀριστον μὲν ὕδωρ* 'Ο νοῦς τοῦ προσιμίον ὅλου τοιοῦτος ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὃ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. Schol. Exordii thesis est: *Laudis Olympici reliquis omnibus praestant.* Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis praestant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam *ἄριστον* vocat, nempe inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. GEDIKE. Construe: ὃ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάλους ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθέμενον [*διαπρέπει ἐν*] νυκτί· et aurum fulget eximie inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte. *ἔξοχος* construitur cum genit. et *ἔξοχα* hic sumitur adverbialiter.

5—17. *Ἐὶ δ' ἄεθλα γάρυεν ἔλδαι,*—] *Γαρύεν*—φωνεῖν, καταλέγειν, ὀμνεῖν. *Δωρικῶς* δὲ τὸ γάρυεν, του ἰ ἐκλείμαντος. Schol. *ἔλδομαι*, cupio, *ἔλδαι*, eliso σ *ἔλδαι*, et post contractè *ἔλδη*. *φίλον ἦτορ*, ὃ *meum cor*, *mi anime*; nam *φίλος*, ut bene notum, saepissime redditur ut pronomen possessivum. *ἐρήμας δὲ αἰθέρος*, serenum per aethera, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis.—*ἀγῶνα φέρτερον Ολυμπίας*, i. e. *ἀγῶνα φέρτερον τοῦ ἀγῶνος Ολυμπίας*; quae species est locutionis solennis apud Graecos scriptores orationis tam solutae quam adstrictae. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quae sequuntur ita possunt construi et reddi: 'Ὅθεν ὃ πολέφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτοὺς vel ὥστε αὐτοὺς] κελαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκομένους ἐς ἀφνειὰν μάκαιραν ἐστῖαν Ἰέρωνος. *ὑπὸ* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur*—contexitur ab ingenii poëtarum, [*ἀμφιβάλλεται* explicatur à Schol. *κοσμεῖται*, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται· *πλέκεται* ἢ μετα-

φορα ἀπὸ τῶν θεοφάνων.—ἀμφιδάλλεται μητιόδοι, ut πεποιήται μοι, factum est à me, et similia. σοφοὶ sunt hic poëtae, ut alibi apud Pindarum.] ut content filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis. Pro ἰχομένους, quod concordat cum αὐτοῖς subaudito ante πελαδεῖν, quidam legunt ἰχόμενα, ut referatur ad αὐδάδουμην et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minus concinnè. "ἰχόμενοι, Heynius, Beckius, ἰχομένους, Boeckhius. P.

18—21. Θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἶονεῖ 264
θεραπεύει.—Δρέπων] ἀπανθίζόμενος παθῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἶονεῖ, ἀφ' ἐκάστης τὸ ἀφέλιμον καρπούμενος. Schol.

22. —Αὔλαιζται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν δώτῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectius ita: ornatum musices flore, i. e. celebrari solet cantibus. GEDIKE. De δώτῳ, vide suprâ ad Theocr. Idyll. ii. 2. p. 221.

24—26. Οἷα παίζομεν.—] Solebant in convivii lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in convivii consessus. Plures enim praeter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Aeschylum. GEDIKE. Vide suprâ ad p. 260.

26—31. —Δωρίαν] ὅτι Δωρικῇ ἀρμονίᾳ ἡρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα· ἀρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Αὔδιος. "Δώριον δὲ μέλος σεμνότετόν ἐστι." πασάων δὲ, ὅτι ἐπὶ πασάων ἔκειντο αἱ κιθάραι.—Πῖδας] τόπος ἐν Ἠλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑποσυνγέουσι τὴν Πῖδαν καὶ τὴν Ἠλιν· οὐκ ὀρθῶς δὲ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίους πεντήκοντα.—Φερένικον] ὄνομα τοῦ νικῆσαντος ἔπνου.—Αναλάμβανε, ὃ Πίνδαρε, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον, ἔπνον τοῦ Ἰέρωνος, καὶ τὴν Πῖδαν, εἰ ἄρα οὐ ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ἠύφρανε. Schol. χάρις apud nostrum saepissimè est gloria. Pisa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. Ολυμπία ἡ πρότερον Πῖδα λεγόμενη. GEDIKE.

32—34. —παρ' Ἀλφειῷ] ἐν Ἠλιδι· ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιέρρεῖ καὶ τὴν Ἠλιν.—ὅυτο] ὥρμα πρὸς τὸν ὄρμον.—Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόσθυμον τοῦ ἔπνου δηλοῖ· οὕτως ὥρμησεν, ὥς μὴ δεῖσθαι κέντροῦ καὶ μείστωρος.—Κράτει] ἡγουν τῇ νίκῃ. Schol. ὅυτο sine augmento pro ὅυτο. "προδέμιξε, adduxit. KORRIUS. P.

36. —λάμπει δὲ οἱ] αὐτῷ, ἥτοι τῷ ἔπνῳ, ἢ τῷ Ἰέρωνι, δ καὶ βέλτιον. Schol. [Immo Hieroni sine omni dubitatione.]—ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος· τουτέστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Schol.

38. —τοῦ μεγασθενῆς] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc 265 in ejus historiam: ubi primum breviter fabulosa de eo narrat. Deinde in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poëticè pro αὐτοῦ. Articulus praepositivus pro subjunctivo. SCHWIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. "Πυσειδᾶν, Heynius, &c. P.

40—42. Ἐπεὶ νῦν καθαρῷ] Fabula sic habet: Tantalus diis adeo charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium mac-tatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres, ab inquisitione filiae reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frustra omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero
Vol. II.

265. eburneum substituerunt. Σχολιαι. κεκασμένον, Aeol. pro κεκασμένον, à κάω, orno. φαίδιμον ὄμον, supple κατὰ.

43—47. *Ἡ θαύματα πολλά·*] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula, exclamat: *Multa sane miracula (olim facta sunt:) καὶ μῦθοι δεδαυδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι* (pro ἐξαπατῶσι) *βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. Sed fabulae*—*decipiunt hominum mentes, easque commovent magis invidendum quam ipsa veritas.*—Hoc deinde Pelopis historia comprobat. GEDIKE. *ποικίλος artificium saepe denotat. Vide Boeckh. ad locum. P.*

48—52. *Χάρις δ',]* ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον "ποικιλίας τε καὶ" ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀκασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα παρασκέυαζει, τὴν παρ' ἐαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἀπίστον πιστὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. Schol. ἐμήσατο καὶ ἀπίστον πιστὸν, *efficit etiam quod incredibile est credibile.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. *μήδουμαι*, unde ἐμήσατο, excoquio, efficio, prudenter propono. Pro ἐμμεναι τὸ Gedikius proposuit ἐμμεναί τι—quod probavit Heynius.

57. —*μείων γὰρ αἰτία.] minor enim sic culpa est (ingere.)* Κορις. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; *minor erroris culpa est*, si fortè in iis, quae dixit, erraverit. GEDIKE. *μείων αἰτία*, usu loquendi Pindarico, ὀλίγη, et hoc pro σδεμία, *ita in nullo tam reprehensionem incurrit.* Ita P. i. 159. et P. xi. 45. HEYNE. *ἔστ. δὲ εἰς ἀνθρώπων, εὐφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλαφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποπαροῦς καὶ γαστριμαργούς.* Schol.

58—68. *Τὴν Ταντάλον,]* Sequentia sic jungenda: *φθέξομαι—* *Ἀγλαοτρίαναν ἀρπάσαι σε, —χρυσέαισί τ' ἀν' ἔλποις μεταβάσαι.* HEYNE. *Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclutum deum, domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim praebens cenam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipyllum, tunc rapuisse te, aureisque curru transulisse supremam ad domum multum venerandῶν Ἰουσι. —εὐνομώτατον]* δικαιοτάτον, *ἐπεὶ ἀντιώδοις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθὸν ἔπαθεν. —ἐρανὸν]* ἦγον τὴν ἀμοιβαίαν δεξάμεν. —*Σίπυλλον]* οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὅρος περὶ τῇν Ἀνδάν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. —*Ἀγλαοτρίαναν]* τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριάνῃ χρώμενον. Schol. "βῆσαι, aor. I. saepe transitivè. P.

266. 71. —*τωῦτ' ἐπὶ χρόος.] idem ad ministerium—* pocillatoris scil.

77—81. *Ἰδατος ὅτι τε—]* τε Dor. pro σε. Ordo est: *ὅτι ἔταμόν σε μαχαίρᾳ κατὰ μέλη ἀμφ' ἀκμὴν ὕδατος ζέουσιν πυρὶ, [i. e. εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, Schol.] quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquae ferventem igne, i. e. quod dissecuerunt te, &c. postquam elixus fueris aqua vehementer fervente ad ignem, τε διεδάδαντο δεύτατα κρεῶν σου ἀμφὶ τραπέζαις, καὶ ἐραγον, atque distribuerunt frustra carniū tuarum circa mensas et comederunt.* "Vulgò ἀμφιδεύτατα sine sensu. ἀμφὶ δεύτατα Athenaeus [l. xiv. c. 11.] habet, *de secundis mensis intelligens; praeterea codd. nonnulli et ed. "Ald. Unus ex Schol. δεύτατα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut "legisse videatur δεύτα τὰ κρεῶν, à δεύειν. Pauw emendat ἀμφιδεύτα τὰ κρεῶν, quod explicat lebei immersa. Equidem, cum "Heynio, τραπέζαις ἀμφὶ jungo; et δεύτατα κρεῶν de extremis partibus "accipi possunt", quum humerus tantum consumtus fuerit."* GEDIKE. "Boeckhius δέματα scripsit e Mss. a δέωω frustra carniū jusculo imbuta. P.

82—85. ἄπορα,] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, "[ieri nequii,]" — γαστρώμα-
γον,] ἦγον μαινόμενον, τουτέστιν, ἀκρατῇ τῆς γαστροῦς. — Ἀφίστα-
μαι] μακρὰν καὶ πόρρω γίνουμαι τοῦ τοιαύτα περὶ θεῶν λέγειν.
— Ἀκέρδεια] οἱ κακῆγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκέρδει εἰδέν.
ἀκέρδεια δὲ ἐστὶν " ἡ κακῆγορία καὶ " ἡ βλάβη. — κακαγόρως] Δω-
ρικὴ ἢ ἀνάγνωσις· δεῖ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν
τοῦ Γ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ Ω. Schol.

86, 87. Ολύμπου σκοποὶ] Οἱ ἔμποροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν, οἱ
θεοί. — καταπέμψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ. Schol.

89—94. — πόρῳ] τῇ ὕψει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. διὰ τοῦ πόρου, φησί,
προσελῆψε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. —
ὑπέροπλον] τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. — Τὰν οἱ π.] τὴν ἀτὴν,
φησὶν, ὑπερεξέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. — Πατὴρ] ὁ
Ζεὺς. — Τὸν—μενουῶν] ὄντινα—λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς— κεφαλῆς
ἀπίσασθαι καὶ μὴ δυναμένος, εὐφροσύνης ἀλᾶται, ἀντὶ τοῦ, ἐν πό-
νοις ἐστί, — προσδοκῶν αἰετὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθῆσεσθαι. Περὶ
τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐ-
τόν φασιν ὑποκείσθαι Σιπύλῳ, τῷ Ἀνδρίας ὄρει. Ὁμηρος δὲ αὐτόν
ἑτέρως ὑποτίθῃ τιμαρτέσθαι· Ἔστασ' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε
γενεῖῳ· Στεῦτο δὲ διψῶν, πικρὸν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσσθαι· — καὶ τὰ
ἐξ ἧς· [Odys. λ, 582, sup. p. 54. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.]
πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρσέταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἐπὶ ταῦτα. Ἀλλὰ τοῖς δὲ
καὶ Ἀλκμαῖν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. Schol. Locum
hunc corruptum censet praestantissimus Heynius. Vide Additamenta
ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

95—97. — ἀπάλαμον] δεινόν· περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ 267
χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. — ἐμπεδόμεχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. —
Μετὰ τριῶν π.] ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται,
Σιδύρου, Τιτιοῦ, καὶ Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πενήνῃ, διψῶν,
ἐστάται, τέταρτος πόνον τοῦτον ἔχει, πὸ τῷ λίθῳ κολάζεται. Schol.
III. Heyne explicat: continuum laborem, quartum post tertium, sine ulla
intermissione. Nec tamen prorsus absurda videtur antiqua explica-
tio, quae postquam ad tres punishmentis socios respexisse ponit. ΓΕΩΙΚΕ.

99—103. Ἀλίχεσσι] pro ἡλίξει, ab ἡλίξ, aequalis, sodalis, &c. θεί-
σαν, pro ἔθεσαν· λαθήμεν, pro λήθειν. Sed haec nota ferè tironi-
bus. " λαθήμεν praefert Heynius, at non legit. λασήμεν. Vulg. P.

109—114. — εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρόν λέγει· ὁ δὲ λόγος
οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες
αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον (μελαίνουσαι,) ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ
τέλειος γέγονεν. Schol. Πρὸς εὐάνθεμον φησὶν, ad plenè floridam et
vigentem aetatem, ὅτε λαίχλαι ἐρεφόν νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, quum
laqueo coronabat igitur ejus mentum, ἀνεφρόντιδεν γάμον ἐτοίμον
σχεθέμεν [pro σχέθειν] εὐδοκόν· Ἰπποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρός,
animo voluntatis paratas nuptias, ut scil. obtineret illustrem Hippoda-
miam à Pisata Patre. Ἐτοίμον, quia propositae erant hae nuptiae
vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν
αὐτῷ ἡτομασμένον. — Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, à Πισάτης, i. e.
Oenomaï regis Pisae. " σχεθέμεν γάμον—Heyn. Πισάτα—adj. pro
gen. P.

116. Ἀπνεῦ] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύνκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσει-
δῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπον τῆς θαλάσσης. Schol.

119—123. Φίλια—] Εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος τέλλεται [δοι
κατὰ] τι ἐς χάριν, h. εἰ χαριέντά ἐστι. Si—fuit aut tibi quidquam

dulce meum. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infrā Ol. xi. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt gaudia rapta, fructus venerata, ut infrā Nem. viii. 12. HEYNE. —πέδασον—] Ἰστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατήρ Ἰκποδάμειας, —οὗ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τιῇ, προῦκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυῆσθαι, θαρσύν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα αἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἰκποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγείσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ ὀπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρον ἔγχος, ὅποτε ἐμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἐβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνήρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα βωλεαῖς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χορήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ ταῖς κοινοκίδας τοῦ ἄρματος παροργισθῇ τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ οὗ γενομένου, Πέλωμ Ἰκποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόδασιν πράξεως προσφιλῇ. Schol. Δῖδα, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὦν [pro οὖν] ἐφαίματ' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἐπεσι. neque tetigit eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν πτεροῖσιν—ἔκπους.] ὑποπτέρονες, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους οὗ γὰρ πτεροῖσι ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλωμ πρῶτος ἔειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβόν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterum ἐν interdum redditur cum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινὸν εἶπος· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνέκρασε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. ipsum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est ipse Hercules: Πριάμου βίην, ipsum Priamum, ut benè notum.

144, 145. —λαγέτας ἔξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Schol. Ἀρεταῖσι μεμαλότας, virtutum athenos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίας] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλωμ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Αἰλφειοῦ φεῦμασι, περίσχημον ἔχων μνήμα, παρὰ τῷ πολιξένῳ βουμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multà religione consecratam, quam Πελοπίον appellârunt, et Eleos omninò prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quàm prae reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κοῦρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guileto ad Hesych.] derivari à κοῦρα, quod captivorum sanguinem et detonatos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν Αἱμακοῦριαν. [c. 21.] Hesych. αἱμακουρία, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοικομένων. Γεδίκε. "τύμβον ἀμφέπολον, qui undique patet, vel ambitur. Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδιχε, τῶν Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασύνοισι. Ὁ νεῦν

δὲ—*ἔνεκεν*. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, *ἐμμέμικται*, h. *ἐντυγχάνει*, *αἰμακονορίας*, *κλιθεῖς* [παρὰ] *πύρῳ Ἀλφειοῦ*. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet à longinquo*, *longè coruscet*, ἐν δρόμοις τῶν *O.* inter certamina *Olympica*: quippe quae in vicinis locis habentur: ut *Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαιρέτον, δν ἀρχαίων σώματι παρ Πέλοπος βήη Ἡρακλῆος ἐκτίσσοτο*. conf. *Pausan. Lib. V. c. 13. &c.* *Ἡεγνε*. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —[*ἔνα*] ubi, &c. —*ἀπμαί τ' ἰσγύος θρασύνονα*, et *vigo-269 res roboris* "audaces in laboribus. *Benedict. P.*

159—165. —τὸ δ' αἰὲ παρήμερον ἔσθλόν,] *Atque haec constanter permanens felicitas*, [ἔσθλόν *Dor.* pro ἑσθλόν, *bonum*,] *ἔρχεται ὑπατον π. β. venit summa*, i. e. *summa est quae contingat ulli mortali*. *Ἐμὲ, &c.* *Me autem oportet illum* [*Hieronem scil.*] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Aeolico carmine*. Sic *Horat.* —*Aeolium carmen ad Italos deduxisse modos*. *Lib. iii. Od. 30. v. 13.* Ad quem locum ita doctissimus *Jani*: *Aeolium carmen*, h. *poësin lyricam*; quia primi apud *Graecos* magni poëtae lyriici, quos imprimis imitabatur noster, *Lesbii*, *Aeolicâque dialecto* usi. Conf. *Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12.* item *i. 34.* Sic etiam *T. Gray*, poëta verè sublimis, in ipso init. primae Odes suae *Pindaricae*: *Awake, Aeolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit *Gul. Mason*, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] *Ordo est*: *πέποιθα δὲ δαδαιλωδέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφοτέρω, [μᾶλλον] ἰδρὶν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν*. *Mihi autem persuadeo me celebratum inclitis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum utrumque attinet, nimirum *aut peritiorem rerum honestarum, aut praestantiorum potentia*. Non hic sibi respondere putat *Heynius* τὲ et ἦ. Interdum tamen invenimus pro ἦ—ἦ, καί—καί—αὐ—αὐ: Undè colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἦ. Idem vir celeberrimus ante ἰδρὶν subintelligit μᾶλλον, "ex sequenti κυριώτερον. *Βοεσκη. P.*

171—174. *Θεὸς ἐπίτροπος*.—] *Constructionem insolitam esse putat Heynius* —*μήδεσται τεαῖς μερίμναις*: nam *μήδεσθαι τι* vulgò dicitur, ut saepe apud *Homerum*. Proponit igitur: *θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεαῖς μερίμναις, μήδεσται [αὐτῶν]*.

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] scil. *ὅς ἐ θεός*, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. *ΓΕΔΙΚΕ*, probante *Heynio*. *πεν ἔλπομαι κλειῆξεν [σὲ] σὺν θοῷ ἄρματι, [δὲ] οὐδ' οὐδ' δηλόνοτι νικῆσεις*, *Schol.* *εὐρὺν ἔτι γλυκύτεραν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον*, *sperem me celebraturum te cum quadrigâ celeris*, [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. *ΓΕΔΙΚΕ*.] *nactum viam adhuc jucundiorum verborum adiuvantem me*. Alii interpretantur aliter. Vide *Heynii* *Additamenta*. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πύθης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ *Ολύμπια*. *Schol.*

179, 180. —ἔμοι μὲν ὦν—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat*. Loquitur de vi poëtica, quam cum telis comparare solet. *ΓΕΔΙΚΕ*.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] *supremum autem fastigium, regibus*. 270

182—188. *μηκέτι*.—] *μηκέτι περιβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὐδης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα*: *ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον*,—*βασιλεὺς γενόμενος*.

- 270 — *Εἴη δέ]* ὁ νοῦς· *εἴη δὲ δὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπιδόημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.* Schol. Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro ταιούτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituant scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius ad tempus illud, quo victoriam curulem consequiturus es. Hoc tamen parùm placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσαῦδε grammaticè non potest esse nisi vel ταιούτως, vel pro τοσοῦτο, eoque, ad illud usque tempus. *Μὴ γὰρ.* Noli spectare ulterius. Utinam ei tu talis in sublimi dñi incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Graecos ubique. KOPPE. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine. "τοῦτον χρόνον, per hanc vitam:—τοσαῦδε est κατὰ τοσοῦδε, haud minus, pariter. BOECKHIUS. P.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΓΡΑΓΙΓΕΝΤΙΝΩ, Ἀρμάτι.] *Οἴηται.* II. THERONI AGRIGENTINO, curru victori. Γέγραπται Θήρωνι Αγραγεντίνω, ἄρματι νενικητότι τὴν ἐβδόμηκον Ολυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσεν δὲ Ἐλῶνι τῷ τυράνῳ, ἐπιδούς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Αἰμαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Αἰμαρίτειον προσωνομάσθη νόμισμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλων τοῦ ἀδελφοῦ Ἰέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθ' ἃ φησὶ Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμαν. Schol.

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus à victoriâ, quam quadri-jugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum, Achillem, aliosque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon. 1697. fol.*

Ver. 1. Αναξιδόρυγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρυγγος ἀνάδοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ἄσματα συντίθενται· εἴθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα τρυφέται. Schol. Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potius ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos, quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. haec imitatus, ad Clio accommodavit: *Quem virum, aut heroa, lyra vel acri Tibid sumes celebrare, Clio, Quem deum?* &c. ubi inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum*; contra quàm Pindarus, *θεόν, ἥρωα, ἄνδρα*. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. *Ἀκρόθινα πολέμων]* πρὸς Ἀθῆναις πολεμήσας, τῆς Ἡλίδος τέραννον, καὶ νικῆσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαραγὼν ἔκτισεν τὸν ἀγῶνα. Schol.

- 27 15. *Καμόντες—]* οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Ἐλλάδα· κατέβησαν εἰς Αγραγεντα. Idem.

23—26. *Ἔδος Ολύμπου νέμων,]* διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ,—ἡγουν τὸν οὐρανόν καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τυντέσσει, καὶ ταῖς ἐξαιρεταῖς ἀθλὰς τὰ ἐν Ολυμπίᾳ διδόμενα· καὶ τὸ ρεύμα τοῦ Ἀλφειοῦ.

ἔχον τὸν Ἀλφειὸν. Schol. Alpheus enim prae ceteris fluminibus Jovi curae cordique esse credebatur. Vide Pausan. V. 13. ΓΕΩΙΚΕ.

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων—] Haesi in prioribus, quod justè et injustè facta de Theronis majoribus (nam de his agit, cf. v. 15.) praedical. Verùm video interpungendum esse aliter, et ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. Ex praeteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas: ὁ χρόνος οὐ δύναται ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποιήσθαι τι τῶν πεπραγμένων. HEYNE. "Boeckh. cum Herman. refert ad praecedentia. Sententia est generalis.—V. 36. καλλίχοτος, infestus, adversus. P.

39. Ἐπειτα δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἦτοι ἀρμύζει, καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχεῖσθαι, (Ἰνώ, Σεμέλη, Ἀντιγόνη, Ἀγανή,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκαιωνήσαν. εὐ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέροι. ἐπεὶ ὁ Θῆρων, ἀνῶθεν Θηβαῖος, εἰς Λαῖον ἀνάγει τὸ γένος. Schol. εὐθρόνοις, i. e. quae meliori antea fortunâ usae, quasi in solio felicitatis collocatae erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad praesentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. ΓΕΩΙΚΕ. "Libere Scholia et alia nonnunquam repeti videntur V. 42. δ' ἐπίτνει, imperf. pro δὲ πιτνεῖ, Boeckh. P.

44—50. Ζῶμι μὲν—] Primum exemplum Semeles, filiae Cadmi, 272. quae fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. iii. 260. SCHMIDT. καὶς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διόνυσος. Schol.

51. Ἀέροντι—] i. e. Ἀέρουσι— Secundum exemplum Inūs, alterius filiae Cadmi, quae furore correpta in mare se praecipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nupc Leucotheae nomen habet. Vide Homer. Odys. ε, 333. et Ovid. Met. lib. iv. 541. SCHMIDT.

55—61. Ἢτοι—] Sic construe: Ἢτοι πείρας θανάτου βροτῶν οὐ τι κέριται, Certè terminus mortis [i. e. mors] mortalium non omnino cognitus est, οὐδὲ [κέριται,] ὁπότε τελευτήσομεν ἡσυχίμῳ ἡμέραν, κατ' ἥλιον, οὐκ ἀτειρεῖ ἀγαθῶ, neque cognitum est, quando finietur diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono. παιδα δὲ ἡλίου— inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. "κρίνω, inde cerno. P.

63, 64. Εὐθυμῶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμῶν. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὁλόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας δεῖ ἐν εὐθυμῇ διαίγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐν τυγχάνειν ἀνάγκη. Schol.

65. Οὕτω δὲ—] Atque sic Parca, quae iustur paternam eorum laetam fortunam, cum divinâ opulentia conjunctam, eos ducti ad aliquam contrariam cladem alio tempore. Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγεν, ad sit temporis praet. imperf.—μόρμος υἱός, fatalis filius—Oedipus scil. Vide Soph. Oed. Tyran. "cum div. op. adducti cladem.

74. ἀλλαλοφονία] Εἰσοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖ-273. λον. Schol. "Ἐπεφνέ οἱ, pro Πέτρην ἐοῖ, Boeckh. quod Heyne approbat. P.

78. Νέας ἐν ἀέθλοις] non accipiam nisi de certaminibus juvenum, nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἐπταῖ fuere. —Vide νέα, juvenilis, Eurip. Med. 47. HEYNE.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θεοδάνδρου ἔχουσι τὴν βίαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαῖον καὶ Οἰδέποδος

273. ὁ Θήρων οὕτω κατάγει· Λαῖου Οἰδίου· τούτου Πολυνείκης· ὃ Θέρσανδρος· ὃ Τισαμενός· ὃ Λυσιόων· ὃ Θήρας· ὃ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱὸς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὃν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινε ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατέφυκε ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιόπεις· ὃ Αἰνησίδαμος· ὃ Θήρων. Schol. "Polynices filiam Adrastii, Argeos regis, duxit uxorem. Vide supra ad p. 250. v. 128. et Soph. Oed. Col. 1302. Br. P.

87—93. Ολυμπία—] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πιθόῃ.— 'Ομόκλαρον] ἦτοι διὰ τὴν συγγενεὴν φησὶν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων—τεθρόκωπ.— Ἀνθεα] τὰ αἶθη τῶν στεφάνων. —Δωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἄρματα. Schol. Ordo est: [ἐν] Πιθόῃ δὲ τ' Ἰσθμῷ κοινὰς χάριτες ἄγαγον [i. e. ἦγον] ἐς ἀδελφεὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρόκων δωδεκαδρόμων. Caeterum ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν, consortem in fratrem, dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communes, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ δὲ τυχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: summā voluptate frui victorem in certaminibus, ut jam Olymp. l. 157. 8. 9. et universè Olymp. v. 34. sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, à sollicitudine et aerumnā liberari, pro frui gaudio: ut solet poeta à contrariis rem designare: tum τὰ δυσφρόνα, τὸ δυσφρον, pro δυσφροσύνῃ. HEYNE. 'Ο πλοῦτος μὲν δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς, opulentia virtutibus ornata, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, surrepdatat occasione nunc his nunc illis, ὑπὲρ ὧν βαθεῖαν μέριμναν ἀγροτέρων, vulgò interpretantur, sustinentes profundam curam indagatricem et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè suffulcit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλὰ. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] δορυότως ἀντὶ τοῦ πάντων. —ἀγροτέρων] τουτέστιν, ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν, Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò rem in "liquido constituat, nondum vidi." "τῶν τε καὶ τῶν, harum et illarum, i. e. variarum rerum: apud Heyn. et Boeckh. P.

274. 102—106. εἰ δὲ μιν ἔχει τις, ὃδεν τὸ μέλλον,—] Haec referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poetà: magnas opes, imprimis in civitate liberà, plerumque comitatur ὕbris, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες] quicumque (εἴ τις pro ὅστις) —δύος est virtute instructus, quia ad res praeclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injurià,—quia post mortem, κατὰ γὰρ, ἐν Ἄδου, poenae injustae manent: (ἐτίθαι pro τίνοισι. [Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) HEYNE. Q. d. Si quis πλοῦτον habet, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrâ scripturâ veriùs et rectiùs scimus. SCHMIDT. τῷ "ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτεόν τὸ ἐνθάδε, δτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθὺς τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. —ἀπάλαμνοι,—ἀδιόρωτοι, ἀπαιδαγώγητοι. Schol. "ἀπάλαμνοι, ἀπάλαμνοι, inconsulti, con-

silio vel iudicio carentes; inde mali, improbi, impii, &c. Vide. SALO- 274
 non. Prov. vii. 7. ix. 6. et passim; et Lex. P.

106. — καὶ δ' ἐν τῇδε Διδε ἀρχῇ—] namque delicta in hoc Jovis
 imperio— i. e. in hac vitâ; nam ut Neptuno maris, Plutoni infero-
 rum, ita Jovi caeli et terrae imperium Poëtae attribuant. SCHMIDT.

117—119. —παρὰ μὲν τιμίαις θεῶν] non cum Schol. intelligo
 de Plutone et Proserpina, ut sit pro τιμίαις θεοῖς, sed potius de ami-
 cis deorum, Aeaco, Minoë, Rhadamantho. GEDIKE. εὐχαίαις,] τουτέστι,
 τρόποις εὐαεθέσι καὶ δικαίαις. Schol. " v. 116. κενῶν pro κενῆν. P.

121. τὰ δ' —] ἦρουν οἱ τῆς ἐτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι,
 καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον. ἀρχέοντι, τουτέστιν
 ὑφίστανται. Schol. ἀρχέοντι, Dor. pro ἀρχοῦσι, inserto x ob me-
 trum.

123—127. 'Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν,—] Insulae beatorum sitae sunt
 in oceanio, [hinc v. 129. ὡκεανίδες αἰῶναι,] et illis tantummodo patent,
 qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitio-
 rum labem exuerunt, eoque quasi in heroum numerum sunt recepti
 —Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum insulas beatorum
 non distingui solere ab Elysio. Sed Pindarus omnino h. l. distinguit,
 illasque altiore felicitatis post mortem gradum, pluribus demum
 in Orco purgationibus commereandum, continere innuit.—Legatur
 imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg.
 Aen. vi.—ἐτείλαν, perfecerunt. Hesych. τέλλεται, ἀνίσταται et τέλλουσιν,
 ἐκποιούν. GEDIKE. 'Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τραῶν ἐμψυχώσεων εἰς
 ἐπ' αὐτὰ καὶ μέρος, εἰς τε τὸν ἐν ἔδῳ μετὰ θάνατον, εἰς τε τὸν τῆς
 ζωῆς χρόνον, δίκαια γενέσθαι,—καὶ τὴν ψυχὴν δόξαν φυλάξαι, οὕτως
 ἐστατήσαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς· ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους,
 ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκτὸς κατοικίαν ἐν αἷς νήσοις, πλησίον οὐδαῖς
 τοῦ ὡκεανοῦ, αἱ κλειδύται καὶ ἡδύται αἰῶναι τέρπονσι πνέουσιν· καὶ τὰ
 ἐν αὐταῖς ἀνθ' ὡς χρυσὸς στῆλβει· τὰ μὲν ὅντα ἐκ τῆς γῆς· [τὰ δὲ
 ἐκ τῶν δεινῶν τῶν ἐν τῇ χέρσῳ] τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποθ-
 ρόας τρεφόμενα, αὐτοὶ ῥόδα, ὑακινθοί, ἰα· ταῦτα γὰρ ὑδάτων τρέφα-
 ται. ἐξ ὧν ἀνθ' ὡς δίκαια ταῖς ἐαυτῶν χερσὶν ὁρμούς πλέκουσι
 καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέλειως. τὴν δὲ
 τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο ᾧ νῦν
 ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. Schol. Κρόνου τύρσιν, ad Saturni arcem, seu
 regiam. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opi-
 nionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysii] Praeses.
 GEDIKE. " Secundum Schol. suprâ, 'Ορμοὶ καὶ χέρας— est pro χερσὶν
 ὁρμον. P.

130. —ἀνθεμα δὲ] Sane ἀνθεμα possint ad duo tantum genera 275
 revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen ὅ' ap-
 ponas post δεινῶν, ut sit: τὰ μὲν χερσὶν, ἀπ' ἀγλαῶν δεινῶν
 ὅ', ὕδαρ δ' ἄλλα φέρει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χέρ-
 σου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δεινῶν, τὰ δὲ ἐξ ὑδάτων. HEYNE.

" 142. ἀλέγονται·] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Schol. P.

" 148. Αὐτὸς τε παῖδ' —] τὸν Μέμνονα, τὸν Τίθωνο, τοῦ Λαομέ-
 δοντος, καὶ 'Ημιέας. Schol. Vide Virg. Aen. i. 489. 751. &c. et Eux.
 xix. xxvi. Heyne: Herod. V. 54. et supra, p. 52. v. 521. P.

149—154. —Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος—] Longâ digressione usus
 tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat,
 prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari
 poëta laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quae allegoria

satis frequens est apud nostrum.—*ὅπ' ἀγῶνος*. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. ὑπολένιος φαρέτρα. *Γεδίκε*. —*φανάντα* [contractè pro *φανάνετα*, quod Dor. pro *φανήντα*—] *συνετοδύν* ἐς δὲ τὸ καὶ ἐραγμένων *χατίζει*. *sonantes intelligentibus*; ad vulgus autem interpretibus indigenti. Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, pœta praestantissimus Thomas Gray. "*τόπαν*, Boeck. ultima brevi. P.

- 276 154—159. —*δορός—φυῶ*.] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα θηλονότι τὴν ἰσχυρὴν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάβροις χαρύνουσιν.—*Schol.*—*Διδς* πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens, that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise. Gray; ad oden suam, [III. 3.] quae inscribitur: *The Progress of Poetry*. Observandum χαρύνετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum Scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem*. "*Malo*, inquit Heynius, "*cum Dawesio stare*, Misc. Crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in "*restituendo χαρύνεμεν*, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus "*occurrit, aut corruptum aut aliter interpretanda putare*: Etsi contra "*sentiant viri docti, ut Ern. ad II. α, 566. Lennep. ad Greg. Cor. "p. 97. "Dial. Dor. s. 30."* Vauvill. ad Soph. Antigona. p. 55." [et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide suprà p. 24. ad Od. β, 35.] "*Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio vocati, sedmero studio et usu "progressi ad artem lyricam,) εἰδὲ λάβροι χαρύνεμεν (δὴν) παγγλωσσίᾳ, "ὥς κόρακες [scil. λάβροι εἰδὲ χαρύνειν] ἀκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον "Διδς."*

161. *Τίνα βάλλομεν*] τουτέστιν, ἐγκωμιάζομεν. —*μαλθακάς*] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρόν τοῦ λόγου τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησὶ, δούφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. *Schol.*

164. —*ἐπὶ τοι*—] Ordo est: *τοι τανύσαις* [Dor. pro *τανύσας*] ἐπ' *ἀκράγαντι* αὐθάσθαι ἐνὸρκιον λόγον ἀλαβεῖ νόψ, *Sand.* in *Agri-genium* intendens, proferam iurjurandum veraci mente, &c. —*ἀνδρα* *πραπίδι* μᾶλλον *εὐεργετήν* φίλοις *ἀφθονέστερόν* τε [κατὰ] *χέρα* *θέρωνος*. Possint et φίλοις *πραπίδι* conjungi.

173. —*Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος*,—] *Κάπυρ* καὶ *Ἰπποκράτης* *Θήρωνος* ἦσαν ἀνεμιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἔφρων ἠυξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν *Ἰμέραν* ἐνίκησεν. —*αἶνον*] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τοῦ Θήρωνος. *Κόρος* δὲ, ὕβρις.—*αἰνέτεται* δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς *Ἰέρωνα* ἔχθραν. —*λαλαγήσαι*] *δογμῶσαι* λόγῳ.—*κέρφρον*] κρήμιν. *Schol.* *ἔβα* pro *ἐπέβα*. *Gloriam* *ἔμυ* *ἰπυαῖς* *furiotium* *hominum* *insolentia*, *injuriis* *se* *opponeus*, *eumque* *impugnans*, *cupiens* *obstrepere*, *et egregia* *Theronis* *factiora* *pravis* *factis* [e. g. *calumniis*] *obscurare* *atque* *obterere*. In τὸ *λαλαγήσαι* *vitium* *latere* *videtur*. *GEDIKE*.

178. —*ἐπεὶ ψάμμος*—] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ εἴς ἀριθμῶν περιληφθεῖη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιαῖς. *Schol.*

277. * ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] Pindari Pythia. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθιά, ἥτοι κα-

παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ δηλεῖσθαι τὸν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη εἰτα Πετρήεσσα εἰτα Κρίσσα· εἰτα Πυθῶ. Schol.

[† IEPΩNI—] Pyth. I. Hieroni Aetnaeo Syracusano, curru victori. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι.—Ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίδας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἰτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἀρματι.] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέλῃται τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται. Idem.

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade xxix. i. e. Olymp. lxxvii. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et facta. Evenerant enim non multò antè, quae in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. lxxvi. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneso praecipuè conscriptam, Aetnam vocaverat, monti, cui subjacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Aetnaeum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniae adeò à conditore dilectae carmini huic inserere. Porro, vix dum deductâ coloniâ,* Aetnaeorum ignium eruptio evenit, quae, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. lxxxviii. 3. vid. Thucyd. lib. iii. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oros. lib. v. 13.) perniciose fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturae vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. lxxvi. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, praelio navali viceret Hetruscos, Cumaeis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat praetermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. lxxv. 1. conf. Diod. xi. 20. sqq.) Gelo, qui tum praecerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginensibus reportarat.

Haec si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyrae Apollinis, (praesidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobatur Musarum, Jovis, aquilae ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Aetnae ardentis terrorum imaginem: (cum quâ conferenda imprimis Virg. l. iii. descriptio Aen. iii. 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porro argumentum praeter multos alios tractavit Aeschylus, qui,

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Aetnae commemorat ad finem tertii anni Olympiadis lxxviii. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factae, i. e. Olympiadis lxxvi. vel primo anno, quo ipso Aetnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

277 quum in Prometheo ver. 351, sqq. Aetnae vim describit, ad eandem eruptionem, praesertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Aetnam, et ab hac ad conditorem coloniae, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohaerent laudes, quae ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ: vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Aetnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti, ejusque gloriam augere velint. ΓΕΔΙΚΕ.

Ver. 1—3. Χρυσέα—] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλακάμων Μουσῶν σύνδικον πτέανον! O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceo-crines-habentium adjutrix possessio! quod ornate dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ, σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. O Lyre, associate of Apollo and the Muses!

4—7. Τὰς ἀκούει μὲν βάσις,—] ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. Schol. τὰς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχή] ἀμφέβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ᾧ κιθάρα, ἀγλαΐας ἐνγχαίνεις ἀρχή. Schol. Prior interpretatio sic se habet Angl. —whom the step, ushering in the festive joy, obeys: posterior, quae forsân vera, sic: whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns. φορέμιον, quod pro προσέμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολὰς, pro ἀναβολὰς. Haec autem optime illustrant sequentia praestantissimi poetæ Lyrici Anglicani: *Thes the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay.* Gray's Progress of Poesy. l. 3. ὁ δὲ νοῦς: ἧς (σοῦ, ᾧ κιθάρα,) κατακονεῖ μὲν ἡ τῶν ποδῶν κρούσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχρύσεως ἀρχὴ οὖσα: πείθονται δὲ καὶ οἱ αἰθετοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προαίμων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκεινέας. Schol.

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθενυνεὺς ἀέναν πυρός.] Poëtica pro ἀέναν πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguitur. αἰχματὰς κεραυνός est fulmen curvatum. GEDIKE.

9—14. Αέναν πυρός.] τὸ ἀέναν κυρίως ἐπὶ τῶν ὁμάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ἀόθετον. σκάπτω σαρκεῶς, τῷ σκήπτρῳ. —Διὸς αἰετός] πᾶν γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ αἰετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακλιούμενος ταῖς Μουσικαῖς ψαλαῖς εἰς ὕπνον κατάρχεται, ἀμφοτέρως χαλάδας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγαστατούμενος.—v. 14. κατέγενας, φησὶν, ᾧ κιθάρα, ἀπαλὸν καὶ ἡδὺν κλειθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ᾧ κιθάρα, ὁ αἰετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ δάτερα βέτων. Schol.

10. —ἀνὰ σκάπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandum. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans, aut propter eum volans

figitur. Aquilam sceptro insidentem sumsit forsitan poëta ex aliquo 277. simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo, praeter notum illum Homeri locum, (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquilam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. V. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ αἰετός. GEDIKE. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, laxo, remitto.

13—16. —κελαινώπιν—νεφέλαν—] De somno loquitur, quem cum αἰρά nebulά comparat. Κελαινώπις fem. à masc. κελαινώπης, quod non solum est nigris oculis praeditus, sed etiam niger aspectu, ut h. l. GEDIKE. [κατέχευας, offundis. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] ἀγκυλῶ κρατὶ intelligunt vulgò de rostro adunco, sed meliùs de aquilae dormientis inflexo et nutante capite. ἀδὺ κλαῖστρον βλεφάρων. Vulgare est: oculi clauduntur somno, pro quo lyricά audacià ipse somnus dicitur dulce palpebrarum claustrum. Est autem κλαῖστρον Doricè dictum pro κληῖστρον, et hoc pro κλειῖστρον aut κλειθρον, à κλείω, pro quo Doricè κλάω. GEDIKE. "γλεφάρων, Aeol. Heyne, Boeck. P.

16—18. —ὁ δὲ κνώσδων—] κνώσδων—ὕπνοῦν, παθεῦειν, κοιμᾶσθαι. HESYCHIUS. ὕγρον νῶτον. [Vide suprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suà τὸ ὕγρον nihil aliud aut fuit, aut esse potest, quam humidum, liquidum. Accessère indè notiones, ut sit, ab adjunctis; ut sit molle, hinc ut sit flexile, mobile, ferè quod Latinorum lubricum. Etiam h. l. νῶτον ὕγρον, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam flexile, inflexum. Nam quod intumuit, addunt viri docti tacitè ex alterà voce αἰωρεῖ. HEYNE. [μπαῖσι] ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἥδονῃ καὶ θελγόμενον τὸν αἰετὸν ὑπετίπασε. Schol. 'Ο δὲ κνώσδων, &c. Angl. But he slumbering heaves his flexile, fluctuating back, subdued by thy strokes: i. e. interprete Gedikio, tuis (lyrae Apollinis) ictibus, i. e. sonis et modis, delinitus. Haec numeris nobilissimis adumbravit Graivus:—Perching on the sceptred hand Of Jove, thy magic hurls the feather'd king, With ruffled plumes and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and lightnings of his eye. Progress of Poesy, l. 2. Cf. Aken-side's Hymn to the Naiads, v. 265, sqq.

18—21. βιατὰς Ἀρης,] Angl. the impetuous Mars, —λιπὼν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἀρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, ἀφαιρᾷ τὴν καρδίαν. Schol. κῶμα, κοίμισμα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος. HESYCH. Non tamen de ipso somno intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summae voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. GEDIKE. On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command. Gray's Progress of Poesy, ubi suprà.

21—24. κῆλα—] κῆλα δὲ, τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. 278 Schol. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεὰ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφία Λατοῖδα τε Μοῦσᾶν τε. Tela (tua sc. lyrae) delinunt Deorum quoque mentem (ut h. l. Jovis et Martis) per artem Apollinis et Musarum. ἀμφὶ enim nostro interdum dicitur pro διὰ. Sic Pyth. viii. 47. GEDIKE. βαθύκολπος à quibusdam redditur sinuosa pallā induta. Sed praestat, iudice Gedikio, de mammoris intelligere.

dulce mementum. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infra Ol. xi. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt gaudia varia, fructus veneremus, ut infra Nem. viii. 12. HEYNE. —πέδασον—] Ἰστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἰπποδάμειας, —οὗ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τιτὶ, προυκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυῆσθαι, παρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδὲνα αἰόμενος υπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνήσῃναι. οὕτω δὲ ἐπολεῖ τὴν ἅμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἰπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγείσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ δπιόθεν ἰδὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἐγγος, ὁπότε ἐμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἐγγει, καὶ ἀνήρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεως, ἡττηθῆν ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρημασὶν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ πάς χουινκίδας τοῦ ἄρματος καυοσυργεσθῇ τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παραδουείδῃ οὗ γενομένου, Πέλου Ἰπποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόδασιν πράξεως προσφιλῆ. Schol. Αἰῶν, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὄν [pro οὖν] ἐφάματ' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἔπει. neque tetigit eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν πτεροῖσιν—ἔππους.] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλου πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβὼν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterum ἐν interdum redditur cum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινὸν εἰποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαθεν, ἔρεϊς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. ipsum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est ipse Hercules: Πριάμου βίην, ipsum Priamum, ut bene notum.

144, 145. —λαγέτας ἐξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Schol. Ἀρεταῖοι μεμαλότες, virtutum alumnos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμύληκε.

146. —αἵμακουργίας] Βοιωτικὴ ἢ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἵμακουργίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλου ἐναγισμοῖς καὶ θυβλαῖς τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ρεύμασι, περὶ δὲ μνημα, παρὰ τῷ πολιξέῳ βωμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελοπίον appellârunt, et Eleos omnino prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quàm prae reliquis diis Jovem. Vox αἵμακουργία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κοῦρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κοῦρ, quod captivorum sanguinem et detontos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δειπνον καὶ τὴν Αἴμακοτριαν. [c. 21.] Hesych. αἵμακουργίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοικημένων. Γεδυκε. "τύμβον ἀμφίπολον, qui undique patet, vel ambiunt. Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδιχε, τῶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασυπόνοι. Ὁ νικῶν

δὲ—*ἔνεκεν*. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, *ἐμμέμικται*, h. *ἐντυγχάνει*, *αἰμακουργίαις*, *κλιθεὶς* [*παρὰ*] *πύρρῳ Ἀλφειῷ*. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet* ἔλ longinquo, *longè coruscet*, ἐν δρόμοις τῶν *O.* inter certamina *Olympica*: quippe quae in vicinis locis habentur: ut *Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, δν ἀρχαίω σάματι παρ Πέλοπος βίη Ἡρακλῆος ἐκτίσθαιτο*. conf. *Pausan. Lib. V. c. 13. &c.* *Ἡετνε*. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154.—156. —*ἦνα* ubi, &c. —*ἀπυαὶ τ' ἰσχύος θρασύπνοιο*, et *vigo-269 res roboris* "audaces in laboribus. *Benedict. P.*

159.—165. —*τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἑσθλόν*,] *Atque haec constanter permanens felicitas*, [*ἑσθλόν Dor. pro ἑσθλόν, bonum*,] *ἔρχεται ὑπατον π. β. venit summa*, i. e. *summa est quae contingat ulli mortali*. *Ἐμὲ, &c.* *Me autem oportet illum* [*Hieronem scil.*] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Aeolico carmine*. Sic *Horat.* —*Aeolium carmen ad Italos deduxisse modos*. *Lib. iiii. Od. 30. v. 13.* Ad quem locum ita doctissimus *Jani*: *Aeolium carmen*, h. *poësin lyricam*; quia primi apud *Graecos* magni poëtae lyri, quos imprimis imitabatur noster, *Lesbii*, *Aeolicâque dialecto* usi. Conf. *Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12.* item *i. 1. 34.* Sic etiam *T. Gray*, poëta verè sublimis, in ipso init. primae Odes suae *Pindaricae*: *Awake, Aeolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit *Gul. Mason*, et ipse eximius poëta.

165.—170. —*πέποιθα δὲ*] *Ordo est*: *πέποιθα δὲ δαδαιλωδέμεν κλυταῖσι πυχταῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφοτέρω, [μᾶλλον] ἰδρὶν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν*. *Mihi autem persuasum est celebraturum inclitis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt, quod ad horum utrumque attinet, nimirum aut peritiorum rerum honestarum, aut praestantiorum potentid.* Non hic sibi respondere putat *Heynius* τὲ et ἦ. Interdum tamen invenimus pro ἦ—ἦ, καὶ—καὶ—αὐ—αὐ: Unde colligimus eodem modo usurpare licere τὲ—ἦ. Idem vir celeberrimus ante ἰδρὶν subintelligit *μᾶλλον*, "ex sequenti *κυριώτερον*. *ΒΟΕΣΚΗ. P.*

171.—174. *θεὸς ἐπίτροπος*—] *Constructionem insolitam esse putat Heynius* —*μήδεταί τεαῖς μερίμναις* nam *μήδεσθαι τι* vulgò dicitur, ut saepe apud *Homerum*. Proponit igitur: *θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεαῖς μερίμναις, μήδεταί [αὐτῶν].*

174.—179. —*εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι*,] scil. *σε ὁ θεός*, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. *ΓΕΔΙΚΕ*, probante *Heynio*. *κεν ἔλπομαι κλειῆσθ' [σέ] σὺν ὁπ' ἄρματι*, [*δι' οὗ σὺ δηλόντι νικῆσεις*, *Schol.*] *ἐρῶν ἐτι γλυκύτεραν ὁδὸν λόγων ἐπικούρον*, sperem me celebraturum te cum *quadrigâ celeri*, [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. *ΓΕΔΙΚΕ.*] *nactum viam adhuc jucundiorum verborum adiuvantem me*. Alii interpretantur aliter. Vide *Heynii* *Additamenta*. τὸ δὲ *Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσσης* περὶ γὰρ τὸν *Κρόνιον λόφον* ἀγεται τὰ *Ολύμπια*. *Schol.*

179, 180. —*ἐμοὶ μὲν ὦν*—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat*. Loquitur de vi poëtica, quam cum telis comparare solet. *ΓΕΔΙΚΕ.*

181, 182. —*τὸ δ' ἔσχατον*—] *supremum autem fastigium regibus*. 270

182.—188. *μηκέτι*—] *μηκέτι περιέλεπε καὶ ἤγει τῆς οὐδης εὐδαιμονίας ἐν οἷ μέλῳνα*: *ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον*,—*βασιλεὺς γενόμενος*.

279. ἀγκάρον Σικελίας πρόσωπον ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανές, ἢ διὰ τὸ θυρὸς τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἰτνῆς ὁ Ζεὺς. — Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τοῦτον οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὀμώνυμον πόλιν Αἰτνῆν ὁ ἑνδοξος οἰκιστὴς Ἴέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. Schol. Ὁρος, εὐχάριτοι γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliae ubivis decantata: [vid. Ol. i. 19.] Mons Aetna dicitur frons Siciliae, quatenus longè eminent et procul conspicitur. [Vide Brydons's Tour, Vol. I. L. x.] Οἰκιστὴρ, coloniae deductor. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. xiii. vide Thucyd. vi. 3. Hiero tantum expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. ΓΕΩΙΚΕ.

61—64. —ἀνέκπε νῦν—] Angl. proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race. "Sc. Ἴέρων Αἰτναῖος. P.

64—67. Ναυσιφορήσας—] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursûs secundo vento feruntur, eoque ad spem feliciis reditûs excitantur, ita quoque Aetna [arbs] recens condita hac primâ certaminum solemniū gloriâ, quæ eam ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. ΓΕΩΙΚΕ. Si ἀρχομένοις legitur, constructio est: πρῶτα χάρις ἐς πλόν, πεμπαῖον οὐδὸν ἐλθεῖν ἀρχομένοις [πλόου] sin ἐρχομένοις, constructio postulat ἐρχομένοις ἐς πλόν· uti observavit Heynius. Caeterum εὐκρίτα, supple ἐστὲ, p. 107. idem est ac εὐκρίτος ἐστὶ. —Εοικὸς γάρ καὶ πρέπον φησί, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξον τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἰτνῆν ἐκ πρώτης* ἀρξάμενην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηγεσθὲς εὐπραγῆσθαι. Schol. "ἀρχομένοις, Heyne, Boeckh. ἐρχ. Edin.* f. νίκης. Heyn. P.

69—73. ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει,] Ratio autem fert opinionem, i. e. et meritò quis opinari potest, hanc urbem, propter hos eventus, in posterum fore inclutam coronis et equis [i. e. coronatis equis] et dulcisonis victorum coniventiis celebrem. "V. 72. νῦν pro te. Boeck. P.

74. Λύκει—] Apollini Aetnam commendat, quippe qui hanc Pythicam victoriam ei largitus erat. Ταῦτα, i. e. vota, paulò antè proposita. Haec, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infigat, precatur. Referenda enim εὐανδρον χάραν non minus quam ταῦτα ad νόμ τιθέμεν. ΓΕΩΙΚΕ. "Δάλα, Edin. Δάλου, Heyne, &c. P.

280. 79—82. Ἐκ Θεῶν γάρ—] ἐκ Θεῶν γάρ, φησί, ταῖς ἀνθρωπείαις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ διαροῦνται κατὰ δαίμονα γάρ τινα θεοὶ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρείαι, καὶ ἄγαν εὐγλωσσοὶ καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. Schol. ἐκ Θεῶν—ἔρυν, [pro ἐφύσαν] à diis proveniunt. De ἔρυν in praes. sensu vid. supra ad Oed. Tyr. 9. p. 113.

82—86. —Ἀνδρα δ' ἐγώ—] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo est; ἐγὼ δὲ, μενοιπῶν αἰνῆσαι ἐπεὶ νόν ἀνδρα, ἐλπομαι, δονέων παλάμα ἄκοντα χαλκοπαρῆρον, μὴ βῆλδ' ἐν ᾧ τε ἔξω ἀγῶνος, Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferreae cuspidis, non id præter scopum jacturum, ῥέψας [Dor. pro ῥέψας] δὲ μακρὰ, ἀμειδύσθαι [lege ἀμειδέσθαι] ἀντίους· sed jaculatum longè, superaturum adversarios. "Usitata nostro carminum cum telis comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. "praeter scopum; nam ἀγών h. l. est locus certaminis. Suidas: Ἀγῶνα Ὀμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odys. 3, "260. Iliad. ψ, 451.] Sic et Pyth. ix. 202. —ἀντίους, intellige alios "poëtas in aulâ Hieronis commorantes. ἀμειδύσθαι, vel, ut in alio "cod. est, ἀμειδέσθαι, transiturum, i. e. superaturum me credo. "De voce hac v. Hesych. ἀμειδύσθαι, ἀμειδέσθαι, διελθεῖν, κα

"ραϊώσασθαι." GEDIKE. "ἔξω ἀγῶνος, extra spatium certaminis. 280. Boeckh. κρίναις. H. B. ἐκρίναις. O. E.—P.

87, 88. *Ἐλ γάρ*—] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitiis opumque munera dirigat et deducat.* Idem. Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

89. —*καμάτων δ' ἐπὶ λασιν παρδόχοι.*] *καμάτων, φησὶ, τῶν θυγόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθορίας. φησὶ γάρ πον καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γέλων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσθαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρήν δυστυχῆσαι.* Schol.

91—96. *Ἢ πεν ἀμυνάσειεν,*—] Quae sequuntur usque ad v. 108. subnata è memoratōne aerumnarum, *καμάτων*, in parenthesi posita sunt: redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. HEYNE. *Ἢ πεν ἀμυνάσειεν*, per sync. pro *ἀναμυνάσειεν* [*ἐαυτὸν* sc. Hiero.] *Velim profectò, ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiae, quam olim in bello praestitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.* —Omninò autem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Poenos. —*παλάμαι* ex egregià Heynii emendatione,—ut sit, *παλάμαι* (*Ἱέρωνος*) *εὐρύσκοιτο θεῶν τιμὰν* [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes *παλάμαις*, et subaudiunt aut *Hierocum* fratribus, aut, ut Heyne in edit. Siculi in genere. At haec admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. *πλούτου στεφανώμα*, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobiliorumque illis splendorem conciliat. GEDIKE. "*θεῶν παλάμαις, Diis juvantibus*, Koppe, ed. Heyn. *Deorum auxilio*, Boeckh. qui scripsit *εὐρύσκοιτο. θεῶν παλάμαι*, Heyn. not. P.

96, 97. *Νῦν γε μὰν*—] *ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φησὶ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθορίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλον δὲ αὐτὸν τῷ Πόσαντος Φιλοκτῆτη παρείκαδε.* Schol. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoratōne. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumit; quem inimicus, (Ulysses,) necessitate urgente, superbi atioquin animi, blandis verbis demulsi.* Narrat scilicet, &c. *Νῦν γε* ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poëtae in digressione per fabulas ad comparationem memoratas. HEYNE. "[Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone,) precibus expetitus militatum ivit. Ex Schol.] Idem, ed. iii.] *Ἰκκῇ* inpr. apud Homerum saepe est *mos, ritus*. Et noster Pyth. ii. 155. *λύκωο δίκαν, ἡπὶ more*. Ergo h. l. *Philoctetae morem secutus*, i. e. Phil. similis. GEDIKE. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100. *Σὺν δ' ἀνάγκῃ*] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem, sed ad Philoctetem haec spectare; quorsum enim alias *φαντί* δὲ, h. e. *παρὶ γάρ*. HEYNE. "Haereo in hoc, praestitne *σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον*—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. *φαντι* δὲ pro *γάρ*. Idem, ed. ii.

280. [99. *τις*, Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*] Ed. iii. — *τὸς δὲ* *μεγαλάνωρ* est *Ulysses*, cujus astutiae benè convenit verbum *ἔκτανεν*. Hesych. *Σαίνει, κολακεύει, προσηνέεται, θωπεύει*. Sensus igitur est: *Philoctetae amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim superbus Ulysses*, quippe *fati necessitate* (*ὄν ἀνάγκη*) coactus, quo sine *Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat*. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum Hieronem ejusque inimicos. Innuñt enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppressum, ceteris Siciliae tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera sicut Philoctetae olim auxilio egebant Graeci, sic ad Hieronem multae civitates confugiebant, e. g. Cumaei, quibus contra Hetruscos auxilium tulit, Sybaritae, Himerenses, Agrigentini. vid. Diod. Sic. xi. 48 et 53. Forsan crudelis Agrigenti tyrannus, Thrasydæus, patris Theronis successor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. lxxvii. 1. vid. Diod. xi. 53.) Hinc *μεγαλάνωρ* proxime quidem ad Ulyssem, sed simul etiam ad quempiam inter Hieronis aequales principem spectat, sive Thrasydæum, sive ipsum Theronem, cui Olymp. lxxvi. 1. ob Himerensium rebellionem opus fuerat amicitia Hieronis, (Diod. xi. 48.) vel denique Anaxilaum, Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus est. GEDIKE.

100—104. *φαντί δέ*—] Ordo est: *φαντί δέ Ἡρώας ἀντιθέους ἐλθεῖν μεταλλάσσοντας* [lege *μεταλλάσσοντας, à μεταλλάξω, ex λάξω, λάξωμαι*, quia versus respuit duplex λ,] *Ἀθηνόθεν Πόλεως υἱὸν τοξότην, ἔλκει τειρόμενον*. Dicunt enim *heros divinos* [Ulyssem scil. et Neoptolemum] *venisse ut secum abducerent à Lemno Poeantis filium sagittarium, ulcere tabescentem*: Philocteten scil. "*μεταλλάσσοντας*, Edin. 5ta. *μεταμειδοντας*, Boeck. *Πόλεως, -αντος*. P.

281. 105. *Ὅς Πριάμοιο*—] *ὅστις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τῆς Ἑλλάδος τοὺς πόνοιν· ἀνέλε γὰρ τὸν Πάριον δόθηνει μὲν καὶ ἀδυνάτω σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοισμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἀλῶναι τοῖς Ἑρακλείοις τόξοις*. Schol.

109—111. *Οὕτω δ' Ἰέρωνι*—] *οὕτω δέ, φησί, τῷ Ἰέρωνι ὁ θεὸς ὁρθωτὴρ καὶ ἱατὴρ γίνεται, ὥς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. φησί γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφύκνωσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἔλκους τὰς διαβακείδας σάρκας, καὶ ἐπικλύσαντα οἶνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἰέρωνι—ὁ θεὸς ὁρθωτὴρ καὶ ὑγείας αἷτιος γένεσθαι εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὃν ἐπαθυμῇ εὐχέριαν παρεχόμενος*. Schol. Sed vide suprâ ad v. 91.

112—121. *Μοῦσα, καὶ παρ' Ἀεινομένει*] *Musa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem poivân τεθρίππων, praemium victoriae quadrijugo curru ab Hierone partae. νικηφορία δὲ πατέρος [ἐστὶ] χάρις ὡς ἀλλότριον, victoria enim patris est gaudium non alienum à filio. [Refert Scholiastes, ex Philisto et Timaeo, Dinomenem filium fuisse Hieronis ἐ Nicoclis Syracusani filiâ susceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis consobrinâ, nulli erant ei liberi;) undè etiam nomen filii idem erat ac avi; Dinomenes enim erat pater Hieronis.] Age, nunc cane laudes Hieronis; deinceps gratum excogitemus hymnum ipsi Dinomeni Aetnae regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hylliae normas legibus Hiero condidit [ἀνα-*

πρώας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἰτὴν μετονομάσας, διακεῖν Δει- 28.
 νομένει τῷ υἱῷ—δίδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Λωρίδος στάθμης. Τοῦτο δὲ
 λέγει, ἵνα στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀφαι-
 τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρύπας ἢ νόμοις χρωμένους.
 Schol.] Concesserat sine dubio Hiero novis colonia, ut antiquis legi-
 bus uterentur, ἐν νόμοις Ἰλλίδος στάθμας, i. e. ad *normam* legum
 Hyllicarum. Leges Hyllicae sunt in genere Peloponnesiacae, et in
 specie Spartanae, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux
 fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartā de-
 mum aetate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θέλοντι δὲ—] Ordo est: Ἐργονοὶ δὲ Παμφύλον καὶ
 μὴν Ἡρακλεϊδῶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταῦγέτου, θέλουσιν αἰεὶ
 μένειν Λωρίεις ἐν τεθμοῖδιν Αἰγίμιου. Posterī autem Pamphylii,
 αἵ τε καὶ Heraclidarum, qui olim habitabant in oris sub Ταῦγέτω,
 cupiunt semper manere Dorienses in legibus Aegimii. Nam, ut
 recte observavit Gedikius, Παμφύλον καὶ Ἡρακλεϊδῶν Ἐργονοὶ
 sunt h. l. recentes Aetnae incolae, ex Peloponneso deducti. Dorien-
 sium nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi,) quamdiu in ipsā
 Peloponneso à majoribus expugnata habitabant, Dorienses manere,
 mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses
 tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omnino
 memorabile erat. Ταῦγέτου et Amyclas commemorando videtur
 poeta regionem, unde Aetnae coloni venerint, accuratius denotare.
 Λωρίης pro Λωρίεις. Notandum, non solum eos Aetnae incolas,
 qui ex Peloponneso migraverant, Doros fuisse, sed Syracusanos
 quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem
 et Syracusae olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extruc-
 tae. Aegimius, Doriensium rex et legislator, Herculis aequalis, qui
 ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. Bibl. ii. 7. Hujus
 postea filii Pamphylus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expug-
 naturos comitabantur. Apollod. ii. 8. Caeterum, uti Heynius notavit,
 ναίοντες non est habitantes, sed qui olim habitabant, οἱ ναθάμενοι
 per enallagen temporis, ut ille: sed potius imperf. participii, cujus
 forma eadem est ac praesentis: saltem ita grammatici. "Ὀχθαις
 ὑπὸ Ταῦγέτου. Sic omnes. An constr. ὑπὸ ὄχθαις—sub clivis Ταῦ-
 γετῇ: ὄχθαις pro ὄχθαις, ut supra v. 29. αἰνῶ Ταρτάρω, &c. ? P.

125. —ἔχον—] Tenuerant—vi plusquamperfecti: nam ad colo-
 norum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Heyne.
 ἔχον δ' Ἀμύκλας—] κατέχον τὴν Σπάρτην ἀπὸ μᾶς γὰρ πό-
 λεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν. Schol. Tenuerant vero Amyclas
 beati, à Pindo profecti, albis-equis-vektorum Tyndaridarum celeberrimi
 accolae, quorum hastae gloria floruit. Πινδοθεν] λέγει, ὅτι οἱ Λωρίεις,
 διὰ Πίνδου τὴν καθοδὸν ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννησίου
 ἐγένοντο ἔγκρατες. Πίνδος δὲ Περφέβοις ὄρος. —Τυνδαριδῶν
 γείτονες] ἔδει σύννομοι εἶπεν. ἀλλὰ φητέον, ὅτι ἰστοροῦσι τινὲς τοὺς
 Λωκρούς μεταφικηναί εἰς Ἀργὸς γειτνιά δὲ τὸ Ἀργὸς τῇ Λακε-
 δαιμονί. Schol. Περφέβοις alii. P.

130—136. Ζεῦ, τέλει—] Locus impeditus, in quo expediendo nec 282.
 olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere
 licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.
 Heyne: Additamenta. Verba sic forsitan construi possent: Ζεῦ δὲ
 τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύτην αἰδῶν ἀστοῖς
 καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδαρ Ἀμένα [Dor. pro Ἀμένου, à nominat. Ἀμεί-

282. *vas.*] *At O Jupiter, perfice ut recta et vera ratio hominum semper dijudicet et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur,] ut quivis sanae mentis agnoscat in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam Aetnae fluvium. [Quae Heynius ita olim reddidit:— hanc conditionem (fortunam) semper praesta civibus et principibus, sen regibus, ut justitiam colant. Et addit: ἔνμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὁ Ζεῦ, τέλειε δια παντός τοῖς Αἰτναίαις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμύν ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεύσθαι τε καὶ δημόταις παράσχειν, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἶδέν.] Σύν τοι τίν— [τὴν Dor. pro σοί, τίδι, τοι particula,] ἡγήτηρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτελλόμενος νῆφ, τράποι τε [αὐτὸν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαν. Te quidem faventis, senex rex Hiero filio suo Dinomeni praescipiens, [ὁ τῆς Σικελίας ἡγήτηρ, ἦγον βασιλεὺς, Ἰέρων, τῷ ἑαυτοῦ νῆφ Λεινομένει ἐντελλόμενος—Schol.] ipsamque populumque convertat ad concordem tranquillitatem. Haerent praecipue viri docti ad Τίψ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore vocolâ τε et ex δῆμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pauwio lege νόν, et constructio sit: ἀνὴρ ἡγήτηρ ἐπιτελλόμενος τράποι νόν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἡσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem "novae coloniae praefecisse, ut ipse olim à fratre Gelone Gelae, "Thrasydæus à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, "praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certâ "ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur "νόν abierit in νῆφ, propter ἐπιτελλόμενος." "Τίψ γ'—Boeck. P.*

137—141. *Λίσσομαι*—] Ordo est: Κρονίων, νεύθον, λίσσομαι, ὄφρα ὁ Φοίνιξ, ὃ τε ἀλαλητὸς Τυρσανῶν ἐχη [ἐαυτὸν] ἤμερον κατ' οἶκον, ἰδὼν τὴν ὕβριν ναυσίστονον πρὸ Κύμας. Saturnie, adpne, precor, ut Phoenicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas. Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. Videbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem. Aliter Heynius, "Cur ἰδὼν," inquit, "ad Jovem "nollem referre, erat, quod mihi videbatur hoc otiosum esse; at "hostes à novâ expeditione deterreri poterant recordatione cladis "prioris acceptae. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλητὸς mihi dictus "videbatur pro copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et "Etruscorum; eae viderant cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à Tyrrhenis (devictis ab Hierone) et Carthaginiensibus (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbativimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis praeclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. GEDIKI. "Junge ἄμερον οἶκον κατέχη—Boeck. P.

142—147. *Οἶα Συρακοσίων*—] Suspiciabatur Heynius copulam excidisse:—Οἶα Συρακοσίων τ' ἀρχῇ δαμασθέντες πάθον ἀνυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν &c. ut sequentia penderent à superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕβριν, οἶα τε πάθον. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut Θόρινον, ευδομόν, et similia, "ἀλαλάν— Nem. iii. 104." pro pugná et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo:—οἶα τε ἐπαθόν

δαμασθέντες ἀρχῇ Συρακοσίων, et qualia passi sunt victi à Gelone dūce Syracusanorum, δεῖ δάλετο ἡλικίαν σφιν δ' ἀκινύρων ναῶν, ἐξέλεπον Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Graeciam extrahens è gravi servitute.

147—154. —αἰρέομαι—] Haec sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius : Atheniensium laudem (si Atheniensium laus mihi celebranda est) praefero (αἰρέομαι, prae omnibus aliis laudo) decus (χάριν) ex pugná ad Salaminem ; Spartanorum verò (ἐν Σπάρτῃ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) celebrabo pugnam ad Plataeas : at Dinomenis liberis à pugná ad Himeram laudes sunt petendae.—μισθὸν dixit pro praemio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 93. &c.—τελέδαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, vel ut seipsum alloquatur, ut saepè facit. Hactenus ille. [Vel est τελέδαις pro τελέσας, (vide συντανύδαις infra v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes ; neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Youpc.] τὰν πρὸ Κιθαίωνος μάχην intellige pugnam Plataeensem. Plataeae enim prope montem Cithaeronem sitae erant. Μῆδμοι sunt Persae, ut antea Φοίνικες, Carthaginienses. ταῖσι [scil. μάχαις.] Nam χάρις suprâ. pro μάχῃ. GEDIKE. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῖσιν. HEYNE. " v. 147. ἀρέομαι, q. e. ἀρούμαι. v. 151. Μῆδμοι sine μέν. Boeck. P.

157—161. Καιρὸν εἰ—] Sententiarum ordo sic decurrere vide- 283.
tur : Laudes adhuc Hieronis percurri ; molestas quidem auditu invidiis ; ἐμπνετο νουνὴν brevitate usus sum. Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat : v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. HEYNE. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibi que sufficere ait, quod praecipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει, &c. Ingrata enim satietas (i. e. laus nimis diffusa et singula quaevis copiose enarrans) obtundit celeres (i. e. ad finem quasi properantes) animos (auditorum et lectorum.) GEDIKE. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λείπειν, ἐν ᾗ κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο.—ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμεῖν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀπολυθῆς· μέμψις, οὐδὲ φθόνος· ὁ γὰρ αἰαντὴς κόρος, ἤρουν αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκούντων ταχέας ἀπάδεις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. Schol. Εἰ φθέγξαιο [κατὰ] καιρὸν, συντανύδαις [Dor. pro συντανύδας] πείρατα πολλῶν ἐν βραχεί, Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone, μέων μῶμος ἀνθρώπων ἔπεται, minor reprehensio hominum sequitur. γὰρ κόρος, &c. uti suprâ. ἀπάδεις, contractè pro ἀπάδιαις, ab ἀπαδεις, ιος, ἡ, mens, cognitio.

162, 163. Ἀστῶν δ' ἀκοᾷ—] Civium autem gloria clam premii et pungi (invidorum) mentem, sed magis etiam id fieri solet in meritis et laudibus peregrinorum, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelae natus. GEDIKE.

165—168. νόμα δικαίῳ—] —τὸν νῦν τεταγμένον δοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλῶν τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.—Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔρη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῇ χάλκευε τὴν γλῶσσαν· ὃ ἐστὶ, φιλαλήθης ἔσο, ἥτοι ἀλήθην. Ἰδως δὲ τι ἐπηγγέλματο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων. Schol. χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι est, ad verbum, forma linguam in incude veraci ; quod poëtice dictum pro

283. *veritati stude ; veritatis amantissimus esto. Angl. form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. *Εἰ τι καὶ—*] —Παραυθύσσει, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petitum, quae cudendo ferro emicant. Potest autem esse vel *εἰ τι φλόγαρον παραυθύσσει παρ σέθεν*, vel *εἰ ἡ γλῶσσα παραυθύσσει τι*, transitivè, —μέγα φέρεται, παρ σέθεν, quia à te profectum illud est. Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. *Ἡεγνε. φησὶ δὲ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἀμαρτήματα, καὶν εὐτελεῖ τυχράνη. εἰ καὶ τι σὺν εὐτελεῖ ἀμαρτηῆς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται.* Schol.

171. —πολλῶν ταμίας ἐσθί.] Sic Eurip. Med. sub finem: *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ.*

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.] *multi testes sunt utrisque rebus* (benè maléque gestis) *fide digni.* Κορρίν.

173—175. *Εὐανθεῖ—*] *εὐγενεῖ δὲ, φησὶ, τρόπῳ περιμένων, εἰ δὴ τι φιλεῖς τὴν ἡδέαν τῶν ἐγκωμίων ἀνοήν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας.* Schol. *ὀργῇ, παρὰ θορυχιδίῃ, ἀντὶ τοῦ διανοῶ, τρόπῳ, σκόπῳ.* SUIDAS. Vide suprà ad Oed. Tyr. v. 337. "*Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ, in generosâ indole. μὴ κάμνε, nolî aegrè ferro—*Vide Κορρ. Boeck. P.

176—183. *Εἰλεί—*] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἀριστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. Schol. *Μὴ δολωθῆς εὐτραπέλους κέρδεσι.* Sensus est *Cause decipiaris aulicorum urbani et blandi astutia.* Κέρδεα enim h. l. non sunt lucra, sed astutia, &c.—quo sensu ea vox saepissimè apud Homerum occurrit. GEDIKK. Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est, ἣν γὰρ φιλόαργος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκαγαθίας ταδελφοῦ ἀλλοτριώτατος.* *Ἡεγνε. Οχιθόμβροτον αὐχημα, &c. Fame gloria homines sequens post mortem, in scriptis tum historicorum tum poetarum sola defunctorum virorum veram vitae rationem indicat. λόγιος est historicus.* Vide Hesychium in voce. "*V. 178. κέρδεσιν εὐτραπέλους.* Heyn. Beck. Benedict. &c. *εὐτραπέλους κέρδεσιν.* Edin. Oxon. Boeck. Hic ob metrum. Heynium ob sonum sequutus sum. P.

284. 187—190. *Εχθρὰ—φατίς.*] Angl. *An odious character attaches itself universally to the cruel Phalaris.* (De Phalaridis tauro aeneo satis notum.) *Οὐδὲ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτὸν, φησὶ, τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κυθάραι παρὰ συμποσίους καὶ δειπνοὺς εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν ἀέχονται,—ταῖς τῶν παίδων "ὁμιλίας καὶ τοῖς" ὕμνοις τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίαις παῖδες ὕμνοῦσιν.* Schol. "*καυτῆρα νηλέα νόον, ustulatorem saevum mente.* Κορρίν. *κοινωνίαν—sub. εἰς, in consortium suave. Idem. παίδων ὁδοῦσι, puerorum vel juvenum coetibus et cantibus.* P.

"192. *Εἰ δὲ παθεῖν, τὸ πρ—*] Edin. *Τὸ δὲ παθεῖν εὐ, πρ—* Heyne, &c. P.

* *ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ* εἰς τὴν ῥώμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine* [S. vii.] ῥώμην pro ἀνδρά accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbia Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in

penult. *ve* su est *ὅπως δ' αὖτε*, quod mutatum fuit fortè, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. BRUNCK. ERINNA Lesbica, aequalis, ut aiunt, Sapphūs, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibl. Gr. Lib. ii. c. 15. s. 28. ubi vide plura.

Ver. 2. — *δαίφρων ἀνασσα*,] *regina belli perita, à vaïeis* Ολυμπον *θεμνόν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἄθραυστον*, quae incolis *Olympum magnificum* in terra semper stabilem.

6. *Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀρρήκτω*] est *imperium nummum et perpetuum*. BORN. βασιλῆον, Aeol. pro βασιλειον. et ἀρρήκτω pro ἀρρήκτου.

7. *Ὀφρα*—] Ordo est: *ὄφρα ἔχουσα κοράνειον κράτος ἡγεμονεύης*. ut excellenti robore praedita gubernet.

9. — *σδύλα*] Aeol. et Dor. pro *ζεύλη*. *λέπαθνα* sunt *lora lata*, quibus equi collum religatur ad iugum. *Σᾶ δ' ὑπό*, &c. Sensus est: *virtute animoque omnia terra marique dominantur et coërcentur*. BORN.

15. *Σα μόνα*—] Tibi soli *venitum prosperum imperii non mutat*. 286. Πάντα δέ, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latine adumbravit, sic optimè dedit sequentia:

*Ipsa, quae gaudet dare cuncta pessum,
Resque transformans hominum Vetustas,
Emplet aeternum tua sola ventis*

Regna secundis.

*Namque prae cunctis sobolem valentem
Procreas, belis habilis: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.*

* *ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ*.] In *mortuum Adonidem*. Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adscripserunt in 2do cod. Vat. Sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscure demonstrant. WARTON. De Veneris amasio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morsus scil. junioribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poematio innoceamus. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit*.

Ver. 7. — *κατανοί*] Dor. pro *κατηνοί*, ut *volucres*.

32. *Καί μεν κατενόναε*.] Et mihi admodum nocebat. Valck. in 286. priore sua editt. dedit—*φιλάσαι*, *Καί μεν ἔδινε κραντήρ* et *mons domus eum laedit*. Sed hanc vulgatam lect. postea praetulit.

46. *Ἐκαὶ τοὺς ἐρωῖντας*.] Stephanus observat primum, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deinde legere mavult *ἔχλατε*. *Suorum amorum miseras deplorabas*: aut si *ἔκατε* vera esset lectio, *ἐρωτας* interpretatur *τοὺς ἐρωτικὸς ὀδόντας*. Dorville [ad Charit. p. 431.] *ἐρωῖντας*, [amatorios dentes] probat. Haec lectio mihi quidem unice placet; at tunc *πῶρ* de arā Veneri in loco fortè quodam aut alibi dicatā, ubi ignis lucebat

intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. HARLES. "Scripsi pro *ἔρωτας*. P."

287. * *d. ΒΑΣΙΛΙΟΥΤ*.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit, omninò latet. BORN.

3. *Ὀναρ*.—] i. e. *κατ' ὄναρ*, in somnio, λέγων προδίδει, *dicens alloquutus est me*.

5. *Περιπλάκην*.] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepè fit; à verbo *περιπλέκω*. *osculatus amplexus sum eum*; i. e. *cum amplexus osculatus sum*.

11. 'Ο δ'—] *Ἔρως* scil. *ἔξελθὼν στέφος καρήνου* [*Ἀνακρέοντος*] *δίδωμι μοι*.

14. *Ἐγὼ δ' ὁ μωρός*.] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† β. *ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ*.—] *Ejusdem*. Ad Pictorem.

1. *Ἀγε, ζω*.—] Bacchius malè pro anapaesto. T. Young.

2. *Λυρικῆς*.—] Ordo est: *ἄλυσε ἑτεροπνόους ἐναύλους λυρικῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου*. *audi alternatim flantes tibias Lyricae Musae et Bacchi jocos amantis*.

5. —*πόλεις*.—*Ἰλαράς*.—] *urbes*.— i. e. *incolas urbium hilares e. ridentes*.

7. 'Ο δὲ *κηρός*.—] Nam veteres tabulae fiebant ex cerâ, quae cum coloribus inurebatur; quae pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxv. 11. 39.] *νόμοι* hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilena*e. *Νόμοι φιλοῦντων* sunt ergo *cantilena*e amantium, carmina amatoria et nuptialia. BORN. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * γ'. *ΙΟΤΑΙΑΝΟΥΤ*.—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano Praefecto Aegypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. *Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν*.] Angl. *And having caught him by the wings, &c.*

6. *Καὶ νῦν ἔσω*.—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat*.

IL NOTAE IN SCOLIA.

289. * *ΔΙΑΦΟΡΩΝ*.—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia*. De hujusmodi Scoliis, [Angl. *CATCHES*. Bent. *Diss. on Phal.* p. 374.] quae in conviviis cantare solebant Graeci veteres, vide Athenaeum, Lib. xv. c. 14. p. 694. A. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 236. sqq. ed. ii. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219. "Vol. i. p. 176. ed. iv.

† *ΠΙΤΤΑΚΙ ΜΙΤΥΛΕΝΑΕΙ*. I. 3. *Πιστὸν γὰρ οὐδὲν*.—] Paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Syl. Crit. Part. v. p. 25. corrigit: *πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσση δια στόματος*

λαλεῖ Διγόμενον ἔχουσα κραδίη νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, lingua effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. 78. p. 49.

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum 290. Iator sapientissimus, poeta optimus: qui si quid in reip. administratione argui obiceretur, ad poetice facultatem semper confugiebat. LOWTH, Prael. i. p. 15. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735. sqq. edit. Harles. L. ii. c. 11.

Ver. 1. Περυλαγμένος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vita. [L. i. s. 61.] BRUNCK. Gnom.

3. —φαιδρῶ—] Ad sensum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. Reiz. προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ καὶ λίθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ μάλα περιπαθῇ καὶ πένθους γέμονταν τραγῳδίαν. "Calumn. 24. Vol. viii. p. 51. Bipont." Pro ἔγχος in v. 2. ἔχθος Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαινας—] mentem nigram et improbam. Illustrat Gataker. ad M. Antonin. iv. p. 115. sq. Idem. "s. 28. p. 153. n. ed. ii.

† CALLISTRAIL 1. Ἐν μύρτου κλαδί—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus convivii cantari solitum esset.—Liquet autem ex ipso Σκολιῶ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaeo interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Sch. liastes. LOWTH, Prael. i. p. 13. n. ubi vide plura. "Vide Aristoph. Acharn. 980. P.

* HYBRIAE CRETENSIS. 1. Ἔστι μοι πλοῦτος—] Vide Athen. p. 695. 291 F. L. xv. c. 15. Eustath. ad Od. η. p. 276. 47. Kltz. ad Tyri: Dissert. ii. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, comparet.—λαισθήλα secundum Eustath. ad Il. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυσσῶν, fiunt. Herodot. vii. 91. p. 547. 71. λαισθήλα εἶχον ἀντὶ ἀπιδῶν, ἀμοιβῆς πεποιημένα.—Τούτω—ἀρῶ. Horum armorem praesidio tutes, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messera facio, vinum torqueo. JACOBS. "Eustath. Od. η, 125. p. 1574. 6. Il. μ, 426. p. 911. 60. et Il. ε, 453. p. 570. 17. Rom. P.

5—7. μνοίας—] οἰκετίας. Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γόνυ—Idem. Versus aliter disposuit Hermannus de metris, p. 338. Hoc σκολιὸν citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poës. Comm. C. xii. p. 287. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

† ALPHEI MITYLENAEI. 1. Οὐ στέργω—] Auream quisquis mediocritatem Diligit, &c. Hor. Lib. ii. Od. 10.

291. 2. —*ὅλα Γύγης.*] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. i. 8. seq. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poëmaton Georg. Buchanan, Scotus:

*Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat me.*

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

*Non quaero segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Aequo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis probatur.*

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

*Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitae satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.*

† *ΑΔΕΣΠΟΤΑ.*] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod morae aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. *Εἴθ' ἐξῆν*—] Ordo est: *Εἴθ' ἐξῆν, διελόντα τὸ στήθος γνῶναι ὁποῖός τις ἕκαστος ἦν, ἔπειτα ἐσίδόντα τὸν νοῦν, πάλιν τε κλείδοντα, νομίζειν φίλον ἄνδρα ἀδόλῳ φρενί.* Sed γνῶναι à Brodaeo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non erat "necesse, ut γνῶναι adderetur. Rectè enim sic legitur apud Athe-naeum:" "L. xv. c. 14. p. 694. z. Eustath. Od. η. ubi supra."

*Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στήθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Ἐσίδόντα, κλείδοντα πάλιν,
Ἀνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.*

"Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad ἐσίδόντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Neque à "veteri Latino sermone alienum est ista sic verti: utinam, qualis "quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum demùm mentem hiceret "cognoscere." De metris, L. iil. p. 415.

292. II. 1. *Παλλὰς Τριτογένει*,—] Hermannus legit, *Ἀθανᾶ*, atque ex tribus postremis versibus duos fecit:

*Ἀπερ' ἀλγέων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων δάσπον, σύ τε καὶ πατήρ.*

de Metris, p. 414. ubi vide quae vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis Scoliis.

III. 1. 'Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenarius, Hippol. p. 160. c. *Anon. Cantab.*

'Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμάν, ἐν τε βροτοῖς, ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σύν μοι πῖνε,—] Athen. p. 695. d. L. xv. 15. Hinc Eustath. Od. η, 125. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phoeniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σύμμοι μαινομένῳ μαίneo, Συσδόφροσι σωφρόνει. Quod ex parte probat Hermannus, qui hīc metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

Σύν μοι πῖνε, συνήδα, σινέρα, συστεφανηφόρει
Σύν μοι μαινομένῳ μαίneo, σὺν δώφροσι σωφρόνει.

Theognis v. 307. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
Ἀνθρώπων πάντων εἰμι δικαϊότατος. JACOBS. " Eustath. uti supra. P.

III. NOTAE IN PAEANAS.

* PAEANES.] *Παιῶν* erat hymnus in laudem Apollinis, (nec non 293
Dianae, secundum alios,) qui canebatur ad amoliendum et propul-
sandum aliquod malum, sive morbi, (ac praesertim pestis,) sive
belli. Sed et partâ victoriâ, aut in praelii congressu canebatur: à
verbo *παῖω*, quasi *παίω*.—Generalius autem *παιῶν* de hymno qui
canebatur et alii cuilibet deo.—Quinetiam plurali numero *παιᾶνες*
generaliter cantilenae et hymni deorum, nec non *ἐνφημαὶ* et *πῶμοι*,
ut Hesych. exponit. H. STEPHANUS. *Thes. Ind.* Apollinis cognomen
primùm fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ *παίειν*, sive à
percutiendo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide suprâ ad Oed.
Tyr. v. 152—166.] Est et *παιῶν*, ὡδῆς εἶδος. Vide Schol. ad Hom.
Il. α, 473. Eustath. ibid. p. 137. ima.

† ARIPHRONIS ΣΙΚΤΩΝΗ. 1. 'Υγιειά,] Hymnus venustissimus ad Hy-
gieiam, Aesculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenaeum,
Lib. xv. c. 20. p. 702. item " initium apud Max. Tyr. xiii. 1." Latinis
iambicis vertit Caelius Calcagninus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546.
Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 111. edit. Harles. L. ii. c. 15.
s. 17. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοὶ—] *Tu mecum propitia habites.* JACOBS.

6. Τᾶς ἰσοδαίμονος τ'] Citat Porsonus (Praef. ad Eur. Med. Sup-
plem. p. xxx.) Τᾶς τ' ἰσοδαίμονος ἀνθρώπους βασιλῆϊδος ἀρχᾶς.
Anon. Cantab.

7. ἦ—πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris re-
tibus venamur.* JACOBS.

10 —πόνων ἀμυνῶ] à laboribus respiratio. ἀμυνῶ, προἀναπνοή.

294. * ARISTOTELIS PAEAN.] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, Paeon, seu potius Hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. cap. 16. Laetium in vitâ Aristot. V. 7. et Stobaeum, p. 6. edit. Grotii. S. i. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëticae Jul. Caes. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere, "quantus vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm. Misc. p. 34. *Hurd on Hor. Art of Poetry*, p. 166. Vol. 1. Singulari dissert. illustravit Koeppen, *Hildesiae*, 1784. et post illum Cludius in Bibl. L. et Art. Fasc. iii. p. 33. sqq. Criticis notis instruxit Buhle in Aristotelis Opp. Tom. i. pag. 32, sqq. uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeâ, ita Strabo: *Ἡν δὲ Ἑρμείας ἐθνούχος τραπεζίτου τινὸς οἰκίτης γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἡγοράδατο καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἐπανελθὼν δὲ, τῷ δεσπότῃ συνετραννήσῃ, πρῶτον ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνέα καὶ Ἀδδὸν χωρίοις· ἔπειτα διεδέξατο ἐκείνον, καὶ μετεπέμψατο τὸν τε Ἀριστοτέλην καὶ Ξενοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν· τῷ δ' Ἀριστοτέλει καὶ θυγατέρα ἀδελφίδου [ἀδελφοῦ, Mss. Siebenk.] συνέκισε. Μένων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσποιησάμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς αὐτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγματῶν προσποιητῶν χάριν συλλαβῶν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὸν βασιλέα, καὶ κεῖ κραιμασθεὶς ἀπώλετο· οἱ φιλόσοφοι δ' ἐκόσθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαις κατέσχον.* [Lib. xiii. 57. p. 610.] (908.) Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. s. 52. et Laetius, ubi supra. Caeterum, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quae in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hinc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Richardus Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad *Hor. Art. Poët.* edidit, quamque probavit Brunckius in *Lectt. ad sua Analecta*. "Ad v. 219. Vol. i. p. 177. ed. iv. P.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίῳ,] Angl. *the noblest pursuit in life, or among men.* Vide Davisium ad Max. Tyr. p. 539. Diss. xi. 8. et Reizium ad Lucian. T. ii. p. 710. "vi. 296. Bipont. Gallus, 5." Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: *Ἀρετὰ πολὺμοχθε, γένοι βροτείῳ—Θήραμα κάλλιστον βίῳ, the most valuable prize of life.* Postea invenit in Anthologia secundâ Westmonast. *Θήραμα κάλλιστον βίῳ.* atque hanc esse correctionem Sylburgii testatur Jacobs.

4. —*θανεῖν*—] *πότμος θανεῖν, sors moriendi. χαλωτὸς [ἐστί] ἐν Ἑλλάδι,* Angl. *to die is in Greece an enviable lot.* "περὶ ὅας μορφῶς—καὶ θανεῖν χαλωτὸς [ἐστί] πότμος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἀκαμνάντας τλῆναι πόνους μαλερούς. i. e. consumentes. P.

8. *Χρυσὸν τε κρέσσω καὶ γονέων,*] *γονέων* de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. JACOBS. *κρέσσω* pro *κρεῖσσω*, quod contractè pro *κρεῖσδονα*, ut norunt tirones.

9. *Μαλακαυχητοῖο*—] *μαλακαυχητὸς* est *dolores leniens*: à *μαλακὸς* et *ἄχος*.

10. *Σεῦ δ' ἔνεχ'*—] Ita Hor. *Hæc arte Pollux, et vagus Hercules laevis, arces attigit igneas.* Lib. iii. Od. 3.

13. *Σὺς τε πόθοις*—] Angl. *from an ardent love for thee.*

15. —φιλήν μορφᾶς—] *ea forma quā amicitiam refert, nempe 294 propter amicitiam.* T. YOUNG. Forsan perstringit hic Aristoteles simulatam illam amicitiam, quā Hermeam amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, ut supr.) et quae causa erat ipsius mortis. *Αταρνέως ἑντροφος, Atarneus alumnus, Hermeas* scil. Erat autem Atarneus locus Mysiae è regione Lesbi situs. Vide Herodot. lib. I. 160.

17. *Αελίου χήρωσεν ἀγᾶς.*] Hic *χήρωσεν* absolute ponitur, quod singulare videtur. Vide infra p. 326. iii. *Ὁ πρὶν ἔγω, x. τ. λ.* ubi *χήρωσέ με ἡελίου* est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum, *χήρωσάτ' ἀγᾶς, deprived himself of the light of the sun?* et, ni fallor, *αὐγῇ* potius quam *αὐγαί* usurpatur. Hom. II. ρ, 371. *αὐγῇ ἡελίου.* T. YOUNG. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. δ, 609, &c. quae satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit *αὐγᾶς*, sed retinuit *χρηρῶσεν*, et stare potest subaud. pron. recipr. "*χρηρῶω, viduus sum, privor, careo: χηρῶω, viduum reddo, privo.*" Buhle praefert *χήρωσεν ἀγᾶς*, et interpretatur, *Solis viduavi humen (Hermias,) destituit sui conspectu, i. e. mortem oppetiit.* Mallem *χρηρῶσεν ἀγᾶς*, gen. *privatus est lumine, vel χήρωσεν [ἐαυτὸν] ἀγᾶς.* Laert. Stob. &c. P.

19. —*αὔξουσάι*—] *αὔξανειν* pro celebrare apud Pindarum frequenter obvium. JACOBS.

21. *Διὸς ἑνίου σέβας αὔξουσάι.*] *Jovis hospitalis venerationem augentes, cujus cultum nimirum violaverat iste Memnon.*

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTAE IN HYMNOS.

29~ * HYMN.] Erat apud Graecos hoc poëmatis genus à primâ usque eorum Poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestae, aliaeque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in iis quae etiamnum supersunt in hoc genere Graecorum monumentis, in elegantissimis Hymnis Callimachi, iisque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgillum, accuratissimum vetustatis imitatore, egregie expressit geminus ille chorus Saliorum, [Aen. viii. 285.]

————— *qui carmine laudes*
Herculeas et facta ferunt.——
LOWTH, de Sacra Poësi Heb. Prael. xxix.

† ΚΑΒΑΝΘΟΤΣ—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Graecorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulae, eaeque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, praeter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Aeternae Rationi rerum Naturae Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquae sapientiae monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quae enim habet Philosophus de summâ Dei potentiâ, de supremâ Legis et totius Naturae harmoniâ, de hominum impiorum caecisque animae perturbationibus obnoxiorum stultitiâ atque insaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; haec omnia tam sano minimèque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquatenus videantur accedere. LOWTH, de Sac. Poës. Heb. Prael. xxix. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciae; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chrysippi magister. Vitam finivit inedia, annos octoginta natus. Vita ejus

scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quae, excepto hoc 297. hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobaei, edidit Graecè Fulvius Ursinus, adjectum *Carminibus ix illustrium Feminarum, &c. Antwerp.* 1568. 8vo. Extat quoque in Henr. Stephani Poëti *Philosophicæ*, anno 1573, 8vo. in *Cudworth's Intellectual System*, in fol. ejusque doctissimi Operis Versione Lat. Moshemii: in Brunckii *Analect.* Lectt. p. 225. Vol. iii. in ejusdem Poëtis Gr. *Gnom.* p. 141. "p. 203. Ed. Lips. 1817." adjunctis Versionibus, Lat. Jac. Duporti, (quam antea ediderat Cudworthus;) Gall. Bougainvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unà cum *Odes of Pindar, &c.* in 4to et 8vo. Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550. sqq. edit. Harles. L. iii. c. 10. item in *The Monthly Review*, Jan. 1798. Vol. XX. ubi Censor doctissimus varias editiones, et varias lectiones distinctè enumeravit. "Assos Lyciae [Troadis] urbs. Fab.

Ver. 1. — *πολιώνυμε*—] Jovem Stoici adorabant sub varils nominibus, uti nos docet Diog. Laert. Lib. vii. § 147. Vide Menagium ad locum. Vol. ii.

2. — *φύσεως δορυγέ,*] Nihil est praestantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur esse Naturae obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. CICERO, de Nat. D. lib. ii. c. 30. *νόμον μέτα*—Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper paret, semel jussit.* SENECA, de Provid. c. 5. cf. eundem de Benef. lib. iv. c. 23, et Quaest. Nat. praef. Vide etiam Lipsii *Physiol. Stoicor.* lib. i. diss. 12.

4. *Ex σου γὰρ γένος ἐσμέν,*] Conf. Act. Apost. xvii. 28.—*ἡς μύμημα, &c.* Angl. *We, who alone of all mortal Beings, which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression.* Pro *ἡς*, quod dedit Br. in aliis est *ἡχον*, quod in versu hic stare nequit. Steph. *ἔχον*. "Aratus, Phaenom. v. 5. *Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. μούνοι* pro *μόνον* ex Cod. Heeren. F.

9—13. *Τότον ἔχεις*—] Angl. *Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunder-bolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.* "ἀνικητοῖς, invictis manibus, Duport. apud Cudworth. C. iv. s. 25. fin. p. 432. *Steady hands* redditur, quasi *ἀνικητοῦς* legeretur; quod nusquam invenio. P.

14. — *διὰ παντός*—] Desunt quaedam hic; et sensus est imperfectus. "Reddi potest ad verbum. 'Ὡς τόσος—sine lacuna. H.—P.

"18. *Καὶ κομμεῖς τὰ ἄστρομα,*] In Gnomiciis Brunckii versus legi- 298 tur, qui omittitur in *Analectis*. Sic:

*Ἀλλὰ οὐ καὶ τὰ περιβά ἐπίστασθαι ἄρτια θεῖναι,
Καὶ κομμεῖς τὰ ἄστρομα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.*

At tu etiam imparia scis paria facere, atque ordinas confusa, et discor dia tibi concordia sunt. Quae confusa et discordia inter se videntur, recte ordinantur et conciliantur a sapientia ac potentia Divina. Versus omissus deest apud Cudworth. Adest in Stobaei Eclogis, Ed. Haeren. 1792. L. i. c. 3. 12. Ursin. non vidi. Dubitavi. P.

298. 19. Ὡς γὰρ εἰς ἓν—] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which however all wicked men are endeavouring to escape,*—εἰς ἓν ἅπαντα, Br. Gnom. et Heeren. —v. 25. αὐτῷ pro αὐ, Heeren. ex Codd. P.

28. —σώματος ἡδύτα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. haec verba —ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,— Dolendum est sensum hic quoque mutilum videri. "Locus est mutilus sine dubio; at sensus reddi posse videtur fere ἄλλοτε verbum, et satis commodus et bonus, etsi non sit integer et genuinus Scriptoris. *Σπεύδοντες—Festinan-tes multum, ut penitus contraria his oriantur vel producantur.* Petunt haec ut bona, ut errant a lege, et mala inveniunt. P.

30. Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδορε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift.* &c. Quae sequuntur omnino sunt admiranda. "κελατινεφῆς, αἰεὶς nubibus circumdatus. Vide Psalm. xviii. 11. xcvi. 2.—V. 29. τιμῇ θέντες—ut aucti honore intelligentiae, sapientiae, virtutis, honorem tibi reddamus eò justiorem ac digniorem. P.

37. —ἡ κοινὴν—] Angl. *than properly to celebrate the universal Law for ever.*

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenaei Hymnus in Jovem.* Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyae notissimâ Cyrene. Battiaades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum copditore. Claruit circiter Olymp. cxxxiii. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasii discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriae vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemaeo Philadelpho ejusque successorì Euergetae carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium, [de quo suprâ ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quâ dicere solebat, [ut narrat Athenaeus, init. lib. iii.] μέγα βελγίων ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantum pervenerant 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. i. 15. v 13, 14.]

*Battiaades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, saepiusque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi exta quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, è poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Graecanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desiderant indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq. L. iii. c 17. olim 19.

CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. *Florentina*; Editio princeps sex hymnorum prodit, studio 298 Lascaris, literis majusculis, Græcè, cum Schol. sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentinae* excusam, ante ann. 1500. in 4to.

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani Poëtas principes heroici carminis, Gr. sine Schol. Paris. 1566. in fol.

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. "et versione pros. et poët. Nicod. Frischlini." &c. *Genevæ*, "1577. in 4to. Epigr. et Frag. quaedam accesserunt. P.

4. *Parisina*; cum notis Annae Tanaquilli Fabri filiae, Schol. &c. 1676. in 4to. "Accessere alia Ep. et Fr. P.

5. *Ultrajectina*; ex recensione Theodori Graevii, cum Schol. vers. pr. notis Rich. Bentleii, et variorum, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 Voll. in 8vo. "Ep. et Fr. aucta. P.

6. *Glasguensis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. in 4to.

7. *Lugdunensis*; cum variorum notis, Schol. et commentario Ezech. Spanhemii. "Recensuit, vertit, et auxit" Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 Voll. in 8vo.

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. 1763. in 8vo.

9. *Lipsiensis*; repetitio textus Ernestiani, sine notis, cum indice, et var. lect. curâ Christ. Frid. Loësneri; 1774. in 8vo.

10. In Brunckii *Analectis Veterum Poëtarum Graecorum*, *Amstel.* 1772. in 8vo. Vol. I. p. 423—475.

11. *Bodoniana*; cum Vers. Pagnini Italica, literis majusculis in aliis exemplaribus, in aliis literis minusculis. *Parmæ*, 1792. in fol. et in 4to. [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi supr.]

Vers. 1. ΖΗΝΟΣ &c.—] Ordo est: τί ἄλλο κεν εἶ [Poët. pro εἶη] λόγον δεῖδεν παρὰ σπονδῆων Ζηνός, ἢ θεὸν αὐτόν, &c. *Πηλαγόνων* [à nominat. *Πηλαγών, ὄνος*,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato *Πηλογόνων*, vir summus R. Bentleius. Caeterum *Πηλαγόνος*, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, sunt gigantes. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 1. 7.] —δικαστόλον οὐρανίδῃσι, jura dantem coelestibus. "*Πηλογόνων ἐκ πηλοῦ*, Schol. P.

4. *ΔΙΚΤΑΙΟΝ*—] *Κρήτα· Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. ΑΥΚΑΙΟΝ* —*Ἀρκάδα· Ἀνκαῖον Ἀρκαδίας ὄρος.* Schol. "Lycaeus mons. P.

5. ἐπεὶ γένος ἀμυήριστον.] quoniam de loco generis controversum est. Nam γένος est hic locus natalium vel patria.

6. *Ἰδαίοισιν*—] *Ἰδη ὄρος Κρήτης καὶ Τροάδας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησὶ.* Schol.

8. *Κρήτες δὲι ψεύδεται.*] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat 299. haec Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide. "Ita Patres Eccles. DAC.

10. —*Παρθάσιον*] *Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθάσιον, ἀπὸ Παρθάσου τοῦ Ἀνκάδου.* Schol. Ἐν δὲ &c.—verte: In Parrhasio verò te Rhea peperit, quia parte mons iste maximè densus [densissimus] est virgultis. Caeterum Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —οὐδὲ τι μὴν—] Ordo est: οὐδὲ μὴν τι ἐρπετόν περρημένον *Εὐλειθείης*, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμύσγεται neque profectò aliqua fera indigens *Lucinâ*, [i. e. ullum pregnans animal,] neque mulier adit. Pro *ἐπιμύσγεται* vulgaris lectio est *ἐπινύσβεται*, quod vocabulum magnus Bentleius nusquam alibi legisse meminerat; ideoque alte-

299. rum illud praetulit ex edit. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solum νίδομαι, sed et μετανίδομαι, [Vide Iliad. μ, 119. π, 779. et alibi:] item ποτινίδομαι, quod est προσνίδομαι, [Il. ι, 381.] Vide νίδετο infra v. 25. De κεχηρμένον vide supra ad Odys. α, 13. De έρεπετά appositè Didymus: έρεπετά, κυρίως μὲν οἱ ὄφεις καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. "Ad Od. δ, 418." Atque Th. Graevius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, " nullam mulierem reperisse. έρεπειν apud Dorea, ut saepissimè " apud Theocritum, est ire, incendere, ut non mirum έρεπετά dici ani- " malia non modò quae serpunt, sed incedunt." ἀλλὰ Ἀπιδανῆς καλέουσ' ἑ ὀγύγιον λεγόντων 'Ρέης. Sed Apidanēs [i. e. veteres Arcades, sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat,] vocant eum antiquum Rheae parientis lectum. Ογύγιος hīc significat antiquus, ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λεγῶ, puerpera unde λεγῶος, ad puerperium pertinens.

15. —μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,] i. e. έθήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων, deposuit ex magno utero, περιφραστικῶς προ έτικτε.

17. Λύματα—] Καθάρματα τὸ δὲ χυτλόωται, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιοτο. Schol. Conf. Il. α, 313. Ordo est: ἐν ᾧ κε χυτλόωται το λύματα τόκοιο, λοέσσαι δὲ τὸν χροῦτα. λοέω, [idem quod λούω,] f. λοέσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λοέσαι, et redupl. σ, λοέσσαι.

21—24. —τημύσδε,] Conjunctio poëtica, tunc; ὅτε 'Ρέη έλύσατο μήτρην, quando Rheae solvit zonam, quod apud veteres bis fieri solebat; "sempel." ut observavit Meursius, "virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ἡ ὕγρος Ιάων ἤειρεν πολλὰς σαρωνίδας έφύπερθε, tanquam aquosus Iason efferebat nullas quercus desuper, i. e. locus, ubi postea fluebat Iason, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κινώπετα έβάλλοντο έλυοῦς ἄνω Καρνίωνος, περ έόντος διεροῦ, et multae ferae constituerunt iustra supra Carnionem, quomodo nunc flumen: νίδετο δ' ἄνηρ—ibatque vir aliquis, &c.

26. —πολύστιόν τε Μετώπην] Scrupulosamque Metopen—Vitiosam putat πολύστιον vulgarem scripturam Brunckius, quae ex eo originem habet, quod librarii saepissimè ι longam per ei scribebant.

33. —Νέδη] Ονομα νύμφης Ωκεανίνης, θρηναμένης τὸν Δία. Schol. "32. έχει— vide infra ad p. 302. v. 20. P.

34. Κευθμῶν' ές Κρηταῖν,] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κευθμὸν έσω Κρ.

35. Προδδντάτη Νυμφέων,—] Nedae maxime venerandae Nympharum, [Hesych. Προδδντάτη, έντιμοτάτη,] quae ipsi [Rheae scil.] obstetricatae sunt. Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαντο hīc reddi debere nutriebant.

38. —τὸ μὲν ποθι] Vocem ποθι non pro ποτέ accipio, id est, olim, sed pro που, quam παραπληρωματικὴν esse notum est. STEPHANUS. ποθι, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro που positum est. Plus quam παραπληρωματικόν est. Suspicio legendum τὸ μὲν μάλα πουλύ— adjectivum πολύς, ubicunque intenditur significatio, comi tem ferè habet μάλα. BRUNCK.

300. 40. —Νηρηΐ] Νηρεῦς, —έος, Ion. —ῆος, Deus maris, hīc pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiae autem Nereides. Quae requuntur sic construe cum H. Steph. Τῶνοι δὲ Λυκαονίης ἀρχταο πάντι—οί μιν—καλαιότατον ὕδαρ. Nepotes autem Lyconiae urvae potant

illum fluvium—*aquam antiquissimam*. Caeterum de Lycaoniâ ursâ 300. ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστός, Λυκάονος δὲ θυγα-
 τρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἀρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς,
 ἀφ' οὗ ὡς Ἀρκάδες. "Vide Ovid. Met. ii. 409. sqq. P.

44. Τοντάκι] Τὸ τηρικαῦτα. Schol. ὀμφαλὸς ἀπέπεσε τοι, om-
 phalus [i. e. umbilicus seu funis umbilicalis] tibi decidit.

46—48. —Κυρδάντων ἕταραι] Socias Corybantum appellat Me-
 lias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in sylves-
 tribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes. ROBERTELLUS. Προδεπηγύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρήστεια, ἀδελφὴ Κου-
 ρήτων.—Λίκνω ἐνί, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαῖον κατεκοίμизον τὰ βρέφη,
 πλοῦτον καὶ καρποὺς αἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ πόσκινον, ἢ τὸ
 κοινίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. Schol. σὺ δ' ἐθήσαιο πύονα μαζόν,
 &c. tu autem sucisisti pingue uber—Θάω, i. θήσω, praebeo et porrigo
 aliquid fruentium; unde in voce med. *sugo*. "Vide Hom. Od. δ. 89.
 cum Eustath. p. 1485. l. 57. Rom. item ll. v. 58. P.

49. —Αμალθείης,] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία θρέψασα. λέγε-
 ται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ρεῖν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου
 νέκταρ. Schol. [Cf. Ovid. Fast. lib. v. 115.] ἐπέβρωσ δέ, &c.

50. —ἑξαπινάτα] Τοντέστιν, ἑξαίφνης ἐγένετο ἡ ἰδὴ πλέα μέλι-
 τος. Schol. Caeterum his verbis, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα, ostendit,
 unde apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη
 dicta à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augmentia, sicut
 in aliis quibus est praefixum. STEPHANUS.

52. Οὐλα] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab
 ὀλοός, perniciosus: unde reddi potest *vehementer, strenue*.—Κούρητες
 ὠρχήσαντο πρύλιν περί σε. Curetes saltârunt pyrricham circa te
 "Πρύλιν," inquit Meursius, "Cypriorum linguâ saltatio armata di-
 cebatur, quae alias πυρρίχη.—Sanè πρύλιν Hesychius quoque
 "πυρρίχη" interpretatur. Pyrricha verò saltatio apud veteres no-
 "bilissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi." Vide Coll
 Gr. Min. ad p. 49. n. 4. "οὐλα ab οὐλος. P.

55. —ἡέξεν,] Idem quod ἡέξου, imperf. ab ἀέξομαι, *cresco*, in act.
 voce ἀέξω, idem quod αὐξάνω, *augeo*.—ἔτραφες autem hic sumi
 videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri
 eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἔτραφες scil.
 pro ἐτράφης, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ε, 555. ἐτραφέτην
 ὑπὸ μητρὶ, et Odyss. γ, 28. τραφέμεν, idem scil. ac τραφεῖν. Est
 verò ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. *thrive under their mother*; ubi ser-
 mo est de pare leonum; et aor. in sensu maximè indeterminato
 •reddi postulat per tempus praes. ut notum: et praeterea, si ἐτρα-
 φέτην adsciscer pro ἐτραφήτην, praep. ὑπὸ, ni multum fallor, geniti-
 vum eddisceret. In loco etiam citato Odysseae—γενέσθαι τε τρα-
 φέμεν τε possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur
 doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istum activae
 formae usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append.
 ad Dawesii Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quae idem vir
 egregius tradidit infra [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro,
 deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus,
 si vis, quae et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p.
 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —ἀνθήσας,] Ἀξέσθαι ad infantem refero, τρέφειν ad *pue-*
rum, ἀνθῆν ad eum qui ad pubertatem contendit; et sequentia *pube-*

300. *ris facti sunt signa.* Optimè *δ'ν-ῆθρας*, *pubertatem assecutus es, puber es factus*; nec abundare videtur *ἀνά*, sed eam vim habere, quae significatur nostro, *grown up*. BURGESS. "p. 388. uti supra. P.

57. —*ἐφράσθαι πάντα τέλεια*] *excogitasti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitasti omnia tanquam adultus*: vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti*. *φράζομαι* in voc. med. est *excogia, delibero*, aor. 1. med. *ἐφραδάμην, ἐφράδατο*, eliso *ο* *ἐφράδαο*, redupl. *ο* more poet. *ἐφράσσαο*, post contractè *ἐφράσαι*. " *γνώτοι, fratres*. P.

59. —*ἐπιδαΐδιον*] Vis verbi *Επιδαΐδιος* omnes fefellit. Est autem *οἶκος ἐπιδαΐδιος*, *domus ad epulandum accommodata, sive ad vitam beate et hilariter transigendam*. Quod dii scil. faciunt. TOUR. Emen- datt. in Suid. P. iv. ubi vide plura. " *ἐπιδαΐδιον, μεμερισμένον*. SCHOL. P.

60. —*Ἀθηναῖοι*] Prisci, &c. Vide II. 2, 407.

61. *Φάντο παλόν*—] Ordo est: *ἔφαντο παλόν διανείμαι δώματα Κρονίδῃσι τρέχα*, dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam.

64, 65. —*τὰ δέ*—] Sic construe: *τὰ δέ διεχούσι τόσον ὅσον [ἔστι] πλεῖστον*. illa autem differunt tantum quantum est plurimum, i. e. maxi- mē. Vide suprā ad p. 217. v. 45. *Ψευδαίμην*, &c. cum Ernestio sic interpretare: Si mentiri vellem, tamen *mentirer, quae probabilia es- sent auribus*: haec autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —*ἑσθῆνα*] *Ἑσθῆν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν νῦν δέ ὁ τῶν ἀνδρῶν*. SCHOL. "*Βίη* et *Κάρτος*, sive *Βία* et *Κράτος*, personae sunt, Jovis ministri, prope sedem, apud Hesiod. Theog. v. 385. Aeschyl. Prometh. init. et alibi. *ὁ καὶ πέλας εἶδαο δίφρου*. " *quod etiam "prope thronum tuum collocasti.*" ERNESTI.—*ἔω, εἶδα, εἰδάμην, εἶδαο, collocasti tibi*—v. 69. *φαίνεις, mittas velim*. ERN. P.

70. *Ἐγλεο δ' αἰζῶν ὃ τι φέρεται*] *Delegisti autem quodcumque praestantissimum est juvenum, i. e. praestantissimos juvenum*. Sic Iliad. β, 660. —*ἄστυα πολλὰ διοτρεφέων αἰζῶν*. Ad quae Eustath. "p. 316. R." *Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζῶν, ταυτὸν ἔστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, ὡς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται*. Et observavit doctissima Dacieria, Hesiodum hominem quadragenarium *αἰζῶν* vocare, L. ii. 59. "Op. et Di. v. 441. ed. Clerici. P.

72. *Ἀλλὰ τὰ μὲν*—] *Sed haec quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda*.—*ὀλίγων*, Aeol. compar. ab *ὀλίγος*. *ἀντιπαρήκας*, sic pro vulgato *αἰδοι παρήκας* dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178. Br.

301. 75. —*τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν*] Sic solent aulici adulari reges.

76, 77. *Ἀστέλα*] *Exempli gratia*. [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv. 7. 2.] —*ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Ἀρτέμιδος, venatores au- tem Chitones Dianae*. Diana dicta *Χιτώνη*, ἀπὸ τοῦ δήμου Ἀττα- κῆς, ejus nominis; ubi statua lignea ei posita erat. " *ὀδεύομεν, λέγω μὲν*. SCHOL. *ὄδειν, ὕμνεῖν, ἔδειν, λέγειν*. Hesych. *ὄδω, ὀδεῶ, ἀδεῖω*. Steph. Thes. P.

80—84. —*τῷ καὶ ὅτε τετὴν ἐκρέναο λῆξιν*] *Quare et illos tuam delegisti sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector*—*τε [τῶν] οἱ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σχολιαῖς δίκαις, τε [τῶν] οἱ ἰθύνουσι λαὸν*] *ἐμπαλιν*. et eorum qui regunt populum iniquis judiciis, et qui contrā. [*ἐπόπιος* hic activè sumitur, *inspector*; apud Hom. verò passivè, qui conspicitur. " II. γ. 42.] *Ἐβαλες δὲ ρυηπενίην ἐν σφίδιν*, &c. *Et illis lar- giris divitias et opes affatim*; ubi notandus aor. in sensu maxime in determinato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. " *Ex δὲ Διὸς βασιλῆες* Hesiod. Theog. 96. P.

85, 86. —*ἔοικε δὲ*—] *licet autem hoc conjicere in nostro rege;—* 301. [Ptolemaeo scil. illo Philadelpho:] *is enim longè alios praetergressus est.* "περὶ γὰρ εὐρύ προέβηκεν. Superlativè. Vide supra ad p. 99. v. 453. et Hom. Il. λ, 180. P.

87. —*τὰ κεν ἤρι νοήσῃ*] quaecunque manè excogitaverit. [Ita legendus hic locus, pro *τὰ κεν ἡοῖ νοήσῃ*, quae versum pessundant; ut dudum viderunt eruditi, approbante Bruncchio, confirmante Tonpιο, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quae autem sequuntur sic construe: 'Εσπέριος [τελεῖ] *τὰ μέγιστα*, [*τὰ κεν νοήσῃ ἤρι*,] δὲ [τελεῖ] *τὰ μείονα* εὐτε νοήσῃ *Vesper*i perficit *maxima*, quae cogitaverit manè, perficit autem *minora*, statim ac ea excogitaverit. Οἱ δὲ [τελείουσι] *τὰ μὲν πλειῶνι τὰ δ' οὐχ ἐνί.* Hi autem perficiunt alia quidem anno; alia autem non uno anno: ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς κάμπαν ἐκὸλουσας ἀνῆν, ab aliis ipse omnino adimis effectiōnem, ἐνέκλασθας δὲ μενοινῆν. et eorum frangis animi impetum. ἐνέκλασθας scribi debuit cum duplici σ, ut Bruncchius rectè monuit. Vide Od. ξ, 128. "πλειῶνι] ἐνιαυτῷ. ἀνῆν] ἀνῆν, τελείωσεν. Schol. Toup. supr. xviii. 39. P.

93. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται,] Prava interpunctione laborat hic versus. Scr. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰδέει. τίς positum est pro δς, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. BRUNCCH. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq. "ubi et ἡοῖ, ἤρι. P.

95. —*Ὅτ' ἀρετῆς ἀταρ*—] Similis sententia saepe occurrit apud veteres.

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ—] In LAVACRUM PALLADIS. Ἐν τινι ἡμέρᾳ 302 ἀρισμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἀγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ καὶ ἀπολούειν. Schol. Hoc poematum Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuò Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam et in Siciliā vixit. DACIERIA.

Ver. 2, 3. —*τᾶν ἑπῶν*—] equos sacros jam hinnientes audisti, [τᾶν φρουασδομέναν, &c. Dor. pro τῶν φρουασδομένων, &c. "fem."] καὶ ἡ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει, et dea benè ornata incedit. De ἔρπω vide suprā ad Theocr. Idyll. xviii. 40. p. 244. "λωτροχόοι, lotrices. ERNESTI. ἔξτε —venite. De fem. gen. vide infra ad v. 112. et Ern. P.

4. Σοῦσθε νυν,] Οὔρατς. Schol. σοῦσθε pro σέσθε, à σῶω, servo in fugam verto. νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δῆ. "Σοῦσθε, properate. ERN. σῶω, et σῶω, primò, moveo, incito: σῶομαι, incitor, propero. Vide supra ad p. 95. Apoll. l. iii. v. 307. P.

5. —*μεγάλως ἀπενείματο πάχεις*,] amplos lavit lacertos. *μεγάλως* Dor. pro *μεγάλους*. Observent discentes aor. med. in sensu maximè indeterminato. *Πάχεις*, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

6. —*ἰππεῶν*] Dor. pro *ἰππεῶν*, "fem.

7, 8. Οὐδ' ὅχα δῆ—] Ne tum quidem [lavit lacertos scil.] cum cruore foedata omnia ferens arma, ab impiis redisti gigantibus. [λῆθρον πεπαλαγγμένα Homericæ sunt, Il. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53. sqq. et ibi doctissimum Jantium.

10—12. —*παγαῖς ἐκλύθεν*—] undis abluit Oceani sudorem et gut-

302. *tas*, i. e. sudorem stillantem: [ἐκλύσεν à κλύω, abluo. *Σκεανῶ* genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρῶτα.] ἐφοβᾶσεν δὲ πάντα πα-
γέντα ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοράγων στομάτων. Angl. and washes away
all the clotted foam from their bit-champing mouths. ἐφοβᾶσεν, Dor.
pro ἐφοβήσεν, à φοβάω.

" 14. *Συρίγγων—ὕπαξονίαν* *Modiolorum* [sc. rotarum] *axes con-*
tinentium. ERN. Vide supra ad p. 250. v. 118. P.

17. —*κάτοπτρον*.] Nescio undè petita sit haec lectio, [κάτα-
πριν,] quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo
editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omni-
bus *κάτοπτρον*, quod procul dubio reponendum. BRUNCK. "Repo-
sui. P.—*ἄμμα τὸ τήνας*, i. e. τὸ ἄμμα ἐκείνης.

18—20. *Οὐδ' ὅκα*.] *Nec quando in Idd Phryx judicavit litem*,—
[*Ἰδᾶ* pro *Ἰδαν* est ex conjecturâ R. Bentleii. Judicium Paridis etiam
pueris notum.] *μεγάλα θεὸς ἔβλεψε οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον, οὐδ' ἐς δια-*
φαινομένην δίναν Σιμοῦντος. magna dea inperexit vel orichalcum, vel
pellucidum vorticem Σιμοῦντος. Orichalcum aeris genus pallidius fuit,
ut è Virgilio colligendum est. Aen. xii. 87. [ubi vide Heynium;
item ad Ecl. ii. 26.] Apud Graecos et Romanos antiquissimos lau-
datissima erat speculorum materies. "ἔβλεπεν, ERN. ἔβλεψε, Br.
qui v omittit ante consonantem passim. Vide supra p. 299. v. 32.
ἔχει—et quae ad v. notavit. P.

23—26. 'Α δέ, —] *Ipsa autem, διαθρήξασα δις ἐξήκοντα διαύλους,*
οἶα τοῖ Λακεδαιμόνιαι ἀστῆρες παρ' Εὐρώτᾳ, λαβοῦσα λιτὰ χρέματα,
ἐκγονα τᾶς ἰδίας φνταλιᾶς, ἐτρίψατο ἐμπεράμως. emensa bis sexa-
ginta diaulos, [διάυλος, duplex stadium, eundo scil. et redeundo.
DACIERIA.] sicut ad Eurotam Lacedaemonia sidera, [οἱ Διόσκουροι
scil. quos vocat Hor. lucida sidera, i. 3.] assumentis puris unguentis, natis
in proprio horto, [i. e. assumpto puro oleo, &c. Olea nempe Palladi
sacra.] infricata scitè. Conf. Iliad. ξ, 170, sqq.

27, 28. —*τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε*,] rubor autem ei recurrit, [ἐκείνη
ἐχούσῃ τοίαν] *χρῶαν οἶαν ἢ ῥόδον πρῶτον ἢ κόκκος οἶδας ἔχει*. ha-
benti talem colorem qualem aut rosa nativina aut granum mali punici
habet. "Pomum granatum. P.

303. 29. —*ἄρσεν—ἐλαιον*.] *masculum oleum*, ita hic appellatum, quæ
fricantur et simul validiores redduntur athletæ. SPANHEIM.

" 33. *Ἐξίθ' Αθαναία*.] *Veni, Minerva*. Vide infra v. 135. P.

34. —*Ἀεστωριδά ν*.] *Ἀεστωριδάς*, *φνλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ*. Schol.

35—39. *Ω θάνα*,] i. e. *Ω Αθήνα*.—*φέρεται δὲ καὶ ἃ Διομήδεος*
δόπις, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis
simulacro, mos fuisse, ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum
fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die deferretur: uti
notavit doctissimus Spanhemius.—*τεῖν*, Ion. et Poët. pro σοί. —*τεόν*
ἱδὸν ἄγαλμα.— Vide Heynii Excurs. ix. ad Aen. lib. ii. " *Κρεῖον ὄρος*,
Κρεῖος Argivæ mons. ANNA FABRI, DACIERIA. Vid. sup. p. 298. v. 4. P.

41, 42. —*ἀπορρώγεσθιν—ἐν πέτραις*,] *Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις*.
Schol. *Παλλατίδες*.—à recondito nempe ibi Minervæ simulacro
seu *Palladio*, id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus.
SPANHEIM.

45. —*μη βαίπτετε*.] Intellige *κάλλιδας εἰς Ἰναχον*. ERNESTI.
" Vide supra ad p. 220. v. 132. P.

47, 48. —*Πυσάδειαν—Ἀμυμώνην*] *δύο κρήνας*, quarum posterior
rem poëta vocat τῶν Δαναῶν, *filiam Danaï*.

50. —φορβαίων—ἐξ ὁρέων,] *è montibus pabulo laetis, pascuis abundantibus.* DACIERIA.

52. —Φράσδεο,] *Cave,*—Vide suprâ ad Theocr. Idyll. ii. 69. p. 223.

54. Τῶργος ἐδοῦνται] i. e. *Τὸ Ἀργος ἐδόμειται.*

"58. φίλατο] aor. 1. m. a *φίλομαι*, prima longa. Vide supra ad p.

103. v. 1002. et Iliad. ε, 61. 117. cum Clarkii notis. P.

69. Καίπερ—εἶδαν—] *quamvis esset dilecta sodalis Minervae. εἶδαν 304. oro οἶδαν.*

70. —λυσαμένα—λῶντο—] *λυσαμένα* dualis est numeri, quia construitur cum λῶντο.—Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est *λυσαμένα περὶνας*, nisi *λυσαμένα* sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro *ἐλθόντο*, *λούοντο*, λῶντο. DACIERIA. *Ἰππω ἐπὶ κράνα*, i. e. *ἐφ' Ἰππωκράνα*, in *Hippocrene*—Post hunc versum, [72] inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium. " *λούοντο*, *λύντο*, *λῶντο*. P.

72. —μεσαμερία—] Vulgò *μεσαμβρινά*: sed corripitur *ι* in *μεσαμβρινά*. Vide Theocr. i. 15. supr. Contra apud eundem vii. 21. legitur *Σιμιγίδα*, πᾶ δὲ τὴν *μεσαμέριον πόδας ἔλκεις*; Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poemate repetitio ejusmodi saepe occurrit. T. Young.

76. —τὰ μὴ θέμις ἦς.] *ἦς* pro *ἦν* Dor. · Vulgò *τὰ μὴ θέμιδες*.

"79. Ω Εὐηρείδα,] —*Τειρεσίας Εὐήρους καὶ Χαρικλοῦς νόμφης*—Apollodorus, Heyn. L. iii. c. 6. s. 7. *Εὐήρης*, Index. Vide supra ad p. 248. v. 68. 73. infra v. 104. Hygin. Fab. 68. 75. in Myth. Lat. Muncker. Ovid. Met. iii. 323. Burmann. P.

89. δόρκας ὀλέσδας—] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.* " V 88. *παριτέ, παριτός, adeundus. ἐπράξαο, exegisti.* EBN. P.

91—93. Πάχεδιν—] Sic construe: *μάτηρ μὲν περιλαβοῦσα φίλον παῖδα ἀμφοτέροισι πάχεδιν ἔσχε οἶτον γοεῶν ἀηδονίδων, mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum*; "hoc est," ut observavit Th. Graevius, "lugubri questione filium deplorans ad instar luscinae. Cantus enim luscinae apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maximè tristibus." Pro *Πάχεδιν ἀμφοτέροισι*, lectio vulgata est *Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισι*, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; "ad Theocr. Adon. v. 17. p. 309. et alibi:" et *ἔσχε* pro *ἄγε* est Brunckil ex loco Homérico, Iliad. ι, 559.

98—100. —Κρόνιοι δ' ὅδε λέγοντι νόμοι—] *Sed Saturniae leges ita 306. declarant: [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλην.* Angl. *that the sight costs him dear.*

"104. τέλος] h. e. *τέλος ὀφειλόμενον.* Nunc ergo fer, O! *Euerida*, quod tibi debetur. ERNESTIUS. *Fatum futurum.* DACIERIA. An, *exitus debitus*, sc. *satis*, vel *eventum necessarium*? Haec ad Tiresiam. Vide τέλος infra p. 311. Simonidis II. v. 1. P.

106. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος,] *Ἀκταίων, υἱὸς Ἀντωνόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἀρτεμιν ἰδεῖν λοιομένην.* Schol. Autonoe autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeis dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21. "Ovid. Met. iii. v. 138. sqq. P.

"110. ξυναί—ἐκαβολαί,] *communes venationes.* ERNESTI. P.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα—] *Sed ipsi dominum ante suum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Graeci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. *δειπνασεῦντι* Dor. pro *δειπνήσουσι*, ut

ῥυθεῦνται paulò suprâ pro ῥύθονται, et infrâ λεξέται pro λέξεται, colliget : vulgò δεξέται, accipiet. " Vide supra, v. 2. et p. 240. v. 88.

118. —μενεῦντι.] Dor. pro μενοῦσι.

121. —ὅς αἰδώς,] quicumque faustus est, [ales scil.] ὃς τε πέτονται ἤλιθα, et quicumque volanti tenet. ἤλιθα Schol. μάτην.

124. —Δαδδακίδαις.] Vide suprâ ad Soph. Oedip. Tyr.

306. 128. —Αγεσίλα.] Eadem significatione, quâ Αγεσίλαος, dicitur etiam Αγεσίλας : quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHANUS. μεγάλῳ Αγεσίλῳ, magno populorum ductori, Diti scil. " 127. πεπνυμένος, vide supra ad p. 46. Od. λ. not. p. 50. v. 478. et Od. x. v. 490. sqq. Cic. De Div. l. i. 40. P.

131. —πατρώα πάντα φέρεσθαι.] ut communia omnia cum patre haberet. Vide Iliad. α, 526.

132. —μάτηρ δ' οὔτις ἔτιντε θέν.] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

134. Ψεύδεια—θυγάτηρ.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεια caetera è conjecturâ supplevit Brunckius.

" 135. Ερχεται—] Venit Minerva nunc haud dubia. ERNESTI. Vide supra v. 1. 13. 33. 43.

137. —σύν τ' ὀλολυγας.] cumque vociferationibus. κάδευ, Dor pro κήδου, à κήδομαι, curo. " εὐαγορά, —verbis faustis, votis, acclamationibus. P.

140. —καὶ Δαναῶν χλᾶρον ἅπαντα δάω.] et Danaorum fortunam omnes conservata. δάω per apocop. pro δάωζε. " ἐς κάλιν αὖθις, retro rursus. ERN. P.

* * Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconii Latine adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno aetatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latine reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App p. 532.

II. NOTAE IN SENTENTIAS.

307. * SENTENTIAE.] Hae γνῶμαι, sive Sententiae, desumtae sunt ex Poëtis Graecis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitae praecepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi saepius typis descriptae sint, quàm Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. in 12mo.] sequendam prae caeteris duximus. " Editio nova, notis, &c. aucta. Schaefer *Lipsiae*, 1817. P.

† *MIMNEPMOT*—] Mimnermus è Colophone, Ioniae oppido, Solonis aequalis, clarus erat Poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. *Τὲς δὲ βίος*,—] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juret aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censeat, &c.* Lib. i. Epist. vi. 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294 "Des Inscrip. et Rel. Let. P.

II. 1. *Ἡμεῖς*] Si construe: *Ἡμεῖς ἔχειν τοὺς [φύλλαις] οὐδ' ἐν φύλλῳ πολυάνθεμος ἔρα ἥρος φύει, ὅτ' αἶψα*—In vulgatis et in Br. Analect. est *αἶψ'*, i. e. *αἶψα*, statim, subitò. *αἶψ*, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *sursum*. "Vide infra p. 311. Simonidis I. v. 3. P.

"8. *ὅσον ἔ' ἐπὶ γῆν*—] *Nec durat longius aetas, Quam Sol qui 308. subitis spargit humum radiis.* Grotius. Hic spatium diei, aliter spatium orbis, significari videtur. Vide Iliad. η. 451.—v. 9. Scr. *ἐπεὶ*—Brunck. Analect. P.

11. *οἶκος Τρυχοῦται*,] *domus*, i. e. *res domestica exhaustur.* *τριχῶς* est *altero, absumo, exhaustio.*

III. 1. *Ἀδτιχ' ἐμοί*.—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobaeo. Eos à Theognide supplēvi, v. 1011. al. edd. Brunck. "*Πταυῶμαι*, *trepido*, Lex. *τιμήσσα*, *pretiosa*, Winterton. P.

IV. 1. *Αἶ γάρ*—] Distichon hoc legitur apud Diog. Laërt. in Solonis vitâ. Brunck. *Αἶ γάρ*, *Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. *Δεινὸν*—] "Huc ex Epp." Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius

*Omnes viris solemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.*

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. *Ἰδὼν τοὶ πλουτοῦσιν*,] Hos versus, qui in 309 Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitae. Brunck. *Ex aequo sanè divites sunt, ὅτ' πολὺς ἄγρυγός ἐστι*, &c. is scil. cuiusque, &c. *καὶ ὃ μόνον ταῦτα*, &c. et is cui haec sola adiunt—*παθεῖν ἄβρα γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποδῶν, παῖδες τ' ἡδὲ γυναῖκες*—*lautus* scil. *victus et vestitus; liberi quoque et uxor: idque quum horum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua;*—

5. *ὅταν δὲ γέ*—] Haec ita vertit Hugo Grotius: *Nam quum maturui aetas, Et vita in medio florida curriculo est, Has solas homo sentit opes.* "*Ἡδὴ*, *aetas.* Vide supra p. 136. v. 741. p. 290. Sim. 4. P.

II. Hos Solonis versus servavit Philo Judaeus, T. i. p. 25. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. Brunck. "*Strom.* L. vi. c. 16. P.

1. *Ἐρκος ὀδόντων φύσας*,—] *Ἐρκος ὀδόντων* non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes.* Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his first seven years.*

5. Τῇ τρίτῃ—] Supple ἐβδομάδι, Angl. In the third seven years. [ἐβδομάς est numerus septenarius,] γένειον λαχνούται, ἐπὶ γούτων ἀεζομένων, χροίης ἀμειβομένης ἀνθος. Angl. his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down (for a manlier clothing.)

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἐβδομάδι, ὥσιν [ἐστὶν] ἄνδρα, &c.

11. Τῇ δ' ἑκτῇ—] Angl. And in the sixth period of seven years [i. e. from 35 to 42] the mind of a man is adapted to every thing, οὐδὲ θάλει ἐτι ὁμῶς, &c. but does not incline, in the same manner as formerly, to do trifling things. "καταρτύνεται, corroboratur, maturuit. καταρτύνεται, ed. Flor. &c. Clement. καταρτύνεται e Philone receptum a Sylburg. Vide ed. Potter. P.

13. Ἐπτά δέ—] Ordo est: ἐν ἑπτὰ τε ὁπῶ ἐβδομάδι [ἐστὶ] μέγ' ἀριστος [κατὰ] νῦν καὶ γλῶσσαν, &c.

15. μαλακώτερα δ' αὐτοῦ—] Secundum lectionem Brunckianam, quae est σώματα καὶ σοφίη, supple τὰ ἔργα—Angl. but his feats, with respect to great activity, are feebler both in body and in understanding. Sed hujus vulgata scriptura—σῶμα τε καὶ σοφίη—ita reddi debet: but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion. * Et sic Edin. 5ta. P.

310. 18. Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν—] Quia non sit immaturus, sortem mortis obeat. Vel potius: Non esset ei immaturum mortis sortem obire. "ἔχει, obiret? P.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. BRUNCK. cujus in Analect. sic inscribitur: Εἰς ἐλεγείας τινὸς περὶ τῆς τοῦ Πλεισίστρατου τυραννίδος. "δίκαιος, aequus, unde aequor; Item mitis, benignus, &c. LEX. tranquillus et sedatus. FORTLAGE. P.

IV. Πρὸς—] Vide supra p. 308. IV. "λίγως, arguē, concinnē, naviter. LEXICA. Scribo λίγως pro ἀγυάς. MEMORIUS in edit. ubi interpretatio est celeriter. P. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimum distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolae. BRUNCK. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

*Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condecorent lachrymae.*

V. 1. Πολλὰ γάρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. insertur, p. 77. Brunckius pro γάρ edidit μέν. Sed γάρ forsan rectius, et merum esse fragmentum indicat. Pro ἐστὶ, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰέτ. "Ex Epp. motum. Theognis, 315. Vulg. P.

2. διαμεινόμεθα τῆς ἀρετῆς τῶν πλουτῶν] Sic Hor. Cur velle permutem Sabina Divitias operosiores? Lib. ill. Od. i. 47.

311. * ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—I.] Vulgò inscribitur: Εἰς τῶν θνητῶν βίον

1. Οὐδέν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobaeo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiae. BRUNCK. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS. "Stob. S. xcvi. P.

2. *Χίος—ἀνὴρ.*] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. vii. 47. et supra ad p. 3. Versus hic laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 148. Vide etiam supra, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, sqq.

7. —ὄφρα τις ἄνθος ἔχη—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. JACOBS.

14. τῶν ἀγαθῶν—] Supple *τινα*, et redde: *Prefer ea, genio quae juvant indulgens.* T. YOUNG. Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fractu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: *Εἰς βίον ἀνθρώπινον.* "Stob. S. xcvi. P.

5. —ἐπτελευτήσῃ—] Sic codex benè. Soloecum est ἐπτελευτήσῃ. BRUNCK.

6. —καμπειθείη—] ἐπιπειθείη, *fiducia*, vox est, qua lexica augeri possunt. *Idem.*

7. Ἀπρηκτον ὁμαίνοντας—] *temerè cogitantes.*

11. Φθάνει—] Ordo est: ἀζηλον δὲ γήρας φθάνει λαβὼν τὴν μὲν πρὶν, &c. "Sed vota nondum consecutos occupat Tristis senectus. GROTIUS. P.

17. Θνήσκουσιν,—] Hunc versum rectè legi vix credibile est. 312 T. YOUNG. "Forsan conatus et spes vitae servandae indicantur. P.

18. Οἱ δ' ἀγρόνην ἤψαντο—] Ad verbum: *aptant suspendium sibi, i. e. mortem sibi consensuunt laqueo.* —καὶ τὰ γέρεα, εἰ ἐρονίε σὺ—

20. Οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν—] ἅπ' pro ἅπεστι.

23. —ἐρῶμεν,] Optativ. est. Perperam ἐρῶμεν sine i subscripto, et αἰκίζομεθα vel αἰκίζομεθα. Benè in cod. scriptum αἰκίζομεθα. ἔχοντες neutraliter hic adhibitum pro ὄντες. BRUNCK. "Ab ἐρῶ, ἐρῶμεν, ἐρῶμεν. Non amaremus, non foreveremus mala; nec in aerumnis malis nos habentes animum cruciaremur. P.

III. 1. Γυναικὸς οὐδέν—] Dixerat, si memini, Hesiodus.

Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζῃ ἀμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βέριον ἄλλο.

Ita rectè memoriter citavit T. YOUNG. Vide Oper. et Dies, v. 708

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagorae Aurea Dicta* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus et celeberrimus. Sed de tempore quo potissimum vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversae sententiae non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell de Cyclis*, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LII. 1. et LXXI. 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoraeâ hic disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern: by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad haecce *Aurea Carmina* attinet, quae sub nomine Pythagorae circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerit,

ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti aevi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aurorum* haud immeritò consecuta videntur. Caeterum eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operae pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier, *Lipsiae*, 1750, in 8vo. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum praef. Ch. G. Heyne, *Lipsiae*, 1777, in 8vo." (1776. 12mo.) Fab. t. i.

Ver. 1. —νόμος ὡς δίδκεται,] ut lege constitutum est.

7. Μηδ'—] Et non—ὅρα δύνῃ, quoad poteris, ἔχθαρε, oderis—&c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam saepè facultas impeditur necessitate. MARCILIUS.

313. 16. Χρήματα δ'—] Pecunia verò interdum acquiri solet, interdum amitti. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse discas*. "An, pecuniam—acquirere solet—impers. ? Vide Glandorf. ad locum; qui legit δλέσθαι, at vix praefert: Br. Gnom. Ed. Lips. quae praefert, at non legit. Vel infin. trans. passivè redditus, uti supra. P.

18. Ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς,] Quam sortem obtinueris, eam fer aequo animo.

"22. ὦν μήτ' ἐκπλήσθεις,—] quibus ne movearis, nec te patiari coerceri. 23. πρῶως ἴσχε, fer leniter, vel sis tranquillus.

28. Δειλοῦ—] Ἰσθὲς δειλοῦ ἀνδρός, Est stolidi hominis,—convenit stolido homini,—

44. —ἐπιπλήσθεις] te reprehende.

314. 47. Ναὶ μὲν—] Juro per eum qui animae nostrae tradidit, h. e. docuit, nempe Pythagoras, per quem jurarunt ejus discipuli, *quaternarium*, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale, p. 451. [C. iv. s. 20. p. 375. ed. Birch.] Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profiunt: denarium esse naturae totius Universitatem, &c. HARLES. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50. "Tetractys erat symbolum, sive signum, ad deum vel divina spectans. Pythagoras et ejus discipuli multa et penitus mystica de numeris tractaverunt: quorum inter praecipua Tetractys, Tetras, e numero Quatuor, habita est. Vide Stanley, *History of Philosophy, Pythagoras*, p. 381. fol. C. viii. sqq. et ejusmodi alia. P.

51. —ἢ τε ἕκαστα διέρχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenus quidque progreditur*, ab imperfectis naturis ad superes; à stirpibus ad pecudes; et deinceps ad homines, heroes, et superos: *quatenus quidque coercetur*, h. e. retrò contràque superatur à coelestibus heroum genus; et sic deorsum usque ad stirpes imperfectàque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. xv. Fab. 3. v. 153. HARLES. "Vel simpliciter, *quatenus quidque progreditur, et quatenus coercetur*: i. e. Anglice, *to know the extent and limits of things*. P.

52. —ἢ θῆκεις ἐστὶ,—] quatenus fas est. Idem.

57. —ὡς δὲ κύλινδρον—] instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur. De hac animorum migratione multi multa scripsere. Vide Schier. ad h. l. Idem. Hic autem de migratione non agitur; tantum de instabilitate animi. T. Young.

59. —ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetitûs

λέληθε βλέποντα, *clam, latenter nocet. Idem. Vide Vol. I. ad. p. 87. n. 1.*

61. — ἡ πολλῶν κα—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, qualis quisque genio, i. e. ἀνίμῳ utitur.*

64. — ἱερὰ—φύδες—] h. e. τὸ θεῖον, sive θεός. Ἐκαστα, h. e. τὰ δέοντα, omnia quae necessaria sunt ad animi sui notitiam. "MARCILIUS.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito,—*

67. Ἀλλ' εἶργον βρωτῶν,] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans. Totum hoc alludit ad placita Pythagoraea. Vide Bruckeri Hist. Philosophiae. "Vol. I.*

69. — γνώμην—ἀρόστην.] *rationem optimam—*

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ] Theognidis poësis quae superest, non est con- 315.
tinuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quae adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quae sunt apud Stobaeum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio. "Atticae vicina Megara. Fab. L. ii. c. 11. Vol. i. P.

Ver. 1. — εὐδεδῶν—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. εὐδεδῶς. BRUNCK. Ἡ πλουτεῖν, i. e. μάλλον ἤ—

5. Κτήδασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobaeum, edit. Gesnari, p. 499. Serm. LXXXVI. vulgari βήδεσθαι meritò praetulit Brunckius. "ὄ μὲλεδαίνει, hîc, non gravatur, non aegre fert. Ali- ter et ferme, curo, sollicitus sum. LEX. P.

13. Ἀνός—] Ordo est: Ἀνός τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἶκον ταύτην κακόδοξον, εἰδὼς εὐδαν κακόπατριν, πειθόμενος χρήμασι· ἐπεὶ κρατερὴ ἀνάγκη, ἥτε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύνει μιν.

21. Οἱ κακοί—] *Mali non omnino mali ex utero nati sunt, &c. Egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.*

35. Ἀσπλάθοι—] Vide suprâ ad Theocr. Idyll. XXIV. 87. p. 249. 316.

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Athenien- sis, Poëta veteris Comoediae. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 410. edit. Harles. L. II. c. 22.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediae Co- moediae Poëta, Alexandri temporibus clarus. Ibid. p. 414.

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediae Comoediae Poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenaeus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi suprâ, p. 442. Item Bent. on Phal. p. 110. "Suid. 104. e Mss. Paris. Edd. prior. 24. Kuster. Et ita Fabr. Harles. P.

317. 8. 'Εκτος δὲ κόμων.—] *Sextus nequitias; sigillarum septimus. Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Sues potatores facile evertit à gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii saepè non uni tantum injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλητόρων malui. BRUNCK. "Ed. Lips. laudat emendationem in *Critical Review*, 1803. Jan. p. 5. 'Ο δ' ὄνδοος κλητέρος i. e. apparitoris. Vide Athen. L. ii. c. 1. p. 36. κλητορος. P.

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Cilliciae oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novae erat Comoediae Poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprâ, p. 476, sqq. "Strabo, L. xiv. p. 983. (671.) P.

"II. μουδικός, inter alia, *elegans, peritus, doctus; μουδική, dexteritas, doctrina*, quae in poësi tradebatur. Vide Lex. et Stobaeum, S. xix. P.

318. "IV. Omnibus visentibus exponere, quomodo se quis habeat, multo gravius est malum, quam male se habere. P.

* —ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.] Menander Atheniensis, novae Comoediae Poëta longè omnium celeberrimus; cujus quaedam tantum fragmenta ad nos pervenere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, sqq. edit. Harles.

319. "IV. Optimus vir est, qui optime scit ferre injurias. P.

* —ΚΛΕΑΡΧΟΣ.] De Clearcho hoc Poëtâ Comico parum constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristoteli discipulus. Vide Fabricium ubi suprâ, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus *Κορίνθιοι*, servatum est ab Athenaeo, p. 613. L. xiv. c. 1.

2. —πιστῶ] Alii punctum ponunt post πιστῶ, et forsân rectius. T. Young.

† —ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculae hae *Sententiae singulis versibus contentae*, desumptae sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est proreus tiro, proprio Marte non poterit expedire.

"2. Justus esse magis quam benignus quaere. Vel ut est versio Grotii: *Benignus esse quaere; sed justus magis.* P.

III. NOTAE IN EPIGRAMMATA.

* EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Graeca, quorum in unum 321. fasciculum collectio ANTHOLOGICAE nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in insulâ Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpit flores, et inde volumen confecit, quod nomine *Στέφανου*, seu *Coronae*, insignivit. Huic Coronae addidit quaedam ipsius cultissima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexisset Anthologiam ex poetis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poeta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi vi. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poetarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si cum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectae jacuisse videntur veteres illae Coronae; nec earum exempla amplius describebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitus perirent, nisi circiter medium seculum x. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiae collectione, et nonnullis aliunde desumptis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, uti sunt.

Denique, incunte seculo xiv. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalae collectionem instaurare, eamque, Agathiae exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscenioribus ejectis vel interpolatis: neque tamen eo consilio, ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenus conicere liceat, ut in epitomen maiora illa collectanea redigeret. Nam quaedam dedicatoria summae elegantiae et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscena repudiaret, non pauca ejusdem vel peioris farinae à scriptoribus recentioris aevi recepit. Haec omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illae Meleagri, Philippi et Agathiae jam penitus intercederant memoriâ: eademque Cephalae collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservasset Bibliotheca Palatina, quae erat Heidelbergae. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecae codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus;

321. consilium ejus edendi cepit; postea abjecit: quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non ampliùs constat. Cum amicis tamèn quaedam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino Codice, qui Romam postea ablatuS, nunc in Bibliothecà Vaticanà asservatur. Atque haec est illa adhuc non vulgata seu iaedita Anthologia, cujus quaedam epigrammata hinc Indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id postea inter alios resumit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondum confectos abruptit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Graecorum*, Editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Graecè doctissimus omnia haec Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novà serie, observato tempore quo, se iudice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quaedam adhuc impedire, quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiae omnibus numeris absolutae aspirare possit. Nam Codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienà accuratè conferendum curarat; desunt idonei indices, qui sunt pare latiusmodi operis omnino necessaria;* atque editor eruditissimus suarum annotationum nimis fuit parvus. Laudandus quidem est, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum, quòd nunquam tam felici esse contigerit, ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimae Excerptorum ex Tragoediis et Comoediis Graecis, atque Dictorum Poëtarum ex Stobaeo testantur. Inter Anthologiae quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quaedam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Haec Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvilius; cujus post mortem ad haeredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit, ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Bosch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologia Graeca*, ab Hugone Grotio Latinis versibus reddidit, per totam Europam vulgavit. Et prodire jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.*

* Cum haec scriberem, nondum mihi in manus venerat *Anthologia Graeca* ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. Lipsiae, 1794-5, in 8vo. Quinque priora volumina, quae continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

1795-7-8. in 4to. Haec breviter de Anthologiarum historia. Qui 321. plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 26. Vol. iv. p. 413. c. 32. Harles. *Boivin le Cadet Remarques sur l'Anthologie*, &c. *Memoires de l'Academie des Inscript.* &c. Tom. ii. p. 347. (p. 279. 4to. 1717.) Brunnckii Praef. ad sua *Analecta*. Biblioth. Crit. Vol. I. Part. 2. et Hieron. de Bosch Descript. edendae Anthol. Graecae. Adeat autem praecipuè Praefationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, &c. *Lipsiae*, 1798, in 8vo.

EDITIONES ANTHOLOGIAE.

1. Prima Jani Lascaris, literis Graecis capitalibus. *Florentiae*, 1494. in 4to.
2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetis*, apud Aldum, 1503. in 8vo. [Scil. Aldina prima.] "Cum Epist. Gr. Carteromachi.
3. Florentina, apud haeredes Phil. Juntae, 1519. in 8vo.
4. Aldina secunda. *Venetis*, 1521. in 12mo. (8vo.)
5. Parisiensis, apud Jodocum Badium, 1531. in 8vo.
6. Cum notis Joannis Brodae Turonensis. *Basil.* 1549. in fol.
7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetis*, apud Aldi liberos, 1550. in 8vo.
8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. — 1566. in fol. (4to.) [Editio pulcherrima.]
9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodae, et Vincentii Obsopoei in lib. i. ii. iii. et vii. "Libri vii. cum Schol." *Francfurti*, apud Andreas Wecheli haeredes, &c. 1800. in fol. [Editio praestantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissima Bibliotheca Facult. Jurid. Edinb.]
10. Cum versione prosarum Eilhardi Lubini. Extat in Corpore Poëtarum Graecorum, &c. Part. ii. p. 494. *Coloniae Allobrogum*, 1614. in fol.
11. *Analecta Veterum Poëtarum Graecorum*. Editore Rich. Fr. Phil. Brunnck. in Voll. *Argentor.* 1772—1778. in 8vo. [In ibusdam exemplaribus titulus prae se fert—*Editio quarto Volumine aucta*. 1785. Nondum autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.]
12. *Anthologia Graeca*, sive Poëtarum Graecorum Lusus. Ex recensione Brunnckii. Indices et Commentarium adjecit Friedericus Jacobs. xiii Tom. *Lipsiae*. 1794—1803. 1814. 8vo.
13. *Anthologia Graeca*, cum Versione Latina Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. v Voll. *Utrajecti*, 1795-7-8, 1810-22. in 4to. "Cum notis Huet. Sylburg. Salmasii et suis, &c. Moræ tuo De Bosch, Tom. v. Dav. Jac. Van Lennep absolvit. P.
- "*Anthologiae Graecae a Const. Cephalae conditae Libri iii.—editi*, cum Lat. interp. commentt. et Notitia Poëtarum, a Jo. Jac. Reiske. *Lipsiae*, 1754. 12mo, vel 8vo. Ex Cod. Lips. imperf. nec omnia. P.
- * * Saepè edita sunt Selecta Epigrammata Graeca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi supra.] Quae autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunnckii *Analectis* à Thomæ Young, viro planè egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem coopta-

321. retur.* Quam is nuper in hac Academiâ studiis operam daret, omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitae integritatem et insignem Literarum Graecarum peritiam, maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otioque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quae ad propositum hujus poetici nostri Delectûs maximè conferrent. Neque meo desiderio (quae fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poetis Graecis apprime versatus. Quae hic recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihiq; tradidit *Corollam* variis flosculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Graeca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinasset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. I. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc inde adpersa, quae placuere duobus optimis mihiq; familiarissimis viris, ingenii et doctrinae laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinae Practicae, in hac Academiâ Professoribus.

ΕΛΠΙΣ—1. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen est Βαυκίς, Βαυκίδος, et Βαυκώ, Βαυκούς. ΡΕΙΣΚΕ. ἐμμέ' scil. τῆς. T. ΥΟΥΟ. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepulta mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δὲ τοὺς καλὰ μὲν ποθοῦντι—pulchra haec mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum. ΒΑΥΚΕ. ποθοῦντι Dor. pro προσδοῦντι. "Βάσκανος ἔσθ', Αἴδα. Invidus es, Pluto. RUSK. Vide Leonidam Tarent. 81. Brunck. Analect. Vol. I. p. 241.

Παρθενικὰν νεκρὸν ἐν ὑμνεόλοις μέλισσαν
Ἡρηνιον, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην,
Ἄδας εἰς ὑμναῖον ἀνάρπασεν. ἢ ἢ τὸδ' ἔμφρων
Ἢλκ' ἐτύμως ἀ παῖς· Βάσκανος ἔσθ', Αἴδα.

Vide et Bion. Idyl. α, 51—55. Coll. Gr. Min. p. 116. v. 16—20. P.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγέλλοντι] Notandum hic neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. ΥΟΥΟ. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. v. 5. et APPEND. ad Eur. Hec. v. 1149. edit. 2dae Porson.] Caeterum ἀγγέλλοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι. "An, pro ἀγγελοῦσι, fut. ἀγγέλω, pro ἀγγελῶ. P.

5. Ὡς τὰν παῖδ'—] Ordo est: ὡς κηδεστῆς ἐφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾷς τὴν παῖδα τῇδε [πυρκαϊῇ] ὅφ' ἥς πύνης ὁ Τυτῆναιος ἦγετο [αὐτὴν]

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quae Gottingae est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiae per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honore nominae Physices, sive Philosophiae Naturalis, Professoris in Regio Institute Britannico Londini fungitur.

δδμον. "κωδεστάς (sic perspicuè codex) hic est *parvus*. Etymol. "Μ. κηδεσται λέγονται ὃ τε πατήρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. *μολπαῖαν δαιδάν*. Codex, teste Brunckio, habet *μολπαῖαν*. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere *μολπαῖαν δαιδάν*, *jucundum carmen*. Pro *μολπαῖαν* Reiskius, ex conjecturâ, reposuit *χαρίεσσαν*. "Reddi potest Angl. *Thou, O Hymen, hast "changed the melodious nuptial hymn into the mournful notes of the "funeral dirge."* T. YOUNG.

8. —*μεθρημόδαο*.] *mutasti*. Aor. 1. M. *μεθρημοσάμην, μεθρημόδαο*, eliso ὁ, *μεθρημόδαο*, ut hic: et postea, *μεθρημόδω*, ut in Grammaticis. Vide in *Iliad.* α, 401. *ὕπελυσαν* et in locis aliis innumeris. Caeterum conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulae *μὲν* in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis *μὲν* pro *μὲν* legere. "Sed vide Hoogeveen. de Part. Gr.

SIMONIDIS—I.] Extat haec Epigraphe apud Thucydidem, [Hist. 322. lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Aeantidae, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multum pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hac inscriptione. Ordo est: ἥδε κόνις πέκευθε Αρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἰππίου ἀνδρός ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν Ἑλλάδι,—[τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Angl. *his contemporaries*,] ἥ τε οὖσα— et quoniam illa esset patris, &c. "αὐτοὺς μέγα—δύνασθαι. Thucyd. P.

3. —*τυράννων*,] *qui reges erant*— Sigel scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiae liberi. Sed Hegesistratus, Hippiae filius, fuit tyrannus Sigel, ut docet Herodotus lib. v. Palmerius Exercitation. p. 53. HUDSON. " [in var. lect. Thucyd.] Hegesistratus Pisistrati filius nothus erat, Hippiae frater. Herod. v. 94. Quod idem observat Hudsonus in notis. P.

4. —*ἦρθη νοῦν*] i. e. *κατὰ νοῦν*. Caeterum hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 9. " Vol. iv. p. 105. Bipont.

II, 1. *Πραξιτέλης*.] Extat hoc Epigr. apud Athenaeum p. 591. L. xiii. c. 6. fin. ubi v. 3. *φιλέτρα δὲ βάλλω*, quod alteri lectioni praeferendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus aetas cum Phrynes aetate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. i. 20. p. 46.—*Ver.* 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. "Aegypt. Br. Ana. T. ii. p. 496." Ep. xli. *Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἐρωτα τὸν ἐνδοθὶ κενθόμενόν με Χαλκιδέας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φίλης*. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. *ἀτενίζόμενος*. Qui rectis oculis aliquid intuen-

322. tur, ἀντίφυν dicuntur. JACOBA. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius :

*Quam bene Praziteles finxit, quem sensit, Amorem !
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynae dedit : indè sagittis
Nil opus est : videor si modo, sat ferio.*

SIMONIAS—1. *Ἡρόμ'*—] *Sensim, ἐρπύρους, repas, &c.* Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, "et potius (ut observavit Vincentius Obsopoeus) ad lyram canendum, quàm vertendum; propterea quòd ei verso idem accidit, quod aulaeis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt deformiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo."

3. —*ἢ τε φιλοφρῶς ἀμπελος,*] *φρῶς, ωρός, ἡ, est futura.* Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod *φᾶξ, acinus*: hinc *φιλοφρῶς, amans acinorum*: "itidem (inquit Steph. Thea.) vitis "epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans*. [Atque vocem ita quoque intellexisse Jacobium invenio. "Vitis," inquit, "*φιλοφρῶς, acinis plena. φρῶς de acino uvae usurpare* "non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis."] *ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ. humidos circa palmiles fundens, gratiâ doctrinae prudentis, quam ille mellitus coluit, unâ cum Musis et Gratiis. εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος,* [Angl. on account of the exquisite skill,] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem, quâ Sophocles in compositione fabularum suarum caeteros poëtas Tragicos superaverit. "*ὕγρος, flexilis,* vide supra ad p. 217. v. 55. p. 277. v. 17. etsi *humidis* huic loco satis aptum est adjectivum.—*εὐμαθία πινυτόφρον, ingenium cum doctrina et judicio.—Μουσῶν ἀμμιγα καὶ Χαρίτων.* "Ingenium ab ipsis Musis et Gratiis confectum." REISKE, Anthol. Praef. p. 12. Hinc forsàn. P.

* * Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. II. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita bene reddidit Anglicè, uti notavit T. Younge.

*Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.*

PLATONIS—I, 1. *Ἡ σοβαρὸν*—] "*Superba.*" Constructio est: [*Ἐγὼ*] *Δαίς ἡ γελᾶσα σοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἰχνοῦσα τὸν ἐσθλὸν νέαν ἐραστῶν ἐνὶ προθύροις, ἀνέθηκα τὸ κατόπτερον τῇ Παφίῃ ἐπεὶ τοιῇ [αἷν νῦν εἰμὶ] οὐκ ἐθέλω δρᾶσθαι. [τοίῃ] δὲ αἷν ἦν πάρος οὐδ' ἐν*

ναμαι [δραῖσθαι.] De Laide vide Propriorum Nominum Lexica.
 "Imitatus est hoc Matt. Prior: *Venus take my votive glass;*" &c.
 T. YOUNG.

III, 1. *Ναυηγού τάφος εἰμὶ*] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. 323.
 Johnson:

Naufragus hic jaceo; contra, jacet ecce colonus!
Idem arcus terrae, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon, cui comparandus praeclarus apud Petronium locus
 p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus,* &c. JACOBS.

ΜΝΑΣΑΛΧΑΕ—1. *Ἄδ' ἐγὼ δ—*] Parodia alius epigrammatis in Aja
 cis sepulchrum. T. YOUNG. En Epigramma, ad quod alludit vir
 doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit.
 Wecheliana, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè
 adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment.
 Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom. "Il. β, 557.

Ἄδ' ἐγὼ δ' ἐλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κέκρημαι
Αἶαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχαι μεγάλῳ βεβολημένα· ὥς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων Ἀπάτα κρέδον ἐμεῦ κέκρηται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem
 de armis Achillis, in quo πολύτροπος Οδυσσεύς reportaverat prae-
 mium. Caeterum ἡ Ἀπάτα κέκρηται κρέδον, et ἡ Τέρως κέκρηται
 κρέδον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupus*
stabilis. Ecl. iii. 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Aen. iv.
 569.

"Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri,
 quod ἡ Τέρως sibi anteponatur. JACOBS.—*κειραμένα*, aor. 1. med.
 hie, et praesertim infra in Leonidae Tarent. III, 2. sensum passivum
 exhibere videtur. Exemplum ceu rarum hujusmodi in eadem voce
 meminit Kuster. De Verb. Med. S. iii. fin. scil. *ἐκείρατο*, in Frag.
 Anon. apud Plutarch. T. ii. p. 1098. T. x. 516. Adv. Epicur. Reiske.
Ἡμετέrais βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν. At saepius ita com-
 paret in Plutarch. Vide Ind. Gr. Reiske. Adicere licet *σχομένην*, aor.
 2. med. sensu pass. supra p. 299. v. 28. et alibi. Vide supra ad p.
 227. v. 29. Item Hom. Il. λ, 233. 237. *μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.* P.

ΑΝΤΙΣ—1. *Μάνης οὗτος—*] In servi tumulum. Nomen *Μάνης*
 servus proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. John-
 son:

Qui jacet hic, servus vixit; nunc, lumine cecus,
Dario magno non minus ille potest.

3 H

LEONIDAE TARENT.—I, 1. *Μή οὐ γ'—*] Loquitur Pan vel Mercurus. *ἐπ' αἰονόμῳ—* in illo loco ubi pascunt oves, *—ἑλνός χαραδραίης,* luti ex torrente, *—θερμὸν,* subaudi ὕδωρ. BRODAEUS. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. YOUNG. " Viatores hac inscriptione a turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum frigidumque mittuntur. JACOB. τοῦτο θερμὸν [ὑδωρ] περίπλεον, plenissimam, ἑλνός χαραδραίης. P.

II, 1. *Ἰκαλός—*] Ordo est: *Ἰκαλός εὐπώγων πόσις αἰγός—* Salax barbatus maritus caprae— Secundum Brunckium ad Simmiae Rhodii I. *Ἰκαλός αἰξ* est Ibez, seu caper montanus, Gallis *Bouquetin*, Angl. a *mild goat*, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband of the she-goat.*

324. 3. —*κεῖρε,*] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i. 357.]

*Rode, caper, vitem: tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.*

III, 1. *Ὀλκᾶδα—*] Sic construe: *πῦρ ἀνέφλεξε με ὀλκᾶδα, μετρή-
σασθαι τόσην ἄλα, [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ χειραμένη πύκτας εἰς ἐμέ,
ἦν πέλαγος διέδωκεν ἐπ' ἡόνος· ἀλλὰ εἶρον τῇν [χθονά scil.] γεινα
κένην ἐμέ ἀπιστοτέτην θαλάσσης.* Quae sic vertit H. Grotius:

*Mensa diu pelagus pereo face navis, in illa,
Quae mihi materiam tonsa creavit, humo.
Atqui reddiderant me terris aequora: vincis
Sic mea tu genetrix aequora perfidid.*

THEOCRITI—1. *Α δειλαίε τῷ—*] *Sh miser tu Thyrsi! quid prodest,
si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo? [διγλήνους ὄπας,
geminas pupillas habentes oculos. Aemyl. Porti Lex. Dor. ubi vide
plura.]* Plorat nimirum Thyrsis capellam suam a lupo abreptam.

3. *Ολχεται—*] *Ολχομαι* frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. *Τραχὺς—*] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.*
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι— the dogs are barking.

6. *Ὅστέον οὐδὲ τέφρα—*] *nec os quidem neque cinis.* Relakii conjecturam Brunck. in textum recepit. HARLES. [Sc. ὀστέων.] Vulgaris lectio est —*ὀστέον οὐδὲ—* "quam reposui ex ed. Valck. P. Observet discipulus sequentes voces Doricas: *τῷ* pro *οὐ* *καταταξέεις* pro *κατατήξεις*: *ἀ* pro *ἡ* *κλαγγεῦντι*, pro *κλάζουσι*: *ἀνίκα* pro *ἡνίκα*: *τήνας* pro *ἐκείνης*: *οἰχομένας* pro *οἰχομένης*. " *κλαγγεῦντι*, annon *ἀ* *κλαγγέω*, *ἀ* *κλάγγω*; P.

CALLIMACHI—II, 1. *α Σύντομος ἦν ὁ ξείνος,*] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturae; cujus epitaphium laudem quoque brevitat affectat. Tumulus igitur ita

loqui fingitur: "*Theris Aristaei filius Cres sub me jacet.*" Respondet viator:—"Etiam hoc *longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea refert." Cui autem displicet haec explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter augas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro *δολιχόν* restituit Brunckius ex MS. *δολιχός*, quod rectum putat, et ad *στίχους* referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem *δεντέρας φροντίδι* sic ad me scripsit: "Non puto *δύντομας* de brevi statuta dici posse: potius vult, sermonem ejus concisum fuisse; potiusque *δολιχόν* haec innuere videtur, nomen ejus solum laudi sufficere: non quod negem alteram interpretationem veram esse posse; hoc amici, illud inimici." Quod autem ad literulas *α' δ* attinet, "harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suae edit. Anthologiae, Anno 1566.] "non excogitavi, sed potius amissum revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquissimis codicibus Graecis, adhibitas his locis qui dialogi formam haberent, inveni; "*α* interrogationem, *δ* responsionem indicante." "*δυνταμαστέτη δόδος*, Vol. I. p. 125. l. 8. p. 223. l. 12. h. op. P.

III, 1. *Ελπας, 'Ηλυε*—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO, Tuscul. lib. I. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. I. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DIOSCORIDAE—1. *Τὸν Πιτάναν*—] Subauditur *εἰς*. Pitana urbs 325 erat Laconica, ad ripas Eurotae. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanae fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedaemonios. Caetera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske. "Lacon. Apophth. P.

ΤΥΜΝΑΕ—I, 1. *Τὸν παραβάντα*—] In Plutarchi Lacaeenarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriâ lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; unde in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus; nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quae in Lacaeis magis admiratione quam imitatione digna erat. *Τὸν παραβάντα νόμους, cum leges violasset*,—audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. *Θηκτόν*—] Angl. and having presented her sharp sword—having held her sword in a posture of offence. "Br. Ana. T. I. p. 505. P.

5. *Εἴθε κακόν*—] I pessum, mala proles, per tenebras, οὐδ' διὰ μένος, &c. cujus odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem igna-

viae arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem *προδόντα* *ἐλαιοφοῖο*. Iliad. α. 225. "Pl. T. vi. p. 895. R. Intersectuntur. P.

7. *Ἀχρεῖον σκυλάκευμα*,] *improbe catule!* Observandum autem *ἀχρεῖος* apud Graecos, (quum de homine malo dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit *non utilis*, sed qui sit *maximè noxius*. Sic apud Eur. Med. v. 296. (298.) *ἀργία* significat, *non ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè est detrimentosum*. CLARKE, ad Il. β, 269. ubi vide plura. *κακὰ μερίς*, Angl. *abandoned member of society*. " *ἀχρεῖος*, Eur. Med. 301. Ed. Porson. supra. P.

II, 1. *Μή σοι τοῦτο*,—] In mulierem Aegyptiam, quam satum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. *Ἐλευθέρινη*, urbs Cretae. Ineptè antea legebatur v. 3. *ἀλλὰ σ' ἐλευθερίας ὅδ' ἔχει τάφος*. V. 1. Codices omnes, quos vidi, Florentina et Aldina prima *ἐπιχαίριον* ἔστω, unde feci *ἐπιχέριον*. Vide Hesych. in *κηραίνε*. ΒΑΣΠΚ. τοῦτο μὴ ἔστω λίην ἐπιχέριον σοι, Angl. *let not this too much afflict thee*. " *ἀποχαίριον*, Vulg. *γῆ μοῖρη, μόριος, partialis*, Lex. *pars vel portio terrae*. P.

326. ANTIPATRI SIDON.—I, 1. *Ἑπτὰ πόλεις*,—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: "in Gronov. Antiqq. Gr. T. x. c. 1719. sqq." item suprâ in notit. Homer. ad p. 3.

II, 3. *Ἡμῶστε δ' ἀμφοτέρων*,] *amisit autem utramque*. *ἡμῶστε*, non à verbo ficto *ἀμφοτέρω*, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro *ἡμαρτε*, ab *ἀμαρτάνω*, à scopo aberro, item perdo. Saepè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. γ, 279. π, 336. ε, 287. al. *ἀμνὴν λύκος*, i. e. *λύκος* ἔκτανε *ἀμνὴν*, x. τ. λ. *πενίης ὤλετο βουκόλιον*. *periit armentum paupertatis*, i. e. *pauperis*. " *ἀμφοτέρω, ἀδροτέρω, ἀδροτάζω*. II. x. 65.

5. *Πηροδέτω*,—] Ordo est: *ὁ δὲ γε οἰκτρὸς λυγρὰς ἄμμα κατ' ἀνέκτος ἱμῶντι κηροδέτω*, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet, or with his belt, κάτθανε παρ' ἀμυκήτῳ καλύδῳ*, *died in his hut, where no lowings were heard*.

III, 1. *Ὁ πρὶν ἐγὼ*,—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. Qui prius, inquit, ego *Alcimenes* et *sturnum* (*ψῆρ, ψηρός*) et *rapacem arcebam*, abigebam, à *semine altivolantem Bistoniam*, id est, Thraciam, græcum, (est enim Bistonia urbs Thraciae,) *corii seu lori, χερμαστῆρος, sustentis saxum, tortilia membra* [*πῶλα, brachia, habenas, BRODAEUS*] *tendens, volucrum arcebam* *procul nubem*, id est, *multitudinem*. *καί τις οὐρή τετρα διψὰς ἔχοντα παρὰ σφυρὰ ἐνέϊδα ἐκ γενύων τὸν μικρὸν χόλον σαρκὶ χήρωδ' με ἡέλιον*. *cum quaepram lethifera dipsas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meae carni proutavit me sole*. OBROROEUS. " Vide supra, p. 59. γ, 304. p. 250. v. 127. p. 294. v. 17.

THEODORIDAE.—1. *Ναυηροῦ τάφος εἰμὶ*,] Hoc ita Latinum fecit celeberr. SAM. JOHNSON:

*Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis:
Tutum aliis aequor, me perempta, fuit.*

* *Ποσειδών*—5. *Νυμφας*] scil. *aquarum*, poeticè; ut infra p. 328. 327. in Antipatri Thess. Ep. v. 3. *Νύμφαισι*. Sensus: Non in aqua, sed in sinu matris morti occubuit. τὸν βαθὺν ὕπνον, *the deep sleep*. Vide Jacobs. T. viii. p. 154. P.

ΜΕΛΑΓΓΡΟΤ.] *Meleagri poemata*, quae Brunckius operis initio tradidit. hūc in ordinem temporis reduximus: in caeteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Young.

I, 1. *Εὐφορτα νᾶες*—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quae velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiae inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quae ad oram Cariae degebat, ex adverso Coās insulae, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxie expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum esse, undè navibus praeter Coa ituris secundus esset Boreas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurè poëtica ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto navigaret, sed majorem vias partem pedes iret."—Immo totam viam, si Phanii domicillum non in insulâ Coa esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus *πελοπόννησον*, quo pro *παιζοντόρον* reposito, nihil, illo iudice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quae jam diximus continentem responsonem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata haec dedit; nam è Syriâ vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata haec dare potuisset ad Hellespontum? *Εὐφορτα νᾶες πελαγίτιδες*, *Veloces naves per mare transeuntes*, [*εὐφορτος* et *πελαγίτις* rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] *πόρος Ἑλλης* est *Hellespontus*.—*ἦν που ἴδης τε ἐπ' ἡτόνων κατὰ Κρίαν νῆσον Φανίον δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγος*, sicubi videretis in littoribus è regione Coae insulae Phanium aspicientem caeruleum mare. Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Anlmadvers. p. 95. T. vi.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio in littoribus insulae Coa oppo-situs, h. e. in littoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente;"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhaereo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [Jenae, 1789. in 8vo.] nondum vidi.

7. *Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ'*,] *si diceretis*—vult autem *si dicatis*. Nonne ἄν εἴπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young. "Sc. εἴποιτ' de praeterito, εἴπητ' de futuro. Sed vide Dawes. p. 85. 207. 217. de optativi et subjunctivi usu. P.

327. * * Placet autem hîc adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetae, quam non antea vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poetæ sententiâ optimè redditur, nisi in v 3 ubi Phanion, quae in continente esse debet, ponitur in insalâ.

*Velivolae pinus, quaecunque Aquilonis agentes
Hellespontiacum finditis aere sahum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.*

II, 1. *Δάκρυά σοι*—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur: (uxorem ejus putat Obsopoeus; filiam Valckenar. ad Phoen. 88. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. *Ἡλιόδωρα, δακρῶμαι δάκρυά σοι νέσθῃ διὰ χθονός, κ. τ. λ.* *Heliodora, dono lachrymas tibi infra per terram, &c.*—*νῆμα πόθων, νῆμα φιλοπροσύννας, fluentum amoris, monumentum amicitias.* [Vulgò dicitur *νῆμα* in utroque loco.]—*ἀλκῆραι* sumitur adverbialiter.—*ἐν φθιμένῳ*, in mortuis.—*ποῦ [ἔστι] τὸ ποθεῖνδον ὄσλος ἐμὸν;* ubi est amabile meum germen?—*χόνις ἔφυρε ἀχμαλὸν ἄνθος.* *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* *Ἀλλὰ σε γόννοῦμαι, κ. τ. λ.* *At, O mater Terra!* quae cuncta alis, te supplex oro, leniter amplectare tuo gremio hanc omnino flebilis.

III, 1. *Ὁν γάμον*,—] In Clearisten, quae primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eosdem tibicines ac taedas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed Orcum sponsalem Cleariste accepit, virginittatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinas tibias [de voce λωτός vide suprâ ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] prae foribus nympphae sonabant, et thalamorum (pro thalami) plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, ἐν δ', quæ etiam (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) Hymenaeus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eadem autem piceae, i. e. taedae vel faces lucem praetendebant (δεδονχέιν est prae-lucere, vel facem sive funale praeferre) juxta thalassum, et mortuae ad inferos ostendebant viam.* *Obsopoeus; mutatis mutandis.* Caeterum ejusdem ferè generis est istud Shaksperii:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* *Hamlet, Act i. s. 2."* Vide supra p. 321.

328. *ARCHIAE*.—I. *Θρήϊκας*.—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciae populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quae vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque laetitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v. 4.

4. *Ἀποδόης—Μόρος.*] *improvisa mors, λάρυς Κηρῶν ἔμαρψε*, 328
ministra Fatorum abstulit. Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo
 Grotius:

*Thracum facta probo, qui tunc sua pignora lugent,
 Cum primum cernunt de genetrice diem.
 Contra felices celebrant, è limine vitae
 Quos improvviso turbine Parca rapit.
 Innumeris nam vita malis fons est et origo:
 At mors innumeris est medicina malis.*

ANTIPATRI THESSALON.—1. *Ἰσχετε χεῖρα*—] Pulcherrimum est
 epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homi-
 nes convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso.
 TAYLOR's *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione mo-
 larium undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p.
 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi
 puta, hoc est Ciceroni aequalem. REISKE. *Cohibete manum molarium,
 pistrinariae,—ἄρα γὰρ—* Ceres enim commisit labores manuum *Nym-*
phis,—&c. ὁ δ', is autem [axis scil.] radiis suis tortilibus contorquet
 cava ponaera quatuor lapidum molarium. "Vide supra ad p. 327.
 Posidippi 5.—*κατ' ἀποτάτην—τροχὴν*, in summam—rotam. REISKE,
 Anthol. p. 112. Ep. 653. *ἐλικταῖς*, circumactis. JACOBS. P.

ALPHEI.—1. *Χειμερίους*—] Omnibus animantibus amorem et cu-
 ram quandam eorum quae procrearunt esse innatam, quam philoso-
 phi *στοργὴν φυσικὴν* appellant, Alpheus docet exemplo gallinae,
 quae hyberno tempore nive prorsus obruta, tandem pullos suos alis
 texit et fovit, donec frigore est exanimata. —*παλυνόμενα, dealbata.*
τιθᾶς ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina. εὐναίως, soporiferos. μέθρα
 — donec ipsam coeleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris re-
 luctatrix coelestium nubium, id est, è coelestibus nubibus provenientis.
 ORSOPHEUS. Nam, pro *Αἰθέρος ἢ αἰνῶν*, vulgò legitur *Αἰθέρος οὐ-*
ρανίων. "Idcirco Brunckii lectio vel conjectura reddenda est—
aëris et saeviarum reluctatrix nubium. Jacobs conjicit—*αἰθρίας, οὐρα-*
νίων—P.

5. *Πρόκνη*—] *Ἢ μὲν τὸν Ἰκνν σφαζάδα τὸν παῖδα, δοριζομένη* 329
τῷ πατρὶ ἢ δὲ Μήδειᾳ τοὺς παῖδας, διὰ Ἰάσονος γάμον. Schol. In-
 crepat Procnen et Medeam, quae omni naturali affectu et benevo-
 lentia exatae, suos filios crudeliter occiderunt. ORSOP.

APOLLONIDAE.—1. *Ἰχθυοθηρητῆρα*] Menestratus piscator captam
 Rhycidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est,
 exiens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. HUETIUS.
 Hoc epigramma idè potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi
 narratunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisci-
 culo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est; quòdque

329. alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatae, inveneram. Casus hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, praeter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musaeo Anatomico in Academiâ Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quae hujus modi mortem intulit. T. Youka. Ordo est: ἄγρα ἐλκομένη ἐξ ἰπ πεύκης τριχὺς δούνακος ὤλεσεν ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον, Praeda, [i. e. piscis quem capiebat,] dum trahebatur setâ equind calami, perdidit piscatorem Menestratum, ὅτ' ἐρυθρῇ φυνίς πλάινος ἀμφιχανούδα φόβιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἔκρυξε: cum rubra phycis erratica hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorrui: ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, et, dum dentibus ejus captabatur, ipsum interfecit. [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit; caeteri quos viderim libri ἀγνυμένη vel ἀχνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu:] θυσάμένη λάβρω ἄλματι, quam saltu violenti subissit, [Angl. having entered with a sudden spring or jerk,] ἐντὸς ὀλισθηρῶν φάρυγων, intra lubricum guttur. Caeterum de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem Phycis, reliquo tempore candida, vere varia. Eadem piscium sola nidificat ex algâ, atque in nido parit." L. ix. c. 26. (42.) Ad quem locum ita observavit annotator Parisiensis: "Piscis est percis simillimus: unde et à venditoribus perperam "Perche nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685. "V. 3. πλάινον et Cod. Vat. et Edd. omnes; nec aliter legi debet: εἶδαρ, φόβιον πλάινον.—ἀγρυμένη, ex Vat. Cod. Jacobs. P.

* * Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244. 93.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hic apponendum curavimus: una cum explicatione Vincentii Obsopoei, qui et addidit exemplum casus haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπαπταῖος καλαμεντῆς
 ἄσρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυοβόλεις,
 Καὶ λάβρου πέριχης δελεάριππος, ὅσα τε κόλλας
 Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
 Ἀγρῆς ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
 Λαχνάξων, ὀλοήν ἐξ ἀλῆς φράμενος,
 Εἴθετ' ὀλισθηρῇ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἰῶδα
 ὄρετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
 Χῶ μὲν μηρίνθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
 Ἐγγὺς ἀπὸ πνοῆν ἦκε κυλινδόμενος,
 Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
 Γράπωνος γράπενς τοῦτον ἔχωνε τάφον.

In Parmidem piscatorem, qui iulide pisce arundine extracto, et mordicis apprehenso, ac lubricitate in guttur illapso praefocatus est. Parmis (inquit) Callignoti filius, littoralis, summus piscator, κίχλης, i. e. turdi piscis, καὶ σκάρου, et scari, [quem ex omnibus piscibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus Francisci Massarii Veneti.] —καὶ λάβρου πέριχης, et impetuosae percae, δελεάριππος, escam rapiensis, et quaecunque cava antra petrasque submersas depascunt, captura ex prima, quando iulidem saxatilem mordicis apprehendens, exitiosam à mari sustulisset, perit. Lubrica enim quam à manu erupisset, intravit in angustum guttur, vibrando, scil. se. Et il

quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expiravit (ἀπὸ ἧς 329 πνοιῇ) dum volveretur, vel volutatus, fila quum complevisset fatalia: illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggressus sepulchrum. Non dissimili fato consumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepisset, orique inseruisset, ut ad sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. **Obsoroeus.** *Κίχλη* est labrus turdus Linnaei; *σαῖρος* labrus scarus; *πέρα* perca marina; *λουλὶς* labrus iulis. T. Young.

CRINAGORAE—I, 1. Ἐλαρος—] Crinagoras hic rosas inducit blandè alloquentes formosam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimae mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare solem.

3. *Σοὶ ἐπιμειδήσαντα,*] Constructio est: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδήσαντα τῇδε γενεθλήῃ ἧστ', ἀδυστάτῃ νυμφιδίῳ λεγέων. libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ. "V. 1. ἦνθει μὲν, Cod. Vat. et Reisk. **JACOBA. P.**

II, 1. Οἰθυάδην,] Praeponitur hoc epigrammate fortitudo cujusdam Itali Othryadae Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquilam, iterum hostibus extorserit, adversario interfecto. **Obsoroeus.** *Κάλει Οἰθυάδην,* x. τ. λ. Vocato, si vis, Othryaden Spartae magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas. Omnia nimirum exsuperat fortitudo Arrii.

5. *Ἀλετὸν—*] *ὡς ὤρε ἀλετὸν φίλου στρατοῦ—* ut vidit aquilam sui exercitus, &c. —*αὐτὶς ἀνθορεν—* rursus exsiluit à mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum, qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem. Caeterum de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. 82. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. ii. 9. et Herodot. Lib. vi. 114. uti indicavit Obsoroeus. "Vide Vol. I. p. 22. h. op. Scr. *αὐτὶς—*Br. P.

III, 1. Ἀλγὰ μὲ—] Verba sunt caprae, quae Caesari lac praebuilt, in hoc imitata capram Amalthaeam Jovis alumnâ. **Obsoroeus.** Sic autem construe: *Καὶδάρ γευσάμενός με τὴν εὐθὴλον αἶγα πολυγαλακτοτάτην πασῶν, ὅσων οὐθὰτα ἀμολγέως ἐκένωσεν,* x. τ. λ. Quum Caesar me gustasset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam, quarumcumque ubera mulctrale evacuavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem lactis intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum praeberi, ille minor ne tantillum quidem est Aegiocho Jovis.

Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. Young. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione, quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] desumptos: [Vol. xi. p. 396. 1787.]

Versus, collari caprae Domini Banks inscribendi.

*Perpetui ambitū bis terrā praemia lactis
Haec habet altricis capra secunda Jovis.*

330. LOLLII BASSI—1. *Μήτε με*—] Laudes mediocritatis, ubi sententiae occurrunt ferè eadem atque in Ode illā notissimā Horatii, quas inscribitur, Ad Licinium. L. ii. 10. *Rectius vives, &c.*

4 *Καὶ μάλα*—] et maximè mensuram quae sufficit ego amplector. De Aor. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6. "*πρόξιος*—lon. *res humanae*. P.

6. *Εἰδὼ τινὲς*—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GAETULICI—1. *Παῖδα πατὴρ*—] *Πατὴρ Ἀλκων ἀδρόθας παῖδα σφιγχθέντα*, x. τ. λ. Pater Alcon filium conspiciatus constrictum, &c. "Αλκων—Vide supra p. 84. v. 97. et ita Jacobs. P.

5. —*παρὰ δρυὶ*—] *ἔθηκε φαρέτρην*, x. τ. λ. posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonae fortunae, et in jaculando peritiae. "Απὸδ vel ad quercum suspensam, puteum. Nomen est Cnaeus Lentulus Gaetulicus. P.

ΑΝΤΙΓΗΝΙ—I, 1. *Ἡ κήρη*,] Vulgò inscribitur hoc epigr. *Εἰς Διογένην*. celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. *Μᾶζα*,] *πληθειῖα ὕδατι*, maza subacta aquā. Erat autem *μᾶζα* farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquā scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquā, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius *φρυγανείδα* quàm *πληθειῖδα*.

3. —*σοφῶ κυνί*—] sapienti cani, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἀρχία βίωσι quod satis est vitae. *κὴν* [i. e. *καὶ ἐν*] *τούτοις*—sed etiam in his, &c. *Τί καὶ σὲ μάτην, ὀφθαλμοὺς ἔχοντα;* Quid, testa, mihi opus erat te ovis supervacuum portare?

II, 1. *Ἀ καλόν*,] ἄ adverbium admirantis. Apes poeta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem ΔΕΣΟΦΟΥΣ. "*ρεῦμα*, fluentum, i. e. mellis, *ἀποπόνητον ἐν αἰθέρι*. P.

2. *Ἀπλάστοι*] Codices omnes et editiones antiquae αἱ *πλασταὶ χειρῶν*. Primus Stephanus *χειρῶν*. Aliam emendationem tentavi. *ἄπλαστοι χειρῶν*, manibus hominum non factae, sed quas sibi ipsae construant apes, cellae. БРУНЦК.

331. 5. —*πόθεν*—] ubi apes suavem fontem distillat—*δαμυλὲς ἐξ ὀλίγοι σκήνους*, abundè ἐ παρὸ ὑμβρακίου. [*σκήνευς*, Dor. pro *σκήνους*, *σκήνους*, à *σκήνος*.] *χαίρουσι*—gaudete sanctae, et in floribus pascimini, volucres nectaris aestherei confectrices. "*σκήνος*, tentorium, tabernaculum, irde corpus, quod Jacobs hic reddit, ut in Sacr. Scrip. item *αἰναρε*, in Hederic. P.

LEONIDAE ALEXANDRINI—1. *Μάντιες*,] Vituperat Leonides astro

logos, tanquam vanos et falsa praedicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habebant. *εἰκαλῆς, vanus. μαυδᾶτο, obstetricata est.* OROPOEUS. *ἀκλήην, dedecus et infamiam vestram.* BRODAEUS.

AUTOMEDONTIS—II, 5. *ἔαβον δ' Ἐπίκουρον ζητεῖν μάτην, ποῦ τὸ κενόν, ubi vacuum sit, καὶ τίνες αἱ μονάδες, et qui sint atomi.* Ep. I. ad verbum reddendum. P.

ARISTONIS—1. *Ἀμπελὶς*—] In hoc epigrammate describitur quaedam vetula vinosa baculo innixa, quae quum clam appropinquasset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, praeceps in lacum voluitur et extincta est. *Ἀμπελὶς*, nomen proprium, ἡ φιλαζωγῆτος, meri amans, ἥδη ἐπειδομένη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. jam labascentem suam sensualem sustentans baculo vitae duce, ἤλθε λαθροδὴ ἐπὶ νεοβλιβῆς πῶμα ληνοῦ Βάσχειο, ivit clam ad recens expressum laticem lacūs Bacchi, [Angl. went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat,] πληρομένη κυκλωπεῖην κύλικα impletum immensum calicem. Brunckius edidit—*ἀπὸ ληνοῦ—Πῶμα πιεῖν κύκλω πληρομένη κύλικα* et sic ad locum annotavit: “Depravatum est secundum distichon, quod, etiamsi scripseris ἐπὶ ληνόν, et πληρομένη, non undequeque emendatum erit. Scriptum in cod. *πῶμα κύκλω πιεῖν*. In his verbis ulcus est:”—quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo *κυκλωπεῖην*, [Angl. huge, fit for a Cyclops,] quod in lectionem codicis, *κύκλω πιεῖν*, cujus nullus est sensus, facillè mutari posse putavit. xv autem hic brevis est. Vide Theocr. xi. 7. supra, p. 233. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Caeterum πῶμα, quod vulgo operculum sonat, idem est interdum ac πόμα, potus, liquor, latex: uti ostendit H. Steph. sub voce πόμα: quod et ex analogiā verum: nam πίνω, bibo, in perf. pass. est πέπωμαι vel πέπωμαι.

5. *Πρὶν δ' ἀρῶμαι*—] Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctae mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus, i. e. vicinum vineae.

ARGENTARIJ—H, 1. *Ἡρόδοτος πλουτῶν*—] Amore captus fuisti dives, Socrates. Ubi notandum ἐράσθαι in v. pass. ab ἐράω, amo, significare (non amor sed) amore teneor. [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem haec Latine fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

*Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, praesens ó medicina fames.*

*Quae te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophila, nomen nunc rogat illa tuum.*

*Qui genus? undè domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.*

AEMILIANI—1. *Ἐλκε γάλαν*—] De matre, quae ferro jugulata, infantem filium ad sugendum invitat. *Trahe, ô miselle, à matre, quam non amplius mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuae. Jam enim gladiis deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire vel curare didicit.* **ONSORÆUS**. Sequens Web-
bii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprâ citato: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dae.

*Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.*

333. **APOLLINARI**—1. *Ἀν μὲν ἀπόντα*—] Hic significat adulatorem in
oe aliquem laudantem, plus detrimenti asferre, quam detractorem.
Notabis autem loquutionem Graecam, *ἴσθι κακῶς με λέγων*. **ONSO-**
ΡÆUS. —οὐδὲν ἀδικεῖς με— Durissima caesura,—quid substitutam
nescio. **T. YOUNG**. **H. Grotius** sic vertit:

*Si de me absenti loqueris malè, nil nocet: at si
Praesentem laudas, te malè scito loqui.*

ONESTAE—1. *Ἀμυαίνων Ἐλικῶνα*—] Commendationem laboris
et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiae
dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi
juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

*Fessus es ascendens Helicon, sed inde repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiae via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munera grata feres.* **ONS.**

Sic **Hesiodus**: *Oper. et D.* 287, sqq.

*Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
Ῥηδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὕβριος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπήν δ' εἰς ἄκρον ἱκαναί,
Ῥηδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἰούσα.*

LUCIANI—II, 1. *Παῖδά με*—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius
mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit,
parùm etiam malorum hujus aerumnosae vitae gustaverit. Est
epigramma multae elegantiae. **ONSORÆUS**. "III. 1. *εὐ πράττειν*
fortunatis, felicibus. **P.**

LUCILLI—I, 1. *Πανὶ φιλοπῆλῳγγι,*] In Marcum venatorem, qui, 334 nulla praedā captā, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. *φιλοπῆλῳγγι*, amatori cavernarum. *οὐρεοποιταί*, frequentantibus montes. *θνοφόντις*, quibus apri interfecti sunt. Idem. "ἔνδον, in antro puta. JACOBI. *Ἀμαδρυάδες, ἄμα δρυόν.* P.

II, 1. *Ῥόγχοις ἔχων—*] Tale quum rostrum habes, &c. Angl. *With such a snout as that, do not thou go, &c.*

3. —*ὃς Νάρκισσος,*] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspicatus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto coelo differentem.

"III, 1. *Τὰς τρέχας,*] Crines non tinxisti quidem, sed nigros emisti *επρίασθαι*, —*αα*, —*ω*, imperf. sicut aor. 1. med. Vide supra p. 133. v. 658. *ἐπίστρω* et Vol. I. p. 106. l. 24. *ἐθύνω*. P.

IV, 1. —*ὁ κλινικός—*] Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter est, hodiè effertur. Contumelia acerba in malos Medicos. "Nempe, Jupiter mortuus effertur sepellendus. Infra, IX. *Magnus*, medicus.—*resuscitaturus etiam mortuos.* Vide Br. Ana. T. II. p. 304. ubi Magnus Medicus talia dicit de Galeno, scil. vivos detinuisse ab Acheronte. P.

CEREALII—1. *Ὅτ' ἐδ' λέγειν—*] Auctor hec epigrammate carpit 335 et deridet quendam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed oportere mentem verbis subicere, et phrasin communiorem facere, ut quae dicat ab audientibus intelligantur. Nam *παράδογμα*, non insignia hoc loco verba intelligenda sunt, sed *monstruosa* potius, et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS.

2. —*μελετᾶν*] Hujusmodi infinitivos sine *ι* subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor, [p. 227. edit. Paris. 1754.] quia *χρυσούν*, non *χρυσόειν*. Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. YOUNG. *εὐχέλως μελετᾶν*, est felici aliorum imitatione declamare. *κάρκαρις, κοναβέι, σίξει, κελάρυζε*, verba sunt Homerica; et ponuntur hic, ut loquantur Grammatici, materialiter. OBSOPOEUS. "Non reddenda." Hoc epigr. sic imitatus est H. Grotius:

*Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuò fiet qui dicat aequal,
Et eujum, quianam, forsit, et indigetes.
Mentem praecipuè pascit sibi pagina; verba
Talia, quae possint absque labore capi.*

NICARCHI—1. *Εἰς Ῥόδον—*] De quodam quaerente ex vate
VOL. II. 31

Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum. "Olympicus nomen proprium. P.

336. PALLADAE—II, 1. 'Ο Ζεύς—] Hoc ita reddidit H. Grotius:

*Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest ciô : femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.*

- III, 1. Πάθαν Ὅμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius:

*Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus :
Grande malum moecha est, grande pudica malum.
Multas esse neces Helene dat adultera : verum
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in undâ ;
Unaque Odysseae femina materia est.*

337. VI, 1. Σκηνή πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson:

*Vita omnis scena est ludusque : aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.*

- VII, 1. Ελπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 659. [Vol. III. p. 286.] T. Youko. Distichon anonymi sic se habet:

*Ελπίς καὶ οὐ Τύχη, μέγα χαίρετε τὸν λιμὲν εὖρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὅμιν παιζετε τοὺς μετ' ἐμέ.*

Quod quidam sic Latine reddidit:

*Inveni portum ; Spes et Fortuna valets :
Nil mihi vobiscum ; ludite nunc alios.*

"Ver. 4. Τῶριστην—] Contumeliosas paupertati d'vitias fugio, sive aversor. P.

"THEODORI—1. Ἑρμοκράτης—] Hermocrates navi, —χαρίζομεθα, tribuimus longiora—brevioribus—JACOBS. Vide supra p. 335. Ammiani II. 2. μικροτέρην. P.

338. AGATHIAE—I, 1. Σπείδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Proprians num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereuthô, tentabam cor illius figmento astuto.* OBSOPOEUS. Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella, [ἀρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λέγω et in versu praecedenti *τινὲ πῶ χθόνα, pro τιν', ἐφην, χθόνα.* BAUNCK. ἀρτιπος, per Syv

token pro ἀργύρεως, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *inter ger pedibus*. Sic Odyss. β, 310. καλός τε καὶ ἀργίπος, *pulcher et sanus pedibus*. Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] nostri recordationem habens amoris. Vel, ut T. Young, *Mars integra, nostrique amoris memor*.

6. — καὶ εὐπλέκτων βύτρων ἐρῆξε κόμης,] ἐρῆξε, licentiā pro ἐρῆψε. T. YOUNG. *et bene compositae cincinnum discerpit comae*.

7. — ἐγὼ δέ—] *ego autem, tis ut βραδυπαιθής, ut qui aegrè persuasus fuerim*. [Sic Theocr. l. 85. —δύσερός τις—καὶ ἀμάχανος ἐσσί.] ὀμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me monsurum*. Felix quod ad amorem sum: γὰρ δέδωκα εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο, τὸ πάντων ἐμενέαινον ἀνύσαι. [Brunckius ante πάντων subaudit μάλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish*.

II, 1. Σοὶ, μάχαρ—] Tibi, beate capripes, in locum editum prope litus, hircum hunc aliquis dedicavit, O duplicis dux venationis, marinae scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, dux. "Pan.

2. Τὸν τράγον,] Hoc ex certissimā emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. Mss. τὸν τράγον δ' οὐδ' ὅς ἄγετ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ διδῶς ἀνθετο ἀθηροσύνας. Subauditur autem ἀνέθηκε τις— nempe in littore suspendii. T. YOUNG. "Versus inter 2. et 7. pro parenthesi habendi sunt. Vide Jacobs. P.

3. —καστορέδων—] καστορέδες sunt canes Spartani, canes Amyclaei; nam Amyclae urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. εὔαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro ἔαδε, Aeol. et mutato spiritu pro ἤδε, à verbo ἀδῶ, unde ἀνδάνω, placeo. [Vide Iliad. ξ, 340. ρ, 647. et Odyss. π, 28.] ἐν ῥοθίοις, in undis καλαμεντής κάμων, piscator laborans. πῆῤῥμα μογερῶν σαγηνόβλων, funis eorum qui cum aerumnā jaciunt sagenam. "εὔαδε—vide supra p. 106. v. 1083. p. 253. v. 7. ubi Perf. Med. esse dicitur. Vide et Heyn. Iliad. ad loca citata, et ι, 173. Excurs. i. ad ε. v. 203. li. τ. v. 384. Haec vel aor. 2. vel perf. med. esse videntur, prout loca postulent. P.

7. Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος,] Cleonicus autem ille erat qui dedicandum curavit— hircum scil. supradictum; [ἀνθετο sine augm. pro ἀνέθετο et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest dedicandum curo,] ἐπεὶ καὶ ἦνυε πόντιον ἄγραν, quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores saepe sectabatur.

PAULI SILENTIARII—I, 1. Οὔτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere, vita, capillo? Et tenuis Cod veste movere sinus? Aut quid Oronted crines perfundere myrrhā?* &c. T. YOUNG. Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, v. 204.] *Loveliness Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most*. Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda erit, quàm purpurata, pulchrior*. Most. Act. i. Sc. iii. 131.

2. —λιθόβλητων,] λιθόβλητοι κεκρύφαλοι sunt vittae vel redimicula lapidibus praetextis, seu gemmis, ornatae. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. —οὐδέ—] Ordo est: οὐδέ χρῆσθς κομίζει ἀγλαήν ὅης ἀπεκρησεν τριχός.

5. —ὕακινθος] hyacinthus, nomen floris et herbae, est etiam, ut 339

339 hic, nomen gemmae coloris hyacinthini. *Ἰνδάκη δάκρυθος*, *Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. (L. xxxvii. c. 9. 41.)

6. —*ταῦν*] Pro *ταῦν*. *λογάδες*, oculi. Vide Suidam et Hesychium hac voce. *ΒΑΥΝΣΚ*.

8. —*κεστός ἐν Ἰκαρίης*.] *Cestus* est *Veneris*. Vel sunt *Cestus Veneris*, i. e. haec quae proximè memorantur eandem habent potestatem quam *Cestus Veneris*; vel revera sunt quae Homerus hoc nomine appellat. [Vide *Iliad.* ξ, 214.] De *ἐν*, vide suprà ad *Oed.* Tyr. v. 9. p. 113. "*ἥθος*, *indoles*. *mores*. *ἥθος δρμονία*, *morum suavitatis*, *venustas*, — *mores grati*. — "Vulgatum *ἐθεός* ex Vat. Cod. in "*ἥθεός* mutatum. Hoc servavit etiam Suid. in *κεστός*." *JACOBA*. Ex *ἐθεός δρμονίη* Grotius vertit *Corporis aetheriam compagem*. P.

9. *Τούτοις πᾶσιν*—] *Omnibus his ego opprimor: oculis tuis solis demulceor*, in quibus blanda quaedam spes degit. Haec autem ita optimè reddidit H. Grotius:

*Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decord,
Geminiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccæ tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indiis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis aetheriam compagem et rascida labra,
Haec Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereor: sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.*

II, 1. *Παλγνία*—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia haec quidem lusus sunt. At Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit, &c.* "An, —temerariis his jactibus similis est? *ἐμπερηής*, similis, *ἐμπεριποιμαι*, similis sum. *Lex. Hed. &c.* Vel feror. P.

5. *Αἰνέσμεν δὴ*—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief.* Haec ita interpretatus est H. Grotius:

*Lusus, ais, sunt haec: sed in his fortuna triumphat,
Nec quædam tesserae plus rationis habet.
Aspicias humanae casus in imagine vitae;
Tam subito victor, tam citò victus eris.
Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori
Ponere qui novis lætitiisq; modum.*

III, 1. *Καλὰ τὰ παρθενίης*—] Ita hoc reddidit H. Grotius.

*Virginitas pretiosus honos: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitalis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.*

Atque ita Sam. Johnson:

*Pulehra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahere lege
Conjugium, ut pro te des hominem patrem.*

IV, 1. *Ὀθνομά μοι ...*] *τί δὲ τοῦτο*; an ut intelligatur—*δεῖ λὲ* 339 *γεν*; T. Young. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hic bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quae saepè adhaeren "saxis ciperum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprà ad p. 324. Callim. II.

V, 1. *Ἐνθάδε Πιερῶν*—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, Imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiae in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illuc à Classe Russicâ ab insulâ maris Aegaei ad- vectae, quae hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprà Nota- rum p. 9.

3. *Εἰ δ' ὀλίγη*] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum,* [*χαῖτε*, sine augm. pro *ἐχαῖτε*, aor. 2. à *χανδάνω*, *capio*, "et *χαίω*." ne hoc mireris, &c. etenim errans soror quondam Delos [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] excepit Apollinem Latonae filium à doloribus Matris. Caeterum lubet hic adjicere *ἔλεγτον* istud, quod in Homeri hono- rem, diu post mortem ipsius, Iūs incolae scripserunt. [Vide Vitae Homeri Herodoto vulgò adscriptae cap. 12.] (36.) "Br. Ana. T. III. p. 256. Anon. 500. 501. P.

*Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γὰρ καλύνπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῶν Ὀμηρον.*

NOTAE IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. *Καλλιόπη*—] In caeteris quos vidi libris editis, post versum 340. *ἄσπτιμον*, inseritur alius, viz. *Ἀρμονίην πάσαισι Πολύμνια δῶκεν δαίδαλς*; quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicumque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere. "At in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. JACOBS. Infra, II. *ἦν δὲ παρέλθῃ, οὗτος δ' βαυδς χρόνος*, scil. *Idem*. P.

III, 1. *Μη μύρα*—] *χαρίζομαι* hic regit accusat. cum dat. et sim- pliciter significat *δαροῦμαι*. Vide H. Steph. ad vocem.

3. *Ζῶντί μοι, εἰ τί γ' ἔχεις*,] In lapide legitur: *εἰ τι σκεῖς*. "[*εἰ τις χεῖς*. J.]" Sed *σκεῖω* vix est in usu nisi in aor. — Satius mihi vi- sum reponere *εἰ τί γ' ἔχεις*. BRUNCK. Sed γε otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Young. *τέφραν*—] *cinerem autem inebrians*, nihil aliud nisi *batum facies*. Sic, in Evang. Joan. ix. 6 *ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πνύματος*. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. (104.) Anacr. iv. "Vivus loquitur.—Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore,—vetera Epigrammata cippis inscul- pere JACOBS.—*εἰ τι θέλεις χάρισαι*. Vat. C. et Plan. Idem, et Boesch.

IV, 1: *Ἥ ῥίς*—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dia- logus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè haec verba intelligis. ONSORCEUS. Hoc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

*Castoris est natus lituus cum stertit, et idem
Cum metitur falx est, cum foditurque liga
Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina coenipetis.
Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris,
Marra est agricolis, marculus ante foras.
Castore viventium nemo est instructor, unus
Cui nunc officium natus ad omne valet.*

341. V, 1. *Ἰσὰ θεῶν*—] *Templa deorum aperta sunt bonis hominibus*, [ἀναπέπταται, pro ἀναπεπένταται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10. *χρεῖα ὅς*, contr. *ὄς*. Vox Ion. idem notans, quod ἡ *χρεῖα*.]

2. *τῆς ἀρετῆς*—] οὐδὲν ἄγος ἤψατο τῆς ἀρετῆς, nullum scelus tangit virtutem. De ἄπτομαι, *tango*, vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6. ἄγος saepe offensio est adversum ritus et caeremonias. Vide Vol. I. p. 38. l. 25. P.

3. *Ὅστις δ' οὐλοῦν ἤτορ*,] *ἔχει* scil. T. Young modestè proponit: *φάνι δ' οὐλοῦν*—quod minimè aspernandum. "Sed οὐλοῦν ἤτορ de persona dici potuit, ut *κακὴ φρήν*, *πονηρὸς νοῦς*, et similia. JACOBS. P.

4. —*σῶμα δαινόμενος*.] *Angl. by sprinkling thy body*. "Hanc conjecturam Eldikii recepit Brunkius pro vulgata corrupta, *Ψυχὴν ἐκνέμει σῶμα μαινόμενον*. P

IX, 1. *Ἀδδας τὸ στάδιον*—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit an volavit per stadium.

3. *Ὁ ψόφος*—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. II. il. p. 355. et Intert: Br. cvi. *ἔδραμον*, è conjecturâ. T. Young. Ingeniosè admodum. Hoc Incerti scriptum est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnitias, ut incertum esset utrum moveret an sederet. *Streptitus ad carceres audiebatur*, alius victor coronabatur, et *Pericles ne digitum quidem progressus erat*. Quod hyperbolicè dictum. Graeca sic se habent: [Tom. lii. p. 171.]

*Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδείς οἶδεν ὅπως δαιμόνιος βραδυτής.
Ὁ ψόφος ἦν ὑπερληγγος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.*

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem id, et ridiculum satis: mediocriter autem Graecè docto non egens interpretis.

*Ἰητρός τὴν γραῦν εἴτ' ἐκλυθεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
Οὐδείς γινώσκει δαιμόνιον τὸ τέλεος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἄσπερος, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἠντρεπίσαν.*

- 342 XV, 1. *Ἦν νέος ἀλλὰ πένης*—] Hoc ita vertit S. Johnsonus

*Mè miserum sors omnis habet; flarentibus annis
Pauper eram, nummis diffuit arca senis:
Queis uti poteram, quondam Fortuna negavit,
Queis uti nunc, nunc mihi praebebat opas.*

XVI, 1. *Οἶνος καὶ*—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Anth. Lat. *"Vine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*; Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51. "S. 8. p. 110. 8vo. 1735.

XVII, 1. *Πᾶν τὸ περιττὸν*—] Ita Sam. Johnsonus:

343

*Quod nimium est, fit ineptum; hinc, ut dixere priores,
Et meli nimio fellis amaror inest.*

XX, 1. *Ζεὺ βασιλεῦ,*] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4.—*καὶ εὐχομέ-
ναις καὶ δνεύκτοις,* Angl. *whether we pray for them or not.* "Plato. Alcib. II. T. v. p. 85. Bipont. p. 143. Steph. T. II. P.

XXII, 3. *Οὐκ' ὄνομ'*—] Extat, inter multa splendidissima antiquae artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Balis effossum eximiae pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. Young. *Μή ποτε σῶν—Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. *Τοῦτό τοι*—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide Lusus Poëticos] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimae:

Quae te sub tenerâ rapuerunt, Paeta, juventâ,
O, utinam me crudelia fata vocent;
Ut linquam terras invisaque lumina solis;
Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar; obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor; tenebras lampade discutias.
Tu cave Lethaeo contingas ora liquore;
Et cite venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem distichon posui ultimum, ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poematis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit. p. 59.*

XXIV, 1. *Οὐκ ἔθaves, Πρωτή*—] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaphium est puellae octennis. BRUNCK.

5. *Ὁ χειμὼν*—] Ita apud Shaksperium: *Fear no more the heat of 344
the sun, Nor the furious winter's rages.* T. Young. "Cymbeline, IV. 2.

* * Non aegrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poemata ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex Anthologiâ Brunckianâ decerpendi laborem in se humanissime suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shaksperii, [King Lear, Act. I.] *Hear, Nature, hear; &c.* nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkin Calligraphiâ

Graecâ. Lond. 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret; quorum quidem regio—"Cirrâ procul et Parmesside lymphâ." Musis vero non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΤ.

I.

Ἀλλ' ὃ νέμουσα τῶν βροτῶν κράτη Φύας,
 Ἀκουε δὴ νῦν τύδε πατρός ἀράς·
 Ω δαῖμον, εἶγε προντίθου βλάστας ποτὶ
 Ἐκ τοῦδε τέρατος ἐξαναστήσειν τόκου,
 Γνώμην μεταγνώθ', ἐπεδάγους ἀπαιδίαν
 Ἀδαινε πᾶσα τεκνοποιὰ νηδύς,
 Ἐχὼ δὲ μήποτ' ἐξ ἀπενκτοῦ σώματος,
 Τέκνον πεφυκὸς γηροδοσὸν εἰσοδεῖν
 Εἰ δ' ἔστ' ἀνάγκη τήδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
 Ἀστοργὸν αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον,
 'Ρυτίδας ἰώρους ἐγχαράττετω ταχὺ
 Μητρὸς μετώπῳ, πανταχοῦ λύπην φέρον·
 Ἀέκρουα δὲ θέμ' ἀπ' ὀμμάτων στάζοντ' αἰεὶ
 Ἀλοκὰς βαθείας ἐντάμῳ παρηρῶ·
 Κηδῶν δ' ἀπάντων, τῶν τε μητρῶν πόνων
 Καταφρονεῖτω καὶ καταλαδύτω τέκος·
 'Ὅπως ἐπαυρῇ τῇδε τῆς ἀμαρτίας,
 Παθοῦσά τ', ὅπῃ περ, θαφῶς ποτ' ἐκμάθῃ,
 'Ὅσῳ πάθῃμ' ὀξύτερόν ἐστι δῆγματος
 Φονίου δράκοντος, ἢ τέκνων ἀχαριστία.

II.

Χθὲς μέλι μοι προφέρεσκε Καληδονίς ἡ χαρίεσσα
 Τούτου μὲν μέλιτος μηδὲν, ἔφην, ἐθέλω.
 Ἄλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· καὶ τ' ἐφίλησα,
 Κῆν γλύκιον τὸ φίλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

FINIS.

CORRIGENDA.—Vol. I. Praef. p. xii. med. aptissimus l. aptissimum. Text. p. 49. 17. τοξεύειν l. τοξεύειν.—p. 52. 32. οδός l. ὁδός. Haec, et alia, quae notata erint, corrigere proponimus.

**This book is under no circumstances to be
taken from the Building**

[illegible]

Form 410

